DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Aslıhan Güngör

ESMERİM ABRE

müptela

PDF NOKTASI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEVDAYI PAYLAŞTIĞIMIZ GİBİ ACIYI DA PAYLAŞMAYI ÖĞRENME VAKTİ...

Yaptığımız her seçimin bir sonucu vardır. Bergüzar da bir seçim yapmış, bunun sonucu gözyaşı, vicdan azabı ve pişmanlık olmuştu. Hayatı dağılmanın eşiğine gelmişti.

O dağınıklığın içinde kırgın kalbiyle, yüreğini kavuran öfkesiyle, aklında durmaksızın dönen 'Neden?' sorusuyla kalan Alparslan ise kendi sınavının başlamak üzere olduğundan habersizdi.

Kızdığı, kırıldığı her şey zaman içinde kendi sınavı olacaktı. Kınadığı yerden sınanacaktı. Bergüzar'la aynı duruma düşüp, aynı duyguları paylaşınca anlayacaktı büyük konuşmamak gerektiğini. Hayatın daima sürprizlerle dolu olduğunu ve bu sürprizlerin her zaman güzellikler getirmediğini. İnsanın aldığı yaşla değil, yaşadıklarıyla deneyim kazandığını ve olgunlaştığını öğrenecekti. Bunu öğrenirken nice yollar yürüyecek, o yollarda yüreklerine batan dikenlerle mücadele edeceklerdi.

Sevdanın yolu her zaman çiçekli bahçelerden geçmez.
Aşkta maharet, dikenlerin arasındaki çiçekleri görebilmektir.

THG
0287880
UCT

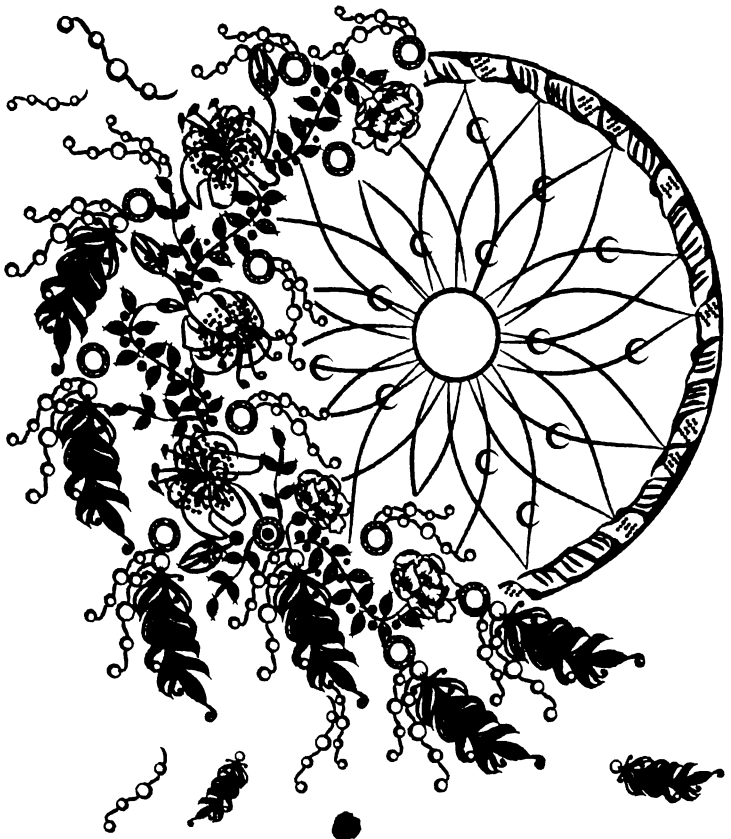
müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
/ muptelayayinlari
/ muptela_yayinlari
/ muptelayaynlari

9 786258 446258

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslıhan Güngör

ESMERİM ABRE

müptela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel seven
kalbinde bir ömür
huzurla yaşamak istediğim
kocama...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

Yürüyoruz ateşe hep bi' heves
Dönülür mü başa bembeyaz?
Sineye çekilen yangınlardan
Bir avuç kül, biraz alaz.

Hayat, yaptığımız seçimlerden ibarettir. Bazı seçimler bizi mutluluğa götürürken, bazıları da bize tarifsiz acılar ve pişmanlıklar yaşatır. O pişmanlıkların ağırlığı ömür boyunca taşınacak bir yük olarak omuzlarımıza yüklendiğinde, yaşamak artık acı verici bir hâl alır. Doğan güneş, alınan nefes, sadece yaptıklarının pişmanlığını hatırlatınca, mutluluğun ne demek olduğunu unutur insan.

Bergüzar da tam olarak bunları düşünüyor, kendini sonsuz bir girdaba kapılmış gibi hissediyordu. Kardeşinin içinde bulunduğu aracın paramparça olduğunu gördükten sonra bayılmıştı. İki gündür hastanede gözetim altındaydı ve ilaçlarla sakinleştiriliyordu. Ne zaman gözünü açıp kendine gelmeye başlasa, aklına gelen görüntülerle sinir krizi geçiriyordu. Karnındaki bebeğe zarar gelmemesiyse yaşanan bunca şey arasında en büyük mucizeydi.

Alparslan koridorda oturduğu sandalyeler yüzünden ağrıyan bedenini hafifçe kıpırdattı ve odadan çıkan doktora baktı. "İyi mi?" Doktor küçük bir tebessümle, haddinden fazla yorgun görünen adama gülümsedi.

"Yeniden uyumak istemediğini söyledi. İki gündür yaşananlara oranla daha sakin. Şu an uyanık ama iyi göründüğünü söyleyemem Alparslan Bey. Eğer görmek istiyorsanız..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alparslan ayağa kalkıp doktordan ve odanın kapısından uzaklaşırken "Hayır!" demekle yetinmişti.

Hastanenin terasına çıktığında ilk işi sigarasını yakmak oldu. Soğuk hava iliklerine kadar işlerken onun kılı bile kıpırdamıyordu. Toprak'ı kaybetmek sadece Bergüzar'ı yıkmamıştı. Alparslan da neye uğradığını şaşırmıştı. Yaşadığı acının ağırlığı altında eziyor gibi hissediyordu. Olaya tanık olan Ertuğrul ve Atilla başta olmak üzere herkes travma yaşıyordu. Gencecik bir kız, oyunun kurbanı olmuş, bedeni bile parçalanıp yanmıştı. Havaya uçan arabanın iskeleti o anların yaşandığını yansıtan tek gerçekti.

Karşısındaki şehre uzun uzun bakarken omuzlarına değen ellerin ağırlığıyla irkildi.

"Günlerdir uyumadın abi." Atilla'nın sesi endişeliydi. Alparslan'ın dik durmaya çalışmasına saygı duyuyordu fakat yorgun bedeninin hastalanmasından da endişe duyuyordu.

"Gözümü kapattığım her an arabanın patlamasını görüyorum," diye fısıldayıp soluklandı. Başı hafifçe önüne düşmüş, gözleri ise akıtamadığı yaşlar yüzünden cayır cayır yanmıştı. "Hiç günahı yokken, böyle ölmesi..." Zorla kurduğu cümleler insanın içini yakıyordu.

"Oyunu günahkârlar kurar, günahsızlar ise bedelini öder. Bazen Bergüzar gibi, bazen de Toprak gibi... Ama illa ki işin ucu onlara en acı hâliyle dokunur." Ertuğrul sözlerini sonlandırırken dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarasının ucunu yakmış, derin bir nefes çekmişti.

"Onu görmeyecek misin?" Atilla'nın sorusunu duymazdan gelip, manzaraya bakmaya devam ederken kendine aynı soruyu soruyordu. 'Görmeyecek misin Alparslan?' diyordu. Fakat cevap veremiyordu. Kendisi de ne yapacağını bilmiyordu. İçinde karmakarışık olan duygu ve düşüncelerini kontrol edemez olmuştu. Birkaç dakika boyunca rüzgârın uğultusunu dinlediler. Üçü de sessizdi. Söyleyecek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söz bulamıyor, o sebeple de susuyorlardı. "Eğer en başından anlatsaydı, Toprak ölmezdi."

"Bazen konuşmak, olanları anlatmak imkânsızlaşır aslanım."

Süleyman Bey ağır adımlarla onlara doğru gelirken Atilla ve Ertuğrul gitmeleri gerektiğini anlayarak terastan ayrıldılar. Babalarının ses tonunun ne anlama geldiğini en iyi onlar bilirdi. Söze gerek yoktu. Bir bakışı, kelimeleri seçişi, sesindeki tonlama anlatırdı ne demek istediğini. Bergüzar'ın kaldığı odanın koridoruna girdiklerinde Ertuğrul derin bir nefes alıp "Sence affedebilecek mi?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

"Zor olacak ama olacak. Çünkü kalbinde Bergüzar'a kocaman bir yer açtı. Yeniden ve gerçekten sevdi, sevildi. Ne olursa olsun, hayatının o olduğunu biliyor. O yüzden... Bütün yaşananlara, sırlara, kayıplara, gözyaşlarına inat daha çok sevecek ve birbirlerine sarılacaklar. Annem ve babam gibi, sen ve Armağan gibi, ben, Aylin ve Derin gibi," deyip kardeşinin omzuna kolunu doladı ve tutunduğu omzu usulca sıktı.

Bu sırada oğlunun elindeki sigara tabakasından bir tane sigara çıkartıp yakan Süleyman Bey ise uzun bir konuşmaya hazırlanıyordu. Herkesin sırları, pişmanlıkları, hataları olurdu. İnsandık en nihayetinde. Ve hiçbir gerçek, sır olarak kalmazdı. Sadece zamanını beklerdi. Gün yüzüne çıkacağı o ânı sinsi sinsi beklerdi.

"Hepinizin adlarını tarihteki kahraman beylerden, hatunlardan feyz alıp koydum," diyerek sessizleştikten sonra derin bir nefes alıp, yanında yorgunluğu yüzüne yansıyan oğluna baktı. Oğlunun bu hâli onu ne kadar kahretse de belli etmeyip konuşmaya devam etti.

"Ertuğrul; Süleyman Şah'tan sonra gelen, Kayı Obasının beyi... Osmanlı'nın kurucusu Osman Bey'in babasıdır. Ertuğrul'un adını koyarken hissetmiştim, benden sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelecek ve benim yolumu izleyecekti. Hissettiğim gibi de oldu. Kendine yapılan haksızlıklara başkaldırıp, benim gibi bir adam oldu. Benim ona verdiğim isimle, benden aldığı soyadıyla, benden bile büyük bir adam oldu. Ancak benzerliklerimiz kadar farklılıklarımız da vardı. Mesela Ertuğrul, ailesine daha bağlı, sevgisini belli eden, düşmanına bile affedici olabilen biri oldu. Ender'den intikam alma hırsıyla bulaştığı pis dünyadan tertemiz çıktı." Yine susmuş ve yine soluklanmıştı. Sözlerine devam etmeden önce göz ucuyla oğluna baktı. Kendisini pür dikkat dinlediğini görüp tebessüm eder gibi oldu.

"Atilla; Avrupa Hun devletine hükümdarlık etmiş. Acımasızlığı ile bilinir, Avrupa'da ise 'Tanrı'nın Kırbacı' diye anılırmış. Ne ilginçtir ki Atilla da tıptı adını taşıdığı hükümdar gibi acımasızdı. Ancak onun acımasızlığı kendineydi. Neşesinin, gülen yüzünün arkasında hep kendine kötülük etti. Ancak sonra... Sonra zor da olsa toparlandı. Hatta kendini toparlamanın dışında bir kadını da ayakları üstüne kaldırdı. Sevdi, sevdiği kadına ve çocuğuna kol kanat gerdi. Ne güzel bir aile oldular. Onca çileden sonra mutlu olmayı başardı." Babasının sözleriyle geçmişe kısa bir yolculuk yapan Alparslan hatırladığı gerçeklerle irkilip, başını hafifçe sallamış, zorla soluklanmıştı. Baba ise çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Tomris; ilk Türk kadın hükümdar, Sak Kraliçesi... 6. yüzyılda yaşadığı varsayılan, bir nevi efsane olan Tomris Hatun. Bilinenlere göre aslında barışçıl bir hükümdarmış. Ancak oğlu öldürülünce, intikam ateşiyle oğlunu öldüren Kiros adlı komutanı bulmuş. Kiros'un başını kesip, kanının içine sokmuş. Yaşamı boyunca kan içmeye doymayan bir komutanı, kendi kanında boğacak kadar güçlü, hırslı, acımasız ve adı gibi, demir gibi bir kadınmış. O yüzden Demir Hatun denilir hâlâ anılır, anlatılır. Üç oğlandan sonra aileye bir kız geleceğini duyunca, daha o anda fısıldadım adını... Tomris

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dedim. Sizden bile güçlü olsun, ayakları üstünde dursun, demir gibi olsun istedim. O ise beni hiç şaşırtmadı, yanıltmadı. Anasından bile cevval oldu benim güzel kızım. Tomris de tıpkı Tomris Hatun gibidir aslında. Her zaman barıştan ve sükûnetten yanadır, nahif ve kırılgandır. Fakat ailesinden birinin canı yandığında gözü hiçbir şeyi görmez. Pençelerini çıkarıverir." Son isme gelmişti artık. Susup sessizce yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Bir de sen varsın aslanım...

Alp Arslan; Büyük Selçuklu Devleti'nin ikinci hükümdarı. Çağrı Bey'in oğlu... Türklerin Orta Asya'dan Anadolu'ya gelişlerini yöneten, Anadolu'nun kapılarını sonsuza dek Türklere açan, 26 Ağustos 1071 Malazgirt Meydan Muharebesiyle tarihe ve akıllarımıza kazınan komutan ve hükümdar.

Devletin koruyucusu... İşte Alp Arslan Bey'in unvanı buymuş. Bu ismi sana koyarken, bir gün abi olacağını biliyordum. Asla tek çocuk seven biri değilimdir bilirsin." Kıs kıs gülüp oğluna şöyle bir baktı. Onun da yüzünde seğiren tebessümü görürken omzunu sıktı.

"Benden sonra abi olarak kardeşlerini sen koru istedim. Devlet kadar değerli ve önemli olan ailemizin koruyucusu ol istedim. Adını taşıdığın yiğide benze istedim. Sen de bunu hissetmiş gibi, 1978 yılının 26 Ağustos sabahı, İstanbul semalarını ezan sesleri sarmışken dünyaya geldin." Yavaşça oğluna doğru döndü ve gözlerine baktı. O bakış Alparslan'ı ürpertmişti. Sert olduğu kadar şefkatli, keskin olduğu kadar da umut dolu bakıyordu.

"Şimdi bu adı hakkıyla taşıyıp taşımadığı gösterme zamanı. Ya yaşananları dinleyip sevdiğin kadına ve çocuğuna sahip çıkacak, onları koruyacaksın. Ya da ilk kez beni yanıltıp, hayal kırıklığına uğratacaksın."

Alparslan böyle bir söz duymayı beklemediği için çattığı kaşlarının altından şaşkınca babasına bakarken, "Ne?" diye fısıldamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Süleyman Bey bir süre durdu ve düşündü. Söze nereden başlamalı, önce neyi, nasıl anlatmalıydı bilemedi. Sessizlik uzun ve kasvetliydi ama gerçekler de gün yüzüne çıkmalıydı.

"Bergüzar'ın babası benim en gözde çalışanlarımdan biriydi. Ben Toprak'ı pek bilmesem de Bergüzar'ı küçük yaşlarından beri tanıyorum." Az önce babasının sözlerine şaşırdığını zanneden Alparslan'ın bu sözlerle resmen nutku tutuldu.

"Nasıl olur böyle bir şey? Baba, sen? Nasıl ya?" Aklında dönüp duran binlerce soru vardı ve bu sorular, düzgün konuşmasına engel oluyordu.

"Bergüzar'ın babası Akif, bir gece şirkette düzenlenen yemeğe eşi Meral ile geldi. Zaten ne olduysa o gece oldu. Yani her şey o gece başladı. Meral, o gece Eşref Hulusi ile tanışıyor ve anlatılanlara göre ilk görüşte birbirlerine âşık oluyorlar.

Meral, o tanışmadan kısa süre sonra kendisine deliler gibi âşık olan kocası Akif'i ve iki kızını öylece bırakıp, Eşref Hulusi'ye kaçınca Eşref Hulusi de karısını, iki oğlunun annesini tek celsede boşadı ve Meral'le evlendi. Didem bu olaydan sonra psikolojik bir çöküş yaşadı ve hastalıklar kapısına dizildi. En sonunda bedeni hastalıklara daha fazla dayanamadı. Yaklaşık iki yıl içinde hayatını kaybetti. Arkasında Meral'e öfkeli iki genç delikanlı bırakarak göçüp gitti. Ender ise Meral'e olan kinini kızlarını kullanarak kustu." Durup derin bir soluk alan adam, oğluna da duyduklarını sindirmesi için zaman tanıdı.

"O geceki yemeğe katılmaları için o kadar ısrar etmiştim ki, hep bu yüzden suçluluk duydum. Eğer ben ısrar edip Meral ve Akif'i oraya getirtmeseydim belki de bunların hiçbiri olmazdı. Ya da Meral farklı şekilde çekip giderdi. Bilemiyorum." Pişmanlığı sesinden, uzaklara dalıp giden gözlerinden belli oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Akif eşinden sonra toparlanamadı. Yardım etmeye çalışsam da, ısrar etsem de işi bıraktı ve alkol kullanmaya başladı. Çocuklarını ihmal etti. En sonunda kendine bile tahammülü kalmadı ki intihar etti."

Alparslan, bu yaşananları Bergüzar'dan dinlemişti. Babasının onda bıraktığı derin yarayı gözleriyle görmüştü. Yaptıkları konuşmaları hatırlayıp gözlerini kapattı. Sanki gözlerini kapatırsa gerçekler de uçup gidecekti.

"Bergüzar'ın gözleri önünde intihar etti."

Süleyman, usulca başını sallayıp iç çekerken o geceyi düşünüyordu.

"Evet, gecenin bir vakti polis ekipleriyle eve gittiğimizde kafasına silah dayamış şekilde bulduk. Biz gelince iyice panikledi ve kızının yaşananları görmesini bile umursamadan kafasına sıktı. Orada hayatına son verdi. Toprak görmedi ama Bergüzar her şeye tanık oldu."

"Siz nasıl haber alıp gittiniz? Nereden anladınız?"

"Beni aradı ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Ne dediğini anlamadım çünkü anlatamayacak kadar sarhoştu. Fakat konuşmayı sonlandırırken 'Yoruldum, artık gitme vakti. Hep birlikte' gibi sözler söyledi. İşte o anda Akif'i bedenen değil ama psikolojik olarak kaybettiğimizi anladım. Bir şey yapacağını, bu sefer çocuklarına da zarar vereceğini adım gibi biliyordum. Yıllardır yüz yüze baktığım adamdı." Başını sağa sola sallarken derin ve kederli iç çekişleri gecenin sessizliğinde uğuldadı.

"Akif'in ölümünden sonra Bergüzar ve Toprak yetimhaneye götürülünce olanları Meral'e anlattım. Hatta kurumda çalışan Müdire Hanım ve diğer yetkililer de anlattı fakat Meral umursamadı bile. Yalnızca Toprak'ı istedi, Bergüzar'ı kabul etmiyordu. Eşref Hulusi ise buna karşı çıktı. Ya ikisini de alırsın ya da almazsın dedi. Meral onun bu sözlerinden sonra kızların ikisini de bıraktı ve arkasını dönüp gitti. Ben her kadının 'anne' olamadığını o zaman anladım oğlum,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dediğinde Alparslan yetimhaneye gittiği gün öğrendiklerini düşündü. Babasının anlattığı her şey o gün öğrendikleriyle örtüşüyordu.

"Olanlardan sonra Bergüzar ve Toprak için tanıdığım insanları yetimhaneye gönderdim. Koruyucu aile olsunlar, onları oradan alıp baksınlar diye. Ama Bergüzar o kadar inatçı bir çocuktu ki..." Bu söze ikisi de gülüp birbirlerine baktılar.

"Belli ki inadı karnındaki bebeğe de geçmiş. Yoksa bunca olana dayanamazdı." Alparslan'ın buruk bir şekilde söylediği bu söz Süleyman'ın dikkatini çekmişti. Çatık kaşlarının altından ona bakıp "Bebeğe değil aslanım, bebeğinize, çocuğunuza... Torunuma. O çocuk senin kanından aslanım. Ondan elmiş gibi bahsedemezsin. İzin vermem. O da bir Yalın," deyiverdi.

Süleyman Bey, Bergüzar'ı ve Toprak'ı küçük yaşta sahiplenip, gizli gizli koruduğu gibi şimdi aynısını, hatta daha fazlasını torunu için yapmaya hazırdı. Her zaman ki Süleyman Yalın'dı işte. Koruyan, kollayan, birleştiren ve koşulsuz seven adamdı. Babaydı.

Gerçek bir babaydı. Çünkü ne sevgisi ne de koruma içgüdüsü sadece çocuklarıyla sınırlı değildi. Koca bir çınar misali gölgesinde tuttuğu ailesini ve sevdiklerini, bir kartal edasıyla kanatları altında koruyan, sahiplenen, bir sözüyle yeri göğü inleten fakat taş üstünde taş bırakmadığı gibi, o taşları tek tek ve tam yerine koymasını bilen bir kurttu.

"Defne'den sonra..." Alparslan cümlesine nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Doğru kelimeleri bulmak şu an o kadar zordu ki.

"İlk kez inandım, güvendim, âşık oldum. Ama yine yıkıldım. İkisi de yardımımı, desteğimi istemedi. Aralarındaki tek fark, Defne yanımdan gitti, Bergüzar yanımda kaldı. Ama ikisi de onlara el uzatmamı istemedi."

Süleyman bu sözlere çok içerlemişti. Çünkü Defne

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve Bergüzar'ın arasında hiçbir benzerlik göremiyordu. Oğlunun bu iki kadını birbirine karıştırıyor olmasına üzülüyordu.

"Aralarında çok fark var Alparslan! Defne, sende yaratacağı yıkımı, psikolojik bunalımı, kalbinde oluşacak kırıkları düşünmeden gitti. Bergüzar ise seni düşünerek, seni sevdiği için her şeye rağmen yanında kaldı. Yaşayacağı her şeyi biliyor ya da tahmin ediyordu. Sana açık konuşacağım çocuk... Bergüzar güçlü, cesur, akıllı ve sana çok âşık bir kadın. Sana olan sevgisi ve kaybetme korkusu ondan kardeşini aldı ama o hâlâ çocuğu için güçlü durmaya, toparlanmaya çalışıyor."

Alparslan yaşadıklarına ilk kez bu pencereden bakıyordu. Zaten aradan geçen birkaç gün içinde bunları emine boyuna düşünecek fırsatı bulamamıştı. Yaşanan onca şeye inanamıyor, yüreğinde kopan kasırgalara anlam veremiyordu. Hissettiği tek şey acıydı. Saf bir acı. Kaybetmenin, eksik kalmamın acısı... Kardeşi gibi sevdiği biri gitmişti. Yitip gitmiş, yok olmuştu. Boğazına kadar acıya bulanmak... İşte yaşadığı tam olarak buydu. Düşünmekten ve uykusuzluktan çatlayacakmış gibi ağrıyan başını ovalarken, babası sözlerine yeniden başladı.

"Hatırlıyor musun bilmem ama yıllar önce, sen daha yirmili yaşlarının başındayken yetimhaneden kaçan iki kızı aramıştık..."

Alparslan şöyle bir hafızasını yokladı ve tozlu raflardaki o anıyı zor da olsa buldu. "Gecenin bir vakti apar topar Ankara'ya gitmiştik. Saatler sonra bankta iki kız çocuğu bulmuştuk." Kendi kendine anlattığı anı aklını başına getirdi. Şaşkınlıkla "Yoksa onlar... O kızlar, Toprak ve Bergüzar mıydı?" diye sorduğunda Süleyman Bey buruk bir gülümsemeyi kırışan gözaltlarına sakladı.

"Evet aslanım, o kızlar Bergüzar ve Toprak'tı. Yine benim tarafımdan gönderilen bir aileye gitmemek için kaçıp saklanmışlardı. Bergüzar'la aranızda kaç yaş var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alparslan gülmemek için dişlerini sıkarak "On bir," dedi. "Sen yirmi bir o ise on yaşındaydı demek ki."

Alparslan hatırladığı anılarla yüzünü memnuniyetsizce ekşitti. "Yurda teslim edene kadar omzumda taşımıştım. Küçücüktü ama canıma okumuştu. Bücür! Saçımı başımı yolmuştu."

Süleyman Bey gür bir kahkaha atıp oğlunun omzuna kolunu sardı ve onu kendine çekerek saçına bir öpücük kondurdu. "Sadece bu kadarını mı hatırlıyorsun?"

Babasının hınzır çıkan sesiyle Alparslan biraz daha düşündü ve omuzlarını silkti. "Başka ne olmuştu ki?"

"Bergüzar'ı yurda bırakıp bahçeye çıktığında yüzün sinirden pancar gibiydi. Pencerede sana dil çıkartan o küçük kıza öfkeyle bakıp aynen şöyle dedin: 'Seni alacak adama şimdiden acıyorum velet. Bundan sonra esmer hiçbir kıza yaklaşmayacağıma yemin ederim.'" İkisi de kahkahalarla yaşananlara gülerken gözleri yaşlarla doldu. O gözyaşlarının sebebi her zaman hüzün olmamalıydı zaten.

"Gerçekten dediğini yapıp esmerlerden uzak durdun. Kız arkadaşların hep sarışındı. Sebebini sorunca da 'aman aman esmerler benden uzak dursun' derdin. Belli ki o sözleri unuttun zannetsen de bilinçaltın unutmamış." Yeniden için için gülüp oğluna yan gözle bakmayı sürdürdü.

"Demem o ki, sana bu yemini ettiren de bozduran da aynı kız Alparslan Yalın."

Daha ne kadar şaşırabilir, ne kadar dili tutup kalabilirdi kendisi bile bilmiyordu. Uzun süre sessizce bu konuşmayı düşündü. Yaşananları gözden geçirdi. Sonra yine babasının sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"O günden sonra Bergüzar ve Toprak için yetimhaneye kimseyi göndermedim. Fakat gözüm hep üstlerinde oldu. Bergüzar on sekizinden sonra iş aramaya başlayınca yine ona fark ettirmeden devreye girdim. Okul masrafları gibi birçok konuda sessizce hep arkasında yer aldım. Ona nefesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kadar yakın, gölgesi kadar uzak oldum. Sonra Toprak hastalandı. Kızlar büyüyüp bizim yardımlarımızı fark edecek yaşa geldiler ve ben bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Babası ve annesinin ayrılmasına sebep olduğum düşüncesi vicdanen beni hep rahatsız etti ve onlarla yüzleşmemi geciktirdi. Belki de ben vaktinde korkaklık etmeseydim, bunların hiçbiri yaşanmazdı. Burada asıl suçluyu arıyorsan o kişi benim oğlum. Ben ve korkularım."

Duyduğu bu sözler, dakikalardır süren konuşmada en şaşırdığı sözler olmuştu. Çünkü daha önce babasının ağzından böyle sözler duymamıştı. Hatta benzeri bir söz bile duymamıştı. Süleyman Bey oğlunun şaşkınlığına gülümsedi.

"Ben de insanım oğlum, ben de korkuyorum. Benim de korkularım var. O iki masum yavrunun gözünde kendimi görmekten korktum. Hâlâ da korkuyorum... Galiba..."

Alparslan aklına gelenlerle öfkelenip, kararan yeşil gözlerini babasının kahverengi, güven veren gözlerine dikti. "Ender ve Eren Açıktan, bunca yıl onlar ne yaptılar peki? Annelerinden sonra yani..."

Süleyman Bey'in yüzünde huzursuz bir ifade kol gezdi. "Kinlendiler aslanım. Annelerinin ölüm nedenini Meral olarak görüp, intikam için yanıp tutuştular. Eşref Hulusi'den çekindikleri için Meral'e dokunamadılar ama kızlar onlar için bulunmaz fırsattı. Hele ki Ertuğrul ve Ender'in husumetiyle yaşananlar bambaşka yerlere geldi. Ben Bergüzar'a senin yanında işe girmesi için teklif götürmeye hazırlanırken Bergüzar'ın zaten şirkete başvuru yaptığını öğrendim. Hatta bu durumdan mutlu bile oldum. Meğerse bu başvuruyu ona yaptıran Ender'miş. Hem onlardan hem de bizlerden intikam almanın derdindeymiş şerefsiz."

Alparslan başını ellerinin arasına alırken, derin bir nefes almayı ihmal etmedi. "Ne desen, ne söylesen kâr etmiyor. Gönlümdeki yangına çare olmuyor, söndürmüyor. Gönlüm

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dipsiz bir kuyu, söylediğin her söz o kuyunun içindeki karanlığa gömülüp yok oluyor, kayboluyor sanki."

Bir anda ayaklandı ve terasın çıkışına ilerlemeye başladı. "Biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım var."

1 Hafta Sonra...

Hâlimiz darmaduman
Sırrını gel çöz
Sönmeyiz de, ah, inceden
Tüter, oluruz köz.

"Abi... Aç şu kapıyı. Ne olur! Bak hepimiz senin için endişeleniyoruz."

Atilla ve Ertuğrul çocukluklarının geçtiği yazlık evin kapısındalardı. İçeride olduğuna emin oldukları abilerine yalvarıyorlardı fakat hiçbir yol kat edememişlerdi. Kapı hâlâ açılmamıştı. İkisinin de morali bozulmuş ve sinirleri iyice gerilmişti. Atilla bu duruma daha fazla dayanamayıp kapıyı var gücüyle yumruklarken bağırmaya başladı.

"Aç şu kapıyı lan! Yaşaman gerekenlerden böyle yaparak kurtulamazsın Alparslan. Yıllar önce bana söylediklerini hatırla. Acınla yüzleş, yalanlarla yüzleş, aşkınla yüzleş, sevdiğin kadınla yüzleş. Kaçarak bir yere varamazsın. Eğer bu evden çıkmazsan yarınki düğünümü iptal ederim. Sen yoksan düğün falan yok."

Ertuğrul bozulan sinirlerinin de etkisiyle bıyık altından gülüp Atilla'ya omuz attı ve "Ağzın arada iyi laf yapıyormuş, sen aslında baya zekiymişsin. Bunca yıl sana haksızlık etmişim," dedi. Atilla'nın suratı sinirden iyice gerildiğindeyse keyiften dört köşe olup pis pis sırıttı.

"Ulan seni var ya!" derken açılan kapı sözlerini yarıda kesti. Didişmeyi bırakıp aralık olan kapıdan içeri girdiler. Ev o kadar havasızdı ki nefes almak bile zor gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

Bunu umursamamaya çalışıp Alparslan'ı takip ederek salona vardıklarında ortalığı savaş alanına dönmüş gibi buldular. Çocukluklarında bile bu ev bu kadar dağılmamıştı. Sonra gözleri Alparslan'a dönünce asıl dağılanın ev değil, abileri olduğunu anladılar. Saçı sakalı birbirine girmiş, gözleri yorgunluktan kan çanağına dönmüş, kilo vermiş, suratı çökmüştü.

Göz göze gelen Atilla ve Ertuğrul aynı anda aynı endişeyi paylaşıyorlardı. Abilerini en son bu hâlde gördüklerinde Defne'nin evlendiği haberini almışlardı. Tedirgince koltuklara oturup önlerine baktılar. Alparslan'a bakınca yürekleri dağlanıyordu sanki. Aslında aradan geçen bir haftalık sürede Bergüzar'a baktıkları her anda da yürekleri dağlanmış, gözlerini kaçırmışlardı. Uzun süre sessiz kaldıktan sonra ilk konuşan Alparslan oldu.

"İçimde öyle bir öfke var ki... Dağları yerinden oynatacak, kasırgalar yaratacak, kıyameti koparacak kadar büyük. İçimde öyle bir öfke var ki; hani okyanus tsunamiden önce geri çekilir ve var gücüyle karaya vurur da her şey yerle bir olur ya... Tam da öyle bir his... Kızmak, bağırmak, suçlamak istiyorum. Çünkü Toprak gözümün önünden gitmiyor. Gülüşü ve ölüşü her an gözlerimde. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. 'Niye söylemedi?' diye sorup durmak dışında hiçbir şey yapamıyorum." Günler süren sessizliğinin isyanıydı bu sözler. Kendiyle baş başa kalıp düşündüklerinin dile gelmiş hâliydi.

"Bu sorularının cevabı bizde değil abi. Bu soruları Bergüzar'a sorman ve vereceği cevapları dinlemen gerek," diyen Ertuğrul sessizleşirken Atilla söze girdi.

"Ama onu sadece dinlemeyeceksin. Anlamaya da çalışacaksın. Onun açısından bakmaya çalışacak, empati yapacaksın. Kardeşi, sevdiği adam ve çocuğu arasında sıkışıp kalmışlığını anlamazsan..."

"Söyleseydi..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Söyleyememiş Alparslan! Söyleyememiş işte. O da bununla gurur duymuyor. Mutlu olmuyor. O kadın, kardeşini kaybetti. Canını, çocuğu yerine koyduğu, ailesi olan tek insanı kaybetti. Kusura bakma ama acısı da pişmanlığı da öfkesi de senden daha büyük," diye sesini yükselten Atilla, Ertuğrul'un elini dizinde hissederek durulmaya çalıştı. Ancak bir süre sonra konuşmaya devam etti.

"Sen... Sen bir insanın kendine katıksız öfke duymasının nasıl hissettirdiğini bilir misin abi? Yaptığın her şeyle... İyi bir şeyler yapmaya çalışırken bile eline yüzüne bulaştırmanın nasıl hissettirdiğini, nasıl bir yıkım yaşattığını bilir misin?" Ayağa kalkıp abisinin kolunu kavradı ve çekti. Alparslan savrularak ayaklanırken Ertuğrul da tedirginlikle ayaklanmıştı çünkü Atilla gerçekten öfkeli görünüyordu.

"Sen bilmezsin. En azından benimki ya da Bergüzar'ınki kadar derinden bilmezsin. Burada kalıp, kendini eve kapatıp, düşüncelere dalarak filozof olmayı bekleme. Böyle yaparak bir halt olunmuyor çünkü. Ben çok denedim. Oradan biliyorum." Onu kolundan tutmaya devam ederek kapıya ilerlerken "Gel benimle. Bak bakalım hanginiz daha perişan haldesiniz," dedi ve Alparslan'ı resmen peşinde sürükledi.

✷

Eve vardıklarında Alparslan ne göreceğini bilmiyordu. Bu bilinmezlikse onu delicesine korkutuyordu. Aklından ilk olarak bebek geçerken tüyleri diken diken oldu. Ona bir şey olmuş olabilir miydi?

Atilla ve Ertuğrul'un arkasından eve girip üst kata yöneldi ve basamakları ağır ağır çıktı. Misafir odalarının birinin kapısında bekleyen ve durmadan koridorda volta atan babasını gördü. Neler olduğunu anlamaya çalışırken içeride kopan çığlıkla buz kesti. Sesin sahibini çok iyi tanıyordu ama duyduğu feryadın ondan koptuğunu bilmek yüreğini eziyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerine çöreklenen korkuyla kardeşlerine ve babasına bakarken aynı sesi yeniden duydu ve doğruca odaya yöneldi. Daha fazla düşünmeden kapıyı açıp içeri girdiğinde Tomris'in Bergüzar'a sımsıkı sarılmış hâlde onunla aynı yatakta yattığını fark etti. Annesi ise kızın alnını siliyor ve durmadan bir şeyler mırıldanıyordu. Alparslan zorla birkaç adım atıp yatağa yaklaştığında Bergüzar'ın uyuduğunu ve uykusunda haykırdığını fark edince dizlerinin bağı çözüldü, yatağın kenarına çöküverdi.

O an annesinin, Bergüzar'ın terden ıslanan alnını sildiğini ve başında dua okuduğunu fark etti. Bir haftada resmen çökmüş, zayıflamış ve tanınmayacak hâle gelmiş olan kadına endişeyle bakıyordu.

"Sürekli kâbuslar görüyor ve uykusunda inliyor. Sanırım Toprak'ın... O ânı görüyor galiba." Zorla konuşan Tomris'in gözlerinden süzülen yaşlar Alparslan'ı daha beter etmişti.

"Toprak'ı sayıklıyor! Hiçbir şey yemiyor, daha doğrusu yiyemiyor. Ne yese kusuyor. Bebek buna daha fazla dayanamayabilirmiş. Doktor her şeye hazırlıklı olun dedi. Hatta bu zamana kadar dayanmasına mucize gözüyle bakıyor." Neşe Hanım'ın sesi buz gibiydi. Oğluna hiç bakmazken, gözlerini Bergüzar'dan bir an olsun ayırmamıştı. Bir anda ayağa kalkıp odadan çıkmaya hazırlanırken, kararan bakışlarını Alparslan'a çevirdi ve başıyla dışarıyı işaret etti.

Annesini ilk kez böyle gören Alparslan ne yapacağını bilemeyip zorla ayağa kalktı ve dışarıya çıktı. Neşe Hanım elinde tuttuğu su bardağını var gücüyle sıkarken, oğluna doğru bir adım yaklaşıp yakasına asıldı ve göz göze gelmelerini sağladı. Bu hareketiyle Ertuğrul ve Atilla birkaç adım geri giderlerken, Süleyman Bey gördüğü manzaraya tıpkı çocukları gibi inanamayarak bakıyordu.

"Ben seni böyle mi yetiştirdim!" Öyle bir bağırdı ki Alparslan, onun öfkesinden korunmak için gözlerini kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Toprak için sadece sen mi üzüldün? Bir tek sen mi acı çekiyorsun?" Sözlerine kısacık ara verip, geri adım atarken yakasını bıraktı ama oğlunun gözlerini kaçırmasıyla sesi yeniden yükseldi.

"Seninle konuşuyorum bana bak! Gözüme bak!" diye bağırırken elindeki bardağı öfkeyle yere fırlatıp paramparça olmasına neden oldu. Süleyman Bey karısına bir adım yaklaşmak isterken, havaya kalkan elini görerek olduğu yerde durdu.

"Sakın Süleyman! Sakın araya gireyim deme. Olanları doğru düzgün anlattın, konuştun. Yine de gitti değil mi? Şimdi bir kez de ben konuşayım bakalım!" derken kocasına öyle bir baktı ki adam iki adım geri çekildi.

"Bu kız, o çocuğu tek başına mı yaptı Alparslan? Madem kızı hamile bıraktın yanında dur. Onu ve çocuğunu bırakıp gitmek ne demek! Otuz yedi yaşında herifin tekisin! Bunu da sana ben mi söyleyeyim. Bergüzar da Toprak da gözümüzün önünde büyüdü. Yakın olamasak da! O kaltak analarından daha çok canım acıyor. Hem Toprak, hem Bergüzar, hem de doğmamış ve belki de doğamayacak torunum için," deyip sustu ve gözünden düşen yaşı hızla sildi.

"Yeniden gir o odaya ve kıza iyi bak. Tanınmayacak hâlde. Biraz daha böyle devam ederse ikisi de ölecek. Kardeşi öldü! Kardeşi şerefsizin biri yüzünden öldü. Kendini suçluyor. Korumaya çalışırken kaybettiği kardeşinin acısını yaşıyor. Peki sen neredesin oğlum? Kafanı dinleyeceksin öyle mi? Yok ya!" diye yeniden bağırdı. Alparslan'ın yüzünü ellerinin arasına alıp, alnını alnına dayadı ve gözlerinin içine baktı.

"O kafanı öyle bir toplarım ki Alparslan, bir daha ömrübillah dağılmaz. Kendine gel! Bak... Kardeşlerine bak. Gözünün önünde paramparça olsalardı ne hâle gelirdin düşün. Kızın bir parçasını bile bulamadık. Mezarı bile yok!" Sözleri ağır, sesiyse bağırmaktan çok uzaktı. Sadece fısıldıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

"Yarın oğullarımdan birini evlendireceğim ve onun mutluluğuna zor olsa da varmak istiyorum. Sana yarına kadar müddet. Şimdi git ve ne halt edeceksen et. Akşam olmadan da eve gelmiş ol. Benim büyüttüğüm, her zaman gurur duyduğum ve sonuna kadar güvendiğim oğlum olarak!" dedikten sonra oğlunun alnına uzun bir öpücük bıraktı. Arkasını dönüp rüzgâr gibi eserek alt kata indi.

Bitmeyen bu sevdada
Perişanız her vedada
Nasıl yaşanacak bir daha?
Ne seninle ne sensiz...

2. BÖLÜM

Ne hükümran kalır ne zulüm ne de kin
Öz değil dostlar öz değil bu biçim
Kulların kullara ettiğini
Etmiyor en zalim harın ateşi.

Yaşananların üstünden kaç gün geçmişti? Kardeşi rezil bir oyuna kurban gideli kaç gün olmuştu? Kaç gündür bu hâldeydi? Kaç gündür bu odadan çıkmamıştı? Neşe Hanım, Tomris ve doktorlar dışında kimseyi görmeyeli, derin bir nefes almayalı kaç gün olmuştu? Gözünü bile kırpmadığı bir gece daha güne dönerken aklında da bu sorular dönüyordu. Ancak cevabını bilmiyordu. Midesinde dalga dalga yükselen bulantıyla eli karnına doğru gitti. Orada bir can vardı. Canıyla büyüyen, canı her yandığında aklına gelen bir can... Vakti zamanında kardeşi için dik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duran o kız çocuğu şimdi büyümüş ve genç bir kadın olmuştu. Fıtratı biraz değişmişti belki ama kan aynı kandı. 'Kalk,' diyordu. Bergüzar şöyle bir doğrulmak istiyor ancak daha doğrulamadan yeniden yıkılıyordu. 'Kalk!' diyordu içindeki inatçı kız çocuğu... Bergüzar bir adım atmak istiyordu ama bacakları tutmuyordu. Toprak'ın gittiği o andan itibaren sanki gücü tükenmiş, kanı çekilmiş, bütün bedeni işlevsizleşmişti. Oturmak, konuşmak, yürümek zor geliyordu. Yapamıyordu.

Günlerdir tavanı izliyor, pencerenin ardından bahçeye bakıyor sonra gözlerini kapatıp dünyayla ilişiğini kesiyordu. Sesi, soluğu, canı ve cananı gitmişti. Hayatında ilk kez "Galiba bu sefer bittim," demişti. Yenilgiyi gönlü kabul ediyordu da kahrolası aklı kabul etmiyordu. Bir de evine misafir olduğu insanlar kabul etmiyordu bitmişliğini. Neşe Hanım ve kızı Tomris, etrafında dört dönüyordu. Yeniden ayaklansın, toparlansın diye ellerinden ne gelirse yapıyorlardı. Süleyman Bey, kapıdan bakıp kendisini kontrol ediyor ama rahatsızlık vermemek için içeriye girmiyordu. Atilla ve Ertuğrul da günde birkaç kez aynı şeyi yapıyordu. Seslerini duysa da kimsenin yüzüne bakmıyordu. Çünkü yüzlerine bakacak yüzü yoktu. Böyle hissediyordu. Her an tekrar tekrar kendine kızıyordu. 'Eğer Alparslan'a söyleseydim,' dediği yerde boğazı düğüm oluveriyordu. Alparslan... Gözlerine buzullardan şato yapan, sert ve donuk sesiyle herkese emirler yağdıran, burnu düşse yerden almayacak olan adam... Kendisine âşık, kendisine sevdalı... Sesiyle, sözüyle, teniyle ve yüreğiyle *"Esmerim"* diyen adam. Kendisine kızgın, kendisine öfkeli... Yaşananlardan sonra bir kez bile yanına gelmeyen, yüzüne bakmayan, hak ettiğini düşündüğü muameleyi yaşatan adam. Kapalı gözlerinin ardına sızan anılarla birlikte yanaklarına da yaşlar süzülürken, derin bir iç çekti. Ne güzel sevmişlerdi birbirlerini. Ne güzel yaşanmışlardı aşklarını. Herkese ve her şeye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://frantey.org

rağmen... Bunca yaşanan acıdan sonra ne olurdu, olursa nasıl olurdu bilmiyordu. Kuruyan dudakları aralandı ve zihninde dönüp duran şarkının sözleri, çatallı sesine rağmen odanın içinde duyuldu.

"Bugün dua ettim hepimiz için
Yüce Tanrı bizleri affetsin."

Yaptığı, yapamadığı her şey için af diliyordu. Önce kardeşinden, sonra kendinden... Kalbini ve güvenini kırdığı adamdan, sevdiğinden... Ve bir de canında can bulan bebeğinden... Herkesten af diliyordu bir şarkıyla. Asıl suçlular, asıl günahkârlar ortadan kaybolup giderken, hayatlarına devam ederken o, af diliyordu. Belki de hiç kabul edilmeyeceğini bile bile...

Pencerenin önündeki koltuğa uzanıp, dışarıyı görecek şekilde döndü. Dizlerini büküp karnına doğru çekti, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Bir çocuğun ana rahmindeki pozisyonunu almıştı. Karnındaki çocuğu gibi onunla aynı şekle bürünürken dışarıyı izlemeye devam etti. Odaya birileri girdi, çıktı, girdi ve çıktı. Fakat Bergüzar hiçbirine bakmadı, hiçbiriyle konuşmadı. Sessizdi, dili lâl olmuş kadar sessizdi.

Siz, sessizliğin çığlığını duydunuz mu? Aslında çok güçlüdür. Öyle güçlüdür ki yürek dayanmaz. Çünkü o sessiz çığlığı duyan tek şey yürektir. Parçalanıverir o çığlığın, feryadın içinde.

Siz, sevgisiz kaldınız mı? Başınız okşansın diye annenizin, babanızın gözünün içine baktınız mı? Siz, kardeşinizi, canınızı, yol arkadaşınızı kaybettiniz mi? Gözünüzden sakınarak büyüttüğünüz, çocuğunuz gibi olan o canın parçalara ayrılışını, cayır cayır yanışını gördünüz mü?

Sessiz bir çığlığın sahibi olmadıysanız, sevgiye yoksun kalmadıysanız, görmediğiniz sevginizle kardeş büyütmediyseniz ve onu gözlerinizin önünde kaybetmediyseniz... Bergüzar'ı anlayamazsınız. Çünkü acılar paylaşılmaz demişti ya Armağan, acılar paylaşılmazdı. Doğruydu. İnsanlar, sizin acınıza olsa olsa üzülür beş

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dakika sonra da hayatlarına kaldığı yerden devam ederdi. Ancak siz, o acıyla bir ömür, her nefeste yaşardınız.

Alparslan odanın kapısını açmak üzereyken, Bergüzar'ın yorgun ama hâlâ yüreğini hoplatan sesinden dökülen şarkı sözlerini duymuştu. Gözlerine biriken yaşlara lanet edip zar zor soluklanmaya çalıştı. Dişlerini sıkmaktan ağzının içi uyuşmak üzereydi. Kendi canı bu kadar yandıysa ve yanıyorsa Bergüzar'ın acısını, yasını hayal bile edemiyordu. Ancak içindeki kör olası inada da söz geçiremiyordu. Gidip sarılmak, teselli etmek istediği her an aklına gelen o sahne, adımlarını kesiveriyor, aklında şu sözler diriliyordu. 'Söyleseydi böyle olmazdı. Belki olmazdı.'

Bekleyenim olursa yolumu bulur dönerim, demişti. Aylar önceki bu diyalog saklandığı yerden çıkarken, ilişkilerinin en çetrefilli ve zor sınavlarından birini ya verecek ya da o sınavdan kalacaklarını anlamıştı. Ne demişti Süleyman Yalın "Sevda dediğin biraz cennet, biraz cehennem gibidir. Yaşanacak iyi kötü her şeyle mücadele ise sırat köprüsünden geçmeye benzer. Köprünün ucu cennet, altı cehennem... Köprüyü geçersen cennetine varırsın. Yok geçemezsen, cehenneme düşersin." Sözlerinin anlamını, doğruluğunu şimdi idrak ediyordu. Ya köprüyü geçip aşkla, sevgiyle kucaklaşacak ya da cehenneme düşüp, bir ömür sevda ateşinde yanacaklardı. Birlikte sonsuza dek cayır cayır yanmak da sevdaya dâhil miydi? Aklı bu düşüncelerle doluyken sırtına dokunan eli hissedip irkildi.

"Aylar önce Ankara'ya seni görmeye geldiğimde Bergüzar'dan, ilişkinizden konuşmuştuk. Hatırlıyor musun abi?" Tomris'e doğru dönmedi ama başını salladı.

"Bana Bergüzar'ı anlatırken 'Dünyada cenneti bulmak gibi,' demiştin." Yine başını salladı. Kardeşine o gün söylediği bu sözleri hatırlıyordu.

"Sen cenneti yaşarken o cehennemi yaşıyor, kendi cehenneminde sana cenneti yaşatıyordu." Tomris abisini kendine doğru çevirdi ve gözlerini gözlerine dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bunu yaşayan, yaşatan bir kadın, kaçıp giden, saklanan bir adamdan daha fazlasını hak ediyor. Ona hak ettiğini vermek zorundasın. Yani bence öyle... Ve o kadın, çocuğunuz için direnip, yaşamaya devam ederken arkanı dönüp gidemezsin. Benim bildiğim Alparslan, benim tanıdığım, abim ama babam gibi olan bu adam bırakıp gitmez. Öfkelense de kırılsa da kızsa da sevdiği kadını ve çocuğunu bırakmaz. Çözüm arar, o çözümü bulur. Bulamıyorsa yaratır. Ama asla gitmez." Kollarını abisine dolayıp yanağından uzunca öptü.

"İkiniz için de çok zor biliyorum. Ama sevdayı paylaştığınız gibi acıyı da paylaşmayı öğrenme vakti. Hadi abi... Hadi benim abim, hadi baba yarım, hadi... Sana ihtiyacı var. Tut elini. O seni, sen onu tut."

Alparslan, en küçük kardeşinden duymayı beklemediği bu sözlerle sarsılırken eğildi ve alnını onun omzuna dayadı. O sırada öyle bir iç çekti ki Tomris'in soluğu kesildi sanki. Elinde olsa acısını yüreğinden söküp alır, kendi yüreğine koyardı. Ama elden bu kadarı geliyordu. Kırılmış, solmuş, yorulmuş bir çiçeği sever gibi dokundu abisinin saçlarına. Sırtını sıvazladı, şakağını defalarca öptü, kokusunu içine çekti ve bir adım geri çekildi. Alparslan da toparlanıp yeniden kapıya yönelirken gözlerine umutla baktı. Kapı yavaşça aralandı ve abisi gözden kayboldu.

Daha içeri girdiği anda burnuna dolan kokuyla gözlerini kapatıp öylece bekledi. Bu koku, Bergüzar'ın kokusu, sevdanın kokusu... Tüylerini diken diken eden, yüreğini ağza getiren, kalbinin ritmini alt üst eden bu kokuydu. Gözlerini aralayıp yatağa baktığında boş olduğunu fark ederek birkaç adım attı. Sırt kısmı kapıya dönük koltukta kıvrılıp uyuya kalan Esmer'ini de ancak o zaman gördü.

Parmak uçlarında ilerleyerek koltuğun önünde duran orta sehpanın ucuna oturdu. Bergüzar, bir soluk uzağında, kokusuysa daha yakındaydı. Parmakları simsiyah saçlarına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dokunmak isterken ellerini yumruk yaptı. Bu yaptığı kendine hâkim olmasına yetmeyecek gibi hissedince bacaklarının arasına sıkıştırdı. Dakikalar boyu onu izledi. Uyuyor muydu, yoksa uyuyor gibi mi yapıyordu anlayamadı. Anlayacak şuura da sahip olmadığını bildiğinden üstünde durup düşünmedi. Gözlerini açacağı ânı sessizce bekledi.

Kahvenin en güzel tonunu taşıyan hareler titrek bir hareketle aralanırken, keskin soluğunu ciğerlerine hapsetmişti. Günler sonra göz göze geldiklerinde ikisi de birbirini ilk kez görüyor gibi baktı. Çok zaman olmamıştı görüşmeyeli ancak çok şey değişmiş, eksilmişti. Toprak eksilmişti hayatlarından ve akabinde acı yüzlerinde yosun tutmuştu sanki. Kilo vermiş, gözaltları çökmüş, morluklar gün yüzüne çıkmıştı. Alparslan'ın grileştiğini iddia ettiği saçlarında şimdi gerçekten aklar vardı. Sakalları uzamış, güzel yüzünü kaplayıp asi bir görüntü oluşturmuştu. Ancak asıl isyan ve asilik yemyeşil gözlerini mesken tutmuştu. O bakışlarını silemiyor, Bergüzar'a öylece bakıyordu.

Bergüzar'ın kara gibi görünen gözlerindeyse tarifi imkânsız bir ifade vardı. Acısına isyanı, isyanına öfkesi, öfkesine yası karışmış gibiydi. Karmakarışık ama hüzün doluydu. Her zaman ufacık bile olsa umudu sırtlanan o gözlerde ilk kez karamsarlığı gören Alparslan, ruhunun çekildiğini hissederek gözlerini kaçırdı. Dayanamamıştı. Bakmaya dayanamamıştı. Usulca boğazını temizledi, soluk aldı ve kendinden emin tutmaya çalıştığı sesiyle

"Yarın benim evime geçeceğiz. Sabah gelir seni alırım," dedi. Sesi buz gibiydi ama Bergüzar'ı ürpertmemişti. Hiçbir şey söylemeden, yüzünde en ufak bir değişim bile olmadan ona bakıp başını salladı. Odasından çıkıp gittiğini kapının sesinden anladı ve gözlerini yeniden kapadı. Gözlerini kaparsa yaşadığı azap da biraz olsun diner diye ümit etti.

Atilla ve Aylin'in düğünü zaten bir kez ertelenmişti. Yeniden ertelemek istediklerindeyse aileleri engel olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm o üzüntüye, acıya, kayba rağmen düğün yapılırken, Tomris ev ve düğün yeri arasında mekik dokumuştu. Eve gelip Bergüzar'ı kolaçan ediyor sonrasında içi acımıyormuş gibi gülücükler saçarak misafirlerle ilgileniyordu.

Düğünün ertesi sabahı Alparslan dediğini yapıp Bergüzar'ı almaya geldiğinde babasının ve annesinin dikkatli bakışlarıyla karşılaştı.

"Yaşananlara bu kadar yakından tanık olmanız bana göre doğru değil. Düzeleceksek de dağılacaksak da bunu birlikteyken ve baş başayken yapacağız. Bize biraz müsaade edin. Lütfen!" İtiraz kabul etmeyeceğini belli eden sesi ve sözlerinin ardından merdivenlere yönelmişti ki Bergüzar'ı gördü. Günler sonra ayaklanmıştı. Merdivenin tırabzanını sımsıkı kavrayıp küçük ama temkinli adımlarla basamaklardan indi.

Karşılıklı durduklarında "Hazırsan gidelim," diyen Alparslan'a değil de onun ardındaki Süleyman ve Neşe'ye bakıyordu. Dudaklarında ufacık bir tebessüm belirip kaybolurken, teşekkür eder gibi başını salladı. Neşe Hanım'ın şefkatli, Süleyman Bey'in baba sıcaklığı taşıyan gözlerinden kaçmak için arkasını döndüğü gibi evden çıkmıştı. Yol boyunca yine o sağır eden sessizlik aralarında kol gezdi ama ikisi de sessizliği bölmedi. Bergüzar yemin etmiş gibi sessiz, Alparslan ise ne düşüneceğini, ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemeyecek kadar karışıktı.

Evin kapısından girerken Alparslan istemsizce Bergüzar'ın sırtına dokundu. Hiçbir şey düşünmeden yaptığı bu hareketle şaşırıp parmaklarını geri çekemeden Bergüzar irkilerek kendisinden uzaklaşmıştı. Onun can havliyle kendisinden uzaklaştığını anlayacak kadar zeki bir adamdı. Ancak böylesi bir tepkiye şaşırıp, donup kalmadan da edemedi. Ayakları yere çivilenmiş gibi kapı girişinde dururken, gözlerindeki şaşkın ifadeyi yok etmeye çalıştı. Bergüzar sırtı dönük hâlde merdivenlerin başında durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu evden son çıkışını düşünmeden edemedi. Titreyen elleriyle duvara tutunup soluk almaya çalıştı. Kapattığı gözlerinden yanaklarına süzülen yaşların sıcağını hissetti. Puslu bakan gözlerine aldırmadan üst kata çıkıp karşısında uzanan koridora baktı. Sol taraftaki ilk kapı Alparslan'la birlikte kullandıkları yatak odasına aitti. O kapıyı es geçip ilerledi. Şimdi Toprak'ın kaldığı odanın önündeydi. Kapıyı aralayıp içeriyi koklamak istedi. Acaba hâlâ kardeşi gibi kokuyor muydu? Alacağı tek bir solukta daha onun kokusunu duyar mıydı? Bilemedi, zaten cesaret de edemedi. Yürüdü, sağ taraftaki misafir yatak odalarından birinin kapısını araladı. Koridorun başında durmuş, dikkatle onu izleyen Alparslan ise misafir yatak odasına girmesiyle gözlerini kapatmış, zar zor soluklanmıştı. Birlikte kullandıkları yatak odasının önünden geçerken duraksamamıştı bile. Bu durum ise canını düşündüğünden daha çok yakmıştı.

"Oğlum hoş geldiniz," diyen sesle silkelenip kendine geldi. Gözlerini koridorun sonundaki odanın kapısından ayırıp, yıllarıdır tanıdığı o yüze baktı.

"Hoş bulduk Emine abla." Emine Hanım, yıllar boyunca ev işlerinde Neşe Hanım'a yardım etmiş birkaç kadından biriydi. Tıpkı Ertuğrul'un Ayşe ablası gibi Emine de bu koca adamın bebekliğini bilirdi. Olan biteni Neşe Hanım'dan duymuş ve çocuğu gibi olan Alparslan'ın ev işlerine yardıma gelmişti.

"Sen de hoş geldin," deyip ona döndü ve omzuna sarıldı.

"Hoş buldum evladım. Nasılsın?"

Nasılsın sorusuna acı bir şekilde gülümseyip başını salladı. "Ben üstümü değiştireyim. Sen de Bergüzar'a çorba götürüver Emine abla," diyerek soruyu geçiştirince, Emine abla başını usulca salladı.

"Tamam oğlum, sen arayınca çorbayı yapmıştım. Servis edeyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sağ ol," deyip odasına girdi. Odada hâlâ Bergüzar'ın kokusu vardı. Günlerdir burada değillerdi ama vardı işte. Soluduğu anda duyumsamıştı kokusunu. Yatağın kenarına oturup, dirseklerini dizlerine koydu, saçlarını karıştırdı, çekiştirdi. Ona adım atmak istiyordu ama bu düşünceyle bile ayakları birbirine dolanıyor gibi hissediyordu. Her göz göze gelişlerinde "Neden söylemedin?" diye sorma dürtüsüne engel olmak zordu. Alacağı cevabı, neden söylemediğini bildiği hâlde bunu yok sayamıyordu.

İkisi de kendi dünyalarında sıkışıp kalmış, çıkacak yol bulamıyor gibi hissederken aynı evin içinde iki yabancıyı oynadıkları günler başladı. Alparslan sabahı ilk ışıklarıyla duş almış, takım elbisesini giymiş, işe gitmeye hazırlanmıştı. Odasından çıkıp merdivenlere yönelmeden önce gözleri Bergüzar'ın kaldığı odanın kapısına ilişti. Gözleri ilişti ama ayakları gitmedi. Boğazındaki düğümü yok sayıp merdivenlerden aşağı indi.

"Emine abla, ben şirkete geçiyorum. Ev sana emanet." Bergüzar sana emanet, diyememişti. Kızgın da olsa, kırgın da olsa, sevdiğini başkasına emanet etmeye ne dili, ne de gönlü varmıştı.

Emine abla onu şöyle bir süzüp, başını usulca sallayarak "Göz kulak olurum. Aklın kalmasın evladım," dediğinde o da başını sallamakla yetindi. Evden çıkıp şirkete geçtiğinde önünde yığılı olan dosyalarla uğraşmaya başlamıştı. Her zamankinden çok çalışıyor, olanları unutmak için insanüstü bir çaba harcıyordu. Sabahın köründe çıktığı eve, gecenin bir vakti dönüyordu. Bergüzar ise odasından hiç çıkmıyordu. Eve geldiği günden sonra bir kez bile karşılaşmamışlardı. Aralarındaki tek iletişim kanalı Emine ablaydı. Gün içerisinde evi arayıp "Yemeğini yedi mi?" ya da "İyi mi?" diye sormak dışında hiçbir şey yapmıyordu.

Alparslan kısacık da olsa sorular soruyordu ancak Bergüzar'ın ağzını bıçak açmıyordu. Odasına girip çıkan,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her gelişinde de eli yemeklerle dolu olan Emine ablanın sorularını duymazdan geliyor, değil ona cevap vermek, göz kontağı bile kurmuyordu. Tek yaptığı pencerenin önündeki koltuğa uzanıp, dışarıyı izlemekti. Bomboş gözlerle, yapayalnız kaldığı dünyaya bakıyordu sanki.

Neredeyse bir ay böyle geçip giderken Alparslan daha fazla dayanamamış, kardeşi Tomris'i Bergüzar'ın yanına göndermişti. Sonuç ise değişmemişti. Bergüzar, Tomris'le de konuşmamıştı. Durumu öğrenen Neşe Hanım da şansını denemiş, yine aynı sonuca varılmıştı. Bergüzar, dilini yutmuş gibi, canını o patlamada vermiş gibiydi ki zaten canını vermişti. Bu, yalan değildi.

Annesi Emine'yle konuşurken onunla birlikte eve gelen babası, sessizce yanında otursa da, o sessizliğin altında kopmayı bekleyen kıyameti hissediyordu. Gözlerini yerdeki halının desenine dikmişken "Sen gidip görsene, konuşmaya, konuşturmaya çalışsana, diyeceksin biliyorum," demesiyle Süleyman Bey oturuşunu dikleştirdi.

"Bildiğin şeyleri tekrar etmeyeyim o zaman. Biliyor ve yapmıyorsan, söylenip durmanın da anlamı yok. Nasılsa anlamıyorsun, yine anlamayacaksın. Katır inadın tuttu ya bir kere... Gözün körleşti, gönlün alev alev yansa da inadına söndürmeye çalışıyorsun ya... Ne söylesem faydasız... Çünkü sen acınla öfkenin yolunu ayırmadan, onu anlaman mümkün değil. Yanına gitsen de daha çok canını yakacaksın. Bari böyle boş boş oturmaya devam et. Kızın da canını daha fazla yakmamış olursun." Bir anda ayaklanıp, salona girmek üzere olan karısını önüne katıp evin kapısına ilerledi.

"Acılar, yaralar, şifacısı olmadan iyileşmez Alparslan. Kırıldığın, kızdığın her şeyi anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Fakat hiçbir şey yapmayışını anlayamıyorum. Seviyorum derken destek olmayışını, hatalarına ya da zorunda kalarak yaptıklarına bu kadar acımasız oluşunu anlayamıyorum. Kimse hatasız değildir oğlum. O, hata yaptı belki ama

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bedelini en ağır şekilde ödedi. Şimdi sen hata yapıyorsun. Dikkat et, sen de aynı bedelleri ödemeyesin. Dilerim ödeyeceğin bedel onunki kadar ağır olmaz. Çünkü her şeye rağmen üzülürüm. Kahrolurum. Babayım, canımdan cansın. Bergüzar kızıma üzüldüğüm, yandığım gibi sana da üzülür, sana da yanarım." Başını hafifçe çevirip, oğlunun yemyeşil gözlerine içi yanarak baktı.

"Baba olunca, evladını kucağına alınca, ne demek istediğimi anlarsın." Bu sözlerle Alparslan'ın boğazı düğüm olmuş, çenesi titremiş, dudaklarını dişlemişti. Babası arkasını dönüp giderken, yüreğine öyle bir yük bırakmıştı ki yutkunamamış, unutamamıştı.

İşte bu sözlerden sonra ilk kez o odadan içeri girme cesareti göstermişti. Yatağın içine kıvrılıp, kaybolmuş kadına uzaktan uzağa baktı. Bir süre yaklaşamadı ama verdiği kilolarla küçücük kalan bedenindeki o değişimi fark etti. İncelen bileklerine, çöken yüzüne, kemiklerin yapıştığı sırtına inat, karnındaki şişliği görünce bacakları titredi. Bildiği ancak ilk kez gördüğü o şişlik, kendi canıydı. Çocuğuydu. Titreyen bacaklarına inat adımlayıp, Bergüzar'a yaklaştı. Uyuduğunu düşünerek usulca, yatağın kenarına oturdu. Gözlerini karnına sabitlemiş öylece bakıyor, derin soluklar alıyordu. Bergüzar ise onun sandığının aksine uyumuyordu. Odaya girdiği andan beri kokusuyla hasret gideriyordu. Ne çok isterdi doğrulup, boynuna sarılmayı. "Seni özledim be adam!" diye haykırmayı, ne çok isterdi. Ancak takati yoktu. Kapalı olan gözleri dolarken, hissettiği şeyle önce dondu sonra yandı.

Zamanında saçlarını, yüzünü, yanağındaki gamzesini şefkatle okşayan o el, bebeğinin üstündeydi. Alparslan korka korka avucunu şişliğe dayamıştı. Daha o anda soluğu kesilirken, peş peşe keskin soluklar alarak, feryat etmek için aralanan ağzını kapadı.

"Bana kızıyorsun değil mi? Annen üzülürken yanında olamadığım, o cesareti gösteremediğim, o yüreğe sahip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmadığım için bana kızıyorsun." Sustu, elini usulca oynatıp onu sevmenin mutluluğunu yaşadı. Değişik bir heyecan, değişik bir mutluluktu. Çocuğuna ilk kez dokunuyor, onunla hasret gideriyordu. Bergüzar'a hasretti, bunu hissediyordu ama çocuğuna da hasret olduğunu şimdi anlıyordu. İşte şimdi şimdi o öfke, kırgınlık yön değiştiriyor, oklar kendine dönüyordu. Nasıl yapmıştı? Öfkesine yenik düşüp, sevdiği kadından ve çocuğundan nasıl kaçmıştı? Çocuğu karşısına dikilip hesabını sorsa ne derdi? Babasının kapıdan çıkarken söylediği sözler beyninde yankılanıyordu. Baba olunca anlarsın demişti. O ise çocuğuna dokunduğu an anlamıştı. Kardeşlerine bile baba gibi sahip çıkan adam mı anlamayacaktı.

"Biz," dedi usulca. Sesi hırıltılıydı. Boğazındaki o yük aslında yüreğindeydi. Baba yüreğinde. Babasından gördüğü koşulsuz ve sonsuz sevgiyi, kendi evladına verecek olan yüreğinde. İlk kez gerçekten korktuğunu hissederek çocuğunu okşamaya devam etti.

"Biz seni, aşkın sıcacık kollarında yaptık. Ama buralar o kadar soğudu ki... Acı o kadar büyüktü ki... Aşkımızın sıcağı söndü de ayazı üstümüze çöktü sanki. Buz tuttuk... Acıyla kavrulurken, yanarken, oluk oluk kanarken donduk ve koptuk." Bir anda yataktan kalkıp dizlerinin üstüne çöktü. Dudaklarını Bergüzar'ın karnına doğru yaklaştırdı.

"Ben, ne yaptığımı, ne yapacağımı bilmiyorum ama şunu biliyorum." Bergüzar'ın karnını örten incecik tişörtün kumaşına dudaklarını dayadı. "Anneni çok seviyorum. Hâlâ... Çok seviyorum." Zar zor ayaklanıp, Bergüzar'a baktı. Eli usulca saçlarına uzandı ama dokunacak cesareti bulamayıp geri çekti ve hızla odayı terk etti. Söylediği her şeyi duyan sevdiğini, gözyaşları içinde bıraktığını bilmeden gitti. Eğer o yaşları görseydi gitmezdi belki. Kalır ve sarılırdı. Ama görmemişti.

Bergüzar az önce Alparslan'ın dudaklarının değdiği yeri okşayıp iç çekerken günler sonra ilk kez tebessüm eder gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldu. "Hâlâ çok seviyorum" demişti ya, cehennemine kar yağdırmıştı sanki. Yüreğini yakan pişmanlık alevlerinin harı sönmüş, nefes almış, yüreğine ferahlık dolmuştu. Sevgi iyileştirir, birleştirirdi. Yeniden birleşir, iyileşirler miydi? Kendini affedip, onun yüzüne bakabilir miydi? Bilmiyordu.

İkisi de kendi düşüncelerine dalıp, sabahı sabah ettiklerinde Alparslan işe gitmek için hazırlanıp evden çıkıyordu ki duyduğu sesle duraksadı. Ses, Bergüzar'ın odasından gelmişti. Bir şeyin düşüp kırıldığını anlayınca hızla merdivenleri çıkıp odaya koştu ve içeri girdi.

"Bergüzar..." Oda boştu ama banyodan ses geliyordu. Başucundaki bardağın yere dağılan kırıklarına bakarken banyonun kapısına ilerledi. Sabahları mide bulantısının çok fazla olduğunu biliyordu fakat ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Banyoya girip girmemek arasında kalıp, kapıya boş boş baktıktan sonra

"Bergüzar... İyi misin?" diye seslendi. Cevap vermesini bekliyor, bir umut konuşur diyordu ki kapı açıldı. Kadının esmer teni bembeyaz olmuş, gözleri yaşlarla dolmuştu. İyi görünmüyordu. Yanından sessizce geçip gitti ve yerdeki kırıkları toplamak için eğildi.

"Dur elini keser," demesine kalmadan olan olmuş, cam parçalarından biri parmağını kesmiş, kanı parkeye damlamaya başlamıştı. Birkaç adımda yanına ilerledi, yerden kalkması için kolunu tutmak istedi ama Bergüzar hiç beklemediği bir şey yaptı. Kendisinden kaçar gibi uzaklaştı. Dokunmasını istemediğini böyle bir hareketle anlatması Alparslan'ın yüreğine kocaman bir yara açmıştı. Dehşete düşmüş gibi açılan gözlerinin ardından ona bakmayı kesip hemen odadan çıktı.

"Bardak kırılmış," diyerek kapıda duran Emine ablanın yanından uzaklaştı. Neden kendine dokundurtmadığını, neden tek kelime bile konuşmadığını anlayamıyordu. Onun yaptığı hareketlerin hepsini kendine yoruyordu ama bakış açısı yanlıştı. Aslında Bergüzar, kendini cezalandırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
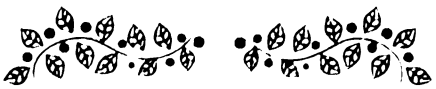
İnsanlardan gelecek olan ilgiyi, sevgiyi, şefkati kendine hak görmüyordu. Hatalarının diyetini kendini yalnızlaştırarak ödüyordu. O yüzden Ankara'dan gelen kız arkadaşlarını ve Sedef anneyi bile geri çeviriyor, kimsenin yüzüne bakmıyordu. Hepsi "senin suçun yok" diyecekti. Biliyordu. Suçu olduğunu, suçlu olduğunu bildiği gibi biliyordu. Kardeşinin bedeni bile bulunamazken, sevgi görmek, sarıp sarmalanmak haksızlık gibi geliyordu.

Ağır geliyordu. Bundan birkaç ay önce sorsanız, dünyanın en ağır yükünün "yalan söylemek, hırsızlık yapmak" olduğunu söylerdi. Şimdi ise o sorunun cevabı bambaşkaydı. "Suçluluk duymak. Bir insanın hayatını kaybetmesine sebep olmak" derdi. Onu yıkan da ayakta tutan da bu suçluluktu. Kardeşini kaybetmenin suçluluğuyla, bebeğini de kaybetmemek için verdiği mücadele birbirine dolanmıştı. Onu yaşatmak için var olan umuda sarılmıştı. Bebeğinin sağlıkla dünyaya gelmesini istiyordu. Eğer ki onu da kaybederse dayanamazdı. Onu düşünerek güç arıyor, güç buluyor, hayata sarılmaya çalışıyordu.

O gün, o odada yaşananlardan sonra Alparslan bir daha yanına gelmemişti. "Madem dokunmama bile tahammülü yok, karşısına çıkmayayım," demiş, kendince son noktayı koymuştu. Kardeşleri bile söz geçirememiş "Yanlış anlamışsındır abi," dediklerinde hepsine patlamış, ortalığı birbirine katmıştı. Atilla, Ertuğrul ve Tomris de geri çekilmek zorunda kalınca, Süleyman Bey son kozunu oynamak için harekete geçmişti.

Ne para ne pul
Ne iktidar ne de güç
Bu değil gerçek, bu değil gerçek
Bu kavga bir hayırsız düş
Uyanır neslim, uyanır elbet.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM

Ter döküyor dört duvar ter, bense beklerim bir gün mutlaka
Ters dönecek anahtarlar bir gün, elbet çıkacaksın ışığa
Sen aydınlığa, ben sana hasret
Gel eritir demirleri bendeki ateş.

Bergüzar'ın ruh hâlini hepsi az çok anlıyordu da bu inatçı hergele anlamıyor ya da tersinden anlıyordu ya, Süleyman deli oluyordu. Oğlunun aklını başına getirecek tek kişiyi arayıp olan biteni anlattıktan sonra köşesine çekildi ve beklemeye başladı. Tam planı devreye girecekken, Ertuğrul ve Armağan'ın sürpriz düğünüyle herkesin odağı biraz olsun değişmişti. Bu durum ise en çok Alparslan'la Bergüzar'a yaramıştı. Meraklı, tedirgin, gergin bakışların üstlerinden gitmesiyle nefes almış, aldıkları her nefeste birbirlerinden daha da uzaklaşmışlardı.

Düğünün heyecanına gölge düşüren olayların şoku yaşanırken zaman da epey ilerlemişti. Bahar ayının ılık meltemi her yeri sarmaya başlamıştı. Güneş daha sıcak, daha parlak olsa da onların evi hâlâ soğuk hâlâ karanlıktı. İyi olan tek bir şey vardı, o da bebeğin sağlık durumuydu. Bebek her geçen gün büyüyor, gelişiyordu. Aynı evin içinde olsalar da birbirlerini görmemeye devam ediyorlardı. Bebekle ilgili her gelişmeyi Alparslan'a haber veren ise Tomris'ten başkası değildi.

Alparslan olacaklardan habersiz, her zamanki gibi işlerine dalmış, kafasını dağıtmaya çalışıyordu ki odasının kapısı çaldı.

"Gel!" diye bağırdığı her an olduğu gibi aklına yine Bergüzar gelmişti. Gözlerini kapatıp derin bir soluk alırken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Alparslan Bey, sizi görmek isteyen biri var," diyen asistanına, ardından da kapının dışına doğru baktı. Kapının yakınında kimse görünmüyordu. Gelenin kim olduğu hakkındaysa en ufak fikri yoktu. Biriyle randevusu olup olmadığını da hatırlamıyordu. Kafası fazlasıyla doluydu, çok yorgundu.

"Kimmiş?"

Asistanı gözlerinin içine bakıp usulca "Sadullah Yalın," diye fısıldadığında, doğru duyup duymadığını anlamak için beklemişti.

"Kim dedin?"

"Gelen Beyefendi, adının Sadullah Yalın olduğunu söyledi."

Aynı ismin söylemesiyle silkelenip ayaklandı. "İçeri al. Hemen!" Üstünü başını düzeltirken kapıya da ilerledi. Asistan, Sadullah Bey'in odaya girebilmesi için kenara çekildiği anda yıllanmış o yeşil gözleri gördü. Kendi gözlerinin mirasçısı, dedesi Sadullah'tı. Kaşını, gözünü, huyunu, suyunu hatta ses tonunu bile bu adamdan almıştı. Onun yıllar önceki hâli gibiydi. Babası hep "Aynı Sadullah dedenin gençliğisin," derdi.

Dedesini bir başka sever sayardı. Onun duruşuna, konuşmasına, oturup kalkmasına bile hayran olarak büyümüş, onu idol almıştı. Babaannesi Feride vefat ettikten sonra Sadullah dede inzivaya çekilerek egenin sahil kasabasına yerleşmişti. Karısını kaybetmenin yasını, bağ bahçeyle uğraşarak hafifletmeye çalışmıştı. Yaşadığı kasabadan nadiren çıkar, ailesini de nadiren misafir kabul ederdi. Keyfi istemedikçe telefonlara bile çıkmazdı. Zaten evinde telefonu da yoktu. Eski toprağın kafası, o zımbırtıyı bir türlü almamıştı. "Ölüm kalım olmadıktan sonra aramayın. Arayacaksanız da köyün bakkalını, muhtarını arayın. Ben ölür kalırsam da zaten haberim gelir. Pimpiriklenip durmayın," deyip gidivermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ESMERİM ABİ

Ailede ona sözünü dinleten iki kişi vardı. Dahası zaafı, yüreğinin yumuşak yanı olan iki kişi... Biri gelini Neşe, diğeriyse "Tıpkı Feride'me benziyor," dediği, gözünün içine baktığı torunu Tomris'ti. Ailesinin dört erkeğinin kendilerini paralasalar yaptıramayacakları, ikna edemeyecekleri şeyleri bu iki kadın şipşak hallederdi. Onlara "hayır" deme gibi bir gaflete asla düşmezdi. Ne derlerse "he" der ve yapardı. Yılda bir kez İzmir'e gidip doktor muayenesinden geçmesi de bundandı, günde en az iki litre su içmesi de, sabah yürüyüşlerini aksatmadan sürdürmesi de. Hepsini Neşe kızı istemişti. Onun isteği, başı üstüneydi.

Şimdi burada olma sebebi de yine Neşe kızının isteğiydi. Süleyman hergelesi, işi kendi çözdüğünü zannetse de aslı öyle değildi. Ta ne kadar zaman önce Neşe kızı aramış, olanı biteni anlatmış, ağlamış, yüreğini de dağlamıştı. İstanbul'a gelip Alparslan'ı bacaklarından sallandırmak istese de biraz beklememişti. Alparslan'ın neler yapacağını uzaktan uzağa izlemişti. Gördükleriyse hiç hoşuna gitmemişti.

Ne olacaktı ki... Büyük hergelenin yavruları da hergeleydi. Hergelenin başının kendisi olduğu gerçeğini bir an bile düşünmeden torununa ters ters baktı. Soyuna limon suyu sıkasıca... Gençliğine bürünmüş de karşısında duruyordu sanki. Uzunca boylu, tuttuğunu kopartacak gibi iri yapılı, sert mizaçlı, keskin bakışlıydı. Karşısında ok gibi durup, kuyruğunu dik tutmaya çalışan bu genç adamın, o esmer kızın karşısında kuyruğunu nasıl indirdiğini de biliyordu. Oğlu Süleyman'ın ve torunu Ertuğrul'un, bilmek, olan biteni yönetmek, gözlemlemek gibi huylarının temelini kendisi atmıştı. Ta yıllar yıllar önce. Soydur çeker, boktur kokardı. Çekmiş, kokmuştu. İtalya seyahatinde ayakları yere basmayan aptal âşık torunu, şimdi inadından kuyruğu dikmiş indirmiyordu öyle mi? O kuyruğu tutar, sahibini evirir çevirir, duvara çarpı verirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bey olmuşsun! Bey olmuşsun ya hani, yanına varmak için kırk kapıdan geçmek gerekir olmuş. Bey olmuşsun ya hani, sesini duymak için kırk kapıya dil dökmek gerekir olmuş. Bey olmuşsun..." Bir adımda torunun önüne varıp gözlerine baktı. "Olmuşsun da ne olmuş Alparslan? Dilin bıçak kadar keskin, inadın dağlar kadar yüksek, gönül ise bir karanlığı çökmüş geceler kadar kör olmuş."

Alparslan başını eğip gözlerini kaçırırken "Hoş geldin [illegible]" demiş eline uzanıp öpmek istemişti ama Sadullah Bey eline izin vermemişti.

"Süleyman ve Neşe kızım bir şeyler anlattı. İşin içinden [illegible]. 'Bel de şu oğlanı gör,' dediler." Buz gibi sesi, [illegible] kaybolmayan yüzü ortamın havasını iyiden iyiye [illegible].

"Bu adam... Süleyman... Yıllardır benden hiçbir şey için [illegible]. Her işin üstesinden geldi." Sadullah Bey [illegible] gözlerini gözlerine kenetledi.

"[illegible] keskova adam 'Oğluma söz geçiremiyorum, bir de sen kırmış gönlünle,' diye beni ta nerelerden kalkıp [illegible]. Utanmaz mısın ulan seksen yaşındaki dedeni [illegible]."

"Dur..."

"Sus [illegible] ulan deme. Beni utandırdın Alparslan. [illegible] nere eğdin. Öfkeni düşmanından çıkarıp [illegible] hedef alıp, karnındaki çocuğunu [illegible]. Bir insan anan, insan olmayı size böyle [illegible] yaşarken, o kızın neler yaşadığını düşündün mü? Sen, aileni [illegible] kalan son can için elinden [illegible] çalıştın mı?" Susup bekledi [illegible] için değil, düşünmesi içindi.

"[illegible] suçlamaya hakkın yok! [illegible] sağ. Allah hepsine uzun [illegible] ölümün korkusunu,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

acısını yaşamamış biri olarak bu sefer çok ileri gittin." Odada usul usul yürüyüp camın önüne geldi ve manzaraya bakmaya başladı. Bırakıp gittiği şehir daha da büyümüş, daha da kalabalıklaşmıştı. Buradan o kalabalığa bakmak bile ruhunu daraltıyordu. Sıkıntıyla nefeslenip "Benim anam öldü, babam öldü, kardeşlerim öldü... Karım öldü... Eğer elimden onları yaşatacak ufacık bir şey gelseydi, ne olduğuna bakmaz yapardım," dedikten sonra yeniden torununa döndü.

"Anan ölür, acısını kaldırmak çok zordur. Kolun kanadın kırılır, sığınacak limanın kalmaz belki ama kabullenirsin. Baban ölür, sırtını yaslayacak dağın kalmaz ama toparlanır, daha güçlü durmayı öğrenirsin. Kabullenirsin. Karın ölür... Yol arkadaşın, bir yudum suyu paylaştığın, gözlerinde sevdayı tattığın insan ölür ama kabullenir, anılarına sığınırsın. Kabullenir, ona kavuşacağın günü özlemle beklersin. Fakat kardeşin ölürse..."

"İşte o zaman diğer yarını toprağa saklarsın. Anan baban sana tam olarak akraba değildir. İki ayrı soy, iki ayrı insan, iki ayrı gendir. Ama kardeş... Aynı karında büyümüş, aynı ananın, babanın evladı. Canının diğer yarısıdır. Ne onunla yaşananları unutursun, ne onu unutursun, ne de kabullenirsin Alparslan. Kardeş, etle tırnak gibidir. Ölüm bile kardeşleri ayıramaz." Kapıdan girdiği andan beri ayaktaydı ama oturmaya niyetli değildi. Bu konuşmanın sohbet havasına girmesini istemiyordu. Torunu aklını başına alsın diye buradaydı ve onu akıllandırmadan gitmeye niyeti yoktu.

"Karım öldüğünde dünya başıma yıkıldı sandım. Deli divane sevdiğim kadını toprağın altına koyarken kalbim de onuna birlikte gitti. Zaten ilk görüşte kalbimi ona vermiştim. Sen şimdi bu kızı sevdiğini iddia ede ede ona çektiriyorsun ya... Allah bunun acısını senden çıkarır. Seni onsuz bırakır. Kaçırdığın bu günlerine ağlarsın." Sadullah, dolu dolu olan gözlerini yeniden torununa dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu acıları görmeden, yaşamadan, o kızı suçlamaya devam edersen..."

"Seviyorum dede... Çok seviyorum ama sevdiğim kadar da kızıyorum. Ben ona çok sordum, çok söyledim. Bir şey olursa bana anlat diye defalarca söyledim. O, bizi korumak için bunları yaptı biliyorum ama Toprak'ın bendeki yeri Tomris'le aynıydı. Ben de kardeşimi kaybettim. İyi olsun diye debelenip durduğum, gözünün içine baktığım o kız, öylesine biri ya da sevdiğim kızın kardeşi gibi değildi. Kendi canım, kardeşim bildim." Daha fazla dayanamayıp resmen bağıra bağıra bu sözleri söylediğinde Sadullah susmuştu.

"Sevmediğimden değil, acı çeksin diye değil kaçışım. Kızgındım, üzgündüm, bana güvenmedi diye düşündüm. Bu düşüncelerle yaklaşırsam biliyorum ki dilim durmaz, bir söz söylerim canını yakarım. Canını yakmamak için geride durdum ve duruyorum. Zaten sadece ben kaçmıyorum. O da benden kaçıyor," deyince Sadullah dedenin yüzünde tebessüm belirdi.

"Ah be çocuk... İnsan sevince en çok kendine acımasızdır. Sevdiğini kendinden bile korumak isteyince kaçar. Sen ondan, o senden kaçıyor. Kaça kaça orta yolu bulursunuz elbet. Ama kaçarken kaçırdığınız bugünler bir daha geri gelmez bilesiniz." Torununa yaklaşıp usulca omzunu kavradı.

"O kaçıyor diye sen de kaçma. Sen, kovala ve yakala. Yoksa bu hâl sizi yer bitirir. Yazık değil mi evladım, yazık değil mi size? Hele bir de çocuğunuz olacakmış. O cana yazık değil mi?" Alparslan zorla nefes alıp boynundaki kravatını gevşetirken hâline tebessümle bakan Sadullah dede son sözlerini söylemeye başladı.

"Baba dediğin derleyen, toparlayan, kaçmayan, ailesi için savaşandır. Dağ gibi duran, güven verendir. Sen de baba oluyorsun Alparslan. Güçlü durmayı, sırtını sana yaslayan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ailene dağ olmayı öğrenme vakti. İçinde fırtınalar kopacak belki ama o fırtınaları dağın tepesi hissedecek. Sen hissedeceksin. Eteğine sığınıp sana dayanmış, sana kök salmış olanlar, o fırtınaları hafif bir esinti sanacak. Sen işin aslını bilecek ama onları kuytunda koruyacaksın. Dağın tepesine kar yağacak. Tipi gibi, ese ese, göz gözü görmeyecek şekilde yağacak hem de. Ancak sen tipiyle, fırtınayla, karın keskin soğuğuyla uğraşırken, eteğinde güvenle yaşayanlar 'Baksanıza kar ne güzel yağıyor,' deyip, onun pamuk gibi gökten inişine hayran olacak. Sen ise ağzını açıp da 'Siz bir de dağın tepesinde kopan kıyamet gibi fırtınayı görün.' demeyeceksin."

Torununu kolunun altına alıp, odadan çıkmak için kapıya doğru ilerledi. Gözleri yine buluşurken "Hadi bakalım taze baba, kendini de sevdiğin kadını da toplama vakti. Hayat kimseye kolaylık sunmaz, hep şen şakrak olmaz aslan torunum. Asıl önemli olan böylesi zor zamanları el ele atlatabilmektir. Hadi Alparslan... Utandırma beni. Sözlerimi de unutma emi!" dedi ve başının tepesini öpüp sessizce odadan çıktı. Kapının önünde kendisine şaşkın şaşkın bakan torunlarını görünce yüzü aydınlanmıştı. Önce Atilla, sonra Ertuğrul'la kucaklaştı.

"Hergeleler... Siz ne ara bu kadar büyüdünüz de evlenecek yaşa geldiniz diyeceğim ama... Ulan siz ona bile neredeyse geç kalıyordunuz." İkisini de kollarının altına almış, enselerinden kavrayıp sıkmış ve resmen bağırtmıştı. İki koca adam acıyla inlerken pis pis gülüyor, bir yandan da torunlarının yanlarında duran hanımlarına bakıyordu.

"Ailemize hoş geldiniz Karcan kızları." Bir anda durdu ve suratı kaskatı olurken "Ama sen hiç hoş gelmedin sarı çocuk," deyip Murat'a dönüverdi.

"Ulan puşt, sen benim gözümün bebeğine, gözlerinde Feride'mi gördüğüm biricik torunum Tomris'im için berdel mi dedin? Sen, benim torunuma mı göz koydun? Gözünü oyarım ulan!" Sesi için için geliyordu ama öyle gürdü ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Murat ne diyeceğini şaşırmıştı. Deli Süleyman'ın babası, ondan daha deliydi. Buna hiç şüphe yoktu.

"Ay, dedem benim be. Sen, o garibanı boş ver. Çünkü o, kardeşlerini dalyan gibi iki adamla evlendirmenin kıskançlığını yaşıyor. Hırsından da boş boş konuşuyor. Onunki sadece şov... Kendisi fazla hayalperest... Elleme, bırak. Kendi kendine eğlensin çocuk!" Anlık sessizlik esnasında Murat duyduğu sözlerle şoka girmiş öylece Tomris'e bakarken, Tomris de dedesinin kolları arasına girmiş kıs kıs gülmeye başlamıştı.

Alparslan, sinirinden kıpkırmızı olan Murat'a acıyarak bakıp kahkahayı basmadan önce "Öldürmeden gömdü sanki değil mi Murat'ım?" dediği anda herkes gülmeye başlamıştı. Aylin ve Armağan usulca Sadullah dedeye yaklaşıp, Tomris'i iki kolundan tutarak dedesinden ayırırlarken, en sevimli gülümsemeleriyle dedeye bakıyorlardı.

"Neşe kızımın gelinleri de kesin Neşe kızım gibidir. O yüzden," deyip Tomris'i kollarının arasından çıkartıverdi.

"Aaa dede... Resmen beni bu iki cadının haşin ellerine mi bırakıyorsun? Nasıl kıyarsın bana dedişim yaaa," diye bağırırken, koridoru çoktan yarılamışlardı. Armağan bir kolundan, Aylin diğer kolundan tutup Tomris'i havaya kaldırmış, ayakları yerden kesilen Tomris ise boşlukta öylece sallanıp kalmıştı.

"Bana bak görümcek, kapa o güzel çeneni yoksa..." diyen Aylin'in carlayışıyla ona dönüp kocaman açtığı gözlerinin ardından baktı.

"Yoksa ne? Ne yapacaksınız ya bana?"

"Yoksa saçının her telini düğümleriz. Sus... Zaten çok konuştun. Susma vakti," diyen Armağan, en psikopat gülüşüyle kendisine dönünce havada süzülen ayaklarını salladı.

"Ayyy, bunlar beni kesecek..."

"Yok kız... Kesmeyeceğiz, doğrayacağız. Lime lime!" Abla kardeşin attıkları kahkahalar koridoru inletirken,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

onların gidişini izleyen erkekler de kahkahayı basmıştı. Tomris'in havada sallanan ayaklarının taklidini yapan Atilla sayesinde bir kez daha kahkaha atarlarken, Sadullah dede hepsine uzun uzun baktı.

Ailesi büyüyordu. Soyunun dalları genişliyor, torunları sevdikleri insanlarla yepyeni bir hayata adım atıyordu. Bunun huzurunu anlatacak bir kelimesi bile yoktu ama yüzündeki tebessüm, gözlerindeki puslu bakış, mutluluğunun her zerresini anlatıyordu.

Alparslan salondaki koltuğa uzanmış dedesinin söylediklerini düşünüyordu. Ona hak veriyordu, zaten Bergüzar'a da hak veriyordu ama içinde kopan fırtınaya dur diyememişti. O yüzden bu hâle gelmişti. Şimdi o fırtınayı sadece kendi içinde yaşamayı öğrenme zamanıydı. Bir baba gibi...

Fırtına kopacak ama dışarıdan kimse anlamayacaktı. Öğrenmenin yaşı yoktu. O da bunu öğrenecekti ve Bergüzar'a ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. 'Ne yapabilirim?' sorusunu düşünürken merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu ve başını hafifçe çevirip hole baktı. Emine abla, Bergüzar'ın odasına akşam yemeğini bıraktıktan sonra gitmişti. Yani evde ikisi dışında kimse yoktu ama yine de onu odasından çıkmış, evin içinde gezerken görmek şaşırmasına sebep olmuştu. Bugüne kadar onu odadan çıkartan tek şey doktor muayeneleriydi.

Yolunda gitmeyen bir şeylerin olma ihtimaliyle tedirgin olmuş, sırtı kasılıp kalmıştı. Gözlerini üstünde gezdirirken iyice belirginleşen karnına baktı. Boğazı düğümlenirken yüzünde silik bir tebessüm oluşmuştu. Gecenin bir vakti odasına girip, bebeğine dokunduğu zamandan bu yana ne kadar büyümüştü. Bergüzar'ın yürüyüşünün bile değiştiğini, penguen misali adımladığını görünce gülmek istedi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ancak sessiz kalıp onu izlemeye devam etti. Mutfağa girmesiyle merakından ayaklanıp mutfak kapısına yaklaştı ve göz ucuyla içeriye bakmaya başladı.

Bergüzar, buzdolabına başını uzatmış bakıyordu. 'Acıktı mı acaba?' diye düşündü ama hemen aklı başına geldi. Hamileydi ve canı bir şey istemiş olabilirdi. Dolaptakileri bir süre daha inceleyip kapağını kapatmasıyla Bergüzar'ın yüzünü görmüştü. Suratı asılmış, aradığını bulamamış gibi bir ifadesi vardı. 'Acaba canı ne istedi?' diye düşünürken "Evde çilek yokmuş bebecik. Şansına küs," deyip karnını okşamasıyla Alparslan'ın soluğu kesilmişti. Bir buçuk ay sonra uykusunda sayıklamadığı bir anda sesini duymak, karnını şefkatle okşadığını görmek içindeki dağları yerinden oynatmıştı. Sessizce salona dönüp, Bergüzar'ın odasına gitmesiyle ceketini giydi ve dışarı çıktı. Ona ulaşmak için aradığı yolu, sevdiği kadın bilmeden gösterivermişti. İçi kıpır kıpırdı. Sanki günler sonra kalbi atıyor, damarlarına kan pompalanıyordu.

Ne demişti Bergüzar? Çilek... Canı, canları çilek istemişti. O zaman, o çilek bulunacaktı. Bir saat boyunca geceleri açık olan manavları gezip, birinde çilek bulmayı başardığında "Ohh!" dedi. Manavın sahibi ise gecenin bir vakti gelen müşterisine anlayışla gülümsedi.

"Hoş geldin evlat."

"Hoş buldum, şu çileklerden alabilir miyim?"

"Tabii, kaç kilo olsun?" sorusuyla duraksayıp düşünmeye başlayınca adam da gülmeye başlamıştı.

"Hanımın gebe galiba?" Hanımın demesiyle öylece kalırken şaşkın şaşkın başını salladı.

"Evet... Çilek dedi." Yüzündeki afallamış ifadeye gülümseyen adam bir poşete çilek katarken, Alparslan da tezgâha göz attı. Muz, elma, portakal ve daha ne gördüyse hepsinden alıp, eli kolu dolu hâlde eve dönmüştü.

Poşetleri tezgâhın üstüne koyup, çilekleri buldu ve yıkamaya başladı. Birkaç kez sudan geçirdiği çilekleri tabağa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koyup üst kata çıkarken elleri heyecandan buz kesmişti. İçeri girip ne diyecek, çilekleri nasıl verecekti bilmiyordu. Odanın kapısında durup soluklandıktan sonra kapıyı usulca çaldı ve araladı. Ancak yatakta ya da koltukta Bergüzar'ı göremedi. Banyodan gelen ışığın yardımıyla meyve tabağını komodinin üstüne bırakıp hemen odadan çıktı.

Banyodan çıkan Bergüzar aldığı solukların arasına karışan kokuyu fark edip duraksarken odaya baktı ama kokunun sahibi odada yoktu. Bir an için onun kokusunu anımsadığını sanıp yatağına ilerlemeye devam etmişti ki başucunda duran çilek dolu tabağı gördü. Ayakları birbirine dolanmış, bacakları titremişti. Buzdolabında çilek ararken yakalandığını fark etmemişti. Fakat Alparslan, aşerdiği çilekleri bulup getirmişti. Hiç rahatsız etmeden bırakıp gitmesi yüreğine ateşler düşürürken, gözyaşları da yanaklarına düşmeye başlamıştı. Kırılan kalbine inat çabaladığını görmenin hüznü ve hâlâ seviyorum sözlerinin gerçekliğiyle ağlaya ağlaya çileklerini yedi.

Ertesi akşam yine aynı saatlerde odasından çıkıp usulca mutfağa indiğinde canı bir şey istemiyordu ama Alparslan'la iletişim kurmanın farklı bir yolunu bulmuştu ve bu yoldan ilerlemeye karar vermişti. Dolabı açıp içine baktığında çeşit çeşit meyveyle karşılaşıp suratını astı. Şimdi ne isteyecekti? Bir süre durup düşünürken, mutfak kapısından gizli gizli izlendiğini biliyordu.

"Tüh... Ananas yokmuş bebecik." Aklına gelen ilk şeyi söyleyip üzgün üzgün dolabı kapattı ve odasına döndü.

Bu sırada Alparslan ise "Ananas ne ya? Küçücük çocuk ananas mı ister? Ne bilsin ananası," diye diye evden çıkmış, tıpış tıpış arabasına binmişti. Bir geceyi daha manav manav gezerek geçireceğini zannetse de ananası bulmak, çileği bulmaktan kolay olmuştu. Bulduğu bütün tropik meyvelerden alıp doğruca eve döndükten sonra ananasla mücadelesi başlamıştı. Bu mereti nasıl kesecekti? Ananasa düşmanı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gibi bakmayı bırakıp işe koyuldu fakat bir türlü başaramayınca aklına Tomris'i aramak geldi. O, böyle cins cins şeyleri kesin bilirdi.

"Alo, bizim kız, bak sana ne soracağım."

"Abiciğim, hayırdır gecenin bu saati?" derin bir iç çekip oflarken, Alparslan'ın "Bebeğin canı ananas ister mi ya? Nerede görülmüş doğmamış çocuğun ananas istediği. Anasının memleketinde ananas yetişiyor sanki!" demesiyle bir an duraksayan Tomris, durumu anlayıp gülmeye başladı.

"Belki ananasın başkenti de Ankara'dır babacık."

"Bana bak, dalga geçme de bunu nasıl keseceğim onu söyle."

"Tamam tamam, kızma yahu... Bak şimdi." Tomris yine şaşırtmamış, envai çeşit gereksiz bilgisinin arasından ananas kesmenin püf noktalarını bulup çıkarmış ve abisine anlatmıştı. Yarım saatlik çabanın sonucunda başarıya ulaşan Alparslan, tabağa koyduğu meyveyi Bergüzar'a götürmek için üst kata yöneldi.

Odanın kapısını usulca çalıp içeri girdiğindeyse onu uyurken buldu. Uyumadan yetişemediği için kendine söyleniyordu ama bunu sessizce yapıyordu. Tabağı yine komodinin üstüne bıraktıktan sonra bir dakika kadar onu izledi ve odadan çıktı. Uyuyor numarası yapan Bergüzar ise o gider gitmez gözlerini açıp başucundaki tabağa bakmış ve gülümsemişti. Günler sonra gerçekten gülümsemek neydi onu hatırlamıştı. Elleri istemsizce yüzüne gitti ve gülerken oluşan ifadesine dokunup kesik kesik soluklar aldı. İnsan gülmeyi bile unutur, ona dokunup da hatırlamaya çalışır mıydı? Böylesi de olurmuş demek ki... Bergüzar da şimdi öğreniyordu.

Ananas dolu tabağı kucağına koyup, meyvesini yerken bir yandan da karnını okşuyordu. Aklında ise iki gecedir yaşananlar vardı. Alparslan canla başla kendine yaklaşmaya çalışıyordu. Bunun farkındaydı. Artık adım atma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sırasının kendine geldiğini anlayıp, cesaret bulabilmek için derin bir soluk aldı.

Sabaha kadar gözüne uyku girmemiş, aklından geçenleri yapabilmek için kendisini ikna etmeye çalışmıştı. Daha gün doğmadan yatağından kalkıp duş aldı. Üstünü giyinip, saçlarını kuruttu ve odadan çıktı. Bir gece önce ananas dolu olan tabağın boşuyla mutfaktan içeri girdiğinde Emine abla şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordu. Alparslan ise elinde çatalıyla öylece kalakalmış, gözlerini boş tabağa dikmişti ki yüzünde silik bir tebessüm belirip kayboldu. Bin bir zahmetle soyduğu ananasları yediğini görmek, onu burada görmekten daha mutlu etmişti.

Bergüzar "Günaydın kızım," diyen Emine ablaya usulca başını eğerek selam verdi.

Yine konuşmayacağını düşünürlerken "Günaydın," demesiyle Alparslan'ın elindeki çatal gürültüyle masaya düştü. Sesi boğuk, hırıltılı ve yorgundu ama konuşmuştu. Elindeki tabağı tezgâhın üstüne bıraktı ve paytak adımlarla buzdolabının önüne geldi. Alparslan pür dikkat onu izliyor, bu sefer ne aradığını anlamaya çalışıyordu. Bir tane salatalık ve havuç alıp yıkadı, kuruladı. Bunları alıp odasına gideceğini düşünürlerken bir kez daha şaşkınlığa sebep olan bir şey yaptı. Alparslan'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve salatalığını yemeye başladı. Gözleri masadaydı, gözlerine bakmıyordu. 'Olsun,' diye düşündü Alparslan, 'Burada ya, bu kadarcık bile adım attı ya... Olsun. Buna da şükür.'

Gözlerini ondan zar zor ayırıp, düşürdüğü çatalı eline aldı. Kahvaltısına devam etmeye çalıştı. Ancak bir yandan da Bergüzar'ın o yedikleriyle doyup doymadığını düşünüyordu. Bir salatalık, bir havuçla doymazlardı. Emine ablaya kaş göz yapıp servis tabağı istedi. Emine abla tabağı hemen ona verip, çamaşırları bahane ederek mutfaktan çıktığında baş başa kaldılar. En son ne zaman baş başa

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kalmış, aynı masada karşılıklı oturmuşlardı? İkisi de hatırlamıyordu. Uzun zaman olmuştu.

Alparslan, bir dilim peynir, birkaç zeytin ve domates koyduğu tabağı Bergüzar'ın önüne bıraktığında gözleri buluştu. Sessiz, sözsüz... Öylece bakışırlarken ikisinin de yüreği cız ediyordu. Şimdi her şeyi boş verip sımsıkı sarılsalardı ya... Ne çok özlemişlerdi birbirlerini. Ama daha zamanı vardı, biliyorlardı.

"Miden bulanıyor biliyorum ama yine de yemeye çalış," diyen fısıltılı sesindeki anlayış, Bergüzar'ı aylar öncesine götürmüştü. İtalya'da her şeyin gün yüzüne çıktığı o gece de gözlerinde bu ifade vardı. 'Ne olursa olsun, yanındayım,' der gibi bakan gözleri çok iyi tanıyordu.

Uzattığı tabağı alıp önüne koyarken elleri titremesin diye o kadar kasılmıştı ki bebek bile bunu hissetmiş ve kasıklarına sancı girmişti. Usulca nefes alıp sakinleşmeye çalışırken tabağındakileri yemeye başladı. Küçük lokmalar bile ağzında büyüyordu ama buna karşı koyup, doğru düzgün yemek yemeye başlaması gerektiğini kendine hatırlattı. Bebeğinin sağlıkla büyümesi için beslenmeye ihtiyacı vardı.

Alparslan göz ucuyla onu izleyip, memnuniyetle iç çekerken saatini kontrol etti. İşe gitmesi gerekiyordu ama Bergüzar'ı bırakıp gitmek de istemiyordu. Yine odasına kapanır da çıkmazsa, yine kendini yalnızlığa mahkûm ederse diye korkuyordu. Usulca masadan kalkıp ceketini giydi. Yanına ilerleyip durdu, gamzeli yanağını avucunun içine aldı ve başparmağıyla okşarken saçlarına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Günaydın Bergüzar..." Arkasını dönüp sessizce giderken Bergüzar sessizce ağlıyordu. Ne yaşarlarsa yaşasınlar ikisi de şunu çok iyi biliyordu. Sevdanın yolu hep, birbirlerine çıkacaktı. Yaralarına şifa da şifacı da kendileriydi. Yüzünü avuç içleriyle kurulayıp birkaç kez burnunu çeken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bergüzar, sırtını sıvazlayan eli hissedip yanında beliren Neşe Hanım'a baktı.

"Ağla kızım, ağla ama yalnız başına değil... Onunla ağla. Sen tek başına ağlarken, o da tek başına ağlamıyor mu sanıyorsun? Birlikte ağlamak çok kıymetlidir Bergüzar. Birlikte iyi olmanın yolu, birlikte ağlamaktan geçer güzel kızım."

Durulan gözyaşları yeniden akarken "Çok ağladı mı?" diye sormuş, sorarken sesi titremişti. Neşe, ona şefkatle bakıp usulca sarılırken sırtını da sıvazlamaya devam ediyordu.

"Çok üzüldü ama sen de çok üzüldün. Çok ağladı ama sen de çok ağladın. Kendi mateminizi yaşadıysanız artık o matemi birlikte tutma vakti gelmiştir belki? Hmm, vakit geldi mi kızım? Yasını önce sevdiğin adamla, sonra da bizlerle paylaşmanın vakti geldi mi?" Bergüzar, onun göğsünün altına doğru yasladığı başını usulca sallayıp derince iç çekerken, saçlarında gezen çok tanıdık birinin elini hissetti. İlk solukta özlemini duyduğu kokusunu aldı ve boğazı düğüm düğüm oldu.

"O zaman Sedef annene de sarılma, dizine yatıp saçlarını sevdirme vakti gelmiştir değil mi kara kızım," diyen sesle gözlerini aralayıp, aylardır görmeyi reddettiği kadına baktı. Ağlaya ağlaya birbirlerine bakarlarken Neşe Hanım usulca birkaç adım geri gitmişti. Yerini Sedef anneye bırakmasıyla, kadının dizleri üstüne çöküp, evladı gibi sevdiği kara kızına sarılması bir olmuştu.

Saçlarını sevdi, sırtını sıvazladı, kulağına umut dolu sözler fısıldadı. Tıpkı çocukluğundaki gibi yaralarını sarmak için elinden ne geliyorsa yaptı. Onları mutfağın bir köşesinden izleyen Neşe ve Emine de gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Doğuran mı anaydı, yoksa büyüten mi? Doğuranın sevemediği, acılar yaşamasına sebep olduğu çocuğu, büyüten iyi ediyordu. Yarım saat süren bu sahnenin sonunda Sedef anne önce kızının gözyaşlarını sonra kendi gözyaşlarını sildi ve gülümseyerek Neşe ile Emine'ye baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Şimdi ağız tadıyla bir kahvenizi içerim Neşeciğim." Neşe de kendini toparlamaya çalışıp gülümserken Emine abla çoktan işe koyulmuştu.

"Ben de içebilir miyim? Bir fincandan bir şey olmaz herhalde?" derken bebeğine tedirgin ve şüpheyle bakışı hepsini güldürmüştü.

Neşe Hanım her zamanki hoş kahkahasını atıp "İçersin içersin, bir fincan kahveden hiçbir şey olmaz anneciğim," dediği anda gözleri buluşuverdi. Neşe, o kadar içten ve düşünmeden "anneciğim" demişti ki Bergüzar'ı yüreği hop etmişti. Sedef Anne, Neşe Hanım'ın Bergüzar'a ilk kez böyle hitap ettiğini birbirlerine bakışlarından anlamıştı. Heyecan, minnet, şükür ve biraz utangaçlık, Bergüzar'ın gözlerinde kol göz geziyordu.

"Ana kız pek güzelsiniz maşallah." Omzunu kıra kıra gülerken ikisini de yanına alıp salona doğru ilerlemişti. Sedef annesiyle Neşe Hanım'ın kırk yıllık ahbap gibi sohbet edişine şaşırırken kahvesini yudumlayan Bergüzar, sabahtan beri yaşananlara inanamıyordu. Odasından çıkmasıyla Dünya da yörüngesinden falan çıkmış olabilir miydi?

Ya da şöyle olabilirdi, kendi dünyası aylar önce yörüngesinde çıkmıştı. Odasından çıktığı anda da eski yerine dönmüştü. Bu, daha olağan bir durumdu.

"Siz, tanışıyor musunuz?" sorusuyla iki kadın da kendisine dönüp öylece kalakaldı. Alparslan, kızların geçmişleriyle ilgili bazı gerçekleri Toprak'ı kaybettikten sonra öğrenmişti fakat Bergüzar bundan bir haberdi.

"Tanışıyoruz... Hem Sedef Hanım'la hem de seninle uzun yıllardır tanışıyoruz ama sen bilmiyorsun esmer kız," diyerek odaya giren Süleyman Bey'i görüp ayaklanırken, ne demek istediğini anlayamamıştı. Bu sebeple de yüzüne bakıp kalmıştı. Elinde tuttuğu kahve fincanını usulca alıp sehpaya bırakan Süleyman, omuzlarını kavrayıp sıvazladı. Birbirlerine tebessümle bakmaya çalışırlarken ise sımsıkı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sarıldı. Yıllar olmuştu bir babaya sarılmayalı ya da bir baba tarafından sarıp sarmalanmayalı. Göğsünde bir iç çekiş büyürken, beraberinde de huzur ve güven dolu bir hissi büyütüyordu.

"Başın sağ olsun yavrucuğum. Acını anlayamam ama yanında olduğumu, yanında olduğumuzu bil isterim."

Bergüzar gözlerinden yaşlar süzülürken dudaklarını zorla araladı. "Sağ olun," dediği sırada sırtını sıvazlayan adam bir adım geri çekilip koltuğu işaret etti. Koltuğun ucuna oturduğunda Süleyman Bey de yanına oturdu.

"Öğrenmen gereken bazı gerçekler var kızım. Yıllardır sana anlatmak isteyip cesaret edemediğim, seninle yüzleşmekten korktuğum şeyler var." Bergüzar bu sözlerden hiçbir şey anlamamış, Sedef anneye ve Neşe Hanım'a 'Neler oluyor?' der gibi bakmıştı.

"Biz, senin aileni uzun yıllar evvelden tanıyoruz kızım. Baban, benim şirketimde çalışırdı. O sebepten de aramızda tanışıklık vardı. Senin küçüklüğünü bilirim ama Toprak'ı pek bilmem." Bergüzar duyduklarıyla şaşırmış, Süleyman'a bakıp kalmıştı.

"Ben... Bilmiyordum," dediğinde hepsi tebessüm etti.

"Çok küçüktün, bilmemen ya da hatırlamaman normal." Susup derin bir soluk alan Süleyman zor olsa da sözlerine devam etti.

"Meral ve Eşref Hulusi'nin tanışmasına sebep olan o yemeğe annenle babanı ben davet etmiştim. Böyle olacağını bilemezdim ama yıllar boyunca iki ailenin dağılmasına, Akif'in kendini öldürmesine sebep olduğumu düşünerek vicdan azabı çektim. O sebeple de size yaklaşamadım. Sizin bana öfke duymanızdan, annesiz babasız kalan iki çocuğun hiddetinden korktum."

Yine duraksadı ve hüznün yer ettiği bakışlarını Bergüzar'a çevirip "Özür dilerim," dedi. Bergüzar ise öğrendiği yepyeni gerçeklerle afallamış, özür dileyişiyle içinde garip bir

burukluk olmuştu. Onun gözlerindeki mahcubiyeti görmek üzülmesine sebep olmuştu. Aslında olanlarda hiç payı yoktu ama o, yıllar boyunca bunu kendine dert, vicdanına yük etmişti. Bir anda ona sarıldı ve usulca sırtını sıvazladı. Sanki derdine derman olmak ister gibiydi. Az önce kendi sırtını sıvazlayan adamı avutuyordu.

"Senin bir kabahatin yok ki... Böyle olacağını bilemezdin," derken saçlarına konan şefkat dolu öpücüğü hissedip ağladı. O ağladı Süleyman'ın içi acıdı. O ağladı, Süleyman'ın yüreği dağlandı. Bergüzar'ın saçlarını sevip okşarken "O gece..." demesiyle nasıl iç çektiğini duydu. Demek ki o gece yaşananlar hâlâ kanayan yarasıydı.

"Eve giren polislerin yanında ben vardım. Seni kucaklayıp odadan çıkaran bendim. Sedef anneye emanet eden, yıllar boyunca koruyucu aileler gönderen bendim. Kendim gelemedim ama... Size en iyi şekilde bakılabilsin diye elimden geleni yaptım. Gözüm hep üstünüzdeydi." Bergüzar her duyduğuyla daha çok şaşırıyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Yıllarca birçok giderinizi karşılayan Süleyman Bey ve Neşe Hanım'dı. Sen üniversiteyi bitirene kadar gelen eğitim bursu da onlara aitti," diyen Sedef annenin sesiyle gözlerini açıp Süleyman Bey'den biraz uzaklaştı.

"Onca yıl... Bize siz baktınız yani." Neşe ve Süleyman gözlerini kaçırıp başlarını sallarken, Bergüzar aklına gelenlerle başını eğmişti.

"Sizin sayenizde okuyup, sizin şirketinize hırsızlık yapmaya girdim. Ne ironi! Buna şey derler; besle kargayı, oysun gözünü," demesiyle Süleyman Bey araya girmiş, çenesini kavrayıp yüz yüze bakmalarını sağlamıştı.

"Bir daha böyle sözler söylediğini duymayacağım."

"Siz de kendinizi suçlamayı bırakırsanız neden olmasın?" cevabıyla gülen adam başını sağa sola sallayıp derin bir soluk aldı.

"Bir numaralı hergeleninki de en az senin kadar dişli çıktı Neşem. Gelinlerinin maşallahı var. Hiçbiri seni aratmayacaklar" demesiyle Neşe Hanım'ın meşhur kahkahasını atması bir olmuştu.

Bir gün açılır açılmaz sandığın kapılar vurunca güneş
Bir karanlık daha erişti güne saat neredeyse beş
Sen aydınlığa ben sana hasret
Gel eritir demirleri bendeki ateş.

Onların evden gitmesiyle salonda tek başına kalan Bergüzar, duyduğu her şeyi baştan sona düşünüp duruyordu. Hiç bilmediği bu bilgilerle o kadar dalıp gitmişti ki kendine geldiğinde saat öğleni çoktan geçmişti. Duş alıp biraz olsun rahatladıktan sonra yarım kalan yüksek lisans eğitimini hatırlamış, bu dönem alması gereken ancak alamadığı derslerin kitaplarına gömülmüştü. Çalışmak, yaşanılanlar dışında bir şeyler düşünmek öyle iyi gelmişti ki saatler su gibi geçmişti. Salondaki koltuğa ve orta sehpaya yaydığı notların, kitapların arasına bağdaş kurup oturmuş, bir yandan bebeğini seviyor, bir yandan da Emine ablanın hazırladığı meyve suyunu içiyordu.

Öyle dalmıştı ki "Bu gece tropik meyveler aşermek yok mu?" diye soran sesle irkilmişti. Ancak o sesin tınısındaki eğlenir hâli duyunca yüzünde belli belirsiz bir tebessüm olmasına engel olamamıştı. Omuzlarını silkip, usulca saate baktı. Saat neredeyse on bire geliyordu. Koltukta oturmaktan sırtı ağrımıştı. Bedenini esnetip, gözünün ucuyla salonun girişine baktı. Ellerini kumaş pantolonunun cebine sokmuş, omzunu kapının kirişine dayamış vaziyette kendini izleyen adamı görünce kalbinin atışı hızlanmıştı.

Ders notlarını toplayıp sehpanın üstüne koyduktan sonra yavaşça ayaklandı. Başının dönüp dönmediğini kontrol

etmek içinse birkaç saniye öylece durdu. Başı dönmüyordu. Yani merdivenlerden kendi kendine çıkıp, odasına gidebilirdi. Birkaç adımda kapıya varıp temas etmemeye çalışarak Alparslan'ın yanından geçmişti ancak bunu yaparken, onun kıs kıs güldüğünü de duymuştu.

Hiçbir şey duymamış gibi yapıp merdivenleri çıkmaya başladığı sırada "İyi geceler esmer güzeli. Eğer canınız bir şey isterse buzdolabına söylemek yerine bana söyleyebilirsiniz," diye arkasından seslendi.

Merdiven basamaklarında aniden duran Bergüzar'ın kahverengi hareleri, yemyeşil harelerine değince yüreği dalga dalga oldu. "Ha buzdolabına söylemişim ha sana... Ne fark eder ki? Sonuçta ikiniz de aynısınız."

Aylar sonra afilli şekilde yediği kapakla gözleri ışıldayan Alparslan'ın dudakları seğirdi ve yana doğru kalktı. Yarım bir gülüşle sevdiği kadına bakarken başını memnuniyetle salladı.

"Ne zamandır laf sokmuyordun. Nasıl, özlemiş misin?" sorusuyla birkaç saniye daha gözlerine baktı ama bu sefer konuşmadı. Sessizliğe bürünüp üst kata vardı. Onun, kendisiyle konuşmasına, gülümsemesine bile alışamamışken şakalaşması hepten şaşırtmıştı.

Odasına doğru ilerlerken gözleri Toprak'ın kaldığı odanın kapısına ilişti. Ayaklanmış, kendini biraz olsun toplamış, günler sonra konuşmuştu. Hayatına devam etmeye başlamıştı ama bu odayı görünce atlatmaya çalıştığı o acı yüreğine çöreklenivermişti. 'Sen devam ediyor, konuşuyor, gülüyor, sevgiyle sarıp sarmalanıyorsun ama o... O gitti. Hem de hiç suçu yokken gitti,' diyen iç sesini duyunca bacakları titredi, dengesini kaybedecek gibi oldu.

İnsan denilen varlık, kimi kaybederse kaybetsin hayatına devam ediyordu işte. Eksik kalsa da yaşamayı öğreniyordu. Titreyen bacaklarını zar zor o odaya yönlendirip kapının kolunu kavradı. Acaba içerisi hâlâ Toprak gibi kokuyor

muydu? Bunu öyle çok merak ediyordu ki yüreğinde büyüyen bu meraka söz geçiremiyordu.

Kapıyı aralayıp gözleri kapalı hâlde içeri adım attı. Bir süre soluk almaya korksa da derince aldığı ilk solukta boğazı yandı, kavruldu, düğüm düğüm oldu. Aylar öncesinden kalan kokusu buradaydı. Gözlerini aralayıp yatağa doğru adım attı ve ürkek bir kuş misali yatağa uzandı. Toprak'ın kokusuna bürünen yastığa sımsıkı sarılırken gözlerinden yaş, dudaklarından ise acı bir mırıltı kopmuştu.

"Özür dilerim... Seni koruyamadım, seni ateşe attım. Seni ben yaktım, kendi ellerimle, lâl olan dilimle yaptım bunu. Belki söyleseydim, söyleyebilseydim. Böyle olmazdı. Seni çok özledim." Fısıltıyla söylediği her şeyi kapının eşiğinde dinleyen Alparslan'ın da gücü kalmamıştı sanki. Duvara sırtını verip usulca kayarak yere oturdu. O içeride ağladıkça, kendisi de dışarıda ağladı.

Tam 'her şey yoluna giriyor, galiba toparlanıyor,' diyordu, o anda Bergüzar kaybettiği canını hatırlayıp, bir gülümsemeyi, kısacık bir sohbeti kendine çok görüyor ve içine kapanıyordu. Ona dokunmak istediğinde neden kaçtığı şimdi anlıyordu. Yalnızlaşıp, herkesten kaçıp kendini cezalandırıyordu. Onu düştüğü yerden nasıl kaldıracağını bilmiyordu. Dağın tepesinde fırtınalar kopuyordu ama o, bunu dizginleyip, eteklerine bir esintiymiş gibi hissettiremiyordu.

Darmadağın olmuş hâlde öylece otururken, Bergüzar odadan çıkmıştı. Duvara sırtını dayamış, başını önüne eğip oturmuş adama bakarken nefesi kesildi. Usulca yanına yaklaşıp tıpkı onun gibi oturdu. İkisi de sessizce karşıya bakarken Alparslan elini ona doğru uzattı ve konuşmaya başladı.

"Düştüğümüz yerden ya birlikte kalkacağız ya da bu acıda birlikte boğulacağız. İkimizin de hataları var. Bunu kabullenip devam edecek miyiz yoksa bitecek miyiz? Sen söyle Bergüzar, yaşanan her şeye rağmen elimi tutup ayağa kalkacak mısın?"

Bergüzar kendine uzanan ele bir süre bakıp zar zor yutkundu. "Sen, her şeye rağmen bana güvenebilecek misin? Sonsuz ve şüphesiz güvenebilecek misin Alparslan? Günün birinde karşıma geçip, bu yaşadıklarımızı yüzüme vurursan..."

"Hatasız kul olmazmış. Hatalarınla, günahlarınla, kırık dökük kalbinle gel. Gel ki bütün yaralarını iyileştireyim. Gel ki bütün yaralarım iyileşsin, hasretim bitsin. Seninle nefes almayı, yeniden yaşamayı, sevmeyi öğrendikten sonra sensiz olamam." Başını çevirdi, gözlerini buluşturdu.

"Ben, her şeye rağmen seni istiyorum. Hayatımda, yanımda, koynumda, kokun kokumda... Dün, bugün ve daima seninle olmak istiyorum. Çocuklarımın annesi, benim de karım ol istiyorum." Son sözleriyle neye uğradığını şaşıran Bergüzar'ın ifadesine anlayışla tebessüm ederken, elinin içine yerleşip yuva yapan eli hissetti. Gözlerini kapatıp huzurla derin bir soluk aldı.

"Hoş geldin Esmerim... Ne çok özledim bir bilsen."

Gün bizim güneş bizim, göğsümüzde ateş bizim
El ele olduğumuz o gün gülmek bizim
Dün bizim yarın bizim, yana yana sevmek bizim
Hasrete vurduğumuz göz göz yürek bizim.

4. BÖLÜM

Hadi yüreğim ha gayret
Hele sıkı dur hele sabret
Başını eğme dik tut
Bu bir rüyaydı farz et.

Sırtları duvara, omuzları birbirine dayalı, el ele öylece oturduktan yarım saat sonra ilk ayaklanan Alparslan oldu. Uyuşmuş bacaklarının üstünde durmayı başarınca elini Bergüzar'a uzattı ve "Hadi... Artık yerden kalkma vakti. Hadi Esmerim," demesiyle elini sıkıca kavrayan eli hissetti. Şimdi buradan kalkacak, acılarını, gözyaşlarını tam da burada bırakacaklardı. Derin bir nefes alıp ayağa kalkan Bergüzar, dip dibe durduğu adamın gözlerinin içine bakarken kalbi hızla atmaya başlamıştı. Günler hatta aylar sonra ilk kez bu kadar yakın, ilk kez bir nefes mesafede duruyorlardı. Gözlerini kapatırken, alınları birbirine değdi, kolları bedenlerine dolandı. Bir süre sessiz kalıp soluklarını dinlediler. Evin sessizliğini, kalp atışlarına eşlik eden soluklarının sesi bozuyordu. Alparslan, kollarının arasında usul usul titreyen bedeni şefkatle okşayıp saçlarını öptükten sonra geri çekildi. Fakat elini sıkıca tutmayı ihmal etmedi.

"Gel bakalım Esmerim," diyerek kendi yatak odalarına ilerlerken onu da beraberinde ilerletiyordu. Odadan içeri girip ışıkları açtı. Yatağa ilerleyip yorganı kaldırdı ve gözleriyle bir kez daha "Hadi," dedi. Tedirgin adımlarla yatağa ilerleyen Bergüzar duraksayacak gibi olunca omuzlarını kavrayıp okşadı.

Kaçmak yok, tek başına sessizce saatler geçirmek yok. Kuytu köşelerde ağlamak hiç yok. Kaçtığın bütün yollar bana çıkar, sessizliğin bende son bulur, gözyaşlarını ise benim kollarımda akıtırsın. Her şeyi birlikte yaşayacağız. Şimdi uslu uslu yatağa gir bebeğim," demesiyle yüzünün aydınlandığını dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görüp gülümsemişti. Arkasında durup, kollarını ona sarınca Bergüzar'ın gözleri bir kez daha düşmüştü. Kollarının içinde döndü, gözlerine baktı ve omzuna yaslandı.

"Canım acıyor. Canım çok acıyor." Boğuk sesinden dökülen mahzun sözler Alparslan'ın kalbine ok misali saplanmıştı. İçin için ağladığını kolları arasında sarsılan bedeninden hissederken sırtını sıvazlayıp, sakinleşmesi için uğraştı. Ancak bir işe yaramamış, Bergüzar peş peşe iç çekip, daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı.

Aylardır saklandığı, sessizliğe, sevgisizliğe mahkûm ettiği kalbinin kalınlaşan duvarları çatlamıştı da acısı oluk oluk dışarı akmaya başlamıştı sanki.

"Ağla... Ağla ki rahatla, ağla ki acın biraz olsun dinsin," dedikten sonra birkaç dakika da yatağın dibinde öylece durdular.

"Böyle olsun istemedim. Kimsenin canı yansın istemedim... Toprak..." dedi ama devamını getiremedi. Az evvel gözlerinde çatlayan o duvarlar, kardeşinin ismini söylemesiyle yıkılıverdi. Gözleri kanlanıp, bacakları bedenini taşıyamaz hâle gelene kadar ağladı, ağladı. Bazen yüksek sesle, bazen sessizce ağladı. Feryadını, isyanını, pişmanlıklarını sevdiği adamın kollarında haykırdı.

"Özür dilerim... Her şey için özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için, defalarca sorduğun hâlde sana anlatmadığım, senden yardım istemediğim için özür dilerim. Bana sordun. 'Seni tehdit ediyor mu?' diye sordun. Ama ben... Ben korktum, size bir şey yaparlar diye korktum. Seni de Toprak'ı da kaybetmekten korktum.

Korktum ve korktuğum her şey başıma geldi." Aylar sonra ilk kez o günlerden bahsediyor, kendi içinde yaşadığı buhranı anlatıyordu.

"Belki söyleseydin her şey daha farklı olurdu, bunu sen de biliyorsun ama... Artık yapacak hiçbir şey yok. Üzülsek de kahrolsak da zamanı geri alıp, yapmadığımız ya da yanlış yaptığımız her şeyi telafi etmek istesek de çare yok. Bununla yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor. Bir yanımız hep buruk, hep eksik olacak... Keşkelerimiz hiç bitmeyecek ama hayat devam ediyor Bergüzar. Ve ben, buradayım. Beni kaybetmedin, ben yanındayım. Tüm yaşadıklarımıza rağmen birlikte devam edeceğimizi biliyorum. İnsan, diğer yarısından nasıl vazgeçer, onu bırakıp nasıl gider?" Bir adım geri gidip, kadının yüzünü kavradı ve ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerine baktı.

"Kendimi sakinleştirip sağlıklı düşünemediğim için yanına gelmedim. Ağzımdan olmayacak bir söz çıkıverir de hayran olduğum o kalbi kırarım diye çok korktum. Çok üzgündüm, senin kadar değil belki ama ben de bir kardeş kaybettim ve acısıyla baş etmem zor oldu. Önce kendimi toparlamak istedim. Bencilce ama gerçek bu... Yeniden ayaklarımın üstünde durmadan sana bir faydam olmayacaktı. Aksine zararım dokunacaktı. Hani aylar önce sana 'Ben delirirsem sen sakin kal ve bekle. Çünkü bekleyenim olduğunu bilirsem yolumu bulur dönerim. Yeter ki gitme,' demiştim hatırlıyor musun?" Bergüzar hafifçe başını salladı.

"Ben ayarsızımdır, deliyimdir. Kafam atınca gözüm görmez, dilim ne dediğini bilmez. Ben de kendimi bilirim, o yüzden sana o sözleri söylemiştim. Sen gitmedin ya, ben de yolumu bulup sana geri geldim işte," deyince Bergüzar'ın gözyaşları yeniden hızlandı. Başını önüne eğip bir süre öylece durduktan sonra gözlerini buluşturdu. Fısıltıyla "Senden başka kimsem yok ki... Nereye gideceğim, kime gideceğim. Sen ve bebeğimiz varsınız. Başka yolum, varılacak yerim,

sığınacak limanım yok ki," dediğinde Alparslan'ı darmadağın etmişti. Ne annesi, ne babası, ne de kardeşi kalmıştı. Bu hayatta sırtını yaslayacağı kimsesi yoktu. Kimsesiz olduğunu böyle dile getirince Alparslan kendini düşünmeden edemedi. Kocaman bir ailesi vardı. Bir sürü sıkıntıya rağmen sevgi dolu büyüdüğü, hâlâ başının okşandığı ailesi, sırtını dayadığı canları vardı. Bergüzar ise bunlardan yoksun ve yalnızdı. İçi acımış, soluğu kesilmişti. Kimsesi olmayan kadının her şeyi olabilmek için, bütün kırgınlıklarını, öfkesini kenara koymaya yemin ederken bir kez daha sarıldı. Sıkı sıkı, sımsıkı sarıldı. Yüzünü, gözlerini, saçlarını, ellerini öptü.

"Yürüdüğün yol, sığındığın liman, bazen annen, bazen baban, bazen de kardeşin olacağım. En yakın arkadaşın, dostun, sırdaşın... Aldığın her nefeste ben, baktığın her yerde ben, attığın her adımda ben yanında olacağım." Durup gözlerine bakarken yüzünü ıslatan yaşları siliyor ancak yerine yenileri geliyordu.

"Ağlama artık Esmerim. Hadi, uzan şöyle..." Bergüzar biraz olsun rahatlamış, yüreğindeki o sıkıntı hafiflemiş olarak yatağa girmişti ki Alparslan dikkatli gözlerle onu süzmeye başladı. Saçından ayağının ucuna kadar birkaç kez baktı. baktı ve "Benim tanıdığım Bergüzar hayatta bu hâlde giyinmez. Ne oldu senin allı güllü geceliklerine? Şu hâle bak. olacak şey değil." Diye söylene söylene giysi dolaplarının olduğu odaya girdi. Dolapları talan edip askılardan birini çekip aldı ve bir güzel inceledi. Aradığını bulmuş gibi, [illegible] yatağın başına geri döndüğünde Bergüzar'ın [illegible] yok sayıp onu yeniden ayağa kaldırmıştı.

"[illegible] iyileşecek ve iyi olacağız. Her şeye [illegible] gibi olmazsan, bunu başaramayız. Kaldır [illegible]

[illegible] bıraktığı gibi Bergüzar'ın üstünü [illegible] çıkarmaya başladı. Uzun kollu üstü

tek hamlede çıkarırken, onun itiraz dolu mırıltılarını duymazdan geliyordu. Dizinin üstüne çöküp, pijamanın altını da çıkardıktan sonra ne yaptığını ancak idrak edebilmişti. Başını hafifçe kaldırdı, gözlerinin önünde duran bedene baktı. Altındaki siyah çamaşır dışında çıplaktı. Eskisine göre daha da büyüyen göğüslerinden başlayıp gözlerini usulca aşağı indirdi.

Karnının ne kadar büyüyüp belirginleştiğini onu örten kıyafetler olmayınca daha iyi anlamıştı. Zar zor yutkunurken parmağının ucuyla karnında beliren dikey çizgiye dokundu. Göbeğini ortalayıp kasıklarına doğru inen çizgiye dokunurken "Bu çizgi... Normal mi? İlk kez böyle bir şey görüyorum," diye sormadan edemedi. Çömeldiği yerde öylece kalmış, başını kaldırıp Bergüzar'ın gözlerine merakla, şaşkınlıkla ve biraz da endişeyle bakmaya başlamıştı. Hâli, tavrı, merakı o kadar içten, o kadar doğal ve tam Alparslan'a göreydi ki Bergüzar uzun zaman sonra ilk kez gerçekten gülümsedi. Buz gibi olan parmak uçlarıyla sevdiği adamın saçlarını okşayıp, titrek nefesler alırken, doktorundan öğrendiklerini ona da aktardı.

"Östrojen hormonundan kaynaklı oluyormuş. Hormon çok fazla salgılanıyormuş çünkü bebeğin rahme tutunmasına, meme kanallarının büyümesine ve süt yapmasına yardımcı oluyormuş. Aynı zamanda da vücudu doğuma hazırlamak için pelvis kemiğini gevşetiyormuş." Uzun zaman sonra gülmesinin ardından, bu kadar uzun konuşması Alparslan'ı hepten şaşırtmıştı.

"Hormondan yani..."

"Hı hı, evet..."

"Vücudun bir makine gibi bebeğimiz için çalışıyor yani," demesiyle yeniden gülümseyen Bergüzar'ın gözlerine yaşlar birikmişti. Alparslan duydukları karşısında öylesi büyük bir hayranlığa bürünmüş ve öyle güzel bakıyordu ki içini titretiyordu.

[illegible] de denebilir," derken kasıklarına giren sancıya [illegible] bu hızla ağrının merkezine gidip orayı tutarken, [illegible] da telaşla ayaklanmıştı.

"Ne oldu? Bir şey oldu. Ne oldu Bergüzar?" Onun endişe dolu bakışlarıyla gözleri yaşarırken "Tekme attı!" dedi [illegible] yaşlar usulca süzüldü. Alparslan ise şok olmuş [illegible] öylece bakıp kalmıştı. Birkaç saniyenin sonunda toparlanıp, yeniden önünde diz çöktü. Buz kesmiş elini Bergüzar'ın karnına koydu. Ancak öyle ürkek, öyle çekingen dokunuyordu ki bebeğin hareketini hissetmesine imkan yoktu. Bergüzar, karnını saran elin üstüne elini koyup bastırdı ve "Burada... Ve şu an dönüyor," diye fısıldadı. Alparslan dikkatle elinin altındaki canının hareketini hissetmeye çalışırken, heyecandan alnı boncuk boncuk ter olmuş, saçlarındaki beyazları, gözlerinin altındaki koyu halkaları, [illegible] sakallarını yakından inceleyen Bergüzar ise bebeğin durulduğunu hissediyordu.

Ancak Alparslan hâlâ heyecanla onu hissetmeyi beklediği için sesini çıkarmayıp, bebeğini hareket ettirecek bir çözüm yolu düşündü. Onun gözlerinde bir kez daha, bir an için hüzün ya da hayal kırıklığı görmeye tahammülü kalmamıştı.

"Çikolata," diye fısıldamasıyla Alparslan, gözlerini gözlerine çevirmiş ve yanaklarına iz yapan yaşları görmüştü.

"Ne?"

"Evde çikolata var mı?" Bu soruya anlam veremeyip durakladıktan sonra "Var," diye fısıldadı. Sanki daha yüksek sesle konuşsa bebeğin hareketini kaçıracak, hissedemeyecekti.

"Şu geceliği giymeme yardım ettikten sonra çikolata getirir misin?" Bebeği hissedememiş olmanın hüsranıyla yüzü düşse de doğruldu ve yarım kalan işini tamamlamak için işe koyuldu. Bembeyaz ipek saten geceliği giydirip, incecik askılarını biraz gevşetti. Çünkü Bergüzar'ın büyüyen

göğüsleri, şişen karnı kumaşı zorlamıştı. Eski hâline göre zayıf görünse de hamilelik değişimleri kıyafetlerinde kendini belli etmişti. Bir adım geri çekilip elinin tersiyle yanağını okşadı, ince uzun boynundan süzülüp dekoltesinin üstünde gezindi. Hâlâ çok güzeldi. Hatta eskisinden de güzeldi. Hamilelik ona bambaşka bir hava katmış gibiydi.

"Çikolata dışında bir isteğiniz var mı bebecik ve annesi?" Sorusuyla irkilen Bergüzar'ın eli yine karnına gidivermişti. "Annesi" demişti. Anne olacağını biliyordu elbet ama bunu Alparslan'ın ağzından duymak, hele de böyle neşeli neşeli duymak garip hissettirmişti.

"Hayır, teşekkürler," derken yatağın kenarına oturdu, Alparslan da odadan çıkıp mutfağa indi. Elinde çikolata dolu kavanoz ve bir tatlı kaşığıyla geri döndüğünde Bergüzar'ı yatağın başlığına yaslanmış şekilde buldu. Kavanozu ve kaşığı ona uzatıp banyoya ilerleyecekti ki bileğini kavrayan el durmasına sebep oldu. Omzunun üstünden bakarak "Ne oldu?" diye soracakken Bergüzar bir bakışıyla yanındaki boşluğu göstermiş ve gelmesini istemişti.

Usulca yatağa ilerleyip, yanına uzandı. Yan gözle Bergüzar'ın kaşık kaşık çikolata yemesini izlerken gülecek gibi oluyor ancak kendini tutuyordu. Böyle beslenmeye devam ederse doğuma kadar alacağı kiloları tahmin etmek zor değildi ama Alparslan bu durumdan memnundu. Çünkü zayıflayan bedeninin doğum zamanında ona yardımcı olamaması korkusu yüreğine çöreklenmişti. Verdiği kilolardan, yaşadığı duygusal ve psikolojik yıkımdan sonra doğumu kaldıramaz da kötü şeyler yaşanırsa diye korkmaya başlamıştı. Gerilen yüz hatları, çatılan kaşları, buz gibi ve keskin bir ifadeyle bakan yeşil gözlerinin farkında değildi ama Bergüzar çoktan fark etmişti. Yatağın içine doğru biraz daha kayıp başını çevirerek ona baktı.

"Her ne düşünüyor ve endişe ediyorsan şimdi boş ver. Şu an sırası değil çünkü şu an bebeğinle tanışma vakti."

Sağ elini tuttuğu gibi karnına koyup biraz bastırdı. Çikolatanın anne karnındaki bebekleri harekete geçiren etkisinden bir haber olan Alparslan, Bergüzar'ın ne dediğini anlayamasa da elinin altında kayıp giden o belli belirsiz darbeyi hissetmişti. Az önce endişenin kol gezdiği gözleri kocaman açılırken resmen donup kaldı. Şaşkınlıkla önce Bergüzar'a sonra da karnına baktı. Birkaç saniye, belki de bir dakika kadar sesi çıkmadı, hatta soluk bile almadı. Aklı başına gelmeye başlarken hızla doğruldu ve dizleri üstüne oturup beklemeye başladı. Bir kez daha hareketini hissetmek için beklerken gözlerini sevdiği kadına çevirmişti.

"Ben mi hissetmiyorum?" Bir kaşık çikolatayı iştahla yemeye devam ederken "Şu an kıpırdamıyor ama az sonra yeniden hareket eder," diye mırıldanıyordu.

"Çikolata yediğin için mi hareket ediyor?" Sanki dünya düz demişler dahası bunu kanıtlamışlar gibi şok geçiren adama bakarken gülmeden edememişti.

"Babanı bu kadar şaşırtma bebecik, ihtiyar kalbi buna dayanmayacak."

Ankara'da geçirdikleri onca zaman, onca güzel anı, yaşanmışlık... Hepsi bu sözlerle yeniden akıllarına düşüvermişti. Alparslan, duyduğu sözlerle o günlere dönüp düşünürken elinin altındaki kıpırtıyı hissetti.

"Aaa, vurdu," derken ki heyecanı görülmeye değerdi. Bergüzar'ın karnına doğru sokulup geceliğini tek hamlede yukarı itti ve bacaklarının arasına girdi. Kulağını hafifçe göbeğine dayarken bir yandan da parmaklarıyla dokunuyor bebeğinden tepki almayı bekliyordu. Bacakları arasında boylu boyunca uzanan adama bakan Bergüzar ise pozisyonun garipliği ve müstehcenliği sebebiyle kıpkırmızı olmuştu.

"Pişt bebecik, baban geldi. Hadi babana merhaba de." Sözleriyle gülerken karnına inen darbeyle gülüşü silindi, nefesi kesildi. Bebeği ilk kez bu kadar sert ve bariz bir tekme atmış Alparslan ise bu ânı aynı heyecanla izlemişti.

"Gördün mü, gördün mü Bergüzar. Nasıl vurdu gördün mü? Galiba bana cevap verdi," deyip başını kaldırmasıyla Bergüzar'ın yüzündeki acıyı gördü. Resmen acıdan yüzü kasılıp kalmıştı.

"Sadece görmekle kalmadın, hissettin tabii..." Bacaklarının arasından çıkıp yanına geldi.

"İyi misin, çok acıdı mı?" Gözlerini ondan zar zor ayırıp yeniden karnına bakarken kaşları çatıldı.

"Bana bak evladım, çocuğum... Merhaba de dedim de annenin canından can al demedim... Eşek sıpası..." Tam bir baba edasıyla doğmamış çocuğunu azarlamasına gülmeye başlayan Bergüzar, bebeğin tekme attığı yeri eliyle sarıp okşadı.

"İlk kez bu kadar acıttı."

"Kıyamam, kıyamam ben sana..." Huzur bulduğu, güven duyduğu kollar, tüm korumacılığıyla bedenine dolanırken göğsüne doğru sokulup soluklandı.

"İyiyim, korkma. Sanırım seninle tanışmak için sabırsızlanıyordu."

"Ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Nasıl olduğunu, nasıl göründüğünü, senin nasıl olduğunu çok merak ediyordum ama yanına gelmeye cesaretim yoktu." Sustu, omuzları düşerken için için konuştu.

"Bunca ay sizinle olamadım. Baba gibi, hayat arkadaşı gibi yanınızda duramadım. Benim de en büyük suçum bu işte. Sen bana, ben ise hem sana hem de çocuğumuza özür borçluyum." Dudaklarını sevdiği kadının alnına dayadı. Öpücük bırakırken "Özür dilerim Esmerim," dedi ve karnına doğru sokulup uzunca öptü.

"Özür dilerim babacığım." Bergüzar'ın göğsüyle karnı arasına başını dayayıp, sol bacağını bir koluyla sardı. Boştaki eliyle de üstlerini örttükten sonra gözlerini kapadı.

"Söz veriyorum, kaçırdığımız her ânı telafi edeceğim." Bu sözlerin ardından saçlarını şefkatle okşayan elleri hissederek uykuya dalmıştı. Bergüzar da yaşadığı onca duygu

değişimine, ruhsal yorgunluğuna yenik düşüp uykuya dalarken gözlerinin önüne Toprak'ın silueti gelmişti. Her gece, günün neredeyse her anı olduğu gibi...

✱

"Alparslan, Bergüzar yok," diye paldır küldür odaya giren Emine abla gördüğü manzara karşısında ağzı açık kalırken Alparslan zar zor gözlerini araladı.

"Şşş, Bergüzar tam da olması gerektiği yerde Emine abla." Gözlerini yeniden kapatırken onlara şaşkın şaşkın bakan Emine ablanın yüzünde tebessüm belirmiş ancak fark ettiği şeyle saniyeler içinde silinmişti.

"Ama sen olman gereken yerde misin bilemedim evladım. Kızın bacaklarının arasında ne işin var. Başını da dayamışsın memelerine... Süt yapacak onlar. Tövbe Yarabbi, kudurdun mu çocuğum. Kalk kızın üstünden," derken Alparslan'ı öyle bir cimcirmişti ki yüzünün acıyla buruşmasını izlerken ilk kez üzülmemişti. Azgın teke, kızın tepesine tünemişti. Hamile kadına yapılacak şey miydi bu?

"Ah, acıdı ama!"

"Acısın! Bana bak, çabuk yan tarafa geç, Bergüzar kızımın da üstünü başını düzelt. Üşütüp hasta olacak senin yüzünden."

"Tamam, tamam kızma Eminoş, kızma. Geçiyorum yanına." Bacaklarının arasına ne zaman girmiş, öyle uyumaya devam etmişti hatırlamıyordu. En son hatırladığı yanına uzanıp göğsüne doğru yattığı, bu sırada da bir koluyla bacağını sardığıydı.

Uyanmasın diye usulca doğrulup yanına uzandıktan sonra arkasından sokulup sarıldı, yüzünü saçlarının arasına daldırdı. Bu kokuyu, ipek gibi saçların yumuşaklığını çok özlemişti.

"Bak şu deyyusun ettiğine. Yine yapıştı kıza kene gibi."

"Çok ayrı kaldık. Dahasına ne sabrım var, ne de gönlüm dayanır. Belli ki o da hâlinden memnun. Yoksa beni uyandırırdı," demesiyle "Tövbe tövbe!" diyerek odadan çıkmak üzere olan kadına kıs kıs gülmeye başladı.

"Zor bir geceydi, biraz uyuyalım. Uyanınca kahvaltı ederiz. Sana zahmet Atilla'ya haber ver. Bugün işe gitmeyeceğim."

"Bok yiyesice. Bergüzar kızımdan ayrılmadığını söylemiyorsun da... Bahane!" deyip odadan çıktığı gibi gülmeye başladı. Onları böyle görünce keyfi yerine gelmişti. Ev telefonundan şirketi arayıp Atilla'ya bağlandığı anda "Emine abla, bir şey mi oldu?" diyen telaşlı sesine gülümsedi.

"Günaydın yakışıklı oğlum... Telaşlanma, herkes iyi. Hatta çok iyi... Abin bugün şirkete gelmeyecekmiş de haber vermemi istedi."

Abisi şirkete gelmeyecekti öyle mi? Bir de bunu kendisi değil, Emine abla haber veriyordu. Olacak şey değildi. "Yahu ne oluyor? Abimin şirkete gelmeyeceğine mi şaşırayım, yoksa bunu senin haber vermene mi?"

Kadın yeniden gülmeye başladı. "Seninki sevdiğine kavuşmuş da yanından ayrılamıyor. Ondan gelmiyor."

Atilla birkaç saniye sessiz kalıp "Gerçekten mi? Sonunda sular duruldu mu?" derken kahkahayı patlatmıştı.

"Aynı yatakta yattıklarına göre durulmuşlar. Neyse sen kapat daha anneni ve Sedef Hanım'ı arayacağım," dese de telefonu kendisi kapatıp Neşe'yi aramıştı.

"Emineciğim, hayır olsun sabah sabah."

"Hayır hayır Neşe Hanım, senin deli oğlanla gelin kız barıştı." Aylardır beklediği haberi alan Neşe elindeki kahve fincanını bırakıp karşısında oturan kocasına ve kayınpederi Sadullah Bey'e bakmıştı.

"Hergelemin inadı kırıldı, aklı başına geldi yani... Haber verdiğin için teşekkür ederim, görüşürüz," diyerek telefonu kapattığı anda kocaman gülümsedi.

"Görev başarıyla tamamlandı Beyler. Dileyin benden ne dilerseniz." Baba oğul birbirlerine bakıp iç çekerken, rahatladıkları gevşeyen omuzlarından belli olmuştu.

"Hep birlikte akşam yemeği yiyelim o zaman Neşe kızım. Oğlanlar, gelin kızlar..." Bir an durup bıyık altından gülerek "Şu gıcık çocuk Murat'ı da çağır bakalım. Boyunun ölçüsünü alalım. Sıra ona geldi," demesiyle Süleyman'ın beti benzi atmıştı.

"Hoppala, kızımı niye işin içine karıştırıyorsun baba?"

"İki kız emanet aldığın aileye kızını emanet etmek daha iyidir. Murat da eli yüzü düzgün çocuk... Hem yabancıya dünür olma. Siz kız isteme merasimlerine alıştınız zaten."

Kocasına bakıp gülen Neşe, bir yandan da Sadullah Bey'e "Bence de iyi düşünmüşsün babacığım," diyordu.

"Belki kızımın gönlü yok."

Oğluna ters ters bakan Sadullah "Senin keçi inatlı kızın gönlüm var demez ki," deyince Süleyman yenilgiyi kabul edip susmuştu. Tomris, Murat'ın sözlerine, imalarına inat olsun diye sevse bile seviyorum demezdi. Babası haklıydı. Onlar Karcan ailesiyle ilgili sohbetlerine devam ederken Atilla aldığı haberi çoktan kardeşlerine yetiştirmişti. Uzun zaman sonra herkesin yüzü gülüyordu. Her kışın bir baharı vardı ya hani, Alparslan ve Bergüzar'ın da baharının geldiğini zannediyorlardı.

Onlar mutlu mesut hayaller kurarken, hayat kendi planlarını devreye sokuyordu. Ancak olacakları yaşamadan bilemezlerdi. Şimdilik sular duruldu sansınlar, o sular daha da yükselerek gelecek ve yeniden kurmaya çalıştıkları düzeni kökünden sarsacaktı. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar derin bir uyku çeken Bergüzar gözlerini aralarken, karnında gezen parmakları, sırtını kaplayan sıcacık göğsü hissediyordu.

"Anne uyandı bebecik," diye mırıldanan dudaklar yanağında dolaşınca istemsizce gülümsedi.

"Baban yine erkenci... Demek ki bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Yok yahu, normalden daha fazla uyudum. Özlemişim," derken boynuna doğru sokulup, sakallarını sürtmüştü.

"Kokunda uyumayı özlemişim Esmerim." Sözleriyle yanakları al al olsa da usulca döndü ve gözlerini buluşturdu.

"Ben de özlemişim. Sıcacıksın, bu gece hiç üşümedim." Alparslan keyifle gülümseyip kollarını daha da açtıktan sonra onu göğsüne doğru çekti.

"Ben seni ısıtırım yavrum da yazın başındayız. Hâlâ üşüyor olman normal mi?"

"Bebek ve hormonlar," diye mırıldanırken büzüşerek daha da göğsüne sokulmuş, örtünün altına saklanmıştı.

"Bana bak bebecik, seninle bozuşacağız artık. Annenin ayarlarıyla oynuyorsun tepem atıyor. Baban bu duruma kızar. Çünkü anan, babanın kıymetlisi... Duydun mu beni?"

Parmağının ucuyla karnına birkaç kez ritmik şekilde dokunmasıyla cevabını almıştı. Bebek epey güçlü sayılabilecek şekilde bir darbe vurunca hissettiği ağrıyla kıpırdanan Bergüzar önce karnına sonra da Alparslan'a ters ters baktı.

"Siz sohbet edecek, atışıp didişeceksiniz diye benim canımdan can gidiyor. Bilin isterim... Bebecik ve babası!" Alparslan gözlerini kaçırıp tavana bakarken "Ben suçsuzum... Bebek..." derken anında durdu, yarım yamalak doğruldu. Kolunun içinde yatan kadın ise onun bu hareketiyle gölgesinde kalmıştı.

"Bu bebeciğin cinsiyeti ne zaman belli olacak? Çocuğun adı bebecik kalacak yahu!"

Hiç beklemediği bu çıkışla önce şaşıran sonraysa sessizliğe gömülen Bergüzar gözlerini kaçırınca Alparslan bir şeyler olduğunu anladı. Çenesini usulca kavrayıp gözlerini buluşturdu.

"Neredeyse beş aylık olacak, bu zamana kadar öğrenmemiz gerekmez miydi?" Yine duraksadığında aklına gelen ihtimalle gözleri parlamıştı.

"Sen biliyor musun?" Hâlâ gözlerine bakmayan Bergüzar başını sağa sola sallarken "Bilmiyorum," demiş birkaç saniye sonra devam etmişti.

"Aslında cinsiyetini haftalar önce gösterdi ama..." Alparslan biraz daha doğrulmuş heyecanla ona bakıyor, bebek cinsiyetini gösterdiği hâlde neden bilmediğini anlayamıyordu.

"Gösterdiyse neden bilmiyoruz?" Bergüzar sustu, usulca yutkundu, yattığı yerden doğruldu. Aklından, gönlünden geçenleri dile getirebilmek için bir süre daha sessiz kaldıktan sonra dosdoğru anlattı.

"Sensiz öğrenmek istemedim. O an yanımda ol, elimi tut istediğim için daha önceki muayenelerde doktora söyletmedim." Alparslan afallamış, ne diyeceğini bilememişti. Kalbine giren ağrı hem canını yakıyor, hem de heyecanlanmasına sebep oluyordu. Usulca uzanıp sevdiği kadının ellerini tuttu, alnına öpücük kondurdu. Dudaklarına doğru yaklaşırken

"Hazırlan da bebeğimizin cinsiyetini öğrenmeye gidelim. Birlikte... El ele... Hayalindeki gibi, tıpkı arzu ettiğin gibi," demiş, dudaklarını teğet geçip gamzeli yanağını öpmüştü.

5. BÖLÜM

Eski bir şarkıyım
Bir sır gibiyim dudağında
Gönlümde kırık ayna
Bir sen varsın tam ortasında.

El ele girdikleri muayene odasındaki yatağa uzanan Bergüzar, sağındaki ekran ve solundaki Alparslan arasında gözlerini gezdirdi. Onunla ilk kez muayeneye gelmenin

heyecanına, bebeğin cinsiyetini öğrenecek olmanın ki karışmıştı. Doktor, hazırlıklarını tamamlayıp bebeği gösterecek olan cihazı eline aldığında heyecandan yüzü kızaran baba adayına bakıp tebessüm etti.

"Alparslan Bey, bebeğinizi görmeye hazır mısınız?" Sorusuna başını sallayarak cevap vermişti çünkü heyecandan ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı. Gayri ihtiyari dudaklarını yalayıp ıslatmaya çalışırken, Bergüzar'ın elini kavramış sıkıyordu.

"Ee... Evet."

"O zaman, babanla tanışma vakti geldi bebecik," diyen doktora şöyle bir baktı ve isyan eder gibi soludu.

"Yahu bu bebeciğin cinsiyeti yok mu?" Doktor Bey bu sözlere gülerken, ekranda bebeğin belirmesiyle Alparslan'ın odağı değişivermişti.

"O görünen," dedi zar zor. "Görünen şey eli mi?"

"Evet babası. İşte bu küçük ellerle elinizi tutacak, ortalığı karıştırıp haylazlık yapacak, saçınızı başınızı çekiştirecek. Bakın bu da," deyip bir an duraksadı. Şu an ekranda bebeğin yüzü görünüyordu ancak bir kolunu yüzüne kapatmıştı. Yüz hatları o yüzden net değildi.

"Çek bakalım elini yüzünden. Utanma utanma, annenle babandan başka kimse yok. Hadi bakalım." Doktorun bu sözleriyle ikisi de tebessüm edip birbirlerine bakmış, ardından yeniden ekrana dönmüşlerdi.

"Heh, aferin sana. İşte bu da ton ton yanaklı yüzü... Kime benzeyecek dersiniz?" Alparslan ekrana baktı, baktı ancak kime benzeyeceğini kestiremedi.

"Anasıyla çok vakit geçiriyor. Benim yüzüme bakan mı var? Anasına benzer, kime benzeyecek," demesiyle Bergüzar hoş bir kahkaha attı.

"İstersen al sende kalsın. Senin kocaman bedeninle Son dört ay daha rahat geçer. Hayır yani, şimdiden sıkışmaya, beni de tekmelemeye başladı da." Alparslan bir

kez daha duraksayıp kendine bakınca doktor da gülmeye başladı.

"Yok yok Esmerim, siz dört ay daha takılın. Sonra hep birlikte takılırız," deyip usulca eğildi ve saçlarını öptü.

"Oho Bergüzar Hanım, bunlar daha iyi günleriniz. Önümüzdeki dört ay boyunca bebek daha da büyüyecek ve sığınamaz olacak. Bu ayaklarla sizi bol bol tekmeleyecek." Ekranda beliren küçük ayaklar, bezelye kadar parmaklar Alparslan'ı hepten şok etmişti.

"Fazla küçük değil mi? Yahu bu çocuk bu kadar küçük doğarsa biz nasıl bakacağız? İnsan, eline almaya korkar." Doktor yine gülümserken Alparslan'ın endişeli yüzüne bakmıştı.

"Büyüyecek babası, korkma korkma. Eline de alacaksın, omzuna tünemiş bir kuş gibi de gezdireceksin. Gazını da çıkartacaksın. Daha büyümek için bolca vakti var." Durup ikisine de bakarken o soruyu sordu.

"Bergüzar Hanım bugüne kadar öğrenmek istemedi ama ikiniz de buradayken sorayım. Bebeğinizin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" Gözleri birbirine değdiği sırada doktor sessizleşmiş bekliyordu. Sağ elinin avuç içiyle Bergüzar'ın saçlarını okşayan Alparslan, cevap hakkını ona bırakmıştı. Bergüzar da bunu bilerek doktora döndü, başını birkaç kez salladı.

"Evet, öğrenmek istiyoruz." Doktor tebessümle ekrana dönüp birkaç fotoğraf çıkartırken "Alparslan Bey, sizce kızınız mı olacak oğlunuz mu?"

Soruyu duyunca koskoca adamın yine şirazesi kaymıştı. "Kızımız da olsa oğlumuz da olsa can bizim canımız. İkisi de birbirinden kıymetli ama sorduğunuz için söyleyeyim... Bence oğlumuz olacak." Doktor anlıyorum der gibi başını sallayıp Bergüzar'a baktı.

"Anneler hisseder derler Bergüzar Hanım. Sizin hisleriniz neler? Kız mı erkek mi?" Bergüzar soruyla heyecanlanıp dudağını dişlerken, Alparslan gözünü kırpmadan ona

bakıyor, ne diyeceğini merakla bekliyordu. Doktorun asıl sonucu söylemesi bile kendisini bu kadar heyecanlandırır mıydı bilemiyordu? Bu kadın, daha ağzını açmadan nasıl oluyordu da yelkenlerinin ucuna kalbini bağlayıp uçsuz bucaksız bir denize salıyordu? Kendine, ona ve birbirlerine duydukları sevgiye hayret edip soluklanmaya çalıştı.

"Babasını peşinde koşturup, ortalığı birbirine katacak, asık suratlı gibi görünen ama kocaman yanaklı bir erkek olacak." Alparslan yaşlar dolan gözlerini odanın içinde gezdirip iç çekerken doktorun "Alparslan Bey, iyi hazırlanın. Çünkü bu oğlan sizi baya bir yoracaktır. Şuna baksanıza, durduğu yerde durmuyor," dediğini duymuş, gözleri yuvalarından çıkacak gibi açılmıştı.

"Erkek mi?" sorusuna gülerek başını sallayan doktor yeniden konuşmaya başladı.

"Hem de çok sağlıklı, baya da hareketli bir erkek. İşiniz zor gibi görünüyor," dediği andan sonra odayı bir ses kapladı. Hızla atan kalbin sesiyle kulakları uğuldayan Alparslan, elini ayağını nereye koyacağını bilemeyip yine Bergüzar'ın eline sarılmıştı. Yıkılan her şeyin altından el ele kalkacağız demişti. El ele kalkacaklardı biliyordu elbet ama ellerini birleştirecek asıl gerçeklikle ilk kez tanışıyordu. Elleri, oğulları için daha güçlü birleşecekti.

"Kalbi," dedi zar zor.

"Çok hızlı atıyor."

Doktor:

"Bebeklerin kalbi bizden daha hızlı atar. Korkulacak bir şey yok. Endişelenmeyin," dese de hayatında ilk kez iliklerine kadar korkup ürperdi. Ona bir şey olma ihtimalinin korkusu, endişesi bedeninde kol gezerken Bergüzar'a bakıyordu. Bir yıldır hayatında olan kadını bile ne kadar sevdiğini anlatacak kelime bulamazken, kalbini dolduran bu bambaşka sevgiyi nasıl anlatsa bilemedi. Annesini, babasını, kardeşlerini ya da Bergüzar'ı sevmek gibi değildi bu. Tarifi

imkânsız bir duyguydu sanki. Hâlâ dizine yattığı annesi, sırtını dayadığı babası, aynı karında büyüdüğü kanı olan kardeşleri ya da kokusunda, teninde bir bakışında soluklandığı kadını... Onca farklı duygu, onca farklı sevgi tatmıştı da kırk yaşına merdiven dayayana kadar böylesini tatmamıştı. Elini tutup birkaç kez sıkan eli hissederek gözlerini elin sahibine yani Bergüzar'a çevirdi.

"Esmerim," derken gözlerinden yaşlar süzülmüş, ikisi de birbirinin yanaklarına uzanıp o yaşları silmeye başlamıştı.

"Alparslan..."

"Bebeğim," dedi boğuk bir sesle. Sanki son soluğunda saklamıştı bu kelimeyi. Öyle derinden ve öyle içtendi.

"Ağlıyorsun... Ağlama," diyen sevdiğine doğru eğilmeden önce odada baş başa olduklarını fark etti. Doktor muayene odasından çıkmış, yan taraftaki ofisine geçmişti. Yalnız olmalarını fırsat bilerek ona yaklaştı ve dudaklarına dokunmadan "Oğlumun güzel anası... Sen de ağlama," diye fısıldadı. Bir süre öyle kalıp birbirlerinde soluklandıktan sonra Bergüzar'ın doğrulmasına yardım edip, karnındaki jeli yavaşça sildi ve kıyafetlerini düzeltti. Ayakkabılarını giydirmek için bir dizinin üstüne çöktüğünde dikkatle izlendiğini biliyordu.

"Bakma öyle... Uzun uzun bakma. Öpesim geliyor ama ortam müsait değil. Eve gidince istediğin kadar bakarsın ama şimdi bakma yavrum." Sözleriyle kıpkırmızı kesilen Bergüzar ayaklanırken, Alparslan ellerini birleştirip kıs kıs gülmüştü.

"Hamilelikte hormonların daha fazla çalışması daha fazla isteğe sebep olur. Bence sen de beni zorlama koca adam. Zaten dengem bozuk..."

Alparslan şok olmuş ifadeyle yüzüne bakıp kendi tükürüğünde boğularak öksürmeye başlarken gülmeden edememişti.

"Unuttun mu Alparslan Bey... Aslanın dişisi de aslandır." Doktorun ofisine geçmeden önce söylediği son sözlerle onu cehennem ateşine attığını biliyor ancak zerre kadar umursuyor gibi durmuyordu.

"Karagümrük'ü de mi sen yaktın kadın?"

"Yok hayatım. Ben bir seni, bir de Roma'yı yaktım," derken omzunun üstünden öyle bir bakmıştı ki Alparslan gözlerini kaçırıp dudağını ısırmıştı.

"Doğrusu... İkinizi de aynı anda yaktım ama neyse..."

"Ah be kadın," derken tek adımda aralarındaki mesafeyi kapattı, belini iki eliyle kavrayıp sıktı.

"Dikkat et de yaktığın ateşlerin içinde kalıp yanma yavrum. Çünkü senin yaktığım ateşin yangını kontrolsüz büyüyor. Çoluk çocuğu da kavurup geçmeyelim aman diyeyim." Burnunu simsiyah saçların arasına daldırıp kokusunu içine çekerken, kolları arasındaki bedenin usulca titrediğini hissetmişti.

"Ne demek istediğimi anlamışsındır herhâlde ananas aşeren Angaralı esmer güzeli," deyip kahkahayı patlatmasıyla karnına inen dirsek darbesini hissetti. Ne kadar zaman olmuştu böyle şakalaşmayalı, içten gülmeyeli. Doğacak oğlan neşeyi, şen kahkahaları peşinde getirecek ve yaralanan iki âşığı iyi edecekti. Doktorun yanına geçtiklerinde öncelikle bebeğin sonra da Bergüzar'ın sağlık durumundan konuştular. Bir saatlik görüşmenin sonunda hastaneden çıkıp araca geçtiklerinde Alparslan sırıtarak çevresine bakıyor, Bergüzar da onu izliyordu.

"Alparslan Bey, Bergüzar Hanım," diyen şoförün sesiyle ona baktılar.

"Neşe Hanım akşam yemeğinde ailecek olmak istediğini iletti. Sizleri bekliyorlar." Alparslan başını sallayıp "Tamam," derken, Bergüzar sessiz kalmış, üstüne üstlük biraz gerilmişti. Bunu hissederek gözlerine bakan Alparslan "Eğer gitmek istemiyorsan," diyemeden "Olur mu hiç.

Gitmezsek Neşe Hanım çok üzülür. Onu üzmek istemem," demişti ama söyleyecekleri bitmemişti.

"Sadece biraz heyecanlandım. Bütün aileyi bir arada görmeyeli iki ay oldu. En son Armağan ve Ertuğrul'un düğününde bir aradaydık. O gece yaşananlardan sonra Armağan'ı da Aylin'i de görmedim. Onları epey merak ediyorum, iyiler mi?" Sorusu iki ay önce düğün gecesi yaşananları aklına getirmiş, Cenk'in yüzünü hatırlayan Alparslan'ın çenesi öfkeyle gerilmişti.

"Psikopat katil. En büyük baş belamızı öldürdü," derken bundan hoşnutmuş gibi değildi. Aksine asabı bozulmuştu.

"Karşımızdaki kötü bile olsa, canımızı bile yaksa... O şekilde katledilmesi bizi insanlığımızdan utandırdı değil mi? İtiraf etmeliyim ki Ender'in o şekilde ölmesi..." Susup soluklandı, yüzünü buruşturarak "Öyle ölmemeliydi. Ancak ilahi adalet mi dersin ne dersin bilemiyorum. Bizlere bir gün huzur vermediği bu hayattan, huzursuzca, acı çeke çeke gitti," dediğinde Alparslan başını sallamakla yetinmiş, kolunun altına aldığı Bergüzar'ı iyice göğsüne yanaştırmıştı. Saçlarının dibini öpüp iç çekerken sohbeti değiştirmek için bir şeyler düşündü ve aklına gelen fikirle gözleri parladı.

"Eee, söyle bakalım oğlumun annesi. Oğlumuz için bir isim düşündün mü?" Beklemediği anda gelen soruyla hem şaşıran, hem de heyecanlanan Bergüzar yol boyunca kendilerine eşlik eden deniz ve boğaz manzarasına baktı, düşündü. Birkaç dakika sonraysa hafifçe doğrulup Alparslan'ın gözleriyle buluştu.

"Düşündüm ve buldum. Eğer sen de olur dersen..." Alparslan, daha ismi duymadan başını sallayıp heyecanla kıpırdanmıştı. Aklından ne geçiyordu, aylar önce Lâl olan dili çözülüp hangi ismi söyleyecek ve yıllar boyu o ismi zikredeceklerdi?

"Hadi söyle, yoksa meraktan çatlayacağım."

"Ayaz," dedi tek solukta.

"Ayaz olsun adı. Oğuz soyundan, Kınık boyundan gelen, Selçuklu'ya hükümdar olan, Anadolu'yu Türk'e yurt yapan Alparslan'ın oğullarından birinin adıymış." Alparslan, onun tek solukta söylediklerini düşünürken, kıvrak zekâsına, nahif ruhuna, inceliğine bir kez daha hayran kalmıştı. Alnına sokulup öperken "Ayrıca Buzlar Kralı lakabını sonuna kadar hak eden adamın oğluna da bir isim ancak bu kadar yakışır," demesiyle gülmeye başlamıştı.

"Bu da ancak senin zehir gibi aklına gelirdi bebeğim," deyip arkasına yaslanırken göğsünde sessizce duran kadının saçlarını okşuyordu. Aracın içinde motor sesi harici hiç ses yoktu. Tam da bu sessizlikte fısıldadı Bergüzar, günler evvel bebeğine usulca fısıldanan ancak kendisinin de kulak misafiri olduğu sözleri.

"Biz seni aşkın sıcacık kollarında yaptık. Ama buralar o kadar soğudu ki... Acı o kadar büyüktü ki... Aşkımızın sıcağı söndü de ayazı üstümüze çöktü sanki. Buz tuttuk... Acıyla kavrulurken, yanarken, oluk oluk kanarken donduk ve koptuk."

Alparslan, kendi sözlerini ondan işitirken öylece kalmış, gözlerinin içine bakamamıştı. O gece çocuğuyla ilk kez konuşurken, adını söylediğini bilmiyordu. Sırtı kasılıp kalmış, zar zor yüzünü dönmüştü. Kahverengi harelerin yaşlarla dolup kendisine baktığını görünce soluk bile alamamıştı.

"O gece... Günler sonra yanıma ilk kez gelip, oğlunla ilk kez konuştuğun, ona ilk kez dokunduğun gece bu sözleri söylemiştin." Alparslan, Bergüzar'ın bu konuşmayı duyduğunu hiç anlamamıştı. Uyuduğunu sanmıştı ama belli ki yanılmıştı.

"Oğlumuza adını veren sensin. Ona bu ismi ilk kez söyleyen sendin. Üstümüze çöken ayaz, bize yeniden baharı getirsin. Gönlümüzde yeniden çiçekler açsın, evimizin içini kahkaha seslerimiz sarsın. İnan bana, bunun dışında tek bir

dileğim yok. Seni yanımda, onu kollarımda istiyorum hepsi bu." Sözleriyle gözlerini ovuştururken bir yandan da nefesleniyordu.

"Ayaz'ımız baharımız olsun Esmerim. Evimiz, yuva olsun. O yuvanın içine Ayaz'ımın kahkahaları dolsun. İki kişi başladığımız bu sevda onunla daha da büyüsün, aile olalım." Derken az evvel gözlerini ovuşturan eli Bergüzar'ın karnını bulmuştu.

"Sağlıkla gel Ayaz Yalın... Sağlıkla, bereketle, sonsuz mutlulukla gel. Biz seni bekliyoruz babacığım."

Neşe Hanım ve Süleyman Bey'in evine geldiklerinde Bergüzar'ın gözleri dalıp gitti. Toprak'ı kaybettikten sonraki günlerini burada geçirdiği için aklına o günler gelmişti. Onun durgunlaştığını fark eden Alparslan usulca yanına sokulup elini tuttu, boştaki kolunu ise omuzuna sarıp ilerledi.

"Hadi, herkes heyecanla bizi bekliyordur. Daha fazla bekletmeyelim," demesiyle evin kapısı açılmış, Neşe ve Süleyman görülmüştü.

"Hoş geldiniz çocuklar," diyen Neşe birkaç adım dışarı çıkarken Bergüzar ona doğru yaklaştı ve sıkıca sarıldılar.

"Hoş geldin kara kızım." Sırtını yavaşça sıvazlayıp yanaklarını öpmüş, torununu ise heyecanla okşamıştı.

"Sen de hoş geldin babaannesinin canı," derken Alparslan babasının yanında duruyor, onlara tebessümle bakıyordu.

"Eee, Neşe Hanım... Kara kızınla torununu gördün beni unuttun. Şimdiden pabucumu dama atmasaydın yahu." Oğlunun sözlerine gülüp diğer kolunu da ona açtı.

"Gel buraya, gel... Koca çocuk. Kıskandın mı?" Annesinin açtığı kolun içine sokulup boynundan da bir öpücük kaparken

"Hmm, bir kıskandım ki sorma anacım," demesiyle Neşe şen kahkahasını patlatmıştı.

"Anasının danası..." İşte bu sözle kahkaha atma sırası Bergüzar'a gelmişti. Aylar boyunca değil güldüğünü, konuştuğunu bile duymamışlardı. Şimdi böylesine içten gülmesi en çok Neşe ve Süleyman'ı mutlu etmişti.

"Bana sarılmak yok mu yahu? Pabucu damda kalan ben oldum sanki..." diye sitem eden Süleyman'ın asık suratını gören Bergüzar ona doğru yaklaşıp önünde durdu. Bir an ne yapsa bilememiş, bocalamıştı. Onun çekingenliğini anlayan Süleyman ise kollarını açıp sıkıca sarılıverdi.

"Hoş geldin güzel kızım." Bir an durup aralarında mesafe kalmasına sebep olan torununa baktı.

"Sen de hoş geldin dedesinin canı..." sözlerine kıs kıs gülen Alparslan "Vay be Süleyman Bey, kocadın da dede mi oldun?" deyince ensesine sağlam bir tokat yemişti.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun lan hergele. Ayrıca dede olmakta geç bile kaldım. Hep sizin yüzünüzden... Hepiniz evlenmekte geç kaldınız." Bu sözlerle aklında şimşekler çakan Alparslan birkaç saniye sessiz kalmıştı. 'Biz daha evlenemedik bile,' diye düşünürken, bozuntuya vermeden, kolunun altına Bergüzar'ı aldı ve "Kara kızınız anca büyümüş ben ne yapayım. Hep Bergüzar'dan ötürü... Azıcık daha erken doğsaydı böyle olmazdı," deyip bıyık altından gülmeye başladı.

Onun sözleriyle şaşırıp kalan Bergüzar "Bana göre yaşlı olduğunu kabul ediyorsun yani. İyi, peki, güzel..." demiş, sözleri Süleyman ve Neşe başta olmak duyan herkesi kahkahaya boğmuştu.

"Yaşlı değilim ben. Dünya Sağlık Örgütü'ne göre gencim. Yani senin gibi Hanımefendi!"

"Hı hı, evet..."

"Bak bu evdeki tek yaşlı, dedem," deyip salondaki tekli koltukta oturmuş kendilerini bekleyen dedesini göstermesiyle, kafasına terlik uçması aynı anda olmuştu.

"Yaşlı senin babandır ulan puşt." Atilla ile Ertuğrul, salonun gözden uzak bir köşesinde gülme krizine girerken Süleyman Bey asık suratıyla babasına bakıp "Dünya Sağlık Örgütü'ne göre ben de gencim baba," deyince şamata hepten büyüdü.

"Bunca akıllı kadın sizin neyinizi sevdi acaba? Ah benim canım kızlarım." Yavaşça ayaklanan Sadullah Dede, dikkatle Bergüzar'a bakıyordu ki Atilla'nın sesini duydu.

"Feride babaannem seni sevince laf yok da bizim hanımlar bizi sevince mi laf çok dede. Alındım valla." Sadullah gülmemek için yanağının içini dişlemiş sessizce dururken Alparslan'ın Bergüzar'a sokulup "Dedem Sadullah," dediğini duymuştu.

"Hoş geldin kızım, sefalar getirdin."

"Hoş buldum Sadullah dede. Siz de hoş geldiniz."

"Yanındaki uzun ve yaşlı olan torunumu pek hoş bulmamıştım ama... Yıllık bakımını yapınca motoru çalışmış gibi görünüyor." Bergüzar kocaman açılan gözleriyle dedeye bakarken "Böyle devam ederse yanacak ortalık. Dedemize sahip çıkalım," diyen Ertuğrul'u duymuş ve daha fazla dayanamayıp gülmeye başlamıştı. Az evvel baya güzel laflar yiyen Alparslan kendi kendine söylenip duruyor, ailenin geri kalanı ise gülüyordu.

"Sarı çocuk Murat... Sen gülme, sana gıcığım... Ayrıca hazırlansan iyi edersin çünkü bu herifle işim bitince sıra sana gelecek." Murat'ın yüzü yavaşça solarken, Armağan'la Aylin'in yüzünde acıma ifadesi belirmiş, Tomris ise göz ucuyla ona bakıp başını çevirivermişti.

"Laf sokmalarınıza biraz mola verirseniz sizlere bir haberimiz var," diyerek herkesin odağı hâline gelen Alparslan, gözlerini Bergüzar'a çevirdi.

"Biz bugün doktora gittik. Bebeğin hepinize selamı var."

"Ah amcasının canı, bizi de bilirmiş ya... Aleyküm selam amcam..." Sözleri tabii ki Atilla'ya aitti. Yine oltaya gelmiş, saçmalamanın kitabını yazıyordu.

"Ertuğrul, Atilla abini kapının önüne at aslanım. Oksijen israfı oluyor."

"Ben de senin gibi düşünüyordum abiciğim ama küçüğüm diye bir şey yapamıyordum. Şimdi bittin Ati..." deyip Atilla'nın üstüne resmen uçan Ertuğrul, sırtına sıkıca tutunup kulağına bir şeyler fısıldadı ve gözleri Alparslan'ı buldu.

"Tehlikeli maddeyi imha ettim abiciğim... Sen devam edebilirsin." Saniyeler içinde aralarında geçen bu saçma muhabbete ailenin geri kalanı göz devirirken "Oğlumuz olacakmış. Ayaz oğlan geliyor," demesiyle herkes öylece kaldı. Gözler önce birbirleri arasında dolaştı, ardından da onların üstüne döndü ve yaygara koptu. Sevinçle bağıra çağıra birbirlerine sarılırlarken, Ertuğrul'u sırtına alan Atilla son sürat abisine koşuyordu.

"Allah'ım, oğlum bu ikisine benzemesin ne olur. Âmin." Bergüzar, bu duaya gülerken geri çekilip onları izlemeye başladı.

"Ertığrılll, abimle kucaklaşıp sırtımdan indikten sonra paramı hazır et. Çünkü ben kazandım."

"Çocuğum üstünden iddiaya mı girdiniz ulan? Ne pisliksiniz."

"Aaa, öyle deme abiciğim. Gel öpeceğim, tebrik öpücüğü." Alparslan yanındaki Murat'ı tutup Atilla'ya doğru ittirdi.

"Al bunu öp," deyip onlardan epey uzaklaşırken, Murat, "Öpersen döverim Ati!" demiş, yıllardır tanıdığı dostunun gözlerinde çakan kıvılcımları gören Atilla ise surat asıp cevabı yapıştırmıştı.

"Öpemem, namahrem." Güle oynaya yemek masasına geçerlerken, Sadullah dede başta olmak üzere herkesle yeniden kucaklaşmışlardı. Atilla ve Aylin'in kızı Derin'den sonra aileye bir torun daha gelecek olmasının sevinci yaşanıyordu.

[illegible] vardı, sahneler açıldı. Kızlar bir köşeye geçmiş, önce sen Bergüzar, Aylin ve Armağan'a nasıl olduğunu sormuştu. Yaşanmalardan sonra görüşemedikleri için soruncu onaz tüm toparlanan kızlar da aynı soruyu ona yöneltmişken muhabbet muhabbeti açtı. Birkaç ay önce intihar eden Aylin, kendi deneyimlerini Bergüzar'a anlatırken, Tomris ve Armağan da işten güçten konuşuyordu.

Demin almış, tavşankanı çayını yudumlayıp ailesine uzaktan uzağa bakan Sadullah dedenin yüzünde tebessüm vardı. Kocaman bir ailesi vardı, hepsi canıydı. Gözleri bir an Bergüzar'ın kamuna takıldı ve tebessümü büyüdü. Karısı Feride'nin hamile olduğunu öğrendiği günü ve Süleyman'ın doğumunu düşündü. Gözleri dolarken yaşını almaya başlayan oğluna baktı bu kez.

Derin bir iç çekip Neşe'ye odaklandı. Neşe kızın aileye gelişini, evlendikleri günü, ilk torunu Alparslan'ın haberini alışını ve Alparslan'ın doğduğu o günü düşünmeye devam etti. Gözleri şimdi Alparslan'ın üstündeydi. Dağılmış, yara almış ama çabuk toparlanmışlardı. Hergele, uğraştırmıştı ama kendi yuvasını da kurtarmıştı.

Saat gece yarısını bulduğunda herkes evine gitmek için ayaklanmıştı. Yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından evlerine gelen Alparslan ve Bergüzar doğruca yatak odasına çıktığında uykulu gözlerle giyinip yatağa giren Bergüzar'ı Alparslan izledi.

"Bergüzar..."

"Hım?" diyen uykulu sesine gülümserken onu kendine döndürdü.

"Ben bir şey yaptım," derken doğrulmuş, yumruk yaptığı eline de başını dayamıştı. Zor da olsa gözlerini aralayıp olabildiğince merakla ona bakan Bergüzar da doğrulmuştu.

"Ne yaptın?"

"Şey," diye mırıldanan adama daha dikkatli bakarken merakı gerçekten artmıştı.

"Söylesene Alparslan, ne yaptın?" Derin bir soluk alıp üstündeki örtüyü atarak yatağa oturdu ve ellerini uzatıp Bergüzar'ı da kaldırdı.

"Bu dönem okula gidemediğin için okulunu dondurmuştum. Bahar döneminde alman gereken derslerini yaz döneminde alıp, bir vize ve bir final sınavına girerek verebilirmişsin. Hocaların öyle dedi."

Bergüzar, onun ne dediğini idrak edemeyerek bir süre şaşkın şaşkın yüzüne baktıktan sonra "Sen, hocalarla mı görüştün?" diye sordu.

"Evet, kendileriyle görüştüm. Bugüne kadarki ders notlarını, okul ortalamalarını gördüler. Dönem dahası yıl kaybın olmasın diye sana ayrıcalık tanımaya karar verdiler. Eğer yaz döneminde derslerini verirsen, eylül ayında yüksek lisansının ikinci yılına başlayabilirsin. Tez çalışmalarına yani..."

"Gerçekten mi?" deyip bir anda Alparslan'ın boynuna atılıverdi. Sırtını okşayan ellerin huzuru, yeniden okula dönüp yıl kaybı olmadan eğitimini tamamlayabilecek olmanın heyecanıyla gülümsüyordu.

"Gerçekten bebeğim." Biraz geri çekilip Bergüzar'ın yüzünü sıkıca kavradı.

"Hayalini kurduğun her şeyi gerçekleştireceksin Bergüzar Hanım. Ve ben, hep yanında olacağım."

"Ama doğumum, Güz yarıyılının ortasına denk gelecek," derken ki endişesine gülüp, burnunu hafifçe sıktı. "Sen emzir yeter. Gazını çıkartıp uyutması benden..." Bunu öyle bir gururla, kendini göstere göstere söylemişti ki Bergüzar gülmeden edemedi.

"Hem ben, ağa babası mıyım Bergüzar? Allah Allah ya!"

"Yok hayatım sen değil, Ertuğrul ağa babası olur. Bir gün baba olunca olur."

"Bak onda bu şans varken kesin olur," demesiyle daha da güldüler. Aldığı güzel haberin heyecanıyla uykusunu

falan unutan Bergüzar'ın yeniden uykusunun gelmesi epey sürmüş. bu süre boyunca da sohbet etmişlerdi.

Yılın ilk altı ayında şirkette olup bitenler, altı aylık veriler, istatistikler, Ankara ve İzmir'den buraya yani İstanbul'a kesin dönüş yapılmasının olumlu olumsuz etkilerini konuşmuşlardı. Aylardır evde olan Bergüzar'a bu sohbet o kadar iyi gelmişti ki gözlerinin içi ışıldıyordu sanki. Yeniden yeşeriyor, kalbindeki acının harlı ateşini biraz olsun söndürüyordu.

O ne kadar keyifliyse, Alparslan da o kadar keyifliydi. Uzun zamandır işler hakkında sohbet edemediği, fikrine danışamadığı kadına, aklındaki her şeyi sormuştu. Onunla iş konuşmak bambaşka bir keyif hatta zevkti. İşkolik adamın zevki de böyle olurdu zaten.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp saate baktığında uyuyalı iki saat olduğunu gördü ancak bunu umursamadı. Gayet dinç ve dinlenmiş hissediyordu. Kolunda mışıl mışıl uyuyan kadının saçlarını öpüp yataktan çıktı. Yarım saat içinde duş almış, giyinmiş ve işe gitmek için hazır olmuştu. Kol saatini takmaya çalışırken yatak odasına dönmüştü ki az daha Bergüzar'a çarpacaktı.

"Günaydın bebeğim, görmedim. Özür dilerim." Uyumaktan şişen gözlerine, yüzüne bakıp darmadağın olan saçlarını elleri arasına alarak geriye attı ve alnını öptü.

"Neden uyandın? Biraz daha uyusaydın, saat çok erken," dese de Bergüzar çocuk gibi omuz silkip göğsüne dayanmış, yüzünü de boynuna saklamıştı.

"Sen yataktan gidince uykum da gidiyor. Sen yanımdayken kâbuslar yok ama sen gidince kâbuslar geri dönüyor." Bu sözlerine ne kadar üzülüp, dert etse de başına yağan karı eteğine sığınan kadına göstermeye niyetli değildi. Dedesinin dedikleri kulağına küpe olmuştu.

"Neyim ben, senin düş kapanın mı?" demesiyle Bergüzar kahkaha attı.

"Hmm, fazla yakışıklı ve çok güzel kokan düş kapanımsın. Bir de sıcacıksın, sen gidince yatak soğuyor." Kollarını sıkıca onun bedenine kenetleyen Alpaslan, duyduğu sözlerle mest olmuştu. Hem gülümsüyor, hem de sırtını okşuyordu.

"Ama yakışıklı, güzel kokulu ve sıcak düş kapanının çalışıp para kazanması lazım bebeğim. Yoksa oğlanın bez paralarını nasıl karşılarız!" deyip alnını yeniden öptü ve gözlerine baktı.

"Yatağa gir, benim yattığım tarafa geç, yastığıma sıkıca sarıl ve uyu. Ben geri dönene kadar."

"Tamam... Sen de çok çalış ve oğlunun bez paralarını biriktirmeye başla babası." Dudakları küçük bir öpücükle buluştuktan sonra Bergüzar'ı yatırıp bebeğini de öptü. İkisini de örtüp odadan çıktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Emine ablanın hazır ettiği kahvaltıdan bir şeyler atıştırıp soluğu şirkette almış, rüzgâr gibi eserek asansöre bindiğinde yine asık suratlı o adama dönüşmüştü. Gülen yüzünü evde bırakmış gibiydi. Doğrusu o yüzü evde değil de Bergüzar'da bırakıyordu.

"Günaydın Alparslan Bey," diyen asistanının sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp "Günaydın," demekle yetindi. Odasına ilerlemeye devam ediyordu ki "Atilla ve Ertuğrul Bey odanızda sizi bekliyor," dediğini duymuş, bir an duraksamış, ardından adımlarını daha da hızlandırıp odasına girmişti.

"Günaydın, hayırdır. İkiniz de sabahın köründe burada ne yapıyorsunuz?" Kardeşlerine şüpheyle bakarken kapıyı kapattı ve kilitledi. Jaluzi perdeleri de kapatıp, koridordan görülme ihtimallerini sıfıra indirdi.

"Abi, şöyle otursana," diyen Atilla'nın yüzünde görmekten hiç hoşlanmadığı o ifade vardı. "Bir şeyler ters gidiyor" ifadesiydi bu.

"Atilla!" diyemeden "Alparslan, otur!" demesiyle iyice gerildi. Aralarında iki, bilemedin iki buçuk yaş vardı. Yaş farkının az olmasına rağmen Atilla, ona hep "abi" diye

hitap ederdi. Aslında olması gerekeni yapardı ancak hayati meseleler söz konusu olduğunda bu değişirdi. Kardeşten ziyade bir dost gibi durduğu anlardı bunlar ve Alparslan böylesi anlardan nefret ederdi.

"Tamam oturuyorum. Neler oluyor anlatın," derken koltuğun ucuna ilişti. Sanki koltuğun devamında iğne vardı da daha rahat otursa batacaktı.

"Abi, bir şey göstereceğiz ama ne olur sakin ol," diyen Ertuğrul'a bakıp derin bir soluk aldı, başını hafifçe salladı.

"Hadi... Hadi artık." Atilla, eline aldığı bilgisayarı onun önünde duran orta sehpaya bıraktı ve "Videoyu oynat," demekle yetindi. Birkaç saniye duraksayan Alparslan, ne göreceğini bile bilmeyerek, tedirginlikle videoyu oynattı.

Ekranda beliren görüntü, bir dağ evinin bahçesine aitti. Bahçede birçok koruma vardı. Bu ev neredeydi, kimin eviydi ya da kendisi bu görüntüleri neden izliyordu hiçbir fikri yoktu.

"Bu kimin evi? Kimi izliyoruz?" demesiyle evin kapısının aralandığını fark ederek sustu. Gözleri kapıdan çıkan kişiyi ilk başta seçemese de anlamsız bakışlarının anlam, şaşkınlık, şok, korku ve daha nice duyguyla dolması bir olmuştu.

"Bu," dedi zar zor. Sonra kamera kaydının tarihine baktı. İki gün öncesinin tarihini okurken midesi kaynıyor, mide asidi, yemek borusunu yaka yaka yükseliyordu. Bünyesi sağlam biri olmasa kusardı biliyordu. Derin derin soluklar alıp gözlerini sağında ve solunda dikilen kardeşlerine çevirdi.

"Bu kimin evi?" Bu sefer Atilla susmuş, Ertuğrul konuşmuştu.

"Meral ve Eşref Hulusi Açıktan'ın evi..." Cevabıyla gözlerini kapatıp, ayaklandı ama başı dönmüştü. Bir adım bile atamadan gerisin geri oturdu. Zar zor engel olduğu kusma hissi geri gelirken "Kamera kaydı iki gün önceye ait. Bu imkânsız," diye fısıldadı. Bozulan sinirleri, yaşadığı şokun etkisi derken bedeni titremeye başlamıştı.

"Ertuğrul, şirketin doktorunu çağır. Alparslan'ın tansiyonunu ölçsün. Rengi bembeyaz oldu," diyen Atilla'nın sözleriyle odadaki telefona uzanan Ertuğrul reviri aramış, Atilla ise abisinin önündeki bilgisayarı itip oraya oturmuştu. Ceketini çıkarmasına yardım ettikten sonra boynundaki kravatına uzanıp çözdü, gömleğinin üst düğmelerini açtı. Manşetlerindeki kol düğmelerini ve kol saatini de çıkardı.

"Abi," dedi usulca. Bir süre tepki vermesini bekledi ama baktı ki tepki verecek aklı bile yok, devam etti. Gördüklerini söze döker, sesli dile getirirse kabullenmesi daha kolay olur diye devam etti.

"Toprak yaşıyor abi. O yaşıyor."

Ayaz kaldı bende
Bahar sonrasında
Karlar yağdırdın sen
Yazın ortasında.

6. BÖLÜM

Boş gözlerle kardeşine bakıyor, açılan ağzını bile kapatamıyordu. Az ileride duran bilgisayarın ekranına çevirdiği bakışları resmen buz tutmuştu.

"Nasıl olur? Arkalarındaydık. Aracın patladığını gördük. Toprak o araçtaydı. Nasıl?" Dönüp dönüp aynı soruyu soruyor, oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu. Ertuğrul'un uzattığı su bardağını kavramak istedi ama elleri de buz kesmişti. Titriyor, bedeni binlerce duyguyla geriliyordu.

"Abim, sakinleş biraz. Hadi gözünü seveyim, topla kendini," diyen Ertuğrul, zorla birkaç yudum su içmesini sağladığı sırada doktor da içeri girmişti. Alparslan'ın bembeyaz yüzüne endişeyle bakarken tansiyonunu ölçtü.

"Tansiyonu çok yüksek... Şuraya uzansın."

Atilla ve Ertuğrul onu yatırıvermişlerdi. Yorgun ve şokta olduğunu belli eden gözleri kayarak kapanırken doktorun sesini yeniden işitti.

"Dilaltı hapı getireceğim. Tansiyonunu düşürmek lazım... Yoksa Allah korusun beyin kanaması, felç gibi şeyler yaşanabilir."

Kardeşleri bu sözlerle sakinliklerini kaybederlerken doktor hızla odadan çıkmıştı.

"Limonlu su getireyim," diyen Ertuğrul da odadan çıkınca, Atilla usulca abisine yaklaştı.

"Abim, iyi misin?"

"Değilim... İyi falan değilim. Ben bunu Bergüzar'a nasıl söylerim? O, aylardır kardeşinin acısıyla yandı. Kendini kapattı, kimseyle konuşmadı. Bir odanın içinde yaşadı. Hâlâ kâbus görüyor. Hâlâ o arabanın patladığı ânı görüyor." Bir an susup gözlerini araladı ama tavan dönüyordu sanki.

"Nasıl anladınız? Nasıl buldunuz?" sorusuyla Atilla her şeyi anlatmaya başlamak için derin bir nefes aldı. Aklındakiler netleşene kadar sessiz kalmıştı ama artık anlatma vaktiydi.

"Uçuruma doğru indiğimiz yolun sağ tarafında, ağaçların arkasında başka bir yol daha varmış. Patlamadan sonra oraya gidip bir kez daha baktığımda gördüm. Sonra Emniyetteki bir arkadaşımın yardımıyla *mobese* görüntülerine ulaştım. O yolun bağlandığı anayola çıkan bir araç vardı. Plakayı sorgulattığımızda Eşref Hulusi'nin aracı olduğunu öğrendik." Sustu, biraz soluklanıp devam etti.

"Meral oradaydı abi. Araç hızla aşağı inerek gözden kayboldu ve uçurumun kenarına bizden kırk ya da kırk beş

saniye önce vardı. İşte her şey o kadarcık sürede gerçekleşti. Meral, araçtan Toprak'ı çıkarıp kendi aracına aldı. Biz oraya vardığımızdaysa patlama oldu. Ayrıca..." Anlattıklarını sindirmesi için beklemek istemişti ama Alparslan'ın bekleyecek sabrı yoktu.

"Ayrıca ne? Başka ne buldun da evlerini izlemeye başladın? Hem de varlığından bile haberdar olmadığımız evlerini!"

"Araçtan alınan örneklerde Şoförümüzün DNA'sına rastlanmış ancak Toprak'a dair hiçbir şey yokmuş," demesiyle Alparslan'ın gözleri açılıvermiş, doğrulup oturmuştu.

"Nasıl yani? O raporlarda Toprak'a dair de DNA bulunduğu yazıyordu."

"Bir insan yansa bile yok olmazmış abi. İlla ki kalıntı olurmuş. Şoförün var ama onun dışında tek bir canlı kalıntısı yok. Bunu da öğrenince raporu yazan kişiyi buldum. Ödlek herif öttü zaten. Meral para vermiş, sus payı ve raporu o şekilde hazırlaması için. Bu şerefsiz de işini hakkıyla yapmış," dediği sırada Ertuğrul geri gelmiş, elindeki limonlu suyu abisine uzatmıştı.

"Şunu iç abi. İyi gelecektir. Doktor da geliyor."

"Korkma aslanım bir şeyim yok," derken arkasına yaslandı ve limonlu suyu içmeye başladı.

"Toprak bunca aydır neden bize ulaşmaya çalışmadı? Onu o evde zorla tutuyor ve dışarıyla bağlantı kurmasını engelliyor olabilirler mi?"

"Muhtemelen öyle. Çünkü ben de bundan şüphelenip önce Ertuğrul'a anlattım. İçeriye adam sızdırdık. Adamımız Toprak'ın bahçeye nadiren çıktığını kısa süre sonra da eve girdiğini söyledi. Başka bir bilgi yok, kızın yüzünü görenler bile sayılı." Cevabıyla iyice tepesi atmıştı.

"Kızımı istiyorum dedi durdu. Kızı eve hapsetmek, eziyet etmek, özgürlüğünden etmek için mi istemiş? Nerede bu kadın? Meral nerede Atilla?"

"Aynı evdeler. Meral de nadiren dışarı çıkıyor. Arada bir de Eren şerefsizi geliyormuş eve. O arabadan Toprak'ın çıkartılacağını bile bile bize oyun oynadı Allah'ın cezası herif. Meral'le aralarında danışıklı dövüş var anlayacağın." Üçü de sessizce birbirlerine bakarken Ertuğrul söze girdi.

"Eren, abisinden beter, takıntılı, kindar herifin teki... Dur durağı yok, önünü arkasını düşünmeden aklına eseni yapıyor. Psikopatın teki. O yüzden de Toprak'a yaklaşmaya, yaşadığını bildiğimizi söylemeye korkuyoruz. Ya duyar da ona bir şey yaparsa?" Aynı soru Alparslan'ın aklında da belirmişti ancak Toprak'ı orada bırakamazdı. Ne yapıp edip onu oradan çıkarmanın yolunu bulmalıydılar.

"Aklınızdan ne geçiyor? Bana bunu söylemeden önce bir şeyler planladığınıza eminim," dediği sırada doktorun içeri girmesiyle susmuşlardı. Doktor, Alparslan'ın tansiyonunu tekrar ölçüp, ilacı vermiş ve bir saat sonra yeniden geleceğini söyleyerek odadan çıkmıştı.

"Evet, sizi dinliyorum."

Kardeşleri önce birbirlerine sonra da kendisine bakıp akıllarındakini anlatmaya başladılar. "Öncelikle Meral'i ele alalım. Bu kadının hiç sağlıklı biri olduğunu düşünmüyoruz. Burada hepimiz hemfikiriz. Kadın, kendi kızını öldü gösterip, yanına alacak kadar delirmiş, gözü dönmüş biri. Gelelim Eren'e... Eren desen en az onun kadar ruh hastası biri. Şu an Toprak'a göz yummasının tek sebebi Meral. Meral'den ötürü Toprak'a dokunmadı. Meral'in elinde, Eren'e karşı kullandığı bir koz var. Yani bu iki manyağın kuyruklarını birbirine bağlayan bir şey var. O yüzden de iki çakal birbirini ısıramıyor. Eşref Hulusi Bey ise bu ikisinin yediği haltlardan habersiz diye düşünüyoruz. Meral ve Eren'i birbirine bağlayan ve birbirlerini kollamalarına sebep olan şey her neyse, Eşref Hulusi'nin bundan haberi yok."

Alparslan bir süre sessiz kalıp, Ertuğrul'un söylediklerini düşünmüş, ölçüp tartmıştı.

"Meral, Eren'in bir açığını biliyor. Eren de Meral'in. Birbirleri hakkında her ne biliyorlarsa bu sırlar iki düşmanı dost ediyor. Tabii bir de bizler varız. Hepimiz, bütün ailemiz. Eren de Meral de bize düşman. Onlar da bu durumu şöyle kullanıyor. Düşmanımın düşmanı dostumdur. İyi yönünden bakarsak hayırlı bir işe vesile oluyoruz. Üvey annesiyle oğlunu birbirine yakınlaştırıyoruz," deyip bardağındaki limonlu suyu bitirip yüzünü ekşiten Alparslan, gözlerini ovuşturdu.

"Şüpheleriniz, düşünceleriniz mantıklı. O ikisine bakınca insanın aklına iyi ya da sevgi dolu ihtimaller gelmiyor zaten. Fakat bu deliler ittifakının sırları ne? Bunu nasıl öğreniriz? Diyelim ki öğrendik, Toprak'ı oradan sağ salim almamıza yararlar mı? Diyelim ki Toprak'ı aldık, eve getireceğiz. Bergüzar'a bunu nasıl söyleriz? Bir de Toprak'ı alamama durumu da var tabii... Ve biz söyleyemeden Bergüzar'ın her şeyi duyma ihtimali cabası." Başını koltuğa yaslayıp "Of... Of Allah'ım," derken Atilla araya girdi.

"Babama ve dedeme söyleyelim. Her şey netleştiğine göre onların da haberi olmalı."

"Arayıp buraya çağır. Durumun acil olduğunu, kimseye çaktırmadan gelmeleri gerektiğini de söyle." Atilla ayaklanıp, cep telefonunu eline aldı. Süleyman Bey ve Sadullah dede bir saat sonra şirkete gelmiş, soluğu Alparslan'ın odasında almışlardı. Bir şeyler olduğunu gözlerinden anlamış, açıklama yapmalarını beklemişlerdi ancak duydukları ve gördükleri şeyler onları da şoka sokmuştu.

"Bu kadın aklını mı kaçırmış? Hangi anne, evladını öldü gösterir?"

"Bizim de aklımız almıyor. Ne yapacağız, bir akıl verin," diyen Alparslan'ın yüzünün rengi hâlâ kireç gibiydi. Sadullah dede torununa bakıp dizini sıvazlarken

"Bunu şimdilik sadece biz bilelim. Evi izlemeye devam edin. Bir şey yapmayın, bekleyin. Sonuçta Toprak, araçtan zorla çıkartılıp o eve zorla götürüldüğünün bilincinde. Biraz zaman geçince ona bir şekilde haber uçurup yanımıza almak için uğraşacağımızı iletin. Sonra onun hareketlerine göre biz de harekete geçeriz," demiş, bu fikri hiç sevmediğini yüz ifadesiyle belli eden torununa yeniden bakmıştı.

"Neden bekleyeceğiz diyeceksin evlat biliyorum ama beklemek lazım. Çünkü Bergüzar kızımız bunu duyarsa Allah korusun rahatsızlanır. Zaten yeterince üzüldü. Tam toparlanıyor derken alacağı haberle daha kötü olur. İki canlı. Hem ona, hem de bebeğe bir şey olmasın." Sözleri herkesi daha derin düşündürmüştü. Sadullah dede haklıydı.

Bergüzar bu habere dayanamazdı. Atilla, abisini ikna etmek için "Abi, dedem haklı. Bergüzar bunu duyar da yaşadığı şokla, stresle doğum falan başlarsa... Bebek çok küçük... Biraz daha zaman geçsin, öyle söyleyelim," dediğinde Alparslan, başını elleri arasına alıp var gücüyle sıktı.

"Bu sefer sır saklayan ben olacağım yani. Hem de böylesi büyük bir sırrı saklayacağım. Gözünün içine baka baka ona 'yapma' dediğim şeyi ben yapacağım. Onların canı için, öyle mi?" Aylar önce Bergüzar nasıl bir çıkmaza girip, sıkışıp kaldıysa şimdi de Alparslan aynı çıkmazdaydı. Süleyman Bey, oturduğu koltuktan kalkıp oğlunun yanına ilişti ve omzunu kavradı.

"Aslanım, biliyorum zor. Biliyorum hiç istemiyorsun ama şu an çaremiz yok. Neler olduğunu anlayana kadar, Toprak'la bağlantı kurana kadar saklamak zorundasın. Bergüzar yeniden eğitime döneceği için aklı orada, keyfi yerine gelmeye başladı. Bırakalım biraz nefes alsın, bebek de büyüsün." Süleyman'ın bu sözlerinden sonra uzun bir sessizlik oluşmuş kimse tek kelime etmemişti.

"Hadi artık eve dönelim. Biraz daha gecikirsek Neşe kızım bizi sorguya çeker. Elinden kurtulamayız,"

diyerek ayaklanan Sadullah dede kapıya yönelmişti ki durup Alparslan'a yaklaştı.

"Dağ gibi duracaksın. Tepende fırtınalar kopacak ama belli etmeyeceksin. Konuştuğumuz gibi..." Odadan çıkıp giderken Süleyman da babasının ardına düşmüştü.

Gün boyunca ne yapacaklarını düşünüp durmaktan ağrıyan başını taşımakta zorluk çeken Alparslan eve gelmişti. Kapıda durup soluklanırken çatılan kaşlarını, asık suratını düzeltti. Sanki normal bir gün geçirmiş gibi bir ifadeyle eve girmiş, ceketini çıkarıp asmıştı.

"Ben geldim."

"Hoş geldin, mutfaktayız." Bergüzar'ın nahif sesi kulağına çalınınca yüreğindeki ağırlık hepten dayanılmaz olmuştu. Fakat zar zor yutkunup bunu bastırmaya çalışarak mutfak kapısına geldi. Çiçek desenli, beyaz bir elbise giymiş, saçlarını özensizce başının üstünde toplamış, tezgâhta bir şeyler hazırlayan sevgilisine bakarken yüzünde gülümseme oluşmuştu.

"Hoş buldum Esmerim. Hem de çok hoş buldum," derken adım adım ona yaklaştı, arkasında durup beline sarılırken şakağına uzun bir öpücük kondurdu.

"Mutfaktayız dedin ama... Emine abla yok." Sağa sola bakınıp Emine ablayı aramasına gülen Bergüzar, beline dolanan ellerden birini kavrayıp göbeğine koydu.

"Mutfaktayız... Oğlum ve ben... Emine ablaya erken gidebileceğini söyledim. Çünkü bu akşam için yemekleri ben hazırlamak istedim. Uzun zamandır mutfağa girmemiştim. Özlemişim." Alparslan elinin altındaki şişkinliği şefkatle okşarken, dudaklarının bu seferki adresi Bergüzar'ın boynu olmuştu.

"Seni saymayı unutmuşum oğlum. Özür dilerim." Mırıldanarak söylediği bu sözlere tebessüm eden Bergüzar, Alparslan'ın gözlerindeki kederden, yüreğindeki yangından, vicdanındaki ağırlıktan bir haberdi. Başını usulca

çevirip yanağına öpücük kondurdu ama geri çekilmedi ve öylece durdu. Dudaklarının altındaki sakalların sardığı yumuşacık yanağı hissetmek hoşuna gidiyordu.

"Birkaç ay sonra evin içini çığlık sesleri doldururken de oğlunu unutabilecek misin?"

"Yapma Esmerim, ben oğlumu unutur muyum hiç?"

"Unutur musun?" Kaşlarını çatıp biraz geri çekilmiş ve tüm ciddiyetiyle Bergüzar'ın gözlerinin içine bakmıştı.

"Bir insan, bir baba, evladını unutur mu?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verip devam etti.

"Unutmaz, ben de unutmam." Bergüzar'ın yaşlar doluveren gözlerine tebessümle bakıp burnunu burnuna sürterken "Sevdasıyla gönlüme taht kuran sevgilimi de unutmam. İnsan, canından parça, ciğerine nefes olanları unutmaz kadınım," demesiyle kolları arasında dönen kadın boynuna sarılıvermişti. Söylediği sözlerin onda eksik kalan aile, anne ve baba kavramlarına bir ok misali sağlandığını anlasa da geç kalmıştı. Gözlerini sımsıkı kapatıp, yüzünü buruşturdu. Bergüzar'ın sırtını usulca sıvazlayıp, şakağına öpücük kondurdu.

"Şşş, gözünden yaş aksın diye söylemedim Esmerim. Özür dilerim."

"Dileme çünkü özür dilenecek bir şey söylemedin. Mutluluktan ağlıyorum." Peş peşe iç çekerken, kızaran gözlerini Alparslan'ın gözlerine dikti.

"Ben ve Toprak, görmezden gelinen hatta unutulan çocuklar olduk ama çocuğumun öyle olmayacağını, bizim gibi eksik büyümeyeceğini bilmek mutlu etti. Oğlumuz," derken ikisinin de gözleri karnına inmişti.

"Oğlumuz, dünyanın en şanslı çocuğu olacak. Çünkü senin gibi bir babası var." Söylediği her sözle Alparslan'ın yüreğindeki kurak, çorak topraklara baharı getiriyor, çiçekler açtırıyordu. Kendine, hayata, eski sevgilisine kızıp, içine kapandığı onca zaman sevgiden mahrum kalan, yıllarca

bilmeyi almadığı yanılgısı hissini, mutluluğu gemiyordu sanki. Bergüzar'ın sonra yine aklına bir şeyler gelip [illegible], yemekten sonluk aldırıyordu.

"Bu büyük gamzesi sonsuz gibi bir sonsuz [illegible]," derken boğazı düğüm düğüm oldu. Kardeşine hasta durumda sonsuz olan bu kadın, kendi sonunda can bulan aylarında nasıl güzel bir anne olurdu. Hayali bile buruşturuyordu.

"Hadi üstünü değiştir ve odaya gel," diyen Bergüzar'ın gözlerindeki yaşlı anne sevgi dolu bakışa tebessüm edip yatak odasına gitmek için mutfaktan çıktı.

Yemeklerini yemiş, salondaki koltuğa uzanıp birbirlerine sıkıca sarılarak uzanmışlardı. Bergüzar, Alparslan'a günün nasıl geçtiğini soruyor, o ise "Yoğun ve yorucu," diyerek kaçamak cevaplar veriyordu. Aslında yoğun, yorucu ve aylardır ölü sandıkları kardeşinin hayatta olduğunu öğrendikleri bir gün geçirmiş olduğu aklının ucuna gelmediğinden Alparslan'ın keyfini yerine getirmeye çalıştı. Konuşmadığı günlere inat eder gibi bol bol çene çalıp "Aaa, biliyor musun bugün üniversitedeki hocalarla konuştum. Haftaya derslere başlıyoruz," demesiyle gülümseyen Alparslan, onun yüzünü kavradı ve alnını öptü.

"Sana inanıyorum. Başaracaksın ve zaman kaybı yaşamadan eğitimine devam edip tamamlayacaksın." Bu sözler üzerine yanakları kızaran Bergüzar, göz ucuyla ona bakıp başını salladı.

"Teşekkür ederim. İyi ki varsın." Bergüzar'ın kalben söylediği bu sözlerle boğazı düğümlenmiş, yüreğindeki sancı da ağrı da artmıştı ama sessizliğini korumaya devam etti. Sessiz kalmasının asıl sebebi olan oğluna dokunup soluk alırken içinden de 'Annen senin için onca fedakârlık yaptı. Sen yaşa, sağlıkla doğ diye. Şimdi sıra bende,' diye geçiriyordu.

Bu yüzden sustu. Bergüzar'ın eğitimine devam etme heyecanına, oğullarının sağlıkla büyümesinin ve her geçen gün

içinde daha fazla hareketlenmesinin verdiği huzura gölge düşürmemek için sustu. Onun yüzü asılmasın diye onsuz olduğu her an kendi yüzü asıktı. Onun yüreği sızlamasın diye ondan ayrı kaldığı her an kendi yüreği sızladı. Gecenin bir vakti aşerdiği her şeyi alıp geldi. İstediği her şeyi ayaklarına sermekten başka hiçbir gayesi yoktu. O, dilinin ucuyla, bazen gözleriyle, bazense nazla niyazla isteklerini anlatıyor, Alparslan ise anında yapıyordu. Bergüzar olan biteni anlamasın diye uğraşırken rol yapmak, hayatları yoluna girmiş gibi davranmak çok zordu. Ama asıl zor olan onun gözlerinin içine bakıp susmak zorunda olmaktı. Rolleri değişince daha iyi anlamıştı sevdiği kadını. Yaşayarak öğrenme dedikleri şeyin böylesi bir gerçekle kendisine ders vermesini istemezdi ama hayat isteklerimizle pek ilgilenmiyordu.

"Hayat; biz onu planlarken başımızdan gelip geçenlerdir," demişti ya John Lennon. Doğru söylemişti. Takvimler yaz sonunu gösterip, Bergüzar final sınavlarına girerken, onu kampüsteki bir kafede bekleyen Alparslan bu sözün doğruluğunu düşünüyordu.

Geride bıraktıkları iki ay için ne hayaller kurmuş, ne planlar yapmıştı. Fakat hayatın onlara hazırladığı sürpriz, yani Toprak'ın yaşadığını öğrenmesi ve bunu söyleyememesi tüm planlarını alt üst etmişti. Onca planı arasında bir tanesini atlamak, yok saymak, ertelemek ya da kaçırmak istemiyordu. Diğer planları - uzun bir tatile çıkmak, Bergüzar'la her zamankinden daha çok vakit geçirmek - gerçekleşememişti ancak bu planı gerçekleşmeliydi. Gerçekleşmek zorundaydı.

"Hadi bunu da boz da sana sağlamından söveyim," diye sürprizlerle dolu hayatı tehdit etmesi komikti. Ama Alparslan'ın gülecek hâli yoktu. Bergüzar yanında yoksa kendini gülümsemeye zorlamıyordu.

Kafeden aldığı filtre kahvenin bayatlamış olmasını bile umursamadan içerken, fakülte binasından çıkan Bergüzar'ı

ve yanındaki iki adamı gördü. Sağında ve solunda ilerleyen o iki adam, yaz başında görüşme yaptığı hocalardı. Muhtemelen sınav sonucu üstüne hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Zekâsına hayran olduğu kadını, hocaları kim bilir hangi sorularıyla darlıyordu.

Konuşmaya kendilerini kaptırmış kafeye doğru ilerlerken, karşıdan karşıya geçecekleri sırada iki hoca da usulca Bergüzar'ı durdurmuştu. Biri kolunu tutmuş, biriyse elini önüne doğru uzatıp resmen bariyer olmuştu. Birkaç araç peş peşe önlerinden geçtikten sonra yolu kontrol edip karşıya geçtiler. İçgüdüsel olarak onu böylesine korumalarına silik bir tebessümle bakan Alparslan ise derince soluk almıştı. Bu kadın, girdiği her ortamda sevilip sayılıyor, korunup kollanıyordu ya... Sevilmeden geçen çocukluğuna inat şimdi birçok seveni vardı ya, ne mutlu diye düşündü.

Çevresinde böyle insanlar olduğunu bilmek, dahası görmek Alparslan'ı mutlu ediyordu. Gözü arkada kalıyordu kalmasına da daha az kalıyordu. Onların kafeye gelip masaya yaklaşmasıyla ayaklandığında üçünün de dikkatini çekmişti.

Hocalar gülümseyerek kendisini karşılayıp "Hoş geldiniz Alparslan Bey," diyerek elini sıkarken, Bergüzar sürpriz ziyaretin şaşkınlığını yaşıyordu.

"Hoş buldum. Böyle hararetli ne konuşuyordunuz?" Tebessüm ederken yanında dikilen sevgili için sandalye çekip oturmasına yardımcı oldu.

"Buyurun lütfen, bir kahve içelim," demesiyle hocalar da masaya oturunca yeniden sipariş verdiler. Üç tane sade Türk kahvesiyle bir tane portakal suyu siparişine gözlerini deviren Bergüzar ise gülüşmelere sebep olmuştu.

"Bergüzar'ın sınav sonuçları hakkında konuşuyorduk. Bence kendisi kocaman bir tebriki hak etti. Bütün sınavlarından başarıyla geçip, derslerini verdi. Şimdi sıra tez yazma aşamasında," diyen, saçlarına aklar Profesörün sesinden ve gözlerinden öğrencisiyle gurur duyduğu belli oluyordu.

"Biz Bergüzar'ın o aşamayı da başarıyla geçeceğine inanıyoruz," diyen diğer hoca da ona benzer bir ifadeyle bakıp tebessüm ederken, Alparslan'ın gözleri sevdiği kadına döndü.

"Tebrik ederim hayatım. Bizi yine şaşırtmıyorsun." Duyduğu övgü dolu sözlerle yanakları al al olsa da "Her zamanki halim canım. Ne demek!" deyip göz kırpan Bergüzar hepsini güldürmüştü.

"Bu kadar mütevazı olduğunu hiç fark etmemiştik Bergüzar," diyen Profesörün sözleriyle daha da kızarırken, Alparslan kıs kıs gülmeye başladı.

"Onun mütevazılığı bana hocam." Hocalar kahkahayı basıp karşılarında oturan çifti gözlemlerken sohbete de devam ettiler. Kahveler bitip müsaade isteyerek ayaklanan Alparslan yine Bergüzar'a yardımcı olmuş, elinden tutup sandalyeden kaldırmıştı. Hocalara teşekkür edip vedalaştıktan sonra soluğu arabada aldılar. Klimanın üflediği soğuk hava sayesinde serinlemeye başlayan Bergüzar, göz ucuyla Alparslan'a baktı.

"Geleceğini söylemedin. Ters bir şey yok ya!" Bir süredir canının sıkkın olduğunu, içine kapandığını, kendisine biraz zoraki gülümsediğini görüyordu. Ancak ne zaman lafı bu hallerine getirse Alparslan hemen konuyu değiştirip, sorularından kaçıyordu. Sıkıntısını hissedip, neyi olduğunu bilememek Bergüzar'ı üzse de o konuşana kadar sessiz kalmaya karar vermişti.

"Toplantım uzayınca gece geç geldim. Sabah da erken çıktım. Seni göremedim..." Kırmızı ışıkta durduğu gibi ona dönüp dudaklarına doğru eğildi.

"Ve seni çok özledim. Bu yüzden de sürpriz yaptım bebeğim. Kötü mü yaptım?" dudakları kısa bir an buluşup ayrılsa da Bergüzar'ın kalp atışı değişmişti. Hâlâ her öpücükte böyle olduğu için şaşırıyordu.

"İyi yapmışsın... İyi ki geldin, ben de seni çok özlemiş

ve merak etmiştim." Trafik ışığı yeşile dönerken Alparslan geri çekilip hareket etti.

"Toplantılar nasıl gidiyor? Yeni iş için ortaklarınızla anlaşma sağlayabildiniz mi?" sorusuyla Alparslan'ın gözlerine gölge düşmüştü. Aslında toplantı falan olmamıştı. Dedesi, babası ve iki erkek kardeşiyle bir araya gelip, Toprak'a en güvenli şekilde ulaşmanın planlarını yapıyorlardı. Bunu da toplantı bahanesiyle ört bas ediyorlardı. Yalan söylediği için de ona hiç bakmıyor, gözünü yoldan ayırmıyordu.

Gecenin bir vakti eve gelmesinin ya da sabahın köründe gitmesinin sebebi de buydu. Resmen sevdiği kadından kaçıyordu. Ne zaman göz göze gelseler dilinin ucunda duran gerçekleri dökülmemek için dilini ısırıyordu.

"Sen boş ver toplantıyı falan da eve gidince valizini hazırla." Bir anda söylediği bu sözlerle şaşıran kadının ifadesine bıyık altından gülüp soracağı ahiret sorularına kendini hazırlamaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Birkaç saniye susup ona dönerken yeniden konuştu. "Alparslan, her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Çok garip davranıyorsun. Tıpkı... Tıpkı..." Yine susmuş ve sözlerini nasıl toparlayacağını düşünmüştü.

"Tıpkı ne?"

"Tıpkı aylar önceki ben gibisin. Bir şey oluyor ve benden mi saklıyorsun?" Heh şimdi olmuştu işte. Bergüzar çevresinde olup biteni sezinliyordu da dile getirmiyordu. Şu âna kadar!

Alparslan onun daha fazla şüphelenip, kendisini didik didik edecek sorulara geçmesine müsaade etmeden bodoslama araya girdi.

"İşler çok yoğun ve yorucu ilerliyor bebeğim. O yüzden yorgunum. Gizlim saklım yok..." Dilini ısırdı ve ağzına dağılan kan tadını alarak yüzünü ekşitmemek için resmen direndi.

"Yaz boyunca seninle vakit geçiremediğimiz için tatile gidelim istiyorum. Hepsi bu." Bir an bile yüzüne bakmadan, ezber etmiş gibi soluksuz verdiği cevaba inanası gelmese de bu sefer dilini ısıran taraf Bergüzar olmuştu. Eve vardıklarında araçtan inip içeri ilerlerken Alparslan yine yanındaydı ve kendisine destek oluyordu. Elini sıkıca kavrayan eli parmak uçlarıyla severken duraksayıp yüzünü görecek şekilde döndü. Ona olabildiğince yaklaşıp boynuna uzanmasıyla adamın eğilmesi aynı anda olmuştu.

"Beni endişelendiriyorsun... Zaten hormonlarım her şeyden nem kaparken senin böyle olman... Beni korkutuyor." Sözleriyle yüreğindeki dağın tepesi resmen buz tutmuştu ama yine dedesinin sözlerini hatırlayıp dilini tutmuştu.

Dağ olacaktı. Tepesine karlar yağacaktı. Fakat sevdiği kadın ve çocuğu bunu hissetmeyecekti. Kollarını ona sarıp şefkatle sırtını sıvazlarken saçlarında soluk aldı.

"Korkma yavrum, bir şey yok. Ben iyiyim."

"Hı hı, ben bu sözleri yemek yerine Emine ablanın yemeklerini yemeyi tercih ederim sevgilim." Bir adım geri gidip eve girerken, Alparslan'ın arabayı durdurmamasından şimdilik eve gelmeyeceğini anlamış, hiç sesini çıkarmamıştı.

✸

"Bergüzar şüphelenmeye başladı. Beni sürekli köşeye sıkıştırıyor," diyen Alparslan kendini koltuğa atmış, boynundaki kravatı gevşetmiş ve gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı. Başını ellerinin arasına alıp sıkarken Atilla'ya baktı.

"Toprak'ı gözetlemesi için içeri soktuğun adamdan hâlâ ses yok mu?"

"Korumalar dönüşümlü olarak nöbet tutuyorlarmış. Adamımız, iki bilemedin üç gece nöbetçi oluyor. Toprak'a yaklaşması, konuşması zaten çok zorken bu şekilde imkânsızlaşıyor."

"Gündüz nöbet tutmaya ne zaman başlayacak? Vardiyası ne sıklıkla değişiyor? Biz bu kıza nasıl ulaşacağız?" derken sanki bu isyanı duyulmuş gibi Atilla'nın telefonu çalmaya başlamıştı. Ekrana kısa bir an bakan Atilla "Toprak'ın yanındaki adamımız arıyor," deyince telefona odaklandılar.

"Efendim Muhsin?" Kısa bir an sessiz kalıp bekledi.

"Merhaba Atilla abi, ben Toprak!" Onun sesini duymasıyla gözleri kocaman olmuş, konuşmayı hoparlöre almıştı. "Abiciğim, Muhsin'in sana telefon ulaştırmasını istemiştim ama bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Atilla abi, herkes beni öldü sanıyor değil mi? Ablam..." diyen titrek sesi duyan Alparslan'ın boğazı düğümlenmişti.

"Toprak, canım... İyi misin abiciğim?" Tıpkı onun gibi sesi titreye titreye konuşurken, kızın iç çekiştiğini duydular.

"Alparslan abi... Ben iyiyim, bana bir şey olmadı. Meral beni buraya getirdi. Dışarı bile çıkarmadı. Size haber vermeyeyim diye..." Susup soluklanırken yine "Ablam," demişti.

"Ablan daha iyi... Ne kadar iyi olursa işte! Ama endişelenme. Sen bize olan biteni anlat. Burada Ertuğrul ve Atilla abin var. Babam ve dedem var. Hepimiz seni oradan çıkarmak için ne yapabiliriz diye düşünüyoruz." Sözlerinden sonra sessizlik oldu, birkaç saniye geçince Toprak yeniden konuştu.

"Beni buradan çıkarmayın. Çünkü ben, buradan kendim çıkacağım." Ne dediğini kimse anlamamış, şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu.

"Meral ve Eren'in bir derdi var. O dert her neyse, ucu ablama dokunuyor. Ben, onu çözmeden buradan çıkmayacağım."

Duyduklarıyla ne diyeceklerini şaşırmışlardı. Şaşkınlığını atıp ilk konuşan Sadullah dede "Toprak kızım, ne demek istiyorsun?" diye sorarken, kendini tanıtmak aklına bile gelmemişti.

"Ne demek istediğimi şimdi anlatamam. Yakalanmadan telefonu Muhsin Bey'e geri vereceğim. Beni buradan çıkarmaya çalışmayın. Benden haber bekleyin. Ben iyiyim, bana bir şey yapmıyorlar."

Arkadan "Toprak," diyen kadın sesi duydukları anda telefon kapanmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" sorusu Atilla'dan, "Ne demek istedi?" sorusu Ertuğrul'dan gelirken Süleyman Bey derin bir nefes alıp konuştu.

"Toprak ne dediyse onu yapacağız."

"O şerefsizler yine bir haltlar karıştırıyor. Toprak da onların neler yaptığını çözmeye çalışacak. Yani içerideki gözümüz, kulağımız olacak," diyen Alparslan bu durumdan hiç memnun olmasa da gerçek buydu. Bir süre hiç konuşmadan hâlâ sehpanın üstünde duran telefona bakmışlardı. Bu sırada gözü saate ilişen Süleyman Bey ayaklanıp Alparslan'ı da kaldırdı. Kapıya ilerlerken "Hadi aslanım, Bergüzar'ı da alıp tatile gitme vakti. Hadi bakalım daha yapılacak çok iş var," demişti.

"Artık Toprak'ın iyi olduğunu biliyoruz. Onunla iletişim kurabileceğimiz telefon da var. Şimdi yüzünü asmayı, içini dağlamayı bırak ve yapacaklarına odaklan."

Alparslan arkasında duran kardeşlerine ve dedesine bakıp "Görüşürüz," diyerek odadan çıkarken Atilla her zamanki Atillalığını yaptı.

"Gazan mübarek olsun yiğidim!"

Alparslan eve geçip, Bergüzar'ın ısrarcı sorularını cevapsız bırakarak birkaç valizi arabaya yerleştirdi ve yola çıktılar. Araç yolculuğu havaalanında son bulunca Bergüzar'ın merakı iyice artmıştı ancak cevap alamadığı için surat asıyor, trip atıyordu. Uçak havalanıp birkaç saat sonra iniş yaptığında "Roma'ya hoş geldin Esmerim," diye fısıldayan

adama biraz şaşkın ama yine küs ifadeyle baktı. Bir yıl sonra yine Roma'da olmak, bu sefer karnındaki oğlunun da onlara eşlik ediyor olması gözlerini yaşartınca Alparslan hemen ayaklandı.

"Ağlamak yok Esmerim, ağlamak yok. Tatil yapıp, yazın son günlerinin tadını çıkaracağız. İş yok, toplantı yok, ağlamamıza sebep olacak acı anılar yok. Sadece biz ve oğlumuz." Dudakları kısacık birleşip ayrıldıktan sonra uçaktan inmiş, kendilerini bekleyen araca geçmişlerdi. Ancak Bergüzar uçağa binmeden önce o kadar gerilmişti ki acısı şimdi çıkıyordu. Normalde ilaç alır, yolculuk boyunca uyurdu. Hamile olduğu için ilaç içmek istemeyince bedensel ve zihinsel bir savaş vermiş, gerginlikten midesi ağrımıştı. Alparslan'ın yanında olması biraz olsun sakinleşmesini sağlasa da kasılan bedeni yüzünden sırtı bile ağrıyordu.

Araç onları havaalanından alıp konaklayacakları yere götürürken Ayaz da annesinin gerginliğinden nasibini almış, içinde dönüyor da dönüyor, tekmelerini peş peşe atıyordu. Yediği tekmeler yüzünden oturduğu koltukta sıkıntıyla kıpırdanan Bergüzar, karnını şefkatle okşarken şakağına konan öpücüğü hissetti. Usulca yan dönüp Alparslan'ın kolları arasına girdi, göğsüne yattı.

"Şşş, annene vurup durma hergele. Rahat bırak sevgilimi."

"Uçaktaki gerginliğimin acısını gece boyu çıkartacağa benziyor," diye mırıldanırken burnunun ucunu sevdiği adamın boynuna sürtüp, kokusunu içine çekiyordu.

"Uslu dur yavrum. Zaten özledim... Durumu daha da zorlaştırma ne olur." Boğuk bir sesle kulağına fısıldanan bu sözlere gülse de durum onun için de kolay değildi. Aynı özlemi kendisi de duyuyor, özlemi arzularını tetikliyordu. Ya da hormonları tetikliyor olabilirdi. Aracın durmasıyla doğrulup çevresine bakan Bergüzar, karşısında duran oteli tanımıştı. Burada yaşadığı anılarını tek tek hatırlatırken Alparslan'a döndü.

"Otel çok tanıdık geldi!" derken yüzünde utangaç bir gülümseme belirmişti. Bagajdaki eşyaları boşaltmaya başlayan şoförün gidişini fırsat bilen Alparslan, Bergüzar'ın kucağına oturttu. Az evvel onun yaptığı hareketin aynısını yapıp dudaklarını boynuna ağır ağır sürterken, elleri de oğlunu seviyordu.

"Acaba nereden tanıdık geldi?" Bergüzar bir şey söylemese de keyifle mırıldanıp gülümsedi.

"Sanki bir yıl değil de bir ömürdür birlikteymişiz gibi geliyor." Sözlerinden sonra dudakları kavuşmuş, ayrılmalarıysa epey zaman almıştı. Nerede olduklarını hatırlayıp toparlanmaları, araçtan inmeleri birkaç dakika sürse de umursamadılar.

Otel kapısında kendilerini karşılayan otel müdürü hoş geldiniz demiş, asansörün gelmesiyle iyi tatiller dileyerek yanlarından ayrılmıştı.

"İş konuşmak, otelin durumunu değerlendirmek falan yok mu?" Bergüzar'ın yüzünde beliren şaşkın ifadeye gülen Alparslan onun çenesini kavrayıp usulca sıktı.

"Yok... Bu sefer iş yok. Aşk var. Yanımda dünya güzeli bir kadın var. O yüzden takım elbise giymiş adamlar, döpiyesli kadınlar yok. Tatile geldik. Yoksa inanmıyor musun?" Bergüzar dikkatlice bakıp dudaklarını kemirdi.

"İnanmıyor değilim. İnanamıyorum. Sen ve iş aşkına gölge mi düşürdüm? Bak doğruyu söyle," demesiyle belini sarıveren kol, bedenlerini birleştirmişti. Göğsü Alparslan'ın göğsüne yapışırken hızla atan kalbinin çarpıntısını hissediyordu. Dudakları arasından çıkan soluklar birbirine karıştığı sırada arzu dolu, boğuk sesini duydu.

"Az sonra ben senin bedenine gölge düşürmeyi düşünüyorum." Durdu, iyice yaklaşıp dudaklarının üstüne fısıldadı. "Yatakta!" Sözlerinin bitmesiyle kollarına geçen tırnakları hissedip dişlerini sıktı. Tişörtün örtemediği kolunda artık Bergüzar'ın tırnak izleri vardı.

"Yarın bu izler için pişman olacaksın Esmerim. Saklanması imkânsız yerlere iz bırakmak yerine, kendine başka yerler mi bulsan?" Koyulaşmış yeşil hareleriyle tutkudan kızıla dönmüş kahve harelere baktı ve asansör durmadan önce son kez konuştu.

"Ben öyle yapacağım da!"

"Roma'yı daha kaç kere yakabiliriz acaba?" sorusuyla kahkahayı patlatan Alparslan başını geriye atmış gülüyordu.

"Sen var ya sen... Ah Esmerim ah!" diye söylenirken asansörden inip koridor boyunca yürüdüler. Yine çok tanıdık gelen odanın kapısında durduklarında Bergüzar'ın gözleri yavaşça Alparslan'a dönmüş, onun da kendisine baktığını anca fark etmişti.

Fakat az öncenin aksine imalı bakışlar ya da sözler yok olmuştu. Hiç konuşmadan odanın kapısını aralayan Alparslan, Bergüzar'ı belinden hafifçe ittirerek yönlendirdi ve içeri girmesini sağladı. Oda çok karanlıktı ama kapı aralığından içeri sızan ışık, içeriye loş hava katıyordu. Gözleri aydınlıktan sonra karanlığa alışmakta güçlük çekerken, odanın kapısının kapandığını duydu. Artık oda tamamen karanlıktı.

Bu sırada odayı dolduran şarkının sesiyle irkildi. Çok iyi bildiği şarkının sözleri, Birsen Tezer'in nahif sesiyle hayat bulup kulaklarına ulaşırken, Alparslan'ın parmakları kibarca eline dokunmuş ve yüzük parmağına hiç alışkın olmadığı bir ağırlık bırakmıştı.

"Bugün dağların dumanı aralandı, hoş geldin,
Ah ışıklar içinde kaldım, yandım efendim."

Bergüzar ağırlığa anlam veremeyip eline bakmak istediği sırada odayı aydınlatan loş spot ışıkları her şeyi gün yüzüne çıkardı. Parmağında gördüğü yüzüğe şaşkınlıkla bakarken neler olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Kalbi heyecanla çarparken Alparslan'ın ellerini karnında hissetti. Arkasında durup çenesini omzuna dayamış, yüzüğe bakıyordu.

"Alparslan..." Bergüzar'ın sesi anın büyüsüyle titrerken kulağına dolan fısıltılı ses bu duruma hiç yardımcı olmadı.

"Esmerim..." Sesinde saklı olan duyguları anlamak Bergüzar için zor değildi. Bir insan duygularını sesiyle bu kadar net anlatabilirdi.

"Bu yüzük..." Alparslan heyecanla, içtenlikle ve aşkla gülümsedi.

"Ertuğrul Bey ancak bitirebildiği için evlilik planlarımız bugüne kadar sarktı," demesiyle Bergüzar bir şok daha yaşadı. Bunu ne kadar süre önce planlamıştı anlayamıyordu. Buzdan duvarlarının ardına sakladığı o nahif kalbinin yansımasını gözlerinde görmek için kollarında dönüp, yeşilin en güzel tonuna baktı.

"Sen... Bunu ne zamandır..." Sorusunu bitiremeden dudaklarına dokunan parmaklar susmasını sağlamıştı.

"Soru sormak yok. Bir yıl önce tam bu saatlerde beni dünyanın en mutlu adamı yapmıştın. Bir kadın, bir adamı ancak bu kadar mutlu edebilirdi. Ben... Bu duyguların hepsine çok yabancıydım. Kalbim kırılmıştı, hayatımda sadece işim ve ailem vardı. Bir kadına gerçekten âşık olmak ve onunla evlenmenin hayalini kurmak aklımın ucundan bile geçmemişti." Bergüzar'ın gözünden dökülen yaşları parmak uçlarıyla silip, alnına uzun bir öpücük kondurdu.

"Ama sen geldin. Bana çok fazla şey öğrettin. Doğrular ve yanlışların herkese göre değiştiğini, buna rağmen birinin doludizgin sevilebileceğini anladım. Bunu konuşma gereği duymadan, susarak, sessizliğinle, sadece sevginle, kalbinle, her şeye rağmen sahip çıktığın bebeğimizle bana sen anlattın. Hayatımın, düşüncelerimin, bu yaşıma kadar edindiğim bakış açımın içine bomba gibi düştün." Sessizleşip, Bergüzar'ın durmadan akan gözyaşlarını yeniden sildi.

"Ağlama... Bunları ağla diye değil, benimle evlen diye anlatıyorum." Kızın dudaklarına yavaşça yaklaştı.

"Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr
Tutuşsun gün, yansın geceler, zamanımız dar
Sen bana geç geldin, ben sana erken
Tutuşsun gün, yansın geceler, vaktimiz varken," diye fısıldayarak şarkıya eşlik ettikten sonra soluksuz kalana dek onu öpmeye başladı.

Sevda, doğru kalpleri birleştirirse, dünya tersine dönse o bağ kopmaz. Belki yollar ayrılır ama sevda gönüllerde bâki kalır. Aslında birini sevmek, alevi avuçlarında tutup, ona şekil vermeye çalışmak gibidir. Alev seni diri diri yakarken buna göz yumup, dayanabilmek ve hâlâ onu elinde tutmaya çalışmak sevdanın ta kendisidir.

Sevdanın yolu her zaman çiçekli bahçelerden geçmez. Aşkta maharet, dikenlerin arasındaki çiçekleri görebilmektir.

Acı, mutluluk gibidir. Yanlışlar, doğrular gibi. Her zaman hayatımızın içinde bizimledirler. Önemli olan yanlışıyla da sevmek, ağlarken yanında durabilmektir.

Son bir yılı önlerine koyup baktıklarında ikisinin de suçlu oldukları, hata yaptıkları nice olay vardı. İkisi de suçunu, hatasını kabul ediyordu. İkisinin de bu hataları, zorlukları aşması, yeniden kavuşmaları zor olsa da, uzun zaman alsa da buradaydılar işte. Bir yıl önceki gibi bu odada, dip dibe, soluk soluğaydılar. Tek fark vardı. Bu sefer birbirlerine değil de aralarında duran oğullarına bakıyorlardı.

"Tatil falan bahaneydi değil mi?" Bergüzar bunu gülerek sorarken, Alparslan da gülmeye başladı.

"Tatil sadece paravandı diyelim... Ayrıca acil olan işlerimizi hallettikten sonra tatil yapacağız."

Bergüzar merakla ona bakıp "Hani iş yoktu?" diye sorunca Alparslan daha da güldü.

"Ayaz oğlan doğmadan evlenmemiz lazım Esmerim. Bu, oldukça acil bir iş!"

"Nasıl yani? Burada mı?" Bergüzar şaşkın ördeğe dönmüş, Alparslan'ın sürprizlerle dolu bu hâli onu duygudan duyguya sokmuştu.

"Buradaki elçiliğimizde evlensek... Senin için problem olur mu?" Alparslan sürpriz yapacağım derken, Bergüzar'ın ne isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu yaptığına kendi kendine söylenirken, kızın gülümseyen yüzü gerginliğini azalttı.

"Bu kadar yol geldik. 'Sorun olur' desem baya ayıp olur galiba," deyip kahkaha attıktan sonra Alparslan'ın boynuna sarıldı.

"Hem nerede evlendiğimizin ne önemi var. Onca badireden sonra yan yana olmamız en güzel hediye." Alparslan bu sözlerle biraz rahatlarken, Bergüzar'ın parmak uçlarında durduğunu fark etti. Kendisine sarılmak için verdiği bu çaba normalde ona komik gelse de, şu an sadece endişe duymasına neden oluyordu.

"Sen niye bana uzanmaya çalışıyorsun. 'Sarılacağım,' de, ben eğilirim Esmerim." Bergüzar gülerek ondan uzaklaştı ve parmağındaki yüzüğe yeniden baktı.

"Taşın renginin siyah olmasının bir anlamı var mı?" Alparslan yüzüğe ilk kez bakıyormuş gibi inceledi.

"Hepinizin yüzüklerinin ustası Ertuğrul... Bu soruyu ona sormalısın. Ben sadece 'Esmerim' dediğim kadına yakışacak bir yüzük istedim. O da beklentilerimi fazlasıyla karşılayan üç tane şaheserle geldi," deyip, cebinden küçük bir kutu çıkardı. Bergüzar bir yandan kutuya bakıyor, bir yandan da soru sormaya devam ediyordu.

"Ailen yanında olmadan evlenmen... Doğru mu?" Alparslan bu soruyu duymazdan gelip, omuzlarını silkti. Koca bir adamdan ziyade, küçük bir çocuk gibiydi. Elinde tuttuğu kutunun kapağını yavaşça kaldırdığında görünen alyanslar göz kamaştırıyordu.

"Madem yarın evleniyoruz," dedikten sonra daha ince ve diğerine göre küçük olan alyansı kutudan çıkardı.

"Şimdiden takmamızın bir sakıncası olmaz diye düşünüyorum." Kızın sol yüzük parmağına özenle hazırlanan

alyansı geçirdi. Ardından diğer yüzüğü çıkartıp Bergüzar'a uzattı.

"Yarın evleniyoruz ama bana evlenmek istediğimi sorduğunu hatırlamıyorum Alparslan Yalın!" Bergüzar bu sözleri söylerken bıyık altından gülüyordu. Alparslan alyansını vermeyip avucuna hapsederken, kızı bir anda kendine çekti ve dudaklarına milim mesafe kala durdu.

"Yatağımda saçın, tenimde kokun, karnında çocuğum var kadın... Daha neyi sorayım." Duyduğu sözlerle soluğu kesilen Bergüzar, ânın büyüsüyle başının döndüğünü hissedip ona daha sıkı tutundu.

"Şaka yapıyordum."

"O zaman şu alyansı artık parmağıma tak Esmerim."

Bir adım geri çekilip onu ayaklarının üstüne bıraktı ve avucunda tuttuğu yüzüğü yeniden uzattı. Bergüzar titreyen parmaklarıyla alyansı sıkıca tutup Alparslan'ın sol yüzük parmağından geçirdi. İkisi de parmaklarında alışık olmadıkları ağırlıkların sebebi olan yüzüklerine bir süre baktılar. Bu sırada odada çalan şarkı başa sarmış, Alparslan da fırsattan istifade Bergüzar'ı kollarının arasına alıp, ağır adımlarla dans etmeye başlamıştı. Bir süre sadece şarkının huzur veren sesinde ve birbirlerinde kaybolduktan sonra Alparslan, Bergüzar'ın gözlerine hiç olmadığı kadar ciddi bir ifadeyle baktı.

"Sana bu soruyu sadece bir kez soracağım. Eğer cevabın 'evet' olursa, ömrünün sonuna kadar benimsin, ömrümün sonuna kadar seninim. Ömrümüzün sonuna kadar birlikteyiz demektir. Yüzükleri takarken sormadım ama emrivaki yapan öküzmüş gibi de görünmek istemiyorum. Kendi hür iradenle bana cevap verme hakkın olmalı. Her kadın bu soruyu duymayı ve özgürce cevap vermeyi hak eder Bergüzar. Cevabın 'evet' olursa bilmen gereken tek şey, ne yaşarsak yaşayalım bu yüzükleri parmağından çıkarmanı istemiyorum. Kavga ederiz ama sonunda barışırız. Küseriz ama sonunda

konuşuruz. Bir yolunu buluruz. Bunun için her şeyi yapmaya hazırım. Fakat gitmek yok. Ayrılmak yok," dedikten sonra derin bir nefes aldı. Gözlerini sımsıkı kapatıp yeniden açtıktan sonra Bergüzar'ın gözlerine yine uzun uzun baktı.

"Sana her günümüz mükemmel olacak diye bir söz veremem. Zaten bugüne kadar yaşadıklarımız öyle olmayacağını bize gösterdi. Ama sana hep yanında olacağımın sözünü şimdi burada, birbirimize ait olduğumuz odada veriyorum. Konu ne olursa olsun aramıza kimsenin girmesine, hatta dokuz ay dışında çocuklarımızın bile girmesine izin vermem. Gönlümdeki tahta oturan seni her zaman seveceğime, koruyacağıma ve seni her zaman başımın üstünde tutup, önce saygıyla sonra sevgiyle saracağıma, başarı ve başarısızlıklarında arkanda duracağıma söz veriyorum." Bergüzar gözlerinden akan yaşların arasından zar zor bakıp yüzünü, bu güzel kelimelerin döküldüğü dudaklarını okşarken "Bir ömrü benimle aynı şekilde paylaşmaya var mısın?" demesiyle gözyaşları hızlanıp görüşünü tamamen engelledi.

"Bergüzar..."

"Efendim?" Alparslan da onun yüzünü ellerinin arasına almış, gözlerine dikkatle bakıyordu.

"Karım olur musun? Bergüzar Yalın olur musun?" Bergüzar derin bir nefes alıp cevap vermeye hazırlanırken, karnına inen tekme nefesini anlık olarak kesmiş

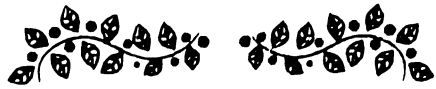
"Ahh!" diye dudaklarından kaçan inlemeyse Alparslan'ın telaşlanmasına yetmişti.

"Ne oldu? Bebeğim, iyi misin?" Bergüzar onun elini yakalayıp karnına koydu ve hissetmesini bekledi. Alparslan elinin altında hareket eden bebeğini hissedince yüzündeki endişenin yerini gülümseme almıştı.

"Oğlumuz benden önce kabul etti galiba Alparslan. 'Çok uzadı bu konuşma, cevabı ben vereyim,' dedi." Bir yandan ağlayıp, bir yandan gülerken Alparslan'ın dudaklarına yaklaştı.

"Bir ömrü paylaşmaya, karın olmaya, Bergüzar Yalın olmaya, anne olmaya... Hepsine evet sevgilim... Her zaman evet..."

"Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin,
Ah bu yağmur yalnızlığımmış, dindim efendim."

7. BÖLÜM

Olmaz olsun cüzdanımda milyonlar
Kalbimde sevgin oldukça
Zenginlik, mal, mülk, para neye yarar?
Yanımda sen olmayınca
Bazen neşe, bazen keder
Hayat böyle geçip gider
Tatlı günler, acı günler
Bir yastıkta hep beraber.

Sabahın ilk ışıkları odayı aydınlatırken Alparslan, Bergüzar'ın saçlarını usul usul okşuyordu. Ona anlatması gereken birçok olay vardı. Fakat şimdi düşünmek istediği tek şey birkaç saat sonra evlenecek olmalarıydı. Parmaklarının ucuyla sevmeye korktuğu kadına kardeşinin hayatta olduğu haberini nasıl vereceğini bilemiyordu. Omuzlarındaki ağır yükle zar zor nefes almaya çalışırken gözlerini aralayan kadın, düşüncelerinden uzaklaşıp gülümsemesine neden oldu.

"Günaydın bebeğim." Bergüzar zorla aralanan gözlerini ovuşturup, yandaki güzel yüze odaklanmaya çalıştı.

"Günaydın Alparslan Bey!" Uyku mahmuru sesine ve şiş gözlerine inat sesinde eğlendiğini belli eden o tını Alparslan'ı güldürmeye yetti.

"Demek Alparslan Bey olduk Bergüzar Hanım!" demesiyle yatakta dönüp kadını bedeninin altına hapsetti.

"Bugün çok önemli işlerimiz var. O yüzden hemen yataktan kalkın ve hazırlanmaya başlayın Hanımefendi." Bergüzar bir anda yaşanan bu yakınlığın şaşkınlığını atamadan, dudaklarına konan öpücükle aklı başından gitmişti. Alparslan uzaklaşacağı sırada kollarını boynuna sımsıkı dolayıp, onu kendine daha çok çekti ve doyasıya öpmeye başladı. Saniyeler dakikalara döndü, akrep ve yelkovan birbirini kovaladı. Dakikalar sonra birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese fakat bir o kadar da mutluydular.

Onlar birbirlerinden gözlerini alamadan gülümsemeye devam ederlerken aşağıdan gelen seslerle irkildiler. Bergüzar zor da olsa bedenini doğrulttu ve Alparslan'a baktı.

"Davul sesi mi o?" Alparslan'ın dudakları kıpırdayıp duruyordu. Birilerine söylendiği o kadar belliydi ki Bergüzar bunun da sürprizin bir parçası olduğunu anladı.

"Evet bebeğim duyduğun davul sesi. İtalyanlar da bizim asma davulumuza merak saldı herhalde." Dişlerinin arasından hırlar gibi konuşurken ayağa kalkıp, pencerenin önüne gitmişti.

Pencereyi açmasıyla aşağıdan yükselen "Abi..." bağırışları Bergüzar'ı da ayaklandırdı.

"Ne bağırıyorsunuz lan mal kardeşlerim!" Alparslan iyice surat ekşitip söylenirken, küfür etmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Fakat onun bu hâli kardeşlerini daha da eğlendiriyor olmalıydı ki şamata hız kesmeden devam etti. Tomris abilerinin arasından birkaç adım öne fırladı ve "Durun bu nikâh kıyılamaz!" diye yaygarayı bastı.

Alparslan avuç içini alnına vurup "Bak Bergüzar, manyak kardeşlerinle uğraşamam dersen," demeye çalışıyordu ki daha cümlesini tamamlayamadan Bergüzar'ın, Tomris'e eşlik eden sesiyle gözlerini açtı.

"Siz kardeşsiniz!" Alparslan başta olmak üzere herkes şok olmuş, bir Tomris'e bir de Bergüzar'a bakıyorlardı. Kızlar ise gülmekten neredeyse ağlayacak hâle gelmişlerdi.

"Ayy, dur dur. Şimdi doğuracağım yoksa!" Bergüzar'ın bu sözleri yeni bir kahkaha dalgasına sebep olurken, Alparslan sevdiği kadını kolunun altına aldı ve şakağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Akıllısı beni bulmazdı zaten," diye mırıldanırken kahkahalarını zor zapt ediyordu.

"Baktınız aslan gibi bir oğlunuz oldu. Arkasından niye üç tane daha çocuk yaptınız? Bana kardeş istiyor musun diye sordunuz mu? Üç tane delinin abisiydim. Şimdi de birinin kocası olacağım." Bu sözlerine Neşe ve Süleyman gülerken, bir yandan da "Hee oğlum tamam! Sen öyle yaparsın. Seni de görürüz," diyen Neşe Hanım'ın sesi kulaklarına ilişti. Bu sözler üstüne üç gelin de birbirlerine baktı. Gözlerinin önünden düzinelerce çocuk geçiyor gibiydi ve gözleri dehşetle kararmıştı.

"Hadi ama daha hazırlanmamız lazım!" Tomris'in sözleriyle herkes kendine geldiğinde Atilla boynundaki davula tokmağı yeniden vurup otelin içine doğru yürümeye başlamıştı. Bergüzar ve Alparslan pencereyi kapatıp içeriye girdikten sonra birbirlerine tebessümle baktılar.

"Demek bu sürprizden herkesin haberi vardı. Ben de bir başımıza evleneceğiz diye üzülmüştüm."

"Kambersiz nikâh olur mu Esmerim?" derken alnına bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Sen burada hazırlanacaksın. Ben ise yan odanda olacağım. Bugünün keyfini çıkar bebeğim," demesiyle odadan çıkarken Tomris, Aylin ve Armağan odaya girmişti. Kısa süre sonra kapı tekrar aralanmış "Sürpriz!" diye bağıran dört kız ortalığı inletmişti. Ankara'daki arkadaşları Emel, Dicle, Ayten ve Gül onu aralarına alıp, sımsıkı sarılırlarken Sedef anne de kapıda belirdi. Bergüzar

dışarı baktığında sadece Yalın ve Karcan ailesini görmüştü. Böyle bir sürprizi hiç beklemiyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle silip, arkadaşlarına ve annesi gibi sevdiği Sedef Hanım'a gülümsedi.

"Sizi burada, yanımda gördüğüme çok sevindim." Bu sözleriyle kızların gözleri de yaşlarla doldu. Kızlar, Bergüzar'a sımsıkı sarılıp iyi dileklerden bulunduktan sonra Sedef anneyle kucaklaşmış, yüzünü onun boynuna saklamıştı.

"İyi ki geldin Sedef anne."

"Canım kızım, tabii ki geleceğim. Böyle bir günde seni yalnız bırakır mıyım? Kızımın mürüvvetini göreceğim," derken birbirlerinden biraz uzaklaştılar. Sedef anne onu bir güzel süzüp karnını okşadığı sırada Armağan "Hadi artık gelin hanımı hazırlamalıyız," demiş, Tomris ise Bergüzar'ı banyoya götürmek için hareketlenmişti.

"Hızlıca duş almalısın. Hadi bakalım, koş biraz diyeceğim ama..." dedikten sonra onu şöyle bir süzdü. Kocaman göbeğiyle koşması zor ve tehlikeli olacağı için "Koşmadan da hızlı olabilirsin," diyerek toparlamaya çalışırken, Bergüzar'ın ters bakışları, gözlerini ok gibi delip geçince, sevimli bir maymun misali gülümsedi. Bergüzar onun bu çabasına gerçekten gülümseyip duşa girmiş, kendisine söylendiği gibi on dakika sonra işini bitirip dışarı çıkmıştı.

"Şimdi ne yapmamı istersiniz?" Bergüzar hepsinin yüzüne tek tek bakıyordu. Armağan ona yaklaşıp, elinden tuttu.

"Senin için bir şeyler hazırlamıştım. Gel benimle." Banyonun yanındaki odaya girdiklerinde, siyah elbise kılıfının içerisinde saklı olan kıyafetin ne olduğunu anlamak zor değildi. Bergüzar hissettiği heyecanla derin bir nefes alıp yeniden yaşlarla dolan gözlerini Armağan'a çevirdi.

"Şu an hamile olduğun için ve sadece nikâh kıyılacağı için daha sade bir elbise hazırladım. Ama sana söz veriyorum, gelinliğin muhteşem olacak."

Bergüzar ileri bir tarihte düğünü olabileceği ihtimalini

ilk kez öğreniyordu. Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarına dökülürken Armağan'a olabildiğince sarıldı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok teşekkür ederim Armağan." Armağan ise onun yanaklarına düşen gözyaşlarını usulca silerken gülümsedi.

"Daha elbiseni bile görmedin. Ne teşekkürü?" Bergüzar'ın konuşmasına izin vermeden onu soyunma kabinine götürüp elbise kılıfını eline tutuşturarak içeri girmesini sağladı. Bergüzar üstündeki bornozu çıkartırken oraya bırakılan iç çamaşırlarına şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu iç çamaşırlarını Tomris aldı değil mi!" Kulağına erişen kahkaha tahminini doğrulamaya yetmişti. Tomris'e söylenerek iç çamaşırlarını giyip aynadaki yansımasına baktı.

"Bunları seksi bulmak için erkek olmaya gerek yok!" Armağan'ın gülüşü yeniden duyulurken, hafif yan dönerek sırtını kaplayan dövmesini görmeye çalıştıktan sonra elbise kılıfını eline aldı. Heyecandan kalbi hızla atsa da içinde beğenip beğenmeyeceğine dair en ufak bir şüphe hissetmiyordu. Farkında olmadan nefesini tutup kılıfın fermuarını yavaşça açtı ve nefesinin kesildiğini hissetti.

Balık model, düşük omuzlu bembeyaz elbise sadeliği ve şıklığı aynı anda barındırıyordu. Heyecandan titreyen ellerine hâkim olmaya çalışarak elbiseyi kılıfından çıkarıp, elini kumaşın üstünde tüy misali gezdirdi. Bu sırada kendisine seslenen Armağan düşüncelerinden arınmasına neden olmuştu. Artık daldığı düşler diyarından ayrılıp bambaşka bir hikâyenin içine girmek için hazırlanması gerektiğini hatırlayarak elbiseyi giydi. Giyinme kabininden dışarı adım atmasıyla yeniden Armağan'a sarılmıştı.

"Çok teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu, hayatımda aldığım en özel hediye."

Birbirlerine olabildiğince sıkı şekilde sarıldıktan sonra Armağan, Bergüzar'ın elbisesinin fermuarını kapatmak için geri çekildi. Ancak kızın gözlerinden sicim gibi dökülen

yaşları fark etmesiyle duraksadı. Yüzünü nazikçe ellerinin arasına alıp, akan yaşları tek tek silerken "Bundan sonra akacak gözyaşının sebebi mutluluk olsun. Çok mutlu olun, çok sevin, her gün, her dakika, her saniye... Birbirinizden hiç ayrılmayın, bıkmayın, küsmeyin. Hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin ve sen çok değerlisin. Bunu sakın unutma," diye fısıldadı.

"Sen de... Sen de benim gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin Armağan."

Armağan, Aylin ve Bergüzar... Hepsi bu hayatta yara almış, ayakta kalmak için var güçleriyle mücadele etmiş ve mücadele etmeye devam eden kadınlardı. Yaraları ayrı, acıları farklı ancak duruşları aynıydı. Birbirlerine yaşlarla dolu gözlerle bakıp, gururla gülümseyerek sırtlarını sıvazlarken duygusal anı bozan tabii ki Tomris'in şen şakrak ve sabırsız sesi oldu.

"Hadi ama meraktan çatladık burada. Zaten Armağan elbiseyi göstermedi. Neymiş ilk Bergüzar görmeliymiş. Siz gelinsiniz yahu... Görümceniz ne derse onu yaparsınız!" demesiyle Armağan'ın odadan çıkması ve Aylin'in makyajını yarım bırakarak ona bakması bir olmuştu.

Aylin ve Armağan ona imalı imalı bakarken, Tomris bir an Murat'ın peşinde koşup durduğunu, ona karşı aldığı gardının ise her geçen gün düştüğünü hatırlayıp kıpkırmızı olmuştu. Görümce adayı olan iki kadına bunları söylememesi gerektiğini hatırlasa da hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkti.

"İki görümce adayına karşı tek başınasın Tomris Yalın! Bizce, kılıçlarını çekmek için çok yanlış bir konumdasın." Aylin sözlerini bitirip, gülmemek için kendini tutmaya çalışırken Armağan sadece sırıtıyordu.

"Ben, kız alıp, kız verme işini sevmedim. Trip bile atamıyorum. Hâle bak! Üç tane abim var diye seviniyordum. Ben görümce olacaktım, resmen hayallerim okyanusa düştü." Büktüğü dudağı, melül melül bakan gözleriyle kızları ve Sedef anneyi kahkahalara boğmayı başardı. Gülüşleri

odayı inletirken Bergüzar giyinme odasından çıkmış o anda herkes gülmeyi bırakıp hayranlıkla esmer güzeli kadına bakmaya başlamıştı.

Tomris'in az önce gülmekten dolan gözleri şimdi yaşadığı duygusallığa yerini bırakıyordu. Bergüzar'ın "ailem" dediği dört kız ve yurt müdiresi Sedef Hanım ise çoktan gözyaşlarını serbest bırakmıştı.

"İşte gelin hanım da geldi." Armağan'ın titrek bir sesle söylediği bu sözler havaya karışıp giderken Bergüzar odanın tam ortasında durup, kendi çevresinde bir tur döndü.

"Çok... Çok güzel olmuşsun." Emel'in fısıltısı hepsini tetiklemeye yetmişti. Bergüzar gerçek anlamda göz kamaştırıyordu. Saçı ve makyajı özenle yapılırken, kızlar da kendi odalarına geçip hazırlanmaya başlamışlardı. Saatler hızla ilerleyip öğleden sonrayı bulduğunda gelin odasının kapısı usulca aralandı ve içeriye Neşe ile Süleyman girdi. İkisi de Bergüzar'ı gördükleri an donup kaldılar. Sessiz ama çok şey anlatan bakışlarla onu süzdükten sonra kendini toplamayı başararak Bergüzar'a ilk sarılan Neşe Hanım oldu.

"O kadar güzelsin ki..." Boğazına oturan yumruyu yok saymaya çalışsa da gözlerinden akan yaşlar duygularını ele veriyordu. Onun bu hâlini gören Bergüzar çoktan kendini koy vermiş ve Neşe Hanım'a sımsıkı sarılmıştı. Dakikalar sonra Neşe Hanım omzuna değen elin varlığıyla Bergüzar'dan ayrılıp Süleyman Bey'e müsaade etti. Bergüzar, ağlamaktan kırmızılaşan gözlerini Süleyman Bey'in yaşlar akan gözlerine dikip, kısa süre öylece baktı. Süleyman, yıllar boyunca yapamadıkları, geç kaldığı için, onların yanında olamadığı için o kadar pişmandı ki... Bergüzar bunu gözlerine her baktığında anlayabiliyordu.

"Kızım..." Bergüzar'ın nefesi kesildi sanki. İki adım ötesinde kollarını açmış onu bekleyen adamı görmekte zorlanıyordu. Çünkü gözlerinden akan yaşlar görüşünü flulaştırmıştı.

Bergüzar yıllarca kardeşine aile olmaya çalışmış, anne ve baba sevgisinin yokluğunu çekmişti. Annesi tarafından istenmeyen ve sevilmeyen, babası tarafından neredeyse öldürülecek olan bir kızın hayatı boyunca duyabileceği en güzel söz sanırım bu olmalıydı.

Ona "kızım" diyordu. Koşulsuzca seveceğinin bir göstergesi olarak söylediği bu sözler kalbindeki o boşluğu, sevgiye olan özlemini doldurmaya yetmişti. Heyecan ve mutluluktan titreyen bacaklarına inat Süleyman Bey'e yaklaşıp kendini onun kolları arasına bıraktı. Süleyman kızın saçlarını usulca öptü, parmak uçlarıyla sevdi. İkisi de içini çeke çeke ağlıyor, ikisi de birbirini teselli etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim. Açık açık size sahip çıkmadığım, korktuğum için çok özür dilerim kızım." Bergüzar'ın ailesinin başına gelenler Süleyman'ın en büyük yürek yangınlarından biriydi.

"Senin bir suçun yok..." Bir an sustu ve "Baba!" diye fısıldadı. Zamanında Süleyman'ın yüreğinde öyle fırtınalar kopmuştu ki adam her şeyi yaşadığını zannediyordu. Fakat bu duyduğu söz daha önce hiç yaşamadığı duygular yaşamasına yetmişti. Bergüzar'ın yüzünü ellerinin arasına alıp, gözlerinin içine bakarken odanın kapısı usulca aralandı ve içeriye Alparslan girdi. İkisinin de bakışları bir an genç adamı bulsa da Süleyman Bey yeniden Bergüzar'ın gözlerine bakıp o meşhur sözü fısıldadı.

"Hoş geldin..." Kızın alnına dudaklarını bastırırken, Alparslan karşısındaki manzaraya bakıyor, gözüne dolan yaşları siliyordu.

Süleyman Bey Bergüzar'dan ayrılıp gözlerini kuruladıktan sonra oğluna döndü. Alparslan ise ilk kez böyle gördüğü babasına biraz şaşkın ama oldukça dikkatli bakıyordu. Gözleri ağlamaktan o kadar çok kızarmıştı ki bu görüntüye

"Baba..." Süleyman gözlerindeki izlere inat mutlulukla gülümsedi.

"Aslanım... Alparslan'ım..." İki koca adam birbirine kenetlenir gibi sarıldığında da Süleyman Bey sözlerine devam etti.

"İlk göz ağrım... Beni ilk kez baba yapan evladım. Canım... Oğlum... Gururum..." Süleyman titreyen sesine inat konuştukça, Alparslan'ın gözlerinden yaşlar usulca akmaya başladı. Bergüzar'la Neşe ise onları sessiz ama aynı duygusallıkla izlemeye devam ediyordu.

"Asıl sen benim gururumsun. Babam," derken eğilip elini öptü.

"Kızıma sahip çık. Ve bir daha asla üzme. Gözüm hep üzerinde olacak Alparslan Yalın. Sakın unutma!" derken bir eliyle oğlunun, diğer eliyle de kızının elini sımsıkı tuttu. Gözlerinin içine huzurla bakan evlatlarına o da gururla bakıyordu.

"Hayat size ne getirirse getirsin önce birbirinizi dinleyin ve birbirinizi sakın ola bırakmayın. Ailenize sahip çıkın. Evladınızı sevgiyle büyütün, o sizin canınız ve sizden sadece sevgi istiyor. Eminim ki çok iyi anne ve baba olacaksınız. Benim zaten ne kadar iyi bir dede olduğumu konuşmamıza gerek yok!" deyip göğsünü kabartmasıyla çocukları gülmeye başlamıştı. İkisine de son bir kez bakıp karısını alarak odadan çıktığında genç çift kendilerine gelmek için birkaç dakika sessizce kapıya bakmaya devam ettiler.

Dakikalar sonra toparlanmayı başaran Alparslan, yanında duran kızın güzelliğine bakarken aklı başından gitmişti. Usulca arkasına geçip, ellerini oğlunun üstüne koydu. Elbise, Bergüzar'ın uzun boyuna, geniş omuzlarına ve esmer tenine öyle yakışmış, üstüne öyle güzel oturmuştu ki onun bir parçası gibi duruyordu. Elbisenin sırt bölümündeki açıklıktan görünen dövmenin de ona bambaşka bir hava kattığı inkâr edilemez bir gerçekti. Alparslan dudaklarını

omuz ve boyun dekoltesinde usulca gezdirirken, bu sefer aklı giden Bergüzar oldu.

"O kadar güzel olmuşsun ki... Hayatımda gördüğüm en güzel gelin, en güzel kadın, en güzel anne sensin bebeğim."

Dudakları kızın şah damarının tam üstünde durdu. Kalbi hızla atıyordu. Bunu anlamamak imkânsızdı. Alparslan ondan bir adım uzaklaştıktan sonra bedenini kendine çevirdi. Gözleri ağır ağır üstünde dolanırken, yaşadığı hisleri anlatacak kelime bulamıyordu. Aslında gözleri duygularını o kadar güzel belli ediyordu ki kendisi bunun farkında değildi. Gözlerinden ara ara akan yaşlar, bir erkeğe ağlamanın ne kadar yakıştığını ispat ediyordu.

"Şükürler olsun!" Gözleri tarifsiz bir mutlulukla buluşurken, Bergüzar ilk kez ona rahatça bakacak fırsatı bulmuştu. Siyah takım elbisenin içinde her zamankinden uzun ve dimdik durmasının dışında, yeni tıraş olduğunu belli eden saç ve sakalları gözüne daha da yakışıklı görünmesine sebep oluyordu. Alparslan, Bergüzar'ın aşk dolu bakışları altında hayatında ilk kez kızardığını hissetti. Gömleğini yakasını açıp çekiştirirken, odanın neden bu kadar sıcak olduğunu düşünüyordu.

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın... Şimdilik." Cümlenin sonundaki "şimdilik" ayrıntısına takılan Alparslan ona dikkatle baktı.

"Şimdilik derken?" Sesi ve bakışları bir anda buz gibi olmuştu. Bergüzar onun bu ani değişimlerine alışmıştı ve artık nasıl davranabiliyordu. Derin bir nefes alıp, Alparslan'a yaklaştı ve dudaklarının bir milim ötesinde durdu. Alparslan onun ne yapmaya çalıştığını düşünürken Bergüzar aklını başına getirdi, yüzünü çevirdi. Hızlıca eğilip Bergüzar'ı olabildiğince kendisine çekerek dudaklarına yapıştı.

Çok mu kıskançtı. Sabırsız ve kıskançtı.

Bu kısa süre onun yerini kapacak öyle mi Bergüzar

Hanım?" Ancak sesinde ne az önceki soğukluk, ne de öpüşündeki kıskançlık vardı. Bergüzar'ın cilveli gülüşü, elinin altında hareket eden oğlu sakinleşmesine yardımcı olmuştu.

"Sizi seviyorum." Bergüzar'ın yüzünde öyle bir gülümseme belirdi ki, Alparslan'ın bacaklarının bağı çözüldü sanki.

"Biz de seni seviyoruz..." Dudakları buluşmak üzereyken kapının vurulmasıyla, birbirlerinden ayrıldılar. Aralanan kapıdan içeriye uzanan iki kafa Alparslan'ı şimdiden gülümsetmişti.

"Gelsenize hergeleler!"

Atilla'nın gözlerinde aniden bir ışık belirirken kapıyı biraz daha itip iyice araladı. Böylece Ertuğrul'la birlikte içeriye adım attılar.

"Ortam müsait mi diye şey etmiştik de!" Atilla'nın hınzır bakışları Alparslan'ın sert bakışlarına çarpıp parçalara ayrılırken, Ertuğrul onları yok sayarak Bergüzar'a ilerledi.

"O kadar güzelsin ki... Gözlerim kamaşıyor," deyip kızın ellerinin üstünü öptü ve sıkıca sarıldı. Bergüzar bu iltifatlardan utanıp kızarsa da Ertuğrul'a gülümsemeye devam etti.

"Teşekkür ederim... Her şey için!"

Ertuğrul'un kaşları anlık olarak çatılırken, ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Bergüzar parmağındaki yüzüğü gözüne doğru sallayıncaysa her şey yerli yerine oturmuştu.

"Hmm! Beğendiğine sevindim."

"Beğenmek ne demek... Bayıldım!"

Birbirlerine gülümsedikten sonra bakışlarını yanlarında yaşanan garipliğe çevirdiler. Atilla, abisini o kadar sıkı sarmıştı ki Alparslan bir yandan küfür ediyor, bir yandan da ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"Atilla! Senden kurtulduğum ilk anda seni si..."

"Şşş!" Bergüzar'ın ani çıkışıyla susmayı başarırken, kardeşinden kurtulmayı da başarmıştı. Atilla abisinin gazabından korunmak için soluğu derhal Bergüzar'ın yanında

alınca, Ertuğrul da abisinin yanına ilerledi. Atilla odaya girdiği andan beri abisine o kadar odaklanmıştı ki Bergüzar'ı yeni fark ediyordu. Dudakları arasından istemsizce yükselen ıslık eşliğinde kızın elini tuttu ve kendi etrafında bir kez döndürdü.

"Aman Yarabbi! Bu ne güzellik... Dövme de yıkılıyormuş yani!" deyip sırıtırken, kafasının arkasına yediği tokat susmasını sağladı.

"Sen sesini keser misin? Yoksa ben keseyim mi kardeşim!" Anında tatlı çocuk bakışlarını Alparslan'a çeviren Atilla, sevecen olduğunu düşündüğü gülüşünü ona hediye etti.

"Canım abim... Ben ne dedim ki... Yengemi övdüm. Hepsi bu!" Atilla'nın aldığı ikinci darbe bu cümleden sonra geldi. Kolunu koparırcasına sıkan Bergüzar'ın yaşattığı acıyla attığı çığlık, Alparslan ve Ertuğrul'u kahkahalara boğmuştu.

"Bana bak Atilla! Bana bir daha yenge dersen sonucu fena olur," deyip ondan uzaklaştı ve müstakbel kocasının kolları arasına girdi. Atilla şaşkınca onlara bakıp isyan ederken Ertuğrul hâlâ gülüyordu.

Şamata son bulduğunda ikisi de abilerini tebrik edip, iyi dileklerde bulundular. Önce Atilla, ardından da Ertuğrul, Bergüzar'ı öpüp "Hoş geldin," demişti. Bergüzar ise, bunun ailevi bir gelenek olduğunu o an anlamıştı. Odanın kapısını açıp dışarı çıkacakları sırada aklına gelen soruyla "Ertuğrul!" diye seslendi. Ertuğrul ona dönüp gülümseyerek bakarken "Yüzüğümün taşının neden siyah olduğunu Alparslan'a sordum ama sana sormam gerektiğini söyledi," dediğinde genç adam başını usulca salladı.

"Hepinizin yüzüklerini size özel olarak tasarladım. Armağan'ın yüzüğü gözleri gibi mavi ve yeşil renklerini [illegible]yor. Taşın tam ortasında benim gözlerimi temsil eden bir siyahlığı ise usulca hapsediyor. Aylin'in yüzüğü

aynı kendisi ve ruh hâli gibi pespembe... İnadına gülümseyen, inadına umutlu... Güçlü, neşeli kadın... Ailemizin *Pollyanna*'sı. Tomris neşeli görünebilir ama aniden dikenlerini çıkartıp hiç görülmemiş bir tarafını da gösterebilir. Babamın gözünde her zaman narin ve kırılgan olsa da dışarıda sinirli, acımasız ve tam bir değişken ruh hâline sahiptir. Ne beyaz, ne de siyahtır. Bu sebeple onun yüzüğü gri. Sen ise," deyip bir an sustuktan sonra devam etti.

"Bizlere karanlıklar içerisinden geldin. İliklerine kadar acıyla dolu olmana rağmen dimdik ayakta durup, abimi yıllar sonra hayata döndürdün. O taşı çevreleyen pırlantalar gibi ışık saçarak ailemize girdin. Alparslan Yalın'ın Esmeri olman da taşın rengine sebep olmuş olabilir tabii," deyip göz kırptıktan sonra dışarı çıktı. Bergüzar yüzüğüne şimdi daha da dikkatli bakıyordu.

"Bu, aklıma hiç gelmemişti."

"Benim de... Sanırım onu bizlerden ayıran şey de bu!"

Herkes hazırlandıktan sonra otelden ayrılıp Büyükelçiliğe doğru yola çıktılar. Bergüzar elleri arasında tuttuğu çiçek demetini heyecandan sıkarken, Alparslan ise kravatını çekiştirip duruyordu.

"Bergüzar... Benim kalbim bu heyecana dayanmayacak galiba."

"Sen bana lazımsın! Sakın gideyim deme."

"Seni bırakıp gider miyim be kadın! Bundan sonra tüm yollarım sana çıkar," deyip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Araç durduğu anda dışarı çıktılar ve bu andan sonrasının hızına kimse yetişemedi.

Hep birlikte içeri girip, kendilerini bekleyen yetkililerle görüşmüş, salonlardan birine geçmişlerdi. Ailelerinin ve en yakın arkadaşlarının arasında kendilerini kürsüde bulan Bergüzar ve Alparslan birbirlerine gülerek bakıyordu. Bir

[illegible] gelen giriş konuşması, gelin ve damadın isim[illegible] alından şahitlerinin isimleri ve o malum sorunun so[illegible]

[illegible] Sayın Bergüzar Kesen, kimsenin baskısı altında kal[illegible] özgür iradenizle Sayın Alparslan Yalın'ı ömrünüzün [illegible] dek eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Bergüzar'ın gözleri önce salondakilerin, ardından Alparslan'ın üstünde gezindi. Sevdiği adama gülümseyip, [illegible]nde duran mikrofona yaklaştı ve "Evet," deyişi salonda [illegible]kılandı.

Alparslan'ın bakışlarındaki rahatlama ve mutluluk herkesi gülümsetmişti. Aldığı yanıtın ardından derin bir nefes alınca herkesten kahkahalar yükselmiş, bunu ise alkışlar takip etmişti. Cevap sırası Alparslan'a gelince salon yeniden sessizleşti.

"Siz Sayın Alparslan Yalın, kimsenin baskısı altında kalmadan, özgür iradenizle Sayın Bergüzar Kesen'i ömrünüzün sonuna dek eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Gözleri yeniden kavuşurken Alparslan'ın hiç tereddütsüz "Evet," deyişi duyuldu.

Yeniden yükselen alkış sesinin ardından şahitlerden de onay alındı ve sıra son cümleye geldi. "Ben de sizleri karı koca ilan ediyorum." Bu sözle gelen mutluluk aileyi dalga dalga sararken, Bergüzar ve Alparslan önlerine konan deftere bir ömür dileğiyle imzalarını attılar. Herkes yavaşça ayağa kalktığında nikâhlarını kıyan kişi Bergüzar'ın eline evlilik cüzdanını verdi ve Alparslan'a döndü.

"Gelini öpebilirsiniz." Salondaki genç kesimden yükselen [illegible] sesi ve tezahüratlar eşliğinde Alparslan, Bergüzar'ın [illegible] uzun bir öpücük kondurdu.

Bu sırada içeride açılan pankartta ve davetlilerin dilinde [illegible] yükseliyordu. "Senin Adın Bergüzar Yalın... Ooo... [illegible]" Bunu söylerken yerlerinde duramayıp, deliler gibi [illegible] ilk iki kişi ise Ertuğrul ve Atilla'ydı. Onların hâline

gülen Alparslan kürsüden ayrılıp kardeşlerinin yanına gitti ve onlarla birlikte bağırmaya başladı.

Şimdi tüm salon aynı şeyi tekrarlıyordu. "Senin adın Bergüzar Yalın... Ooo... Ooo!"

Nikâhın ardından hep birlikte yemek yemiş, bol bol sohbet etmişlerdi. Ertesi gün herkes Türkiye'ye dönerken Alparslan ve Bergüzar İtalya'da kaldılar. Ayaz oğlan doğup hayatları sonsuza dek değişmeden önce baş başa tatil yaptılar. Bir haftalık tatil, aylardır gerginlikle yaşayan Alparslan'a bile iyi gelmişti. Aklındaki sorulara rağmen keyfi yerine gelmiş, yüzü gülmüştü. Tatil son bulup da İstanbul'a döndüklerinde takvimler Eylül ayını gösteriyordu.

Eylül'ün ilk günü doğum günü olan Armağan'ın doğum gününü kaçırdıkları için küçük bir pasta alarak onlara sürpriz yaptılar. Bergüzar ve Armağan salonda sohbet ederken, Alparslan ve Ertuğrul ise mutfakta pastayı dilimliyor, demini almış çayı bardaklara servis ediyordu. Doğumuna beş hafta gibi bir süre kalan karısına iş yaptırmayan Alparslan pastaları servis etmeyi bitirip, çayı servis eden kardeşine baktı. Sonra göz ucuyla salonu kontrol etti ve günlerdir aklında dönen, içini kemiren merakla soruyu sordu.

"Toprak'la bağlantı kurdunuz mu?"

"Hayır. İlk ve son olarak o gün konuştuk. Bir daha bağlantı kurmadı." Çay bardaklarını tepsiye koyan Ertuğrul mutfaktan çıkmadan önce abisine dikkatle bakmış, kendisi de merakla bir soru sormuştu. "Sence ne planlıyor? O gün neden öyle konuştu?"

"Bilmiyorum. Ben de düşünüp duruyorum, onun için endişe ediyorum ama... Toprak zeki kızdır. Gerçekten önemli bir şeyin peşinde olmasa ya da o evde canı tehlikede olsa bize açık açık söylerdi."

Abisinin sözlerine başını sallayarak karşılık veren Ertuğrul mutfaktan çıktı, salona varmadan önceyse usulca fısıldadı "O zaman Toprak'ın hamlesini bekleyeceğiz."

Bekleyeceklerdi beklemesine de Alparslan'ın sabrı kalmamıştı. Derince iç çekip yüzüne gülümseme yerleştirdi "Çaylar ve pastalar geldi. Doğum günü çocuğuna en büyük dilimi vermek isterdim ama sana bu kadarı yasak. O yüzden bu kocaman dilimi, iki kişilik tatlı yeme hakkına sahip olan karıma veriyorum," deyip Armağan'a göz kırptı ve Bergüzar'a tabağını uzattı.

"Aldığım kiloları vermeye çalışırken de böyle motive edici konuş olur mu kocacığım?" Sözlerine kıs kıs gülen Alparslan başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Olur tabii ki karıcım. Sonuçta benim işim bu."

"Neymiş senin işin?" sorusuyla bir an durup düşündü. Pastasından biraz bölüp ağzına atıp çiğnedi. Sonra gururla göğsünü kabartıp "Seni motive etmek... Benim işim bu. Kocanım ya senin," dedi ve alyansını gösterdi. Yaptığı harekete gülmekten kıpkırmızı olan Armağan ve Ertuğrul, gözlerinden akan yaşları silmeye çalışıyorlardı.

"Vay seni hanımcılar kralı."

"Tabii oğlum ne sandın. Görünürde hanımların kütüğü değişiyor ama işin aslı öyle değil. Bizim kütüklere gözle görülmeyen bir not düşülüyor. 'Hanım Köylü...'" sözleriyle hepsi yeniden kahkahalara boğulmuştu.

Güzel geçen sohbetin ardından evlerine dönen Bergüzar ve Alparslan yatağa uzandılar. Uyku vaktinin geldiğini hissetmiş gibi harekete geçen Ayaz'ın tüm hareketleri gözle görülür olmuştu. Bulunduğu yerde döndükçe Bergüzar'ın [illegible] inip kalkıyordu.

"Uyku vakti geldi, Ayaz Bey hareketlenmeye başladı." [illegible] gülen Alparslan, elini şişkinliğin üstünde şefkatle [illegible] Bu sırada Bergüzar da elini uzatmış, onun elinin [illegible] uymuştu.

"Oğlumuza oralar dar geliyor artık. Bunlar isyan belirtileri."

"Hazırlıkları tamamlayın, elim kulağımda geliyorum mu diyorsun babacığım?"

"Sanırım öyle diyor. Gerçekten eksiklerimizi tamamlamak için son zamanlarımız." Yattığı yerden doğrulan Alparslan "O zaman yarın oğlumuz için alışverişe çıkıyoruz ve eksik ne varsa alıyoruz," deyip karısının koynuna sokuldu. Sarmaş dolaş uzanıp, oğullarını severken hayaller kuruyor, bazen gülüyor, bazen ise gelecek günlerin mutluluğuyla gözlerine yaşlar doluyordu. Tabii Alparslan, gelecek günlerin mutluluğun yanında bolca şaşkınlık, kaos hatta belki de öfke getireceğini bilerek susuyordu.

Günler hızla akıp giderken bebek için bolca alışveriş yapmış, odasını, kıyafetlerini hatta oyuncaklarını bile hazır etmişlerdi. Bergüzar bir yandan bunlarla uğraşırken, bir yandan da tez konusunu netleştirip çalışmalarına başlamıştı.

Alparslan ise hâlâ Toprak'tan bir haber gelmesini bekliyordu. Yine bir sürü düşünceyle boğuştuğu anda çalan telefonuna bakıp tebessüm etti. Arayan Dedesi Sadullah Bey'di. Ailecek İtalya'ya giderlerken Sadullah dede evine dönmüş, torununu ve gelin hanımı oğlu Süleyman aracılığıyla gönderdiği kısa bir notla tebrik etmişti. Sadullah dede evine gitmişti gitmesine de aklı İstanbul'da kalmıştı. Olan biteni yakından takip etmek istediği için cep telefonu almaya bile razı olmuştu.

"Dede, nasılsın?"

Kulağına torununun yorgun sesi dolarken, bahçeye ektiği marulların son durumunu kontrol ediyordu. "Ben iyiyim Aslan parçam, sen nasılsın? Bergüzar kızım ve en küçük torunum nasıl?"

"Bergüzar kızın ve en küçük torunun gayet iyi. Kavuşmak için biri içeride, biri dışarı gün sayıyorlar."

Sadullah Bey bu sözlere gülerken "Sen saymıyor musun ulan hergele?" deyince Alparslan da gülmeye başladı.

"Sayıyorum, saymaz olur muyum dede. Fakat Ayaz Bey olduğu yere artık sığamadığı için huzursuz, gelin hanım desen doğum yaklaştıkça daha çok zorlanıyor. Onların gün sayma sebepleri benimki gibi heyecandan değil anlayacağın."

"Analık zordur aslanım. Aylarca canında büyüt, dünyaya getir. Sonra koynunda besle büyüt. Bizler, çocuklar ele avuca gelene kadar pek bir şey anlamıyoruz. Bebek hep anneyle oluyor, bizlere de onları izlemek kalıyor." Bir an susup hiddetle sözlerine devam etti.

"Heee, bu demek değil ki gaz çıkarmayacak, bez değiştirmeyecek, bebeği avutmayacaksın. Hepsini hatta daha fazlasını yapacak, Bergüzar kızımı yormayacak, üzmeyeceksin. Anladın mı beni hergele?" Dedesinin, ailenin kadınlarını korumasına, baş üstünde tutmasına, böylesi sözlerini duymaya alışkındı.

"Yaparım dedem, yapmaz olur muyum? Oğlumuz sağlıkla doğsun da emzirmek dışında her şeyi yaparım. Hatta onu da yapacak olsam yaparım..."

"Onu da sen yapma ulan. Kıllı herif. Masum sabiye yazık..." Aniden söze girip söylediklerine kahkahayı patlatırken, dedesinin de güldüğünü duyuyordu. Bir süre karşılıklı gülüp, sohbet ettiler ve asıl konuya geldiklerini belli eder gibi bir anda sessizleştiler.

"Toprak kızımızdan haber var mı?"

İç çeken Alparslan "Haber yok, ses yok. Hiçbir şey yok." deyince Sadullah dede de iç çekti.

"Sabrın kalmadı biliyorum evlat. Biliyorum, seni anlıyorum ama bebek doğana kadar az daha dişini sık."

"Bebek sağlıkla doğsun, Bergüzar doğumunu sağlıkla atlatsın. Ondan sonra anlatacağım. Daha fazla susmak saklamak istemiyorum," dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapatmışlardı. Dedesiyle konuşunca aklı yine dün

olmuş, gözlerini İstanbul manzarasına dikmiş dışarıyı izliyordu. Saatler geçiyor ancak o sadece manzarayı izliyordu. Gerçekleri Bergüzar'a nasıl söyleyecekti? Bergüzar bu haberi aldığında nasıl hissedecekti? Hele ki birkaç aydır bu gerçeği bilip de ondan sakladıklarını duyduğunda ne yapacaktı? Cevabını bilmediği sorularla savaşırken telefonu yeniden çalmaya başlamıştı. Bu defa arayan babasıydı.

"Efendim baba?"

"Atilla ve Ertuğrul'u da alıp hemen bize gel. Sessizce!" Telefon anında kapanınca neler olduğunu soramamış, merakla ayaklanıp odasından çıkmıştı.

Kardeşlerini de alarak doğruca anne ve babasının evine geçerken üçünün de ağzını bıçak açmıyordu. Arada bir birbirlerine kaçamak bakışlar atıyor ama asla konuşmuyorlardı. Gerginlikle geçen yolculuğun sonunda eve varıp içeri girdiklerinde gördükleri manzara inanılır gibi değildi. Salonda karşılıklı oturmuş kahvelerini yudumlayan iki adama bakmayı kesip birbirlerine baktılar.

"Ne oluyor be?" diye fısıldayan Atilla kadar şaşkındılar. Salonun kapısında öylece kalakalmış üç genç adama usulca dönen Eşref Hulusi Açıktan, onlara başıyla selam verip "Size, sizden izinsizce koparıp alınan birini getirdim," dediği anda gözleri yuvalarından çıkacak gibi büyümüştü.

"Ne, nasıl?" soruları Ertuğrul'dan gelirken Eşref Hulusi hüzünlü bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

"Olan bitenden geç haberim oldu. Meral ve oğlum Eren, size ve Toprak'a o tuzağı kurduğunda yurtdışındaydım. Eğer burada olsaydım, bunların yaşanmasına katiyen müsaade etmezdim." Bir an susup soluklandı ve sözlerine devam etti.

"Doğrusu onlar ne yapar eder, arkamdan iş çevirirlerdi. Benim de ruhum duymazdı. Bugüne kadar yaptıklarını, beni nasıl kandırdıklarını duymadığım gibi..." Gözleri kederle uzaklara dalıp gittikten sonra toparlanmaya çalışır gibi silkelendi.

"Ama neyse ki Toprak'ı uzun süre saklayamadılar. Olanları öğrendiğim gibi onu size getirmek istedim ancak Toprak istemedi. Meral ve Eren'in bir şeyler karıştırdığını, konunun bir kısmının benimle, bir kısmının ise ablasıyla ilgili olduğunu duyduğunu söyledi. Bunları, onlar konuşurken gizli saklı dinleyerek duymuş." Salona giren üç kardeş, sessiz olmaya çalışarak koltuklara otururlarken, babalarına da bakıyorlardı. Süleyman Bey, başını hafifçe sallayarak "dinlemeye devam edin" mesajını verince yeniden Eşref Hulusi'nin anlattıklarına dikkat kesildiler.

"Ben de Toprak'ın daha neler öğreneceğinin merakıyla onun planına ortak oldum. Meral ve Eren'den duyduğu sırların benimle ilgili olan kısmına hiç şaşırmadım. Yıllar evvel emek emek kurduğum ve büyüttüğüm Açıktan Yapı İnşaat batmak üzereymiş. Ender'in ölümünden sonra Eren şirketin başına geçmişti. Ender ne kadar planlı, beş adım sonrasını düşünen, zeki biriyse Eren tam tersidir. Bu, doğduğu günden beri böyleydi. Eline geçirdiği gücü, parayı yerli yersiz, hiç düşünmeden kullanır. Ki kullanmış da. Bazı ihaleleri kazanmak için milyonlarca lira rüşvet yedirmiş, bazı şirketleri ihalelerden çekilmeleri için tehdit etmiş. Derken şirketi batma noktasına getirmiş. Hem de abisini kaybedip de yerine geçeli bir yıl olmadan." Yine sustu, zar zor soluklandı.

"Tabii ben yaşım ve hastalıklarım dolayısıyla şirketle ilgilenemiyorum. Bir de bunlara evlat kaybetmenin acısı eklenince..." Ne kadar sevmeseler de düşman olsalar da Ender de bir ananın, bir babanın oğluydu. Evladıydı. Yanlışlar yaptı, kötülükler yaptı diye yok sayılmaz atılmaz, üstü çizilmezdi.

"Başın sağ olsun Hulusi! Keşke böyle olmasaydı," diyen Süleyman Bey'e bakıp minnetle başını sallayan Hulusi Bey "Yanlışlarına doğru, yaptığı kötülüklere aferin demem. Diyemem. Ama o benim oğlumdu. Ne yaparsa yapsın

canımdan candı," derken yaşlar dolan gözlerini pencereye çevirip dışarı bakmaya başladı.

"Şirket batarken Meral de Eren de kendilerini sağlama almışlar. Hesaplarına epey para transfer edip, bir şey olur da paralara el konulur diye sahte kimlik çıkartmış, o kimlikler üstüne açtıkları banka hesaplarına paraları geçirmişler. Yani onlar kaçış için hazırlıklarını yapmışlar ama beni düşünen olmamış. Neyse... Uzun lafın kısası Toprak sayesinde ben bu gerçekleri öğrendim. Ya da hep tahmin ettiğim, aklımdan geçirdiğim varsayımlarımın gerçek olduğunu tescilledim." Duyduklarıyla nutku tutulmuş gibi, oturdukları koltuklara çakılıp kalan üç kardeş, Hulusi Bey'e hüzünle baktılar.

Evlatlarının ve karısının ona yaşattıklarına üzülmüşlerdi ancak asıl merak ettikleri konu Bergüzar'la ilgili olan kısımdı. Merakına daha fazla dayanamayan Alparslan "Eşref Hulusi Bey, sizin için gerçekten çok üzgünüm ama merakımı mazur görün lütfen. Toprak, ablasıyla ilgili ne öğrenmiş? Ve şu an nerede?" derken salonun kapısına doğru baktığı anda donup kaldı.

"Buradayım Alparslan abi," diyen nahif sesi canlı canlı yeniden işitiyor, onu sapasağlam karşında görüyordu. Eli ayağı buz kesip uyuşsa da ayaklandı. Zar zor salonun kapısında dikilen kıza doğru ilerledi.

"Toprak... Güzelim..." demesiyle boynuna sarılıveren kızı öyle sıkı sarmıştı ki yanı başlarında duran annesi gözyaşlarına boğulmuştu.

"İyi misin? Bir şeyin yok değil mi?" Bir yandan soruyor, bir yandan ona bakıp nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"İyiyim, gerçekten iyiyim." Kızın epey uzayan saçlarını okşayıp, alnını öptü ve salona doğru geçmesi için onu yönlendirdi. Toprak'ı yanına oturtup, gerçekliğine inanmak ister gibi elini tutarken, tıpkı Bergüzar'a benzeyen kahverengi harelerine baktı.

"Ablanla ilgili ne öğrendin Toprak?" Toprak merakla yüzüne bakan aile fertlerinin her birini dikkatle inceledikten sonra soluk alıp dilinin ucundaki baklayı çıkardı.

"Akif Kesen, ablamın babası değilmiş." Eşref Hulusi Bey dışında herkes şok olmuş, kendisine bakıp kalmıştı. Süleyman Bey çatık kaşlarının, şaşkın bakışlarının ardından ona bakıp "Ne dedin kızım anlayamadım?" diye sorunca bir kez daha tekrarladı.

"Benim babam olan Akif'in ablamın öz babası olmadığını öğrendim."

"Yok artık!" Sözleri Ertuğrul'un dilinden dökülürken "Meral Hanım yine Pandora'nın kutusu gibi," diyen Atilla onu takip etmişti. Toprak onlara anlayışla tebessüm edip, o evde aylar geçirmesine sebep olan asıl gerçeği söylemek için oturuşunu daha da dikleştirdi.

"Öğrendiklerim bu kadar da değil," diyerek giriş yapmasıyla herkes iyiden iyiye gerilmiş, ağzının içine bakıyor, ne söyleyeceğini merakla bekliyordu.

"Daha ne var? Ben, Bergüzar'a senin yaşadığını nasıl söyleyeceğim derken, babası bildiği adamın gerçek babası olmadığını öğreniyoruz. Bundan başka ne var? Yüreğim dayanmayacak artık."

Toprak endişeyle Alparslan'a bakıp "Çok üzgünüm Alparslan abi ama bir şey daha var. O da... Ablamın gerçek babasının kim olduğunu öğrendim."

"Şahane! Gerçekten mükemmel. Tam bir pembe dizi kıvamına geldik. Az sonra içeriye uşağımız girecek ve bahçıvana âşık olduğunu söyleyecek. Bahçıvan da müştemilatta doğup büyüyen ama gözü yükseklerde olan şoförün kızına yanık olduğunu itiraf edecek. Dizinin sonunda da 'Nihal'i harcayacaklar Matmazel,' diyerek ölen bir Beşir'imiz olursa... Mis gibi." Atilla'nın saniyeler içinde sıraladığı bu sözlerle ortam sessizliğe gömülmüş, herkes birbirine bakıp kalmıştı ki Toprak "Bir de bayıl istersen

Leyla "Ay pardon Atilla!" deyince kahkahalar koptu.

Hepsinin sinirleri bozulmuş, kafaları karman çorman olmuş, yüreklerindeki endişe daha da büyümüştü. Bunca olay bunca gerçek nasıl olacaktı da Bergüzar'a söylenecekti?

Süleyman Bey biraz aklını toparlayıp "Peki kimmiş bu adam?" sorusunu sorunca Toprak yeniden ciddileşti.

"Kim olduğunu şu an söylememizi istemiyor ancak Eşref Hulusi amca sayesinde onunla bağlantı kurup, her şeyi anlattım. Yıllar evvel Meral'le ilişkisi olduğunu kabul etti. Kendisi Ankara'dan İstanbul'a gelmek ve ablamla tanışmak için haber bekliyor. Tabi o gelmeden önce, ablamın benim yaşadığımı öğrenmesi gerekiyor."

İşte dananın kuyruğunun kopacağı o günlere geldiklerini anlayan Alparslan iç çekmişti. "Nasıl olacak bilmiyorum. Hem onun için, hem de oğlumuz için endişe ediyorum ama artık senin yaşadığını öğrenmeli. Bu yükle daha fazla yaşayamam."

Toprak duyduklarıyla donup kalırken Alparslan'a bakıyordu. Son sözlerini tekrar tekrar düşünüp "Oğlumuz derken?" diye fısıldayınca herkesin aklı başına geldi. Kimse Toprak'a ablasının hamile olduğunu, dahası doğumuna bir ay kadar bir süre kaldığını söylememişti.

Alparslan buruk bir gülümsemeyle "Ablan hamile... Oğlumuz olacak," dedi ve onun tepkisini izledi. Gözleri kocaman olmuş, ağzı açık kalmıştı. Kızın çenesine hafifçe dokunup ağzını kapatırken kıs kıs gülüyordu.

"Nasıl yani, teyze mi oluyorum?" Sevinç dolu bu bağırışın ardından herkes gülmeye başlamıştı.

"İnanmıyorum. O yüzden ablama bir şey söylemediniz."

Alparslan başını sallayıp "Senin yaşadığını öğrendiğimizde bebek daha çok küçüktü. Ablan da yeni yeni toparlanıyordu. Ona bu haberi verirsek yaşayacağı şok ve şaşkınlık bebeğe ya da kendine zarar verir diye sustuk."

Gözlerinde sevinç gözyaşları beliren Toprak "İyi ki söylememişsiniz," derken Alparslan'ın elini sımsıkı tutmuştu. "Peki şimdi nasıl söyleyeceksiniz?"

Alparslan'ın da aklında dönüp duran soru buydu. Nasıl söyleyeceklerdi? Bir süre sessiz kalıp, saatine baktı. "Ben eve gidip, Bergüzar'la baş başayken anlatayım... Anlatmaya çalışayım. Nasıl olacaksa artık..." Duraksayıp saçlarını gelişi güzel karıştırdı. Başı ağrıdan çatlıyordu.

"Toprak'ı bir anda karşısında görmesin. Duyduklarını sindirip yüz yüze gelmeleri daha iyi." Ayaklanıp salonun çıkışına ilerlerken herkes ayaklanmış ve onunla ilerlemişti.

Süleyman Bey, oğlunun omzunu usulca sıkarken "Sakin ol, sakin sakin anlat. Kızı panikletmemeye çalış. Aksi bir durum olursa... Allah göstermesin... Haber ver evladım," demişti.

"Tamam, benden haber bekleyin. Buraya gelmeden önce ararım." Kapıdan çıkıp aracına geçecekti ki duraksayıp arkasına döndü. Toprak'ın yanında duran Eşref Hulusi Bey'e baktı bir süre.

"Hulusi Bey, Toprak'a sahip çıkıp bize getirdiğiniz için... Teşekkür ederim. Minnettarım."

Eşref Hulusi başını hafifçe eğerek karşılık verince aracına geçti. Aylardır saklamak zorunda kaldığı gerçekleri kafasında sıraya koyup Bergüzar'a nasıl anlatacağını düşünürken evine doğru ilerledi.

Eve geldiğinde kapıya öylece bakıp yaşanacakların endişesiyle gerilen kaslarını rahatlatmaya çalıştı ancak nafileydi. Anahtarı çevirirken ellerinin usulca titrediğini gördü. Bunu yok saymaya çalışırken kapıyı açıp içeri girdi. Salonda oturan Bergüzar'la göz göze geldiği anda tebessüm etmeye çalıştı.

"Ben geldim."

"Hoş geldin canım," diyen nahif ses yüreğine ok misali batıyordu. Salona ilerleyip, karısının yanına oturmadan önce hafifçe eğilmiş ve başının üstünü öpmüştü. Elleri

Bergüzar'ın karnını bulup okşarken koltuğa oturdu fakat gözlerine bakacak cesareti bulamadı. Bebeğe ya da ona bir şey olmaması için dualar ederken "Nasılsın?" diye sordu. Ancak onun bir garip olduğunu, gerginliğini fark eden Bergüzar dikkatle yüzüne bakmaya çalışıyor, niyeyse gözleriyle buluşamıyordu. Çenesini parmak uçlarıyla kavrayıp başını kaldırdığında yemyeşil gözlerdeki pusu gördü.

"Ben iyiyim de sen iyi değilsin Alparslan. Ne oldu, neyin var?" Ikınıp sıkıldıkça Bergüzar'ı daha da panikletip endişelendirdiğini fark ederek gözlerine bakmayı sürdürdü. Gerçeklerden kaçış yoktu. Sakladığı büyük sırrı artık söylemesi gerektiğini biliyordu. Onlar için endişelense de vereceği haberle yaşanacak şokun ardında uçsuz bucaksız bir mutluluk olduğunu kendine hatırlattı. Ablasına, annesi gibi sevdiği insana kavuşmayı bekleyen Toprak'ı düşündü. Yüzüne buruk bir tebessüm yayılırken

"Sana bir şey söylemem lazım," deyip, kuruyan dudaklarını yalayarak ıslatmaya çalıştı. Başarılı olamayınca sehpada duran su dolu bardağa uzanıp birkaç yudum su içti.

"Alparslan, ne oluyor?"

"Şşş, lütfen soru sormadan beni dinle. Bana müsaade et her şeyi anlatayım. Senden tek isteğim sakin olman. Bebeğimize ya da sana bir şey olmasından korkuyorum. O yüzden sakin ol."

Bergüzar iyice gerilmiş, karnında dönüp durarak kendisini tekmeleyen oğluna dokunmak için karnını sıvazlamıştı. "Tamam, sakin sakin dinliyorum. Anlat."

Anlat demesi ne kolaymış, Alparslan bir kez daha anlamıştı. Kendisi de anlatsaydı deyip durmuştu da bazı konuların, söylendiği kadar kolay anlatılamadığını ilk kez deneyimliyordu. "Biz, birkaç ay önce bir bilgiye ulaştık." Susup soluklanmak istedi ama içine çektiği her soluk ciğerlerine batıyor gibiydi. "Aldığımız bilgi Toprak'la ilgiliydi," demesiyle kadının gözlerinde beliren büyümeyi de şaşkınlığı da anbean izledi.

"Toprak'la ilgili derken?"

"Şşş, dur. Dur. Soru sormak yok. Sadece dinle." Bergüzar başını hızla sallayıp, sözlerinin devamını bekler gibi gözünün içine bakınca Alparslan devam etti.

"Atilla ve Ertuğrul araştırma yapmışlar. Hepsini tüm ayrıntılarıyla daha sonra anlatacağım. Söz veriyorum ama asıl konu..." Dilinin ucunda duran kelimeler ağzından bir türlü çıkmıyordu. Kıpırdanıp, sağına soluna baktı. İçine çektiği soluğu sesli şekilde verdi ve Bergüzar'ın buz gibi olan ellerini sıkıca tuttu.

"Toprak ölmemiş Bergüzar."

8. BÖLÜM

Doğru söz içinmiş diller
İşte kalbin sev dediler
Bana yalan söylediler
Bana yalan söylediler
Kaderden bahsetmediler.

Aylardır gönlüne, gözlerine ağırlık, sırtına ise kambur olan sırrı söylemişti. Karşısında öylece donup kalan kadının yüzünü kavrayıp usulca okşadı. "Bergüzar..." Ses yoktu. Tam tahmin ettiği gibi şok geçiriyordu. Ellerindeki titremeyi durdurmak için elleriyle sardı ancak kendi elleri de titriyordu.

"Ne dedin?" Dakikalar sonra gelen soruyla biraz olsun nefeslenirken "Toprak ölmemiş Bergüzar. Her şey Meral ve Eren'in kurduğu bir oyunmuş," dedi.

Bergüzar zar zor nefes alıp silkelendi. "Yaşıyor... Kardeşim..."

"Evet, yaşıyor. Şu an babamlarda. Seni bekliyor." Bergüzar'ın gözlerindeki şaşkınlık büyürken yüzü kaskatı oluvermişti. Alparslan'ın aylardır süren dalgın hâllerini, gerginliğini düşündü. Onu kendisine, Ankara'daki zamanlarına benzettiğini hatırlarken ellerini ayırdı ve zorla "Sen, bunu biliyordun," diye fısıldadı. Alparslan'ın "Biliyordum ama..." demesine fırsat vermeden bir anda ayağa kalkıp geri geri adımladı ve ondan uzaklaştı. Gözlerindeki şaşkınlığın yerini buz gibi ifade alırken, Alparslan da bunu fark etmişti. İçinde büyüyen telaşa engel olamayıp ona doğru yaklaşmak istese de Bergüzar yine geri gitmişti.

"Bana söylemedin. Kardeşim... Yaşıyormuş. Ve sen bana söylemedin."

"Söylemek istedim ama..."

"Ama söylemedin Alparslan. Bana kızıp, küstüğün ve buna sebep gösterdiğin şeyi sen bana yaptın."

"Ben sana bir şey olursa diye," demesine kalmadan Bergüzar öfkeyle bağırmaya başladı.

"Yaşıyor diyorsun. Yaşıyor! Aylardır ölü sandığım, gözlerimin önünde öldü sandığım kardeşimin yaşadığını söylüyorsun. Böyle bir şeyi nasıl saklarsın? Bana ne olacaktı ki? Daha önce duysam ne olacaktı?" Susup soluk almaya çalıştı ama sinirini yatıştıramadı. "Acım dinerdi. Aylardır her gece rüyamda kardeşimin ölüm anını görmez, gözyaşı dökmeyi bırakırdım belki. Bu olurdu işte. Ama bana bir şey olmazdı."

Alparslan'ın gözyaşları yanaklarına dökülüyor ancak Bergüzar bunu umursamıyordu.

"Ne zaman öğrendin? Bunu ne zamandır benden gizliyorsun?"

Alparslan bir adım atıp yakınına gelmek için çabaladı. Aralarında birkaç adımlık boşluk vardı fakat ruhlarındaki uzaklık ondan çok daha fazlaydı. Hissediyordu. "Kızmanı, öfkelenmeni, kırılmanı anlıyorum."

"Ne zamandır biliyorsun diye sordum be adam! Cevap versene." Gözlerini kısa süreliğine kapatıp zorla yutkunduktan sonra koyu kahverengi harelere baktı.

"Yaz başıydı, sen okula başlamadan önce öğrendim. Söylemek istedim..."

Bergüzar gözlerini salonda gezdirip duvar saatinin içindeki dijital ekranda yazan tarihe baktı. Ekim ayındaydılar. Beş ay gibi bir süreden bahsediyordu. Beş aydır gerçeği biliyordu fakat söylememişti. Çok uzundu, aradan geçen zaman çok uzundu.

O beş ayda neler yaşamışlardı. Koca bir yaz geçmiş, güz gelmişti. Yaz boyunca derslerine odaklanıp geleceğine yön vermeye çalışmıştı. Yaz sonunda evlenmişlerdi. İtalya'da her şeyden habersiz tatil yapmıştı. Bazen hayatına devam ettiği için kendine kızmış, için için kendini yemişti ama Alparslan'a bir şey belli etmemek için çabalamıştı. Üzülmesin, yüzü gölgelenmesin, planladığı tatil keyifle geçsin diye duygularını örtmüştü. Kendisi onun için duygularını örterken, kocası da gerçekleri örmüştü öyle mi?

Savsak adımlarla kapıya ilerlemeye başladığında peşi sıra ilerleyen Alparslan, onun ne yaptığını, nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu. Koşar adım yanına varıp elini tuttu. Yardım etmeye çalışsa da Bergüzar olabildiğince hızlı adımlarla kapıya yürümeye devam etti. Kapı kolunu kavrayıp dışarı çıkarken üstünde ne bir mont, ayağında ne bir ayakkabı vardı. Yaşadığı şokla öylece yürüyordu.

Onun için mont ve ayakkabı alan Alparslan arkasından koşarken aniden önünde durduğunu gördü. Sessizce ne yapacağını beklemeye başladı. Yanına sokulup, sımsıkı sarılmak istiyordu ama nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyor, bekliyordu.

"Araba," dedi fısıltıyla. Önünde duran arabaya diktiği gözlerinde ilk kez yaşlar belirmişti.

"Araba patladı... Paramparça oldu... Gözümün önünde oldü. Nasıl, nasıl yaşar?" Susup başını sallarken

boğazından yükselen feryat bahçeyi sarmıştı. Ellerini ağzına kapatıp var gücüyle yakarırken dizlerinin bağı çözüldü sanki. Olduğu yere çöküp kalmadan önce beline dolanan kolları hissetmemişti.

Alparslan, onun dermanının kalmadığını anlayıp bedenine sarılırken yere oturdu, karısını da kucağına oturtup sarıldı. Kollarındaki ceketi omuzlarına örtüp, saçlarını öperken "Ne olur sakin olmaya çalış. Lütfen... Size bir şey olmasın," diye mırıldanıyordu. Fakat aylar boyunca yüreğinde koca bir yangınla yaşayan ve her şeye rağmen ayakta kalmaya çalışan Bergüzar, nefes almadan ağlıyordu. O ağlıyor, Alparslan ağlıyordu.

"Gerçekten yaşıyor mu? Benim kardeşim... Toprak..."

"Yaşıyor bebeğim," diye mırıldanırken yüzünü ıslatan yaşları silmeye çalıştı. Bu sırada Bergüzar da ona iyice sokulmuş, yüzünü kavramış, onun gözyaşlarını siliyordu.

"Alparslan... Emin misin?" Fısıltıyla sorduğu bu soruya tebessüm etmeye çalışırken başını salladı.

"Seni her şeyden çok sevdiğime emin olduğum gibi eminim. Kardeşin yaşıyor Esmerim." Boynuna sokulup ağlayan karısını içine katmak ister gibi sarıp sarmaladı. Sırtını sıvazladı, saçlarını öptü, kulağına onu çok sevdiğini fısıldadı.

"Neden söylemedin? Bunca zaman neden söylemedin? Neden sakladın? Acı çektiğimi görmedin mi? Hâlime hiç mi üzülmedin? Söyleyeyim de acısı dinsin diye de mi düşünmedin Alparslan? Ben her gece onun ölümünü gördüm. Günlerce tek kelime etmeden, yemeden, içmeden yaşadım da yaşadığını öğrenince mi yaşayamayacaktım?" İçini çeke çeke ağlıyor, sesi yettiğince bağırarak sorularını sıralıyordu.

"Sen değil miydin senden gizlediklerim için kızan, gönül koyan, küsen? Ne oldu da benden gerçekleri gizleyecek kadar yaptıklarını, kendi sözlerini, öfkelenme sebebini unuttun?"

Duyduğu sözlerle lime lime olan, vicdanının altında ezilen Alparslan aklından geçenleri nasıl dile getireceğini bilemeyip öylece düşündü. Bir dakikanın sonunda aklını, kalbini dolduran kelimeler usulca akmaya başlamıştı.

"Söylemek istedim. Ta en başında, ilk öğrendiğim gün söylemek istedim ama... Hamileliğin riskli dönemiydi. Zaten zor toparlanmıştın. Emin olmadan söyleyemedim." Ağlamaktan kızaran gözleri yeniden buluşurken ikisi de birbirini var gücüyle tutuyordu. Kaybetmekten korkar gibi.

"Hani aylar önce sen bana gerçekleri söyleyememiştin ya... Ben sana çok kızmıştım. Küsmüş ve seni yalnız bırakmıştım. İlahi adalet mi dersin, kınadığın başına gelirmiş mi dersin... Ben de bu gerçeği sana söyleyemedim. Sanki rollerimiz değişti, senin o zamanlar ne çektiğini anlayayım diye..." Bergüzar'ın gözlerine bakmaktan kaçınıp başını eğse de Bergüzar buna müsaade etmemişti. Başını kaldırıp yeniden gözlerini buluşturdu.

"Beni ona götür," dedikten sonra ayağa kalktılar. Az önceki sözlerine karşılık hiçbir şey söylememesi Alparslan'ın yüreğini dağlamıştı. Geçti sanılan yaralar, kırgınlıklar belki de geçmiyor, sadece acısı hafifliyordu.

Araç hareket ettikten sonraki bir saatlik yol bitmek bilmemişti sanki. Bergüzar buz gibi elleriyle bebeğini okşarken, Alparslan göz ucuyla onu izliyordu. Uzayıp giden yol son bulup evin bahçesine girdiklerinde arabadaki sessizlik iyice ağırlaştı. Aracın kapı kolunu kavrayıp usulca açan Bergüzar araçtan indiğinde derin bir soluk almıştı. İkinci soluğunu almaya çalışırken elini kavrayan elin de buz gibi olduğunu hissederek ona baktı.

"Bağır, kız, küs... Ama şimdi değil. Evimize geri döndüğümüzde ağzıma sıç. Ama şimdi değil." Şimdi yanında olacak, elini sıkı sıkı tutacağım demenin başka bir yolu varsa da Alparslan yine kendi bildiği yolu tercih etmişti. O da en az kendisi kadar gergin ve endişeliydi, Bergüzar

bunu anlıyordu. Gözlerine tereddütle bakıp kapıya ilerledi. Kapının ardında aylardır ölü bildiği kardeşinin olduğunu kendine sürekli tekrarlıyordu. Kalbi resmen ağzında atıyor ne yapacağını, ne tepki vereceğini bilemiyordu. Kapının önünde durup titreyen elini kaldırdı ve birkaç kez vurdu. Alparslan'ın elini mümkünmüş gibi daha sıkı tutup iç çekerken kapı aralanmış Neşe ve Süleyman'la karşı karşıya gelmişti. Onların da yüzlerinin tıpkı oğullarınınki gibi endişeyle kasılıp kaldığını anladı.

Merhaba ya da iyi akşamlar demek istese de ağzından tek kelime çıkmadı. Titrek adımlarla salona yaklaşırken kalbi duvarlarını daha da zorladı. Salonun kapısında duraksayıp içeriye tedirginlikle bakarken gözlerinde yaşlar belirmişti. Uzun siyah kirpiklerini peş peşe kırpıp gözlerindeki yaşlardan kurtulmaya çalışırken kardeşini gördü. Ancak görüşü bulanıktı. Alparslan'ın elini bir an bile bırakmazken, diğer eliyle yüzünü silmeye çalıştı.

Toprak ise karşısında donup kalmış ablasına tebessüm etmeye çalışıyor, bir yandan da onu incelemekten kendini alamıyordu. Kocaman olmuş göbeğiyle ablası daha önce hiç görmediği kadar kilolu görünüyordu. Yanakları bile elma gibi olmuştu. İlk şaşkınlıktan sonra aklından geçen tek şey hamileliğin onu daha da güzelleştirdiği olurken birkaç adımda ablasına yaklaştı.

"Hamileyken de bu kadar güzel olamazsın," demesiyle afallayan Bergüzar, duyduğu sesi ne kadar özlediğini iliklerine kadar hissetti. Keskin bir soluk alıp hızla Toprak'a sarıldı. Tek kelime edemese de içinde coşan mutluluğu anlatmak ister gibi sarıldı. Gerçek olduğuna inanmak ister gibi eline, yüzüne, epey uzayan saçlarına dokundu. Kokladı, tedirginlikle öptü.

"Toprak," diye mırıldanırken kardeşinden gelen şefkati kabul etti. Şimdi Toprak onu öpüyor, seviyor, gözünün içine gülerek baksa da bir yandan da ağlıyordu.

"Abla" derken sesi küçük bir kız çocuğu gibi çıkmış, eskiden olduğu gibi yine ablasının boynuna sokulup, başını omzuna koymuştu. Kollan arasında kanlı canlı duran kardeşini sarıp sarmalayan Bergüzar biraz geri çekilip yeniden gözlerine baktı. Yüzünü sımsıkı tutuyor, soluk alışını izliyordu.

"Nasıl?" diye sorarken sesi titremeye devam ediyordu. Toprak tıpkı ablasının yaptığı gibi geri gidip onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Anlatacağım... Her şeyi anlatacağım," derken ikisi de usulca başlarını sallıyorlardı. Bu sırada Bergüzar göz ucuyla salona bakınca ilk fark ettiği kişi Eşref Hulusi Bey olmuş, gözleri onun üstünde donup kalmıştı.

"Onun burada ne işi var?" Sorusunu sorarken sesi buz gibiydi. Usulca arkasına geçip omzunu kavrayan Alparslan ise "Toprak'ı Hulusi Bey getirdi," deyince Bergüzar şaşkınlığını saklayamayarak önce kocasına, sonra kardeşine baktı. Neşe, Süleyman, Atilla ve Ertuğrul'a da şöyle bir bakıp yeniden Hulusi'ye odaklanırken "Karşılığında ne istiyor peki?" sorusunu sorunca Alparslan aylar önce aralarında geçen bir konuşmayı hatırladı. Karşılıksız sevgi, karşılıksız iyilik görmedim demişti Bergüzar. O yüzden kendisi ya da kardeşi için yapılan her şeyin altında başka bir neden arıyordu. Yapılan iyiliğin, yardımın ya da olması gerekenin bile diyetini nasıl, ne şekilde ödeyeceğini soruyordu. Hatırladığı konuşma ve şu an gördükleri Alparslan'ın yüreğine kor, başına kar gibi düşmüştü.

"Hulusi Bey yapılması gerekeni yapmış bebeğim. Toprak'ı bize getirmiş."

"Neden şimdi? Neden bunca ay sonra?" Buz gibi sesi yine salonda yankılanırken Toprak usulca ablasından uzaklaşıp, göz ucuyla ailenin diğer fertlerine baktı. Kardeşinin bu hareketini ânında yakalayan Bergüzar "Neden dedim?" diye sesini yükseltince, karşısındaki yüzlerin dalgalanışını izledi.

Bu sırada Toprak araya girip "Ablacığım, senin bu kadar uzun süre ayakta kalman doğru mu? Geçsene şöyle," derken onu tutmuş, koltuğa oturtmuştu. Yanına oturup ablasına bakarken, eli usulca karnına gitti.

"Dokunabilir miyim?" Bergüzar bu soruyla gözlerini ona çevirip yarım yamalak bir gülümsemeyle başını sallamıştı. Toprak elinin birini yeğeninin üstüne koyup "Merhaba yakışıklı... Yakışıklı diyorum çünkü böyle bir anne babadan daha azı beklenemez. Bu arada ben teyzen oluyorum," demesiyle salondaki gerginlik azalmıştı. Yüzlerde buruk bir tebessüm belirirken Bergüzar hâlâ Toprak'a dikkatlice bakıyordu.

Artık aileyi baş başa bırakması gerektiğini düşünerek ayaklanan Eşref Hulusi Bey ise adımlarını hızlandırıp salondan çıkacakken Alparslan "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?" demişti.

Hulusi sadece başını sallayarak onaylayınca Alparslan, babasına ve kardeşlerine bakıp üst katı işaret etti. Onlar üst kata yönelirken kendine gelen Bergüzar "Bir dakika, bir dakika... Öyle kapalı kapılar ardında konuşamazsınız. Ne konuşacaksanız burada, yanımızda konuşacaksınız," deyince Alparslan'la gözleri buluştu.

"Yüzüme bön bön bakma Alparslan. Ne dediğimi duydun. Burada konuşacaksınız dedim. O kadar!"

Yalın kardeşlerin en atarlı giderli, soğuk bakışlı ferdine koyduğu bu postayla Hulusi Bey'in yüzünde bir sırıtış belirecek gibi olurken, Süleyman Bey çoktan kıs kıs gülmeye başlamış, Neşe Hanım gururla gelinine bakmış, Atilla ve Ertuğrul ise gülmemek için kafalarını önlerine eğmişti.

"Heyhat... O nasıl yargı dağıtmaktır Bergü," diyen Toprak'ın sözleriyle başını hafifçe sallayıp dudaklarını kemiren Alparslan yıkılan forsunu eline alarak karısının yanına oturdu. "Tamam, Bergüzar haklı... Nasılsa bütün konuştuklarımızı eninde sonunda öğrenecek."

Hulusi Bey az evvel kalktığı koltuğa yeniden otururken, diğerleri de ona eşlik etmişti.

"Karın Meral ve oğlun Eren'in illegal şekilde kaçırdığı paraları geri alman için sana yardım edeceğim." Hulusi Bey başta olmak üzere herkes bu dediklerine şaşırmış, paraları geri alması konusunda nasıl yardımcı olacağını düşünmüşlerdi. Ancak teklif Alparslan'dan geldiğine göre aklında bir fikir olduğunu anlayarak sessiz kalmaya devam ettiler.

Ailesi sessiz kaldıysa da Hulusi Bey "Bunu nasıl yapacaksın?" diye sormadan edemedi.

"Şirket hesaplarınızdan aktarılan tüm paraların geri alınabilmesi için resmi olarak başvurular yapmalı, hukuki işlemler başlatmalısınız. Fakat anladığım kadarıyla bunları karşılayacak maddi yeterliliğe sahip değilsiniz. Ben, size bu süreçte maddi destek sağlayacağım, şirket avukatlarımızın da sizin davalarınıza bakmasını isteyeceğim. Eminim ki avukatlarımız sizi bu zor durumdan kurtaracak yollar bulacaktır. Legal şekilde paralarınızı geri alırsınız ve kendi yolunuza bakarsınız."

Hulusi Bey kısa süre düşünüp, olumlu anlamda başını sallayınca Alparslan sözlerine devam etti. "Ancak... Bunu yapmadan önce sizinle anlaşmak istiyorum. Herkesin şahitliğinde, bana söz vermenizi istiyorum."

Hulusi Bey ona dikkatle bakıyor, sözlerini ölçüp tartıyordu. "Hangi konuda anlaşmak istiyorsun Alparslan Bey?"

"Meral ve Eren'i karımdan oğlumdan ve Toprak'tan uzak tutacaksınız. Ne yaparsınız, nasıl yaparsınız orasını ben bilmem. Onların güvenliğinden emin olduktan sonra size yardım ederim."

Eşref Hulusi bir süre düşünüp başka çıkar yolu olmadığını iyice idrak ederken "Tamam," demiş ve başını sallamıştı. Alparslan da anlaştıklarını var sayıp başını salladı. Bu sırada onları sessizce dinleyen Bergüzar, kardeşinden gözlerini ayırıp Hulusi Bey'e döndü.

"Madem kardeşimi getirecek akla ve vicdana sahiptiniz neden bunca ay beklediniz? Neden şimdi? Aradan geçen zaman içinde neler oldu?" Herkesin yüzündeki gerginliğe bakıp yine Hulusi'ye odaklandı.

"Yüzlerinizden belli, bir şey olmuş. Neler olduğunu anlatmadan şuradan şuraya gidemezsiniz Eşref Hulusi Bey. O yüzden anlatmaya başlasanız iyi olur." Sesindeki soğukluğu, tehditkâr sözleri ve ses tonunu daha önce Bergüzar'dan hiç duymayan Alparslan, karısına şaşkın ve ürkek bir ifadeyle bakıyordu. Eve döndüklerinde kendisini neyin beklediğini artık kestiremiyordu. İçindeki bilinmezliğin ürpertisi büyürken Hulusi Bey Toprak'la bakışmayı bırakıp Bergüzar'a odaklandı.

"Bak kızım, ben sandığın gibi biri değilim. Meral gibi vicdansız, oğullarım gibi gözü dönmüş biri değilim. Süleyman'la yıllardır tanışır, birbirimizden pek haz etmeyiz ama bu karakterlerimizin baskın olmasındandır. Evet, annenizle..." Durup kendi sözüne yüzünü ekşitti ve devam etti.

"Meral'le tanışıp evlenme şeklimiz baştan sona hataydı ancak ben bu hatanın bedelini yıllardır ödüyorum. Ödedikçe de akıllandım. Bu sebepten artık Meral'in ya da oğullarımın yaptıklarına göz yummuyorum. Çünkü ben göz yumdukça onlar daha fena şeyler yaptılar ve yapıyorlar. Biliyorum, görüyorum. Belki geç kalınmış bir uyanış ama uyandım. Oğlum Ender kendi kötülüğünde boğulup, canice öldürülünce uyandım. Kötü de olsa evlat evlattır. Candır. Canım çok yandı, senin, sizin de canınız yansın, daha fazla acı çekin istemedim. Gönlüm razı gelmedi. Ben de Toprak'ı ait olduğu yere getirdim." Susup başını önüne eğerken gerginliği bedenine, acısı gözlerine yansımıştı. Geç kalınmış pişmanlık ve üzüntü üstünden oluk oluk akıyordu. Onun hâlini görüp, yaşadığı duygusallığı anlamamak imkânsızdı.

"Sizi yıllar evvel de ayırmak, o yurttan sadece Toprak'ı almak istedi. Sebebini bilmesem de anlasam da ona engel

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"[illegible]" demeyle Bergüzar [illegible]

"[illegible]" [illegible]

"[illegible]" demeyle Bergüzar [illegible]

"[illegible]" [illegible]

"[illegible]" demeyle Toprak'ın söze girmesi [illegible] "[illegible]" Bunu öyle kendinden emin [illegible] Bergüzar kardeşine şaşkınlıkla bakıp kalmıştı.

"[illegible]"

[redacted]

Tunalı onlar beni odamda uyuyor zannederken yaptıkları bir konuşmayı duydum. Evden kaçmayacağım diye kilitlediğim odamın kapısını bir süre kilitlediler. Fakat bir gece o kapıyı kilitlememeyi unuttuklarını fark edip evin içinde gezmeye başladım. Annem evden kaçıp size ulaşabilmemi O sırada Meral ve Eren'in konuşmasını duydum ve evden kaçmaktan vazgeçtim. Duyduklarımın gerçekliğini araştırmam hatta Eşref Hulusi amcayı görebilmem, duyduklarımı ona da anlatmam gerektiğine karar verdim. O sıralarda Hulusi amca beni kaçırdıklarını ya da o evde kapalı tutmaklarını bilmiyordu. Eve gelip de gerçekleri öğrendiğim anda beni getirmek istedi ama ben 'annemden ayrılmak istemediğimi söyledim." Annem derken yüzünü buruşturup, parmaklarıyla da havada tırnak işareti yapmaktan kendini alamamıştı.

"Tabii Hulusi amca bunu yemedi. Beni yalnız yakaladığım ilk anda size geri dönmeme sebebimi sordu. Ona duyduklarımı anlattım. Meral ve Eren'in şirket hesaplarından kendi hesaplarına para aktardığını, şirketin batmak üzere olduğunu söyledim. Bu, onunla ilgili duyduğum gerçekti. Diğer gerçek ise seninle ilgiliydi abla." Ablasının elini sıkıca tutup, gözlerine bakarken sözlerine nasıl devam etse bilemiyordu.

"Benimle ilgili ne duydun Toprak? Seni aylarca o evde tutacak ne duydun? Bu kadar önemli olmasa oradan kaçmanın bir yolunu bulurdun, biliyorum. Söyle artık."

Ablasının endişeyle dolan gözlerine aynı duygularla bakarken "Arif Kesen, senin öz baban değilmiş," diye fısıldayıvermişti. Böylesi bir gerçek başka nasıl söylenirdi bilememişti. O da olduğu gibi dosdoğru söylemişti. Ablasının yüzünde belirsiz ifade koca bir boşluk hâlini alırken, ellerini daha sıkı tuttu ve idrak etmesini bekledi. Bir dakika kadar kimseden çıt sesi bile çıkmazken, Alparslan, dişlerini birbirine kenetlenmiş karısını izliyordu.

Neşe Hanım Süleyman Bey'in eline resmen yapışmıştı. Ertuğrul'la Atilla da oturdukları koltuklarda diken varmış gibi tedirginlerdi. Herkes endişeli, herkes tedirgindi. Gözleri bebek ve Bergüzar'ın gözleri arasında gidip geliyordu.

"Babam, babam değil miymiş?" Soru devrik miydi yoksa saçma mı? Babası nasıl babası olmazdı? Kafasının içinde onlarca soru dönüp dururken, sözlerini "Babam... Aslında babam değil miymiş?" diye yineledi.

"Değilmiş. Bizim babalarımız aynı kişi değilmiş." Toprak'ın dilinden dökülen bu sözlerle gözlerini kapatıp soluklandı. Birkaç saat önce kardeşinin yaşadığını öğrendiğindeki şok ya da şaşkınlığa benzer hiçbir emare göstermiyordu. Meral'in yalanlarına, oyunlarına o kadar alışmış ve kanıksamıştı ki duyduğu gerçeğe bile şaşıramamıştı. Hatta yıllardır merak ettiği 'Beni neden sevmiyor, beni neden istemiyor?' sorularının cevabını şimdi almış, annesi olacak kadının davranışlarını yirmi küsur yaşında anlayabilmişti.

"O yüzden hiç sevmedi, istemedi." Vereceği ilk tepkinin, söyleyeceği ilk sözlerin bunlar olmasını kimse beklemiyordu ancak Bergüzar yine onları şaşırtıyordu. Sanki sinirleri alınmış gibiydi. Hatta komple duyguları alınmış gibi. Tepkisizce kardeşine bakıp "Peki o... O kimmiş?" diye sorunca Toprak ve Hulusi Bey yeniden göz göze geldi. Bergüzar onlara bakıp belli belirsiz bir tebessüm takınırken, Toprak'ın elini usulca sıktı.

"Kim olduğunu buldunuz değil mi? O yüzden bunca zaman gelmedin. Orada kalmak istedin. Çünkü ipin ucunu yakalamıştın ve gerçekler yumak gibi önüne diziliyordu."

"Buldum. Daha doğrusu Hulusi amca buldu. Bana bu konuda çok yardım etti. O olmasaydı benim bulmam çok uzun sürerdi."

"Kimmiş peki?"

"Adını söylememizi istemedi," diye söze giren Toprak'ın sözünü kesip "Çünkü bu gerçeği kabul etmedi," dedi ancak Toprak vakit kaybetmeden sözlerine devam etti.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok ablacığım. Onu aradık, duyduklarımı anlatıp doğruluğunu sorduğum anda hiç tereddütsüz kabul etti. Meral'le geçmişte birlikteliği olduğunu ancak hamile olduğundan kesinlikle haberi olmadığını söyledi. Onun da senden haberi yokmuş. Adamcağız şok geçirdi resmen."

Bergüzar kocaman açtığı gözleriyle kardeşine bakıp, ilk kez bu konuyla ilgili tepki vermeyi başarınca herkes ufak bir soluk almıştı. "Nasıl haberi olmamış? Yalan söylüyor olmasın?" Bu soruyu sormakta o kadar haklıydı ki kimse yadırgamamıştı.

"Öz babanın annesi yani babaannen gelin adayının ne mal olduğunu hemen anlamış, babanı da tehdit etmiş. Eğer onunla evlenirsen seni bir daha görmem, sana evladım demem demiş. Baban da anne sözü dinleyen akıllı bir adammış da paçayı kurtarmış. Meral yedi başlı yılan gibiymiş mübarek. Her taşın altından çıkıyor."

Toprak'ın son sözleriyle anlık sessizlik kahkahalarla bölünmüş, Bergüzar bile onun bu sözlerine dayanamamıştı. Yanaklarına düşen yaşları hızlıca silip kardeşini göğsüne çekti ve saçlarını öptü.

"Deli kızım... En ciddi anlarda bile şebeklik yapabilen kızım." Gözleri yaşlı, yanakları hafif nemli ama yürekleri kavuşmanın mutluluğu ve huzuruyla doluydu.

"Babam ve Eşref Hulusi amca kusura bakmasın ama... Senin baban kadar akıllı değillermiş. Düşmüşler Meral'in oyunlarına. Hulusi amca alınmadın inşallah," derken Hulusi Bey'e bakıp sırıtmasıyla Süleyman Bey başta olmak üzere herkes kahkahayı basmıştı. Hulusi ise başını sağa sola sallarken bir yandan da sağ elinin işaret parmağını sallıyordu.

"Ortağına böyle sözler söylemek yoktu hani! Bu konuda anlaşmıştık." Resmen Toprak'a ayak uyduran Hulusi'ye bakıp kalırlarken "Ortak mı?" diyen Atilla olmuştu.

"Hulusi *'best friend'im* ve aynı zamanda ortağım olur. Tüm sırları birlikte çözdük dimi ortak? Çak bir beşlik," derken bir anda ayaklanıp ona doğru gitmiş ve sıkıca sarılmıştı. O evde geçirdiği aylarda Hulusi Bey'le gerçekten yakınlaştıkları, gönül bağı kurdukları aşikârdı.

"Hep, bir tane de kızım olsun istemiştim. Allah evlat acısından sonra bana onu gönderdi sanki." Bir an Bergüzar'a bakıp boynunu bükerken "Sözümü yanlış anlama kızım. Senin ne acılar çektiğini ancak tahmin edebilirim ama şunu bil... Eğer Toprak o eve gelmiş olmasaydı ben gülmeyi, mutlu olmayı yeniden öğrenemezdim. Toprak, senin hayatının gerçeklerini, benim ise dımdızlak ve beş parasız kalmak üzere olduğumu öğrenirken bana da yeniden yaşamam, gülmem ve her güne şükür etmem için sebep verdi. Her şeyden önce, asıl önemli olanın sağlığımın yerinde olması olduğunu bana hatırlattı. Tıpkı ilaç saatlerimi hatırlattığı gibi," deyip Toprak'ın saçlarını şefkatle okşamıştı.

"Bir de şunu hatırlattı... Ölüp gidersem kimsenin üzülmeyeceğini, hem karımın, hem oğlumun ben hiç var olmamışım gibi hayatlarına devam edeceğini... Şimdi o yüzden ayağa kalkıp, onlarla mücadeleye başlamak istiyorum. Yedikleri o paralar, mallar, benim emeğim, benim hakkım. Onlara yedirmem, yersem ben yerim. Ya da keyfim ne isterse onu yaparım." Yüzlerde buruk bir tebessüme sebep olan sözlerinden sonra asıl konuya dönmeyi hatırlamış gibi "Heh," demiş ve yeniden konuşmaya başlamıştı.

"Baban seninle tanışmak istiyor. Bunun için Ankara'dan gelecekti ama olanları ona anlattığımızda önce kardeşinle ilgili gerçeği öğrenmen gerektiğini söyledi. Toprak'la buluştuğunda kendisini haberdar etmemizi de özellikle istedi. Eğer sen de onaylarsan babana haber vereceğiz."

Bergüzar sanki son sözlerle duyduğu gerçeği ilk kez tam olarak anlamıştı. Panikle Alparslan'a dönüp öyle bir bakışı vardı ki gören herkesin yüreğine dokunmuştu. Kocaman bir gerçekle hatta üç gerçekle yüz yüzeydi. Kardeşi hayattaydı, babası bildiği adam babası değildi ve öz babası kendisiyle tanışmak için haber bekliyordu.

Alparslan'ın elini kavrayıp yardım ister gibi sıkışı içindeki fırtınayı açık ediyordu.

"Şşş, sakin ol bebeğim. Eğer istemezsen tanışmak zorunda değilsin. Ne zaman hazır olursan o zaman tanışırsın. Tamam mı? Sen iyisin değil mi? Rengin bembeyaz oldu," deyip ayaklandı ve bir bardak dolusu suyu uzattı.

"Şunu iç bakayım. Yavaşça..." Bergüzar birkaç yudum su içip soluklanırken gözlerine kenetlenen yeşil gözlerdeki korkuyu görüyordu.

"İyiyim. Endişelenme, iyiyim," diye mırıldanıp, Alparslan'ın yanağını okşadı.

"Şu an olmasa... Belki daha sonra, tüm bunları biraz sindirip, daha sakin olduğum bir zamanda tanışsam."

"Sen nasıl istersen öyle olacak bebeğim. Ne zaman hazır hissedersen o zaman tanışacaksınız. Kendini baskı altında hissetmene gerek yok. Değil mi?" derken Toprak ve Hulusi'ye bakıp, onların da bir şeyler söylemesini istemişti.

"Bergüzar, Alparslan doğru söylüyor. Sen sakinleş ve bunları biraz düşün. İstediğin zamanda da Toprak ya da ben babana haber veririz." Hulusi Bey güvence vermek ister gibi başını sallayıp, tebessüm ettikten sonra ayaklandı. Önce Süleyman ve Neşe'nin elini sıkıp, kendisini misafir ettikleri için teşekkür etti. Sıra Atilla ve Ertuğrul'a geldiğinde onların da elini sıkmış, ardından Alparslan ile Bergüzar'a dönmüştü.

Bergüzar ayaklanmak için hareketlenirken elini kavrayıp avuçlarının arasına aldı. "Otur kızım, rahatını bozma. Artık üzülme de. Kardeşin hayatta ve yanında... Bundan sonra hiç

kimse sizi ayıramayacak. Buna engel olmak için elimden ne gelirse yapacağım," derken gözleri Alparslan'ı bulmuş, ona verdiği sözü tutacağını böyle anlatmıştı.

"Her şey için teşekkür ederim. Günün birinde size teşekkür edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama... Teşekkür ederim Hulusi Bey." Bergüzar'ın sözleriyle yüzünde buruk bir tebessüm belirmişti. Alparslan'la da el sıkışıp en son ortağına yani Toprak'a yaklaştı. Ablası gibi kara kızı sıkıca sarıp öptü.

"Teşekkür ederim ortak. Kendini özletme tamam mı?"

"Sen de kendine çok dikkat et, ilaçlarını aksatma. Özletme. Teşekkür ederim Hulusi amca ve..." diyen Toprak ona yeniden sarılıp kulağına şu sözleri fısıldadı. "İyi ki varsın."

Hulusi'nin yıllardır içinde var olan vicdan azabı bir nebze olsun bu sözlerle sönmüştü. Gözleri dolmadan önce arkasını dönüp kapıya ilerlerken "Sen de iyi ki varsın Toprak kızım," demişti. Kimse tam olarak iyi ya da kötü değildi. Hayat akıp giderken telafisi olmayan hatalar yapıyordu insan. Hata yapmak, kusurlarla bezenmek fıtratımızda vardı. İnsan olmanın gerçeğiydi bu. Hulusi de vakti zamanında büyük hatalar yapmış, yaptıkları geri dönülmez yaralar açmıştı. Ancak açılan o yaralar sayesinde de şimdiki adama dönüşmüştü.

Yani yaşadıklarından, hatalarından ders çıkarmayı bilmişti. Değişmişti, öğrenmişti. O evden çıkarken hissettiği duyguların en başında huzur vardı.

Hulusi Bey'in gidişiyle baş başa kalan aile fertleri şimdi Toprak'ın yaşadığı haberini ailenin geri kalanına vermeye hazırlanıyordu. Akşam birlikte yemek yemek bahanesiyle Armağan, Aylin ve Murat'ı çağırmışlardı. Tomris zaten bu evde yaşadığı için ona sadece hep birlikte olacaklarını haber vermişlerdi.

Saatler akşamı gösterdiğinde kapıdan giren Tomris'i diğerleri izledi. "Biz geldik." Tomris'in her zamanki neşeli sesi evde çınlarken salonda gergin bir bekleyiş vardı.

"Hatta size sürprizimiz bile var. Bakın bugün kim geldi," diyerek salona bodoslama dalan Tomris, Arda'yı takdim ediyordu ki Toprak'ı gördü. Daha önce Murat ve Arda dışında onu canlı gören yoktu. Ancak kızlar onun birkaç fotoğrafını görmüşlerdi.

Tomris, fotoğraflardan tanıdığı ve gencecik yaşta öldü zannettiği Toprak'a bakarken, Arda da kalabalığın içindeki o yüzü hemen seçmişti. Aylardır ölümünü kabullenmeye çalıştığı kız tam karşısındaydı. Derince çattığı kaşlarının altından bakarken gözlerinde şok ifadesi belirmişti.

"Toprak," diye fısıldadığı sırada salona giren Murat da yurtdışına tedaviye geldiği zaman tanıştığı kıza aynı şokla bakıp kaldı. Armağan ve Aylin de öylece kalırken, Aylin'in kucağında hiçbir şeyden habersiz olan Derin'in şen kahkahası ortalığı inletti. Kendisini görünce verdiği bu tepkiye her daim mest olan Atilla, usulca karısına yaklaşıp kızını kucakladı ve karısını koltuğa oturttu.

Ertuğrul da Armağan'ı yanına çekip koltuğa oturturken "İyi misin güzelim?" diye sormadan edememişti. Böylesi büyük bir şaşkınlıktan sonra şekeri yükselirse diye endişeliydi. Armağan konuşacak sesi ya da sözü bulamayıp başını sallarken, Toprak'ın sesini duydular.

"Hoş geldin meteor kalıntısı. Beni özledin mi?" Arda duyduğu sesle irkilip başını birkaç kez salladı, gözlerini kapatıp açtı. Tedirgin adımlarla karşısında duran kıza yaklaşırken, Alparslan ve Bergüzar başta olmak üzere herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu bakışma, bu ifadeler... Duygusal bakan gözler...

"Bak bebeğim, bu dingil şimdi gidip de benim bitter çikolata gibi olan kardeşime sarılırsa... Bak bana bir şeyler oluyor Bergüzar. Oysa ben bu dingile aylar önce, 'değil kız

kardeşimle, kız kardeşim olabilecek biriyle bile olmazsın' demiştim." Alparslan sinir krizi geçirmenin eşiğindeyken Bergüzar sessiz ama çok dikkatliydi.

"Bir sus da ne olduğunu anlayalım be adam," derken sesi oldukça dalgın çıkmıştı çünkü gözünü kırpmadan onları izliyordu.

Arda, Toprak'ın önünde durup, göğsüne kadar ancak uzanan kızın gözlerine bakabilmek için başını eğdi.

"Sen, gerçek misin?" derken ellerini usulca ona uzatıp yüzüne dokunmuş, saçlarını okşamıştı. Toprak ise yavaşça başını sallayıp, yüzünü kavrayan ellere dokundu ve saniyeler sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar. Aralarında duygusal bir ilişki olduğundan bugüne kadar kimsenin haberi yoktu. O yüzden herkes epey şaşkın vaziyette onlara bakıp kalmıştı. En büyük şaşkınlık ise Bergüzar'a aitti. Kardeşinin yirmi yaşını geçtiğini, genç bir kadın olduğunu ilk kez idrak ediyordu.

Yaşlar dolan gözlerinin ardından onlara bakarken Toprak'ın doğumunu, eve ilk geldiği anı, onu tek başına büyütmeye çalıştığı günleri düşündü. O küçük kız büyümüştü. Kabul etmesi garip gelse de gerçek gözleri önündeydi.

Bu sırada aklını biraz olsun toplayan Arda, sorularını sıralamaya başlamıştı. Olan biten her şeyi bir kez de ailenin diğer fertleri için anlattıktan sonra yemek masasına geçtiler. Uzun zamandır böylesine keyifle yemek yememiş, sohbet etmemişlerdi. İçlerinde hep bir burukluk, hep bir acı vardı. Ancak Toprak'ın gelişiyle bu acı, yerini mutluluğa bırakmıştı.

Yemeğin ardından kahve yapmak için mutfağa giden Tomris, arkasındaki hareketliliği hissederek omzunun üstünden arkasına baktığında Murat'ı görmüştü.

"Berdelcibaşı, bir şey mi istemiştin?" sorusuna kıs kıs gülen Murat usulca ona yaklaşıp "Seni istemiştim ama..." dedi ve sustu. Tomris'in keskin bakışları, Murat'ın haylaz bakışlarına savaş açarken "Herkes muradına eriyor... Sen ermicen mi... Muradına?" sorusuyla afallayıp tamamen ona döndü.

"Bana bak berdelci, benden uzak dur."

"Duruyorum zaten. Bak, yeterince uzaktayım," derken inat eder gibi aralarındaki mesafeyi kapatmış, kızın burnunun dibinde bitmişti.

"Murat, üç abim ve babamın olduğu evde bu kadar cesur hareketler yapman senin can sağlığın için tehlikeli."

"Şu inadını kırsan ve bana şans versen olmaz mı?" Az önceki şakalaşır ifade yerini ciddiyete bırakmış, Tomris ise onun bu hâlinden dolayı paniklemeye başlamıştı. Atışmalarla, laf sokmalarla, didişmelerle başlayan tanışıklıkları her geçen gün değişiyor, bu çatışmalar onları daha da yakınlaştırıyordu sanki. Tam ağzını açıp cevap verecekti ki ocaktaki kahvenin taşma sesiyle kendine geldi.

Telaşla cezveyi ocaktan alıp söylene söylene yenisini yapmaya başlarken Murat'ın yine kıs kıs güldüğünü duyuyordu.

"Benimki tuzlu olsun güzelim," deyip kahkaha atarak mutfaktan çıktığında Tomris sinirinden kıpkırmızı kesilmişti.

Saat gece yarısını geçerken Alparslan, Bergüzar ve Toprak eve dönmek için yola çıkmıştı. Araç hareket ettikten kısa süre sonra Toprak uyuyakalırken, Bergüzar göz ucuyla ona bakıp gülümsedi. Yol boyunca aracı içinde sessizlik hâkimdi. Ne Bergüzar, ne de Alparslan tek kelime etmişti. Araç bir saat sonra evlerinin önünde durduğunda ikisi de Toprak'a döndü. Hâlâ uyuyan kızı izleyip, yanlarında olduğu için şükür ettiler. Birbirlerinden habersiz, sessizce ama aynı anda aynı duaları ediyorlardı. Araçtan indiklerinde Bergüzar arka kapıyı açıp usulca kardeşinin omzunu okşarken "Toprak," diye fısıldamıştı. Dokunuşuyla hafifçe irkilen ve gözlerini açan kız, nerede olduğunu anlayamayıp ürkekçe sağına soluna bakarken önce ablasını sonra da abisini görerek gülümsedi.

"Geldik mi?"

"Geldik canım, hadi eve girelim." Şöyle bir gerinip arabadan indi, çevresine bakındı. Gözüne tanıdık gelen bahçeyi gece karanlığına rağmen incelerken eve doğru ilerlediler. Evin kapısını açan Alparslan kenara çekilip onlara yol verirken kızlar sessizce içeri girmişti. Toprak uykulu gözlerle merdivenlere yönelip "Odam hâlâ aynı yerde mi?" diye sorunca tebessüm eden Alparslan "Evet, hiç dokunmadık," derken Bergüzar'ın elini sıkıca tutup onu da merdivenlere yönlendirdi. Odasının önünde duran kız ikisini de öpüp iyi geceler dileyerek gözden kaybolurken onlar da kendi odalarına ilerlemişlerdi. Yorgunluğu gözlerine yansıyan Bergüzar üstünü değiştirmek için giyinme odasına girerken Alparslan sessizce onu izliyordu. Üstündeki giysilerden kurtulup iç çamaşırlarıyla kaldığında manzaraya iç geçirerek bakmayı kesip, birkaç adımda karısının yanına vardı ve ensesine dudaklarını bastırdı.

"Esmerim..." Saç diplerinden yükselen kokusunu içine çekip, boğazındaki yumruyu gidermek için yutkundu. Fakat yutkunmak o hissi geçirmedi. Karısı kendisiyle konuşmadan da geçmeyeceğini biliyordu. Bergüzar'ın sevgisine de öfkesine de razıydı. Sevdalıydı. Yeter ki susmasın, yeniden sessizliğe gömülmesin, o güzel gözleri gözlerini terk etmesindi.

"Susma kadınım, konuş benimle. Kızgınsın, öfkelisin, kırgınsın. Biliyorum... Ancak susma ne olur."

"Bunca şeyden sonra anladın mı bari?" Fısıltıyla sorduğu sorunun ardından gözleri buluştu. Alparslan birkaç saniye soruyu anlamasa da anlaması uzun sürmemiş ancak Bergüzar buna rağmen daha net bir soru sormaktan geri kalmamıştı.

"Gerçekten neler hissettiğimi anladın mı?" Alparslan yine duraksadı. Ne diyeceğini, içinden geçenleri en doğru

şekilde nasıl dile getireceğini bilemeyerek sessiz kalsa da kelimeler kendiliğinden dile gelmişti.

"Yeniden başlarken anladığımı düşünüyordum aslında... Ancak bunları yaşarken, bir bok anlamadığımı deneyimleyerek anladım. Toprak orada, o kadının yanındayken canına bir şey gelir diye korktum. Sana ve oğlumuza bir şey olur diye aklım çıktı. Gözüme aylardır uyku girmedi. Stresten favorilerimdeki gri saçlarım bile arttı Esmerim."

Son sözleriyle kendini tutamayıp gülmeye başlayan Bergüzar, yüzünü Alparslan'a dönüp parmak uçlarıyla meşhur gri favorilerini okşadı. Yaşananlardan dolayı üzgün olduğunu gözlerinde görüyor ve daha fazla üzülsün istemiyordu. Kendisi de sevdiği adam da hata yapmıştı. Birbirlerini affedip yeniden el ele verdikten sonra o hataları hatırlatıp, ısıtıp ısıtıp önlerine koymaları sadece sevgilerini yıpratırdı.

"Senin gri favorilerinle sonradan ilgileneceğim Alparslan Bey! Fakat artık biraz dinlensem iyi olacak." Arkasını dönmüş dolaba ilerleyecekti ki belini saran kollar durmasına sebep oldu. Kulağıyla boynu arasında gezen ve öpücükler konduran dudaklar usulca hareketlendiğinde "Gitme... Bir adım uzağıma gitme. Özlerim Esmerim," demişti. Alparslan parmaklarının tersiyle ensesinden aşağı yol çizerken, önüne çıkan sutyenin kopçalarını tek seferde açıp askılarını omuzlarından indirmiş, çamaşırın düşüşünü ise aynadaki yansımadan izlemişti. Gözlerinin yeşili tutkuyla kararırken avuç içleri karısının dolgun kalçalarını sardı ve okşadı.

"Bergüzar," diyen fısıltılı sesi belki de aylar sonra duyan Bergüzar istemsizce irkilmiş, tüyleri diken diken olmuştu. Kalçalarını saran eller şişkin karnına doğru yol alıp dokunuşları şefkatli bir hâl alsa da bakışları aynıydı.

"Bu hergele aramızdan ne zaman çekilecek?" Bergüzar gözlerini devirip kıs kıs gülerken, karnını saran elleri sıkıca tutmuştu.

"Az kaldı... Yakında aramızda değil, yanımızda olacak." Titrek bir nefes alan Alparslan usulca onun önüne geçip eğildi ve dudaklarını karnına dayadı.

"Pişt, hergele... Kime benziyorsun babacığım? Bana mı yoksa annene mi?" Dudaklarının altındaki kıpırtıyı hissedip ürperirken gözlerini huzurla kapatmıştı.

"Bugün tanıştığın deli kız, senin teyzen. Doğduğunda o da bizimle olacak," deyip başını hafifçe kaldırdı ve karısının yaşlar dolmuş gözlerine baktı.

"Anan iyice sulu göz oldu Ayaz'ım. Bunda senin payın büyük gibi duruyor. Ananın ayarlarıyla oynayıp durma ulan. Bak kızarım he!" Elinin altındaki kıpırtı bu sefer daha belirgin olmuştu. Gülerek karısının karnına bakıp yeniden "Ayaz," diye fısıldadığı esnada "Sadullah Ayaz," diyen karısının fısıltısını duydu. Ne dediğini anlamıştı ancak şaşkın şaşkın ona bakmaktan kendini alamamıştı.

"Ne?" derken gülümseyen Bergüzar karnını okşayıp "Sadullah Ayaz," diye tekrarlarken anda ayaklandı. Gözlerine bakıp bir kez de kendisi "Sadullah Ayaz," diye tekrarladı.

Bir dakika kadar süren sessizliğin ardından "Seni fabrika ayarlarına döndüren, bizi yeniden birleştiren dedenin adının oğlumuza çok yakışacağını düşündüm," diyen karısına sıkıca sarılmış, koynuna sokulmuştu. Bedeninin epey soğuduğunu fark ederek iyice sarıp sarmaladı.

"Beni şaşırtmaya ve kendine hayran bırakmaya devam ediyorsun. Çok güzel düşünmüşsün," derken gözlerinin içi ışıldıyordu. "Hadi artık giyin ve yatağa geçip biraz konuşalım."

Bergüzar başını sallayıp, kocasının kıyafetlerinin olduğu dolaplara ilerledi, kapağı açıp göz attı. Eşofman altıyla tişört alarak giyinmeye başladığında Alparslan gülümseyerek onu izliyor, bir yandan da gülüşünü saklamak için dudaklarını kemiriyordu. Kendi kıyafetlerine giremeyen karısı son zamanlarda kıyafetlerine ortakçı olmuştu.

Eşofmanın yere değen paçalarına bakıp daha da gülerken ona yaklaştı, önünde diz çöktü. Paçaları birkaç kez katlayıp ayaklandığı gibi karısını önüne katarak yatağa ilerledi. Yatağa yatırıp saçlarını öptüğü sırada "Üstümü değiştirip geliyorum. Sen uzan ve biraz dinlen. Bütün gün çok yoruldun," demişti.

Üstünü değiştirip geri geldiğinde Bergüzar'ı yorganın altına girmiş, sırtını başlığa dayamış vaziyette buldu. Gözlerindeki dalgın ifade düşüncelere daldığının en net göstergesiydi. Yanına uzanıp üstünü örttükten sonra kendisi de sırtını başlığa dayadı.

"Konuşalım mı?"

Bergüzar cevap olarak başını sallamıştı ama yine sessizdi.

"Bergüzar, bu soruyu sormaktan nefret ediyorum ama... İyi misin bebeğim? Bak, bizim önceliğimiz senin ve oğlumuzun iyi olması. Sağlıklı olması."

Bergüzar usulca ellerini birleştirirken "İyiyim, iyiyiz korkma," demiş ve derin bir soluk almıştı.

"Sence nasıl biri?"

"Bilemiyorum bebeğim ama karşısındakine saygı duyan biri olduğu kesin. Kendinden önce seni ve kardeşini düşünmüş."

"Babamın aslında babam olmadığını duyduğumda neden şaşırmadım? Toprak'a şaşırmaktan ona kalmadı mı yoksa..." Susup zorla yutkundu. "Yoksa içimde bir yerlerde eksik o his yüzünden mi şaşırmadım? İkisinden de sevgi görmedim. Bu yüzden olabilir mi? Zaten duygusal hiçbir bağ kuramadığımız için olabilir mi?" Sorduğu sorular çok zordu. Cevaplarıysa maalesef Alparslan da değildi. Sessizliğini koruyup başını hafifçe sallarken, onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yatırıp saçlarını şefkatle okşamaya başladı.

"Bilemiyorum bebeğim. İnan, bu sorularına cevap vermeyi isterdim ancak bilemiyorum."

"Bence dediğim gibi. Babam yani babam sandığım adam sekiz yıl boyunca yanımızdaydı ama aramızda tamamlanmamış bir şeyler olduğunu büyüdükçe anladım. Onu düşünürken, intihar edişini, neden bu yolu seçtiğini düşünürken.."

"Düşünme, artık o günleri düşünme Esmerim. Yeniden aynı acıları, korkuları yaşama. Bana geçmişimle ve dalaşmamı söyleyen kadın sendin. Sen de aynısını yap ve geçmişi arkanda bırak. Olması gereken yerde kalsın."

Birbirlerine sıkıca sarılarak bir saate yakın zaman geçirdiler. Bergüzar sızıp kalınca Alparslan onu uyandırmadan yastığına yatırdı. Aylar süren stresi, gerginliği, korkuları bitmişti. Karısı da oğlu da iyiydi. Bunun huzuruyla gözlerini kapatıp uykuya daldı.

9. BÖLÜM

Birkaç saat sonra gözlerini aralayan Bergüzar, gece lambasının loş ışığında çevresine bakıp yavaşça doğruldu. Eli karnını sıkıca sararken yanında içini çeke çeke uyuyan kocasını uyandırmadan yataktan kalkıp odadan çıktı. Uyandığı anda aklına dolan görüntüler, kulağında çınlayan sesler, gün boyunca yaşadıklarını tekrar hatırlatmıştı ama gerçekliğine inanmaya ihtiyacı vardı. Ya gördükleri bir rüyadan ibaretse?

İçine düşen bu korkuyu bastırmak için Toprak'a ait odasının kapısında durmuş, içeri girip girmemeyi düşünüyordu. Kapıyı açıp da Toprak'ı yatağında göremezse yaşayacağı hayal kırıklığı, yüreğini ağzına getiriyordu. Bir dakika kadar kapıda öylece durdu ama daha fazla dayanamayıp kapıyı usulca araladı. Başını içeri uzattığında yatağında

uyuyan kız kardeşini görmesiyle gözlerinden yaşlar süzülüvermişti. Parmak uçlarına basarak yatağa ilerledi ve dizlerinin üstüne çöküp yere oturdu. Uzun zaman sonra gördüğü, hasret kaldığı yüze bakıp, hafifçe okşadı. Toprak ise bunu hissetmiş gibi mırıldanırken gözlerini aralamıştı. Başucunda duran ablasını fark ederek irkildi.

"Sen rüya değilsin, gerçekten geldin değil mi? Döndün. Buradasın. Bizimlesin. Yanımızdasın."

Ablasının kesik kesik söylediği sözlerle yüreğinde bir hüzün belirmiş. Korkusunu, hüznünü, o hüzünde gizlenen mutluluğu görüyordu. Ancak o gözlerdeki hüznü tamamen silip, yerine mutluluğu koymak için çabalamaya hazırdı.

"Ben buradayım ablam. Artık hep yanındayım. Hadi sen de yanıma gel." Yana kaydı, yorganı açtı. "Gel, sarılıp yatalım," diye tekrarladığı sırada Bergüzar uzun uğraşlarla ayağa kalkmış ve kardeşinin yanına uzanmıştı. Toprak sanki bunu bekliyor gibi ona sarılıp göğsüne yatarken, elini de karnına koydu.

"Abla..."

"Canım..."

"Nasıl bir his? İçinde bir canlı olması? Onu hissetmek... Güzel mi?" Bergüzar, bir eliyle kızım dediği kardeşinin saçlarını, diğer eliyle de oğlunu seviyordu. Kardeşinin sorusuyla gülümseyip iç çekti.

"Tarifi zor, ama çok güzel bir his... Mucize gibi... Senin gibi. Bir gün sen de yaşa ve nasıl bir his olduğunu öğren inşallah."

"Oğlun doğunca pabucumu dama atmazsın değil mi? Bak söz ver, öyle olursa küserim."

Sözlerine kahkaha atıp kardeşini mümkünmüş gibi daha sıkı sardı. "Deli kızım, hiç öyle şey olur mu? İkiniz de canımsınız, ikinizi de çok seviyorum."

Toprak içi rahatlamış gibi nefes alıp gülerken, bir yandan da yeğenini seviyor, hareketlerini hissetmek için çabalıyordu. Parmağının ucuyla karnına usulca vurdu.

Hadi teyzene merhaba de." Bir süre tepki almayı bekledi ancak Ayaz hiç kıpırdamadı. Bu sırada merakına daha fazla dayanamayan Bergüzar "Arda'yla aranızda," demiş, sözünü bitirmeden doğrulan Toprak, kıpkırmızı olan yanaklarında beliren utangaç bir tebessümle ablasına bakıp başını bükmüştü.

"Aslında geri geldiğimde anlatacaktım ama fırsat bulamadan Meral ve Eren beni kaçırdı." Bergüzar anladığını belirtir gibi başını sallarken Toprak yeniden konuşmaya başladı. "Amerika'daki tedavim sırasında Arda hep yanımdaydı. Önce arkadaş olduk, sürekli yanıma geliyor, benimle vakit geçiriyordu. Sonra arkadaşlığımız daha özel bir yöne ilerledi. O, çok eğlenceli, neşeli ve güler yüzlü biri. Sizin yanınızda nasıl davranıyor bilmiyorum ama benim yanımdayken, tıpkı benim gibi azıcık çatlak oluyor."

Bergüzar, utana sıkıla birkaç cümleyi zar zor söyleyen kardeşine bakıp gülerken yanağını okşadı. "Mutluysan..."

"Mutluyum. Onunla vakit geçirmeyi, sohbet etmeyi ve tüm delilliklerime ortak olmasını, beni küçük bir kız gibi görememesini, davranışlarımı yargılamamasını seviyorum. Tabi bir de bütün tedavim boyunca destek olmasına minnettarım. Arda'yla olmak bana iyi hissettiriyor."

Başını anlayışla sallarken kardeşinin gözlerine uzun uzun baktı ve aklından geçenleri daha fazla tutmayarak fısıldadı. "Sırf duyduğun şeylerin gerçekliğini öğrenmek için, bana hayatımla ilgili gerçekleri söylemek için orada kaldın. Aylarca yaşayan bir ölü oldun. Benim için..." Aklından geçenler yüreğine ağır geliyordu. Sözlerini toparlamakta bile zorlanarak, göz pınarlarına oturan yaşları serbest bıraktı.

"Ben, bu kadar büyük bir fedakârlığı hak etmiyordum Toprak. Hayatından aylar alıp götüren bir fedakârlığı hak et..."

Toprak ona doğru atılıp boynuna sıkıca sarıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en fedakâr kadınsın abla. Kendinden

vazgeçip, benim için çabaladın. Yıllar boyunca... Anne oldun, baba oldun, abla, arkadaş, dost, sırdaş oldun. Değil aylar, yıllar geçseydi de o gerçekleri öğrenmeden sana dönmezdim. Sen tüm fedakârlıkları hak ediyorsun."

Yaşadığı şoku atlatan Bergüzar'ın bütün sinirleri bu sözlerle boşalmıştı sanki. Kardeşine sımsıkı sarılıp ağladı. Dakikalar boyunca, sesi kısılana kadar, gücü tükenene kadar ağladı. Bergüzar'ın yokluğunu hissederek uyanan Alparslan, Toprak'ın odasının kapısına gelmiş, aralarında geçen konuşmaları dinlemiş, karısı gözyaşı dökerken kapının eşiğine oturup kalmıştı. Sırtını yasladığı duvar sanki yüreğine yıkılıp kalmış gibi hissediyor, Bergüzar'ın derin derin iç çektiği her an canı yanıyordu.

Ancak kendine hâkim olup orada oturmaya devam etti. İki kardeş omuz omuza, yürek yüreğe vermişti. Yine gözyaşlarını, acılarını, yaralarını bir etmişlerdi. Yanlarına gidip bu özel ânı bozmak istemedi. Sadece dinledi. Bir süre sonra ağlama sesleri kesilmiş, yerini sessizlik almıştı. Ta ki Toprak konuşuncaya kadar...

"Onunla tanışacaksın değil mi abla? Babanla..." Alparslan kapı aralığından işittiği soruyla dikkat kesilirken, Bergüzar'ın ne cevap vereceğini merakla bekliyordu. Kardeşinin sorusunu uzun uzun düşünen Bergüzar ise ne cevap vereceğini bilemeyerek öylece sustu. Fakat Toprak, ablası sussun istemiyordu. İçinde bir yerlerde kıyamet kopuyordu ama ablası yaşadıklarının şaşkınlığından bunun farkında değildi. Usulca elini tutup "Ben tanışırdım abla. Ona bir şans verirdim. Eğer babam hayatta olsaydı," derken sesi titremiş, hayal meyal bile hatırlayamadığı babası için gözleri dolmuştu.

"Onu bir kez olsun görmek isterdim." Bergüzar onun gözlerindeki acıyı görerek kahrolurken elini tutan eli sıkıca sardı.

"Bu yaşa gelmişim, bambaşka hayatlar yaşamışız. Yüzümüzü bilmez, sesimizi tanımayız. Bunca eksik varken

baba kız olunur mu bilmiyorum. Belki de tüm bunları hiç öğrenmemiş gibi kendi hayatlarımıza devam etmemiz daha doğrudur."

Ablasının sözleriyle hem şaşırmış hem de üzülmüştü. "Hayatımda ilk kez senin kaçtığına şahit oluyorum. Benim ablam her şeye rağmen, her şeye inat kalır savaşır."

Bergüzar buruk bir tebessüm edip başını salladı. "Belki de artık savaşacak gücüm kalmamıştır. Sadece kaçmak istiyorumdur."

"Sen?" diyen şaşkın sese güldü ve yine başını sallayıp "Evet, ben!" dedi. "Yorgunum Toprak. Bin parçaya ayrılmış gibiyim. Savaşacak, mücadele edecek, tanışacak gücüm yok. Kalan tüm gücümü, ne kadar kaldıysa... Hepsini oğluma saklamak istiyorum."

"Abla," deyip ona yeniden sarılan Toprak, güç vermek ister gibi sırtını sıvazlıyordu.

"Bak ben buradayım, yanındayım ve sağlıklıyım. Evlendin, seni çok seven bir kocan var. O, her daim yanında. Kocaman da ailen oldu. Neşe Hanım, Süleyman Bey ve geri kalan herkes seni çok seviyor. Gözünün içine bakıyorlar ablacığım. Bunu gözlerimle gördüm." Bir an susup geri çekildi ve ablasının yüzünü sıkıca kavradı. "Benim yaşadığımı sana söylememişler çünkü bebeğe ya da sana bir şey olmasından korkmuşlar. Size bir şey olacak diye nasıl korktuklarını gördüm. Seni bu kadar seven bir ailen olduğu için çok mutluyum."

Bergüzar aylardır her zorlukta kendisine destek olan, güç veren, yeniden ayağa kalkmasına yardım eden insanları düşündü. Sevgi görmedim demişti vakti zamanında. Ve görmemişti de. Şimdi ise kocaman bir ailesi vardı. Sevilip sayılıyor, el üstünde tutuluyordu.

"Sevgiyle tanışmayan kalplerin her birine böyle bir aile nasip olur inşallah," derken gözlerinden yaşlar süzülüvermişti.

"Abla, sen ne karar verirsen ver, hepimiz yanında olacağız. Ama bana soracak olursan... Onunla tanışmalısın. Düşünsene belki de ona benzeyen birçok yönün var ve bunları keşfetmen için bir fırsatın var. Keşfetsene abla, babanı, kendini, ortak noktalarınızı ya da birbirine hiç benzemeyen özelliklerinizi keşfetsene... İkiniz de yaşıyor, nefes alıyorken bunu kaçırma. Kaçma, korkma... Gücün falan da tükenmedi. Sadece yaşadıkların seni çok yordu. O güç hâlâ içinde, yüreğinde."

Kardeşinin sözlerini düşünüp onun gücüne, duruşuna, aklımdakileri dile döküşüne hayranlıkla baktı. "İyi ki geldin, iyi ki yanımdasın. Sensiz bir hayat... Berbattı Toprak. Sen hep yanımda ol," derken yine sımsıkı sarılmışlardı. O gece abla kardeş birlikte uyudular. Yeni güne birlikte uyandılar. Toprak'ın dönüşünün ardından geçen birkaç gün Bergüzar oldukça sessiz ve düşünceliydi. Aklında dönüp duran düşüncelerin ise babasıyla ilgili olduğunu biliyorlardı. Bir hafta böyle geçerken sonbahar yerini kışa bırakmaya hazırlanıyor, hava gittikçe soğuyor, şehre keskin bir ayaz çöküyordu.

Odasının penceren sızan gün ışığıyla uyanan Toprak aylar sonra aynı evde, aynı odada gözlerini açmanın huzuruyla gerinip gülümserken, telefonuna gelen bildirim sesini duydu. Başucundaki telefonu eline aldığında "Meteor Kalıntısı" adlı kişiden yani Arda'dan mesaj geldiğini görmüş, hemen açmıştı.

'Günaydın, birlikte kahvaltı etmeye ne dersin?'

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yataktan kalkıp odadan çıktı. Bu sırada mesaja da cevap veriyordu.

'Günaydın, dünya dışı varlık. Bu konuda ablam ve abimi ikna edebilirsem neden olmasın.' Yazıp gönderdi. Alt kata inip mutfaktan gelen sesleri takip ettiğindeyse gördüğü manzara sırıtmasına sebep olmuştu. Alparslan abisi kahvaltı hazırlarken keyifle ıslık çalıyor, bir oraya bir buraya koşturuyordu.

"Ooo, Alparslan Bey yine seviyeyi arşa çıkarıyorsunuz." Neşeli sesi mutfakta yankılanırken Alparslan'ın gözleri üstüne dönüvermişti.

"Daha azına tamah etme diye bu çabam. Yani demem o ki o dingil böyle meziyetlere sahip değilse boşuna vakit harcama. Bas götüne tekmeyi."

'Dingil' diye hitap ettiği kişinin Arda olduğunu anlayarak kıkırdayıp, ona doğru yaklaştı. "Meteor Kalıntısı'na dingil demen gücüme gitti abiciğim. Tamam, sen bir tanesin, efsanesin..." Araya girip "Efsane olan ben değilim, Ertuğrul abin güzelim. Ayrıca o çirkine Meteor Kalıntısı demen," demesine gülerken, kolunu usulca dürtmüştü.

"*Jensen Ackles'in* Türkiye şubesi abim, o kalıntıysa sen meteorun kendisisin. Yani senin yanında lafı olmaz ama..." Resmen öve öve Alparslan'ın sinirini bastırabilmesi başarı öyküsüydü. Bergüzar ve Toprak'ın bunu aynı genlere sahip oldukları için başarabildiklerini kabul etmek istemese de gerçek ortadaydı.

"Benim yanımda lafı olmaz ama... Gönül işte, boka da konuyor mu diyorsun?"

Toprak sağa sola sallanıp, dudaklarını kemirip gülmemeyi denese de çabası boşaydı. Alparslan'ın gözlerinden akan kıskançlığı görüyordu. Güçlü bir kahkaha atıp ona sarılırken, bunun karşılıksız kalmamasına ise bayılıyordu. Ne zamandır özlem duyduğu abi, hatta baba şefkatiydi içini dolduran. Alparslan abisinin her zaman koruyan, kollayan hâli yine yanı başındaydı. Başını kocaman göğsüne yaslamış, küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdarken "Çocuğunuz oğlan değil de kız olsaydı... Vay sana gelecek damadın hâline," demiş ve hayaline bile katıla katıla gülmeye başlamıştı. Alparslan da bunu düşünüp oğlu değil de kızı olacak olsaydı, geçireceği kıskançlık krizlerini hayal ederken renkten renge girdi. Hayali bile korkunçtu. Annesi ve teyzesi gibi güzel bir kız. Esmer güzeli, siyah saçlı, kahverengi harelere sahip bir kız

çocuğu düşünürken belki de halasına benzerdi diye de aklına geldi. Sonuçta kız halaya, oğlan dayıya derlerdi.

Kime benzerse benzesin kızını kıskanacağını, kıskanırken orta yerinden çatlayacağını, kızı olmasa da biliyordu.

"Belki bir gün Ayaz'a kız kardeş gelir... Hı, neden olmasın?" Toprak, başını kaldırıp ona gülerken "Ablama, daha birinciyi doğurmadan ikincinin hayalini kurduğunu sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" deyince Alparslan durup düşündü.

"Aman güzelim, bu aralar ablana böyle bir hayali sakın söyleme. Beni çatıdan aşağı falan atsa şaşırmam. Zaten seninle ilgili gerçekleri sakladığım için hâlâ kırgın ve kızgın."

Toprak geri çekilip hüzünlü gözlerle "Çok üzüldü değil mi? Benim yüzümden... Çok üzüldü. Zaten hep benim yüzümden üzülüyor," demiş, Alparslan'ı bu sözlerle hem şaşkına çevirmiş, hem de üzmüştü. Kendini suçlaması içini parçalamıştı sanki. Onun yüzünü kavrayıp gözlerine bakarken "Yaşanan hiçbir şey senin suçun değildi güzelim. Sakın kendini suçlama," deyip sımsıkı sarıldı.

"Ablanı uyandırmaya gidiyorum. Toparlan ve gülümse hadi... Seni böyle görmesin."

Toprak ondan ayrılıp gülümsemeye çalışırken mutfaktan çıkıp, üst kata gidişini izlemişti.

Yatak odasına giren Alparslan, Bergüzar'ın derin bir uykuda olduğunu görerek tebessüm etti. Yüzüne ve yastığa dağılan saçları yine onu bunaltmışa benziyordu. Usulca yanına yaklaşıp saçlarını yüzünden çektikten sonra alnını öptü. "Bebeğim, sabah oldu," diye fısıldarken kaşları hafifçe çatılıp, saniyeler sonra eski hâline dönen kadını hayranlıkla izliyordu. Saçlarını okşayan parmaklarını yanağına doğru kaydığında Bergüzar'ın göz kapakları titreşerek aralandı. Dibinde duran yemyeşil gözlere bakıp tebessüm ederken "İnşallah oğlumuzun gözleri de seninki gibi olur," diye dua etmiş, bu dua ise Alparslan'ı mest etmişti.

Karısının dudaklarına yaklaşıp küçük bir öpücük bırak tıktan sonra "Günaydın," dedi. Yatağın içinde zar zor hareket edip ağrıyan sırtından dolayı yüzünde bir acı ifadesi beliren Bergüzar da "Günaydın," demeye çalışmıştı.

Alparslan, doğum yaklaştıkça onun ne kadar zorlandığını, hareket bile edemez olduğunu, ağrılarının arttığını fark ediyordu. Ancak elinden bir şey gelmiyordu ve buna sinir oluyordu. Yapabildiği tek şey karısının şişen ayaklarına masaj yapmak, oturup kalkarken ona destek olmaktan ibaretti. Bunların bile ona ne kadar iyi geldiğinin farkındaydı.

"Bugün Emine abla izinli olduğu için kahvaltıyı ben hazırladım. Bence bunun için beni öpebilirsin," derken yüzünde haylaz bir ifade belirmiş, başını karısının boynuna doğru yaslamıştı. Bergüzar, bu oyunbaz ve hamarat adamın sözlerine gülerken saçlarını okşayıp öptü.

"Sen ve takdir edilmeyi beklemek... Hem de öpücükle... Alparslan Bey, beni şaşırtıyorsunuz."

Alparslan da bu sözlere gülerken sokulduğu boynuna öpücük kondurdu. "Bergüzar Hanım, sizinle cilveleşmeyi dahası oynaşmayı çok isterdim ancak ortam hiç müsait değil. Bir, aramızda kocaman bir oğlan var. İki, aşağıda kahvaltı etmeyi bekleyen dünya güzeli genç bir kız var." Ondan uzaklaşıp ayaklanırken gözleri hâlâ haylaz haylaz parıldıyor, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oynaşıyordu.

"Çoluk çocuğa madara olmadan bu yataktan çık da kahvaltı edelim," deyip göz kırparak giyinme odasına ilerlemiş ve gözden kaybolmuştu ancak hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Yataktan çıkmaya karar verdiğinde seslen. Tek başına kalkmaya çalışma." Uyarı dolu sesi odada yankılanırken Bergüzar sadece gülümsedi. Toprak döndüğünden ve babasıyla ilgili gerçekleri öğrendiğinden beri ilk kez bu kadar gülümsemişti. Kendisini gülümsetmek için etrafında pervane olan kocasına, kardeşine, ailenin geri kalanına ve

ailesi bildiği arkadaşlarıyla Sedef annesinin varlığına şükür ediyordu.

Toprak döndükten birkaç gün sonra Ankara'da yaşayan Sedef anneyle dört kız arkadaşını İstanbul'a getirmiş, onlara her şeyi anlatıp, Toprak'la buluşturmuşlardı. Tıpkı gerçeği öğrenen herkes gibi onlar da şok geçirmişlerdi. İlk şaşkınlıktan sonra ise diğer gerçekten yani babasından bahsetmesiyle hepsi bir kez daha şaşkına dönmüştü. Sedef anne yıllar boyunca Bergüzar'dan saklanan bu gerçeğe öfkelenirken bir yandan ona destek olup, bir yandan da babasıyla tanışıp tanışmayacağını öğrenmeye çalışmıştı. Kara kızının korkularını anladığındaysa cesaretlendirmek için uğraşmıştı.

Sedef anne ve kızlar yanında olamasalar da bir telefon uzağındaydılar. Bunu bilmek bile Bergüzar'ı mutlu ediyordu. Usulca doğrulup artık şişliği hiç inmeyen ayaklarını yataktan sarkıttığı sırada "Yataktan çıkmaya hazırım," diye seslendi. Saniyeler içinde soluğu yanında alan kocasına şöyle bir bakıp, baştan ayağa süzerken "Bugün 29 Ekim. Cumhuriyet Bayramı sebebiyle resmi tatil... Neden takım elbiselisin ve az sonra şirkete gidecek gibi görünüyorsun hayatım?" diye sormuştu. Gözlerindeki merak, karşısındaki adamın yakışıklılığıyla kıskançlığa dönüp, göz bebekleri gittikçe koyulaşırken Alparslan kıs kıs gülerek yaklaştı ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Böyle bakma Esmerim... Şey gibi," derken yine karısının boynuna sokulmuştu.

"Ne gibi?"

"Karşında çıplakmışım gibi... Üstümde bu kumaş parçalarının hiçbiri yokmuş gibi... Her şey ulu orta meydandaymış da az sonra üstüme atlayacakmışsın gibi."

Sohbetin seyri değiştikçe Bergüzar'ın yanakları kızarmış, Alparslan'ın ise soluk alışı değişmişti. Aralarında kocaman göbek, yani bebek olmasa ikisi de durmaz birbirine atılırdı. Kendini toparlamaya çalışıp bir adım geri giderken

"Lafı değiştirme de giyinmiş, süslenmiş nereye gidiyorsun onu söyle hayatım," diye sorusunu yinelemişti. Alparslan bu sorudan kaçışı olmadığını kabullenip, kravatını bağlaması için karısına tekrar yaklaştı ve cevap verdi.

"Eşref Hulusi Bey ve şirket avukatlarıyla toplantı yapacağız. Hazır herkes tatildeyken ve şirket boşken, gözlerden uzak olmanın avantajını değerlendireceğiz."

Bergüzar çattığı kaşlarının altından onu süzüp, kravatını bağlamaya başlamıştı ama içi içini yiyordu. Hulusi Bey'le yaptıkları anlaşmayı Meral ya da Eren duyarsa olacakları hayal bile edemiyor, korkuyordu.

"Bunun sana zarar vermesinden korkuyorum. Ya o deliler sana bir şey yaparlarsa?"

Karısının tedirginliğini, gerginliğini dahası korkusunu fark ederek anlayışla tebessüm etti. "Hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum. Onların bir daha hayatımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Kravatı bağlayıp kocasının dudaklarına uzun bir öpücük konduran Bergüzar sessiz kalarak başını sallamıştı. İnanmak istiyor, güvenmek istiyor ancak yaşadıklarını düşününce bu duygular içindeki korkuyu yenmiyordu.

"Bergüzar..." diyerek onu kendine çeken Alparslan, olabildiğince yakınına sokulup sıkıca sarılmış ve saçlarını okşayıp öpmüştü. Bu dokunuşların onu sakinleştirmesini dileyerek odadan çıkarken ikisi de sessizdi.

Mutfağa girdiklerinde masadaki salatalıklardan yiyen Toprak'ı görerek gülümsediler.

"Nerede kaldınız yahu, açlıktan ölecektim az daha," demesiyle ablasının yüzündeki gülümsemenin solduğunu görerek dilini ısırdı. Ölüm, ölmek gibi hiçbir kelimeye dâhi tahammülü kalmadığını yaşayarak öğreniyordu.

"Ölmem canım, açlıktan kim ölmüş. Bayılırdım belki. Aman neyse..." Bir an durup aklına Arda'nın mesajı gelince elini alnına vurdu. Sevgilisi tarafından kahvaltıya davet

edildiğini unutmuştu. Hangi genç kız bunu unuturdu ki? Kendi kendine homurdanıp saniyeler içinde en tatlı gülümsemesini takındı.

"Şey, aslında ben kahvaltı için bir yere davetliyim. Eğer size ayıp olmaz..."

"Olur! O kadar hazırlık yaptım," diye çıkışıveren Alparslan abisine kocaman olmuş gözlerle bakıp kalırken, Alparslan ise poposuna konan çimdiğin acısıyla inlemişti.

"Karıcığım..."

"Ayıp falan olmaz ablacığım. Zaten günlerdir benim yanımdasın. Arda'yla görüşmek ve vakit geçirmek istiyorsan gidebilirsin. Karşılaştığınız günden beri bir daha görüşmediniz. Eminim o da seni görmek istiyordur."

Toprak, Alparslan'a sırıtıp ablasına sokuldu, yanağından öptü. "Canım ablam be... Bir tanesin. O zaman ben gidip hazırlanayım."

Alparslan kıskançlığından kızarırken, son duyduğu sözlerle bir anda ona döndü. "Ne hazırlanması ya, zaten gayet hazırsın işte. Git böyle..." Poposuna bir çimdik daha yerken yerinden sıçramıştı. "Ah, acıdı ama Esmerim. Koskoca adamım, yaptığın şeye bak!"

Bergüzar kahkaha atmamak için dudaklarını kemirip gözlerini kocasına dikti. "Kızın üstünde pijama var farkında mısın? Saçmalamayı bırak da çayları koy hayatım. Hadi canım!"

Uslu uslu ama bolca söylenerek çaydanlığa ilerleyen Alparslan'ın hâline kahkaha atarak mutfaktan kaçan Toprak, üst kata çıkmış olsa da sesi hâlâ duyuluyordu.

"Görüyorsun değil mi, çoluğa çocuğa madara oldum. Kız... Cadı... Gülüp durma. Nereye gideceksen git, gözüm görmesin. Ama o dingile söyle akşam ezanı okunmadan..."

"O ne be, çocuğu mahalleye salan Ruşen Teyze misin sen?" Karısı katıla katıla gülerken bir an durdu ve kendi sözlerini düşündü. Gerçekten komik olduğunu

kabullenerek kendisi de gülmeye başlarken çayları doldu-ruyordu.

Onlar kahvaltıya başladıkları sırada Toprak koşarak ev-den çıkmış, dahası resmen kaçmıştı. Eğer birkaç saniye bile durursa Alparslan abisinin Arda'yı içeri çağırıp sanki hiç tanımıyormuş gibi şeceresine kadar sorgulayacağını artık biliyordu. Adama "Ananın adı, babanın adı, ne iş yapıyor-sun?" diye bile sorardı.

Bergüzar kardeşinin arkasından gülerken, sinirinden rengi mora çalan kocasına bakıp daha da sırıttı.

"Kızma hayatım, genç onlar..." Alparslan tıpkı orta ya-şın üstündeki bir anne edasıyla söylenen bu sözlere gözle-rini devirip, çatalını zeytine ok misali saplamıştı.

"Biz neyiz, genç değil miyiz? İnsan içeri girip müsaade ister. Dışarı çıkabilir miyiz diye sorar. Amerika'da doğmuş, örf adet bilmeyen dingil! Ama ben ona yapacaklarımı bili-yorum. Madem kardeşime âşık oldu, o zaman çekeceği tüm çileleri de kabul etti demektir."

Rüzgâr misali eserek masadan kalkıp gidişini izleyen Bergüzar onun arkasından kıs kıs gülerken oğlunu usulca okşamıştı. "Kız olsan işin zordu anneciğim. Ama biz yine de bir yolunu bulurduk." Bir an durup Ayaz'ın kız kar-deşi olduğunu, bir kızları olduğunu hayal etti. Alparslan akıl sağlığını kaybederdi muhtemelen ama yine de gü-zel hayaldi. "Belki sana bir kız kardeş gelir... İleri de yani. Hemen değil oğlum, tamam yahu kıskanma," derken par-maklarını karnına usulca vurmuş ancak oğlu hiç tepki vermemişti. Masadaki çikolata dolu kavanozu göbeğinin üstüne koyup kaşık kaşık yerken onun hareketlenmesini bekliyor, hissetmek için dikkat kesiliyordu ancak yine tık yoktu. Dün de oğlunun çok durgun olduğunu, neredey-se hiç hareket etmediğini düşünerek endişelenmekle sakin kalmak arasında gidip geldi. Tam o sırada mutfağa geri dönen Alparslan saatini kontrol ederek kendisini öpüp,

şirkete geçerken Bergüzar hâlâ oğlunun hareketlerini hissetmeye çalışıyordu.

Toprak gün boyu Arda'yla vakit geçirmiş, Alparslan ise Hulusi Bey'le malûm toplantıya dalıp gitmişti. Saat akşamı bulduğunda Bergüzar tıpkı sabahki gibi yine oğluna dokunuyordu. Hâlâ hareket yoktu. Artık sakinliği yerini endişeye bırakmaya başlamıştı. Evde de tek olduğundan ve kimseyi yok yere telaşlandırmamak adına sessizce beklemeye devam etti. Bir saat kadar daha zaman geçip de hiçbir değişiklik olmayınca ilk işi doktorunu aramak oldu.

"İyi akşamlar Bergüzar Hanım. Yoksa bu telefon, Ayaz doğuyor haberini vermek için mi?" diyen neşeli ses bile gülümsetmemişti.

"Merhaba Doktor Bey... Ben sizi aradım çünkü... Ayaz dünden beri hiç hareket etmedi. Ne yaptıysam onu hissedemiyorum. Bu... Bu normal değil, değil mi?"

Telefonun ucunda az önce neşeyle şakıyan doktorun sessizliği tüylerini diken diken ederken "Bergüzar Hanım, hemen hastaneye gelir misiniz? Bebeği kontrol edelim," demesiyle dolan gözlerinden yaşlar süzülmüştü.

"Kötü bir şey oldu değil mi?" derken sesi o kadar karamsar ve acı doluydu ki doktor ilk olarak anneyi sakinleştirmesi gerektiğini fark etti.

"Bergüzar Hanım siz sakin olun ve en kısa sürede hastaneye gelin. Ben sizi bekliyorum. Ayaz'ı görmeden neler olduğunu söylemem imkânsız. Siz sadece sakin olun olur mu?" Bergüzar gözlerindeki yaşları silip sanki doktor kendisini görüyormuş gibi başını salladı.

"Tamam, şu an evde yalnızım ama Alparslan'a haber verip hemen yanınıza geleceğim."

"Bekliyorum..." Telefon kapandığı anda elleri karnını sarmıştı. Korkuyla iç çekip "Ne olur... Sakın gitme. Oğlum..." diye mırıldandı. Titreyen elleri yeniden telefonu kavrarken Alparslan'ı aramıştı. Telefon daha ilk çalışında

açılıp "Bebeğim," diyen o sesi duymasıyla gözyaşları peşi sıra düşmeye başlamış, göğsü sıkışmıştı. İçini çeke çeke "Alparslan," dediği andaysa karşı tarafta sessizlik oldu ancak çok uzun sürmedi.

Toplantı odasında saatlerdir oturduğu koltuktan kalkıp camın önüne ilerleyen Alparslan "Bergüzar, ne oldu bebeğim?" diye sorarken, duyacağı cevabın iyi olmadığını hissetmiş gibi buz kesmişti.

"Bebek... Oğlumuz..." sözleriyle gözlerini kapatıp, cama avuç içini dayayarak durmaya çalıştı. "Oğlumuza ne oldu Esmerim? Doğum mu başladı? Hemen geliyorum..." İyiyi umut etmeye çalışarak toplantı odasının kapısına yönelse de yüreğinde bir yerlerde bir ağırlık vardı ve adımlarını yavaşlatıyordu. Onun son sözlerini duyarak ayaklanan babasına, kardeşlerine ve Hulusi Bey'e bakarken "Oğlumuz dünden beri hiç hareket etmedi. Bütün gün bekledim ama hâlâ hareketsiz. Doktor hastanede bizi bekliyor," dediğini duymuş ama idrak etmek istememişti.

Başını hızlıca sağa sola sallayıp "Emin misin?" diye sorarken bacaklarının bağı çözüldü sanki. Bir an bile durmayan, bazen tekme atarken annesinin karnından fırlayacak gibi olan oğlu nasıl hareket etmezdi?

"Korkuyorum. Ona bir şey olmamıştır değil mi?" Bergüzar'ın tek kelimesiyle, "korkuyorum" demesiyle bacakları can buldu. Evde yalnız olduğunu hatırlayıp koşmaya başlarken arkasında telaşlı bir sürü insan bırakmıştı.

"Kapıdaki şoförle hastaneye geç bebeğim. Ben de hemen geliyorum."

"Toprak..."

"Toprak'a haber vereceğim. Arda onu yanımıza getirir. Sen hemen dediğimi yap."

"Tamam..." Telefon bu sözle kapanırken çoktan arabasına binmiş, gaza basmıştı. Toplantı odasında öylece kalan babasına ve kardeşlerine hiçbir şey söylemediğini hatırlatan

telefona cevap verip, Atilla'ya durumu anlattı ve hastaneye gelmelerini söyledi.

Hastaneye giden yollar uzadıkça uzuyor, yaşadıkları korku hepsinin yüreğini eziyordu. Alparslan baba, Bergüzar anne olacaktı elbet ama bir de ailenin geri kalanı vardı. Bir kez daha babaanne olmayı dört gözle bekleyen Neşe Hanım, Derin'in bebekleriyle oynadığı gibi, Ayaz'ın da arabalarıyla oynamayı hayal eden dede Süleyman, amca olacakları ve aileye bir hergele daha geleceği için gün sayan amcalar Atilla ve Ertuğrul, bir kez daha hala olacağım diye gezen Tomris... Bizden yenge değil hala olur diyen Aylin ve Armağan, Ayaz oğlan dayısız kalamaz biz de dayıları olacağız diyen Murat ve Arda... Daha yeni yeni teyze olacağı fikrine alışan ve yeğenini heyecanla bekleyen Toprak, küçük oğlanın anneannesi ve dedesi olmaya torun haberini aldıkları ilk andan beri gönüllü olan Suna Hanım ve Mehmet Bey... Ankara'da bebeğin doğum haberini dört gözle bekleyen Sedef anne ve kızlar. Teyze olmayı bekleyen dört genç kadın...

Bir de Bergüzar'ın daha yeni haberdar olduğu babası. Bir kızı olduğunu aylar önce öğrenen, torunu olacağını ise yeni duyan gizemli baba, dede...

Eğer bebeğe bir şey olursa bu sadece Alparslan ve Bergüzar'ı yıkmayacak, üzmeyecekti. Bütün aile bu acının altında ezilecekti. O yüzden herkes yüreği ağızlarında hastaneye geliyordu.

"Esmerim," diye fısıldarken terden ıslanan saçlarına öpücük kondurdu. Teninin soğukluğuyla ürperip endişeyle doktorlara baktı. Karısı ve oğluyla ilgilenen doktora gözleri takılırken, bir umut ağzından iyi sözler duymayı diledi.

"Neler oluyor Doktor Bey?" Doktor ultrasonda oğluna bakıyordu ancak o bakışlar daha öncekiler gibi ışıl ışıl değildi. Zaten doktoru da daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti. Ters giden bir şeyler olduğu açıktı.

"Bergüzar Hanım'ı acilen doğuma almalıyız," deyip

ikisine de ciddiyetle baktı. "Bergüzar Hanım haklı. Bebek hareket etmiyor, kalp atışlarını duymakta zorlanıyoruz."

Onlar daha duyduklarını algılayamadan hasta bakıcılar Bergüzar'ı doğuma hazırlamak için odayı boşaltmış, Alparslan kapı önünde haber bekleyen ailesine durumu anlatmıştı.

Odadan çıkarılan Bergüzar, etrafındaki kalabalığa bakarken gözyaşları daha da hızlanıyordu. Yalnız büyümüş, bütün zorluklara yalnız yürümüş biriydi. Ta ki hayatına Alparslan girene kadar... Şimdiyse ailesi vardı ve bu aile çok kalabalıktı. Kardeşinin ağlamaklı yüzüne bakıp elini sıkıca tutarken, ailesinin moral vermeye çalışan sözlerini hayal meyal işitiyor, sadece başını sallıyordu. Dakikalar sonra doğumhanedeki hazırlıklar tamamlanıp ameliyat başlayacağı sırada elini tutan eli ve alnına dokunan dudakları hissetti. Alparslan steril önlük giymiş, saçına bone, yüzüneyse maske takmış vaziyette yanına gelmişti.

Karısının elini sımsıkı tutuyor, saçlarına usulca öpücükler konduruyordu. Gözleriyse doktorların üstündeydi. Görebildiği kadarıyla hepsi temkinli biraz da gergin vaziyette oğlunu sağ salim dünyaya getirmek için uğraşıyorlardı.

"Biz ne zorluklar atlattık. Azıcık bize çektiyse ona hiçbir şey olmaz. Ne olur ağlama bebeğim. Sen ağlayınca benim gücüm tükeniyor. Sen ağlayınca dünyam kararıyor. Ben seni güldürmek, mutlu etmek için varım. Üzme beni... Üzme bizi..."

Karısını sakinleştirmeye çalışırken önlerinde neler olup bittiğini, bebeklerinin iyi olup olmadığını da merak ediyor, anlamaya çalışıyordu. Kısa süre sonra içeride oluşan koşturmacayla Alparslan'ın gözleri ileride toplanan kalabalığa takıldı. Bir şeyler oluyordu ama neler olduğunu anlayamıyordu.

Usulca doğrulduğu sırada küçücük bir aralıktan oğlunu gördü. Doktorun ona kalp masajı yaptığını anlamasıysa çok sürmedi. Yer bir an da ayaklarının altından kayıp giderken, Bergüzar'ın sesi kulaklarına ilişti.

"Ne oluyor Alparslan? Oğlumuz iyi mi?"

10. BÖLÜM

Hayat bu kadar acımasız olamazdı. Bunca acıya göğüs gerip altından kalktıkları hâlde bir de çocuklarının acısıyla sınanma ihtimali Alparslan'ın kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. Doktorlar bebeği yaşama döndürmeye çabalarken, Alparslan karısının sesiyle kendine geldi.

"Neden ağlamıyor? O iyi mi Alparslan? Doğruyu söyle!" Bergüzar hırıltılı sesi ve zor aldığı nefesine rağmen bağırıyordu. Alparslan gözlerindeki yaşları elinin tersiyle silip, ona döndü ve gülümsemeye çalışarak "İyi... İyi olacak," diye mırıldandı.

"Alparslan doğruyu söyle!" Alparslan'ın gözleri bebek ve Bergüzar arasında gidip gelirken, doktorun derin bir nefes aldığını gördü. O sırada doktorla göz göze geldiler ve o gözlerde gördüğü parıltının sebebini anlaması zor olmadı. Oğlu nefes almıştı. Hayattaydı. Yanlarındaydı.

"Çok kısa da olsa annesine götürün," derken bebeğin ağlama sesi her yanı sarmıştı. Alparslan ve Bergüzar bu sesin varlığıyla gözyaşlarını tutamazken hemşireler bebeği annesine getirip, göğsüne yatırdılar. Bebek Bergüzar'ı hissettiği anda ağlamayı bıraktı ve küçücük elleriyle onun tenine dokundu.

Alparslan ve orada bulunan herkes bu manzara karşısında şaşkın, mutlu ve bir o kadar da duygusaldı. İki canın birbirine olan bağlılığının kanıtıydı bu sahne. Bir ömür sürecek ve asla kopmayacak bağ, o ilk kalp atışında, gözyaşında ve dokunuşunda gizliydi. İçeride gözyaşları sel olurken, kapının önünde de gergin bekleyiş sürüyordu.

[illegible] bebeği Bergüzar'dan alıp, hızla yoğun bakıma [illegible] Ayaz yeniden ağlamaya başladı ve sesi yine [illegible] Kapının önünde onu heyecanla bekleyen ai[illegible] arkadaşları kapıdan çıkarılan bebeği görüp, sevinçle dok[illegible] Fakat sevinçleri çok kısa sürdü. Bebeğin yo[illegible] Bakımına götürüldüğünü öğrenince öylece donup kaldı[illegible] Ne diyeceklerini, ne yapacaklarını bilemez hâlde birbir[illegible] bakıyorlardı. Kimse tek kelime etmiyordu. Bu sıra[illegible] yeniden çıkan Alparslan'ın bembeyaz olan yüzü herkesi [illegible] da telaşlandırdı.

"Oğlum neler oluyor?" Alparslan, asansöre bindirilen [illegible] yerinde kapılar ya[illegible] kapandı ve gözden kayboldular.

"Ağladığında kalbi atmıyordu." Sesindeki korku, acı ve endişe tınısına karışmıştı. Tıpkı kendisi gibi ailesinin de korku ve endişe dolu sesleri uğultuya dönüşüp tüm koridoru kapladı. Neşe Hanım gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başlarken, kızlar hem onu sakinleştirmeye çalışıyor hem de kendilerini ağlamamak için var güçleriyle sıkıyorlardı.

"Nasıl? Neden?" Atilla'nın sesi her zamanki ruh hâline göre çok endişeli ve ciddi çıkmıştı.

"Bilmiyorum. Ben... Bergüzar'ın yanına dönmeliyim," dediği gibi yeniden doğumhaneye girdi. Bergüzar'ın yanına ulaşmadan sesini duymaya başlamasının iyi olmadığını anlayacak kadar kendindeydi. Bu sebeple adımlarını hızlandırdı ve soluğu karısının yanında aldı.

"Alparslan... Oğlumuzu neden götürdüler? Onun neyi var?" Alparslan yüzüne, saçlarına öpücükler kondururken "İyi olacak. Sadece gözlem için yoğun bakıma götürdüler. Güçlü ol. Güçlü dur ne olur. Sen böyle yaparsan ben nasıl dayanırım."

Bergüzar yattığı yerden kocasına dikkatle baktı. Bebeğinin hayatı için o kadar endişelenmişti ki kocasının

yorgun ve üzgün ifadesini fark etmesi uzun sürmüştü. Derin bir nefes alıp, elini ona uzattı ve parmak uçlarını yüzünde gezdirdi. "Güçlü olacağım. Söz veriyorum."

"Güçlü olacağız. Yan yana duracağız. Sizi seviyorum. Seni dışarıda bekliyorum bebeğim," diyerek giderken doktorlar dikiş atmaya başlamışlardı.

Yaklaşık bir saat sonra odaya alındığında aldığı ilaçların da etkisiyle iyice sersemlemiş ve duyguları darmadağın olmuştu. Güçlü olacak ve dik duracaktı. Kocasına, kendine verdiği sözü yerine getirebilmek adına, bir damla gözyaşı akıtmamak için direniyordu. Fakat direnci kapıdan giren ailesini görmesiyle bir nebze de olsa kırıldı ve gözünden yaşlar usul usul döküldü. Ertuğrul, Atilla, Murat ve Arda, Alparslan ile konuşurken geri kalan herkes Bergüzar'ın yatağının başucuna toplanmıştı.

"İyi misin kızım?" Süleyman Bey'in sesindeki tedirginlik belli oluyordu. Bergüzar gözünden akan yaşları elinin tersiyle silip "İyi olacağız," dediğinde Süleyman Bey'in yüzünde gülümseme belirdi. Ona yavaşça yaklaşıp, saçlarını öptü.

"İyi olacağız, güzel kızım." Herkes iyi şeyler düşünmeye çalışıyor, umutlarını kırmıyorlardı. Bu sırada açılan kapıdan içeri hemşire girdi ve doğruca Bergüzar'a ilerledi.

"Annemizin dinlenmeye, bebeğimizin ise annesinin sütüne ihtiyacı var. Sizleri dışarı alabilir miyim?" deyince Alparslan dışında herkes odadan çıkmıştı. Alparslan yorgun bedenini arkasındaki duvara dayayıp, gözlerini kapattığı sırada hemşire ve Bergüzar'a anne sütüyle alakalı bilgiler veriyor, onun moralini yüksek tutmaya çalışıyordu.

"Bebeğin güçlenmesi ve daha hızlı iyileşebilmesi için sütünüz çok önemli Bergüzar Hanım. Ne kadar olursa olsun, süte ihtiyacımız var. Şu an bebeğimiz kuvözde olduğu için gün içerisinde sık sık sütünüzü sağmanız gerekecek," dedikten sonra Bergüzar'ın sütünü sağıp götürdü. Baş başa

kalan çiftin gözleri buluştuğunda ikisinin de gözünden birer damla yaş süzülmüştü. Bergüzar parmaklarını birbirine kenetleyip, ağlamaya başlayınca Alparslan ona doğru ilerledi ve yatağının kenarına oturup, ona sıkıca sarıldı.

"Ben... Biz... Böyle hayal etmemiştik..." Hıçkırıklarına karışan kelimeler Alparslan'ın kalbini paramparça ediyordu.

"Evet bebeğim... Böyle hayal etmemiştik ama..."

"Ben güçlü olamıyorum. Bebeğimi istiyorum. Ona sarılmak, koklamak, uyurken onu izlemek istiyorum. Bu haksızlık Alparslan..." Alparslan'ın kollarında dakikalarca ağladıktan sonra derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp ona baktı.

"Beni ona götürür müsün?" Alparslan bir süre düşündü. Buna hazır olup olmadığını kestiremiyordu.

"Dikişlerin var bebeğim. Sana da bir şey olmasına dayanamam," deyince Bergüzar'ın bakışları buz gibi oldu.

"Görmek istiyorum. Bunun neyini anlamıyorsun!" Sesi sert ve son derece yüksek çıkmıştı.

"Anlıyorum ama..."

"Anlamıyorsun! O orada yalnız. Belki korkuyor, belki beni, bizi arıyor. Görmek istiyorum." Yaşadıklarının ağırlığı, hormonlarının değişimi, ilk sütünü bile ona kendisinin verememesi, kokusunu duyup, küçücük bedenine sarılamaması... Daha nice duygu, boşluk, yokluk. Hepsinin karısını nasıl alaşağı ettiğini gözlerinde görüyordu.

"Tamam, hemşireyi çağırayım. Doktoruna da soralım. O gidebilirsin derse gidelim," dediyse de karısının itiraz dolu bakışlarının farkındaydı. Odadan çıkıp hemşireyi bulmak için koridorda ilerlerken ailesine "Bebeği görmek istiyor. Biraz dinlen dedim ama ikna edemiyorum. Belki doktor ve hemşire ikna eder," demişti.

Durumu hemşireye ve doktora anlattığında ikisinin de gözlerindeki anlayışı görebiliyordu. Onu, karısını ve endişelerini anlıyorlardı. Annenin bebeğini görmek istemesini anladıkları gibi... Ancak daha aldığı lokal anestezinin bile etkisi

geçmemişti. Dikişleri yeni atılmıştı. Bergüzar'ı yatağından kaldırmaları için birkaç saate daha ihtiyaçları olduğunu söylediler ve yüreği ağzında atan babaya destek olmak için ona açıklamayı kendileri yaptılar.

Bergüzar, Doktor ve hemşirenin uyarılarıyla biraz olsun sakinleşip, saati izlemeye başlamıştı. Saatler geçmiyor gibi geliyordu. O ise hızlıca geçsin, bir an önce oğluma kavuşayım, bir kez daha göreyim istiyordu. İlaçların etkisiyle yarı uyur yarı uyanık geçen iki saatin sonunda "Abi hadi gel biraz çıkalım," diyen Atilla ve Ertuğrul ile odadan çıkarken, Tomris içeri girdi.

"Sen gidip biraz hava al. Biz yanındayız."

Alparslan sadece başını sallayıp koridorun sonundaki asansöre ilerledikten birkaç dakika sonra terastaydı. Soğuk havaya rağmen ardı ardına sigara yakıp içerken "Oğlumu ilk gördüğüm ânın böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Doktorların onu hayata döndürmek için verdikleri çabayı gördükten sonra ona yeniden bakmaya korkuyorum," diye fısıldamış, Atilla ve Ertuğrul sessizce dinlemişti. Çünkü söylenecek söz yoktu. Onların teselli eden sözleri, umut vaat eden cümleleri yoktu ancak Alparslan derin bir nefes alıp, çatallı çıkan sesine inat konuşmaya devam etti.

"Hayatımda bu kadar korktuğumu hissettiğim çok az an vardı. Ama bu kadar canımın yandığı bir başka an hatırlamıyorum." Gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Omuzlarını kavrayan elleri hissederken "Hepsi geçecek abi. Bugünler kötü birer anı olarak hafızalarımızda kalacak," diyen Ertuğrul'un sözlerini duymuş, öyle olmasını dileyerek iç çekmişti.

Yeniden aşağı indiklerinde Bergüzar'ın yanına girmeden önce derin bir nefes aldı ve kapıyı yavaşça araladı. Kırgınlıkla kendisine bakan kahverengi gözleri gördüğünde içi acımıştı. O gözlerin kendisine kırgın, üzgün bakmasını istemese de yaşananlar başka şans bırakmıyordu.

Karısının başucuna gidip, hiçbir şey söylemeden yanına uzandı ve başını yavaşça kalbinin üstüne koydu.

Bergüzar ise hiç beklemediği teslimiyet karşısında şaşırıp kalmış, yanında uzanan kocaman bedene bakıp duruyordu. Kendisi anneyse, sevdiği adam da babaydı. Kendisi ne kadar acılı ve üzgünse o da o kadar acılı ve üzgündü. Yaşananları onun açısından da görmeyi başardığı anda gözyaşları yine yanaklarına düşmeye başlamıştı. Oğlunu heyecanla bekleyişini, onu sever gibi karnını okşayışını, dudaklarını şişkin göbeğine dayayıp kocaman öpücükler konduruşunu, baba oğul yaptıklarını iddia ettiği sohbetleri hatırlarken derin bir iç çekti. Usulca saçlarını okşayıp öperken, onun dudaklarından dökülen "Korkuyorum Bergüzar! Belki de ilk kez bu kadar çok korkuyorum. Hem senin için, hem de oğlumuz için..." sözlerini duymuştu.

Ne ilginçtir ki bu korku ve acı dolu sözler, Bergüzar'ın içindeki yangını bir anlığına söndürdü sanki. Parmaklarının ucuyla kocasının saçlarına dokunmayı sürdürüp bir kez daha öptükten sonra "Ben de korkuyorum... Ama oğlumuzu görünce bu korkuların son bulacağına kendimi inandırmak istiyorum. Onun bize, anne ve babasına ihtiyacı var Alparslan. Benim için, bizim için değil... Bu sefer oğlumuz için güçlü olmalıyız," deyip sustu ve Alparslan'ın başını göğsünden kaldırıp gözlerinin içine baktı. Yüzünü sırılsıklam eden yaşları o an gördü. Avuç içleriyle kocasının yüzünü yavaş yavaş sildi, yanaklarını öptü. "Oğlumuz yaşıyor. Savaşıyor. Önemli olan da bu! Şimdi onun yanına gideceğiz ve burada kaldığımız her an onun yanında olacağız. Tıpkı yaşamı boyunca yanında olacağımız ve ona güven vereceğimiz gibi," dedikten sonra yeniden sessizleşti fakat bu sefer yüzünde bir gülümseme belirmişti.

"Sen baba olmayı kolay zannettin galiba!" Bu sözler üstüne Alparslan da gülümsedi.

"Bu kadar zor olabileceğini düşünmemiştim."

Bergüzar anestezi etkisinden çıkıp, ayaklarının üstüne bastıktan sonra birkaç yudum su içmiş, herhangi bir kusma, baş dönmesi gibi aksilikler olmayınca da oğlunun yanına gitme isteğini yinelemişti. Ancak bu sırada odaya getirilen ılık çorbayı içmesi söylendiğinde yüzü yine asılmıştı. Ailesinin endişeli yüzlerine bakınca onları daha fazla üzmemek ve kendisine ısrar etmemeleri için karşı koymayıp getirilen çorbadan da içti. Sonunda herkesi iyi olduğuna ikna etmeyi başardığında soluğu yeni doğan yoğun bakımının önünde almıştı.

Camın arkasında yatan ufacık beden, yüreğe neden böylesine ağır geliyordu? Orada yatan canlarından bir parça olduğu için miydi bu yangın?

Bu soğuk kış gününde sadece beziyle kuvözün içinde yatıyor ama usul usul da kıpırdanıyordu. Ufacık elinin üstündeki iğneye bakarken ikisinin de canı yanıyordu sanki. Elini cama dayayıp oğlunu sever gibi yapan Bergüzar, zar zor nefes alırken diğer eliyle de kocasını tutuyordu.

"Ayaz... Sadullah Ayaz," diye mırıldandı. Alparslan, bir kolunu ona doladığı sırada "Sadullah Ayaz Yalın," diye fısıldadı. Söylediği bu isim kulağına o kadar güzel duyuluyordu ki, içindeki acıya merhem olduğunu hissetti. Aslında Alparslan o an kalbinde, ruhunda bir şey hissetmişti. Oğlunun gitmeyeceğini, önlerinde upuzun bir hayat olduğunu iliklerine kadar biliyordu sanki.

"Gitmeyecek... Daha çok yolumuz var. Yaşayacağımız, göreceğimiz şeyler var. Oğlumuz hiçbir yere gitmeyecek." Karısına sımsıkı sarılıp, saçlarını okşayıp öptü. Daha fazla ayakta durmasın diye onu odaya götürdüğünde Ayaz'a süt sağma vaktinin geldiğini söyleyen hemşire içeri girmişti. Onları odada baş başa bırakıp tekrar oğlunun yanına döndü ve camın ardında yatan oğluna bakmaya devam etti. Bu

sırada yanına sessizce gelen kardeşlerinin farkındaydı ama kimse konuşmuyordu.

Alparslan tıpkı Bergüzar'ın yaptığı gibi elini camla birleştirdi. Pürüzsüz ve soğuk cam, avucunun ısısıyla ısınırken uzaktan da olsa oğluna dokunur gibi olmuştu.

"O, içinde huzurla ve güvenle uyusun diye oda hazırladık. Her şeyi tek tek düşündük. Renk renk, çeşit çeşit kıyafetler aldık. Hepsinin içerisinde oğlumuzu hayal ettik. Birlikte oyunlar oynama hayali kurarak oyuncaklar aldık. Eksik bir şey kalmasın diye uğraşırken, kendisinden eksik kaldık. Küçücük bir kuvözde, bedenine takılan aletlerin, damarlarına girilen iğnelerin altında yattığını bilmek, huzursuzluğunu görmek, o ağlarken sadece izlemek zorunda kalmak... Canım acıyor!" derken yanlarına yaklaşan tanıdık simayı gören Atilla usulca "Şu gelen, Osman amca değil mi?" demiş ve hepsinin başı aynı yöne dönmüştü. Ertuğrul gözünü ondan ayırmadan "Gerçekten o. Burada ne işi var ki?" sorusunu sorarken Osman dedikleri Beyefendi yanlarına varmıştı.

"Çocuklar..." deyip onlara bakarken yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Size çocuklar demek de garip oldu," derken Alparslan'a yaklaşıp elini sıktı. "Geçmiş olsun Aslanım. Dilerim karın ve çocuğunu yanına alarak buradan çıkarsın."

"Âmin, inşallah Osman amca... Sen... Burada ne arıyorsun? Bir sıkıntı mı var? Nadide teyze iyi mi?"

Osman Bey hafifçe başını sallayıp "İyi," demekle yetinirken, Atilla ve Ertuğrul'la da tokalaştı. Osman Bey, Süleyman'ın samimi olduğu nadir insanlardan biriydi. Yirmi beş senedir tanışır, görüşür, birlikte iş yaparlardı. Hatta şirketin bir kısmını Ankara'ya taşıdıklarında Alparslan'a yardım eden, yol gösteren Osman olmuştu.

Alparslan'ın Defne'den sonra depresyona girip içine kapandığı o dönemlerde bile hep bir gözünü üstünde tutmuştu. Sonradan birbirlerinden uzak kalmışlardı çünkü

Alparslan durmaksızın çalışan bir adama dönüşmüş, dış dünyaya kendini kapatmıştı.

Aralarında kısa bir sessizlik oluştuğu sırada "Osman!" diyen tanıdık sesi takip eden adam yılların eskitemediği dostuna gülümsedi. Hızlıca onların yanına gelen Süleyman Bey, eski dostunu görmeyi hiç beklemediği için son derece şaşkındı. İki adam birbirini şöyle bir süzüp gülümseyerek kucaklamıştı.

"Hâlâ aynısın Süleyman."

"Sen de hiç değişmemişsin Osman'ım," diyen Süleyman Bey, bir adım geri çekilip aklına gelen soruları telaşla sıraladı. "Bizi duyup da mı geldin yoksa... Nadide'ye bir şey olmadı değil mi?"

"Hayır hayır. Korkma, Nadide buradaki evde ve gayet iyi. Birkaç günlüğüne İstanbul'a geldik."

"Hayır olsun Osman, sen İstanbul'a pek gelmezsin."

Osman Bey, dostunun nokta atışı sözlerine zorla tebessüm edip başını yere eğdi. Derin bir nefes alıp başını tekrar kaldırdığındaysa hepsine tek tek bakıp "Buraya kızımı görmeye geldim," demişti. Karşısında dikilen dört adamın da kendisine boş bir ifadeyle bakmasını göz ardı etmeye çalışarak gözlerini camın ardındaki küçük bebeğe çevirdi ve fısıldadı. "İlk önce annesiyle tanışacaktım ama kısmet torunumu görmekmiş," demesiyle Yalın erkeklerinin başları hızla Ayaz'a dönmüş, birkaç saniye sonra da aynı hızla Osman'a geri dönmüştü. Hepsi aynı anda "Ne?" sorusunu sorarken Osman Bey asıl bombayı patlattı.

"Eşref Hulusi Açıktan ve Toprak'ın bulduğu o adam benim!" Şok üstüne şok geçiren dört adam bir süre hiçbir şey diyemeden ona bakıp kaldığında Osman da sustu. Sessizce ilk şokun geçmesini bekledi. Silkelenerek kendine gelmeye çalışan Süleyman Bey zor da olsa fısıldayarak "Bir dakika, bir dakika... Sen, Bergüzar'ın öz babası mısın?" sorusunu sormuş, Osman da başını sallamıştı.

"Nasıl olur? Biz seninle yıllardır tanışırız. Meral'le geçmişiniz olduğundan dahası Nadide dışında bir kadınla geçmişin olduğundan hiç bahsetmemiştin."

"Annem... Rahmetli annemi bilirdin Süleyman. Çok zor kadındı. Nadide'den öncesini anmayı, Meral'in adının söylenmesini bile yasaklamıştı. Ben de o kadın hiç hayatıma girmemiş gibi devam ettim. İkimiz tanıştığımızda muhtemelen Bergüzar çoktan doğmuştu."

Duyduklarının verdiği sıkıntıyla gömleğini çekiştiren Alparslan "Osman amca, Bergüzar seninle tanışmaya hazır değil. Zaten şu an çok zor bir süreçten geçerken karşılaşman kıyamet olur. Neden geldin, neden şimdi?" diye sorunca Osman suçluluk duygusuyla başını eğmiş ama sorulana cevap da vermişti.

"Korktum Alparslan, korktum. Hiç tanışmadan, bir kere bile yüzünü görmeden kaybetmekten korktum. Aslında amacım böyle bir anda çıkıp gelmek değildi. Zaten o yüzden adımı saklamalarını istedim. Size yüz yüze söylemek için. Ama doğum yaptığını ve bebeğin yoğun bakıma alındığını duyunca dayanamadım."

Süleyman Bey, dostuna kolunu sarıp az ilerideki koltuklara ilerlerken "O, sen misin?" diyen donuk, duygusuz, çok tanıdık sesi işittiler. Alparslan put gibi kalırken sırtı canını yakacak kadar gerilmiş, gözlerine resmen kor ateşler düşmüştü. Böyle olmazdı, böyle öğrenemezdi. Bu kadın, sevdiği kadın, kızı... Bir de bu yükü kaldıramazdı.

Usulca arkasına dönüp karısının ifadesiz gözleriyle karşılaşınca buz gibi bir ter sırtından aşağı indi. O sırada babasının önünde duran Süleyman Bey ise kızı gibi sevdiği Bergüzar'ın gözlerine bakıyordu. Birkaç saniyelik bakışmanın sonunda kenara çekilmesiyle baba kız ilk kez yüz yüze kaldı. Birbirlerinden oldukça uzak ama karşı karşıyalardı.

"Şimdi sen, benim..." Tüm kelimeleri tek tek ve üstüne basa basa söylüyordu. Gözlerindeki ve sesindeki öfke o

kadar belliydi ki Süleyman ile yaşıt olan adam bir an ürkerek silkindi. Ama beklediği cevabı verdi.

"Babanım!" dediği an da Bergüzar durdu durdu ve sinir bozucu bir kahkaha attı.

"Heh!" Öfkeli sesi koridorun duvarlarına vurup, kendilerine geri dönerken "Bir sen eksiktin!" demekten kendini alamadı.

Osman Bey bu cümleyle olduğu yerde yeniden sendeledi. Onun elinden tutan ise Süleyman oldu. "Bilmiyordum Bergüzar!" Sesi pişmanlık doluydu. Buruk, kırık ve üzgündü. Gözlerinin altındaki çizgilerden usulca dökülen yaşlar, Bergüzar'ın canını acıtıyordu. Fakat onun da canı yanıyordu.

"Yediğin haltı da mı bilmiyordun? Niye geldin? Niye buradasın?" Bir an sustu ve sözlerine devam etti. "Ya da neden bu kadar geç kaldın?" demesiyle arkasını dönüp gitmesi bir olmuştu. Arkasında bıraktığı beş adam birbirine bakıp kalırken Bergüzar hızla odasına girip sıkışan kalbinin üstüne elini koydu. Kalbi resmen ağzında atıyordu.

Günlerdir hayal ettiği, neye benzediğini düşündüğü adamla karşılaşmıştı. Canı yanmıştı ama ona uzaktan da olsa bakarken kendisiyle bir benzerlik aramadan edememişti. Zorla soluklanıp banyoya girdiği sırada odanın kapısının açıldığını duydu. Ancak umursamayıp yüzünü soğuk suyla defalarca yıkadı. Ağlamak, bağırmak, isyan etmek istemiyordu. Çünkü bu ve benzeri tüm duyguların oğlunu o kuvöze mahkûm ettiğini düşünüyor, kendini suçluyordu. Eğer son günlerini stresten uzak geçirebilseydi belki de oğlunun kalbi durmayacaktı ve o, şu an kollarında olacaktı.

Şimdi ise bu duyguları yaşamanın sütünü kesmesinden korkuyordu. Zaten oğluna verebildiği tek şey sütüydü. Onu da kaybetmek, kendi acısının içinde yok etmek istemiyordu. Acıyan canına ağlayacaktı belki ama şimdi değil diyerek dimdik durmaya çalışıp banyodan çıktı.

Banyonun karşısındaki duvara yaslanmış yıkık dökük duran kocasına bakarken usulca adımlamış, sessiz sakin bir şekilde kolları arasına girip yüzünü boynuyla çenesi arasındaki boşluğa saklamıştı.

"Sarılıp kuzum desene," demesiyle Alparslan acı acı güldü. İçine katmak ister gibi ama canını yakmaya da korkarak sarılırken saçlarını öpüp "Kuzum," dedi.

"Bir daha..." Çocuk gibiydi. Sevgi, şefkat görmek isteyen bir çocuk gibi... Başını hafifçe geri çeken Bergüzar, kollarını kocasının boynuna dolayıp kendine yaklaştırdı ve dudaklarını birleştirecek oldu. Ancak aklına gelen şeyle durup "Artık sana yaklaşabiliyorum," demesiyle ikisi de birkaç saniye öylece kalıp kahkahayı patlatmıştı. Dakikalar boyu birbirlerine sarılarak katıla katıla gülerlerken, kapının önünde gerginlikle bekleyen Ertuğrul ve Atilla afallayıp bakıştılar. Atilla gözlerini kaçırıp başını usulca salladı.

"Bergüzar'ın akacak gözyaşı kalmadı sanırım. Artık acılarına kahkahayla tepki veriyor." Aileden biri üzülünce hepsi üzülür, hepsi acı çekerdi. Bergüzar'a inen her darbe onlara da iniyordu sanki.

Ama her darbenin sonunda biraz daha güçleniyor, ellerini daha sıkı tutuyor ve yeniden ayağa kalkıyorlardı. Atilla, omzuna dolanan kolun huzuruyla başını kaldırıp kardeşine zar zor gülümserken "İyi ki varsın lan. Sen olmasan bu harumcı kral beni unuturdu. Ağlayacağım galiba." Bu sefer kahkahayı patlatan iki kardeş olmuş, sesleri koridoru inletmişti. Hastane sessiz olunması gereken bir yerdi ancak şu an içlerindeki acının sesini bastırmak için dış seslerini kısmamaya kararlıydılar.

Tam beş gün, beş gün boyunca oğullarını canın ardından izlemişlerdi. O beş gün boyunca evladını uzaktan uzağa izleyen bir tek Bergüzar ve Alparslan değildi. Osman Bey hastaneden ayrılmamış, kızının gözüne batmadan onu izlemişti. Yavrusu yavrusunu, o ise yavrusunu izliyor, onun

için endişeleniyordu. Bir yandan da gidip konuşmak, kendini anlatmak istiyordu ama onu etkilememek için kendine engel oluyordu.

Yılın ilk karının ayazı şehre düştüğü gecenin sabahı Doktor Bergüzar'ın odasından içeri girdi. Alparslan uzandığı koltuktan doğrulup, elindeki kitabı başucunda duran şifonyerin üstüne koyup başını kaldırdığı anda donup kaldı.

"İstanbul'a çöken ayazdan üşümeyin diye, size içinizi ısıtacak bir oğlan getirdim. Adı tıpkı dışarısı gibi Ayaz ama kendisi sıcacık," derken tıpkı kocası gibi şaşkın bakan kadına yaklaşıp bebeğini kollarına bıraktı ve müjdeyi verdi.

"Artık sizinle vedalaşma vaktimiz geldi. Ayaz bebekte korkulan hiçbir semptom görülmedi. Kendisi turp gibi... Evinize gidebilirsiniz."

Bergüzar kollarında duran çocuğuna bakıp kalırken, Alparslan odanın tavanındaki desenleri inceliyormuş gibi bir ileri, bir geri yürüyüp duruyordu. Gözlerine dolan yaşların akmaması için verdiği çaba gerçekten görülmeye değerdi.

Şaşkınlığın ardından gelen sevinç gözyaşları, bugüne kadar yaşanan tüm acıları bir bir silerken Bergüzar oğluna sokulup kokusunu çekti. "Oğlum... Bitti. Her şey geçti, geride kaldı bebeğim."

"Bitti!" diye fısıldayan kocasına bakıp gülümsedi.

Yarım saat sonra yatağından kalkıp, eşyalarını toplamak için harekete geçmek istemişti ama oğlunu bırakamıyordu. Daha doğrusu bıraksa nasıl bırakacak, tekrar almak istese nasıl alacaktı bilmiyordu. Yanlarında kazık gibi duran kocasına yaklaşıp bebeği kollarına bırakmak için bekledi. Onun bu bekleyişini anlayamayan Alparslan ise yüzüne bakıyor öylede duruyordu.

"Açsana kollarını be adam... Oğlun geldi," demesiyle gözlerindeki paniği, yüzündeki gerginliği görüp güldü.

"Ben tutamam ki Esmerim. Çok küçük. Bir yerini acıtırım."

"Alparslan, hadi," derken sesi sakin ama bir o kadar da heyecanlıydı. Oğlunun ve kocasının ilk temasını görmek için sabırsızlanıyordu. Alparslan kocaman kollarını ürkekçe açıp oğlunun kollarındaki kuş misali varlığını hissedince kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Küçücüktü ama kara kara gözlerinin ardından sanki yüzüne bakıyordu. Sakallarını batırmaktan korkarak oğluna sokulup kokusunu çektiği anda gözlerinden yaşlar düştüvermişti. Öyle güzel, öyle mucizevi, öyle korumasıydı ki o an candan daha kıymetli olanın evlat olduğunu gerçekten anladı. Ona gelmesin de bana gelsin demek ne demekmiş, nasıl hissettirirmiş bildi.

"Senin kadar güzel kokan biri var Esmerim. Pamuk gibi... Şuna bak." Gözleri buluşup sözsüz şekilde birbirlerine teşekkür ederlerken hemşire odaya girmişti.

"Bebeğimiz artık annesini emmeyi öğrenebilir," demesiyle Alparslan, oğlunu annesine uzattı ve yataktan kalktı. Yaklaşık bir saat süren emzirme çabalarının sonunda Ayaz memeyi tutmayı başarmıştı. Bergüzar gözünü kırpmadan oğlunu, Alparslan da aynı şekilde oğlunu ve karısını izliyordu. Ne muazzam bir manzaraydı. Oğlu küçücük elleriyle annesini tutmaya çalışıp, peşi sıra yutkunurken çıkan o ses. Belki de hayatında duyduğu en güzel seslerden biriydi. Usulca karısının yanına oturup boynuna doğru sokulurken "Ama bu hergele yine aramıza girdi kadınım," demesiyle Bergüzar kıs kıs gülmüş, Ayaz ise huzursuzlanıp homurdanmıştı. Emerken rahatsız edilmek istemediğini anladıkları ilk an ise bu olmuştu. Birbirlerine şaşkın şaşkın bakıp yine kıkır kıkır güldüler. Onlar güldü, Ayaz homurdandı, onlar fısıldaştı, Ayaz memeyi bırakıp yaygarayı bastı.

Artık karısını bir erkekle daha paylaşması gerektiği bilincine eren Alparslan suratını asıp söylenirken Ayaz da söyleniyor, Bergüzar ise onlara bakıp gülüyordu. Baba ve oğulun aynı kadına olan sevgisinden doğan savaş, şimdiden başlamıştı.

Ayaz bebeğin eve geleceği haberi günler sonra ailede bayram havası esmesine neden oldu. Herkes artık rahatça gülüyor, espriler havada uçuşuyordu. Bu durumdan en memnun olan ise tabi ki Atilla'ydı. Çünkü günlerdir yapamadığı kötü esprileri artık içinde patlamak üzereydi. Ardı ardına patlattığı esprileri herkesi delirtme noktasındaydı ama o asla vazgeçmiyor ve aynı soğuk şakalarını yapmaya devam ediyordu.

Bu sırada evin kapısından içeri giren Bergüzar ve Alparslan karşılarında duran ailelerine gülümseyerek baktılar. Herkes hasretle bekledikleri bebeği görmek için onlara ilerlerken, Bergüzar kucağında tuttuğu oğlunu Süleyman Bey'in kollarına bıraktı. Süleyman Bey, gözleri dolu dolu torununa bakarken "Büyük Selçuklunun hükümdarı Alp Arslan'ın oğlu... Ayaz..." diye mırıldandığı sırada oğluna gururla bakıyordu.

"Ailesine, vatanına, milletine hayırlı bir evlat olsun inşallah. Seni çok bekledik oğlum... Zorlu yollar aşıp aramıza geldin. Bize hep mutluluk getir inşallah. Hoş geldin Ayaz Yalın! " dedikten sonra bebeğin kokusunu içine çekip, alnına dudaklarını hafifçe bastırdı. Alparslan ve Bergüzar Ayaz'ın ilk adını kimseye söylememişti. Bunun için Sadullah dedenin de aralarında olması gerektiğini düşünmüş ve böyle bir karar almışlardı.

Tüm aile sevinçle Ayaz'ı kucaklayıp, sevgiye boğarken, Toprak, Ankara'da haber bekleyen Sedef anne ve kızları aramış, Süleyman Bey ise babasını arayıp müjdeyi vermişti. Sadullah Bey'e Ayaz'ın hastanede kaldığını hiç söylememişlerdi. Heyecan yapar, üzülür de bir şey olur diye Ayaz'ın sağ salim eve geleceği ânı beklemişlerdi. En küçük torununu görmek için en kısa sürede toparlanıp yola çıkacağını söyleyen adamın sesindeki neşe duyan herkesi gülümsetmişti.

Bebeğe alışma dönemini Neşe Hanım ve Tomris'in yanında geçirmek isteyen Bergüzar, kendilerine hazırlanan odaya çıkarken arkasında bir kadın ordusu vardı. Neşe Hanım, Tomris, Toprak, Armağan ve Aylin her zamanki gibi arkasındaydı. Onların desteğini almak Bergüzar'a güç veriyordu. Aylin, kızı Derin'i kucağında oynatırken bir yandan da "Bak sana bir arkadaş geldi prensesim," diyordu. Sözlerinde ne kadar haklı olduğunu, aileye katılacak her çocuğun arkadaştan, kuzenden ziyade kardeş olacaklarını yıllar içinde göreceklerdi.

Neşe Hanım ve Süleyman Bey'in evinde geçen bir hafta zordu. Zorluğun sebebiyse Ayaz'dı. Durmaksızın ağlıyor, ortalığı inletiyordu. Bu durumdan resmen zevk alan ikili ise babaanneyle dedeydi. Ayaz'ın her yaygarayı basışında birbirlerine bakıp mest oluyorlardı. Bu ev, Derin doğana kadar torun hasreti çekmişti. O hasretten sonra bu ses, onlara mükâfat gibi geliyordu.

Bir hafta boyunca bebeği görmeye gelen herkes evde ağırlanmış, Ayaz doyasıya sevilmişti. Sedef anne ve kızlar iki gün misafir olup gittikten sonra ailenin asıl dedesi eve giriş yaptı. Bütün aile onu karşılamak için bir aradaydı. Hatta Suna Hanım ile Mehmet Bey bile işlerinden izin alıp gelmişti.

Sadullah dede önce dünürleri olan ailenin büyükleriyle selamlaşıp, hoş geldiniz demiş, sonra oğlu Süleyman ve Neşe'yi tebrik etmişti. Gözlerini torunlarının üstünde gezdirip sarı saçları ışıl ışıl parlayan Derin'i kucaklayıp sevmişti. Sıra en küçük toruna geldiğindeyse heyecanı gözlerinden okunuyordu. Usulca adımlayıp torunu Alparslan'ın kollarındaki küçük bedeni kucakladı. Dudakları kıpır kıpırdı. Dua ettiği belliydi. Herkes sessizce onları izlerken, Sadullah dede usulca bebeği kokladı.

Adınla yaşa, var ol, Ayaz Yalın," demesiyle Alparslan'ın gözleri karısına döndü ve onayını bekledi. Bergüzar hafifçe

başını sallayıp gülümseyince Alparslan, ailesine dönerek konuşmaya başladı.

"Herkes bu aslan parçasının adını Ayaz olarak biliyor ama oğlumuzun bir ismi daha var. Bu haberi sana telefonda vermek istemedik," derken gözleri dedesini buldu.

"Oğlumuzun asıl adı, Sadullah Ayaz Yalın," dedi.

Sadullah dede ne diyeceğini bilemeyerek zorla yutkundu ve boşta kalan eliyle yaşaran gözlerinden akmaya hazırlanan yaşları sildi. Aslında gözleri dolan ya da ağlayan bir tek kendisi değildi. Süleyman Bey ve Neşe Hanım başta olmak üzere herkes duygulanmıştı.

"Çok yaşasın, ömrü uzun, sağlıklı ve güzel olsun. Vatanına, milletine, ailesine ve ana babasına hayırlı bir evlat olsun. Senin adın, Sadullah Ayaz Yalın olsun," derken gözlerindeki yaşlar yanaklarına vardı.

Adını aldığı büyük dedesi kulağına ezan okuyup, ismini tekrarlarken Ayaz sessizce durmuştu. Sanki olan biteni anlıyor gibiydi. Alparslan ve Bergüzar'ın dedelerine teşekkürüydü bu.

Eğer o gelip de Alparslan ile konuşmasaydı belki de şu an mutlu bir aileleri olmayacaktı. Bergüzar bu yaşananları duyduğu ilk anda oğlunun adının Sadullah Ayaz olmasını istemişti. Kocaman gönlüyle, ince düşüncesiyle, nahif ruhuyla Bergüzar yine Alparslan'ın gönlünü fethetmişti. Bir gönül kaç kez kazanılırdı bilmiyordu ancak bu kadın her hareketiyle içine işliyordu.

Herkes yemek telaşında koştururken oğlunu uyutan Bergüzar pencerenin önünde durmuş dışarıyı izliyordu. Alparslan karısına usulca yaklaştı, arkasından sıkıca sarıldı. Yüzünü boynuna gömüp, kokusunu derince içine çekti ve dokunduğu noktayı öptü.

"Bebeğim..." Bergüzar gözlerini huzurla kapatıp, elini arkasına uzattığında Alparslan'ın yüzünü kavramıştı.

"Canım..."

"İyisin değil mi bebeğim?" Bergüzar kocasının kolları arasında dönüp gözlerinin içine baktı. Böyle sessizleştiğinde aklından neler geçtiğini en iyi anlayan oydu. Aklında babası vardı. Günlerce hastanede kendisini uzaktan uzağa izleyen babası... Ancak hâlâ onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığını bilemediğinden konusunu açmıyordu.

"İyiyim. Daha da iyi olacağım." Usulca başını sallayan Alparslan dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Seni görmek isteyen biri var. Onunla bir kez olsun konuşmanı istiyorum." Bergüzar huzursuzca gözlerini kapatıp nefes alırken "Osman Bey mi?" diye sormuştu. Alparslan, karısının huysuz ifadesine anlayışla gülümseyip parmak uçlarıyla yanaklarını okşadı.

"Hayır bebeğim. Gelen Osman amca değil." Bergüzar gelenin kim olduğunu şimdi merak etmişti.

"Kim öyleyse?"

"Babamın çalışma odasında seni bekliyor!" dedikten sonra dudaklarını tekrar öptü. Önünden çekildi. Bergüzar hem meraklı, hem de endişeliydi. Kendisini görmek için gelen kişin kim olduğunu düşünerek toplantı odasına varıp, kapının önünde kısacık bir an soluklandı. Kapının kolunu bastırdıktan sonra yavaşça ittirdi ve odaya girdi.

Karşısında Neşe Hanım yaşlarında bir kadın durduğunu gördüğünde biraz şaşırmıştı. Fakat bozuntuya vermeden kendinden emin adımlarla kadına yaklaştı ve daha kendisi hamle edemeden kadın elini ona doğru uzatarak "Nadide Özden," dedi. Bergüzar kadının kim olduğunu ve neden kendisiyle görüşmek istediğini şimdi anlamıştı.

"Osman Özden'in eşisiniz sanırım." Nadide Hanım, başını usulca salladıktan sonra "Evet," derken Bergüzar koltukları gösterdi.

"Lütfen buyurun. Ayakta kalmayın. Size ne ikram etmemi istersiniz?"

Kadın ona içtenlikle gülümseyip bir şey istemediğini belirtti ve vakit kaybetmeden söze girdi. "Sana rahatsızlık vermek ya da huzurunu kaçırmak istemem kızım... Fakat seninle kadın kadına konuşmak istememi mazur gör lütfen!"

Bergüzar bu sakinlik, mahcubiyet ve kibarlık karşısında şaşırmıştı. "Rica ederim Nadide Hanım. Asıl ben, bilmeden hayatınıza girerek huzurunuzu kaçırdıysam özür dilerim. Sanırım benimle de bunu konuşacaksınız. Eminim ki kimse yıllar sonra bir anda ortaya çıkıveren bir çocuğu istemez. Sizi anlıyorum gerçekten. Eğer sözünü edeceğiniz şey kendi çocuklarınıza veya mal mülk paylaşımına gelecekse bunları konuşmaya hiç lüzum yok. Benim asla öyle bir talebim olmayacaktır." Sözlerini hızla, karşısındaki kadına müsaade etmeden sıralamıştı. Bergüzar'ın kendini anlatmaya çalışması ve telaşlı sözleri Nadide Hanım'ı güldürünce, Bergüzar yine kadına bakıp kaldı.

"Bizim çocuğumuz yok Bergüzar kızım!" Bergüzar kırdığı potu o an fark edip, pişmanlık, mahcubiyet ve üzüntüyle yüzünü ekşitti.

"Yirmi altı senelik evliyiz fakat hiç çocuğumuz olmadı. Çünkü ben..." Sözlerini tamamlayamayıp, gözlerini anında pencereye çevirdi ve birkaç saniye dışarıyı izledi.

"Ben çok özür dilerim Nadide Hanım. Sizi bir an da karşımda görünce aklıma başka bir sebep gelmedi. Lütfen özürlerimi kabul edin!" derken gerçekten sesi titriyordu. Yerinden kalkıp, az ilerideki su sebilinden iki bardak su doldurdu ve bir bardağını kadına uzatıp yine karşısına oturdu.

"Önemli değil, nereden bilebilirsin ki... Tıpkı bizim, senin varlığından yıllarca haberdar olmadığımız gibi!" demesiyle asıl konunun ne olduğunu anlayan Bergüzar, yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Osman ile bir çocuğumuz olmasını o kadar çok istedik ki... Günlerdir evladının başını bekleyen bir 'anne'

olarak bizi en iyi sen anlarsın diye düşünüyorum. Her hamileliğim hüsranla sonuçlandı. Defalarca bebeklerimi kaybettim. Ben bu durumu o kadar kafama takmıştım ki olacağı varsa da olmadı. İsyan ettim... Osman'a sebepsizce küstüm. Yaradan belki de benim bu davranışlarımın cezası olarak bize hiçbir zaman bir evlat vermedi. Sonunda anladım ve kabullendim." Kadın gözünden akan yaşı yavaşça silerken, Bergüzar da kendini zor tutuyordu. Zaten hormonları dalgalı deniz gibiydi. Nadide Hanım'ın söyledikleri ise o denizi coşturuyordu.

Zaman geçti... Günlerce hatta aylarca kimseyle konuşmadım. Bir de baktık ki hayat arkadaşımı da kaybetmek üzereyim. Osman'ın benim ardımda darmadağın olduğunu fark ettiğim gün kendime geldim ve yeniden ayağa kalktım. Tamam, çocuğum olmuyordu ama yardım edebileceğim binlerce çocuk var dedim ve hayata döndüm. Yıllar böyle geçti, Osman ile baş başa, el ele, kol kola, yürek yüreğe... Fakat hep bir yanımız eksik kalmıştı işte..." Susup soluklandı. Suyundan yudumladı.

"Bir akşam Osman eve öyle bir girdi ki aklım yerinden çıkacaktı. Telaşla ellerimden tutup beni koltuğa oturttu ve o kadını anlattı. Benden önce yaşanan bir şey olduğunu fakat bir çocuğunun olduğundan hiçbir zaman haberinin olmadığını söyledi. Öncesinde çok şaşırdım. Ne diyeceğimi, düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemedim. Ama sonra bir şeyin farkına vardım. Osman'ın bir çocuğu vardı. Kaç yaşında olursa olsun onun çocuğuydu."

Bergüzar, karşısındaki kadının kim olduğunu anladığı anda aklından onlarca kötü senaryo geçirmişti ancak hiç böyle bir gerçekle karşılaşacağını düşünmemişti. Kadının, yıllarını geçirdiği kocasının çocuğuna yani kendisine duyduğu saygıya hayran olmuştu. Ne diyeceğini bilemeyerek susarken Nadide Hanım "Arada bir bizi ziyarete gelip hâlimizi hatırımızı soran, bayramlar da kapımızı çalan

birinin olabileceğini fark ettim. Bana bir şey olursa Osman yalnız başına ne yapar diye korkmadığımı fark ettim," dediği anda Bergüzar'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. Kendini tutmak istese de başaramayıp, içini çekerken ellerini yüzüne kapattı ve içinden geldiği gibi ağlamaya başladı. O ağlıyor. Nadide Hanım ağlıyordu.

Bergüzar, başka bir adamı baba bilip yıllarca onun gidişinin travmalarını yaşayıp, annesiz babasız büyümenin hüznünden, Nadide Hanım ise yıllar boyu evlat hasreti çekip belki de şimdi bulmuş olmanın mutluluğunda gözyaşı döküyordu. İkisinin de sebepleri farklıydı ama gözyaşıydı işte. Dakikalar sonra Nadide Hanım yerinden kalkıp Bergüzar'ın yanına oturdu ve ellerini yüzünden çekip koyu kahve gözlerine dikkatle baktı.

"Biz... Yaşı kaç olursa olsun, kim ya da kimden olursa olsun, geçmişinde neler yaşamış olursa olsun, evimize bir çocuk geldi diye o kadar sevindik ki sana anlatamam Bergüzar. Bizlerle konuşmak istemiyorsan, görüşmek istemiyorsan bunu anlarız. Neden diye sormaya hakkımız yok. Yıllar sonra karşına dikilip, hadi bizi sev, hadi bizi kabullen diyemeyiz," derken Bergüzar'ın ellerini usulca seviyordu. Tıpkı bir anne gibi... Tıpkı, Sedef anne gibi... Neşe ve Suna anne gibi...

Kadın gözlerini yeniden ona çevirdi ve fısıldadı. "Senden tek ricam var..."

Bergüzar ağlamaktan kısılan sesiyle "Sizi dinliyorum!" derken kadının ellerinin hafif hafif titrediğini hissedebiliyordu.

"Bugün iyiyim, sağlıklıyım, ayaktayım, kocamın yanındayım ama eğer bir gün bana bir şey olursa ve Osman arkamda kalırsa... Osman'ı lütfen yalnız bırakma kızım!" demesiyle Nadide Hanım yeniden ağlamaya başladı.

Fakat bu seferki ağlayışındaki acı bariz belliydi ve Bergüzar onun hâline dayanamayıp sımsıkı sarıldı. Nadide Hanım bu dokunuşla önce ne yapacağını bilemese de çok

geçmeden o da Bergüzar'a sıkıca sarılmıştı. Dakikalarca birbirlerinin omuzlarına gözyaşlarını emanet ettiler. Bir süre sonra ikisi de sakinleşip birbirlerinden ayrıldıklarında Bergüzar ağlamaktan kaybolan sesini bulmaya çalışıp "Konuşmanın başındaki sözlerimle ve Osman Bey'i görmek istememle sizi üzdüysem çok özür dilerim. Ben, böyle olduğunu bilemezdim," dediğinde Nadide Hanım, adına yakışır bir incelikle gülümsedi.

"Kimse bilemezdi kızım. Sözlerinle beni kırmadın, sakın kendine dert edip üzülme. Emzirdiğin bir evladın var. Ve ne olur bizleri suçlama. Tüm bu yalanlar, oyunlar o kadının işi. Seni ve Toprak'ı yıllar evvel bulabilseydik eğer... Ah keşke... Her şey bambaşka olabilirdi."

Bergüzar başını sallayıp tebessüm etmeye çalıştı. Sahi, bu gerçekler ta o zamanlar ortaya çıksaydı hayatları bambaşka olur muydu? Yaşadığı her yokluk, her acı, üzüntü ve niceleri bugünkü kadını doğurmuştu. Şimdi bu kadar güçlü bir Bergüzar ise, bunu geçmişine borçlu olduğunu bilerek "keşke" demedi.

"O zamanlar yollarımız kesişseydi ne ben şimdiki ben olurdum, ne de Toprak. Biz, zor büyüdük ama güçlü büyüdük. Ayaklarımız yere hep sağlam bassın diye çabaladık. Çünkü düşersek kaldıracak bir ailemiz, annemiz, babamız yoktu. Eğer biz o yolları yürümeseydik ne Alparslan'la tanışır âşık olur, sever ve sevilirdim. Ne de oğlumuz olurdu. Belki yine tanışırdık ama böyle sever miydik? Bilemiyorum." Kadının elini usulca sıkıp gözlerine içtenlikle bakarken "İyi ki o zamanlar tanışmamışız demek daha iyi. Böylece binlerce farklı ihtimali düşünüp savaşmak zorunda kalmayız. Bize nasip olan, bundan sonrasıymış," demiş ve susup sözlerine nasıl devam edeceğini düşünmüştü. Çünkü bu nahif ve yüce gönüllü kadını asla kırmak istemiyordu.

"Nadide Hanım, ben de sizler gibi olan biteni yeni öğrendim. Hâlâ şaşkınım, inanmakta zorlanıyorum ama onu

da merak ediyorum. Gösterdiği sabrın, çabanın farkındayım. Eninde sonunda yüz yüze geleceğiz bunun da farkındayım. Bu süreç ben ve ailem için olduğu kadar sizin için de zor ve sancılıdır muhakkak. Bu süreci en az hasarla atlatmaya çalışmak, ne kendimi ne de ailemi etkilemek istemiyorum. Madem büyüklük edip, nezaket gösterip evimize kadar geldiniz ve kendinizi en şeffaf şekilde anlattınız, ben de sizleri elimden geldiğince anladım. O zaman idamını bekleyen mahkûm gibi gerilip durmanın, diken üstünde oturmanın anlamı yok."

Babasıyla tanışacağını bu sözlerle söylerken Nadide Hanım'ın yüzünde gülümseme oluşmuştu. Bergüzar da ona gülümsemeye çalışıp aklına gelen şeyle ayaklandı.

"Oğlumu görmek ister misiniz Nadide Hanım?" Onun çocukları sevdiği gözlerindeki parıltıdan belli oluyordu. Kadın bu soru karşısında hem sevinmiş, hem de çok duygulanmıştı. Usulca yerinden kalkıp, elleri arasındaki kol çantasını sıkıca tuttu.

"Beni çok mutlu edersin Bergüzar."

Odadan birlikte çıktılar. İkisi de elini yüzünü yıkayıp, kendilerine çeki düzen verdikten sonra birlikte alt kattaki salona inmişlerdi. İçeriye adım atmalarıyla tüm gözler üstlerine döndü.

Herkes tedirginlik içerisinde onlara bakıp, ilk tanışmanın nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyordu. İki kadının gözlerindeki kızarıklıklar ise ağladıklarını açık ediyordu. Hızlıca ailesine bakan Bergüzar Ayaz'ın Neşe Hanım'ın kucağında olduğunu fark edip yaklaştı. Neşe torununu annesine verip birkaç adım geri çekilirken kocasının yanına gitmiş, heyecandan titreyen elini kocasının güçlü ellerine emanet etmişti.

Bergüzar ise hiç tereddütsüz Nadide Hanım'ın yanına ilerleyip, bebeği kollarına bıraktı. Kadın heyecandan dolan gözlerle bebeğe bakarken "Adı nedir?" diye sormuştu,

Bergüzar ise çoktan Alparslan'ın yanına ilerlemiş, kolunun altına girmişti.

"Sadullah Ayaz," dediğinde Nadide Hanım'ın gözleri taze babayı buldu.

"İlk adı deden, ikinci adı tarihten geliyor demek. Doğru mu tahmin ediyorum?" Herkes gülümseyerek ona tahmininin doğru olduğunu söyledikten sonra bütün aile salondaki koltuklara oturmuş muhabbet ediyordu. Uzun zaman sonra herkes gerçekten keyifliydi. Nadide ve Neşe Hanım'ın yıllar evvele dayanan tanışıklığı, dostluğu ortamı biraz daha yumuşatmıştı. Neşe, Nadide ve Suna'yı tanıştırmış üçü baş başa vermiş, hem Ayaz'ı seviyor hem de muhabbet ediyorlardı.

Bergüzar yine sessizdi, kocasının kolunun altında düşüncelere dalmış öylece oturuyordu. Alparslan'ın sorular sorup üstüne gelmemesini, duygularına, dalıp dalıp gittiği düşüncelerine saygı duymasını çok seviyordu. Kocasını çenesiyle yanağı arasındaki noktadan öptü ve birkaç dakika sonra ayağa kalkıp Süleyman Bey'in yanına ilerledi. Mehmet Bey'le muhabbete dalmış gibi görünüyordu ki Bergüzar'ın yanına gelmesiyle bir anda susup gözlerine baktı.

"Aramamı ister misin kızım?"

Daha ağzını açmadan ne diyeceğini bilecek kadar akıllı bir adam olmasına hâlâ şaşırıyordu. Bergüzar sadece başını salladı ve üst kattaki odasına gitmek için merdivenlere yöneldi. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bunu sağlamanın en kısa yolunun duş almak olduğunu düşündüğü için banyoya girdi.

Üstündekileri çıkartıp kirli sepetine attıktan sonra sıcak suyu açıp, bedenini akan tertemiz suya bıraktı. Bir süre sonra banyonun kapısının açıldığını duymuş, çok geçmeden de sırtına yaslanan bedenin hissettirdiği huzurla gözlerini aralamıştı. Alparslan omuzlarını usul usul öpüyordu. Onunla bir şeyler paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu, bu ani

yakınlık bedenine değen bedenin varlığı içinde biriken duyguları gün yüzüne çıkarıyordu.

"Alparslan..." Sesi buğulu, özlem dolu ve binlerce duyguyu taşır gibi çıkmıştı. Alparslan'ın elleri karnından yukarı çıkarak göğüslerini buldu ve onlara hafifçe dokundu. Bergüzar bu dokunuşla gözlerini kapatırken, bacakları titremeye başlamıştı. Kısa süre sonra elleri göğüslerinden kalçalarına inmiş, dudakları da sırtındaki dövmeye öpücükler bırakmıştı.

"Seni çok özledim bebeğim. Ama kavuşmamıza daha var. Beni daha fazla delirtip, aklımı almadan şuradan çıkalım ve aşağıya inelim," derken dişlerini sıktığını anlamak zor değildi. Bergüzar onun kolları arasında dönüp, gözlerinin içine baktı.

"Sonradan gelip olayı bambaşka yerlere götüren sizsiniz Alparslan Bey."

Alparslan ise bu sözlerin altında kalmayacak kadar karısını özlemişti. Onu duvarla arasına sıkıştırıp dudaklarına yapışırken Bergüzar da tırnaklarını hatırı sayılır şekilde omuzlarına geçirmişti. Hissettiği acıyla Alparslan'ın boğazından bir inleme koptu.

Birkaç dakika boyunca süren öpüşme sonunda kendilerine gelmeleri için arkalarında duran musluğu soğuk kısma çeviriverdi. Aniden soğuyan suyun şaşkınlığıyla çığlık atan Bergüzar, ona daha sıkı sarılırken Alparslan kıs kıs gülüyordu.

"Hadi bebeğim... Başımıza iş çıkartmadan şuradan çıkalım," deyip karısını son kez öptü ve duştan çıktı. Bergüzar da onun ardından dışarı çıkıp, üşüyen bedenini bornozuna sararak yatak odasına geçti. İkisi de hızlıca üstlerini giyip, saçlarını kuruttular ve alt kata inmek için odadan çıktılar.

Akşam yemeği hazırlanmış, masaya geçmek için son misafirin de gelmesi bekleniyordu. Bu sırada Bergüzar oğlunu emzirip uyuttu. Ayaz huzur içerisinde uyurken, hafifçe

vurulan dış kapının sesiyle irkildi. Kapıyı açması için herkes kendisine yol verince elleri heyecandan titremeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Karşısında heyecanla bekleyen Osman Bey'i görünce ne yapacağını bilemeyerek geri çekildi. Ancak onu içeri davet etmeyi de ihmal etmedi.

"Buyurun, hoş geldiniz." Sesi soğuk, gözleri bin bir türlü duyguyla bezeliydi.

Osman Bey tutmaya çalıştığı çiçek ve tatlısını Bergüzar'a uzatıp içtenlikle gülümsedi. "Davetin için çok teşekkür ederim Bergüzar. Beni çok sevindirdin."

Bergüzar da ona samimiyetle gülümsemeye çalışıp ellerindekileri aldı. "Zahmet etmişsiniz. Teşekkürler. Lütfen içeri buyurun." diyerek yemek salonunu göstermişti.

Alparslan, Osman Bey'in elini öpüp sarıldı. "Hoş geldin Osman amca. Davetimizi kırmayıp geldiğin için çok teşekkür ederiz."

"Asıl ben teşekkür ederim. Beni ve karımı böyle güzel bir günde evinize davet ettiniz. Ailenizle baş başa olmak isteyeceğiniz bir günde," dedikten sonra Sadullah deden başlayarak tüm aileyle selamlaştı. Karcan ailesiyle ilk kez tanıştığı için selamlaşma kısmı biraz uzun sürmüştü ve herkes iyice acıkmıştı.

Daha fazla vakit kaybetmeden sofraya geçtiler. Yemekler yendi, sohbetler edildi. Bu sırada ağlamaya başlayan Ayaz'ın sesi tüm evde duyulunca Bergüzar masadan kalkıp oğlunu almak için üst kata çıktı. Birkaç dakika sonra kucağında Ayaz'la içeri girdiğinde tüm gözler yine üstlerindeydi. Fakat en heyecanlı ve meraklı olan kişi Osman'dı. Bergüzar bu durumu fark edip, oğlunu Alparslan'a uzattı ve göz ucuyla Osman Bey'i işaret etti. Alparslan oğlunu kucakladı ve onu diğer dedeye, yani Osman Bey'e verdi. Osman heyecanla torununu kucağına alıp, kokusunu yavaşça içine çektiğinde yaşlar dolan gözleri Alparslan ve Bergüzar'ı bulmuştu.

"Allah bir daha kötü gün göstermesin. Analı babalı büyüsün inşallah."

"Âmin," diyen sesler herkesten yükseldi. Yemek son bulunca kızlar kahve yapma bahanesiyle mutfağa geçmiş, Toprak ablasına sarılmıştı.

"İyi ki onu da çağırdın. Çok mutlu olmuş baksana."

Bergüzar başını salona çevirip uzaktan uzağa babasına bakarken Osman Bey de bunu hissetmiş gibi başını çevirmişti. Gözleri buluştuğunda ilk kez uzun uzun bakıştılar. İkisi de gözlerini birbirinden ayırmıyordu. Tanımak ister gibi, benzerlik bulmaya çalışır gibi bakarlarken Bergüzar "Bunlar hazır. Hadi biriniz götürün," diyen Tomris'in sesiyle kendine gelip gözlerini kaçırdı.

Kahveler de içildikten sonra herkes ayaklanmaya başlamıştı. Suna Hanım ve Mehmet Bey dünürleriyle vedalaşıp kapıya ilerlerken Suna Hanım aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve Toprak'a baktı.

"Toprakçığım, birkaç gün sonra Amerika'ya döneceğiz ama dönmeden önce bize yemeğe gelirsen çok seviniriz," demesiyle kıs kıs gülüşmeler başlamıştı. Arda, annesine şaşkınca bakıp kaldığı sırada Toprak da ne diyeceğini bilemeyerek Arda'ya dönmüştü. Arda'nın tepkisizliğiyle homurdanan Alparslan, sırtına hatırı sayılır bir tokat indirince kendine geldi.

"Lan dingil, bön bön bakacağına araya girsene. Toprak ne diyeceğini şaşırdı."

"Hee... Tamam, peki!" deyip yine öylece durunca herkes kahkahayı basmıştı.

"Peki ne demek lan?" diye ensesinde hırlayan adamın korkusuyla ufalan Arda birkaç adımda ilerleyip onun menzilinden uzaklaşmaya çalıştı. Onların bu hâllerine gülen aile fertlerini görmezden gelmeye çalışan Arda "Çok iyi fikir. Bence de bir akşam bizde yemek yiyelim," deyip Toprak'ı yanaklarından hızlıca öptü ve resmen toz oldu. Toprak kıpkırmızı olan yüzünü yere eğip birkaç soluk aldı. Suna ve Mehmet, Toprak'a

gülümseyip dışarı çıktıklarında Nadide Hanım ve Osman Bey de kapıya yönelmişti ki az evvelki gülüşmeler kesildi ve ortam sessizleşti. Bergüzar Nadide Hanım'ın elini sıkıp vedalaşırken Alparslan da Osman Bey'le vedalaşıyordu.

Davet için de, yemekler için de çok teşekkür ederiz."

Rica ederiz Osman amca. Geldiğin için ben teşekkür ederim" diyen Alparslan'dan gözlerini ayırıp Bergüzar'a dönmüştü.

Müsait olduğun bir zaman seninle görüşmek istiyorum. Bu isteğimi geri çevirmezsen beni çok mutlu edersin," deyip kızına biraz baktıktan sonra cevap vermesini beklemeden eşinin elini tutup evden çıktı. Kardeşleri ve eşleri de onlarla vedalaşıp, evden sırayla çıktığında Alparslan salonda uyuyan oğlunun yanına ilerledi. Ayaz'ı uyandırmadan kucağına alıp yatak odasına giderken Bergüzar'ın da elini tutuyordu. Bir süre yatağın yanındaki beşiğin başında durup oğullarını izlediler. Sessizliğiyse Alparslan bozdu.

"Osman amcayla konuşmana sevindim." Bir yandan Ayaz'a bakıyor, bir yandan da karısının ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Eninde sonunda karşılaşacaktık. En azından bütün ailemiz yanımdayken yaşansın istedim."

Alparslan gözlerini ona çevirip kollarını açtı ve hiç vakit kaybetmeden kollarının arasına giren karısına sarıldı. "İyi yaptın bebeğim. Çok iyi yaptın."

"Çocuklarının olmadığını neden söylemedin?"

"Aranıza girmek istemiyorum. Ben, her zaman yanındayım ama onlarla kendin tanışmalıydın. Hikâyelerini onlardan dinlemeliydin. Eğer ben anlatsaydım... Nadide Hanım'ın yerini asla tutmaz, belki de seni tanışmaya ikna etmezdi."

Bergüzar usulca başını sallayıp "Doğru," derken gözleri yorgunluktan kapanmaya başlamıştı.

Alparslan onun kapanan gözlerini fark edip "Hadi artık uyuyalım," dediğinde sadece başını salladı.

11. BÖLÜM

O akşamki yemeğin üstünden bir ay geçerken Ayaz dünyaya, anne ve babasıysa ona alışmıştı. Artık kendi evlerine geçmiş, yepyeni bir düzen oturtmaya başlamışlardı. Bu sırada Toprak ise Suna Hanım, Mehmet Bey ve Arda'yla birlikte Amerika'ya gitmişti. Uzun zamandır kontrolleri aksadığı için, daha fazla vakit kaybetmeden onlarla gelmesini Suna Hanım söylemiş, ardından da Bergüzar'a durumu anlatmıştı. Toprak'ın sağlığı söz konusu olduğundan Alparslan bile homurdanmamış, hatta "Sizinle gitmesi daha iyi. En azından aklımız kalmaz,' demişti.

Bu bir aylık süreçte başka şeylerde olmuştu tabii... Mesela Eren ve Meral ülkeden toz olup, kayıplara karışmış, Hulusi Bey ise şirketinden çalınan paraların peşine düşüp resmi işlemleri başlatmıştı. Zaten Eren ve Meral'in kaçışı da bundandı.

Hiç kimseye dokunmadan, daha fazla zarar vermeden gitmelerini beklemeyen Alparslan buna epey şaşırsa da Hulusi Bey "Ben verdiğim sözü tutarım!' deyince endişelerini bir kenara koymuştu. Osman Bey ve Nadide Hanım'a gelecek olursak, onlar Ankara'ya dönmüş ama Nadide Hanım sık sık Bergüzar'ı arayıp nasıl olduğunu sormuştu. Birkaç gün önce aradığında ise telefonu kocasına vermişti. Osman Bey çekingen bir sesle "Seninle görüşmek istiyorum," diyerek yemek yedikleri akşamki sözlerini yinelemişti. Bergüzar da görüşmeyi kabul edince hazırlanıp İstanbul'a gelmiş ve geldiğini haber vermek için ilk kez kendisi aramıştı.

Bergüzar, bugün buluşma kararı aldığı Osman Bey'i görmek için Yalın Holding'e gidecekti. Oğlunu emzirip uyuttu ve saatini kontrol edip hazırlanmaya başladı. Emine abla ev işleriyle yeterince meşgul olduğundan ve yaşı da olduğundan Ayaz'a bakması için Neşe Hanım'ı çağırmıştı. Neredeyse gelir diye düşündüğü sırada kapının çaldığını duydu. Hızlıca saçını başını düzeltip alt kata inmeden önce oğlunu usulca öpüp koklamıştı.

"Annen geri gelene kadar babaanneni üzme tamam mı bebeğim." Odadan çıkıp alt kata indiği anda Neşe Hanımla karşılaştı.

"Neşe anne, hoş geldin," deyip sarılmasıyla Neşe Hanım mest olmuştu. Kendisine anne demesine, böyle sımsıkı sarılmasına bayılıyordu zaten. Bir de torununa bakması için çağırmasına ayrıca memnun olmuştu. Ayakları yere basmamıştı sanki eve gelirken, öyle hoşuna gitmişti ki bu rica, bir an bile düşünmeden "Sen işlerini hallet, babanla görüş. Ben torunuma seve seve bakarım kızım," demişti.

"Hoş buldum canım kızım. Sen geç kalma, gönül rahatlığıyla git. İsterseniz iş çıkışı karı koca yemeğe gidin, gezin," derken buzdolabına baktı.

"Süt bıraktıysan gerisi mühim değil, ben hallederim."

Bergüzar kocaman bir gülümsemeyle ona bakıp bir kez daha sarıldı. "Çok teşekkür ederim. Sütler buzlukta. Ayaz'ı az önce uyuttum. Bir iki saat uyanmaz."

"Tamam güzel kızım. Sen keyfine bak. Havan değişsin anneciğim," deyip onu öpmüş ve yolcu etmişti.

Bergüzar ise içi rahat evden çıkıp, şirkete gidene kadar aklından bir sürü düşünce gelmişti. Osman Bey'in kendisiyle ne konuşacağını, ısrarla görüşme talebinin sebebini merak ediyordu. Araç şirketin önünde durduğunda şoföre teşekkür ederek indi ve yürümeye başladı. Binaya girdiğinde üstüne dönen meraklı bakışlara aldırmadan asansöre binmişti. Uzun aradan sonra yönetim katına adım attığında

garip hissetmişti. Alparslan'la Ankara'daki tanışmaları, patronunun gaddarlıkları, koridorları inleten o sesi... Yaşanan iyi kötü her şeyi düşünürken odanın kapısına geldi. Kapının karşısına konumlanan masada başka birini görmek de duygusal bir karmaşa yaşamasına sebep olmuştu.

Gülümseyerek kendisine bakan kadına tebessümle karşılık verirken "Hoş geldiniz Bergüzar Hanım," dediğini duyarak düşüncelerinden sıyrıldı.

"Hoş buldum. Kolay gelsin."

"Alparslan Bey sizi bekliyordu. Geldiğinizi haber vereyim," demesiyle kapıya ilerlemiş, bir kez burup "Gir," diyen sesi duyarak kapıyı aralamıştı. Bergüzar ise bu ânı geçmişten bir anıyı izler gibi izleyip gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bergüzar Hanım geldi efendim," diyen kadını şöyle baştan ayağa süzmeden edememişti. Kendisiyle aynı yaşlarda, kendisinden biraz daha kısa boylu genç kadın, göz alabildiğine sarışındı. Sapsarı saçları beline doğru uzanıyordu. Oldukça fit bir görüntüsü vardı ve üstündeki etek ceket takım bedenine tam oturmuştu. Bergüzar, kadını resmen incelediğini fark edip silkelendi. Neydi şimdi bu? Kıskançlık mı? Kocasının böyle hoş bir kadınla tüm gün çalışıyor olması içinde bir şeyleri dalgalandırmıştı ama bunu dile getirmeyecek kadar da gururluydu.

Sarışın kadın, kendisini odaya alıp kapıyı kapattığında kocasının yemyeşil gözlerini görmüş ve nefes almıştı. O gözler, sımsıcak bakan gözler sadece kendisine öyle bakıyordu. Bunu biliyordu. Fakat bazen bilmenin, kıskanmaya engel olamadığını yaşayarak öğrenmişti. Kendisine adım adım yaklaşan adama bakarken, sabah evden çıkarken de böyle yakışıklı görünüp görünmediğini düşündü.

Evden çıkalı saatler olmuştu ama kocası hâlâ mükemmel görünüyordu. Saçının bir teli bile bozulmamış, gömleği kırışmamıştı. Dibinde durup yanağına uzanan adamı

kravatından yakalayıp dudaklarına yapıştığı anda homurdanmadan edemedi. Resmen hem öpüyor, hem de söyleniyordu. Alparslan ise böyle bir yakınlaşma beklemediği için şok olmuştu.

"Öpüyorum. Karşılık vermeyi düşünüyor musun?" diye söylendiğinde Alparslan kendine gelip onu ensesinden yakaladı. Bedenini bedenine yaslayıp boştaki eliyle belini sararken aralarındaki boy farkını azaltmak için karısını havaya kaldırmıştı.

"Madem böyle bir niyetin vardı, erken gelseydin ya bebeğim." Ensesindeki elini aşağıya indirip poposunu kavrarken Bergüzar derin bir soluk alıp inledi.

"Böyle bir niyetim yoktu ama..."

"Ama..."

"Seni böyle görünce..."

"Sabah evden çıkarken de üstümde aynı takım elbise vardı karıcım. Bilseydim seni uyandırır ve çok özlediğimiz bazı aktiviteler yapmamızı sağlardım."

Bergüzar hoş bir kahkaha atıp alnını alnına dayadı ve soluklanmaya çalıştı. "Keşke uyandırsaydın."

"Buna hazır olup olmadığını bilemiyorum. Kendini ne zaman hazır hissedersen ben hazırım bebeğim. Ve..." Dudaklarını usulca öpüp devam etti. "Çok özledim..."

"Annen bize paydos verdi. Gönlünüzce gezin, yemek yiyin, vakit geçirin dedi," derken bir yandan da hâlâ elinde tuttuğu kravatla oynuyor, Alparslan'ın sabrını zorluyordu.

"Bu, çocuk babaannede güvende ve yeterince süt stoku var, gönlünüzce sevişin demek mi?"

"Gezmeyi, yemek yemeyi sevişmek olarak anlıyorsan..."

"Anlamak değil de, o kısmı işime geliyorsa diyelim." Bergüzar mırıldanarak göğsüne yaslanınca kollarını sımsıkı doladı ve saçlarını öptü. Onlar aşk ve tutku denizinde kendilerinden geçmek üzereyken kapının çalmasıyla Alparslan suratını asmış, Bergüzar ise belli belirsiz gülmüştü.

"Haydi, şu meşhur 'gir' feryadını bas da kızcağız kapıda ağaç olmasın." Alparslan bu sözlere bıyık altından gülüp karısını kolunun altına aldı ve kravatını düzeltti. Ardından 'gir' demesiyle Bergüzar kahkaha atmadan edememişti. Onu taklit ederek "Gir!" deyişine gülmek üzere olan Alparslan'ı durduran, odaya giren yardımcısı oldu.

"Alparslan Bey, Osman Özden geldi efendim."

"İçeri al lütfen," demesiyle Bergüzar başını kaldırıp kocasına imalı imalı baktı.

"Lütfen mi? Bana lütfen falan demezdin." İşte bu siteme dayanamayan adam bir kahkaha koyuverince yardımcısı şok olarak yüzüne baktı ama ânında toparlanıp odadan çıktı.

"Kadın şok oldu, yazık!" Alparslan yüzünü sıvazlayıp Bergüzar'ın huysuz ifadesine kıs kıs gülmeye devam ederken kulağına eğildi.

"Senden sonra çok değiştim bebeğim. Artık kimsenin senin kadar iyi bir asistan olamayacağını kabullendim ve gittiğin günden beri yanımda çalışanların en iyisi olan bu kadına daha nazik davranmaya çalışıyorum. O da kaçıp gitmesin diye. Ama..." deyip karısına döndü ve onu gölgesine hapsetti sanki.

"En güzel 'lütfen'lerim senin Esmerim. Lütfen beni öp, lütfen beni sev, lütfen benimle seviş, lütfen o küçük adamı bu gece erken uyutalım ve..."

"Merhaba!" diyen sesi duyarak susmuş, karısının yanaklarındaki kızarıklığa yarım bir gülüşle karşılık verip arkasındaki misafire dönmüştü.

"Hoş geldin Osman amca. Biz de seni bekliyorduk." Onca edepsizliği yapmamış, onca sözü söylememiş gibi toparlanıp adamın elini sıkmasını şaşkınlıkla izleyen Bergüzar, dakikalar sonra neden şirkete geldiğini hatırlamıştı. Kendisine yaklaşıp elini uzatan adamı idrak edip elini sıkması birkaç saniye gecikirken Osman Bey bunu farklı algılasa da Alparslan gerçek sebebi biliyordu.

Karısının başını döndürmüş, anlık gerginlikten ve düşüncelerden uzaklaşmasına yardımcı olmuş, hatta şu ânâ değil de gece olacaklara odaklanmasına sağlamıştı.

"Hoş geldiniz Osman Bey."

"Hoş bulduk Bergüzar. Görüşme isteğimi geri çevirmediğin için teşekkür ederim." Sözlerine güler gibi yapıp "Zaten ısrarcı olduğumuzdan başka seçeneğim kalmadı diyelim." demişti.

Acımasızca dile getirdiği bu sözlere Osman Bey hiç şaşırmasa da Alparslan bir süre atallamıştı. Karısı isterse çok can yakıcı olabiliyordu. Bunu dışarıdan bir göz olarak gördüğü için şükür etse beceriklik mi olurdu bilmiyordu ama derin bir soluk almadan edemedi. Ok gibi ışıldayan kahverengi hareler kendisine böyle bakmasın diye canını verirdi. Osman Bey'in işinin zor olduğunu düşünürken "Ayakta kaldın Osman amca. Lütfen otur," derken göz ucuyla karısına bakıp dudaklarını kıpırdattı.

"Lütfen" diyen o dudaklara dikkatle bakan gözlerin ateşi şimdi bambaşkaydı sanki. Canını yakmıyordu da yüreğini delip geçiyordu. Gece de bedenini yakacağını biliyordu. Aklının daha da uygunsuz yollara sapmasını engellemek adına gözlerini Osman Bey'e çevirdi. Hâl hatır sorup, ne ikram edelim sorusunu da arkasına eklediğinde az şekerli bir kahve cevabıyla yardımcısını aramıştı.

"Bergüzar Hanım için ılık su ve papatya çayı. Yanında limon ve bal olsun. Bize de bir sade, bir az şekerli Türk kahvesi lütfen."

Karısına hiç sormasa da ne içeceğini yanında istediklerine kadar nokta atışı bilmesine gıptayla bakan Osman Bey tebessüm etmekten kendini alamadı. Kızının bu yaşına kadar yaşadıklarını ondan dinlememişti fakat araştırıp öğrenmişti. Onca badireyi atlatan kızının güçlü biri olduğunu anlamıştı. Ancak yine de yanında onu kendisinden iyi tanıyan, önemseyen ve seven birinin olması içine su serpmişti.

"Nasılsın Bergüzar?" Osman Bey çekinerek de olsa ilk adımı atmaya çalışıyordu. Bu durum, yüzünden, sesinden, ellerini nereye koyacağını bilememesinden belliydi.

Bergüzar onu incelemeyi bırakıp gözlerine baktı. "Teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız? Nadide Hanım nasıl?"

"Nadide iyi. Ankara'da kaldı ama sana çok selam söyledi." Kendisi için 'iyiyim' gibi hiçbir kelime kullanmamış, kendisinden bahsetmemişti.

"Sadullah Ayaz nasıl? Büyümüştür bile... Hanginize benziyor? Sanki annesine benzeyecek gibi ama?" derken yüzünde saf bir mutluluk belirmişti. Karı koca, çocuklardan bahsederken nasıl da mutlu oluyorlardı. Hiç sahip olamadıkları o duyguya rağmen öyle içten, öyle şefkat doluydular ki bunu anlamamak imkânsızdı.

"Büyüyor küçük adam. Gittikçe de annesini andırıyor sanki. Teni, gözleri, saçları... Hepsi Bergüzar'ın kopyası gibi..." Alparslan bunu söylerken mest oluyordu. Şirkete tebrik için gelen eş dost "Kime benziyor?" sorusunu sorunca göğsünü kabartıp "Annesine benziyor," diyordu. Karakteri de annesine benzesin istediğindendi bu mutluluğu. Yüzü, gözü, teni kime benzerse benzesin, yeter ki annesi gibi güçlü biri olsun diye dua ediyordu.

"Bakışlarındaki ciddiyet ve soğukluk aynı sen," diyen sesle omzunun üstünden karısına bakıp tebessüm etti.

"En olmayacak özelliğimi almış hergele. Ben ne yapabilirim Esmerim?"

Onlar atışırken Osman Bey yine sessiz kalıp izleyip, gülümsemekle yetindi. Dakikalar sonra kahveler gelip Alparslan ilk yudumunu alırken, Osman Bey öylece durmuştu. Gerginliği o kadar fazlaydı ki adam bir türlü rahatlayamıyordu.

"Osman amca, sen iyi misin?" diye soran Alparslan da artık kahvesini içmiyordu. Fincanı sehpanın üstüne bırakmış,

adama dikkatle bakıyordu. Bir an göz ucuyla karısına bakıp onun da dikkatle Osman'a baktığını gördü. Yüzünde endişe belirmişti ama hâlâ sessizdi.

"Az sonra konuşacağımız şeylere Bergüzar'ın vereceği tepkiye göre iyi olup olmadığıma karar vereceğim sanırım." dediğinde Alparslan ve Bergüzar birbirlerine baktılar.

Bergüzar oturduğu yerde kıpırdanıp "O zaman sizi dinliyorum." dediği sırada Alparslan ayaklanınca Osman Bey onun eline uzanıp sıkıca tuttu ve yeniden yerine oturttu.

"Karı koca arasında gizli saklı olmaz oğlum. Bergüzar'a söyleyeceğim her şey senin için de geçerli," diyerek tebessüm etti. Alparslan usulca başını sallayıp, gülümsemeye çalışırken bu muhabbetin sonunun nereye varacağını çok merak ediyordu.

"Bergüzar... Biliyorum daha yeni tanıştık, birbirimizi yeni bulduk. Senin için yabancıyım ama... Sen benim kızımsın." Bir an soluklandıktan sonra devam etti.

"Beni baba olarak görmeyebilirsin. Sevmeyebilir, kabullenmek istemeyebilirsin. Bunları anlıyorum. Evladını geç bulmuş bir baba olarak seninle tanışmayı, vakit geçirmeyi ve geç olsa da anılar biriktirmeyi çok isterim ama bunların dışında istediğim iki şey daha var. Biri senin tercihine kalmıştır. Kararına saygı duyarım ama diğeri," deyip sustu, ikisine de dikkatle baktı.

"Diğerinde sana seçim hakkı tanımıyorum. Daha doğrusu tanıyamıyorum. Çünkü benim tek evladım sensin." Yeniden sessizleştiğinde Bergüzar'ın gözleri kocası ve Osman Bey arasında gidip geldi. Alparslan'ın bir şeyler bilip bilmediğini anlamaya çalışmıştı. Yüz ifadesine bakılırsa konuşulacak olan her neyse onun da haberi yoktu.

"Bu istekler neler?" sorusuyla Osman Bey yerinde kıpırdanıp bedenini olabildiğince dikleştirdi, ellerini birbirine kenetleyip sıktı.

Evlendiğini, artık soyadının değiştiğini biliyorum ama eğer istersen ve izin verirsen, kızlık soyadında Kesen yerine Özden soyadını almanı istiyorum."

Bergüzar şaşırmıştı. Bu yüzden ne düşüneceğini de bilemiyordu. Osman Bey'in bu isteği kendisine çok cesurca bir hareket gibi görünmüştü. Sakin kalmaya çalışarak yavaşça nefes aldı ve "Seçim hakkı tanıyamadığınız konu nedir?" diye sordu. Osman Bey yanında duran çantasını açıp içinden iki tane dosya çıkardı. Birini Alparslan'a, diğerini Bergüzar'a uzattı.

"Bu!" dedi ve sessizce dosyada yazanları okumalarını bekledi. Bergüzar dosyayı açıp okumaya başladığında okuduğu her satırda bir kez daha şok oluyor, okuduklarına inanamıyordu. Başını hızla kaldırıp kocasına baktı. Onun da en az kendisi kadar şaşırmış olduğunu fark etti.

"Ama böyle bir şey olamaz!" derken Osman Bey'in eli aniden havaya kalkmış, şu âna kadar duymadıkları sert bir sesle "Olacak!" demişti.

Bergüzar ne diyeceğini ya da yapacağını bilemiyordu. Dosyayı ortadaki sehpanın üstüne koyup ayağa kalktı ve odanın içerisinde gezmeye başladı. "Bu sizin emeğiniz. Öylece verilebilecek, bırakılabilecek bir şey değil. Hele ki hiç tanımadığınız, öylesine birine hiç değil!" derken onun da sesi yükselmişti. Osman dikkatle kızına bakarken, çakmak çakmak gözlerinde bir an kendini gördü ve gülümsedi.

"Bergüzar Kesen, 17 Mayıs 1989, Ankara'da doğdun.

Baba adı: Akif

Anne adı: Meral

İlkokul, ortaokul ve liseyi birincilikle bitirdin. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ni kazandın. Çift ana dal yaparak mezun oldun ve okuduğun bölümleri yine birincilikle bitirdin. Şu an yüksek lisans yapıyorsun ve büyük ihtimalle oradan da birincilikle mezun olacaksın. Çeşitli şirketlerde staj ve çalışma fırsatı buldun. 2015 yılının Nisan ayında Yalın Holding'in

Ankara'daki şirketinde, kurucu üye ve Ankara'nın en gözde CEO'sunun asistanı olarak çalışmaya başladın."

Bergüzar gülümseyerek Osman Bey'e baktı ve "O bilgiler bu şirketin arşivinde bile mevcut. Bunlar dışında bildiğiniz bir şey var mı?" dediğinde Osman Bey de Bergüzar'a gülümsedi.

"Olmaz mı? Var tabii ki... Mesela, sırtının neredeyse tamamını kaplayan bir 'düş kapanı' dövmesi var. Kulaklarında toplam dokuz adet delik var. Göbeğinde hatta bir ara kaşında bile *piercing* vardı. Yanında birinin sesi yükseldiğinde panikliyor ve ne yapacağını şaşırıyorsun. En sevdiğin film *Taare Zameen Par* (Yerdeki Yıldızlar), en büyük hayalin bir gün öğretmen olup, karşındaki insanların hayatına dokunabilmek. Aslında yüksek lisans eğitimini, lisans eğitiminden sonra hemen yapmak istedin ama Toprak'ın hastalığı, yaşadığın maddi zorluklar yüzünden bu hayalini 'bir süreliğine' erteleme kararı aldın," demesiyle Bergüzar'ın eli havaya kalktı.

"Tamam... Tamam... Beklediğimden daha çok şey biliyormuşsunuz!" derken yeniden yerine oturup dikkatle Osman Bey'e bakmayı sürdürdü.

"Siz şimdi şirketinizi... Özden Holding'in yönetimini ve mirasınızı bana mı vermek istiyorsunuz?"

Osman Bey gülümseyerek Bergüzar'a bakarken, cebinden çıkardığı pilot kalemi ona doğru uzattı. Bergüzar hâlâ şaşkındı. Gözlerini kocasına dikmiş, onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Alparslan?" Alparslan derin bir nefes alıp, arkasına yaslandı ve konuşmaya başladı.

"Birbirinizi tanıyacak fırsatı bulamamanız aranızda kan bağı olduğu gerçeğini değiştirmez. Ne olursa olsun, baban şu an şirketini ve sahip olduğu tüm hakları sana bırakmak istediğini şahitler yani benim huzurumda beyan etti."

Bergüzar iyice huzursuzlanmış, yerinde durmadan kıpırdanıyordu.

"Bak Bergüzar, benim senden başka evladım yok. Malım mülküm, şirketim, daha neyim varsa zaten öldüğümde sana kalacak. Yaşımı başımı da aldım. Artık işlere yetişemiyorum. Ayrıca teknolojinin hızına bile ayak uyduramıyorum. Her şeyi mail midir nedir oradan atıyorlar, açana kadar göbeğim çatlıyor. Ben eskidim. Şirketimi güvendiğim birine emanet etmenin derdindeydim ki seni buldum. Artık omca şeyi emanet etmek için birilerini aramama gerek yok. Sen varsın. Onların sahibi sensin."

"Ya değilsem, gerçekten kızın olup olmadığıma kanıt bile aramadan bu dosyaları hazırlatman," derken Osman Bey cebinden çıkardığı beyaz zarfı Bergüzar'a uzattı.

"Bu zarfta DNA testinin sonucu yazılı... O sonucu görmeden, baban olup olmadığıma inanamayacağını Toprak söyledi ve gitmeden önce bana birkaç tane saç telini getirdi."

Bergüzar allak bullak olmuş yüz ifadesiyle, titreyen elleriyle zarfı alıp dışını inceledi. "Bu zarf açılmamış!"

Osman Bey dolu dolu olan gözlerini Bergüzar'ın kahverengi gözlerine çevirdi. "O zarfın içindekini görmeme gerek yok. Ben seni ilk gördüğüm an da anladım," derken elini kalbine götürdü.

"Tam şurası sızladı sanki..." dediğinde Bergüzar zorla yutkundu ve zarfı yavaşça açtı. Kâğıdı tutmaya çalışan ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak sayfayı açtı, yazıyı okudu. Alparslan heyecanla karısının ağzından çıkacak sözleri beklerken, Osman Bey de bir garip olmuş, dikkatle Bergüzar'a bakıyordu. Bir dakikanın sonunda elindeki kâğıdı katlayıp, sehpanın üstüne koydu ve ikisine de şöyle bir baktı. Onların da merakla ağzından çıkacak sözleri bekledikleri açıkça belli oluyordu.

"Yapılan DNA testinin sonucu..." Osman ve Alparslan gerçekten nefeslerini tutmuş ona bakıyorlardı.

"Pozitif," demesiyle Alparslan yerinden fırlayıp odada adımladı. Sonra geri dönüp Bergüzar'a sımsıkı sarıldı.

Osman Bey ise gözlerinden akan yaşları telaşlı telaşlı silmeye çalışıyordu. Bergüzar, Alparslan'dan yavaşça ayrıldı ve Osman Bey'e içi acıyarak baktı. Acısı diline vurup "Onca şeyi tek başıma yaşayıp ayakta kaldım. Şimdi, bir babaya ihtiyacım var mı? Bilemiyorum," dediğinde Osman Bey'in yüzü bembeyaz oluvermişti. Sıkıntıyla yüzünü ovuşturan Bergüzar, eline bulaşan makyajını temizlemekle uğraşırken "Ben seni geç buldum. Şimdi kaybetmek istemiyorum," diyen, umut eden, geç kaldığı için özür dileyen o sesi duydu. Yaşlar dolan gözlerini babasına dikip usulca fısıldadı.

"Kazanılmamış bir şey kaybedilmez Osman Bey." Sözleriyle Alparslan bile irkilmiş, canı yanan karısının nasıl can yaktığını anbean izlemişti.

Usulca elini tutup sıkarken "Herkes bir şansı hak eder bebeğim. Bunu biliyoruz. Yaşadık... Ders aldık. Sadece birbirimize değil, başkalarına da şans vermeliyiz. Hele ki bu ailemizden biriyse..."

Bergüzar gözlerini ikisinden de kaçırıp ayaklandı, yavaşça camın önüne ilerleyip İstanbul'a bakmaya başladı. "Beni, bu kâğıtta yazanlarla mı kazanacaksınız?" sorusuyla Osman Bey'in yüzü kasılıp kaşmış, kaşları çatılmış, gözleri hüzünle kapanmıştı.

"Sen, malla, mülkle, parayla kazanılamayacak kadar zenginsin. Yüreğin zengin, hayata karşı duruşun zengin... O kâğıtta yazanlara meraklı olsaydın kalemi ortaya koyduğum anda baban olup olmadığımı sorgulamadan imzayı atardın. Sen, servet için, para için ruhunu şeytana bile satanlardan değilsin." Son sözleriyle göz göze geldiklerinde ikisinin de aklından aynı isim geçmişti. DNA'sında var olan annesi Meral...

"Annen gibi değilsin diyorsun yani..."

Osman Bey belli belirsiz gülüp "Allah onu bildiği gibi yapsın. Onun yüzünden yıllar boyunca senden bir haber yaşadım. Sen beni, ben seni bilmedim. Eğer Toprak o konuşmaları duymasaydı bir ömür de bilemezdik," derken

ayaklanmış, ağır adımlarla kızının yanına gelip manzaraya bakmaya başlamıştı.

"Eğer az önceki sözlerin bir soruysa... Senin onunla alakan yok." Bergüzar bu sözleri duyunca gözünden bir damla yaş yuvarlanıp yanağına düştü.

"Ama yüzüm gözüm tıpkı ona benziyor," derken sanki bu benzerlik bir suçmuş gibi başı önüne düşünce Osman Bey ona sarılmamak için kendisiyle savaşa girmişti.

"Evet, tıpkı ona benziyorsun. Gençliğinin bir kopyası gibisin ama..." Bir an durup onu kendine döndürdü ve kalbini işaret etti. "Yüreğin bana benziyor olamaz mı?"

Bergüzar soruya ne cevap vereceğini bilemeyip sessiz kalırken birbirlerine öylece baktılar. "Ben, bunu düşünmek istiyorum," diyerek sehpanın üstündeki dosyaları işaret ettiğinde Osman Bey anlayışla başını sallayıp güldü.

"Düşünmen olacakları değiştirmeyecek ama sen nasıl istersen öyle olsun." Usulca kızının kolunu sıvazlayıp Alparslan'a ilerledi ve vedalaştıktan sonra sessizce gitti. Ardında düşüncelere boğulmuş kızını bırakıp gitmek içine sinmese de ona zaman tanıması gerektiğini biliyordu.

Bergüzar ise dosyaları eline alıp tekrar tekrar okurken Alparslan masasına geçmiş, onu bedenen değil ama zihnen yalnız bırakmıştı. Düşünmeli, Osman Bey'in sözlerinin doğruluğunu anlamalıydı. Her şey bir gün ona kalacaktı. Bu, değişmez bir gerçekti.

Saat akşamı bulduğunda şirketten ayrılıp evlerine doğru yola çıktılar. Bergüzar büzülüp Alparslan'ın kollarının arasına girmiş, omzuna yatmıştı. Yol boyunca süren sessizlik eve girdiklerinde Ayaz'ın şen şakrak mırıltılarıyla sonlanınca ikisinin de gözleri ışıldamıştı. İş, güç evin kapısında kalmış, içeriye o düşünceleri almamışlardı sanki. Ayaz, Süleyman dedesinin kucağında keyifle otururken mutfaktan çıkan Neşe Hanım çocuklarına sarıldı.

"Hoş geldiniz çocuklarım."

"Hoş bulduk Neşe anne. Ayaz sizi çok yordu mu?"

Neşe Hanım keyifle kahkaha atıp ona sarılırken "Ayol ne yorması, çocuk bakmayı özlemişiz," demesiyle Alparslan bir anda "Tövbe estağfurullah. Bir kardeş daha nasip etme Allah'ım. Bu yaştan sonra akıllarına başka seçenekler getirme. Akılları hep torun bakmakta olsun," diye dua edince Neşe Hanım ayağından çıkardığı terliği oğlunun poposuna isabet ettirmişti.

"Ah, gelin kaynana güzelim popomdan ne istiyorsunuz ya?" demesiyle ikinci terlik Bergüzar'dan geldi.

"Terbiyesiz herif!" Sözleri söver gibi söylemesine kahkahayı basan Alparslan, ona göz kırpıp yatak odasına giderken, Bergüzar kıpkırmızı kesilmişti.

Neşe Hanım kıs kıs gülerek gelinine sokuldu. "Bunların babası da edepsizdi kızım. Genetik yani." Birkaç adım attı ve bir an durup fısıltıyla son sözlerini söyledi. "Popo güzelliği de genetik muhtemelen ama benden ötürü," demesiyle Bergüzar şaşkına dönse de kahkahasını tutmaya çalışmamıştı. Bergüzar elini yüzünü yıkayıp doğruca Süleyman Bey'in yanına gidip oturdu. Süleyman Bey ise sol koluna torununu yaslamış, sağ kolunun altına da kara kızını almıştı. Başının üstüne küçük bir öpücük kondurup "Düşünecek misin?" diye sorunca Bergüzar, onun her zamanki gibi olan bitenden haberdar olduğunu anlamıştı. Fısıldar gibi bir sesle "Düşüneceğim ama... Bu, doğru gelmiyor baba," dediğinde omzunu saran kolun tutuşu iyice sıkılaştı ve başı saniyeler içinde Süleyman Bey'in göğsüne yaslandı.

Süleyman Bey'e sadece baba diyordu ancak Neşe Hanım'a Neşe anne diyordu. İlk başta kimse bunun sebebini çözemese de sonradan tahmin etmeleri zor olmamıştı. Anne dediği her an Meral'i anımsadığı için farkına bile varmadan o kelimeden kaçıyordu.

"O senin baban güzel kızım. Bir gün, sahip olduğu her şey zaten sana kalacak. Bunu geciktirmenin ve onun onca

emeğini başkalarına devredip riske etmenin mantığı var mı? Sen zeki kadınsındır. Oturup düşünür en doğru karara varırsın," deyip saçlarını okşarken "Benim akıllı kızım," diye de sevmeyi ihmal etmiyordu. Bu sırada Ayaz ise boncuk boncuk gözlerini annesine dikmiş bakarken suratı ekşidi ve yaygarayı bastı.

"Aha... Hergeleye bakın hele. Annesini görünce dedesine postayı koydu. Git ulan hergele, anasının kuzusu."

Bir yandan söyleniyor, bir yandan da annesine gitmek için çığlıklar atan torununu uzatıyordu. Bıyık altından huzurlu tebessümle birbirine sokulan ana oğula bakarken kapıda beliren oğlunu gördü. Şimdi boyu boyunu geçen koca adam da bir zamanlar annesini gördüğü anda herkesi unuturdu. Ayaz da bu konuda tıpkı babasına çekmişti.

"Kapıda öyle durma aslanım. Yanımıza gel." Alparslan hafifçe başını sallayıp salona girdi ve babasının diğer yanına oturmadan önce oğlunun boynuna sokulup öptü, kokusunu soludu.

"Çok güzel kokuyorsun hergele," diye mırıldandığında babasını da karısını da gülümsetmişti.

Yemek sofrası hazırlanırken aralarında sohbet edip Ayaz'ı seviyorlardı ki Bergüzar'ın telefonu çalmaya başladı. Ekranda "Toprak" yazısı yanıp sönerken Bergüzar'ın gözlerinde bir ışıltı belirdi. Doğru düzgün hasret gideremeden ondan ayrılmak canını sıkmıştı, üzülmüştü. Üzüntüsünü belli etmemeye, her ânının oğluyla dolu olduğu hayatına odaklanmaya çalışsa da ailesinin durumun farkında olduğunu tahmin ediyordu. Onların gözünden bir şey kaçmazdı. Telefonu eline alıp aramayı cevapladığı an Toprak'ın cıvıl cıvıl sesini duydu.

"Ablam," diyen o ses, yüreğinde ne kadar acı, endişe varsa götürmüştü sanki.

"Eğer teyzesinin kuzusu uyanıksa aramayı görüntülüye çevirsene abla."

"Uyanık, kucağımda keyif yapıyor," derken birkaç kez ekranına dokundu ve görüntüleri ekrana yansıdı. Kardeşini görmenin huzuruyla iç çekti. Hâlâ onu gördüğü her an bunu yapıyordu.

"Nasılsın bebeğim?"

"İyiyim, güzel haberler vermek için aradım," demesiyle Alparslan bir heves söze girdi.

"Bize, o dingilden ayrıldığını müjdeleyeceksin." Hâlâ bıkıp usanmadan Toprak ile Arda'nın ilişkisini reddediyor, durmadan Arda'ya sallıyordu. Hayır yani, sözlerini duyan da Arda'yı kötü bellerdi.

Bergüzar, aralarında Süleyman Bey oturduğu hâlde kocasının bacağına uzanmış ve var gücüyle sıkıp, onu yerinden sıçramıştı. Alparslan çığlığı basıp karısına sitem ederken, Süleyman Bey gülmekten kıpkırmızı kesilmişti.

"Bana bak, kaç yaşında adamsın..."

"Kaç yaşındaymışım?" Çocuk gibi cevap verişiyle gözlerini devirse de gülmemek için kendini tutan kadın "Arda'yla uğraşmayı bırak," diyerek yeniden kardeşine odaklandı.

"Sen Alparslan abine aldırma bebeğim. Güzel haber neyse söyle."

"Yapılan bütün tahlillerim temiz çıktı. Turp gibiyim maşallah, nazar değmesin." Kendine okuyup üfler gibi yaptığı harekete gülerken, verdiği güzel haberle hepsinin içi rahatlamıştı. İki kere atlattığı hastalığının iyileşme süreci tamamlandıktan sonraki beş yıl içerisinde nüksetme ihtimali yüksekti. Bu yüzden sık sık kontrolden geçmeliydi. Zaten hastalığının ikinci kez nüksettiğini de bu kontroller sayesinde anlamışlardı. Üçüncü kez başlarına gelmeyeceğinin garantisi yoktu. Her zaman tetikte ve dikkatli olmalıydılar.

"Çok sevindim bebeğim," deyip gülümseyen Bergüzar, kardeşine sarılamasa da kolları arasındaki oğluna sarılmış, onu öpmüş, koklamıştı. Bu sırada telefonu eline alan

Alparslan da aldığı haberin mutluluğuyla Arda'ya olan sinirini unutmuş, Toprak'la muhabbete dalmıştı.

On dakikalık sohbetin sonunda telefon yeniden Bergüzar'a geldi. Toprak'ın az evvel gülen yüzünde beliren huzursuzluğu fark eden Bergüzar, onun neden böyle olduğunu da biliyordu.

"Kızmadım. Saçlarımı benden habersiz Osman Bey'e vermiş olmana yani!"

"Test sonucunu görmeden inanamazdın."

"Doğru, inanmazdım." Bir süre duraksadı. "Teşekkür ederim, iyi ki varsın," dediğinde Toprak kocaman gülümsemişti.

Neşe Hanım'ın "Yemek hazır, hadi sofraya," diyen bağırışıyla vedalaşıp aramayı sonlandırdılar. Birlikte yenen yemeğin ardından Süleyman ve Neşe evlerine geçmiş, Emine abla da etrafı toplayıp girmişti. Ayaz'ı uyutup yatağına yatıran Bergüzar, yatakta kitap okuyan kocasına kısa bir an bakıp usulca yanına ilerlemeye başladı.

Elindeki kitabı alıp, ayracı kaldığı yere koydu, kitabı kapattı ve başucuna bıraktı. Bu sırada onu izleyen Alparslan ise hiç ses çıkarmıyordu. Kucağına oturup boynuna sokulan karısını sıkıca sararken

"Esmerim," diye mırıldandı. Bergüzar biraz geri çekilip kocasının yüzünü kavradı ve dudaklarına yaklaştı.

"Özledim seni," demesiyle dudakları buluştu. Usul usul birbirlerini öperken, neredeyse bir yıllık hasretin kıvılcımları aralarındaki çekimi harlamıştı. Alparslan, sıkıca sardığı bedeni hiç zorlanmadan yatağa yatırdı ve yüzünü Bergüzar'ın boynuna sakladı. Kokusunu içine çekerken bir yandan da tenini öpüyordu. Elleri ise çoktan geceliğini çıkarmak için çalışmalara başlamıştı. Geri çekilip karısının bedenini örten geceliğini çıkartıp attı. Karşısındaki manzarayla homurdanıp yeniden boynuna sokulurken, saçlarını sıkıca saran parmakları hissederek iç çekmişti. Boynundan başlayıp usulca gerdanına ve göğüslerine indi.

"Bir süre daha sizinle kavuşamayacağız çünkü şu an sizin işleviniz farklı," derken göğüslerine belli belirsiz dokunup kalçalarına ulaşmıştı. Bergüzar onun memnuniyetsiz bir ses tonuyla söylediği sözlere gülerken, üstündeki tişörtü çıkarıp atmıştı. Çıplak göğsüne avuç içlerini bastırıp, parmak uçlarıyla okşadı. Karısının kendisine dokunması için zaman tanıyan Alparslan gözünü dâhi kırpmadan onu izliyordu. Kahverengi harelerindeki ışıltının, arzunun sebebi olmak duygularını alt üst etmeye yetmişti. Bir anda ayaklanıp şortunu çıkarıp attı ve yeniden ona yaklaştı. Ayak bileklerinden başlayarak yukarıya doğru çıkıyordu. Her dokunuşu, her öpüşüyle kıvranan Bergüzar'ın hâlinden memnun ve beklenti dolu oluşu yüreğini ağzına getirmişti. Sanki bedenleri ilk kez tanışıyor, ilk kez sevişiyorlardı.

Ayak bileklerinden sıkıca tutup omuzlarına koydu ve bacaklarının içinde dolaşmaya başladı. Yumuşacık tenine sakallarını sürterken oraya bıraktığı kızarıklık hoşuna gidiyordu. Dudakları usulca yukarı çıktığında dudaklarını bu kez doğumdan kalma ameliyat izine değdirdi. Hâlâ kırmızı ve belirgin olan o ize bakarken, karısının içinde büyütüp dünyaya getirdiği o cana baktı. Ne mucizevi bir gerçeklikti. Canıyla, başka bir cana nefes olmuştu. Aldığı her nefesi oğluyla paylaşmıştı.

"Ne yücesiniz... Siz kadınlar, mucizenin ta kendisiniz." Ameliyat izini boylu boyunca öpüp yüz yüze gelecekleri şekilde dururken bacaklarını da beline dolamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" sorusuyla tebessüm eden Bergüzar, kollarını onun boynuna dolayıp yakınlaşmalarını sağladı.

"Dişi bir aslan gibi," deyince boynuna gömülüp kahkahalarla gülmeye başladı. Roma'da ilk kez birlikte oldukları gece 'Aslanın dişisi de aslandır,' demiş ve Alparslan'ın hafızasına asla unutmayacağını düşündüğü bir not bırakmıştı. Şimdi bu sözleriyle tıpkı o geceki gibi kararlı olduğunu vurguluyordu.

"İyiyim, kendimi iyi hissetmesem kucağına oturup seni baştan çıkarmazdım kocam."

"Hmm, baştan çıkardığını kabul ediyorsun yani."

"Her zaman kabul edeceğim en şahane gerçek bu. Bana asla karşı koyamaman... Şahane!" Kendisiyle övünür gibi söylediği sözlerle iyice keyiflenen Alparslan artık harekete geçmesi gerektiğini bilerek kıpırdandı. Bedenleri yavaşça birleşirken Bergüzar hissettiği acıyla kasılmış ancak Alparslan durmasın diye onu yönlendirmeye devam etmişti.

"Çok zaman oldu. Sanki ilk kez sevişiyor gibi," diye fısıldarken dudaklarını ısırmış, tırnaklarını kocasının omuzlarına acımasızca geçirmişti. Bedenleri buluştuğu anda dudaklarından kopan çığlığı Alparslan'ın dudakları bastırmıştı.

"Özür dilerim bebeğim ama... Çok sıkısın Bergüzar," diye resmen feryat ederek içine iyice yerleşti.

"Durma... Devam et... Alışmama yardım et," diyen karısının yüzüne öpücükler kondururken bir yandan da hareket etmeye başlamıştı. Usulca yaptığı hareketler sayesinde karısının biraz daha esnediğini hissederek derin bir soluk aldı.

"Hazır mısın yavrum?" sorusuna cevap vermek için dudaklarını aralayan Bergüzar sadece inlemiş ve başını sallamıştı. Acının yerini arzuları alırken kocasının beline bacaklarını sıkıca sardı ve poposunu dürttü.

"Hadi," demesiyle hızlanan Alparslan'ın hâlinden memnun homurtularına Bergüzar'ın iniltileri karışıyordu. Bedenlerinin birbirine her vuruşu seslerine karıştıkça hızlanan kocasına öyle sıkı sarılmıştı ki bir olan göğüsleri terden ıslanmıştı. Dakikalar geçip Alparslan içten bir feryatla "Esmerim," diyerek dağılırken Bergüzar da onun adını sayıklayarak zirveye ulaştı. Karısının üstüne yığılıp kalan adam yaşadığı zevkle usulca titreyerek ondan ayrılmış, kendini yatağa atmıştı.

"Bir daha bu kadar ayrı kalmak yok. Asla..." Yorgun, uykulu ve mayışık sesiyle itiraz edişine gülen Bergüzar,

kasıklarındaki ağrıyı bastırmak için bacaklarını karnına doğru çekerken yan dönüp göğsüne yatmıştı. Terden nemlenen bedenini anında saran kolların huzuruyla gözlerini kapatıp "O zaman Ayaz'a kardeş yapma fikrini aklına bile getirmemen gerekiyor kocacığım ama... Ben seni bilirim. Daha Ayaz doğmadan ona kardeş yapmayı düşünmüşsündür." demesiyle Alparslan kıs kıs güldü.

"Düşündüm... Tek çocuk olmaz. Kardeşsiz olmaz. Belki bu hergeleye bir kız kardeş gelir? Ne de güzel olur," derken yine hayallere dalmıştı.

O hâlde uykuya dalıp, Ayaz gece yarısı uyanıncaya kadar da hiç kıpırdamadan uyudular. Günler peşi sıra geçip bir hafta geride kalırken Alparslan her bulduğu fırsatı değerlendiriyor, karısına duyduğu özlemi hem sözlü, hem de bedensel olarak gideriyordu. Bergüzar ise bu durumdan gayet memnundu çünkü aynı özlemi o da hissediyor, kocasının fırsatları kaçırmayışıyla mest oluyordu.

Onu tüm bu güzellikler arasında yoran, düşündüren tek şey ise Osman Bey'in yani babasının isteğiydi. Karşı koymasına müsaade etmediğini söylediği isteği... Pazar akşamı salonda oturmuş bir yandan yazmaya devam ettiği tezi üzerine çalışırken bir yandan da oğlunu emziriyordu ki boynuna konan öpücükle irkildi.

"Şşş, benim bebeğim. Korkma," diyen fısıltılı ses kanını kaynatırken başını hafifçe yukarı kaldırıp kocasının dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu.

"Sevgilim," diye mırıldandığında yüzünde kocaman gülümseme beliren Alparslan ise yanına oturup onları kolunun altına almıştı. Gözleri, iştahla annesini emen oğlundayken "Ne düşünüyorsun bebeğim?" diye sormadan edemedi. Günlerdir düşünceli olduğunun, aklının babasıyla yaptığı o görüşmede kaldığının farkındaydı. Bunu çok normal karşılıyordu çünkü kim olsa böylesi bir teklif karşısında düşüncelere dalardı.

Teklifi geri çevirmemi kesinlikle istemiyor. Zaten bu bir teklif de değil. Zorunluluk. Ancak ben... Bunun altından kalkabilir miyim bilemiyorum Alparslan ve bu bilinmezlik beni çok korkutuyor. Ya her şeyi elime yüzüme," demesine kalmadan Alparslan söze girdi.

"Sen tamam dediğin andan sonra hepimiz yanında olacağız. Her zaman olduğu gibi... Ve sana her konuda yardım edeceğiz bebeğim. Kendini bu kadar yorup, yıpratma ne olur," deyip alnını uzun uzun öptükten sonra geri çekildi ve gözlerine baktı. Tedirginliğin yer ettiği o gözler üzülmesine sebep olmuştu ancak ona hak veriyordu.

"Sen, beni değiştirmiş kadınsın. O şirketi mi yönetemeyeceksin? Yapma Esmerim, yapma Bergüzar... Sen, her şeyi başarırsın. İnan bana..." sözleriyle tebessüm eden kadın, ona sokulup omzuna yaslandı ve iç çekti.

"O zaman Osman Bey'in dediği gibi olsun. Madem o şirket her halükârda bana kalacak... İşimin başına geçeyim ve her şeyi bir an evvel öğreneyim."

Alparslan omuzlarına ağırlık olan konunun sonuca bağlanmasıyla içindeki bütün havayı oh diyerek dışarı bırakınca Bergüzar istemsiz gülmüştü. "Sen bu konu için baya gerilmişsin."

"Gerilmem mi yavrum. Babanın onca emeğini başka birine emanet etmesi doğru olmazdı. Ayrıca bu durum, belki de sizi düşündüğünden daha fazla yakınlaştıracak. Ki bana sorarsan... Osman amca bu şansı hak ediyor. Ona bir şans ver ve onu tanı. O da seni tanısın. O senin baban, sen de onun evladısın. Geç de olsa bağ kurmalısınız. İnan bana hiç tanımadığımız biri olsa böyle söylemez, çok şüpheci yaklaşırdım ama Osman amca babam gibidir. Çocuğu yokken bile babacan olabilen, o sevgiyi yüreğinde var eden biridir. Seni sevip, sarmak için deli olduğuna eminim Bergüzar." Bir an durup karısının yaşlar dolan gözlerine bakarken tebessüm etti. "Anne oldun. Evlat ne demek

biliyorsun. Anne olan yanınla bir düşün kadınım. Bırak sana gelsin. Sarsın sarmalasın. Geç kalınmış bile olsa, hepimiz seni çok sevsek, sarsak da onun saracağı gibi saramaz, sevemeyiz. Öyle olsun isteriz ama olmaz, bunu sen de biliyorsun."

Gözlerinden yaşlar tomurcuk misali dökülürken başını salladı. Bir saat sonra Osman Bey'i arayıp şirketin başına geçmek için imza atacağını söylediğinde adamın sesindeki huzuru, mutluluğu da duymuştu.

Ertesi günün sabahı vakit kaybetmeden Ankara'dan gelen Osman Bey, yine Alparslan'ın odasındaydı. Sehpanın üstündeki dosyayı kızına uzatmadan önce kendi adının üstüne imzasını attı ve bekledi.

Bergüzar bir dakika kadar düşünüp imzasını attığında kocası da babası da derin bir nefes almıştı. Ayağa kalkıp, usulca elini tutarak kendisini de ayağa kaldıran adama bakarken "Sana sarılabilir miyim?" diye sormasıyla afalladı. Osman Bey'in bu isteği karşısında ne yapacağını bilemeyip Alparslan'a baktı. Alparslan ise güven vermek ister gibi gülümsedikten sonra başını sallayınca Osman Bey'e döndü ve "Eğer istiyorsanız," diye kelimeleri geveledi. Osman Bey birkaç saniye duraksadıktan sonra Bergüzar'a yılların eksik bıraktığı ne varsa, hepsini yok etmek istercesine sarılmıştı.

"Kızım," diye fısıldadığında Bergüzar hâlâ şaşkın ve ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilmez bir hâlde öylece donup kalmıştı sanki. Ellerini güçlükle Osman Bey'e sardığında ve onun kendisine yeniden 'kızım' dediğini duyduğunda gözünden yaşlar sırayla döküldü.

"O şirketi benden daha iyi yerlere getireceğini biliyorum. Ve sana güveniyorum. Artık şirket senindir. Ben uzun bir tatile çıkmayı planlıyorum," dedikten sonra geri çekilip dosyayı eline aldı ve gururla salladı.

"Özden Holding'in yeni patronu Bergüzar Yalın! Hayırlı Olsun kızım!"

12. BÖLÜM

İmzalar atıldıktan sonra tüm resmi işlemler vakit kaybetmeden yapılmış, şirket bünyesinde çalışanlara ve şirketin ortak iş yaptığı firmalara bilgiler geçilmişti. Yıllar sonra bir anda ortaya çıkan çocuk haberinden daha dikkat çeken şey, o çocuğun şimdilerde Yalın ailesine mensup olması ve Alparslan'ın karısı olmasıydı. Zaten Alparslan'ın kalbini çalma başarısıyla ünlü olmuşken, yeni gelişmeler bu ünü taçlandırmış gibiydi.

Daha da dikkat çekmek istemeyen Bergüzar, çeşitli alanlardaki müdürlerin katıldığı bir toplantıyla işine başladı ancak çalışanlarıyla da gün içerisinde binada gezerek tanışıyordu. Toplu olarak değil de parça parça ve az sayıda insanla tanışarak ilerlemek ona daha güvenli gelmiş, Osman Bey de bu isteğine saygı duymuştu.

Her gün şirkete gelip işe birlikte başlıyor, birçok dosyayı, devam eden işlerin durumunu inceliyor, gelecek vaat eden ihalelerin raporlarını okuyorlardı. Osman Bey bugüne kadarki her işi kızına en ince ayrıntısına kadar anlatırken, şirket içerisindeki çalışanlar hakkında da bilgi veriyordu.

Şirket tıpkı Yalın Holding'in de çalıştığı sektörün en önemli yapı taşlarındandı. İnşaat alanında tıpkı onlar kadar güçlü ve adından söz ettiren Özden Holding, Yalınlarla dost olsa da onların hatırı sayılır rakiplerindendi. Bergüzar, bir buçuk yıl önce Yalın Holding'e bilgi çalmak için girmişti, şimdi ise onlara rakip olan babasının şirketinin başına geçmişti. Hayat, onu hep, ailesinin karşısına çıkarıyordu. Bu

durum biraz paniklemesine ve "Başarılı olabilir miyim?" sorusunu sormasına neden olsa da, bu kez içinde vicdan azabı ya da korku yoktu.

Çünkü işi buydu ve işini hakkıyla yapmak istiyordu. Bu konuda en az babası Osman kadar, kocasının ve diğer aile üyelerinin de yardıma hazır olduğunu, deneyimlerini paylaşıp, kendisine yol, yordam, yöntem göstereceklerini biliyordu. Hatta artık bilmekle de kalmıyordu çünkü bazı akşamlar Atilla, Ertuğrul veya Tomris eve gelip onu kolundan tuttuğu gibi çalışma odasına götürüp ders çalıştırır gibi çalıştırıyordu. Tabi bunu en çok yapan kişi kocası Alparslan'dı. Birlikte çalışıp, onlarca dosyayı kafa kafaya vererek okudukları o anlardan nasıl keyif aldığını görüyordu. Ayaz uyuduğu anda çalışmaya başlıyorlardı.

Yakın zamanda yapılacak ihaleleri incelerken hangisinin daha kârlı olduğunu, hangisine ne kadar teklifle girmesi gerektiğini Alparslan sakin sakin ama yılların verdiği bir deneyimle anlatıyordu. Önündeki dosyadan gözlerini ayıran Bergüzar bir an kocasına bakıp "Bu ihalelerin birçoğunda karşı karşıya geleceğiz," deyince Alparslan keyifle tebessüm etti.

Karısıyla rakip olacak olmaları hoşuna gidiyor, çalışma isteğini kamçılıyordu sanki. Bundan zevk aldığını belli ederek başını sallarken "Evet Bergüzar Hanım. Bu ihalelerde ve daha nice ihalede karşı karşıya geleceğiz. Ne büyük zevk... Heyecan verici ve..." derken karısını bir anda kavrayıp oturduğu koltuktan kaldırdı, kucağına oturttu. Bir eliyle yüzünü severken, diğer eli bluzunun açıklığından içeri girip göğsünü kavramıştı.

"Ve çok tahrik edici... Seni o ihalelerde izlerken yaşayacağım zevki hayal etmek bile aklımı başımdan alıyor." Bir an durup dudaklarına yaklaştı. Eliyle çenesini kavrayıp, başparmağıyla da dudaklarını okşarken "Bu güzel ağzından çıkacak kelimeleri, o kelimeleri tane tane ama sert

ve anlaşılır şekilde söyleyişini düşününce," deyip resmen kendinden geçerek mırıldandı. Onu biraz şaşkın ama keyifle izleyen Bergüzar ise kucağına iyice yerleşip kıpırdanınca aralanan dudaklara daha da yaklaşmıştı.

"İhalelere ne kadar para yatırmam gerektiğini bile söylemen sizin için büyük risk değil mi?" sorusuyla gözlerini aralayan Alparslan kıs kıs gülerken onu masasına oturtup bacaklarının arasına girmişti. Saniyeler içinde yaptığı bu şeyle şok olan Bergüzar ise eteğinin altından girerek iç çamaşırını çekiştiren eli hissedip inledi.

"Sen kazansan da, biz kazansak da ailemiz kazanacak. Senin kazanman ve bunu kendi çabalarınla başarman bizi ancak gururlandırır karıcım. Ve inan bana... Hepimize kök söktüreceğini, o koltukta oturduğun süre boyunca sektörün korkulu rüyası olacağını biliyoruz."

Belindeki kemeri çözüp pantolonunun düğmesini açtığını, fermuarını usulca indirdiğini duyan Bergüzar beklentiyle kıvranırken boş durmayıp üstündeki bluzu çıkartıp attı. Şimdi kocasının çalışma odasındaki masada kırmız renkte parlak sutyeni ve beline kadar çıkmış eteğiyle oturuyor, aralık duran bacaklarının arasına onu almayı bekliyordu.

Karısını bir dakika kadar izleyen Alparslan ise alt dudağını ısırmaktan kanatmak üzereydi. Ona baktığı her an, ona dokunduğu her dakika hiç eskimeyen, aksine her geçen gün artan bir arzu duyuyordu. Bu arzuya daha fazla karşı koymayıp onu poposundan kendine çekti. Masanın ucunda ve düşecek gibi duruyordu fakat elleri sıkıca kalçalarını kavradığı için bu imkânsızdı.

Bacaklarının arasına dayanıp ileri doğru hamle ettiği anda karısının yüzünde beliren acı ve zevk ifadesini yakalamış ve izlemeye başlamıştı. Bir yandan onu izliyor, bir yandan bedenine ilerliyor, bir yandan da konuşuyordu. Ortamın büyüsünü bozmayacak kısık ve hırıltılı bir sesle "Girilecek ihalelerde kazanırsan ki öyle olacağını düşünüyoruz, insanlar, senin

kendini ispatlaman ve sektörde yer etmen için o ihaleleri bilerek sana bıraktığımızı düşünecekler."

Derin bir iç çeken karısının dudaklarına yaklaşıp dokundu. "Ama yanıldıklarını bilmeyecekler. Onlar bilmiyorlar ki senin böyle bir şeye asla ihtiyacın olmayacak. Sen her rakibini alaşağı edecek kadar güçlü ve çalışkansın."

"Onlara kulak asma mı diyorsun?"

"Sakın kulak asma diyorum. Çünkü zaman geçtikçe şunu fark edecekler..."

"Neyi?" derken inliyor, kocasının saçlarını çekiştiriyor, masada zar zor dursa da usul usul kıpırdanarak ona eşlik ediyordu.

"Bizim seni yönlendirmediğimizi ya da sen kazanasın diye kendi tekliflerimizi değiştirmediğimizi, yapacağımız tekliflerden hiçbir zaman haberdar olmadığımızı, her şeyi hakkıyla ya da bizim her şeyi hakkımızla aldığımızı, o masalarda gerçekten rakip olduğumuzu anlayacaklar," demesiyle Alparslan'ın geri çekildiğini, içindeki boşluk hissinden anlayıp sinirle homurdandı. Ancak daha ne olduğunu bile anlamadan ayakları yere basmış, yönü değişmişti.

Kocası arkasında kalırken sırtında dolaşan elin yönlendirmesiyle masaya yaklaştı. Bu sırada sutyenini açan parmakları da hissediyor, belli belirsiz titriyordu. Sutyeni çıkıp odanın içine uçarken eteği de belinden düşüp yerde tortop olmuştu. Bacaklarının arasına giren el onları ayırdı, diğer el ise masaya uzanmasını sağladı.

Oğlunu besleyen, süt dolu göğüsleri masanın serinliğiyle buluşunca göğüs uçları sertleşmişti. Bacakları arasına yerleşen kocasının avucunu poposunda hissedince hâlinden memnun olduğunu belirtir gibi mırıldandı. Bu mırıldanış ise Alparslan'ı güldürmüştü. Onu, bir tabloyu izler gibi izleyip, sırtındaki dövmesinde dudaklarını gezdirirken saçlarının diplerine de öpücük kondurdu. Karısı ortalamaya göre uzun boyluydu fakat yan yana geldiklerinde durum hiç de

öyle değildi. Bedensel fark ise bu anlarda Alparslan'ın hoşuna gidiyor, onu bedeniyle kaplamak, tenine gölge olmak haz veriyordu.

"Kendini görmelisin bebeğim. Sanat eseri gibi... Hayatımda gördüğüm en şahane tablo gibi," demesiyle yeniden birleştiler ve Bergüzar'ın dudaklarından hatırı sayılır bir çığlık koptu. Bir uzaklaşıp, bir bileşen bedenleri yüzünden masa oynuyor, gıcırdıyor, sesi odayı dolduruyordu. Üstündeki dosyalar ise çoktan başka bir yöne gidip karmakarışık olmuştu.

Karısının sırtına uzanıp boynunu öperken hiç durmayacak gibi hareket ediyordu. Sanki bu an hiç bitmeyecekti ve bitmemeliydi.

"Bergüzar," diye fısıldamasıyla altındaki kadının titrediğini hissetti.

"Söyle," diyen homurtulu sesle gözlerini aralayan kadın ise ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek "Neyi?" sorusunu sorunca dişlerini boynundaki yumuşak tene geçirmişti.

"Adımı söyle kadın..." Adını onun sesinden duymak en büyük zevklerinden biriydi. Hele ki sevişirken...

"Alparslan," demesiyle daha da hızlandı, daha da vahşileşti. Şimdi dişlerini omuzlarına geçirmiş resmen hırlıyordu.

"Söyle..." Bağırışı odada yankılandığı esnada Bergüzar bir kez daha adını söyledi ve ikisinin zevk dolu sesleri birbirine karıştı. Tıpkı bedenlerindeki sıcak sıvı gibi...

Dakikalar yavaş yavaş ilerlerken karısının sırtında, yüzünü boynuna saklamış şekilde yatan Alparslan geri çekilince Bergüzar zorla gözlerini aralamıştı. Zaten koşturup durmaktan yorulan bedeni, hiç hesapta olmayan bu sevişmeyle pelte gibi olmuştu. İkisi de doğrulup karşılıklı durduklarında dudakları kavuşmuştu.

"En son ne zaman böyle seviştik? Kendimizi tutmadan ya da ses çıkarmamaya çalışmadan..." Soruyla gülen Bergüzar kollarını ona sarıp yükseldiği anda Alparslan ne istediğini anlayarak belini kavradı ve bacaklarının beline

dolanmasını bekledi. Kucağına sığınıp, boynuna sokulan kadının az evvel aklını başından alan o kadın olması ne ilginçti. Bazen vahşi, arzu dolu bir kadın, bazen küçük bir kız çocuğu oluşu yüreğini ağzına getiriyordu.

Çıplak poposunu okşayarak odadan çıkıp yatak odasına geçerken evde yalnız olmanın keyfine varmıştı. Ayaz için işe aldıkları bakıcısı ve ev işlerinde yardım eden Emine abla akşam olunca evden ayrılıyordu. Mahremiyet ve özel hayat çizgisine en az kendisi kadar özen gösteren karısını odaya sokup, beşiğinde uyuyan oğluna baktı ve tebessüm etti.

"Mışıl mışıl uyuyor," dedikten sonra doğruca banyoya ilerlemesiyle mırıldanan Bergüzar ise hâlâ kocasının kucağında hâlinden memnun vaziyetteydi. Ondan ayrılmak istemese de başka seçeneği olmadığını bilerek uyuşmuş bacaklarını üstünde durdu. Bu sırada kıyafetlerinden kurtulan kocasını ise gözünü dâhi kırpmadan izledi. Üstüne yürüyen adamdan kaçmak için geri geri giderken bir yandan da gülüyordu. Duşa kabine girdiğini ve kocasının da aynı şeyi yaptığını görünce huysuz ama karşı koyamadığı bir istekle mırıldandı. Az evvel yorgunluktan kıpırdamayan bedeni, karşısındaki bedenin ateşiyle yanarken suyu açmış ve ona usulca sokulmuştu.

Çalışma odasında her şeyi kocası başlatmıştı. Şimdi sıra kendisindeydi. Boynuna sokulup öperken, diliyle de teninde geziyordu. Alparslan keskin bir soluk alıp karısının saçlarını okşadı ve tüylerini diken diken eden o dudaklara ulaşmak için saçlarını kavrayıp başını geri çekti. Hemen dibinde ve aralık olan dudaklara yaklaşırken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Hiç karşılıksız bırakmayacak, asla uslu durmayacaksın değil mi?" sorusuna gülen Bergüzar gözleriyle kocasını baştan ayağa süzerken "Sen bu hâldeyken mi? Karşımda çırılçıplak... Bir tablo gibi... Sanat eseri gibi," demiş, kalçalarını kavrayıp sıkmış, elleri uslu durmayıp daha fazlası için bedeninde dolaşmaya devam etmişti.

"Roma'daki o heykeller bok yesin Alparslan Yalın... Sen hepsinden daha güzel ve taş gibisin... Ve ayrıca sıcacıksın." Sözleriyle kahkaha atan Alparslan iki adımda onu banyonun soğuk fayansına yapıştırırken, üstüne gölge misali çökmüş, Bergüzar ise başını usulca kaldırıp gözlerini buluşturmuştu.

"Seninle sabaha kadar sevişmeyen bu adam taş olur... Bergüzar Özden Yalın," demesiyle dudakları birleşti, Bergüzar'ın ayakları saniyeler içinde yerden kesildi. Bacakları yeniden kocasının kalçalarını sararken üstlerinden akan suyun soğukluğu içindeki ateşin yakıp kavurmamasına yardımcı oluyordu sanki. O sırada aklına gelen şeyle gözlerini aralayan Bergüzar "Bir daha söylesene," derken sesi tedirgin çıkmış ancak Alparslan neyi duymak istediğini anlamıştı.

"Bergüzar Özden Yalın... Benim güzel karım... Esmerim..." Dudaklarına sokulup, kahve harelerindeki yangına daha yakından baktığı sırada aklına gelen şeyle duraksadı. Bedeninin duraksamasıysa karısının hiç hoşuma gitmemişti. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden bunu anlayabiliyordu.

"Kimlik bilgilerin değiştiği için bir kez daha evlenmeliyiz. Formaliteden de olsa bir kez daha nikâh kıymalıyız. Çünkü ben, Bergüzar Kesen'le evlendim. Şimdi ise Bergüzar Özden oldun. Bir kez daha evlenelim ve bu güzel değişimi taçlandıralım."

Sözlerine gülen Bergüzar hâlâ yeni kızlık soyadına alışmaya çalışıyordu. Daha doğrusu şirketin başına geçince yeni kızlık soyadını bırakmamış ve onu da kimliğine ekletmişti. Bunu ise Alparslan istemişti. İki soyadının da açık açık bilinmesini istemesi, herkesin karısının kim olduğunu iyi bellemesini istediğindendi.

Onun ne özel hayatta, ne de iş hayatında buna ihtiyacı olmayacaktı. Biliyordu. Zaten Bergüzar kendini ay gibi belli edecekti ama yine de bunun gerekli olduğunu ısrarla

belirterek kararına biraz müdahale etmişti. Pişman da değildi.

"Sen hayatımda gördüğüm en deli adamsın Alparslan Yalın. Bu aklına nasıl geldi?"

"Geri zekâlı Murat, kardeşimi isterken aklıma geldi. Biz seni babandan istemedik. Ve bence gecikmiş olan bu prosedürü acilen yapmalıyız. Hem Osman babam ve Nadide annem çok sevinir," dediğinde Bergüzar sanki sevişmiyorlar da havadan sudan konuşuyorlar gibi durup yüzüne baktı. Ayrıca Osman Bey'e baba, Nadide Hanım'a da anne dediğini birkaç seferdir fark ediyordu.

Kendisi daha buna cesaret edememişti ama kocasının, kendisini cesaretlendirmek adına böyle söylediğinin de farkındaydı. Hiç zorlamadan, üstelemeden öyle akıllıca bir davranış sergiliyordu ki Bergüzar hayranlıkla ona bakıp saçlarını okşadı ve dudaklarına kapandı. Kız isteme merasimiyle ilgili sözlerini bile o an unutup, ciddi olmadığını düşünerek onu öpmeye devam etmişti.

Ancak o sözlerin şaka olmadığını, aslında iki ailenin de bunun için hazırlık yaptığını, Sadullah dede ve Süleyman babasının, Osman Bey'i arayarak hayırlı bir iş için size gelmek istiyoruz dediğini, Ankara uçak biletlerini görünce anladı.

Basbayağı Osman Bey'i ve Nadide Hanım'ı aramış, sanki evli değillermiş ve yaklaşık altı aylık oğulları yokmuş gibi kız isteme merasimi için gelmek istediklerini söylemişlerdi. Tabii bu isteğe ilk başta şaşıran karı koca da asıl sebebi fark edince mutluluktan ağlamıştı. Yalın ve Karcan aileleri, kendi yaşadıkları, tattıkları o mutluluğu Osman ve Nadide de tatsın istiyordu. Geç de olsa yaşamaları önemliydi. Zamanın önemi yoktu.

Yalın ailesi ve Amerikan'dan dönen Karcan ailesinin büyükleri ile Arda ve Toprak İstanbul'a geldiği gibi evlerde bir koşturmaca başlamıştı. Sanki onca işleri güçleri yoktu, sanki bu hazırlıkların birçoğunu Tomris ve Murat için yapmaları

gerekmiyordu. Tomris ve Murat bile kendi hazırlıklarını aksatıp almış onlar için koştururken, hamile olan Armağan ve Avlin in telaşına diyecek tek kelime bulamayan Bergüzar, onan bitemi kolları arasındaki oğluyla izliyordu.

Fakat her zamanda izleyici olamıyordu çünkü Neşe hanım dibinde bitip "Kızım, gelin olacaksın ama zerre heveslenin yok. Ayol bu ne böyle," deyip, onu tuttuğu gibi Armağan ın ellerine teslim etmişti.

Ölçülerini alıp, hayalindeki elbiseyi anlat bakalım diyerek başının etini yiyen Armağan, söz ve nişan elbisesi hazırlanırken, Ertuğrul da parmaklarındaki alyansları almıştı.

"Kusura bakmayın abiciğim ve esmer karısı ama adetlendir. Yüzükleri aile büyükleri takar, size de bok yemek düşer. Pardon, açık ve biraz ayıp oldu ama..." diyerek yüzükleri bakıma göndermişti.

Kız isteme tarihi yaklaşırken Bergüzar, Ayaz ve Toprak Ankara'ya birkaç gün erken gitmişti. Onlar önden gidecek ve diğerlerinin gelmesini bekleyeceklerdi. Bu sırada Sedef anne ve kız arkadaşlarıyla da hasret giderecek vakitleri olacaktı.

Plan o kadar güzel yapılmıştı ki Bergüzar hâlâ olan biteni şokunu yaşıyordu. Ankara'ya indikleri anda kendileri karşılayan Nadide ve Osman'ın yüzünde kocaman gülümseme vardı. Aslında karı koca yıllarca şirket sebebiyle İstanbul'da yaşamıştı fakat Osman Bey yaş alıp da işleri müdürler aracılığıyla yönetmeye başlayınca Ankara'ya yani memleketlerine dönmüşlerdi.

Ankara'nın kuru sıcağını, içine çeken Bergüzar gözlerini kapatıp tebessüm ederken babasının gözlerini üstünde hissetti. Gözlerini aralayıp ona gülümserken ilk defa rahattı. Ankara'da olmak, her daim Bergüzar'a iyi geliyordu. Doğduğu, büyüdüğü bu şehri bir başka seviyordu ama yeni yaşamına başladığı şehre de uyum sağlamayı çoktan başarmıştı.

Babası kolunu uzatınca ona yaklaştı ve usulca koluna tutundu. Onlar yan yana yürüyüp sohbet ederken Toprak da Nadide Hanım ve kucağında tuttuğu yeğeniyle yürüyordu.

"Ayaz çok çabuk mu büyüyor yoksa bana mı öyle geliyor Bergüzar?" derken gözlerinin içi parlayan adama yine gülümsedi. İlk tanıştıkları günlerde olduğu gibi soğuk, donuk ve asık suratlı değildi. Onun tek isteğinin geç kalınmış o babalığı yapmak, kendisini tanımak, sevmek, hatta kardeşi Toprak'ı bile evlat bilmek olduğunu anlamıştı.

"Her gün büyüyor, değişiyor. Her gün yeni bir şey öğreniyor, bize de öğretiyor. Bazen şaşkınlıktan ağzımız açık kalırken, bazen mutluluktan ağlatıyor."

Osman Bey, torununun üstünde duran gözlerini kızına çevirdi ve sordu. "Evliliğiniz nasıl gidiyor kızım? Her şey yolunda mı? Üç kişi olmaya alışabildiniz mi?" sorunun samimiyetiyle ürperip usulca titrerken, kocasının ailesi, Sedef anne ve kız arkadaşları dışında birinin daha kendisini bu kadar düşünmesi, soruyu incelikle sorması gözlerine yaşlar birikmesine sebep olmuştu. Gözlerini kaçırıp az ileride bekleyen araçlara bakarken "İyiyiz, çok iyiyiz ve üç kişi olmaya da alıştık. Sorduğunuz için teşekkür ederim," demesiyle Osman Bey durmuş, onu da durdurmuştu. Nadide ve Toprak bir an durup durmamak konusunda tereddüt etseler de onları hemen yalnız bıraktılar. Osman, kolunu tutan eli, eliyle örtüp severken gözlerini buluşturmak adına Bergüzar'ın çenesini kavradı ve yüzünü yüzüne çevirdi.

"Ailenin bu yaptığı... Çok mutlu olduk, minnettarız. İnan ki hiç aklımıza gelmezdi çünkü siz evlisiniz," demesiyle sessizlik oluşmuş, sonra ikisi de kahkahayı patlamıştı. Karşılıklı ilk gülüşleri, ilk kahkahaları bu şehre nasip olmuştu. Ne ilginç.

Bergüzar, Alparslan'la da ilk kez bu şehirde gülmüş, bu şehirde kahkaha atmıştı. Ankara ve hayatındaki erkekler arasında bir bağ olduğunu düşünerek başını hafifçe sallarken hâlâ gülümsüyordu.

"Evli olduğumuz gerçeğini öncelikle kocama, sonrasında da ailemize açıklamak istedim ama... Yaşanmamış hiçbir güzellik kalmasın, en ufak bir uhden olmasın dediler. Garip gelse de... Garip olsa da... Biraz geç olsa da..." Gözlerini yere indirdi, derin bir nefes aldı ve yeniden babasının gözlerine baktı.

"Her kız gibi, babamdan rızasının alınacak olmasına sevindim," demesiyle Osman Bey'in gözlerinden mutluluk gözyaşları peşi sıra düşmeye başlamış, Bergüzar ise usulca iç çekip "Babam," dediği dudağını kemirirken ona eşlik etmişti. Yaklaşık beş dakika kadar öylece durup birbirlerine baktıktan sonra bu sefer ona sarılan Bergüzar oldu.

Kendi içindeki boşluğun, yokluğun aynısının onda da olduğunu biliyordu. Babası da kendisi de hem geç kalmış, hem eksik kalmıştı. Daha fazla vakit kaybetmenin mantıksız olduğunu, eksiklerin şu andan itibaren sevgiyle giderilebileceğini bilerek sarıldı ve belli belirsiz bir sesle "Baba," diye fısıldadı. Kollarını sardığı adamın kaskatı kesilen bedenini hissediyor, kalbini döven kalp sesini, aldığı hırıltılı solukları duyuyordu. Saçlarını defalarca seven eller yüzüne inip yanaklarını kavradıktan sonra alnına konan öpücükle irkildi ama gülümsedi de.

"Kızım..." Bir soluk alıp bir kez de başının üstünü öperken "Kötü kalplerin gölge düşüremediği, güzel kalpli kızım," demesiyle Bergüzar'ın gözyaşları hızlanmıştı. Ne çok isterdi o kötü kalpler kalbine, hayatına, aşkına, kardeşine, çocuğuna saldırırken babasının yanında olmasını. O zaman olamamıştı ama artık olacağını biliyordu. Omuzlarını sımsıkı tutuşundan, saçını okşayışından, usulca alnına bıraktığı öpücükten, gözlerindeki o acı tatlı bakıştan ve her karşılaşmalarında hızla atan kalbinden biliyordu.

Kendilerini uzaktan uzağa izleyip sessizce ağlan Nadide Hanım ve Toprak'ın yanına vardıklarında Osman Bey, torununu kucaklayıp karısına uzattı ve Toprak'a sımsıkı sarıldı. Tıpkı Bergüzar'ı sevip sarar gibiydi. Tıpkı onu öper gibi

öptü, korumak ister gibi kollarının arasına aldı ve gözlerine bakarken gülümsedi.

"İyi ki o konuşmayı duydun. Sen o konuşmayı duymasaydı ben iki kız babası olamazdım," demesiyle Toprak sanki ufacık olmuş, yanakları kızarmış, biraz utanmış ama sözlerin anlamını anlayarak ona sarılmıştı.

"Sen de benim, bizim kızımızsın. Bunu sakın unutma deli kız tamam mı? Bunu sana ilk ve son defa söylüyorum ona göre. Babanın kim olduğu, genin, kanın beni ilgilendirmez. Ben seni ta şuramdan seviyorum küçük kızım tamam mı?" derken kalbini göstermesiyle hepsi yeniden gözyaşlarına boğulmuştu.

✸

Eve geldiklerinde Nadide Hanım hem telaşlı, hem de heyecanlıydı. Evine gelen kızlarını ve torununu nasıl ağırlasa, nasıl rahat ettirse bilemiyor, içi içine sığmıyordu sanki. Hep birlikte yemek yiyip salona geçtiler ama sohbet ederlerken Ayaz huysuzlanıp ağlamaya başlayınca Bergüzar yatak odasına geçti. Odaya göz atıp, yatağının yanındaki beşiğe, başucunda duran telsiz ve kameraya şaşkınlıkla bakarken, odaya kadar kendisine eşlik eden Nadide Hanım'a döndü. Ayaz'ın müsaade ettiği kadarıyla ona sarılırken "Bunca şeye gerek yoktu Nadide Anne. Neden zahmet ettiniz. Çok teşekkür ederiz," demişti. Ancak kadının durgunlaşıp yaşlar dolan gözlerini de bunun nedenini de fark etmişti. Anne dediği için böyle olduğunu anlamak zor değildi. Mutlu olmuştu evet ama duygulandığı da açıktı. Onun elinden tutup içeri girmesini sağladı ve kapıyı kapatıp yatağa ilerledi. İkisi de yatağa oturduktan sonra karnı acıkan ve uykusu gelen oğlunun yakasını çekiştirmesiyle güldüler.

Bergüzar oğlunu emzirirken, Nadide Hanım onları tebessümle izliyordu. Ona bu duygular nasip olmamıştı ancak yıllar sonra iki kızı olmuştu. Torununu daha birkaç

günlük hâlinden beri tanıyor, görüyor, öpe koklaya seviyordu. Bergüzar'ın ise bu konuda hiçbir zaman çekimser olmadığını biliyordu. Bu zamana kadar babasından uzak durmuştu ancak bunu asla oğlu için yapmamıştı. Ne kocasına ne de kendisine... Torununu kucağına ilk veren, her fırsatta görüntülü arayıp gösteren, İstanbul'a gittiklerinde zaman geçirmeleri için evinin kapısını açan bu genç kadına şükür ediyor, yürekten seviyordu. Hem de varlığını öğrendiği ilk andan beri. Çünkü artık kapılarını çalacak, bayramlarda ziyaretlerine gelece, para pul gibi şeyler için değil de karşılıksız sevecek çocukları vardı. Bu düşünce aklında belirince bencillik mi ediyorum diye düşünüyor, sonra da bunun bencillik değil çok büyük bir hasret, özlem olduğunu hatırlıyordu. Bencilliğinden değildi, hep istedikleri şeyin gerçekleşmesinden dolayıydı düşünceleri.

Ayaz uykuya dalarken onlar da tıpkı anne kız gibi karşılıklı oturmaya devam ederek sohbete başlamışlardı. Önce işten, sonra Ayaz'dan bahsettikleri sırada Toprak da yanlarına gelmiş, muhabbete ortak olmuştu. Gece yarısına kadar süren bu tatlı muhabbeti ise Osman Bey'in "Kızlar, hadi artık yatın." sözleri kesmişti. Kaçamak bakışlarla birbirlerini süzen üç kadın da yatağın kenarındaki beşikte uyuyan Ayaz'ı uyandırmamak için sessiz kahkahalarla katılıp gitmişti.

Bergüzar, Toprak ve Nadide Hanım'ı odalarına uğurlayıp üstünü değiştirmiş, kocasıyla özlem kokan, aşk dolu bir telefon konuşması gerçekleştirmiş ve yatağa giderken, başucundaki suyun bittiğini görmüştü. Cam sürahiyi eline alıp odadan çıktı.

Koridoru aydınlatan küçük spot ışıkları ayak bileklerinin hizasındaydı. Bu sayede mutfağa kadar zorlanmadan ilerlemişti. Mutfağın ışığını açmak için duvarda elini gezdirip anahtarı aradı. Tuşa basıp içeriyi aydınlattığında bahçeye açılan mutfak kapısının aralık olduğunu fark ederek oraya

yürüdü ve babasını gördü. Bahçeyle mutfak girişini ayıran yükseltinin basamaklarına oturmuş sigara içiyordu. Onu ilk kez sigara içerken görmenin şaşkınlığıyla kaşları çatılırken Osman Bey omzunun üstünden baktı ve yakalanmış olmanın mahcubiyetiyle yüzünü ekşitti.

"Nadide'den kaçarken sana yakalandım iyi mi?"

Sözlerine gülüp, elindeki sürahiyi tezgâha bıraktı ve babasının yanına gidip oturdu. "Bu küçük sırrı Nadide Hanım'a söylemeyeceğim, söz," demesiyle gülen Osman, hafif çatık kaşlarının altından bakmaya başlayınca Bergüzar neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Neden böyle bakıyor, kızgın gibi duruyordu bilememişti.

"Hamile kalınca sigarayı bırakmışsın. Bir daha başlama kızım, tamam mı?" sözleriyle neye surat astığını anlayarak güldü.

"Onu da mı öğrendin yahu?" sorusuyla başını sallayan Osman, kızına şöyle bir bakıp dizlerine doladığı kollarını okşayıp elini tutmuştu.

"Başka şeyler de öğrendim. Sen söylersin diye bekledim ama pek söyleyecek gibi değilsin."

Bu sözlerin neyi kastettiğini düşünerek dikkatle babasına bakarken "Neyi söylemedim?" diye sormadan edememişti.

Osman derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi, karşısında uzanıp giden karanlık geceye bir süre öylece baktı. "Biz Ankara'ya taşınınca Genel Müdür olarak görev yapmaya başlayan Tahir Bey'in, sana saygısızlığa varan konuşmalarından, tutumundan bahsetmedin."

Bergüzar, Özden Holding bünyesinde uzun yıllardır çalışan Tahir Bey'i düşünerek huzursuzlandı.

Tahir, Osman Bey'in sağ kolu gibi olmuş, ardından da Genel Müdürlüğe yükselmişti. Eğer Bergüzar bir anda ortaya çıkıp da şirketin yönetimini üstlenmeseydi, şu an onun oturduğu koltuğun kendisine kalacağından çok emindi. Çünkü

Osman Bey'in çocuğu yoktu ve en güvendiği elemanı da kendisiydi. Bergüzar'ın şirkette belirivermesi, Tahir'in deyimiyle tepeden inmesi, bütün hayallerine gölge düşürdüğü gibi, günün birinde sahip olmak için çabaladığı hedefini de elinden almıştı. Bu yüzden oldukça küstah, saygısız, çoğu zaman aşağılamaya çalışır davranışlar sergiliyordu. Bergüzar, onun davranışlarının, gözlerindeki nefretin, kin ve öfkenin farkındaydı.

"Söylemedim çünkü kendim baş edebilirim. Şu an Tahir Bey'i görmezden, duymazdan geliyorum. Yıllarca emek verdiği şirketteki yerini kaybetsin istemiyorum ancak..." Durdu ve çakmak çakmak olan gözlerini babasına dikti. "Bu saygısızlıklarına son vermez, kendini toparlamazsa bana başka seçenek bırakmayacak ve yollarımız ayrılacak."

Osman Bey, anladığını belirtir gibi başını sallayıp "Patron sensin," dedikten sonra ayaklandı ve kızına elini uzatıp tutmasını bekledi. Kendisine uzanan ele bir süre bakan Bergüzar, onu sıkıca tutup ayaklandı. Birlikte içeri girip, iyi geceler dileyerek ayrıldılar.

Ertesi gün Sedef Hanım ve kız arkadaşlarının ziyaretiyle ev iyice şenlenmişti. Ayten, Dicle, Emel ve Gül de Nadide Hanım ile Osman Bey'le tanışmıştı. Ayaz oğlan kızların arasında sevgiye boğulurken keyfine diyecek yoktu. Tüm ilgi de sevgi de ondaydı. Eee, beş teyzesinin birçok ninesinin olmasının sonucu şaşırtıcı değildi.

Kızlarla bol bol hasret giderip, Sedef anneden görmeyi özlediği sevgiye sığınan Bergüzar ve Toprak'ın yüzü gülüyordu. Ertesi gün öğlen saatlerinde evde koşturmaca başlamış, Bergüzar için hazırlanan elbise özenle kılıflanıp eve gönderilmişti. Elbisesini giyip saçını ve makyajını yapmaları için kız arkadaşlarının önüne oturdu. Kızlar büyük bir keyifle onun bu özel gününe eşlik ediyor, hem akşam için hazır olmasını sağlıyor, hem de Ayaz'a bakıyorlardı.

Hazırlıklar son bulup saatler akşam vaktini gösterdiğinde evin zil sesi içeriyi doldurdu. Bergüzar heyecanla etrafına bakınıp kapıya ilerlerken "Evli olduğumuz hâlde bu kadar heyecanlandım. Bir de böyle olmasaydı ne olurdu bilemiyorum," demesiyle gülüşme seslerini duyarak kendi de güldü. Kapıyı açacakken kolları arasına uzatılan oğlunu sımsıkı kucakladı. Ayaz, çevresindeki telaşlı kalabalığa şaşkın şaşkın bakıp, yeni yeni çıkmaya başlayan dişlerini kaşırken Bergüzar kapıyı açmıştı.

"Hoş geldiniz," deyip kenara çekildi ve içeri giren kalabalığa gülerken hepsini tek tek öptü. Çikolataları taşıyan Ertuğrul ile Atilla şen şakrak esprileriyle ortamı ilk dakikada kahkahalara boğmuştu. Eve en son giren Alparslan ise bir elinde kocaman beyaz gül buketi, diğer elinde de Ayaz için diş kaşıma oyuncağı tutuyordu. Karısıyla oğluna sokulup ikisini de özlemle öperken "Esmerim... Oğlum..." diye fısıldamıştı. Ayaz'ın ağzına soktuğu elini kavrayıp kaşıma oyuncağını tutmasına yardım ettiği sırada yanağına konan öpücükle gözlerini kapattı.

"Hoş geldin hayatım. Seni çok özledik."

Alparslan ikisini de tekrar öperken "Ben de çok özledim bebeğim," diyordu. Babasını gören Ayaz neşeyle onun kollarına atılınca mutlulukla iç çekip mest olan adam, küçücük bedeni kollarıyla sıkıca sardı. "Aslan parçam, annene iyi baktın mı? Üzmedin değil mi anneni?" Hafif çatık kaşlarının altından sorduğu sorularla Ayaz da kaşlarını çatıp ona ters ters bakınca Alparslan kahkahayı patlatmıştı.

"Tamam yahu, kızma aslanım. Tabii annene iyi baktın ve onu hiç üzmedin. Benimki de laf."

Bergüzar karşısındaki manzaraya bakıp tebessüm ederken Sadullah dedenin gür sesi gerçekliğe dönmelerine sebep oldu.

"Bu hergeleler..." diye evi inleten sese doğru ilerlediler. Sadullah dede, oğlu Süleyman dâhil tüm Yalın erkeklerini

gösteriyordu. Bergüzar onun bu çıkışına gülmemek için yanağının içini yiyerek ciddi durmaya çalışırken Sadullah dede sözlerine devam etti.

"Sanıl İslamemişler. Bu Alparslan hergeleşine bir acı kahve içirmeden nasıl evlendin kızım sen? Akıllı bir geye de benziyorsun," dedikten sonra kısa bir sessizlik oluşmuş, kahkahalar bir peşi sıra gelmişti.

Salonu dolduran Yalın, Karcan aileleri, Bedel anne ve kızları, Osman Bey ve Nadide Hanım birbirleriyle sohbete başlarken Alparslan boynundaki kravatı gevşetmek ister gibi çekiştirdi. Gergin olduğu yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Gergin olması Bergüzar'ı kıs kıs güldürürken "Bak Esmerim, bu deliler olayı iyice ciddiye aldılar. Valla Osman babam ve Nadide annem seni bana vermezse diye korkuyorum." sözleriyle neredeyse kahkaha atacaktı. Yahu evliydi zaten hatta çocukları vardı. Nasıl olacaktı da hayır diyeceklerdi.

"Vermezlerse ne yaparsın?" demesiyle karısına dönen Alparslan onu bir güzel süzüp, zümrüt yeşili elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedi. Dizlerinin üstünde biten elbise, bedenine tam oturmuştu ve şahane hatlarını belli ediyordu. Alparslan'ın öpmeye, sevmeye, dokunmaya doyamadığı hatlarını.

"Kaçırırım... Ki bence kaçırmalıyım da. Yoksa aklımı kaçıracağım," diye fısıldarken ona sokulup boynuna ufak bir öpücük kondurdu.

"Özledim Esmerim... Kokunu, tenini, sıcaklığını... Gözlerime bakan güzel gözlerini özledim."

"Bunu şu an söylemesen mi kocacığım. Herkes buradayken..."

"Umurumda bile değil," diyemeden kopan uğultulu ses "Alparslan!" demiş ve karısından uzaklaşmak zorunda kalarak dedesine dönmüştü.

"Dede..."

"Küçük Sadullah'ı da al ve buraya gel. Kızım, sen de kahvelerimizi yap bakalım." Komutuyla biri salona girmiş, diğeri mutfağa gitmişti. Bergüzar'ın ardından epey kalabalık bir grup da mutfağa gidince Alparslan suratını ekşitip ters ters bakındı ama âdet neyse o olacaktı.

Dakikalar sonra kahveler Bergüzar tarafından ikram edildiğinde Alparslan kahvesine korkulu gözlerle bakıp "Ben kızı zaten aldım, içmesem olmuyor mu baba?" diye yanında oturan Süleyman Bey'in kulağına fısıldadı.

"İçmezsen ne olur biliyor musun?"

"Ne olur?"

Süleyman oğluna tüm ciddiyetiyle bakıp "Sizi zorla boşar sonrasında her şeyi geleneklere göre yapar. O zaman da sana bu kahveyi fincandan değil, damacanadan içirir. İç şu kahveyi, başımıza iş çıkarma Alparslan," demiş, Alparslan biraz ürkek tavırlarla çatık kaşlarının altından fincana bakmıştı.

Salonu dolduran herkesin gözü üstündeydi, hissediyordu. Gözlerini fincandan ayırıp Bergüzar'ı bulduğunda yüzünde gördüğü ifade öyle acıklı ve korkuluydu ki... Nefesi kesildi. Karısı, dudaklarını kıpırdatarak "Sakın ölme," dediği sırada Süleyman Bey ise oğluna doğru eğilmiş "Gazan mübarek olsun evlatçım. Seni hep sevdiğimi bil," diye mırıldanmıştı.

15 Dakika Önce...

"Dök dede, elini korkak alıştırma." Ertuğrul bunu öyle bir söylüyordu ki zannedersiniz savaşın ortasındaydılar.

Sadullah dede duyduğu sözlerle Ertuğrul'a döndürdü ve sıktığı dişlerinin arasından küfür eder gibi konuştu. "Sen benim elimi korkak alıştırdığımı ne zaman gördün ulan hergele!" der demez bir çay kaşığı pul biber yerine bir tatlı kaşığından fazlasını cezveye döktü.

"Hii... Sadullah dede şey... Biraz fazla olmadı mı sence?"

Sadullah dede şöyle bir durdu. Önce cezveye baktı. Ardındansa sözlerin ve korkulu sesin sahibi Bergüzar'a, en son ise arkasındaki erkek sürüsüne bakıp "Iıh!" dedi. Arkasında sıraya girmiş kendisini izleyen Atilla, Ertuğrul, Murat ve Arda'ya baktı. Yanlarında duran kızlar da nefeslerini tutmuş, korkuyla cezveye bakarken gülmemek için mücadele veriyordu.

Dudaklarını eğip büküp yeniden Bergüzar'a bakarken "Çok mu oldu diyorsun güzel kızım?" diye sorarken Sadullah dedenin duyusal, acı dolu sesi herkesi şaşırtmıştı. Bergüzar, bunu fark edip onun gönlüne gidecek ve kocasına acımasını sağlayacak bir yol arayacaktı ki "Yaşlandıkça vicdan yapar oldu ya!" diyen Atilla'yı duyup gözlerini devirmeden edemedi.

Sadullah dede, Atilla'nın bu sözlerinden sonra hayatta geri adım atmazdı. Hızla Atilla'ya bakıp "Senin, kocamı öldürmeye yeminin mi var Ati!" diye resmen hırlamasıyla, Aylin'in kocasının ense köküne bir tokat geçirmesi aynı anda oldu.

"Manyak herif! Öldürecek misiniz Alparslan abiyi. Atilla vallahi seni gebertirim. Git şuradan!" dedi ama dinleyen kimdi.

Atilla, tokat yüzünden haşlanan ensesini ovuşturarak usulca dedesine yanaştı. "Dede?"

"Hıı?" Sadullah dede bir yandan kahveyi karıştırıp, bir yandan da olan biteni çaktırmadan takip ediyor ve kendini gülmemek için zor tutuyordu. Ne güzel de çakmıştı Aylin kız, Atilla dingilinin kafasına. İçinden kahkahalar atarken kahveyi karıştırmaya devam etti.

"Dede, kafama vurdu," deyip işaret parmağını Aylin'e doğrulttu. Aylin, beklemediği bu ispiyonlanma karşısında Atilla'ya "Sen görürsün," diye fısıldayıp parmağını sallıyordu. Sadullah dede kahveyi fincana koydu ve Aylin'in

yanından geçerken alnına bir öpücük kondurup "Ellerin dert görmesin kızım. Ben çıkınca ispiyoncu olduğu için de döv, emi yavrum," diyerek mutfaktan çıktı.

O andan sonra karısının öldürücü bakışlarıyla karşılaşıp "Aylin vallahi şakaydı," diye can havliyle bağıran Atilla, herkesi güldürmüştü.

"O hergelenin sesini duyarsam bir posta da ben döverim." Atilla dedesinin tehdidi esnasında duran Aylin'i atlatıp bahçeye fırlarken "Gece görüşelim karıcım, bu kadar ateşli olma," diye bağırıp, Aylin'i iyice deli etmeyi başarıyordu.

Mutfak kapısından başını uzatan Sadullah dede, Bergüzar'ı yanına çağırıp, fincanı ona verdi. "Bu kahve, o soğuk herifin makine ayarlarına iyi gelir. Hiç korkma. Öldürecek gibi değil, azıcık süründürecek kadar koydum."

Şimdiki Zaman...

Alparslan kahvesini tek yudumda içip öksürük krizine girerken herkesi bir gülme almıştı. O soğuk adam, ağzından emirler yağan nemrut adam nasıl da içmişti ama kahveyi. Hem de zaten karısı olan kadın için. Aşkın gözü kördü işte. İnsanda ne akıl bırakıyordu ne de mantık.

Sadullah dede, torununun kıpkırmızı kesilen yüzüne keyifle sırıtmayı kesip, Süleyman ve Neşe'ye baktı. İkisi de başlarıyla onay verince söze girdi.

"Madem tüm gelenekler yerine geliyor. En başından alalım dedik." Derin bir nefes aldı, herkese göz gezdirip Osman ile Nadide'ye odaklandı. "Buraya hayırlı bir iş için geldik. Kızımızın anne babası olarak sizlerin rızasını almaya, eksik hiçbir şey bırakmamaya niyetliyiz. Siz de bu isteğimizi kırmadınız, bizleri evinize kabul ettiniz. Kızımızın elinden kahve içmemize izin verdiniz. Sağ olun, çok teşekkür ederiz. Kahvenizin kırk yıl hatırı varsa, bu misafirperverliğinizin gönlümüzde ömürlük yeri var."

Osman Bey heyecandan terleyen elleriyle dizlerini kavramış sıkıyordu. Öyle bir sıkıyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu. Karı koca heyecanlı oldukları çok açıktı.

"Asıl biz sizlere teşekkür ederiz. Böyle ince düşünmeniz, hayal bile etmediğimiz bir şeyi gerçek kılmanız. Siz sağ olun, var olun."

Kısa süren sessizlik esnasında herkes usulca yutkunmuştu. Çünkü onların gözlerindeki mutluluğu, heyecanı görmüşlerdi.

Göz ucuyla karısına bakan Alparslan, onun da gözlerinde aynı duyguları görünce tebessüm etti. "Kimsem yok," diyen kadın da hiç hayal etmediği, edemediği bir ânı yaşıyordu. Ne mutlu Alparslan'a ki tüm çılgın fikirlerine eşlik eden ailesi vardı. Ne mutlu ki karısına unutulmaz bir an daha yaşatmıştı.

"O zaman gelelim sebebi ziyaretimize," diyen Sadullah dede yaşına inat dimdik oturup keskin bakışlarını Özden çiftine dikti. "Allah'ın emri Peygamberin kavliyle, kızımız Bergüzar'ı oğlumuz Alparslan'a istiyoruz."

Bu sözlerle yine Bergüzar ve Alparslan'ın evli olduğunu, çocukları olduğunu unutulmuştu. Osman Bey kızına ve karısına bakıp düşünür gibi yapınca Sadullah dede bir sağına, bir soluna baktı. Düşündü, düşündü ve Osman Bey'e dönüp "Osman oğlum, bu bizim hergele iyi çocuktur," dedi.

Sanki "olmaz" demesinden korkar gibi yaptığı bu müdahaleye herkes gülerken "Onca gömdü, zehir zıkkım kahve içirdi. Şimdi de iyi çocuktur diyor. Allah razı olsun be dede," diye homurdanan Alparslan, karnına babası tarafından inen darbeyle sustu.

"Sus ulan. Duyarsa anandan emdiğin sütü burnundan getirir sus."

Onlar didişirken bir dakika kadar durup düşünen Osman Bey, yıllardır dost olduğu Süleyman'a bakıp

gülmüştü. "Kaderde dünür olmak da varmış Yalın!" dediğinde Süleyman'ın da yüzünde gülümseme belirdi.

"Bana sağdıç, çocuklarıma kirve oldun ama bu hiç aklıma gelmezdi Osman Bey!" deyince ikisi de ayağa kalkıp, birbirlerine sarıldılar. Osman, Alparslan'a ve Bergüzar'a bakıp daha da gülümserken "Allah daima yollarını, bahtlarını açık etsin. Hep ilk günkü gibi sevsin, saysınlar. Elleri hiç ayrılmasın," demişti.

Herkes "Âmin," dediği sırada nişan tepsisi içinde alyansları taşıyan Toprak, Sadullah dedenin yanına geçti. Birbirine kırmızı kurdeleyle bağlı yüzükleri eline alan yaşlı adam onları yanına çağırmıştı. Yüzükleri parmaklarına takıp ikisine de uzun uzun baktı. Aylar önce neler yaşanmıştı, ne acılardan geçilmişti. Şimdi ise neler yaşıyorlardı. Hayat daima sürprizlerle dolu ve mucizelere gebeydi. Yeter ki pes etmeyip, mücadeleye devam et. Güneş yeniden doğacak, birbirini seven kalpler yine doğru yolu bulacaktı.

"Elleriniz, gözleriniz, yürekleriniz hiç ayrılmasın evlatlarım. Hep mutlu olmayacaksınız ama hep yan yana, omuz omuza olun. Sevginiz, saygınız her gün çoğalsın. Bir de," deyip göz ucuyla adaşı olan küçük oğlana bakıp tebessüm etti. Onlara sokulup fısıldayarak "Tek çocuk olmaz. Kardeş lazım. Can yoldaşı, sırdaş gerek. Siz de çoğalın emi," demesiyle Alparslan kıs kıs gülse de Bergüzar kırmızıya dönen yüzünü hafifçe eğmişti. Yalın ailesinin erkekleri her yaşta edepsizdi. Genetik bir problemdi. Sadullah dede keyiften dört köşe olarak tepsideki makasa uzanacaktı ki Toprak ânında makası sakladı.

"Makas kesmiyor dede." Sözleri kahkahalara sebep olmuş, Sadullah dede ise elini cebine atıp hatırı sayılır bir miktar parayı tepsiye bırakmıştı. Toprak kaşla göz arasında Alparslan'a sokulup "Vermem makası. Kalırsınız böyle!" tehdidiyle ondan da para koparırken bir yandan da otuz

iki diş gülüyordu. Aldığı paradan memnun hâlde makası Sadullah dedeye uzattı ve kenara çekildi.

Sadullah dede ise hiç tereddütsüz makası Osman Bey'e uzatıp tıpkı Toprak gibi kenara çekilmişti. Hiç beklemediği bu hamleyle iyice heyecanlanan Osman, karısını yanına alıp birlikte tuttukları makasla kurdeleyi kestiğinde alkış sesleri evi sardı.

Herkesle kucaklaşıp en son karısına dönen Alparslan onu uzun uzun alnından öptü. Kulağına eğildiğinde ise "Dillere destan bir düğün yapmaya, acı günlerimize inat göbek atmaya hazır mısın Esmerim?" fısıldadı.

13. BÖLÜM

Bergüzar gelin odasında saçının ve makyajının yapılmasını beklerken, bir yandan da sosyal medyada geziyordu. Şu an herkes peri masallarını andıracağını düşündükleri düğünle ilgili yorumlarda bulunurken, masalın prensesi akşam için heyecanla hazırlanıyordu. Kızlar odaya gelip, hazırlıkların nasıl gittiğine bakarlarken Tomris'in "Kızlar, ne olur alınmayın ama Bergüzar gördüğüm en güzel gelin olacak," demesiyle Aylin ve Armağan gülümsemişti.

"Alınmak yerine o gelinin güzel oluşunda parmağımız olduğu için gururlanmayı tercih ediyoruz." Armağan, yapımı günlerini alan gelinliğe hayranlık ve gururla bakarken Zeynep ve Yıldız'ın da ondan farkı yoktu. Armağan'a gelinliğin yapımında yardım etmiş, ellerinden gelen ne varsa yapmışlardı. Üç arkadaş yine şahane bir iş ortaya koymuştu.

Kız isteme merasiminin üstünden bir ay geçmişti ve bu esnada düğün hazırlıkları tüm hızıyla sürmüştü. İki gece önce kızlar arasında düzenlenen kına gecesinde ellerine yakılan kınaların izi hâlâ avuçlarındaydı. Alparslan o izleri ne güzel öpüp sevmişti. Bunu hatırlarken içi titreyerek soluk aldı. Arkasında muhabbet eden kızlara dönüp gülümserken "Gelinliğimi giymek için hazırım!" diyerek ayağa kalktı ve giyinmek için paravanın arkasına geçti. Saatlerdir baktığı ve bakmaktan kendini alıkoyamadığı gelinliğine dokunup, mutlulukla gülümsedi. Bir gün gelinlik giyebileceği aklına bile gelmemişti. Şimdi ise onu giyecek olmanın heyecanına, kocasının karşısına çıktığı anda yaşayacakları duyguların merakı karışıyordu.

Üstündeki sabahlığını çıkartıp, askıya astıktan sonra Zeynep ve Yıldız Ege'nin yardımıyla gelinliğin içine girdi.

"Armağan... Sen müthiş bir yeteneksin!" Gözleri dolu dolu aynadaki yansımasına bakıyordu. Hislerini kelimelerle ifade edemeyeceğini anlayınca, paravanın arkasından çıktı ve Armağan'a sımsıkı sarıldı.

"Bu çok... Çok güzel Armağan... Hayallerimden daha güzel," derken ağlamamak için kendini sıkıyordu. Armağan, Bergüzar'ın ellerini sıkıca tuttu ve heyecanla gelinliği görmeyi bekleyen hanımefendilere onu takdim etti.

"İşte bu gecenin prensesi..."

Herkes Bergüzar'ın güzelliği karşısında öylece kalmıştı sanki. Kimse konuşmuyor, sadece ona bakıyorlardı.

"Muhteşem!" İlk yorum Tomris'ten geldi ve ardından kızlar düşüncelerini belirtmeye başladılar.

Gelinliğin üst kısmı *swarovski* taşlarla bezenmişti ve sırtındaki açıklık herkesin hayran kaldığı o dövmeyi gözler önüne seriyordu. Etek kısmı kalçalarının hemen üstünden kabararak iniyor ve uzun kuyruğu yerleri süpürüyordu. Saçına takılan duvağın uzunluğu iki metreydi ve Bergüzar'ın her adımında salınarak onu takip ediyor, ona daha da ihtişam katıyordu.

Toprak, yaşlar dolan gözlerini telaşla silerken ablasına sokulup boynuna yüzünü sakladı ve kokusunu derince solurken "O kadar güzel oldun ki..." demeyi zar zor başardı. Bergüzar da fazlasıyla duygusaldı ve kardeşine sımsıkı sarılırken içi titriyordu.

"Vakti geldiğinde sen, benden daha güzel bir gelin olacaksın."

Toprak bu sözlere utansa da küçük bir tebessüm yüzünde belirmiş, gözleri heyecanla parlamıştı. Bu sırada odanın kapısı aralanıp içeriye kafasını uzatan görevli, misafirlerin yavaş yavaş gelmeye başladığını söyleyince odasındaki herkes dışarı çıktı ve Bergüzar İstanbul'un eşsiz boğaz manzarasıyla baş başa kaldı. Sessizlik uzun zamandır unuttuğu bir şeydi ve bu koşturmacanın içerisinde onu bulmak biraz garip hissettirmişti. Ayaz'ı bir saat önce bakıcısı yanına getirmişti. Babası şirketi ona bıraktığı günden beri oğlunu çok fazla göremediğini düşünüyordu ve bu durum Bergüzar'ı fazlasıyla üzmeye başlamıştı.

Düşünceler aklını mesken tutarken kapının açılıp kapandığını duydu. Yavaşça kapıya doğru dönmesiyle Alparslan'ın olduğu yerde donup kalması bir oldu. Karısına hayranlıkla bakıp zar zor yutkundu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını aralıyor ama söyleyecek söz bulamayıp, öylece susuyordu. Gözlerine dolan yaşları umursamadan Bergüzar'a doğru yürüdü ve sımsıkı sarıldı. Yüzünü karısının boynuna gömüp, mutluluk gözyaşlarını ona armağan ederken "Çok güzel olmuşsun," demeyi başardı. Birkaç adım geri çekilip ona dikkatle bakarken, şaşkınlıktan açık kalan ağzını, elleri yardımıyla kapatıyordu.

Bergüzar ise onun bu hâline bakıp ağlamamak için direniyor, karşısında tüm yakışıklılığıyla duran adama bir kez daha hayran oluyordu. "Sen de hayatımda gördüğüm en yakışıklı damatsın," diye fısıldadı.

Bu sırada aralanan kapıdan içeriye giren Tomris'in kucağındaki oğlunu görmesiyle ekledi. "Tabi oğlumdan sonra!"

Alparslan gözlerindeki yaşları silip bir yandan da gülüyordu. Ayaz, bembeyaz bir smokinin içerisinde anne ve babasına bakıp, gülücükler saçarken Tomris ise abisi ve Bergüzar'ın bu aşk dolu gözyaşlarına bakıp, mutlulukla kıkırdadı.

"Size hayran olduğumu daha önce söylemiş miydim?"

Alparslan, onun bu sözlerine kahkaha atıp kardeşini kolunun altına aldı ve sımsıkı sardı. "Biz de senin bu deli hallerine hayranız bıcırık!" deyip, saçlarını öptü. Tomris, Ayaz'ı annesine verirken abisinin dikkatli gözlerinin üstünde olduğunun farkındaydı ve bu durumdan derhal kurtulmak için odadan çıkmaya çalışırken Alparslan'ın sesini duydu. "Çok güzel olmuşsun!"

Bergüzar, onların bu garip ilişkisine gülümsedi. Alparslan'ın yüzündeki tebessümün babacanlığı, kardeşlerini koruması, her zaman onların arkasında oluşu takdir ettiği ve hayran olduğu özelliklerinden sadece biriydi.

Tomris "Teşekkür ederim abiciğim. Sen de çok yakışıklısın," diyerek odadan çıkarken Alparslan, karısına ve oğluna yaklaşıp, ikisini de öptükten sonra "Bugün bizim günümüz. Ve... Dibine kadar eğleneceğiz," deyip gülümsedi.

Bergüzar bir an karşısında konuşan adamın Ertuğrul ya da Atilla olduğunu düşündü. Bu gibi sözleri daha önce ondan hiç duymamış olması, şaşırmasına sebep olmuştu. Alparslan, Ayaz'ı kucağına alıp kapıya ilerledi ve onu bakıcısına teslim ettikten sonra yeniden karısının yanına geldi.

"Güzelliğini kimsenin görmesini istemem ama... Yapacak bir şey yok sanırım." Karısının dudaklarına yaklaştı, kısa bir soluklanmanın ardından onu uzun uzun öptü. "Bergüzar Özden Yalın! Artık konuklarımızın yanına inmemiz gerek," deyip karısının elini ona doğru uzattığı kolunun üstüne koydu ve diğer eliyle sıkıca tuttu.

O sırada Bergüzar'ın ellerinin buz gibi olduğunu fark edip gözlerine baktı. "Bu gece senin... Bu gecenin yıldızı sensin. Benim yıldızım sensin. Gönlünce eğlen, keyfini çıkar."

Dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra odadan çıktılar.

Işıklarla bezenmiş yoldan yürürken, duvarlarda asılı olan fotoğraflarına bakıyorlardı. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş ve hazırlanmıştı. Salonun son halini ikisi de görmemiş olsa da, bir ışık şöleninin içerisine girecekleri tahmin ediyorlardı.

Uzun yolun son bulmasıyla konukların alkış seslerini duymaları bir oldu ve tam tahmin ettikleri gibi bir ışık şöleninin içinde gözlerini açtılar. Alparslan bir anlığına Bergüzar'a baktı ve kulağına eğilerek "Esmerim," diye fısıldadı.

Kadının dolu dolu olan gözleri mutlulukla parlıyordu. "Hayatım," diye ona karşılık verip gülümsedikten sonra yürümeye devam ettiler.

Alkış ve ıslık sesleri kulaklarını uğuldatıyordu. Alparslan'ın yüzündeki gülümsemeyi birçok insan ilk kez görüyordu ve bu onlar için çok şaşırtıcı bir durumdu.

İnsanların buna genel yorumu "Gülmeyi biliyormuş!" olmuştu.

Dans pistine geldiklerinde Alparslan, karısını nazikçe kendine çevirdi ve salonu dolduran müzikle dans etmeye başladılar.

"Aşk serseri bir kuş
Bazen istesen de tutamazsın
Aç kanatlarını
Bırak korkuların, orada kalsın
Biz seninle sonsuz olalım."

"Neden daha önce gelmedin?"

Alparslan'ın kulağına fısıldadığı soru Bergüzar'ı güldürmüştü. "Sizden biraz küçük olduğum için olabilir Alparslan Bey!"

Alparslan'ın sağ kaşı itinayla havaya kalkarken, dudaklarında tebessüm belirdi. "Siz şimdi bana yaşlı mı demek istiyorsun Bergüzar Hanım?"

Doya doya birbirlerine gülüyorlardı.

"Ben size asla öyle bir şey söylemedim!"

"Demek öyle! Sen şimdi görürsün yaşlıyı..." demesiyle Bergüzar'ı kendinden uzaklaştırdı, birkaç saniye sonra onu kendine tekrar çekerek yere doğru uzattı ve dudaklarına doğru eğildi.

"Bu pisti, bu gece ağlatmazsam bana da Alparslan demesinler!" Karısının dudaklarına uzun bir öpücük bırakırken, salondan kahkahalar ve ıslık sesleri yükseliyordu.

"Her sabah yanında uyansam
Gözlerinde yakamoz olsam
Ömrümü ömrüne doladım
Bırak sende kaybolayım."

Bergüzar beklemediği bu öpücüğün şaşkınlığıyla Alparslan'a bakıp kalırken, damat bey hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye devam ediyordu.

"Ne oldu yavrum... Başını mı döndürdüm?" demesiyle Bergüzar'ın şaşkınlıkla kocaman olan gözleri ve ardından gelen kahkahaları Alparslan'ı da güldürmüştü.

"İçindeki romantik deveyi bugüne kadar saklamayı nasıl başardın kocacığım!"

Alparslan gülmeye devam ederken, ona göz kırpmayı da ihmal etmedi. Bu sırada son bulmak üzere olan şarkının sözlerini Bergüzar'ın kulağına fısıldadı.

"Bu masalda mutluluk var
İnanırsan var olurlar
Tutun bana ne olur korkma
Bu masalda mutlu son var

Sende benim yarınım var
İnan bana ne olur korkma."

Bir kadının yaşayabileceği en güzel anlardan birini Alparslan karısına unutmayacak şekilde yaşatıyordu. İnsanlar bu geceye peri masalı diyorlardı ama o masalı gerçek yapmak için ödedikleri bedelleri bilmiyorlardı. Zaten bilselerdi de konuşacaklarını kimse düşünmüyordu. İlk dans şarkısının son bulmasıyla kardeşleri başta olmak üzere birçok çift pistte onlara eşlik etmek için yerini alırken, Ertuğrul ve Armağan, Atilla ve Aylin, Murat ve Tomris, Arda ve Toprak yanlarına gelip, dans etmeye başlamışlardı.

Armağan'ın bir hayli iddialı elbisesi gören herkesten tam not alırken, belirginleşen karnı ben buradayım diyordu. Siyah takım elbisesinin içerisinde asilce duran Ertuğrul ise bir koluyla karısının belini sıkıca sarmış, diğer elini kızının üstüne koymuştu.

"Bu ne güzellik uyuz şey!" diye Armağan'a laf atan Alparslan kardeşlerini ve kahkahaya boğarken aklına Armağan ile ilk tanışması gelmişti.

Ertuğrul, Açıktanlar ile sürdürdüğü savaşın galibi olabilmek için Dubai'ye gitmiş, Armağan ise Cenk tarafından kaçırılıp, bir harabeye hapsedilmişti. Süleyman Bey'in önsezileri sayesinde alınan önlemler sonucunda Alparslan, Armağan'ı kurtarmış ve birkaç gün ona göz kulak olmak zorunda kalmıştı. Bu sırada aralarında oluşan sürtüşme, laf sokma gibi olaylar gerçek anlamda tanıştıktan sonra da devam etmişti. Birbirlerini kedi köpek gibi sevmeleri ise ailenin her zaman espri konusu olmuştu. Şu an kendisine dikkatle bakan Armağan usulca dudaklarını araladı ve "aslında hiçbir şey demiyorum" edasıyla konuşmaya başladı.

"Bugün damat olduğun için senin üstüne gelmeyeceğim. Yani," deyip şöyle bir düşündü. Bu sırada hepsi

gülmemek için kendilerini tutuyorlardı. Buna Alparslan da dâhildi. Armağan'ın kendisine her zaman verecek bir cevabının olması hoşuna gidiyordu. "23 Nisan gibi düşünebilirsin. Benden sana bir günlük izin!" demesiyle hepsinin gülmeye başlaması bir oldu.

Alparslan bir elini Armağan'a uzatıp tutarken ona doğru yaklaştı ve Bergüzar'ı Ertuğrul'a bıraktı. Armağan söylediği laflardan sonra Alparslan'a kirpiklerini kırpıştırarak bakıyor ve sevimli sevimli gülümsüyordu. Alparslan onun bu hâline gülerken "Allah'ım Yarabbim. Tipe bak! Çirkin!" diye söylendi.

"Sen de çok çirkinsin abiciğim. Sıkıntı yok!"

İkisi de gülerek dans etmeye devam ederlerken gözü Aylin ve Atilla'ya takıldı. Aylin hamileliğiyle birlikte daha da güzelleşmiş ve duygusallaşmıştı. Bu durum Atilla'yı epey yorsa da doğuma az kalmıştı. Armağan'ın da ablasından pek farkı yoktu doğrusu. Hele birbirlerini buldukları anda ağlamaya başlamaları Alparslan'ın en çok güldüğü durumdu.

"Bizim kız! Gel bakayım," derken Armağan'ın saçlarını öptü ve teşekkür ederek onu kocasına teslim etti.

Atilla en şebek hâliyle Bergüzar'a yaklaşıp "Kızzz... Sen gelin mi oldun?" dediğinde kahkahaları yine çalan şarkıya eşlik etti.

Bergüzar, Atilla'yla dans etmeye başlarken, Alparslan da Aylin'in elini sıkıca tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. "Güzeller güzeli hanımefendi... Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Aylin onun bu hâline genç bir kız edasıyla gülerken "Ne demek Damat Bey... Büyük mutluluk duyarım," dedikten sonra dans etmeye başladılar.

"Aylin Hanım size bir sorum olacak. Bu güzellik genetik mi acaba?" dediği sırada yanlarında biten Derin'in "Amca," demesiyle gözleri ona dönmüştü. Alparslan bacaklarına sarılan Derin'i kucaklayıp Aylin'le dans etmeye devam ederken Derin'in bir kez daha "Amca," demesiyle mest olmuştu.

"Amcam... Söyle bebeğim." Derin sapsarı dalga dalga saçlarını arkaya atıp en güzel gülümsemesini amcasına sunarak cilve yaparken herkes onun bu yaptığına gülüyordu. Derin, Alparslan'ı ne zaman görse gözlerinden kalpler çıkarak bakıyordu sanki.

"En büyük rakibim geldi!" diyen Bergüzar, işaret parmağını Derin'e doğru sallayınca küçük kız çocuksu kahkahalarıyla ona baktı ve yüzünü Alparslan'ın omzuna gömdü. Alparslan ise onun bu yaptığıyla resmen eriyip bitiyordu. Ah bu kızlar, kalplerini nasıl çalacaklarını daha el kadarken biliyorlardı. Derin'in ve Aylin'in saçlarını öpüp, onları Atilla'yla baş başa bıraktı.

Az ilerisinde dans eden Murat ve Tomris'e ilerleyince Murat, sevdiği kızı abisine bırakıp kendisi de Bergüzar'ın yanına gitti. Abi kardeş birbirlerine uzun uzun bakarlarken Tomris'in gözünden bir damla yaş düşüp yanağına kondu. Alparslan ona gülümseyip, parmağının ucuyla gözündeki yaşı sildi.

"Şşş..." diye mırıldanırken, alnına dudaklarını bastırdı.

"Bugün ağlamak yok. Hem ağlarsan," demesiyle Atilla ve Ertuğrul da onlara yaklaştı. Üç abi hep bir ağızdan "Sümüklerin akar!" dediklerinde Tomris onlara gülerek bakmıştı.

"Ya... Dalga geçmeyin! Duygulandım. Olamaz mı yani!"

Alparslan kardeşine sıkıca sarılırken, usulca saçlarını sevdi. "Olabilir tabi... Ben de en yakışıklı abimi, çok güzel bir kıza kaptırsam duygulanır ağlardım," deyip güldü ama sözlerine de ciddiyetle devam etti. "Ağlamak yok. Üzülmek yok. Mutlu olacağız. Tamam mı?" derken gözünün bir ucuyla da Murat'a bakmayı ihmal etmedi. Murat ve Bergüzar ise bu sırada Toprak'la Arda çiftine bakıyor, kaş göz işaretiyle onların dedikodusunu yapıyorlardı.

"Ne dersin bizim kız, bizim iki deli bir olacak gibi? Kızını istesek verir misin?" sorusuyla bir anda afallayan Bergüzar

zar zor yutkunurken gözlerini kardeşinden alamamıştı. Ne güzel gülüyor, Arda'yla birbirlerine ne güzel bakıyorlardı. Tıpkı ailenin diğer çiftleri gibi...

"Daha yaşı küçük... Belki birkaç sene sonra... O zaman düşünürüm, izin verip vermeyeceğimi."

Murat kıs kıs gülerken aklına gelen şeyle hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Bu iki deli, düğünden sonra Amerika'ya dönecekmiş. Haberin var değil mi?" Bergüzar hüzünle başını sallarken "Toprak, yıllar evvel kazandığı burs hakkını artık kullanacak ve okuyacak. Belki de Suna Hanım gibi çok başarılı bir cerrah olur? Neden olmasın? İnşallah o günleri görürüz," deyince Murat da "İnşallah. Başarılı olacağına hiç şüphem yok," demişti.

Çift değiştirme sırası Toprak'la Arda'ya gelince Arda biraz çekinerek ve gergin şekilde Bergüzar'a yaklaşırken Toprak çoktan Alparslan abisinin yanında soluğu almıştı.

"Deli kız, bu ne güzellik? Sen bu dingille neden bu kadar güzelken dans ediyorsun?"

Sorunun saçmalığına kahkaha atan Toprak topuzunu dürtüp "Ben gelinin kız kardeşiyim ve simli kocaman topuzumla güzel olmak zorundayım tamam mı?" dediği anda Alparslan da kahkahayı patlatmıştı. Gerçekten deliydi bu kız. Hakkını veriyor, her sözüyle bunu onaylıyordu. Onlar gülüp eğlenirken Arda ise Bergüzar'a tek kelime edememiş, alnından süzülmeyi bekleyen ter damlalarıyla sessiz bir savaşa girmişti.

Onun gerginliğine usulca gülen Bergüzar "Tamam yahu, bu kadar gerilme. En fazla iki evirir çevirir döverim. Sonra da kardeşimin gönlünden geçeni onaylarım. Dayağım da analık babalık hakkım olur," deyince Arda iç çekip gülmeye başladı. "Senin elini ayağını öpsek o hakkı ödeyemeyiz Bergüzar. Ne güzel bir kız yetiştirmişsin. Tıpkı kendini yetiştirdiğin gibi..." sözleriyle ikisi de dans etmeyi kesip bir an birbirlerine baktılar ve sıkıca sarıldılar.

"Üzme, üzülme... O sana, sen ona gözün gibi bak. Başka bir şey istemiyorum. Kardeşimi sana emanet ediyorum Arda Karcan."

"Ben de emanetine iyi bakacağıma, ömür boyu sevip, baş tacı edeceğime söz veriyorum."

Bergüzar bu sözleri duymanın rahatlığıyla ona gülümserken şarkı bitti ve dans eden bütün çiftler birbirlerinden ayrılıp, çalmaya başlayan oyun havalarına ayak uydurdular. Ailenin beyefendileri arada pistten kayboluyor ve dışarıda alkol alıp, bir tane de sigara içip geri geliyorlardı.

Dans pisti saatlerin ilerlemesiyle iyice kızışırken, Bergüzar hayatında ilk kez Alparslan'ın çevresini umursamadan güldüğünü ve gerçekten göbek attığını görüyordu. Üç Yalın, iki Karcan erkeği de itinayla dans pistinde kıvırtırken, çevrelerini saran tüm yakın dostları onların bu hâline gülüyorlardı. Alınan alkol oranı arttıkça yakalardaki papyon, kravatlar, yelek ve ceketler çıktı. Gömlek düğmeleri açıldı, gömleklerin etek kısımları pantolonun dışına taştı.

Bu sırada bir anda tüm salonun ışıkları söndü ve müzik kesildi. Herkes merakla çevresine bakarken loş bir ışık huzmesi altında beliren iri yarı adamlar düzen içerisinde sahneye adım atarlarken, Alparslan en önde ve tam Bergüzar'ın burnunun dibinde durup, gözlerine baktı.

"İzle bakalım Angaralı... Yapabilmiş miyiz?" demesiyle ışık oranı biraz daha arttı ve Bergüzar, Alparslan'ın ardındaki kişilere baktı.

Ertuğrul, Atilla, Murat, Arda, Yaşar ve tanımadığı birkaç kişi daha dikkatle Alparslan'a bakıyorlardı. Bir anda başlayan müzikle salonu dolduran yüzlerce insandan heyecanlı çığlıklar yükseldi. Bağlamanın sesi kulaklarının pasını silerken, kaşık ve zil sesi Ankaralı Bergüzar'ın kanını kaynatıyordu.

Beyler, hep birlikte birkaç saniye dimdik durup misafirlere göz atarak tüm karizmalarını konuşturduktan sonra

şarkının girişinin duyulmasıyla ileri doğru gelmeye başladılar. Ayak, kol ve bel hareketlerini gören Bergüzar, şaşkınlıkla çevresine baktığında herkesin aynı durumda olduğunu fark etti. O sırada şarkının sözleri duyuldu.

"Balıça duvarından aştım
Sarmaşık güllere dolaştım
Öptüm sevdiğim helalleştim..."

Hepsi doğma büyüme Ankaralı gibi öyle güzel oynuyorlardı ki Bergüzar bir yandan gülüyor, bir yandan da onlara alkışlarıyla ritim tutuyordu. Yapılan her koreografide çığlık ve ıslık sesleri salonu doldururken, daire oluşturan erkeklerin ortasına geçen Alparslan, resmen kıvırmaya başladığında Bergüzar daha fazla dayanamayıp parmaklarını dudaklarının arasına götürdü ve ıslık öttürmeye başladı. Alparslan, karısının daha önce hiç ıslık çaldığını görmediği için bu hareket karşısında kahkahalara boğulurken oynaya oynaya onun önüne kadar geldi. Bir dizinin üstüne çökerek;

"Bir bakışta yaktın beni, Bir bakışta yaktın beni...
Dert ile bıraktın beni, dert ile bıraktın beni...
Yaktın beni, yaktın beni...
Yanıyorum yanıyorum hele..." diye şarkıyı ona söylerken salonun uğultusu müzik sesini bastırıyordu.

İnsanlar telefonlarına sarılmış, bu anı kaydederken, Alparslan'ın aşk dolu hallerine imrenerek bakıyorlardı. Buzlar Kralı lakabını taktıkları ve bunu hakkıyla taşıyan adam hiç bilmedikleri birine dönüşüvermişti. Konuşuyor, gülüyor hatta kahkahalar atıyordu. Zaten bunlar bile Yalın Holding çalışanlarına fazla gelirken, adam sırf karısına jest olsun diye Ankara oyun havası öğreniyordu ve oyunu hakkıyla, hiç çekinmeden oynuyordu.

Dizinin üstüne çökmüş ona şarkıyı söylerken, Bergüzar eğildi ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Alparslan, muradına erip oynamaya devam ederek arkadaşlarının yanına döndüğünde dudaklarından kopan "Yeah!"

bağırışı ve kıvıra kıvıra arkadaşlarına oynaması herkesi kahkahalara boğmuştu. Süleyman, Mehmet ve Osman kahkahalarını daha fazla tutamazken, Sadullah Yalın mimarı olduğu manzaraya tebessümle baktı. Ailesinin mutluluğu ve birbirine bu kadar bağlı oluşu yaşlı adamın gözlerini yine yaşartmıştı.

"Bizim hergeleye bak sen! Neler biliyormuş. Çok da güzel oynuyor. Ankara'nın havasından mı, suyundan mı acaba?" diyen Süleyman'a cevabı babası Sadullah verdi.

"Kızından olmasın o Süleyman!" derken, Alparslan'ın Bergüzar'ı piste çıkarmasını ve karşılıklı oynayışlarını izliyorlardı.

Alparslan ise şu an ne onu izleyenleri, ne konumunu ne de şu âna kadar koruduğu dış görünüşünü düşünüyordu. Tek düşündüğü şey, kendisine gülümseyerek bakan karısının mutluluğuydu. Bunun dışında kalanların ise hiç önemi yoktu.

Saatler hızla ilerlerken Bergüzar gelinliğini taşımakta iyice zorlanmaya başlamıştı. Üstünü değiştirmek için gelin odasına geldiğinde hala aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Hayallerinden daha güzel bir gece yaşıyor olmasının mutluluk ve heyecanını hala kalbinde hissediyordu. Bu sırada açılıp kapanan kapının sesiyle arkasına baktı ve karşısında Alparslan'ı gördü. Kapının kilidini çevirip, doğruca kendisine yaklaşırken, Bergüzar zorla yutkundu. Alparslan'ın gözleri alev alevdi, baktığı yerleri yakıp kül edecek gibi görünüyordu. Adımları tam dibinde durduğunda, genç kadın nefesinin kesileceğini sandı. Alparslan ise hiç olmadığı kadar sakin bir hâlde ona doğru eğildi ve dudaklarını öptü.

"Hadi seni şu gelinlikten kurtaralım bebeğim," derken arkasına geçip, fermuarı açmaya başladı. Gelinliğin önü kendi ağırlığıyla öne doğru düştüğünde Bergüzar'ın

çıplak bedeni gözler önüne serildi. Alparslan, parmak uçlarını karısının teninde gezdirirken duyduğu zevkle gözleri kayarak kapandı.

"Neden bu kadar güzelsin Esmerim?" Burnunu onun uzun ve gür saçlarına daldırmış, kokusunu içine çekiyor ve boynundaki damarın heyecandan hızla atışını işitiyordu.

"Alparslan..."

"Esmerim..."

Bergüzar gelinliğinin içinden çıkıp ona sımsıkı sarıldı ve "Aşağı inmemiz gerekiyor," diye fısıldadı. O sırada Alparslan'ın elleri poposuyla meşguldü ve hiç aşağı inecekmiş gibi durmuyordu.

"Alparslan hadi dedim. Şimdi herkes yokluğumuzu fark edecek!" diye çıkışınca suratını assa da ondan uzaklaştı ve yeniden giyinmesi için yardım etti.

"Çok güzelsin... Hep güzelsin," derken omuzlarından sırtına doğru öpücükleriyle iz bıraktıktan sonra derin bir nefes alarak karısının elini tuttu ve odadan çıkıp, yeniden düğüne katılmak için ışıklarla bezenmiş yola doğru yürümeye başladılar.

İçeri girmeleriyle oğullarının bakıcısının yanlarına gelmesi ve ağlayan Ayaz'ı onlara vermesi bir oldu. Ayaz uzun süredir anne ve babasını görmediği için huysuzlanmıştı. Tabii saatin neredeyse on biri bulmuş olması ve onun hala uyumaması da bir sebepti. Bergüzar oğluna sıkıca sarılırken, diğer eliyle de kocasının elini tuttu ve piste ilerledi.

Müzikle ilgilenen kişiye göz kırpmasıyla salonu Tarkan'ın sesi doldurdu.

"Kalpten kalbe bir yol varsa
Bu aşktır elbet
Rüzgârın yetti bana
Koptu bir kıyamet
Aç kapını, ben geldim
Giydiğim ateşten gömlek."

Şarkıyı en sevimli hâliyle Alparslan'a söylerken ve kucağındaki oğluyla dans ederken herkes onların güzelliğine bakıyordu. Alparslan, Bergüzar'ın arkasından beline sımsıkı sarıldı ve oğluna bakarak ikisi de şarkının sözlerini söylemeye devam ettiler.

"Kuş sütüyle beslerim seni
Mis yerine koklarım seni
Kalbimin sarayları senin
Sen ağlat, ben severim seni
El üstünde tutarım seni
Dizimde uyuturum seni
Kalbimin sarayları senin
Ben seni yaşatırım seni
Tut kolumdan çek götür beni
Hüüüp diye içine çek beni," derken aşk dolu bakışlar birbirini bulmuştu. Sadullah Ayaz, onlara bakıp gülüyor, el ve ayaklarını sallıyordu. Alparslan ve Bergüzar ise şarkının son sözlerini yeniden oğulları için söylemeye devam ederlerken, salondan alkış sesleri yükseliyordu.

"Yalnız taştan duvar olmaz
Bunu yaz bir yere
Sarılıp yatmazsam uyku girmez gözüme
Dünya gözümde değil
Olmuşum sana pervane..."

Bergüzar arkasındaki bekâr kız grubuna çiçeğini atmaya hazırlanıyordu. Kızlar ise hep bir ağızdan hazır olduklarını belirttikten sonra Bergüzar çiçeği arkaya atarmış gibi yaptı ve kızlardan bir uğultu koptu.

"Siz de ilk seferde atayım istiyorsunuz yani! İlk seferde kocayı bulsaydınız burada olmazdınız. Belirtmek istedim!" demesiyle özellikle erkeklerden kahkahalar yükselmişti.

"Sus da at şu çiçeği! Başlıcam he! Benim burada ne işim varsa artık," diye söylenen Gül'den başkası değildi. Bergüzar ona dil çıkartıp yeniden çiçeğini atmak için hazırlandı ve çiçeği arkaya doğru bıraktı. Arkadaşlarına dönüp, çiçeğin kimde kaldığını gördüğünde ise kahkahalarına engel olamadı. Gül, çiçeği parmağının ucuyla tutup havaya kaldırdı ve buruşturduğu suratıyla "Ben senin atacağın çiçeğe Bergüzar! Burada onca koca meraklısı varken neden bana atıyorsun bunu!" diye isyan ettiğinde Bergüzar kendini tutup gülmemeye çalıştı ve derin bir nefes aldı.

"Ben attım da... Sen niye tuttun o zaman!" Bergüzar'ın bu sözleri yeni bir kahkaha dalgasını harekete geçirmişti. Gül, en yakınında duran Ayten'e çiçeği tutuşturup giderken, pistten inen kızların bağırışı salonu inletti.

"Hadi inşallah!"

✹

Gecenin sonunda misafirler bahçeye çıkarken, Bergüzar neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Düğünün sonuna kadar kalan tüm misafirler bahçeyi tıklım tıklım doldururken, Bergüzar çevresine bakındı ve erkeklerden kimseyi göremedi.

"Tomris, abinler nerede?" Tomris ona kocaman ve en şımarık gülümsemesiyle baktıktan sonra "Bahçedeler ve seni bekliyorlar," dedi.

Bergüzar bahçeye giden merdivenleri inerken, çimlerin üzerinde aydınlatılan yola büyülenmiş gibi baktı. İnsanlar yüz yüze bakacak şekilde iki tarafa sıra olmuş, ellerindeki meşale ve maytapları yakarak geçit oluşturmuşlardı. O yolun sonunda ise kocaman bir çiçeğin önünde Alparslan bekliyordu.

Bergüzar tüm güzelliği ve asaletiyle kocasına doğru yürüdü. Denizin tuzlu suyu havaya karışmıştı ve nemlenen hava tenini usul usul okşuyordu. Maviliğin kendine has

kokusunu duyumsarken, gözlerinden bir damla yaş düştü ama Alparslan'ın parmaklarının ucunda durdu. "Ağlamak yok... Üzülmek yok..."

Sözlerinin devamını Bergüzar getirdi. "Mutlu olacağız..."

Ve birlikte tamamladılar. "Her zaman!"

Çevrelerindeki tüm sevdikleri, gecenin sessizliğini yırtar gibi "Öp, öp, öp!" diye bağırmaya başlayınca Alparslan önce onlara, sonra da karısına baktı.

"Öp diyorlar." Yüzündeki çapkın gülümseme Bergüzar'ın aklını alıyordu. Kocasına yaklaşıp "Öp o zaman!" diye fısıldadı. Alparslan ise bıyık altından ona gülümsemeye devam ederken "Öpeyim o zaman!" dedi ve Bergüzar'ın bedeninin geriye doğru gitmesi, o anda da dudaklarında çok tanıdık dudakları hissetmesi bir oldu. Çığlık, alkış ve ıslık sesleri yeniden etraflarını sarmıştı.

Bergüzar ve Alparslan birbirlerinden ayrıldıktan sonra herkes yerde duran ama Bergüzar'ın o âna kadar fark etmediği dilek fenerlerini yerden aldı ve gökyüzüne bırakmaya başladı. Alparslan, Bergüzar'a gülümseyip, feneri yaktıktan sonra ona sıkıca sarıldı. Elleri genç kadının karnında, çenesi omzunda duruyordu. Usulca kulağına fısıldadı. "Dilek tut bebeğim..."

Bergüzar'ın gözleri yavaşça kapandı. "Hep sen ol... Hep siz olun... Hep biz olalım," demesiyle dilek fenerini göğe bırakması bir oldu. Gökyüzü dakikalar içerisinde dilek fenerleriyle kaplanmış ve aşağıdan bakanlar için müthiş bir görsel şölen oluşturmuştu. Ama onlardan daha göz alıcı olan bir şey vardı. Birbirine aşkla bakan iki çift göz ve birbiri için atan iki kalp: "Bergüzar & Alparslan"

14. BÖLÜM

Düğün telaşı bitince hafta sonunu ailesiyle dinlenerek geçiren Bergüzar, Pazartesi sabahı erken saatte soluğu şirkette almıştı. İki hafta sonra yapılacak ihale için çalışmalarını hızlandırması gerekiyordu. Osman Bey artık sabahları kendisiyle işe gelmiyor, bazen gün ortasında şirkete uğrayıp, bir kahve içip gidiyordu. Bergüzar'ın şirkete alışma döneminin çoğunda Nadide Hanım ve Osman Bey İstanbul'da kalmış, ona destek olmuşlardı. Şirket çalışanları ise yeni patronlarına alışmıştı. İlk günlerdeki ön yargıları, tedirginlikleri Bergüzar'ı tanıdıkça ve çalışkanlığını gördükçe son bulmuştu. Ancak Ankara'dayken babasıyla da sohbetini ettiği Tahir'de durumlar değişmemişti. Kendisine öfke dolu bakışlar atmaktan, iğneleyici sözler söylemekten ve açığını kollamaktan vazgeçmiyordu. Bergüzar ise Tahir'in bu davranışlarını bir süreliğine daha görmezden geliyordu. Başını dosyalara resmen gömmüş, nefes almadan çalışırken odasının kapısı çalındı.

"Gel!" Kapının aralandığını duyarak başını kaldırmasıyla babasını görmesi bir oldu. Usulca ayaklanıp ona yaklaşırken Osman Bey de aynısını yapmıştı. Odanın ortasında buluşup birbirlerine gülümsediler ve sıkıca sarıldılar.

"Hoş geldin," diyen kızının sesinde kendisini her gördüğünde beliren heyecan tınısını duyarak iç çekti.

"Hoş buldum güzel kızım. Nasılsın?"

"İyiyim, geçsene baba," derken koltuğu göstermiş ikisi de karşılıklı oturmuşlardı. Yakit kahvelerden kahve ve-

anlatmıştı. Ayaz'ın emeklemeye başlamasıyla evde de bir kaos ortamı oluşmuştu. Çünkü Ayaz, hiç olmadık yerlere gidiyor, evin altını üstüne getiriyordu. Bu durumdan en çok keyif alan ise tabii ki Alparslan'dan başkası değildi. Oğlunun peşinde koşmak hoşuna gidiyordu ve bunu da açıkça dile getiriyordu. Resmen Ayaz'la çocuk olmuştu. Koca bir çocuk.

"İşler nasıl gidiyor bakalım? Alışabildin mi?" Osman Bey, kahvesini yudumlarken kızına gururla bakıyordu.

"Alıştım. Sıkıntı yok gibi görünüyor. Yakında bir ihale var ve onun için hazırlanıyoruz."

Osman Bey kahve fincanının ardından gülümsedi. "İhaleye Yalın Holding de giriyormuş!"

Bergüzar onun gibi gülümseyerek "Biliyorum," derken kahvesini içmeye devam ediyordu.

"Aranızda oluşacak bu rekabetin evinize yansımayacağını umut ediyorum."

"Biz çok badire atlattık baba. Bir ihaleyle yıkılmayız," dediğinde Osman Bey kıs kıs gülmüş, bu sırada aklına gelen şeyle doğrulup ona dikkatle bakmıştı. Kahve fincanını orta sehpanın üstüne bırakırken, boğazını usulca temizledi.

"Senin için bir koruma ayarladım. Her an yanında olacak."

Bergüzar itiraz edecekti ki elini havaya kaldırdı.

"Artık patronun asistanı değil, patronsun. Zaten bu konumda hizmet vermek için eğitim almıştın ve başarısız olacağını düşünmüyorum. Sadece konumunun değiştiğini fark etmen ve buna uyum sağlaman gerekiyor. Bence bunu başardın da... Hem de beş ay gibi kısa bir sürede. Telefonum her zaman açık, her ne olursa arayabilirsin kızım. Şimdi çıkmam lazım ama önce sana bir şey vermek istiyorum." Yanında getirdiği çantayı açıp içinden çıkardığı kırmızı kadife kutuyu tedirgince Bergüzar'a uzattı. "Umarım beğenirsin."

Bergüzar hiç beklemedi bu hediye karşısında şaşırırken paketi eline alıp Osman Bey'e gülümsemeye çalışarak

"Teşekkür ederim," dediğinde babası da gülümsedi.

"Aç bak bakalım. Belki beğenmeyeceksin, peşin peşin teşekkürü kabul etmiyorum."

Bu sözlere gülen kadın, kadife kutunun kapağını yavaşça kaldırdı. Gördüğü şey karşısında bir anlık şaşkınlık yaşadıktan sonra yeniden ona bakmıştı. "Bu çok güzel ve zarif bir hediye... Buna hiç gerek yoktu. Teşekkür ederim."

Yerinden kalkarken Osman Bey de ayaklandı ve bir anlık duraksamanın ardından birbirlerine sarıldılar. "Doğum günün kutlu olsun," demesiyle Bergüzar'ın aklı başına gelmişti. Şaşkın yüz ifadesini saklamaya fırsat bulamadan babasıyla göz göze geldi ve "Bugün on yedi mayıs mı?" diye sordu.

"Evet, bugün on yedi mayıs ve sen yirmi sekiz yaşına girdin. Nadide'nin sana çok selamı var ve tebrik ediyor. Tatil hazırlıkları için Bodrum'a gitti. Eee, kadın yıllarca bu ânı bekledi."

Bergüzar, babasının sözlerine gülüp tekrar teşekkür ettikten sonra vedalaşmış, Osman Bey şirketten çıkmıştı.

Saatler ilerleyip öğleni bulduğunda Bergüzar'ın odası çiçek bahçesine dönmüştü. Fakat tam karşısında durar bembeyaz gül demetinden başka hiçbir çiçeğe bakmıyordu. Önünde duran not kâğıdını defalarca okumuş ve her seferinde gözleri yaşlarla dolmuştu. Not Alparslan'ın el yazısıyla yazılmış ve onu anlatan kelimelerle bezenmişti.

"Bebeğim, karım, kadınım, evladımın annesi...

Yeni yaşın sana ve ailemize güzellikler getirsin...

Ömrünün geri kalan her ânı bana ve oğlumuza nasip olsun..

Sevdam, nefesim...

İyi ki doğdun Esmerim...

Kocan..."

Bergüzar içinde coşan duyguları bastırmak için derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Bu sırada odasının kapısı çalınca "Gel!" diye seslendi. Asistanının nahif sesiyle kendine

gelip elindeki kocaman hediye paketine bakı:

"Bergüzar Hanım, hediyenizi şöyle bırakıyorum. Bu arada saat iki de Yalın Holding'de toplantınız var."

Derin bir nefes alıp arkasına yaslanan Bergüzar "Tamam. Teşekkür ederim," dediğinde asistanı gülümseyerek odadan çıkmıştı.

Bergüzar'a bu durum hâlâ garip geliyordu. Çalışma hayatında basamakları birer birer çıkmayı hedeflemişti ama hayat yine kendisine sürprizlerle gelip, tüm planlarını alt üst etmeyi başarmıştı. Babasının mirasına konan, hiçbir şeyden anlamayan aptal görüntüsü vermekten korkuyordu.

Özden Holding'in başına geçtiği günden beri, yani yaklaşık altı aydır doğru düzgün uyuduğunu hatırlamıyordu. Sabahın beşinde kalkıp duş alıyor, bir saate yakın kitap okuyor ya da dosyaları inceliyor, sonrasında da şirkete geçiyordu. Normalde işten çıkış saati altı olmasına rağmen Bergüzar en erken yedide çıkıp eve gidiyordu. Bazı akşamlar eve geç dönüyor, Alparslan ve Ayaz'ı televizyonun karşısında çizgi film izlerken uyumuş hâlde buluyordu. Oğlu hızla büyüyor, o ise bu anları kaçırdığını hissediyordu. Osman Bey'le şirkete ilk gelişini ve konuşmalarını düşündü.

"İlk bir sene çok yorucu ve zor geçecek. Eğer bu süreyi kazasız belasız atlatırsan, karada ölüm yok. Senin şirkete, işleyişe, düzene ve en önemlisi çalışanlarımıza alışman lazım... Kendi yolunu, tarzını bulman için süre gerekli. Tabi buradaki herkesin de sana uyum sağlamayı öğrenmesi gerek. Bu onlar için de zor bir durum çünkü yıllardır orada beni görmeye, benimle ve bana göre çalışmaya alışkınlar. Fakat bunların hepsi zaman içerisinde düzelecek. Osman Bey devri bitti. Artık Bergüzar Hanım'ın devri başladı."

Bu konuşmayı düşünerek kendine gelemeye çalışırken, hediye paketini açtı ve içinde gördüğü şeye kahkahalarla gülmeye başladı. Kutunun içinde bir bebek bezi vardı ve beze çikolata sürülmüştü.

"İyi ki doğdun en güzel anne, Ailen."

Notu okurken gözlerinin yaşarmasına engel olamadı. Hâlâ şaşkınca ve gülerek beze baktığı sırada odasının kapısı çalınmadan ve bir hayli hızlı şekilde açılmıştı. Kapı uygulanan kuvvet karşısında son noktaya kadar geri gitti ve yakınındaki boy aynasına hızla vurduğu anda büyük bir gürültüyle patladı. Bergüzar hiddetle ayağa kalkarken, karşısına geçip önüne bir dosya fırlatan Tahir Bey'e öfkeyle bakıyordu. Bu adamın derdi neydi? Bu tavırlar ne demekti? Öfkeyle kararan gözlerini adama dikip "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz!" diye öyle bir bağırdı ki adam bir an olduğu yerde duraksadı ve patronun kim olduğunu ancak idrak edebildi.

"Tahir Bey!" Bergüzar önüne fırlatılan dosyayı eline alıp masasının arkasından çıkarak adamın üstüne yürüdü ve tam karşısında durdu.

"Ben sizin çalışanınız, öyle alelade kapısını açıp odasına girebileceğiniz biri değilim. Ya kendinize gelirsiniz ya da kendinizi şirketin kapısında bulursunuz!"

Şirket bünyesinde çalışan birine ilk kez böylesi sözler söylemek zorunda kalmıştı ancak pişman değildi. Çünkü adamın yerini bilmeye ihtiyacı vardı. Elindeki dosyayı açıp şöyle bir baktı. "Sorun ne?"

Tahir dimdik durup, uzun boyunun avantajını kullanarak Bergüzar'a tepeden bakmaya başladı. "Bu hazırlıkla ihaleyi kaybederiz."

Bergüzar, öfkeli bir nefes aldıktan sonra elindeki dosyayı adamın göğsüne vurarak savurdu. "Bana bak! Bana sal bir daha işimi öğretmeye kalkma," dediğinde Tahir sinir gülümsemişti.

"Evet, çok başarılı bir okul hayatınız var. Çok iyi eğiler almışsınız. Ama iş hayatı kitaplarda yazanlarla aynı değildir!" demesiyle Bergüzar'ın gözlerinde alevler çıkı başlamıştı.

"Dışarı çık... Çık!"

Tahir hırsla arkasını dönüp giderken, Bergüzar onun bu kadar cesaretli olabilmesine şaşırıyordu. Aniden başına gi ren ağrıyı dindirmek için avuç içleriyle şakaklarına bastırırken, asistanının sesini duydu.

"Bergüzar Hanım, hadi bir süreliğine buradan çıkalım. Aynanın kırılan parçalarını temizlesinler."

Bergüzar'ın sinirden aklı bulanmış ve gözleri kararmıştı. Ayağa kalkıp ilerlemiş ancak topuklu ayakkabısının altının kırık parçalar yüzünden kayması ve zemine düşmesi bir olmuştu. Dengesini korumak için ellerini yere koymasıyla avuç içlerine camların girdiğini hissetti. Acıyla kasılıp kalırken, bedeni biri tarafından kaldırıldı ancak gözlerini açamadı.

"Bergüzar Hanım, ben Ateş. Osman Bey, size yakın korumalık yapmam için görevlendirdi. Ama biraz geç kaldım galiba."

Duyduğu yabancı erkek sesiyle gözlerini araladı. Masasının önündeki koltukta uzandığını fark ettiği sırada yavaşça doğrulmaya çalıştı.

"Kendinizi yormayın. Elleriniz ve dizlerinizde kesikler var. Muhtemelen parçalar içinde kalmış olmalı. Sizi hastaneye götürmemi ister misiniz? Ya da Alparslan Bey'i arayalım mı?"

Son soruyu işitmesiyle bir an da doğrulup oturan Bergüzar, gözlerini asistanı ve koruması arasında gezdirdi.

"Ateş ve Irmak! Burada olanlardan şirket çalışanları dâhil kimsenin haberi olmayacak. Temizlik görevlilerine de uygun bir bahane bulun," deyip ellerine ve dizlerine baktı.

"Irmak, üstümü değiştirmem lazım. Pantolon ve ceket takım olarak bir şeyler ayarlayabilir misin?"

Irmak hemen dışarıya yönelirken "Tabii ki efendim," demiş, gözden kaybolmuştu.

"Ateş, seninle böyle tanışmak istemezdim ama... Bu yaraları burada halledebilir miyiz? Şu dolabın içerisinde ilk yardım malzemeleri var."

Ahçı bergüzar'ın gözlerine [illegible] gördüğünde ayağa kalkıp, gösterdiği [illegible] meşeli adı ve yönüne yarım geldi. "[illegible] yakacağız bayanabileceğimiz etmi misin?"

Bergüzar derin ve sıkıntılı bir [illegible] "Kocamın katli olup, hapiste yattıktan sonra, [illegible] saçıp tazıyım. Hadi başa bakalım," dedikten sonra [illegible] sana derdini yapmaya başladı.

Bergüzar hastalığı sayılo bir [illegible] gözlerinden [illegible] yanaklarına akmıştı. "[illegible] bir yere gidebilmem için bana [illegible]" dedi.

Ahçı başını kaldırıp, bergüzar'ın [illegible] ve konuşmaya başladı. "Ahçı Kerim [illegible] bir akşam bir misafirden dolayı [illegible] bana ev ekmeğini öğretmişti. Bu sırada [illegible] ustalık hastalığına geçti, bana sizi anlattı. Bu [illegible] bana sizi tanıtmak için geldim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı bergüzar [illegible] ahçının [illegible] Çıra ve hayli yanıp [illegible] Şekerek bayır kadının yüz [illegible] ahçının [illegible] gözlüğü [illegible] Ahçı hafifçe [illegible] [illegible] gülümsedi bu [illegible] konuşmaya [illegible]

"Leylak yarı [illegible] yarıştım. [illegible] [illegible] yarı [illegible]"

"[illegible] [illegible] [illegible] [

Bu hâle gelmesine sebep olan adam duşunuyor. Bir sigorta içinde buyuyen otesine hakim olmaya çalışıyor. Birkaç derin nefes alıp ustundeki kıyafetleri çıkarmaya başladı. Petrol yeşili tulumu giydi ve saati baktı. Toplantıya bir saat kaldığını gorunce odadan çıktı.

"Irmak, odadan dosyaları alıp, aşağıya gelir misin?" Kapının yanında kardeşini bekleyen Ali'ye bakıp "Çıkıyoruz," demekle yetindi.

●

Arabası Yalın Holding'in onunde durduğunda buz gibi olmuştu. İçeri girince Alparslan'a olanları nasıl açıklayacaktı ya da akşam dinlenmiş halini gördüğünde onu nasıl sakinleştirecekti? Hiçbir fikri yoktu. Fakat durmak da çare değildi. Derin bir nefes alıp arabadan indi, binaya doğru yürüdü. Arkasından gelen Irmak ve Ali'nin varlığı kafasını daha da gerilmesine sebep oluyordu. Bunu düşünmemeye çalıştı ama yine bu bakışlar. Sanki çok değişmiş, canavara dönmüş gibi bakan gözlerle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Hoş geldiniz Bey/ar Hanım." Alt kattaki kardeşine gülümseyerek bakan gözlere yeniden mutlu gülüşü beyazlar eşlik ederken kendisine gülümseyip, cevap vermeye çalışmıştı. Kalp atışları yavaşladığından dolayı gittikçe rahatlıyordu. Tam o söylediği sözleri aklına getiriyordu. "İş hayatı ve hayatlarda yalnızlarla ayrı değildir."

Asansörün durduğunu fark ettiğinde Irmak ve kendisi kardeşine bakarken, yeniden başa vardı. Kapılar açılınca Asansörün, kendisini bekleyen diğer çalışanlara doğru attığı bayağı samimi kahkaha yüzünden yok olduğunu hatırlıyordu. Bunu kendine çıkarken, onlara değmeden yürüdüğünü hatırlıyordu. Değişmesi gereken yerler, yüzünden okunmuyordu. Sadece kendi içinde kaybolmuştu.

Karşısında baharın güzelliğiyle ışıldayan İstanbul manzarasına doya doya baktı. Sigarası bitip, içine çekeceği zehirli tütün son bulana kadar manzarayı izlemeye devam etti. Toplantı saatinin geldiğini fark edince tekrar içeri girmiş Irmak ve Ateş de kendisini takip etmişti. Asansör yönetim katında durduğunda Bergüzar dışarı adım attı. Doğruca toplantı odasına ilerlerken, Alparslan'ın asistanı tarafından karşılandı. Uzun zamandır aynı kişiyle çalışmayı başaran kocasını bir ara hususi olarak tebrik etmeyi düşünürken neredeyse gülecek olmuştu.

Kapının önüne gelip, birkaç saniye durdu ve kapıyı çalarak içeriye girdi. Odadaki tüm gözler bir an üstüne döndüğünde Bergüzar elindeki dosyaları sımsıkı kavradı. Herkes onu karşılamak için ayaklanırken boş bırakılan koltuğa yöneldi. Kimse bu harekete anlam vermezken, Alparslan'ın sert bakışları karısının yüzüne kilitlenmişti. Bir gariplik olduğunu fark etti ama anlam veremedi diye düşündü. Dikkatli bakışların altında dosyalarını masaya bırakmasıyla sargılı elleri gün yüzüne çıktı. İçeriye çöken sessizlik ruhunu daraltıyordu.

"Bergüzar... Ellerine ne oldu?" Tomris'in endişeyle sorduğu bu sorunun cevabını hepsi merak ediyorlardı. Ertuğrul ve Atilla bir an birbirlerine, ardından da abisine baktılar. Bergüzar gülümsemeye, rahat görünmeye çalışarak yerine otururken Alparslan dışında herkese baktı.

"Düştüm. Önemli bir şey değil," deyip ellerini masanın altına sakladı.

"Nasıl düştün?" Soru çatık kaşlarıyla kendisine bakan Atilla'dan gelmişti. Onun da sesi ciddi ve soğuktu.

"Odanın kapısı kapanmamış fark etmedim. Bir anda yüklenmiş bulundum, kapı arkaya doğru gidip aynaya vurdu, ayna patladı. Tabii ben o panikle kayıp, kırılan parçaların üstüne düştüm."

"Ve hastaneye gittin ama hiçbirimize haber vermedin.

Doğru mu?" Alparslan'ın yükselen sesiyle irkilen Bergüzar bakışlarını ona döndürdü.

"Hastaneye gitmedim. O kadar önemli bir durum yok," demesiyle Alparslan'ın avuç içleri gürültüyle masaya inivердi. Kocaman masa bir anda deprem oluyormuş gibi sallanmıştı.

"Hastaneye gitmedin mi?" Fısıltıyla sorduğu bu soru Bergüzar'ın tüylerini diken diken etmeye yetti. Masanın çevresinde kim varsa geri çekilirken, Atilla ve Ertuğrul bile abilerine ürkmüş bir ifadeyle baktılar. Bergüzar ise odada bulunan aile üyelerine hızlıca bakıp, gözlerini kocasına çevirdi ve dişlerini sıkarak ayağa kalktı. Avuç içlerini masaya koyduktan sonra ona doğru eğildi.

"Gitmedim!" Masaya uyguladığı baskıdan ötürü yaraları alev alev yanıyordu sanki. Tüm bedeni acıyla kasılırken Alparslan'ın öfkeli gözlerine bakmayı sürdürdü. Geri adım atamazdı. Endişelendiği için kızdığını biliyordu ama kendisi de böyle azarlanacak yaşta ya da konumda değildi. Masadan ellerini çekmesiyle zeminde bıraktığı kan izlerini fark edip, doğruca odadan çıktı. Kanaması yeni duran tüm yaraları yeniden kanamaya başlamıştı ve sargılar kan olmuştu.

Hızla koridorda tuvalete doğru ilerlerken toplantı odasının kapısının açıldığını ve arkasından gelen adım seslerini duydu. Tuvalete girmesiyle ellerindeki sargıları çekiştirmeye başladı. Canı yanıyordu ve her sızıda Tahir'in söyledikleri aklına geliyordu. Alparslan'ın soğuk bakışlarını hatırladıkça ağlama isteğiyle dolarken, kabinlerden birine girip kapıyı kilitledi. Bu sırada tuvaletin ana kapısının açıldığını duydu. Saniyeler kabin kapısının altından Alparslan'ın ayakkabılarını görmüştü. Acıdan ve sinirden gözlerine biriken yaşları peçeteye silip, derin bir nefes aldı. Kabinin kapısını açtığında karşısında gördüğü adam, kocasına hiç benzemiyordu. Elleri ceplerinde tepeden tepeden kendisine buz gibi bakıyordu.

Bergüzar bu tepeden bakma olayına iyice sinir olmaya başlamıştı. Tahir denen herif de kendisine böyle bakmış, üstünlük taslamaya kalkmıştı. Başını kaldırıp tıpkı Alparslan'ın bakışlarını taklit ederek ona onun gibi baktıktan sonra yanından zorla geçti ama gidemedi. Adamın kolları arasında sıkışıp kalırken, dudaklarının boynuna değdiğini hissetti.

"Neden doğruyu söylediğine dair şüphe duyuyorum?" diyen Alparslan kulağına usul usul fısıldıyor, her soluğunu resmen onun tenine üflüyordu.

"Doğruyu söylüyorum!" demesine aldırmadan onu bir anda kendine çevirdi ve kucağına aldığı gibi muslukların olduğu mermer zemine oturttu. Bergüzar dizlerinde hissettiği sızıyla inleyince Alparslan'ın aklı başına gelmişti. Düştüm, demişti. Bu acı dolu inleyişin sebebinin dizleri olduğunu düşünerek üstündeki tulumun paçalarını yavaşça sıyırmaya başladı. Sıyırırken de "Eğer dizlerini paramparça görürsem," dedi ve gözlerini yavaşça karısının dizlerine çevirdi.

"O adamı öldüreceğim!" Sesinde öyle yoğun bir öfke vardı ki bunu duymamak, anlamamak imkânsızdı. Ancak Bergüzar da en az Alparslan kadar öfkeliydi. Son birkaç saatte yaşadığı her şey duygularını, düşüncelerini alt üst etmişti. Gözlerinde parlayan öfkeyle kocasına bakarken "Hiçbir şey yapmayacaksın!" diye fısıldadı. Alparslan ise hiç beklemediği bu tepki karşısında bir an afallayıp sessiz kaldıktan sonra "Buna sen mi karar veriyorsun?" diye sormuştu. İki inatçı keçi yine kafalarını tokuşturuyor, kuyruklarını dikip birbirlerine diş geçiriyor, hatta can yakıp, canlarını kanatıyorlardı. Bergüzar ellerinin acımasına aldırmadan onu itip mermerden atlayarak zemine bastı. Dizlerindeki kesikler sızlıyor, avuçları hâlâ hafif hafif kanıyordu.

"Şirketimde olup bitenler beni ilgilendirir. Karışma diyorsam karışma Alparslan! Ben senin azarlayacağın, hesap soracağın bir çalışanın değilim!"

"Çalışanım değilsin evet. Ama karımsın! O yüzden ne olduğunu sormaya, öğrenmeye hakkım var!" Sesleri yeniden yükselirken tuvaletin kapısı açılmıştı. İkisinin de gözleri birbirine kilitlenmiş öylece bakıyorlardı ki Alparslan'ın "Çık dışarı!" diye bağırmasıyla kapı anında kapandı. Kapıyı kimin açtığına bile bakmadan yaptığı bu hareket Bergüzar için son nokta olmuştu. Sabır diye bir şey kalmamış, öfkesi bir volkan misali patlayıp en yakınında durana, en sevdiğine sıçramıştı.

"İnsanlara bağırmayı kes artık! Toplu kullanım alanında, dahası kadınlar tuvaletinde kavga eden biziz. Burayı kullanmak isteyen insanlardan öfkeni çıkaramazsın Alparslan!" Sözlerine son verip arkasını dönmesi ve tuvaletten çıkması bir olmuştu. Toplantı odasının kapısında bekleyen Irmak'la Ateş'in yanına geldiğinde durup ikisine de hiç olmadığı kadar soğuk bir ifadeyle baktı.

"Hanginiz öttü bilmiyorum ama bu bir kez daha tekrarlanmayacak. Ya o çenelerinizi kapalı tutup benimle çalışmaya devam edersiniz, ya da bu hareketlerinizin bedelini ödersiniz!" Bergüzar toplantı odasına girip yeniden yerine geçerken Irmak ve Ateş, sessizce göz göze gelmişti. Bu sırada kapının önüne gelen Alparslan'ın gözleri ise Ateş'in üstünde takılıp kaldı.

"Sen kimsin?"

Ateş sakince ona dönüp "Ateş Kerim. Bergüzar Hanım'ın yakın korumasıyım," deyince adamın gözlerinden alevler çıkacak gibi oldu.

Bir süre dikkatle Ateş'e baktıktan sonra "Seni kim işe aldı?" diye sordu ancak aklına gelen kişiyle kendi sorusunu cevapladı. "Osman Özden!"

Ateş, evet der gibi başını sallayınca arkasını dönüp toplantı odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Toplantı bir hayli gergin geçerken Bergüzar ve Alparslan ağızlarını bile açmadan öylece oturmuşlardı. Toplantının son bulmasıyla

odayı ilk terk eden Alparslan olmuş, Bergüzar soru soran bakışları yok sayarak

"Kolay gelsin!" demişti. Odadan çıktığında arkasından gelen Tomris'in sesiyle koridorun ortasında durdu.

"Hastaneye gitmek ister misin?" Bergüzar sargıları da gılmış ellerine bakıp

"Hayır teşekkürler," derken Alparslan'ın odasının önün de durduğunu fark edip yürümeye devam etti. Alparslan is dışarıda konuşan kardeşine ve karısına dikkatle bakıyordu

"Sonra görüşürüz Tomris. Gitmem lazım. İşlerim var." Asansöre bindi ve kapanan kapıların ardında kayboldu Yalın Holding'den ayrılıp, soluğu kendi şirketinde aldığında birçok çalışanın gözü üstündeydi. Bunun sebebinin odasının hâli ya da ellerinin sarılı olması olarak düşünerek asansöre ilerlerken şirketi inleten bağırışla donup kaldı.

"Bergüzar Yalın! Seninle sonra görüşeceğiz. Bu iş burada bitmedi. Seni mahvedeceğim!"

Bergüzar şok olmuş hâlde arkasına dönüp, sesin geldiği yöne baktığında güvenlikler tarafından zapt edilmeye çalışılan Tahir'i görmüştü. "Ne dediğini anlamıyorum! Bağırmak ve tehditler savurmak yerine derdini insan gibi anlat Tahir!"

Tahir kahkahalar atarak gülerken, güvenliklerden kurtuldu ve Bergüzar'ın üstüne koşmaya başladı. Ateş ise tehlikeyi fark edip Bergüzar'ı arkasına saklamıştı.

"Hem işten attır, hem de bilmiyor gibi yap! Ne güzel dünya!" Bağırışları arasında güvenlik görevlileri adamı tutmayı başarıp, yere yatırmışlardı. Bergüzar bedenine yüklenen stres ve öfkenin altında paramparça olduğunu hissediyordu. Ateş'i önünden itip gün yüzüne çıktı ve Tahir'in gözlerine baktı.

"Seni işten falan attırmadım onu nereden çıkardın? İşten attıracak olsaydım odamdan öylece çıkmana izin vermezdim."

"Senin beni alttırmaya cesaretin yetmez Bergüzar Hanım! Ama olanları babana yetiştirdiğin anda işine son verildi," demesiyle Bergüzar olduğu yerde donup kaldı. Sonrasında ne düşüneceğini bilemiyor, her geçen saniye daha da elbetem yordu.

"Madem Osman Bey işine son vermiş, Cat hesabını ona sor. Bana değil!" diye şirketin ana kapısına yürürken, adamın bağırışlarını duymaya devam etti.

"Patron sen misin, yoksa Osman Bey mi?"

Gerçekten bu durumda patron kimdi? Babası mı, yoksa kendisi mi?

"Bence sen sadece bir kuklasın Bergüzar Özden Talan! Taşıdığın soyadları sayesinde buradasın!" Yeni yeni kurmaya başladığı otoritesi bu sözlerle yıkılırken şirketten çıktı ve kendisini bekleyen aracına bindi.

"Eve gidelim!"

Yol boyunca tırnaklarını kemirmemek için direnmiş. Olanları sindirmek için bol bol nefes almıştı ancak nafileydi. Aylardır emek verip uğraştığı ne varsa başından aşağı yıkılmıştı sanki. Eve girmesiyle dosyalarını savurup atması bir oldu. Ayağındaki ayakkabıları fırlatırken mutfaktan korkuyla çıkan Emine Hanım'la göz göze geldi.

"Kızım, iyi misin?" Kadın ona dikkatle bakarken, ellerinin hâlini de görmüştü. Bugün kendisine iyi olup olmadığını soran ilk insana yaşlı gözlerle baktı. Her an ağlayacakmış gibi hissediyordu. Boğazına oturan yumru yutkunmasına bile engel olurken merdivenlere yöneldi ve yatak odasına ilerlemeye başladı.

"İyiyim Emine abla. Korkulacak bir şey yok." Odasındaki duşa girip kapıyı kilitledi, kapının arkasına oturup kaldı. Yaşananlar gözlerinin önünden geçip giderken, akmaya hazır yaşları elinin tersiyle sildi. Uzun süre orada öylece otururken yatak odasının kapısının açıldığını duydu. Ne kadar zamandır burada olduğunun bile farkında değildi.

"Bergüzar kızım, herkes aşağıda seni görmek için bekl yor!" Emine Hanım'ın sesi sarıyeler içerisinde kaybolurken Bergüzar yerinden kalkmış, banyodan çıkmıştı. Üstünde tulumu çıkartıp, dizlerine kumaş değmesin diye şort giyd Tişörtünü de başından geçirip, saçlarını gelişi güzel topla dıktan sonra odasından çıktı. Alt kata inene kadar attığı her adımda hissettiği acıyla gün boyunca sonu gelmeyen öfke si daha da büyüdü. İçinde patlamaya hazır bir yanar dağ var gibi hissediyordu. Alparslan'a patlamıştı ancak o pat lama hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Yemek salonun dan gelen seslerle oraya yöneldi ve herkesi masada otururken buldu.

"Hoş geldiniz!" dediği anda babası ve Alparslan hari herkesten toplu cevap almıştı. Yemekler tabaklara konulurken, masadaki tek boş yere yani Alparslan'ın karşısına geçip oturdu. Osman Bey ve Nadide Hanım'ı burada görmek ise bir hayli şaşırmasına neden olmuştu. Demek ki babası aldığı haberlerle yoldan dönmüş ve karısını da İstanbul'a getirtmişti.

"Doğum günü olan insanlar genelde mutlu olurlar ama bizim kızın canı sıkkın gibi!" Süleyman gergin ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Fakat Bergüzar'ı ilk kez bu kadar beyaz bir tenle, yorgun ve öfkeli gördüğünün de farkındaydı. Gözleri Bergüzar'ın yüzünden ellerine indiği anda kan çekilir gibi oldu. Çünkü ellerinin içi kesiklerle doluydu.

"Mutluyum. Niye mutsuz olayım ki... Bunun için bir sebep göremiyorum," derken gözleri Osman Bey'in üstünde resmen çakılı kaldı. Osman Bey elindeki kaşığı yavaşça masaya bırakırken, Bergüzar gibi sert ve soğuk bakışlarını üstüne çevirdi.

Masada bir anda oluşan sessizlik, ortamın iyice gerilmesine neden olmuştu. Kısa zaman önce tanışan, kavuşan baba kız, ilk kez birbirlerine bu denli soğuk bakıyordu. Herkes diken üstündeydi. Zar zor kurmayı başardıkları ilişkile-

vara alır diyeydi bu tedirginlik. "Bir şey söylemek istiyorsun galiba Bergüzar! Seni dinliyorum kızım." Osman bu sözleri o kadar rahat dile getirdi ki Bergüzar sinirden gülmeye başladı.

"Benim değil ama sizin bana söylemek istediğiniz bir şey olması gerek!" Osman'ın göz bebekleri kapkara oldu. Nadide Hanım usulca ona bir şeyler söylemeye başlamıştı ama Osman pek bunları duyacak hâlde değildi.

"Senin yapmayı atladığın bir şeyi yaptım diye." Bergüzar elindeki kaşığı masaya vurarak bırakırken "Sen o şirketi bana bıraktın mı?" sorusunu sorunca Osman Bey anında susmuştu. Bergüzar bu sessizlikle biraz daha hiddetlendi.

"Sana sordum Osman Bey! Bana cevap ver!" Öfkesi bedenini resmen ele geçirmiş gibiydi. Bir anda ayağa fırlatmasıyla herkes ayağa kalktı. Araya girmek isteyen Süleyman Bey'i bile Bergüzar'ın bir bakışı susturmaya yetti.

"Bıraktım!" cevabıyla Bergüzar başını yavaşça salladı.

"Peki ben senden böyle bir şey istemiş miydim?"

Osman Bey zar zor yutkunup başını sağa sola salladı. "Hayır!" derken yüzünde pişmanlık ifadesi belirmeye başlamıştı.

"Alparslan Yalın yanına verdiği asistandan bilgi alır. Osman Özden yakın korumadan ve müdürlerden bilgi alır." demesiyle odadaki hava gittikçe ağırlaştı. Bergüzar'ın gözleri bir anda Süleyman, Ertuğrul ve Atilla üstünde gezindi.

"Süleyman Yalın güvenlik içerisine soktuğu adamdan. Ertuğrul Yalın şoföründen, Atilla odanı temizleyen hizmetliden günlük rapor alır!" Odadaki tüm erkekler birbirine bakarken "Aaa unutmadan Murat Karcan da danışmaya yerleştirdiği kadından bilgi alıyor!" dedi ve bir anlığına sustu. Karcan, Yalın ve Özden kadınları kocalarına kötü kötü bakarken Alparslan'ın sesi duyuldu.

"Herkes senin güvenliğini düşünü..." Sözlerini bitiremeden Bergüzar elini öfkeyle masaya öyle bir geçirdi ki ailesi

şok olup kaldı. Masanın bacakları sallanmaya devam ederken "Madem bana güvenmeyecektiniz niye işin başına geçmeme izin verdiniz!" diye bağırmasıyla evin içi resmen inlemişti. "Madem güvenliğimi düşünüyordunuz neden içeriye adam soktuğunuzu benden gizlediniz? Neden bana sormadan Tahir'in çıkışı yapıldı Osman Bey? Bir bildiği vardır deyip bekleyemediniz mi?"

Sesi çok yüksek çıkıyordu. Öfkeliydi, kırgındı, kızgındı. Kendini ezilip geçilmiş gibi hissediyordu ve bu his tüm benliğini ele geçiriyordu. "Tahir'i o hareketinden sonra neden işten çıkarmadığımı düşünemediniz mi?" Masaya vurduğu sağ eli yeniden sızlamaya ve kanamaya başlamıştı. Kan parkeye damlarken Alparslan'ın gözleri Bergüzar'ın ellerinde takılı kaldı. "Tahir, beni başarısız gösterip eski konumuna dönebilmek için şirketten birileriyle birlik olmuş, gizli kalması gereken ihale bilgilerini rakip firmalara sızdırıyordu. Şirketteki yandaşlarını bulmak için adama sahte dosya vermiştim. Bilgilerin kime gittiğini öğrenmeye çalışıyordum," dediği sırada salondan çıktı.

Kapının oraya koyduğu dosyalardan birini alıp geri geldi ve dosyayı Osman ile Alparslan'ın arasına fırlattı. "Belki hazırlanan gerçek ihale dosyasını merak ediyorsunuzdur. Buyurun! Okuyun! Eminim ki şirket içerisinde gezen sahte dosyayı çoktan gördünüz. Düşündüğünüz kadar aptal ve iş bilmez değilim. Sadece bir planım vardı!"

Hepsinin yaşadıkları şok ve pişmanlık yüzlerinden beli oluyordu.

"Sonrasında Tahir'in ve yandaşlarının işine son verecektim ama siz bana güvenmeyerek ve zar zor kurduğum düzeni tek hamleyle yıkarak tüm şirketi birbirine kattınız. Şimdi yeniden bana güvenmelerini nasıl sağlayacağımın cevabını hangi çokbilmiş ve güvenlik meraklısı aile üyesi verecek merak ediyorum! Ayrıca yok yere gözünü intikam bürümüş bir insanla karşı karşıya gelmeme sebep oldunuz."

Susup yine kendi kendine güldü.

"Tabi siz onu da biliyorsunuzdur. Şirketten çıkarken arkamdan ettiği lafları da söylediler mi? Beğendiniz mi? Biliyor musunuz haksız değil. Tam olarak doğruları söyledi! Patron ben miyim, babam mı yoksa güvenlik meraklısı sizler misiniz belli değil."

Gözleri tüm erkeklerin üstünde gezinirken şirketteki ilk günlerini düşündü. Şirkette çalışmaya başladıktan kısa süre sonra içerideki ajanları, yani ailenin erkeklerine haber uçuranları tek tek çözmüştü ancak bunu kimselere belli etmemişti. Ne yapacaklarının merakından susmuştu. İşine karışacaklar mı diye beklemişti. Ve evet, tam da tahmin ettiği şey başına gelmiş, ailenin erkekleri işine karışmıştı. Kendini aptal yerine konmuş hissettiği içindi bu öfkesi. Yoksa Tahir'in yaptıklarını, densiz söz ve davranışlarını bir şekilde atlatır, sinirini yatıştırırdı. Tahir, dış kapının mandalıydı ancak bu adamlar... Kocası, babaları, abileri gibi olan adamlar. Duracakları yeri çoktan geçmişlerdi. Alparslan duyduğu sözleri hazmetmeye çalışırken elini saçlarına sokup geriye doğru ittirmişti. Siniri, öfkesi kendineydi. Karşılarında gördükleri kadının bu hâle gelmesinde en büyük suç ona ve Osman Bey'e aitti.

"Biz bunu fark edeceğini..." Bergüzar konuşmaya çalışan Atilla'ya döndü. İşaret parmağını ona doğrultup sallarken buz gibi bir sesle "Bunu değil ajanlarımızı diyecektin herhâlde Atilla. Ajanlarınızı fark edeceğimi tahmin etmediniz. İşe yeni başlayan deneyimsiz bir kadın. Nereden, nasıl fark edecek ki!" dediği anda Ertuğrul söze girdi.

"Yok artık Bergüzar. Saçmalama tabii ki öyle düşünmedik sadece..."

"Asıl saçmalayan sizlersiniz. Sandığınızdan daha akıllı ve dikkatliyim. Hâlâ beni tanımadıysanız bilin diye söylüyorum!"

Hepsi suçlu olduklarını bilerek öylece durdular.

"İyi ki doğmuşum. Doğum günüm kutlu olsun!" dediği gibi arkasını dönüp salondan çıkmak için yürümeye başladı ama Alparslan'ın bileğinden tutmasıyla bastırmaya çalıştığı öfkesine hâkim olamayarak, hiç beklenmeyen bir şey yaptı. Alparslan'ın karın boşluğuna öyle kuvvetli bir yumruk geçirdi ki adamın nefesi kesildi. Alparslan iki büklüm olurken "Beni korumak için o kadar çaba harcamanıza da gerek yoktu. Eğer hakkımda biraz araştırma yapsaydınız, yıllardır *kick box* yaptığımı ve iyi bir boksör olduğumu bilirdiniz," diye son sözünü söyleyip salondan çıkıp gitti.

"Vay anasını! Ne vurdun be Esmer!" Alparslan hâlâ yediği yumruğun acısını çekerken annesinin sesini duydu.

"Siz nasıl bu kadar salak olabilirsiniz? Gerçekten inanamıyorum. Kızı nasıl delirttiyseniz o nahif kız gitmiş, yerine bambaşka biri gelmiş. Aferin! Aferin size. Güvenliğini düşünürken konumunu, en önemlisi de psikolojisini düşünseydiniz Bergüzar bu hâle gelmezdi." Gözleri anında Alparslan'a dönerken "Bundan sonra sen de attığın adımı bir kere değil bin kere düşün. Yiyeceğin ikinci yumruğun nerene isabet edeceği belli olmaz Alparslan Yalın!" dedi ve Nadide ile göz göze geldi. Elbette Nadide Hanım'ın da söyleyecek iki çift sözü vardı.

"Kadınlar ile erkeklerin arasındaki en büyük fark bu işte. Siz her şeyi kontrolünüz altında ve biz bilmiyoruz zannederken bizim bildiklerimizden haberiniz dâhi olmuyor." Bir an susup gözlerini kocasına dikti. "Sana gelirsek Osman Bey, kızının verdiği kararlara nasıl karışırsın? Nasıl ona güvenmezsin? Beyler... Hepinizin işi çok zor... Bergüzar'ı güvensiz hareketlerinizle ne hâle getirdiğinize iyi bakın. Kız öfkeden titriyordu!" derken gerçekten sinirlenmiş görünüyordu.

Neşe ve Nadide Hanım salondan çıkarken onları Tomris, Aylin ve Armağan da takip etti. Neşe ise mutfakta bekleyen Emine Hanım'ın yanına girdi.

"Emine, Bergüzar'a göz kulak ol. Çok sinirli. Biraz sakinleşmesi için rahatsız etmeden gidiyoruz ama senden sık sık haber bekliyorum," dedikten sonra kapıya yöneldi. Emine Hanım olan bitenin şaşkınlığını yaşarken, Neşe'nin tüm söylediklerine *tamam* demişti.

"Çokbilmiş Beyler evlerine dönmenin yolunu kendileri bulsunlar. Araçlar bugün sadece biz kadınları evimize götürecek!" Neşe Hanım'ın evden çıkmadan önceki son sözleri bunlar oldu. Erkeklerini öylece bırakıp gitmişlerdi. Onlarda en az Bergüzar kadar kırgın ve kızgın hissediyorlardı.

Alparslan'ın korumaları ve araçları evde öylece kalan babası, kardeşleri ve Murat için yola çıkarken kapının önündeki basamaklara oturup, bir sigara yakmıştı. Bir süre sonra yanına oturan şoförü Halim Bey ise sessizliğinde ona eşlik ediyordu.

"Bir yerde çok büyük yanlış yaptım abi. Karımın öfkeden masaları yumruklayacağı, kendini kaybedeceği hatta bana yumruk atacağı kadar büyük bir yanlış," dediğinde Halim'in yüzünde gülümseme oluştu.

"Yanlış yaptığını fark ettiysen, yanlışını bulmana da az kalmıştır bizim oğlan. De bakalım ne yaptın da esmer kız sana yumruk attı?"

Alparslan ona da bir sigara uzattı ve ucunu tutuşturdu. Bu sırada "esmer kız sana yumruk attı" ile biten sorusuna gülmeden edememişti. Ciddi ciddi, sağlam bir yumruk yemişti. Yıllar sonra. Hem de karısından. Hayatta inanmayacağı bir şey yaşamamıştı ama yaşadığı öyle ironikti ki gülüyordu. Kendine gülmeyi kesip başladı olanları anlatmaya. Halim son âna kadar onu sessizce dinledi ve sözlerinin bitmesiyle uzun uzun düşündü.

"Süleyman abi dâhil hepiniz bunu hak etmişsiniz evlat. Karının sadece sadakatine, anneliğine güvenmekle olmaz. Ona işinde de güvenmen gerekirdi. Hatanız büyük," deyip Alparslan'ın omzunu sıktı. Alparslan bunca ciddi söze

başını sallasa da, doğruluğunu kabul etse de yine bir anda gülmeye başlayıp elini karın boşluğuna götürdü.

"Yalnız çok iyi vuruyormuş." Halim onun bu itirafına gülerken "Nereye vuracağını da bildiğini kanıtladı. Yüzüme falan geçirseydi çenem kırılabilirdi," diye eklediğinde ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Alparslan Yalın... Karısından yumruk yedi ha! İnanılacak şey değil."

"Vuran o olsun. Dövsün, sövsün ama susmasın. Başka hiçbir şey istemem," derken aklına gelen şey tüylerini diken diken etmişti. Ayaz'a hamile olduğu zamanlardaki gibi susar da konuşmazsa... İşte o zaman vicdan azabı çekmezdi. Vicdanı tarafından boğularak ölürdü.

✷

Alparslan eve girip doğruca yatak odasına çıktı, kapıyı usulca araladı. Gece lambasının loş ışığı Bergüzar ve Ayaz'ın yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Ayaz annesinin üstünde, yüzünü boynuna gömmüş, saçlarını sımsıkı tutarak huzurla uyurken, Bergüzar da onu sıkıca sarılıp uyumuştu. Alparslan üstünü değiştirmek için dolapların olduğu odaya geçti ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldiği an duraksadı.

Saçlarındaki beyazların bu kadar çoğaldığını ilk kez fark ediyordu. Son bir yılda yaşadıkları stres ve yorgunluk bunun en büyük nedeniydi. Aynaya iyice yaklaştı, yüzünü incelemeye başladı. Göz kenarlarındaki karışıklıklar belirginleşmeye mi başlamıştı? Kaşları çatılırken üstündeki kıyafetleri çıkardı ve bedenine bakmaya başladı. Sol göğsünün üstünde başlayıp, sağ tarafa doğru ilerleyen ve göğüs kafesinde biten kartal dövmesini baktı. Hatırladığı anıya gülümseyerek dövmesine dokundu. Bergüzar'la yeni yeni tanışmaya başladıkları zaman, ona bu hikâyeye anlatmıştı. Bergüzar ise duyduğu anıya epey gülmüştü.

Onun gülüşünü düşünürken yüzünde beliren gülümsemeye baktı. Karısının gülüşüyle gülüyordu. Şimdi onu kırmış, incitmiş, üzmüştü. Bu olanları nasıl toparlayacağını düşünürken yine dövmesine dokundu. Sanki zihni asıl düşüncesinden kaçmak ister gibi dövmenin kaç yıllık olduğunu düşünmek için kendisini zorluyordu. Kaç yıl olmuştu, üniversite yılları geride kalalı, bu dövme yapılalı? Sorularla içinde huzursuzluk belirmişti.

"Yaşlanıyorsun Alparslan," diye kendi kendine fısıldadı. Bu duygunun bir anda nereden çıktığını bilemese de morali iyice bozulmuştu. Bu sırada gözleri kartal dövmesinin altındaki kızarıklığa ilişti. Kalbinin üstüne iki isim kazınmıştı. İtalik ve incecik bir yazıyla Bergüzar ve Ayaz yazdırmıştı. İşte Bergüzar'a doğum günü hediyelerinden biri buydu ama onları gösterecek fırsatı olmamıştı. Suçlusu ise kendisiydi.

İçi içini yiyerek uzun bir eşofman altı ve tişört giydikten sonra yatak odasına dönüp karısıyla oğlunun yanına yavaşça uzandı. Bergüzar'ın pürüzsüz tenine dokunmak istese de bunu yapacak cesareti bulamıyordu. Saatlerce karısını izledi, inceledi. Güzelliğine bir daha âşık olup, kokusuna sığınırken gün ağarmaya başlamıştı.

Ayaz uykusundan ağlayarak uyanınca Bergüzar gözlerini zorla açıp çevresine baktı. Yanında uzanan kocasına hiçbir şey demeden yataktan kalktıktan sonra üstüne sabahlığını geçirdi. Ayaz'ı kucağına alıp çocuk odasına geçerken Alparslan sessizce yataktan çıkmış, duşa girmişti. Seslerin fazlasıyla yükseldiği akşamın aksine evde derin bir sessizlik hâkimdi. Kahvaltı sofrasında Ayaz bile mama sandalyesinde ses çıkarmadan oturuyordu. Sanki garipliği fark etmiş ve içine kapanmış gibiydi.

Bergüzar önündeki yiyeceklerle oynayıp duruyor, bir lokma bile almıyordu. Alparslan da ondan farksız değildi. Masadan önce Alparslan, ardından da Bergüzar kalktı. İkisi

ile üstlerini değiştirmek için odalarına giderken, Ayaz tuvaleti ile kalmıştı.

Bergüzar banyoya girip duş alırken Alparslan da giyinmek için harekete geçmişti. Banyodan çıkıp, ıslak saçlarını havluyla kurulayarak giyinme odasına giren Bergüzar kocasını görerek duraksadı. Onun çoktan işe gittiğini düşünmüştü ancak yanıldığı ortadaydı. Üstüne gömleğini giyiniyor ve çalışırken aynada göz göze gelmişlerdi. Gözleri farkında olmadan kocasının aynaya yansıyan bedeninde dolaştı ve o ayrıntıyı anında fark etti. Kalbinin altında yazan ve yeni yazıldığı için tenini kızartan ayrıntı...

Alparslan hiçbir şey olmamış gibi gömlek düğmelerini ilikleyip, kravatını eline alarak kapıya yöneldiği sırada Bergüzar kolunu tutmuştu. Bu tutuşla durduğunda elindeki kravatı hiçbir şey söylemeden almış, boynuna geçirmişti. Parmak uçlarında yükselip kravatı ayarlamaya başladığında kocasının dikkatli bakışlarının farkındaydı. Ancak öyle değilmiş gibi yapmaya çalışıyordu. Kravatı ayarlayıp düzeltirken avuç içlerindeki yaraların kumaşa değmesiyle yanan canı bir anda yüzünün kasılmasına sebep olmuştu. Alparslan ise bunu fark ettiği gibi onun ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Bırak... Ben bağlarım. Canın yanıyor, ben de yanıyorum," derken yavaşça boynunu eğmiş, alnını alnına dayamıştı. Tenindeki ıslaklık, bedeninden yayılan sıcaklık, o muhteşem koku... Hepsi akılını alıyordu. Gözlerini kapatıp "Çok güzelsin!" derken karısını kendine çekti, dudaklarını dudaklarıyla örttü. Dün gece doğum gününü kutlayacak, herkes gidip Ayaz da uyuyunca sevişeceklerdi. Planı buydu ama gerçek olamamıştı. Dudaklarına usul usul birkaç öpücük kondurduğu sırada Bergüzar yavaşça geri çekilip ondan uzaklaşırken

"Daha değil!" diye fısıldadı. Alparslan bu kararına saygı duyarak onu bıraktı, saçlarına öpücük kondurdu ve odadan

çıkıp gitti. Bütün gün ikisi de aşk sarabı ve sus pustu. Burunlarından aynı anda bedenen ayrıydılar. Yoksa duyguları, düşünceleri birdi. Akılları birbirlerindeydi.

Akşam işten döndüklerinde sessizlik kaldığı yerden devam ediyordu. Alparslan salondaki koltuklardan birine uzanmış televizyon izliyor gibi yapıyor. Bergüzar ise kitap okuyordu. Ancak okuduğu tek kelimeyi bile anladığı söylenemezdi. Sadece sayfalara bakıyor gibiydi. Hatta gibisi fazlaydı. Bakıyor ancak görmüyor, anlamıyordu.

Elindeki kitabı bırakıp yanında duran küçük cihazın ekranına baktı. Yatağında mışıl mışıl uyuyan oğlunun görüntüsüyle tebessüm ederken ayağa kalkıp mutfağa girmişti. Alparslan'ın bir gözü ise daima üstündeydi. Dakikalar sonra elindeki süt dolu bardakla mutfaktan çıktığını gördü. Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alacak olan kansını izlerken çok ilginç bir şey oldu. Bembeyaz olan süt bir anda pembeleşmiş hatta kırmızıya yakın bir renk almıştı.

Bergüzar bardağı dudaklarından ayırıp renk değiştirişine bakarken parmakları aralandı ve bardak, zemine doğru hızla düşmeye başladı. Alparslan ne gördüğünü, ne olduğunu idrak edemese de koltuktan fırlamış ona doğru koşmuştu. Bardak, içi kırmızı renge bürünmüş sütle beraber zemine çarpıp parçalara ayrılırken, Bergüzar da merdivenlere doğru koştu. Birkaç basamağı hızla çıkmıştı ki öylece durup kaldı.

Bir gariplik vardı. Sanki tüm dünya dönüyordu. Burnundan akan kanlar yüzünden süt kırmızı olmuştu. Sütün rengini değiştiren kanı şimdi de evin zeminine damla damla izler bırakıyordu. Kendini yürümeye zorladı, adım atmak, banyoya gitmek istedi ancak hiçbir şey yapamadı. Çıktığı basamakları tepe taklak inerken bedeninin merdivenlerden yuvarlandığını hissediyordu. Zemine bir çuval misali yığıldığı esnada kapanmaya başlayan bilincinden içeri Alparslan'ın feryadı sızdı.

"Bergüzar!" Kocasının sesinde duyduğu şey neydi? Korku mu?

●

Alparslan son bir saattir hastane odasının önünde deli gibi adımlayıp duruyordu. Gözlerinin önüne sürekli son yaşananlar gelirken, sinirle saçlarını karıştırdı. Bergüzar'ın burnundan süt dolu bardağa damlayan kanın, beyazlığı ele geçirmesi gibi panik ve korku da Alparslan'ı ele geçirmişti. Bu sırada doktorun odadan çıkmasıyla herkes ona doğru koşturdu.

"Doktor Hanım, karım iyi mi?"

"Bergüzar Hanım gayet iyi. Korkulacak hiçbir şey yok. Sadece biraz yorulmuş ve stres altında kalmış. Kendisiyle sohbet ettik, iyi olduğunu ve eve gitmek istediğini söyledi. Bizim için eve gidip dinlenmesi uygundur. Serum bittikten sonra çıkabilirsiniz. Geçmiş olsun," deyip gülümsedi ve yanlarından uzaklaştı. Herkes sessizce birbirine bakarken yüzlerinde saklayamadıkları o suçluluk duyguları belli oluyordu.

"Kızımızı kendi ellerimizle bu hâle getirdik. Aferin bize. Sinirden, stresten, üzüntüden hasta oldu!" Kendi kendine söylenen Süleyman, suçlu gözlerle oğluna bakarken Alparslan ise babasının elini tutup, hafifçe sıkmıştı.

"Yapma baba. Şimdi değil!" dedikten sonra derin bir nefes alıp, şükürler ederken odadan içeri girdi.

"Bebeğim..." Bergüzar küçük bir çocuk gibi kollarını açtı, yanına gelen kocasına sıkıca sarılıp "Alparslan," diye fısıldadı. Ancak Alparslan tek kelime bile edemezken yüzünü, saçlarını hatta dokuna bildiği her zerresini öpücüklere boğuyordu.

"Bebeğim, iyi misin?" Sesindeki korku o kadar belliydi ki Bergüzar'ın tüylerini diken diken ediyordu. Yüzünü Alparslan'ın boynuna gömmüş, orada sakinleşmeye çalışırken mırıldandı. "Çok korktum."

Alparslan saçlarını seviyor ve öpmeye devam diyordu. "Ben de çok korktum Esmerim." Kocaman elleriyle Bergüzar'ın yüzünü kavradığında göz göze geldiler. "Şimdi nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim. Eve gitmek istiyorum." Alparslan alnını uzun uzun öpüp, kokusunu içine çekerken, yüreği titriyordu.

"Serumun bitsin gideceğiz sevgilim tamam mı? Sen uzan bakayım şöyle," derken karısını yatağına yatırıp, yastıkları düzeltti.

"Bizimkilere haber vereyim. Meraktan öldüler." Kapıya doğru ilerleyip gözden kaybolurken bile gözlerini ondan ayırmıyordu. Yaşadığı korku aklını başından almıştı sanki. Bergüzar'ın merdivenin sadece birkaç basamağını çıkmış olmasına şükürler ediyordu. Daha fazla yukarı çıkmış olsaydı ve oradan düşseydi durumu daha kötü olabilirdi. Bu ve benzeri ihtimallerin hepsi zihnine çöreklenirken gözlerini kapatıp kısa süre bekledi. Kapının önünde haber bekleyen ailesini endişelendirmemek için toparlanmaya çalışıp dışarı çıktı.

"İyi görünüyor. Gelin de kendi gözlerinizle görün."

Hepsi endişeli gözlerle odaya adım atıp, Bergüzar'ın başında toplandığında ailenin kadınları ona iyi olup olmadığını sorarken, erkeklerden hiç ses çıkmıyordu. Suçluluk duygusunun sebep olduğu vicdan azabına hepsi yenik düşmüştü. Bergüzar bu durumu fark edip gözlerini onlara çevirdi.

"Bir daha işime karışmayacağınıza söz veriyor musunuz?"

Şimdi herkesin gözü Bergüzar'ın keskin bakışlarındaydı. Süleyman Bey yavaşça yatağın başına yaklaşıp Bergüzar'ı alnından öptü. "Söz kızım. Söz. Bir daha aynı korkuları yaşamaya kalbim dayanmaz," derken Bergüzar, Süleyman'a sıkıca sarıldı.

Ondan ayrıldığı anda bu sefer bakışları babası Osman'ı buldu. "Eğer bir gram şüphen varsa, bu iş burada bitsin Osman Bey!"

Osman Bey kızının başına gelip elini sıkıca tuttu. Şirket sonundu. Bir daha ağzını bile açmayacağından emin olabilirsin. Kızına sarılırken yüreği hâlâ ağzında atıyor gibi çarpıyordu. Osman Bey'in ardından sıra gözleri tavandaki ışıklandırmada dolaşan üç adama gelmişti. Attila, Ertuğrul ve Alparslan... Alparslan üçünün de kafalarına bir tokat indirince hüzünle Bergüzar'a baktılar. Atlerin geri kalanı ise onların verdiği tokatlara kıs kıs gülüyordu.

"Tamam! Karışmayacağız!" Üçü de aynı anda bunu söyleyince Bergüzar da gülmeye başladı. Her şey tatlıya bağlanmış, sular durulmuştu. Hatalarını kabul eden erkeklerin mahcubiyeti zaten belli oluyordu. Serum bitince hastaneden taburcu olan Bergüzar, arabanın arka koltuğunda kocasının göğsüne sarılmış uyuklarken Alparslan ise hâlâ saçlarını seviyor ve öpmeye devam ediyordu.

"Özür dilerim. Önce seninle konuşmam gerekirdi. Seni korumak isterken bu kadar zarar verebileceğini düşünemedim."

Bergüzar elini onun kalbinin üstünde yavaşça gezdirdi. "Biliyorum ama kesinlikle tekrarlansın istemiyorum."

Alparslan anladığını belirtircesine başını salladı. Yol boyunca bir daha hiç konuşmadılar. Eve vardıklarında onları endişeyle bekleyen Emine Hanım başta olmak üzere bütün çalışanlarına iyi olduğunu belirtip gülümsedi ve yatak odasına ilerledi. Kendi odasından önce oğlunun odasına girdi ve onun huysuz ifadeyle uyuyan küçük yüzüne baktı. Yatağın içine eğilip onu saçlarından öptükten sonra sessizce odadan çıkıp yatak odasına girdi. Alparslan giysi dolaplarının önünde durmuş, üstünü değiştiriyordu. Kıyafetlerine bulaşan kanın bıraktığı ize dikkatle bakarken, kocaman bedenini saran incecik kolların huzuruyla gözlerini kapattı.

"Korkma! Ben buradayım. İyiyim." Bergüzar'ın dudakları kocasının teninde usulca dolaşıp, dokunduğu her yere öpücükler bırakıyordu.

"İyisin. Yanımdasın!" derken karısına döndü ve eğilerek dudaklarını birleştirdi. Bergüzar'ın elleri belini sararken bir anda can acısıyla bağırması kadının aklını almıştı.

"Ne oldu?" Bergüzar ona korkulu gözlerle bakarken, Alparslan'ın gözlerinde muzip parıltılar belirdi.

"Senden o acının intikamı alacağımdan emin olabilirsin!" demesiyle karısını kucaklaması bir oldu. Bergüzar ise hâlâ ne demek istediğini anlamamış, ona öylece bakıyordu.

"Neyden bahsediyorsun?" Sorusunu sorarken sırtı yatakla buluştu ve bedenini kocaman başka beden kapladı.

"Attığın yumruktan bahsediyorum Esmerim... Yediğim yumruğun acısını hâlâ çekiyorum."

Bergüzar neyden bahsettiğini anlayıp dudaklarını birbirine bastırsa da kendini tutamayıp kahkahalara boğulmuştu. "Yaptığım her işte iyiyimdir Alparslan Yalın! Bilirsin," demesiyle yaptığı imayı anlamak zor değildi.

Alparslan, onun edepsizliğine gülüp yanına uzandı ve kollarının arasına aldığı bedeni sıkıca sardı. "Boks yaptığını bana hiç söylemedin."

"Kimseye söylemedim. Kendime sakladığım ama yıllardır devam ettim bir spor."

Alparslan başını hafifçe kaldırıp şaşkın şaşkın karısına baktı. "Yani sen düzenli olarak boks yapıyordun ve ben bunu hiç anlamadım öyle mi? Nasıl olur?"

Bergüzar onun şaşkınlığına gülerken "Haftada iki saat senden kaçmayı başarıyormuşum demek ki... Yürüyüşe gidiyorum, alışverişe gidiyorum diye," deyince Alparslan hepten şok olmuştu.

"Vay be... Ben bunu nasıl anlamadım. Tamam hep fitsin, vücudun sıkı, kaslarının da maşallahı var ama... Bu aklıma bile gelmedi."

"Sürprizlerle dolu bir karın var. Ne güzel işte..."

Sözüne belli belirsiz gülerken aklında bambaşka bir soru belirmişti. Çekinerek nefes alıp ona dikkatle baktı. "Madem

bu alanda eğitimin var, o zaman Semih iti nasıl oldu da," demiş, devamını getirememişti.

Bergüzar ise bu soruyu çok yerinde ve doğru bularak belli belirsiz tebessüm etti. "Arkamdan geldi, çok yorgundum, kafam dalgındı. Şu âna göre daha zayıftım ve o, bir*den daha güçlüydü. Boş bulunmam, ne olduğunu idrak edememem ve uyguladığı kontrolsüz güç yüzünden karşı koyamadım. Evet, ben boks yapıyorum ama hocalarım hiçbir zaman kendi gücümün üstünde güç uygulamadılar. Güçlerimiz hep eşitti." Durup soluklanırken odanın tavanına gözlerini dikmiş öylece bakıyordu. O geceyi, yaşadıklarını düşündüğü belliydi. Dudakları aralanıp fısıltıyla "Ya da o gece yaşadığım şoktan dolayı da olabilir," dediğinde Alparslan boynuna doğru sokulup öptü.

"Düşünme... Sormadım farz et ve düşünme." Bir süre sessiz kalıp yatakta öylece uzanmışlardı. Bergüzar'ın gözleri yorgunlukla kapanırken, Alparslan her gün daha çok sevdiği, hayran olduğu bu manzarayı izledi.

Ertesi sabah sanki gece o olaylar yaşanmamış gibi işe gitmek için hazırlanan Bergüzar'a endişeyle bakıp, onu dinlenmek için ikna etmeye çalışan Alparslan'ın çabaları sonuçsuz kalmıştı. Yüksek lisans eğitimini tamamlamak üzere olduğu için zaten yoğundu. Bir de üstüne şirket işleri eklenince o yoğunluğa yetişmesi, her işini eksiksiz yapabilmesi zorlaşmıştı. Bir gün bile ara verirsem işlerim aksar sözleriyle oğlunu öpüp vedalaştı ve evden çıktı. Alparslan ise her geçen gün kendisinden daha fazla çalışan, aynı zamanda da evine, oğluna ve kendisine yetişen bu kadına hayran oluyordu. Ne güzeldi onunla yaşamak, soluk almak. Yorulurken bile onunla yorulmak bir başka güzeldi. Tıpkı Bergüzar gibi Ayaz'ı uzun uzun öpüp vedalaşan Alparslan da evden ayrılıp şirkete geçerken aklından, kalbinden geçenler bunlardı.

15. BÖLÜM

ZAMAN

Zaman akıp gidiyor dur demek olmaz.

Mayıs 2019

Zamanın hızına yetişmek onlar için güç hale gelse de evlerine, işlerine ve birbirlerine zaman ayırmayı öğreniyorlardı. Bergüzar iş hayatındaki başarı basamaklarını hızla çıkarken, başta Alparslan olmak üzere tüm ailesi ona destek olmaktan mutluluk ve başarılarıyla da gurur duyuyorlardı. Birçok güçlü şirkete ve Yalın Holding'e karşı aldığı ilk ihalesinin üstünden tam bir buçuk yıl geçmişti. Bu bir buçuk yılda hem Alparslan hem de Bergüzar sık sık yurt dışına çıkmış ve oradaki şirketlerin kontrollerini sağlamışlardı. Git gel yaparak neredeyse yılın yarısını orada geçirirlerken Ayaz iki buçuk yaşına gelmişti.

Bu sırada Alparslan'ın fikriyle dört şirket için yan yana dört tane bina yapımı başlamış, binaların ikisinin yapımı sonlanmıştı. Şu an Özden ve Yalın Holding bir binayı, Armi Karcan ve Karcan Holding diğer binayı paylaşıyordu. Süleyman Bey'in hayali olan Yalın Okulları projesi ise çocukları sayesinde gerçek olmuştu. Okullar için çalışmalar hız kesmeden sürüyordu. Anaokulu, ilkokul ve ortaokul eylülde eğitim hayatlarına başlayacaktı. Yalın Üniversitesi'nin bir kısmı hâlâ yapım aşamasındaydı fakat bu yaz sonu ilk öğrencilerinin kayıt heyecanını yaşayacak ve eğitim hayatına adım atacaktı. Üniversite'nin ilk öğretmenlerinden biriyse Bergüzar olacaktı. Doktora eğitimini tamamlamak üzereydi ve yakında derslere girip hayalindeki asıl mesleği yapmaya başlayacaktı.

Üstelik iyi haberler bunlardan ibaret de değildi. Öğretmenliğin heyecanıyla sarmalanmış, hevesle yeni eğitim öğretim yılına hazırlanmaya başlamıştı ki hamile olduğunu öğrendi. Aslında bu haber pek sürpriz sayılmazdı çünkü Ayaz'ın bir kardeşi olmasını, bir çocukları daha olmasını istemişlerdi. En istekli taraf ise tabii ki Alparslan'dı. Bergüzar, kocasının bir umut beklediği müjdeyi verdiğinde evlerine gerçek anlamda bahar gelmişti.

Ayaz'ın hamileliğinde hiç olmadığı kadar uyuyan ve aşeren Bergüzar için gebelik dönemi yeni tecrübeler edinerek geçiyordu. Bebeğin kız olduğu haberiyle havalara uçan Alparslan'ın sabırsızlığı da artmıştı. Mağazalarda gördüğü cicili bicili her kıyafeti, oyuncağı alıp kızı için hazırlanan odaya koyuyordu. Kızına kavuşmak, oğluyla kızını yan yana görmek, ikisini de kolları arasına almak için resmen gün sayıyordu. Ne demişler, sayılı gün çabuk geçermiş. Sayılı günler onlara göre çabuk geçmese de geçmişti işte. Ve sonunda tarih 27 Aralık 2019 gecesini gösterdiğinde, tüm yollar karlarla kaplanmış hâldeyken Bergüzar'ın doğum sancısı tuttu. Hastaneye doğru yola çıktıktan saatler sonra kızları dünyaya gelmişti. Takvimler 28 Aralık 2019'u saat ise 02.02'yi gösterirken bebeğin ilk ağlayışı kulaklarına doldu. Alparslan gözlerindeki yaşları silip kızını kucağına aldığı an karısıyla göz göze geldi.

"Adı Nazlı Yadigâr olsun." Bergüzar gibi simsiyah saçları vardı ve bir hayli uzundu.

"Senden, senin aşkınla gelen ikinci en güzel yadigâr," derken karısını öptü ve kokusunu yavaşça içine çekti. Odadan içeri giren Ayaz merakla babasına koşup kardeşini görmek için zıplarken, Alparslan dizlerinin üstüne çökmüş tıpkı hayallerindeki gibi onları ilk kez bir araya getirmişti. Ayaz karşısında duran küçücük bedene şaşkınlıkla bakıp kalırken ellerini ağzına kapatmış ve sadece "Aaa!" demeyi başarmıştı. Onun bu tepkisiyse anne ve babasını güldürmeye yetmişti.

Sadullah Ayaz'ın doğumunda yaşadıkları korkuların hiçbirini yaşamadan evlerine geçtikten sonra iki çocuklu hayata adapte olmak için uğraşmaya başladılar. Yıllar ise onlara acımasız davranıyor ve hızla geçiyordu.

Alparslan her zamanki gibi dosyalarına gömülmüş her şeyi incelerken odaya telaşla giren Bergüzar'a baktı. "Esmerim..."

"Alparslan, Ayaz okulda birileriyle kavga etmiş. Okul müdürü bizi çağırıyor," sözleriyle ayaklanıp odadan çıkmıştı.

"Bir çocuk nasıl olur da Anaokulundayken kavga edip, anne babasını okula çağırttırır? Bu yaşananlara bakıp gelecek yıllar için korkmalı mıyım?" diye sinirle homurdanan karısını kolunun altına alırken bir yandan da gülüyordu. Okulun bahçesine adım atmalarıyla Ayaz'ı ve dilinden düşürmediği yakın arkadaşını görmeleri bir olmuştu.

"Sadullah!" Alparslan'ın buz gibi sesiyle arkalarına dönen çocuklar, kafalarını kaldırmış endişeyle ikisine bakıyordu.

"Ve Cihangir Alazoğlu," demesiyle Cihangir başını usulca sallamıştı.

"Niye kavga ettiniz?" Cihangir derin bir nefes alıp Ayaz'ı göstererek konuşmaya başladı.

"Biz kavga etmedik. Yani birbirimizle kavga etmedik."

"O zaman sorumu değiştireyim. Kiminle kavga ettiniz?"

Çocuklar birbirlerine bakıp gözlerini Bergüzar'a çevirdiklerinde kadın başını sağa sola salladı. Alparslan'ın gazabından korunmak için kendisine duygu sömürüsü yaptıkları açıkça belli oluyordu.

"Cevap istiyorum. Hemen!"

"Gazanfer'i dövdük," cevabını veren oğluna çatık kaşlarının altından bakarken görüş açısına Cihangir'in babası Ömer Bey girmişti.

"Merhaba Ömer Bey..."

"Merhaba Alparslan Bey, merhaba Bergüzar Hanım," deyip kendine uzanan elleri sıkarken bir yandan da iki küçük adama bakıyordu.

"Sizinle sonra konuşacağız. İçeri gidin bakalım," dediği an da Ayaz ve Cihangir toz olmuşlardı. Üçü de müdürün odasına ilerlerken bir yandan da birbirlerini daha yakından tanımaya çalışıyorlardı. Çünkü Ayaz'ın dilinden Cihangir, Cihangir'in dilinden de Ayaz düşmüyordu.

"Belli ki baya iyi anlaşıyorlar," sözlerinden sonra Bergüzar kısa bir an duraksayıp önce kocasına, ardından da Ömer Bey'e bakmıştı.

"Ömer Bey, eşiniz hanımefendiyle ve çocuklarınızla bir akşam misafirimiz olmak istemez misiniz? Hem tanışmış oluruz." Bergüzar bilmeden öyle bir dostluğun temelini atıyordu ki yıllar sonra bugünleri hatırladıklarında hepsinin yüzünde kocaman ve iyi ki dedikleri gülümsemeler olacaktı.

"Bizim aile biraz kalabalık Bergüzar Hanım. Dört erkek çocukla sizi yormayalım."

Bergüzar "Öyle şey olur mu, lütfen gelin," derken Alparslan üzüntüyle Ömer Bey'e bakmıştı.

"Dört çocuk ve dördü de erkek mi? Hiç kız yok mu yani?"

"Sonuncudan umutluyduk ama o da olmadı. Nasip işte."

"Annemle babamdan daha bahtsızı da varmış Esmerim. Görüyor musun? Yazık," sözleriyle kahkaha atan Ömer Bey, sözlerin samimiyetine dayanarak Alparslan'ın sırtını dostane bir hareketle sıvazlayıp gülümsemişti.

"Allah hayırlı gelin versin diyoruz artık, ne yapalım," sözlerine bu sefer gülen Alparslan ve Bergüzar olmuş, bir de bu gülüşün üstüne mum diker gibi "Âmin," demişlerdi. Oysa nasıl bir duaya âmin dediklerinden haberleri bile yoktu.

O günkü konuşmanın ardından telefon numaraları alınmış, buluşma günü ayarlanmıştı. Ömer Bey ve Şirin Hanım

yaş aralıkları birbirine çok yakın olan dört oğluyla evlerinden içeri girdiğinde hepsinin yüzünde gülümseme vardı. Sanki yıllardır tanışan dostlar gibiydiler. Ömer Bey önünde sıralanan oğullarını göstererek "En büyük oğlumuz Savaş, iki numara Oktay, üç numara Cihangir'i zaten tanıyorsunuz," deyip gülümserken kucağındaki oğlunu işaret etti. "Ve dört numara Ali Sami..."

Alparslan gülerek "Çocukların isimlerini baya özenerek seçmişsiniz Ömer Bey. Belli ki fanatik Galatasaraylı bir aileyle karşı karşıyayız!" derken onları içeri yönlendirmişti.

Ömer Bey bu doğru tahmine gülümserken Oktay'ın adının Metin Oktay'dan, Ali Sami'nin adının ise Ali Sami Yen'den geldiğini anlatıyordu. Keyifli bir sohbet eşliğinde yenen yemeğin ardından çocuklar oyun oynamaya başlamış, anne babalar ise sohbeti koyulaştırmışlardı.

O sırada üst kattan gelen ağlama sesiyle ayaklanan Bergüzar "Yadigâr'ı alıp geleyim," diyerek gözden kayboldu. Kısa süre sonra kucağında kızıyla salona geri dönüp onu eşine verdi ve Şirin Hanım'la sohbetine devam etti. Bu sırada oyun oynamaktan sıkılan Cihangir'in gözleri Alparslan'ın kucağında duran Nazlı Yadigâr'a takılmıştı. Küçük adımlarla onlara yaklaşıp önlerine geldi ve elini Yadigâr'a uzatırken "Çok küçük," dedi.

Dikkatle Cihangir'e bakan Alparslan ise karşısında bir çocuk değil de yetişkin varmış ciddiyetiyle cevap verdi. "O da sizler gibi büyüyecek."

Cihangir'in kahverengi gözleri Alparslan'ın yeşil gözlerinde durdu. "Oyun oynayıp, okula gidecek mi?" sorusunu sorarken yüzünde ve sesinde öyle bir ciddiyet vardı ki bunu bir çocuktan asla beklemezdiniz.

"Evet," diyen Alparslan göz ucuyla Savaş'a ve Oktay'a baktı ama o çocukların hiçbiri kızıyla ilgilenmiyordu. Ayaz'ı aralarına almış telefondan video izleyen çocuklardan gözlerini ayırıp Ali Sami'ye baktı ama o, kızından bile küçük bir

bebekti. Şu an tek derdi annesini emmekti. Bergüzar da o yüzden Şirin ile Ali Sami'yi üst katta rahat edecekleri bir odaya götürüyordu. Peki onca çocuğun içinde neden Cihangir'in tüm ilgisi Nazlı Yadigâr'a kaymıştı?

Az öncekine göre daha bir dikkatli şekilde Cihangir'in gözlerine baktı. Çocuğun gözlerinde çakmak çakmak ifade vardı. Büyümüş de küçülmüş gibi, kendinden emin ve iddialı bir ifadeydi. İşte bu bakışma daha o gün, o an Alparslan'a çok şey anlattı. Üç buçuk yaşında olan oğlan çocuğu içini ürpertmişti.

"Okula başlayınca bizim okulumuza gelsin. Biz, onu koruruz."

Alparslan bu sözlerle yüzünde oluşan tebessüme engel olamamıştı. "Ben de öyle düşünüyordum Alazoğlu."

Garip bir his yüreğinde dolanıyordu. Adını koyamıyordu ya da küçük bir çocuğa bakarak adını koymak istemiyordu. Ancak hissediyordu. Kelimelerle buluşturamadığı bir histi bu.

Alazoğlu ailesini misafir ettikleri akşam, Cihangir'le yaşadıkları kısa sohbetin etkisinde kalmıştı. O akşamın üstünden aylar geçmesine rağmen hâlâ konuşmayı baştan sona düşünüyordu. Bunu düşünüp durmasının asıl amacıysa ileride başına gelebilecek her türlü olaya karşı kendisini korumak istemesiydi. Ne kadar başarılı olduğunu ya da olamadığını görmesi için önünde uzun yılları var da denemezdi. Alparslan, Yadigâr'ı kucağına oturtup sıkı sıkı sarmış, karşısına oturttuğu oğlu Ayaz ve arkadaşı Cihangir'i göstererek sorular soruyordu.

"Bu kim kızım?" Nazlı Yadigâr önce Ayaz'a baktı ve heyecanla "Abiiiğ," dedi. Küçük ellerini birbirine vurup babasının kucağında zıplıyordu. Alparslan kızını öpüp bu sefer Cihangir'i gösterdi.

"Peki bu kim kızım?" Yadigâr'ın gözleri Cihangir'de durdu. Bir süre dikkatle baktı. Alparslan nefesini tutmuş alacağı cevabı beklerken Yadigâr'ın başı yavaşça sağ omzuna doğru düştü ve yüzünde gülümseme oluştu. Sağ elinin işaret parmağını ağzına götürüp çıkmaya çalışan dişlerini kaşırken, bir yandan da gülüyordu.

"Ciğciğğğ," diye bağırıp kollarını açarak öne doğru atılmasıyla Alparslan renkten renge girmeye başladı. Ne yapıp ne edip Cihangir'i ortadan kaldırmanın hayalini kurarken Yadigâr'ı yere bıraktı ve kızının Cihangir'e koşuşunu izledi. Aniden ayağa kalkıp karşı koltuğa ilerledi, kocaman bedeniyle Cihangir'in küçük bedenini gölgede bıraktı. Eğilip çocuğu yakasından yakalamaya hazırlandığı sırada "Alparslan, aklından geçeni yapmayacaksın. Hemen yerine otur," diyen uyarı dolu sesle Cihangir'den yavaşça uzaklaşıp, suç işlemiş çocuk gibi Bergüzar'ın ifadesiz yüzüne baktı.

"Benim iki değil, üç çocuğum var!" Bergüzar'ın kaşları çatık, sesi ise netti.

"Ama Esmerim, kızımız..."

"Alparslan!" sinirlenmeye başladığını belli ederken sözlerine de devam etmişti.

"Onlar daha çocuk."

"Kızım, götünden bezi yeni alınmış şu çocuğa nasıl gülüyor görmedin mi Esmerim? Bak... Âşık gibi. Hani kızların ilk aşkları babaları olurdu? Ben bunun hayaliyle doğumuna gün saydım. Kızım ise bana değil, bu velede bakıp iç çekiyor. Olmaz, olamaz."

Bergüzar şok olmuş hâlde kocasına bakarken Alparslan sinirle üst kata çıkıp gözden kaybolmuştu. Hiçbir şeyden haberi olmayan kızına bakıp gülerek başını sağa sola sallarken onun keyfinin yerinde olduğu anlaması zor değildi. Cihangir'in bacağına sarılmış dizini kemirmeye çalışıyor, kaşınan dişlerini böyle kaşıyordu. Çocukların ürkek bakışlarını ve kızının Cihangir'e yaptıklarını ancak idrak edip

"Çocuklar, hadi havuzun yanına geçin. Ben de size pasta ve meyve suyunu getireyim," dediğinde ortamdaki gergin hava birden değişti. İki küçük adam, küçük kızı aralarına alıp ellerini de sıkı sıkı tutup bahçeye ilerlerken Bergüzar arkalarından gülerek bakıyordu.

Çocuklara pasta ve meyve suyu götürüp eve döndüğünde doğruca yatak odasına ilerledi. Yatağa oturmuş, ellerinin arasına aldığı başını sıkı sıkı tutan kocasına buruk bir gülümsemeyle bakarken içeri girip kapıyı kapattı. Sessizce yanına ilerleyip başını ellerinin arasından çıkardı ve yüz yüze gelecekleri şekilde kucağına oturdu. Alparslan'ın yemyeşil gözlerindeki hüzün, korku ve heyecanı görebilecek kadar kocasını tanıyordu.

"Alparslan Yalın," derken dudakları usul usul dudaklarında gezdirdi. Ellerinin arasında tuttuğu yüze aşkla bakmayı, herkesten farklı bir adam görmeyi seviyordu. Alparslan yüzündeki silik gülümsemeyle karısının gözlerine baktı. Elleri ise elbisesinin altından girip kadını kıvrandırmaya başlamıştı.

"Bergüzar Yalın... Ateşle oynuyorsun Esmerim." Dudakları ağır ağır buluşunca Bergüzar'ın elleri, Alparslan'ın yüzünden ayrılıp üstündeki tişörtün ucunu buldu ve çıkarıp odanın ortasına fırlattı. İkisinden de yükselen mırıltıların ardından Alparslan da karısının üstündeki elbiseyi çıkarmış ve karşısındaki manzaraya hayranlıkla bakmıştı.

"Kim der, bu kadın iki çocuk anası diye," demesiyle karısını yatağa yatırıp üstüne uzandı.

"Kim der, bu adam kırk yaşının üstünde diye." Alparslan yaşına gelen taşlamaya gülerken kot pantolonun düğmeleri üstünde gezinen parmakları hissederek homurdandı. Ne düğmeleri açıyor, ne de aralarındaki yakınlığa son veriyordu. Yazın sıcağıyla, birbirine değen tenlerinin sıcağı odayı daha da ısıtırken Alparslan, Bergüzar'ın boynuna sokulup derin bir nefes aldı.

"Eziyet ediyorsun resmen ve bu, 'senden bir şey isteyeceğim, sen de yapacaksın. Eğer yapmazsan bana kavuşamazsın,' demek."

Bergüzar yıllar içinde birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarına bir kez daha şahit olurken kahkaha atmadan edememişti.

"Doğru anlamış mıyım karıcım?" Alparslan'ın saçlarını usulca okşayıp ensesini uzunca öperken fısıldadı.

"Anlamışsın kocacığım."

"Şartını duyayım bebeğim," derken geri çekilmiş ve gözlerini buluşturmuştu.

"Akşam hep birlikte yemek yiyeceğiz. Yemeğe Alazoğlu ailesi de katılacak. Ve sen, canım kocam... Uslu duracaksın."

Gözleri kocaman açılırken yataktan fırlayıp odanın içinde tur atan adam yerdeki tişörtünü alırken "Bacak kadar çocuğa laf söylemeyeyim diye yaptığına bak Esmerim. Ben burada sana hasret kalayım, sen bana de ki 'götü boklu velede dokunma,'" diye söylenerek giyinmiş odadan çıkıyordu ki önüne düşen şeyle durdu. Omzunun üstünden yatağa bakıp yatakta uzanmış kendisine gülen karısından gözlerini kaçırdı ama bu sefer de önüne düşen sutyeni gördü.

"Gel buraya."

"Valla mı?" demesiyle kıs kıs gülen karısının sesini dinledi.

"Gel dedim!"

Topuklarının üstünde dönüp tek kelime etmeden yatağa ulaştı.

"Ömer! Şu oğlunu, kızımdan uzak tut." Alparslan'ın Cihangir'e duyduğu kıskançlığı hepsi biliyordu ve bu onlara fazlasıyla keyif veriyordu. Ömer Bey gülmemeye çalışarak oğullarına bakıp "Hangisini?" diye sorunca masadaki herkes gülmemek için dudaklarını kemirmeye başlamıştı.

Alparslan ise dişlerini sıkarak konuşuyordu. Bergüzar'ın hiçbir uyarısı işe yaramamıştı.

"Üç numaralı oğlundan, mal çocuk Cihangir'den bahsediyorum." Masadan gülme sesleri yükselecekti ki sözlerin asıl muhatabı çocuk konuşmaya başladı.

"Nazlı benimle oyun oynamayı sevdiği için onunla vakit geçiriyorum. Ayrıca mal değilim, götüm de boklu değil Alparslan amca."

Cihangir'in yaşından büyük laflar ettiğine şahit olmuşlardı ama bu kadarı hepsini şok etmişti. Süleyman Bey çatalındaki yemeği ağzına götürüp bir iki kez çevirdikten sonra yuttu ve gözlerini oğlunun mosmor suratına dikti.

"Dört buçuk yaşındaki akıllı Cihangir ile kırkını geçmiş oğlum Alparslan'ın laf dalaşına hepiniz hoş geldiniz."

İşte bu sözlerle Alparslan dışındaki herkes kahkahalara boğulmuştu.

16. BÖLÜM

Birkaç Yıl Sonra

Annesinin şirketteki odasından içeri giren Nazlı Yadigâr yanına koşarak ilerleyip kucağına oturdu ve yanaklarını öpmeye başladı. Bergüzar mest olarak "Kızım," derken kızının kokusunu içine çekti.

"Anne ne zaman eve gideceğiz?" Bergüzar, saatin neredeyse dört olduğunu görünce kucağında kızıyla ayağa kalkıp ceketini aldı ve doğruca kapıya ilerledi.

"Irmak, Alparslan Bey'e eve geçtiğimizi haber verir misin?" dedikten sonra şirketten çıktı.

"Şimdi eve gidip kız kıza tatlı yapacağız," demesiyle sevinçle iki yana açılan küçük kollar boynuna dolanmıştı. İkisi güle oynaya eve geçerken Alparslan da şirketten çıktıklarının haberini almıştı.

Eve geldiklerinde Yadigâr araçtan koşarak inip bahçeyi "Biz geldik," diye inleterek eve girmişti. Bergüzar ise eve girmeden önce aile büyüklerinin evlerine uğramak için yürümeye başladı. Dört şirketin aynı arazide yer alma projesi kabul görünce Süleyman, Neşe ve Suna, çocuklarına şöyle bir fikirle gelmişti. Bütün ailenin birlikte bir sitede yaşaması fikri...

Mehmet Bey'in kaybının çok yeni olduğu zamanlardı. Yaşını alan, ölümün gerçeğiyle, acısıyla yüzleşen büyüklerin bu fikrini gençler çok sıcak karşılamıştı. Hem her biri çalışıyordu. Onlar işteyken çocukların yan yana olması, bir arada büyümesi ve tabii nine dedelerin gözetiminde olması fikri hoşlarına gitmiş, daha güvenli gelmişti. İşte buradan yola çıkarak villalardan oluşan kocaman bir site kurulmuştu.

Bergüzar, büyükleri ziyaret edip evine geçtiğinde üstünü değiştirdi. Kızını da yanına alarak mutfağa girdiğinde işe koyuldular. Bergüzar, bacaklarının arasında koşturan kızını kucaklayıp tezgâha oturttu.

"Şimdi ne yapacağız biliyor musun?" sorusunu sorarken kızının burnunun ucunda durmuş onu gıdıklıyordu. Yadigâr şen kahkahalarıyla evi inletirken konuşmaya çalıştı.

"Ne yapacağız?"

"Bombaaa!" Bergüzar'ın heyecanlı bağırışı Yadigâr'ı daha çok güldürdü.

"Nasıl bomba?"

Bergüzar gerekli tüm malzemeleri tezgâha sıraladı ve Yadigâr'ın eline bir kap verdi. "Şimdi bu malzemeleri kaba koyacağız ve yoğuracağız. Sonra hamuru incecik açıp, içine çikolata dolduracağız ve fırında birkaç dakika pişireceğiz."

Yadigâr merakla annesine bakarken tezgâhın üstünde ayağa kalktı ve "Oley! Çikolata," diye bağırmaya başladı.

"Oley, babanın en sevdiği tatlı." Evin içi iki esmer güzelinin sesiyle inliyordu. Yadigâr yeniden tezgâha otur elindeki kabı önüne yerleştirdi ve annesiyle birlikte kabın içine malzemeleri koymaya başladı. Sıra unu katıp hamuru yoğurmaya geldiğinde ise ortalık birazcık kirlenmiş, dahası onlar baştan aşağı una bulanmışlardı. Simsiyah saçları, yüzleri, kıyafetleri unla kaplıydı ama ikisi de bunu problem etmiyordu. Keyifleri yerindeydi ya, gerisi mühim değildi.

Yoğurdukları hamuru küçük bezelere bölüp incecik açmaya başladılar. Hamuru önce Yadigâr açıyor, Bergüzar ise onun yamuk yumuk da olsa açtığı hamuru inceltiyordu. İncelen hamurların içine çikolata koyan kızının ardından hepsini kapatıp yuvarlak şekil verdiğinde son aşamaya gelmişlerdi. Tatlıları birlikte tepsiye dizip fırına yerleştirdikten kısa süre sonra kapıdan giren Alparslan ve Ayaz'ın şaşkın bakışları ikisinin üstünde donup kaldı. Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından hepsi kahkahalarla birbirlerine gülerlerken Alparslan karısına yaklaşıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Bebeğim, saçlarına undan aklar düşürmüşsün."

"Sana yetişebilmenin başka yolunu bulamayınca," dedikten sonra poposuna inen tokatla yerinden sıçramıştı.

"Çok ayıp..."

"Asıl senin yaptığın ayıp. Kocanla dalga geçiyorsun Bergüzar Hanım."

Yadigâr, annesiyle babasının bu hâline hayranlıkla bakarken, Ayaz'ın gözü fırındaki tatlıdan başka hiçbir şeyi görmüyordu.

"Anne, bu ne?" diye sorduğunda bile gözleri hâlâ fırındaydı. Bergüzar ona gülerek "İzmir bombası," dediği anda Alparslan'ın gözleri kocaman olmuştu.

"Şaka yapıyorsunuz!" derken eğilip fırına baktı.

"Vallahi yapmışsınız."

Bergüzar eline eldiven giyip fırına yaklaştı ve başında bekleyen meraklıları kovaladı. Fakat onların heyecanlı hâline gülmeden edemedi. Fırından çıkardığı tepsiyi tezgâha bırakmasıyla kocası ve çocukları soluğu tepsinin başında almışlardı. Suratlarındaki sabırsız ifadeyi gören Bergüzar sıcak tatlıdan birini bölüp, ağızlarına küçük parçalar hâlinde verdi. Ayaz'ın gözleri hamurun içini dolduran çikolatayı hissetmesiyle kayıp giderken, Alparslan konuşmayı bırakmış ânın keyfini çıkartıyordu. Yadigâr ise küçücük ağzını dolduran sıcaklıkla baş etmeye çalışırken, annesine hayran hayran bakıyordu. Hepsi aynı anda nefes alıp "Çok güzel!" dediğinde Bergüzar gülümsedi ama bir kez daha tatlı yemelerine izin vermeyerek "Yemek hazır! Devamını yemekten sonra," dedi.

Hayal kırıklığı yüzlerinden okunan Ayaz, Yadigâr ve Alparslan kendilerini bekleyen masaya ilerlerken gözleri hâlâ tatlıdaydı.

Yemeğin ardından salona geçip bir süre sohbet etmiş, tatlılarını yemişlerdi. Çocuklar babalarıyla sohbet ederken salondan çıkan Bergüzar, birkaç dakika sonra geri geldiğinde neşeyle şaktı.

"Bu gece ne gecesi?" Arkasına sakladığı şeyi göstermemek için kapıdan kafasını uzatmış içeride oturan üç kişiye dikkatle bakıyordu.

Hepsi bir an durup düşünürken Ayaz ayağa fırladı ve zıplayarak "Oyun gecesi," diye bağırdı.

Hafta içi çok yoğun çalıştıkları için çocuklarla yeteri kadar vakit geçiremiyorlardı. Bunun çözümünü ise Cuma akşamlarını oyun gecesi ilan ederek telafi etmeye çalışıyorlar. Bergüzar içeri girip elindeki oyuncağı gösterdiği anda çocuklar sevinç çığlıklarıyla salonda koşarlarken, Alparslan kırılgan vardımıyla kendini gömüyordu.

"Hayır ya! Kaç yaşında adamım bebeğim. Bu oyunu oynayamam. Karizmama ters!" derken Bergüzar kahkaha atıp, yüzüne kapattığı kırlentleri kaldırdı.

"Kalk bakalım koca adam. Bu hafta da eğitici değil, eğlenceli bir şeyler oynayalım," dediği gibi Alparslan'ı orta sehpanın yanına getirdi ve yere oturttu.

"Pie Face ne kadar eğlenceli bir oyunsa artık!" derken karısına surat asmış bakıyordu. Çocuklar heyecanla sehpanın iki yanına geçip yerdeki minderlere oturdular. Bergüzar da tıpkı onlar gibi oturup oyuncağı ve sprey kremşantiyi sehpaya koydu.

"Kuralları herkes biliyor değil mi?"

Çocuklar "Evet," diye bağırırken, Alparslan gözlerini devirip "Hayır!" dediğinde Bergüzar ona sırıttı. Oyuncağa düşmanıymış gibi bakıp homurdanışıyla çocuklar gülmeye başlamıştı.

"Kuralları biliyorsun baba... Hadi ama oynayalım. Lütfen," diyen kızının yüzündeki hevesli ifadeye, oğlunun sessiz ama heyecanlı hâline dayanamamış ve başını sallayıp durumu kabullenmişti. Suratsızlığına inat oyun başladığında ilk oynayan Ayaz, kazasız bir şekilde oyuncağı kendisine uzatınca suratı iyice asılmıştı.

"Kesin o kremşanti benim yüzüme fırlayacak," derken sayıların olduğu çarkı döndürdü, çenesini oyuncağın çeneliğine dayadı ve oyuncağın kolunu çıkan sayı kadar çevirmeye başladı. Birkaç santim ötesindeki plastik elin üstü kremşanti doluydu ve kolu her çevirdiği an o el suratına havalanacak gibi hissediyordu. Çocuklar ve Bergüzar'ın gözleri ise pür dikkat Alparslan'daydı. Ve o çok beklenen olay gerçekleşti. Alparslan kolu son kez çevirmek için hamle ettiği anda kremşantinin hepsi suratına fırlamıştı. Bir anlık şoktan sonra gülmeye başlayan Bergüzar ve çocuklara söylenerek yüzünü silerken oyuncağı Bergüzar'a uzattı.

"Bunun bir intikamı olacak Bergüzar Hanım. Bilin istedim," derken gözleriyle kadını yakıp geçmişti sanki. Gece Bergüzar için unutulmaz geçeceğe benziyordu. Kadın yeniden oyuna odaklanıp oynamaya devam ederken suratını kaplayan kremşantiyle şok oldu.

"Ama ya! Bir an olmayacak sandım," derken bu sefer gülen Alparslan'dı. Karısının burnunun ucundaki kremşantiyi alıp tadına bakarken "Bergüzar'lı kremşanti de güzelmiş," diyerek dalga geçiyordu.

Gecenin sonunda hepsi batmıştı. Oyuncağa sinirlenen Alparslan kremşanti dolu şişeyi alıp bir anda karısına ve çocuklara sıkmaya başlayınca ortalık iyice karıştı. Çocuklar çığlık çığlığa odalarına kaçarlarken Bergüzar yatak odasına zor varmıştı. Arkasından açılan kapının hızla kapandığını duyduğunda ise daha banyoya bile varamamıştı. Alparslan kapıyı kilitleyip karısına doğru yürüdü ve onu duvarın önünde sıkıştırdı.

"Şimdi intikam vakti..."

✹

Hafta sonunun en keyifli tarafı bütün ailenin bir arada olmasıydı. Çocuklar havuzda yüzerken erkekler çardak altında oturmuş sohbet ediyordu. Hanımlar ise bahçedeki ağacın altındaki masada kahvelerini yudumluyordu. Hepsi kahvelerinden keyifle yudum alırken Toprak yüzünü asıp elindeki meyve suyuna gözlerini devirince Bergüzar gülerek elini onun kocaman olan karnına uzattı. Kısa süre sonra aileye bir torun daha katılacak, Toprak ile Arda'nın bir kızı olacaktı.

"Asma suratını. Kahve içince miden bulanıyor biliyorsun," diyen ablasına gülümseyip

"Biliyorum," dedi ve meyve suyunu yudumladı. Birkaç yıl önce Tıp Fakültesi'nden mezun olan Toprak, Kalp ve Damar Cerrahisi alanında uzmanlık eğitimi almaya

başlamış. Hamileliğinin ilerlemesiyle izne ayrılınca evde vakit geçirmek onu epey bunaltmıştı ama ağzını açıp tek kelime etmemişti. Çünkü bebek müjdesi hiç beklemedikleri, umut ettikleri bir haber değildi. Genç yaşta iki kez kanserle mücadele etmiş, o yıllarda gördüğü tedaviler de vücudunda bazı sıkıntılara yol açmıştı. Bu sıkıntıların en büyüğü çocuk sahibi olmasının zor hatta imkânsız görülmesiydi. Arda bu durum karşısında sakin olmayı başarıp her şeyi akışına bıraksa da Toprak'ın anne olamama ihtimalini kabullenmesi uzun ve sancılı sürmüştü. İkisinin de umudunu kaybettiği anda ise bebekleri olacağı haberi ailede bayram havası estirmişti.

İşte bu yüzden Toprak evde oturmaktan sıkılsa da kahve içemediği için surat assa da bunların hiçbirini kelimelere dökmüyordu. Zaten kızının varlığını düşünmesi de tüm bunları yok saymasına yetiyordu.

"Nasılsın? Ağrıların hâlâ devam ediyor mu?" diye sorarken kardeşinin saçlarını okşayıp yanağına uzun bir öpücük kondurmuş, Toprak ise onun kolları arasına girmişti.

"Özellikle geceleri hiç durmuyor. Kıpır kıpır ve olması gerekenden daha kilolu olduğu için bu beni biraz yoruyor ama o iyi olsun yeter."

Son sözleriyle tebessüm eden Bergüzar bir eliyle Toprak'ın saçlarını, diğer eliyle de karnını seviyordu. Tam bu sırada elinin altında kıpırdanan yeğenini hissedince gözlerine yaşlar doluvermişti.

"Merhaba teyzeciğim. Bu haylaz çocukların arasına katılmak için sabırsızlandığını biliyorum. Ama az kaldı. Yakında yanımızda olacaksın ve biz seni çok seveceğiz. Öpüp koklayacağız," dediği sırada bahçeden içeri giren aracı görmeleriyle herkesten sevinç dolu sesler yükselmişti. Hepsi bir anda ayaklanıp sürpriz misafirlerini karşılamak için ilerlediler. Araçtan inen Yaşar ve Zeynep, aileye gülerek bakıp arka kapıya yönelince hepsinin heyecanı artmıştı.

Zeynep uzun süre evlenmekten korktuğu gibi çocuk sahibi olmaktan da korkmuştu ancak Yaşar ne yapıp etmiş ve onu ikna etmişti.

Fotoğraflar ve görüntülü aramalar sayesinde gördükleri bebeği şimdi canlı göreceklerdi. Heyecanın asıl sebebi buydu. Zeynep kucağına aldığı kızını arabadan çıkardığı anda bir yaygara kopuvermişti. Zeynep gibi kıvırcık, kızıl saçlı, bembeyaz tenli kız, babası gibi masmavi gözlerini kalabalığa çevirmiş tatlı tatlı bakınıyordu. Zeynep "Merhaba," deyip herkese gülümsese de önce Armağan'la kucaklaştı. Neredeyse çocuklukları bir arada geçmiş iki kadının da gözleri dolu doluydu. Çünkü ikisi de peş peşe doğum yapmıştı. Armağan, dördüncü çocuğu Destan Neşe'yi, Zeynep ise Mihriban Ada'yı iki gün arayla dünyaya getirmişlerdi. Çocuklukları birlikte geçmişti, şimdi ise çocukları birlikte büyüyecekti. Öyle farklı ama öyle güzel bir duyguydu ki onları da bu duygulandırmıştı.

"Senin güzelliğini ne yapacağız teyzem," derken küçük kızı kucaklayan Armağan gibi Zeynep de Destan Neşe'yi kollarına almıştı. Gelecekte tıpkı anneleri gibi dosttan ziyade kardeş gibi olacak iki kız bebeğin tanışmasından sonra Zeynep ve Yaşar bütün aileyle kucaklaştı. Bahçedeki upuzun masanın etrafında toplandıklarında hasret dolu bir sohbet başlamıştı. Bu sırada da herkes Mihriban Ada'yı kucaklayıp seviyordu. Bebeğin sakinliği, güleç yüzlü oluşu, kimseyi yabancılamaması hepsini mest etmiş.

"Mihriban Ada..." Bergüzar kızı kollarına alıp kokusunu yavaşça içine çekti. "Sen ne güzelsin küçüğüm," deyip ona sevgiyle bakarken Alparslan'ın gözleri karısı ve kollarındaki küçük kıza dönmüştü. Gülümseyerek "Bizimkiler büyüdüler galiba. Bir tane daha mı yapsak Bergüzar?" deyip karısına çapkın çapkın bakıp göz kırptı. Onun bu sözleri herkesi güldürürken Bergüzar, Mihriban Ada'yı Alparslan'ın kollarına bırakmış "Bence böyle gayet iyiyiz,"

deyip tıpkı onun gibi göz kırpmıştı. Alparslan yenilgiyi kabul edip gözlerini karısından ayırdı ve kucağındaki küçük kıza dikkatle baktı. Saçlarını öperken "Hoş geldin Ada kız," diye fısıldadı.

Ada, aileye ilk kabulünün daha bir buçuk yaşındayken yaşandığından ise tamamen habersizdi. Alparslan küçük kızı severken yanına gelen Ayaz ve Yadigâr'a baktı. Çocuklar kalabalık ve bol çocuklu bir ailenin içerisinde büyüdükleri için kıskançlık duygusunu hiç tatmamışlardı ve bu durum en çok ebeveynlerini mutlu ediyordu. Yadigâr heyecanla babasına yaklaşıp "Onun adı ne?" diye sorduğunda Alparslan tam cevap verecekti ki Ayaz "Turuncu!" dedi. Gözleri küçük kızın üstüne kilitlenmişti sanki. Merakla onlara yaklaştı ve Ada'nın saçlarına dokundu.

"Adı Mihriban Ada. Turuncu falan değil!" diyen Alparslan oğluna uyarı dolu bakışlar atıyordu.

"Ama bence bu isim ona çok yakıştı." Ayaz bu ismi küçük kıza çok yakıştırmıştı ve ona "Turuncu" demekte kararlıydı. Tabi bu kararlılığının yıllar sonra başına açacağı dertlerden de habersizdi. Zaman geçecek, çocuklar büyüyecek ve Kara oğlan, ta bugün gönlünü Turuncu kıza verdiğini anlayacaktı. Ancak o günlere çok vardı.

Çocuklar akşam olup hava kararıncaya kadar bahçede oyun oynamaya devam ederken büyükler de misafirleriyle ilgilenmişlerdi. Yemek masası kurulup rakı şişeleri açıldı. Hasret kaldıkları dostlarıyla uzun uzun sohbet ederlerken saatler ilerledi. Çocuklar çoktan yataklarına gidip uyumuş, bahçeye garipsedikleri bir sessizlik çökmüştü. Bütün gün duymaya alıştıkları sesler kesilince eksik hissediyorlardı sanki.

Herkesin keyfi yerindeydi, gözlerinin içi gülüyordu. İşte bu anlarda kötü bir haber gelir de o gözlerdeki mutluluğu çalardı ya, o gece de öyle oldu. Ne yazık ki Alparslan'ın geve vakti çalan telefonu sohbeti kesti. Gözler onun üstüne

dönüp neler olduğunu anlamaya çalışırken Alparslan'ın yüzü değişiverdi. Yeşil gözleri karardı, teninin rengi beyaza çaldı sanki. Telefonu kapatıp merakla yüzüne bakan ailesine döndü.

"Eşref Hulusi Açıktan hayatını kaybetmiş." Ender ve Eren'in babası, Meral'in kocası Hulusi Bey göçüp gitmişti. Oğlu Eren ve karısı Meral'in yaptıklarından sonra hayat onun için epey zor olmuştu. Kendisinden çalınanları toplayıp yeniden ayağa kalkmıştı ancak psikolojik olarak da çökmüştü. Bu da onu hasta etmişti. Hastalıkla daha fazla mücadele edemeyen bedeni iflas edince kaçınılmaz son yaşanmıştı.

Masayı derin bir sessizlik kaplarken Bergüzar ve Alparslan'ın gözleri buluştu. Hulusi Bey, yıllar evvel verdiği sözü tutmuş, oğlunu ve karısını aileye yaklaştırmamayı başarmıştı. Peki ya şimdi? Şimdi Eren gibi takıntılı, hasta ruhlu bir adamı kim tutacaktı?

Bu düşünceler herkesin aklından geçiyordu ancak kimse tek kelime etmiyordu. Gece sabah döndü, günler birbirini izledi. Bu sırada güvenlik önlemleri arttırılmıştı fakat içlerine düşen endişeyi hiçbir önlem gideremiyordu.

Kum torbasına ardı ardına inen yumrukların ve tekmelerin sesi odanın içini doldururken, Alparslan evin alt katına yapılan spor salonunun kapı kirişine omzunu dayanmış, içindeki endişeyi kusmaya çalışan karısını izliyordu. Biraz daha bu şekilde devam ederse kendine zarar vereceğinin farkındaydı. O yüzden sakince adımlayıp Bergüzar'ın boşluğundan yararlandı ve onu yere yatırdı. Bergüzar bir an ne olduğunu anlayamayarak nefes nefese karşısındaki yüze baktıktan sonra

"Alparslan?" demeyi başardı. "Yarın kaslarının ağrısından duramayacaksın. Ben ise kas ağrısı yerine başka bir ağrıdan mustarip olmanı tercih ederdim," demesiyle karısının dudaklarına öpücükler kondurmaya başladı.

Berguzar ın ellerindeki bandajları çıkartmak için hamle eteği sırada "Ringe gel" diye inildadı ve sözlerini tamamlamasıyla kavgasını üstünden attı. Alparslan onun bu çevikliğine gülerken Berguzar ayaklanıp ringe çıktı ve onu beklemeye başladı. Adam tişörtünü tek hamlede çıkartıp atarken spor odasının kapısını kilitledi ve doğruca karısına yürüdü.

"Ah le ya da bevle üstünde durduğun ringde sevişeceğimiz bebeğim. Onunden fazla yorulmak gibi niyetim yok."

Berguzar sahik bir gülüşle onun bu açık sözlülüğüne gülerken emredici gibi "Isın!" dedi.

Alparslan ona dikkatle bakarken ringe adım attı ve eldivenlerini taktı. "Gittikçe bana benziyorsun yavrum. Bilmem farkında mısın?"

Berguzar birkaç adım önünde durup bandajlarını çıkarttı ve onun verine el lapalarını taktı. Alparslan verdiği komutla el lapalarına yumruklar atmaya başladı. İki beden ringin üzerinde tüm hareketlerini senkronize olarak yapıyorlardı. Berguzar ise tüm darbelerini hiçsiz karşıladıkça Alparslan daha da hızlandı. Ter damlaları bedeninden akarken Berguzar ın dikkatinin dağılmak üzere olduğunun farkındaydı. Alparslan ın kasıklarından düşecekmiş gibi duran şortu, gözler önüne serdiği vücudu, sol göğsünün üstündeki kartal dövmesi ve kalbinin üstünde yazan isimlerini görmek aklını karıştırıyordu. Bu sırada gelen bir hamleyi karşılayamayınca Alparslan'ın güldüğünü fark etti.

Kavganın yapmak istediğini anlamasıyla kaşları çatıldı ve bir anda karın boşluğuna tekmesini geçirdi.

"Çocuk hemi!" derken el lapalarını çıkartıp attı ve ellerini aynında üstündeki tişörte gitti. Tişörtü terden bedenine yapışmışken ama onu çıkarttığı gibi ringin dışına savurdu.

"Ama bu haksızlık Esmerim..." Spor sutyenini ve pantolonu ayı ürten şortuyla kavgasının karşısında dururken sırıtta

"Ben sana göre hâlâ giyinişim sevgilim," deyip Alparslan'a yaklaştı ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

Bu sefer ellerine eldivenlerini takmasıyla aralarındaki mücadelede başlamış oldu. Terden sırılsıklam oluyor ama bunu umursamıyorlardı. Hâlâ kontrollü şekilde devam eden mücadeleyi kızıştıran Alparslan'ın son hamlesiyle öfkeden gözleri parlamıştı. Böyle devam ederse yenilecekti.

Gözlerinde parlayan kazanma hırsı gören Alparslan durdu ve eldivenlerini çıkartıp onu belinden kavradı, ayaklarının arkasına çelme takıp ringin ortasına yatırdı.

"Öfken, hırsın sakatlık çıkaracak," derken sesi uyarı doluydu. Bergüzar bir an ne olduğunu anlamasa da kollarını sırtına yapıştıran kolları yakalayabilmek için eldivenlerinden kurtulmaya çalışırken, bacaklarını ona sarmış kalçalarını sıkıştırıyordu. Bu durum ise Alparslan'ı tahrik ediyordu.

"Ateşle oynuyorsun yavrum," deyip tenine dudaklarıyla dokunmaya başlayınca Bergüzar anî yakınlıkla çığlık atmıştı. Kocasının gülümsediğindiyse tenine değen dudaklarının kıvrılmasından anlayabilmişti. Sıktığı bacaklarından güç alıp Alparslan'ı üstünden atarken, kendini onun üstünde oturur hâlde buldu.

"Sen ne inatçı, öfkesini kontrol edemeyen, sinirli bir kadın oldun böyle!" Alparslan, Bergüzar'ın ellerini yakaladığı gibi onu yeniden ringin zeminine yapıştırdı.

"Derdin ne Esmerim? Susma söyle derman olayım."

Sözlerini duymasıyla gözlerini kapatmış, gözyaşları yanaklarına dökülmüştü. "Ya geri gelirse? Onun ne kadar kindar olduğunu biliyorsun. Hulusi Bey yıllarca onu takip etti, bize bir kez daha dokunmasına engel oldu ama... O, her şeyini bizim yüzümden kaybettiğini düşünüyor. Öyle bir düşünce, var olan öfkesini ne hâle getirmiştir, nasıl büyütmüştür düşünsene."

Bir süre sessizce birbirlerine baktıktan sonra Alparslan dudaklarını onun alnına bastırıp kokusunu içine çekti.

"Evin ve herkesin etrafındaki güvenlikler bilgilendirildi. Elimizden gelen en iyi şekilde önlemimizi aldık."

Bergüzar hafifçe başını salladı ve zorla nefes aldı. "Gelemez, bize dokunamaz demiyorsun. 'Elimizden gelenin en iyisi,' diyorsun."

Alparslan huzursuzluğunu açıkça belli eden bakışlarla "Evet," dedi ve devam etti. "Çünkü o manyağın neler yapabileceğine akıl sır erdiremiyorum. Toprak'a yaptıklarından sonra... Üzgünüm, özür dilerim."

Bergüzar onun da ne kadar gergin ve üzgün olduğunu görmüştü. Başını zeminden ayırıp dudaklarına yaklaştı. "Hadi devam edelim ve bu sefer dövüşmek yerine sevişelim."

Alparslan'ın birkaç saniye sekteye uğrayan nefesi, ardından yükselen kahkahası yüzünü güldürmüştü.

✸

Sabahki dövüşme ve ardından sevişme fikri ikisine de iyi gelmişti. İçlerini kemirip duran gerginlik son bulmamıştı ancak o gerginliği çocuklarına yansıtmamayı başarmışlardı. Öğleden sonra çocuklar güneşin ve havuzun keyfini çıkarırken Alparslan'la Bergüzar da çalışma fırsatı bulmuştu. Akşam yemek saatinin gelmesiyle çalışma odalarından çıktıklarında evin içini inleten bağırışı duydular ve "yine ne oldu acaba" der gibi göz göze geldiler.

"Anne... Ben bıktım bu çocuklardan!"

Ortalığı birbirine katan Nazlı Yadigâr'ın sesiyle hızla merdivenlerden inen Bergüzar'ın arkasından Alparslan da geliyordu.

"Kızım, neden bağırıyorsun?"

Yadigâr, abisiyle Cihangir'e öfkeyle bakıp onlara doğru koştu ve Cihangir'e tekme attı. Alparslan gördüğü bu manzaraya kahkahalarla gülerken "Aferin kızım!" diye bağırıp ıslık öttürüyordu. Fakat Bergüzar ise Nazlı Yadigâr'ı

çocuklardan ayırıp kucağına almaya çalışıyordu. Kısa süreli bir mücadelenin sonunda kızını kucaklamayı başarmıştı.

"Çok ayıp kızım!"

"Ayıp diyene bak! Anasına bak kızını al demişler Bergüzar Yalın!"

Sözleri duymasıyla kocasına dönüp imalı imalı güldü. "Bana bakıp, kızını alacak adamın vay hâline. Hayatında yaptığı en son şey bu olurdu herhalde."

"Doğru bildin yavrum," derken kollarını karısının beline dolayıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurmuştu.

"Ben, bu gıcıklarla yemek yemeyeceğim." Yadigâr'ın erkekleri boykot etmesine kahkaha atıp kapıya yönelen Bergüzar kollarında sıkıca tuttuğu kızıyla kapıdan çıkarken "Bu akşam siz erkek erkeğe yemek yiyeceksiniz Beyler! Biz kızımla gidiyoruz," demişti.

Süleyman Bey ile Neşe Hanım'ın evine doğru ilerleyip kapıyı çalarken Yadigâr hâlâ olanları anlatıyor, durmadan söyleniyordu. Kızının öfkesine gülüp, gönlünü kırmamak için dişlerini sıkarken kapı Süleyman tarafından açıldı.

"Kızlarım..." Bergüzar, Süleyman Bey'e sarılıp öptükten sonra Yadigâr'ı onun kucağına bıraktı. Süleyman Bey de önce büyük kara kızını, ardından da küçük kara kızını alnından uzunca öptü.

"Akşam yemeğine size geldik."

"Hoş geldiniz, geçin içeri. Neşe, kara kızlarımız geldi." Karısı ve kızının eve girişini pencereden izleyen Alparslan, ikisinin de bir olup kendilerini öylece bırakıp gitmelerine gülüyordu. Onlar gözden kaybolunca masaya dönüp iki küçük adama baktı.

"Kızımı yine nasıl delirtmeyi başardınız merak ediyorum?" Cihangir derin bir nefes alıp kararlı bakışlarını Alparslan amcasına çevirdi. Bu sırada Alparslan onların kâselerine çorba koymuş ve yerine oturmuştu.

"Okulda onu rahatsız eden olursa bize söylemesini söyledik. O da sinirlendi."

Alparslan gülmemek için yanağının içini kemirirken "Bir şey sorabilir miyim? Öyle bir şey olursa nasıl baş etmeyi düşünüyorsunuz?" diye sormaktan kendini alamadı.

Bu iki küçük adamın vereceği cevabı çok merak ediyordu. Ayaz ve Cihangir önce yumruklarını tokuşturdular sonra o yumrukları Alparslan'a çevirdiler. "Böyle baş etmeyi düşünüyoruz!"

Bu cevapla ve görsel şovla Alparslan'ın kahkahaları evi sarmıştı. İkisinin de saçlarını karıştırarak severken "O yumrukların güçlenmesi için yemek yemeniz lazım. Hadi, çok bile gevezelik ettik," deyip gözleriyle tabaklarını işaret etti.

"Ulan hergeleler!" mırıltısı dudaklarının arasında dolanırken yemeğine başladı. Bu sırada Süleyman Bey ise Yadigâr'ı kucağına oturtmuş, onun büyük dertlerini dinlemeye hazırlanıyordu.

"Söyle bakalım güzel kızım, o hergeleler seni niye sinir etti?"

"Biri beni rahatsız ederse, onlara söyleyecekmişim. Kaba kuvvetle iş çözecekler uyuzlar!" dediğinde Süleyman, gülmemek için dudaklarını kemirdi.

"Hmm, sen de buna kızdın öyle mi güzel kızım?"

"Evet dedem. Kavga edip duruyorlar. Ama kavga kötü bir şey değil mi dedem?" Süleyman, torunuyla birlikte oğlanlara kızar gibi yaparken "Kavga kötü bir şey dedeciğim. Kavga edilmez," demesiyle gözlerini önündeki tabaktan ayırdı ve kendisine imalı imalı bakan Neşe ve Bergüzar'ı gördü. Gözleriyle Yadigâr'ı gösterip dudaklarını "Ne diyeyim yani!" diye oynatmasıyla iki kadın da gülmeye başlamıştı. Yemeklerini yedikten sonra salona geçtiklerinde Bergüzar aile grubuna "Annemlerdeyiz. Çaya bekliyorlar," mesajını attı.

Mesaj iletildikten kısa süre sonra herkes eve gelmeye başlamış, çocukların neşeli sesi evi sarmıştı. Bu sırada mutfaktan elinde pasta ve meyve suyu dolu tepsiyle çıkan genç kadın "Çocuklar, üst katta sizin için çok güzel şeyler hazırladım. Hadi gelin," demiş, pasta ve meyve suyunu gören çocuklar ise onun peşine takılmıştı. Çocuklarla oldukça iyi anlaşan bu genç kadın, Neşe ve Süleyman'ın yeni yardımcısıydı. Kısa sürede hem ev işlerine alışmış, hem de çocuklara kendini sevdirmeyi başarmıştı.

Evin küçüklerinin yokluğunda işten güçten konuşup çaylarını içerlerken çocukların odasından kopan çığlık sesleriyle hepsi göz göze gelmişti.

"Ayaz ve Cihangir, eğer bu çığlıkların sebebi sizseniz," diye üst kata seslenen Alparslan, onların bir yerlere saklanıp sonra da dışarı çıkarak çocukları korkuttuklarını düşünmüştü. Fakat çığlıklar kesilmeyince gözlerindeki sakinliğin yerini endişe almaya başladı ve hepsi bir anda ayaklandı. Bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama akıllarından geçen yeni düşünce çocuklardan birinin düşüp kendini sakatlamış olma ihtimaliydi.

Onlar telaşla salonun kapısına vardığında çocuklar görüş alanlarına girmişti. Hem de arkalarında çocuklara silah doğrultmuş Eren Açıktan'la birlikte. Onu evin içinde görmek zaten herkesi şoka uğratmıştı. Bir de çocuklara silah çektiğini görmek vardı ki bunu anlatacak kelime yoktu. Korku, endişe, onları koruma arzusu, hiçbir şey yapamamanın çaresizliği, öfkesi... Duyguları karmakarışıktı.

"Benden o kadar çabuk kurtulabileceğinizi nasıl düşünürsünüz!" diyen adamın yüzündeki çirkin gülümsemeye eşlik eden nefret dolu sözleri kulaklarında çınlarken evin mutfağından elinde silahla çıkan kadın çalışan ise ikinci şokun başlangıcı oldu. İşe yeni giren kadına bakıp kalmışlardı.

"Hangileri onların?" sorusunu soran Eren, Alparslan ile Bergüzar'ı işaret edince kadın çocuklara yaklaştı ve Ayaz ile

Yadigâr'ı kollarından tutup çekiştirerek diğer çocuklardan ayırdı. Alparslan'ın "Sakın!" diye bağırışına, Yadigâr'ın çığlıkları eşlik ediyor, Eren ise katıla katıla gülüyordu.

Bergüzar, oğluna ve kızına doğru atılmak isterken Alparslan onu belinden yakalamış, kulağına "Sakin ol Esmerim. Sakin ol, onlara hiçbir şey olmayacak," diye fısıldıyordu.

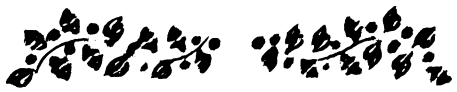
"Buraya nasıl girdin bilmiyorum ama bu kapıdan sağ tan çıkamazsın!" öfkeyle bağıran Ertuğrul'a gülen Eren, silahı yeniden çocuklara doğrulttu. "Bunların hangileri senin Ertuğrul," derken gözleri Armağan'ı da bulmuş ve pis pis sırıtmıştı.

"Ve eski dostumuz Armağan!" Çocuklara dikkatle baktı ve namluyu Mavi'nin başının üstünde durdurdu.

"Bu küçük sarı kız aynı sana benziyor. Gözleri, saçları, yüzü..." Armağan titreyen bacaklarına hâkim olamamaktan korkarken Ertuğrul'un eline sıkıca tutundu.

"Yüzünde gördüğüm bu korku... İkinizin de kibirli başkışlarını örten bu korku var ya... Bana istediğim cevabı verdi." Bir an susup yeniden gülerken Alparslan ve Bergüzar'ı göstermişti. "Ama bu ziyaretimin sebebi siz değilsiniz, onlar! Çünkü her şey onlar yüzünden oldu," dedikten sonra silahını bir anda ateşledi. Evin içinde kopan çığlıklar gecenin sessizliğini yırtarken site güvenlikleri geç kalınmış bir koşu sarf ediyorlardı.

Gönül isterdi ki hep iyi olsun çok iyi olsun
Bütün acılar bitip her an hoş olsun
Ama ne yaparsın insanoğlusun
Acı olmayınca tatlı da olmaz.

17. BÖLÜM

ABRE;

1) Gözyaşı

2) Tutkular, Duygular Anlatan Bakış

Silah sesi evin içinde yankılandığı an kopan çığlıkların arasından kurtulup evden kaçmaya çalışan Eren arka bahçeye bakan pencereden atlayarak çıktı ve hızla koşmaya başladı. Kimseyi vuracak cesareti olmadığı için havaya ateş etmişti. Alparslan çocukların gözlerindeki korkuya ve yaşlara bakarken içinde büyüyen öfkeyle koşarak evden çıktı ve Eren'in peşine takıldı. Bergüzar o hengâmede kocasının dışarı çıktığını bile anlamamıştı. Bırakın Bergüzar'ı kimse Eren ve Alparslan'ın yokluğunun farkında değildi. Atilla ve Ertuğrul çalışanları olarak hayatlarına giren kadını etkisiz hale getirip, elindeki silahı alırken bütün aile korku dolu anlar yaşayan çocuklarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Alparslan'ın yokluğunu ilk fark eden ise Neşe Hanım oldu. O da evladını arayan, iyi olduğunu görmeye çalışan bir anneydi sonuçta ve oğlunu göremeyince herkesin aklını başına getirecek o ismi söyledi. "Alparslan!" Hepsi sessizleşip, duruldu. Alparslan'ı görme umuduyla etrafa baktılar. Bergüzar titreyen ellerini yumruk yapıp ayağa kalktığı anda Süleyman Beyle göz göze geldi.

"Baba... Alparslan nerede?" Atilla, Ertuğrul, Murat ve Arda koşarak dışarı çıkarken güvenliklerin bir yere doğru topluca ilerlediğini fark ettiler. Güvenlik araçları park alanından tek sıra halinde çıkıyordu.

"Yekta! Abim nerede?" Yekta onlara bakmaya bile fırsat bulamadan arabaya koşmaya devam etti.

"Eren Açıktan'la aynı araçtalar ve hızla uzaklaşıyorlar Aracı Eren kullanıyor!"

Dört adam birbirlerine korkulu gözlerle bakıp kaldıktan kısa süre sonra Ertuğrul kendine gelip kapalı otoparka koşmaya başlayınca diğerleri de onu takip etmişti. Alparslan ise hızla giden arabada Eren'in elinden almayı başardığı silahı başına dayamış hâlde bilinmezliğe doğru ilerliyordu.

"O tetiği çekersen ikimiz de ölürüz. Bunu biliyorsun değil mi Yalın?" deyip gülmeye başladı. Aklı başında değildi. Ya delirmişti, ya da bir maddenin etkisi altındaydı. Hareketleri normalin dışındaydı ve durmadan terliyor, aynı zamanda da titriyordu.

"Madde bağımlısısın değil mi?" Eren dişlerinin arasından tıslayarak gülerken Alparslan'a baktı. "Kafam o kadar güzel olmasa mabedinize girmeye nasıl cesaret edebilirdim, Alparslan Yalın?" deyip bu sefer kahkahalar atmaya başlamıştı.

"Bozuk saat bile gün iki kere doğruyu gösterir misali! Şerefsiz geri zekâlılar bile bazen doğru şeyi söyleyebilir."

Eren direksiyonu öfkeyle sıkıp "Bizi takip ediyorlar! Söyle adamlarına peşimizi bıraksınlar. Yoksa arabayı uçurumdan aşağı sürmekten asla çekinmem," derken Alparslan aynalardan arkaya baktı. On kadar araba peşi sıra kendilerini takip ediyordu.

"Sen bunca adamın arasından, kale gibi siteye nasıl girdin Açıktan?"

Eren gözlerini bir an bile yoldan ayırmazken yine pis pis sırıtarak cevap verdi. "Sizinle çalışan o kızın sayesinde girdim. Bana o yardım etti."

"Tamam, yardım etti. Orasını anladım fakat kapılardan nasıl geçtin?"

Eren yine gülmeye başladı. "Kapıdan girdiğimi kim söyledi Alparslan! Ben, yerin altından girdim," demesiyle

Alparslan dişlerini sıkmış, karanlığa uzanan yol ve Eren arasında gözlerini gezdirmişti. Her evin altında bulunan ve sitenin dışına uzanan tünelleri kullanarak içeri giren, akıllı ama şerefsiz adama öfkeyle bakıyordu.

Şimdi ona saldırsa ve onu etkisiz hâle getirse aracı nasıl kontrol edip, en az hasarla durdurabileceğini düşünüyordu. Bunu düşünürken bir yandan da karısını, çocuklarını ve ailesinin geri kalanını düşünmeden edemiyordu.

Direksiyonun başındaki adamın hayatta kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Parasını, itibarını, babasından kendisine kalacak olan şirketi yıllar evvel kaybetmişti. Bu kayıplara sebep olduğunu düşündüğü insanlardan intikam almak içinse sessiz sessiz beklemişti. Ne zamanki babası vefat etmiş, işte Eren o zaman yeniden harekete geçmişti. Onu ailelerinden uzak tutan Eşref Hulusi Bey'in vefatıyla aslında herkes teyakkuza geçmiş ve Eren'in hamle yapmasını beklemişti. Ancak Eren beklediklerinden çok uzun süre sonra, tam da rahatlamaya başladıkları anda geri gelmişti.

Kendi sinirine hâkim olmaya çalışarak Eren'le konuşmaya ve onu bir şekilde ikna ederek, bu araçtan tek parça inmek için çabalamaya karar verdi. Canı bir tek kendine ait olsa umurunda olmazdı ancak taşıdığı can sadece kendisinin değildi. Yaradan'ın emaneti bu can, karısına yoldaş, eş olmuşken çocuklarına ise güven ve şefkat veren bir sığınak olmuştu. Hepsinin hakkı vardı canında. Alparslan'ı Alparslan yapan onlardı. Evi, yuvası, ailesiydi. Bir gün karşısına geçip "Neden o arabaya bindin ve bizi bırakıp gittin?" diye sorsalar cevap veremezdi. Sahi, ne demeye binmişti bu arabaya? Şuursuzca, mantıklı düşünemediği bir anda öfkesine kapılarak hareket etmişti ancak şimdi aklı ermiş ve pişman olmuştu. Şayet son pişmanlık neye yarardı. Pişman olup kendine söylenmeyi bırakıp derhal harekete geçmeliydi.

Daha oğluyla çizgi film izleyecek, ardından kızına Deniz Kızı masalını okuyacak, onunla uçsuz bucaksız maviliklerde yüzdükleri anların hayallerini kuracak ve çocuklarını huzur içinde uyutmanın mutluluğuyla yatak odasına gidecekti.

Çeşit çeşit geceliklerinden birini giymiş, simsiyah saçlarını özenle tarayıp kendi hâline bırakmış ve yatağa sere serpe uzanmış kitabını okuyan karısının yanına gidecekti. Ona usulca sokulup başucundaki ışığın aydınlattığı esmer tenine içi giderek bakacak ve güzelliğine iç çekecekti. Her gece yatağa yatmadan önce aldığı duşta kullandığı vücut losyonunun kokusu, saçlarına sürdüğü şampuanının kokusuna karışmış olacaktı. Kendisi de bu kokuların mı yoksa Bergüzar'ın teninin kokusunun mu efsunlu olduğu hakkında birkaç kelime edecekti. O konuşacak, karısı bu sözlerine belli belirsiz gülmeye başlayacak ama kitabından gözlerini ayırmayacaktı. Derken Alparslan, dokunuşların sözlerden daha etkili olduğunu mırıldanıp âşığı olduğu tene dokunacaktı. Bergüzar ise daha ilk dokunuşta yenilgiyi kabul edip, kitabını gelişi güzel şekilde başucuna bıraktığı gibi kocasının başlattığı oyuna seve seve dâhil olacaktı.

Yüreği bu düşüncelerle dalgalanırken, aslında evlerinde rutin olan anların ne kadar kıymetli, eşsiz ve şükür edilmesi gerekenler anlar olduğunu anlamıştı. Her akşam yaptığı ve yapacağını zannettiği şeyleri ya bir daha hiç yapamazsa? Düşüncenin yarattığı korkuyla buz gibi olan Buz Adamın eli usulca kalbinin üstünü bulmuştu. Kalbine yazılı, kazılı üç isme de dokunup zihninde iç sesinden yankılanan sözlerini dinledi. 'Şu kahrolası araç dursun, sizi her zamankinden daha çok seveceğim. Her gün bir öncekinden daha çok seveceğim. Şuradan sağ salim çıkayım. Sizin kokunuzu duymak, gözlerinize bakmak, sizi mutlu etmek dışında hiçbir amacım olmayacak.'

Zaten onların mutluluğundan huzurundan daha büyük bir amacı yoktu. Bunu yıllardır biliyor, hissediyordu. Evet,

her zamanki gibi çalışkan ve işinde başarılıydı. Ancak eskiden çalışma hayatında hissettiği hazzı, mutluluğu şimdi hissetmiyordu. Kucağına oturup sakallarını okşayan kızının küçük ellerinin verdiği huzur, adı gibi nazlı nazlı "Babacığım," deyişinin yüreğinde yarattığı heyecan, oğluyla oynadığı oyunlar sırasında attığı kahkahalar, film izlerken koyun koyuna uyumanın, her solukta oğlunun kokusunu duymanın mutluluğu hiçbir şeyde yoktu.

Bunları düşünürken birkaç saniye süren sessizliği "Senin o karın var ya Alparslan!" diyen bu sözler bölüverince Alparslan, gözlerinde şimşekler çaktığını bilerek Eren'e döndü. Ne demişti o? Kime demiş, kimi ağzına almıştı? Karısını mı? Güzeller güzeli karısını mı?

Sanki az önce sakinleşmeye çalışan, mantıklı olmaya çalışan, çocuklarını ve karısını düşünerek sakinleşen, ehlileşen kendisi değilmiş gibi bir anda değişiverdi. Onu sakinleştiren ailesi, aynı zamanda öfkelenmesini de sağlıyordu. Biri onlara dil uzatınca gözüne perde iniyor gibiydi.

"Ne diyorsun lan sen?" İçine dolan öfkeyle tam Eren'in yakasına yapışacakken, onun kendinde olmadığını ve bilincinin iyice bulanıklaştığını fark etti.

"Seninle yattığını duyan abim, ona daha önce sahip olmadığı için o kadar pişman oldu ki... Anlatamam! Zevkli adamsın Alparslan. Kırkına kadar bekleyip, kaptın kaymak gibi karıyı," demesiyle Alparslan elinin tersini Eren'in yüzüne indirmişti. Ne demekti sahip olmak, yatmak... Kaymak gibi karı demek ne demekti? Başına ağrılar girerken, dişlerini var gücüyle sıkıp "Yemin olsun seni mahvederim! Piç kurusu!" diye arabayı inletircesine bağırdığında Eren olduğu yerde sıçramıştı. Ancak süngüsünü indirmeye de niyetli değildi. Alparslan'a yenilmektense ölmeyi yeğleyecek kadar gözü dönmüş, aklını, kalbini, mantığını kin bürümüştü.

"Hayatın bu arabada benim ellerimdeyken yaptığın hareketlere dikkat et ulan!" diye bağırınca Alparslan gözünü

karartıp adamı yakasından tuttuğu gibi kendine çekti ve kulağına fısıldadı.

"Karıma uzattığın o dili keserim Eren." Alparslan'ın öfkesini alaya almaya çalışan Eren, direksiyonu tutmanın hayatını da koruduğunu zannederek, onu umursamayıp dilini göstere göstere gülmeye ve Alparslan'ı kışkırtmaya devam ediyordu ki bir an da kendi kanının cama doğru fışkırmasıyla şoka girdi.

Alparslan dediğini yapmış ve cebindeki özel yapım çakıyla Eren'in dışarı çıkarıp durduğu dilini kesmişti. Eren yaşadığı şokla direksiyona hâkim olmakta zorlanırken, Alparslan tek eliyle direksiyonu tuttu, diğer eliyle onu ensesinden yakaladığı gibi cama vurmaya başladı.

"Seni şimdi o şerefsiz abinin yanına göndereceğim Eren!" demesiyle Eren'in öfkesi dirildi, kin dolu mantığı şoktan çıktı sanki. Tek yapabileceği şeyi yapıp, ayağının altındaki gaz pedalına var gücüyle bastı. Pedal en geriye dayanırken araba hızlandı. Alparslan ise onun bu yaptığına rağmen direksiyonu sıkıca tutuyor, aracı kontrol etmeye çalışıyordu ama hemen önlerinde beliren keskin virajı görünce çabalarının yersiz olduğunu anladı. Frene basıp aracı yavaşlatma ihtimali yoktu, Eren'in de böyle bir niyeti yoktu. Onu ensesinden sımsıkı tutan elini, el frenine götürdü. El frenini çekti ancak bu hiçbir işe yaramadı. Hatta her şeyi daha da kötüleştirdi. İbresi hız panelinin sonunu gören araç, aniden el freninin çekilmesiyle savrulmuş, taklalar atmaya başlamıştı. Keskin virajı dönemeyip yol kenarındaki tepenin eteğine takla atarak çarpması ve tepe taklak sürüklenip durması sanki saniyeler içinde olmuştu. Tüm bunlar yaşanmadan önce Alparslan'ın dudaklarından çıkan fısıltılı sözler ise şunlardı.

"Özür dilerim Esmerim."

Ertuğrul, Atilla, Murat ve Arda nefes almayı unutup önlerindeki viraja hızla çarpan ve defalarca takla attıktan sonra ters vaziyette durmayı başaran arabaya bakıp kaldılar. Gecenin sessizliğini delen fren sesinin ardından kopan gürültü son bulmuş ancak onların endişeyle atan kalpleri daha da hızlanmıştı. Atilla gözlerine dolan yaşların yanaklarını ıslattığının farkında olmadan araçtan indiği gibi Alparslan'ın içinde bulunduğu arabaya koşmaya başladı.

"Abi! Abiii!" Feryadı gecenin sessizliğini bölerken arkasından gelen onlarca ayak sesini duyuyordu. Bir an tökezleyip düşecek gibi olduğu anda kolundan tutan Ertuğrul'la göz göze geldi ve yan yana koşmaya devam ettiler.

Arabanın başına geldiklerinde içini görebilmek için dizlerinin üstüne çöküp içeriye bakmaya başladılar. İlk gördükleri kişi ise Eren'di. Direksiyon ve koltuk arasına sıkışmıştı. Ağzından durmadan akan kanları görünce dördü de birbirlerine baktılar.

"Bu adama ne olmuş?" Murat'ın fısıltıyla sorduğu sorunun ardından Eren gözlerini açtı.

"Şerefsiz! Abim nerede?" Atilla kısılan sesine inat eder gibi bağırmaya devam ederken Eren ağzını açmaya çalıştı ama başaramadı. Ertuğrul ise elini ona doğru uzatıp çenesini sıkarak ağzını açtığı anda çenesinden oluk oluk kan akmış, boşalan kanın yerini yenisinin almasıysa çok uzun sürememişti. Bu sırada gördüğü manzaraya inanamayarak elini hemen geri çeken Ertuğrul "Lan! Abim bu piçin dilini kesmiş!" deyince herkes ânın gerginliğinden kopup gülmeye başladı.

"Ulan Alparslan!" diyen Alparslan'ın şoföründen başkası değildi. Neredeyse herkes aracın başına toplanmıştı. Eren'i kendi hâline bırakıp, bundan zerre kadar vicdan azabı duymayan Ertuğrul'un gözleri şoför yanına ilişti. O taraftaki camın parçalandığını fark ettiği anda hemen toparlanıp ayağa kalktı ve "Arabada değil. Muhtemelen kemeri takılı

değildi ve dışarı fırladı," derken boğazı kurumuştu. Aklına gelen kötü ihtimaller yüzünden içi yanıyordu. Sanki aklı çalışmayı bırakmış gibi öylece boş boş abisine, Murat'a ve Arda'ya bakarken "Herkes dağılıp yakın çevreyi aramaya başlasın. Abimi bulan kim olursa olsun kesinlikle hareket ettirmesin," diyen Atilla'nın sesiyle kendine gelmeye çalıştı. Atilla sözünü bitirir bitirmez korumalar dört bir yana dağılıp Alparslan'ı aramaya başlamıştı. Telefon ışıklarının yardımıyla zifiri karanlığı aydınlatmaya çalışıyorlardı. Birinin telaşlı bağırışı kulaklarına ulaşırken, kalabalık olmalarının faydasını görmüşlerdi.

"Burada!" diyen canhıraş bağırışla hepsi aynı yöne koşmaya başlamıştı. Ertuğrul ve Atilla, abilerinin kanla kaplanmış bedeninin yanına yaklaşırlarken, hayatlarında hiç yaşamadıkları bir korkuyla sarmalanmışlardı. Canlarıydı o, abileriydi. Babalarının eksikliğini bir kez bile hissettirmeyen, hep seven, saran, kollayan, babacan abileriydi. Yerde öylece hareketsiz yatıyor, yüzü gözü yara bereden görünmüyor olabilirdi ama insan, canını bilmez, tanımaz mıydı?

"Ambulans çağırın!" Atilla'nın sesi yeri göğü inletirken Yekta yanlarında bitmişti.

"Kaza olacağını anladığımız anda aradık. Birkaç dakikaya burada olur dediler."

Herkes ona dokunmaktan, yanlış müdahalede bulunup durumunu daha kötü hâle getirmekten korkarak ambulansı beklerken, arkalarında birkaç araç daha belirmişti.

Arabalar durup kapılar açıldı ve ailenin geri kalanı göründü. Bergüzar, titremesine engel olamadığı bacaklarının üstünde dikilip çevresindeki insanlara baktı. Kocasını arıyor, onu dimdik, sapasağlam karşısında görmek istiyordu. Kaza yapmış araçtan ise bile bile gözlerini kaçırıyor, kendisini bekleyen gerçeğe olabildiğince geç ulaşmak için çırpınıyordu. Süleyman Bey hızlı ama korku dolu adımlarla yanlarına gelip oğlunu görünce öylece kalmış, zar zor "Neşe'yi

götürün. Annenizi uzak tutun," demeyi başarmıştı. Bir anne, evladını böyle görmenin acısını nasıl kaldırırdı hiçbirinin cevabı yoktu. Atilla, babasının elini usulca sıkarak arka tarafta adım adım yanına gelen annesini tutup uzaklaştırmak istedi. Ancak Neşe Hanım tek hamlede oğlunun kolları arasından çıkıp biraz daha ilerledi ve dünyaya getirdiği ilk canı, ilk göz ağrısını gördü.

"Oğlum," diyen feryadı karanlığın koynunda yankılanırken olduğu yere yığılacak gibi olmuştu. Aylin ve Armağan onu araca geri götürmeye çalışırken Bergüzar hepsinin yanından bir hayalet gibi geçti. Ve kocasını gördü. Yerde yatan bedenine şok olmuş vaziyette bakıp kalırken, gözleri Alparslan'ın bedenini tarıyor, durumun ehemmiyetini iyice kavramaya çalışıyordu. Bacağının birinin normalden farklı bir açıyla durduğunu gördüğünde ilk kırığını tespit etmişti. Tek hasarın bacağındaki kırık olmadığı ise aşikârdı. Kıyafetlerinin parçalanmasıyla açılan bedeni, yüzü, elleri, kolları... Her yeri kan, her yeri yaraydı. Başının arka tarafından da oldukça yoğun bir kan akıyordu.

"Ambulans," diye fısıldarken, gözlerinden dökülen yaşlar oluk oluk yanaklarına süzülüyordu. Onun ambulans demesiyle girdiği şoktan kurtulan Suna Hanım ve Toprak, karşılarındakinin Alparslan değil de bir kazazede olduğunu kendilerine tekrar ederek yanına gitmişlerdi. Doktor da olsanız, yüzlerce belki de binlerce hastaya müdahale etmiş de olsanız, karşınızdaki aileden biri olunca insanî duygulara engel olmak imkânsızlaşıyordu.

Suna dikkatle Alparslan'ın nabzını duymaya çalışırken, bir yandan da telefon ışığı yardımıyla göz bebeklerine bakıyordu.

"Kalbi atıyor ama bilinci kapalı, durumu ağır. Acilen hastaneye götürülmesi lazım!" demesiyle Bergüzar'ın bacaklarının bağı çözüldü sanki. Kolu kanadı kırılmış, mutluluğu çalınmış bir kuş misali olduğu yere yığıldı.

Bu sırada gelen ambulansla Alparslan'ı hastaneye yetiştirmiş, çeşitli tetkikler yapıldıktan sonra hazırlanan ameliyathanede Suna Hanım önderliğinde gerekli müdahale başlamıştı. Kapının önünde sessizliğe bürünmüş aile fertleri ise içeriden gelecek iyi bir haberi hasretle bekliyordu. Bergüzar, Alparslan'ı kaza yerinde gördüğü ilk anı düşünürken üstüne örtülen battaniyeye anlamsızca bakıp, kendisini örten kişiye döndü. Osman Bey ve Nadide Hanım yaşlı gözlerle yüzüne bakarlarken, sesini çıkarmadan boşluğa bakmaya devam etti. Saatler geçiyor ama bir kişi bile açıklama yapmıyordu. Bergüzar olduğu yerde ağır ağır sallandığı sırada güçlü kollar bedenini sıkı sıkı sardı. Sağına Atilla, soluna Ertuğrul oturmuş ve bir kollarını sırtına sarıp, diğer elleriyle de titreyen ellerini tutmuşlardı.

Atilla fısıltıyla "Güzelim... Yapma böyle! Yeri göğü inleten güçlü Bergüzar nerede?" dediği anda saatlerdir tuttuğu yaşlar, gözlerinden inci gibi döküldü. Zorla nefes almayı başarıp "İçeride yatıyor!" dediğinde Ertuğrul ve Atilla'nın da gözlerinden yaşlar usulca dökülmüştü.

"Güçlü olmamız lazım Esmer... Oğlumun Esmeri..." Süleyman, Bergüzar'ın önünde durmuş, acının tarifi olan kıpkırmızı gözlerini gözlerine dikmişti. Bergüzar duyduğu "Esmer" kelimesiyle boğazına düğümlenen yumruyu yutmaya çalıştı ama dudaklarından acı bir iç çekiş firar etti. Süleyman elini uzatınca, titreyen ellerini babasının avucuna bırakıp bedenini taşımakta zorlanan ayaklarının üstüne bastı.

"Canı çok acımış mıdır?" Bu soruyla dişlerini sıkıp kendine hâkim olmaya çalışsa da başaramayan Süleyman'ın yüreğinin derinliklerinden kopan feryadı koridorda yankılandı. Katıla katıla ağlarken kollarını sıkı sıkı Bergüzar'a sarmıştı. Yaşı iyice ilerlediği için bedeni bu acıya daha fazla dayanmadı sanki. Nefesi daralınca olduğu yerde sağırdı. Durumunu fark eden oğulları, kollarından tutup

koltuğa oturttular. Ertuğrul dizlerinin üstüne döküp babasının elini avuçlarının arasına alıp sıkıca tutarken, Atilla da ona su içirmeye çalışıyordu.

"Babam... Yapma ne olur! Sen yıkılırsan biz nasıl ayakta dururuz."

Süleyman'ı sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama bu pek mümkün değildi. Acı büyük, ağırlığı ise çok fazlaydı. Süleyman'ın bile taşıyacağından fazla!

"Süleyman!" Duyduğu sesle anında susarken, gözlerini açıp karısına baktı. Neşe, hastaneye getirildiğinde baygındı. Yeni yeni kendine gelebilmişti. Kolunda serum takılı hâlde koridora girdiği an herkesi bir telaş aldı ama kadın bunu umursamadan kocasının başına gitti.

"Sen kendini toplar mısın? Yoksa ben yardımcı olayım mı?" derken yüzünde tek bir mimik bile kıpırdamamıştı. Ellerini uzatıp kocasının gözyaşlarını sildi. "Bizim oğlumuz oradan sapasağlam çıkacak!"

Bu sözlerden sonra bir daha hiç kimse ne konuştu ne de ağladı. İçine içine ağlamak vardır ya hani, şu an bunu yapıyorlardı. Saatler sonra ameliyathanenin kapısı yana doğru açılıp, Suna Hanım koridora adımını attığı an herkes ayaklandı ve ona doğru koşturdu.

"Suna!" Süleyman ve Neşe aynı anda aynı ismi söylerken, kadın başındaki boneyi çıkartıp derin bir nefes aldı. Onlara tek tek baktı.

"Yaşıyor!" dediği anda herkesten yükselen iç acıtan sesler huzurun kapısını biraz olsun aralamıştı sanki. Bengüzar ise hiç sesini çıkarmadan dikkatle Suna Hanım'a bakmaya devam ediyordu.

"Bu kadar mı? Yaşıyor ama..." dediğinde Suna başını usulca salladı.

"Şimdilik en önemli şey bu güzel kızım. Hâlâ hayatta olması. Başından çok ağır darbeler almıştı. Oluşan hasarı şimdilik giderdik fakat bundan başka bir şey söyleyemem. Bizi

zor saatler hatta günler bekliyor. Omurgasında, bacağında ve kafatasında kırıklar vardı. Zor bir ameliyattı ancak atlatmayı başardı. Şimdi sabırla kendine gelmesini beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diyerek sessizleşti ama Bergüzar o gözlerde dile getirilmeyen başka şeyler olduğunu görüyordu.

"Her şeyi söylemediğini düşünme sebebim ne o zaman Suna anne?"

Suna usulca Bergüzar'ın eline uzanıp tuttu. Yeniden herkese baktıktan sonra gözleri Bergüzar'ın gözlerinde durdu. "Başına aldığı darbe çok ağırdı ve hassas bir bölgedeydi."

Bergüzar gözünü bile kırpmadan ona bakıyor ve artık en kötüsünü duymak istiyordu. "Söyle ne olur!" Sesi titriyor, gözlerinden bir damla yaş süzülüyordu.

"Alparslan..." Herkes nefesini tutmuş Suna'nın ağzından çıkacak sözleri bekliyordu. Tüm eşler birbirine sarılmış, destek olmaya çalışırken Bergüzar yalnızlığının altında ezildiğini hissetti.

"Hafıza kaybı yaşamış olabilir!" dediği an yer sanki ayaklarının altından kayıp gitti. Bacakları öyle çok titriyordu ki kendine hâkim olamıyordu.

"Yani hiçbir şey hatırlamayabilir mi?"

Suna onu sakinleştirmek ister gibi sarıldı. "Bunun olup olmayacağını ya da ne derecede olacağını uyandığında göreceğiz." Bir dakika kadar süren sessizliğin ardından "Şimdi müsaadenizle üstümü değiştirip geleyim," diyerek yanlarından ayrıldı. Duydukları her şey yavaş yavaş zihinlerinde yer ederken, akılları yeni yeni başlarına geliyordu sanki. Bergüzar zorla koridordaki koltuklardan birine oturup elleriyle yüzünü sıvazladı. En iyisini düşünmek isterken sadece "Yaşıyor," diye kendi kendine fısıldadı. "Yaşıyor ve hâlâ benimle!"

Yoğun bakım bölümünde önce saatler, sonra günler geçti. Bergüzar dışındaki herkes eve gidip geliyordu ama o, yerinden bir an olsun ayrılmadan kocasına bakıyordu. Eve

gitmiyordu çünkü çocuklar babalarını sorduklarında ne diyeceğini bilemiyordu. Derin bir nefes alıp, elini cama koydu, kocasını sever gibi parmaklarını usulca kıpırdattı.

"Uyan artık ne olur! Seni çok özledim sevgilim." diye fısıldarken, yine gözlerinden yaşlar döküldü. Bu sırada yanına hemşire gelmişti.

"Beş dakika hastanızı görebilirsiniz. Hazırlanmanız için size yardımcı olayım."

Bergüzar yoğun bakıma girebilmek için hazırlandıktan sonra soluğu onun yanında aldı. Başucunda duran sandalyeye zorla oturup bir dakika kadar sadece Alparslan'ı izledi. "Daha yapacağımız çok şey, gideceğimiz çok yol, biriktireceğimiz çok anımız var! Uyan artık ne olur!" Elini hafifçe tutuyordu. "Alparslan, ben seni o kadar çok özledim ki... Sanki on gün değil de yıllar geçmiş gibi. Saçlarıma aklar düşürdün be adam... Kalk artık, evimize gidelim. Çocuklarımızı çok özledim!" diye fısıltıyla ona isyan etti. Beş dakika dolarken son sözleri ise "Seni çok seviyorum," oldu ve onu yine ardında bırakarak dışarı çıktı.

Gün boyunca belli aralıklarla bütün aile Alparslan'ın yanına girmişti. En sona Ertuğrul, Atilla ve Tomris kalırken onlar da abilerinin başucundaki yerlerini aldılar.

"Ulan yeter be! Kalk artık! Çok özledik oğlum seni. Hem kardeş olmanın en güzel yanı kendinden büyük bir hergelenin olmasıdır. Sen olmazsan biz eksik kalırız abim. Uyan ne olursun!" Atilla sözlerini bitirip gözlerinden dökülen yaşları hemen sildi. Ertuğrul ise hem güç vermek, hem de güç almak adına onun omzunu sıkı sıkı tutuyordu. Elindeki fotoğrafa bakıp gülümsedikten sonra çerçeveyi Alparslan'ın başucuna bıraktı. Bir bayram sabahı çekilen aile fotoğrafında hepsi gülümsüyordu.

Abilerine güç olsun diye getirdikleri fotoğraftan gözlerini zorla ayıran Ertuğrul "Valla ben küçük erkek kardeşim diye söz söylemem zannediyorsan yanılıyorsun

[redacted]

[redacted]

[redacted]

"Kişi ya da kişiler değil, olaydır esas olan. O olayın, eylemin sonucunda yaşananları aşamamış belli ki. Aşmak için çabaladığını söylüyorsunuz, bu iyi bir şey. Şimdi de çabalaması gerek, eskisinden daha çok çabalaması gerek çünkü şu an evli ve iki çocuğu var değil mi?" Hâlâ Bergüzar'a bakıyordu. Bir süre sorusuna cevap alamasa da toparlanmaya çalışıp sadece başını sallayan kadının koluna usulca dokundu.

"Güçlü olmanız gerekiyor Bergüzar Hanım. Şu an yaşadığını zannettiği o olayın geçmişte kaldığını, bunu aşıp yeniden âşık olduğunu, birini sevdiğini ve hatta evlenip iki de çocuk yaptığını anlaması, hatırlaması zaman alacak." Bir adım daha atarak Bergüzar'a iyice yaklaşan doktor bu sefer fısıltıyla konuştu.

"İnanması, kabullenmesi, dayanması zor biliyorum ama ne olur güçlü durmaya çalışın." Bergüzar dolu dolu olan gözlerini yere indirdi. Böyle bir durumda güçlü olmak sadece iki kelimeden ibaret gibiydi.

"Alparslan Bey'in biraz daha kendine gelmesini bekleyip, en doğru anda onunla konuşacağız ama o âna kadar sizinle görüşmesi mümkün değil. Bunu anlıyorsunuz değil mi?"

Herkes "Evet," derken, Bergüzar yanında duran Murat'ın elini var gücüyle sıkıyor, ayakta kalmaya çalışıyordu.

"Yaşadığı kazanın sonucunu kabullenmesi ve hayata yeniden dönmesi uzun zaman alacak. Beynindeki hasarın kalıcı mı yoksa geçici mi olduğunu zamanla göreceğiz. Sizleri hatırlaması için kesinlikle baskı yapmamalısınız. En zor ama en çok ihtiyacımız olan şey zaman ve sabır," dedikten sonra yine Bergüzar'a odaklanmıştı. Gözlerinden akmayan yaşların izlerinin can bulduğu gözlerine bakmak, üzüntüsüne ortak olmadan onu gerçeklerle yüzleştirmek zordu. Doktorlar da insandı en nihayetinde ve onların da duyguları vardı.

"Bergüzar Hanım, çocuklarınıza bu durumu açıklamamız gerekecek. Oğlunuz yedi, kızınız ise dört yaşındaymış, öyle değil mi?"

Bergüzar sessiz ve sakin "Evet!" dedi ama içinde kopan fırtına öyle böyle değildi. Çocukların sözü edildiği anda yüreğindeki ağırlık katbekat artıyordu sanki. Elini göğsüne götürüp soluklanırken doktoru da dinlemeye çalışıyordu.

"Alparslan Bey'le karşılaşmadan önce onları bu duruma hazırlamamız en önemli ve hassas noktalardan biri. Çünkü çocuklardan bu durumu gizlerseniz, onlara babalarının bu ruh hâlini, kendilerini neden hatırlamadığını açıklayamaz ve onların hafızalarında, ruhlarında geri dönülmez izler bırakırsınız."

Çocuklarının kırmamaya, üzmemeye özen gösterdikleri tertemiz yüreklerinde, zihinlerinde açılacak yaraları düşünmek bile istemiyordu. Çocuklarını sevgiyle, saygıyla sarıp sarmalayarak bu yaşlarına getirmişlerdi. Şimdi o nahif kalplerin kırılması, hele de buna babalarının istemeden sebep olması ihtimali ne acıydı.

"Böyle bir şeyi gizlemek onlara yapılabilecek en büyük kötülük olur," derken kendini toparlayıp, dik durmaya çalıştı. Yolunu gözleyen ve desteğini her zamankinden çok isteyecek iki evladı o anda bile ona güç vermişti.

"O zaman, şimdilik sizinle burada vedalaşmalıyız. Anne, baba ve kardeşler dışındaki herkesle," demesiyle Murat, Bergüzar'a sıkıca sarılıp onu kolunun altına aldı.

"Hadi güzelim biz eve gidip bekleyelim," dese de Bergüzar olduğu yerden bir milim dâhi kıpırdayamamıştı. Gözlerini yerden kaldırıp hepsine baktı. İsyan etmek isteyen her hücresi için derin bir nefes alırken, Atilla önüne geçip saçlarını öptü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Daha ağzını bile açamadan Bergüzar'ın "Siz içerideyken, uyandığında ne dedi?" soruyla derin bir sessizliğe mahkûm oldu.

Atilla gözünden akmaya çalışan yaşı hızla silip "Eve gil abiciğim. Biz size her an haber vereceğiz," diyerek sorusunu geçiştirdiğinde hem Bergüzar, hem de diğerleri cevabını almıştı. Kimse sesli olarak söylememişti ama Yücel Bey'in soruları, Alparslan'ın on üç yıl önceye gidişi en büyük cevaptı.

"Onu mu?" Sözlerinin gerisini getirmek, kalbini ateşin içine atmak ve yanışını izlemek gibiydi. Atilla'nın ya da başka birinin konuşmasına izin vermeden arkasını döndüğü gibi koridorda ilerledi ve gözden kayboldu.

✸

Eve girdiği anda merdivenlerden koşarak inen çocuklarına bakarken ağlamamak için kendini sıktı.

"Anne..." Ayaz ve Yadigâr aynı anda boynuna atlayıp ona günlerin yorgunluğunu ve acısını bir anlık da olsa unutturdular. Üçü birbirlerine uzun uzun sarılıp, hasret giderirken onların bu hâlini izleyen Emine abla ve yardımcısı gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Bergüzar ise bacaklarının bedenini taşıyamayacağını kabullenip olduğu yere çöktü, çocuklarını kucağına oturttu.

"Babam gelmeyecek mi?" Nazlı Yadigâr'ın dolu dolu gözleriyle sorduğu bu soru içini yakıp kavururken "Bir süre daha bizimle olamayacak," diyerek sorusunu da merakını da geçiştirmeye çalıştı. Ayaz ise yaşına göre olgun bakan gözlerini annesine dikmişti. Soru sormuyor fakat onun gözlerindeki bilinmezliği hissedebiliyordu. Oğlunun bakışlarından kaçma umuduyla konuyu değiştirmeye çalışan Bergüzar "Ben yokken neler yaptınız anlatın bakalım?" deyip gülümsemişti.

Yadigâr heyecanla konuşup, neler yaptığını bir bir anlatırken Ayaz sesini dahi çıkarmıyordu. Gözü annesi ve evin kapısı arasında mekik dokurken, o kapının ardından girmesini istediği adamı bekliyordu. Bergüzar, oğlunun

sessizliğinin de davranışlarının da farkındaydı ama eli kolu bağlı olduğundan ve ne söyleyeceğini bilemediğinde susmaya kararlıydı. Ne yapacağını bilememek, onların omuzlarına böylesine ağır bir yükü yüklemek zorunda olmak ruhunu daraltıyordu. Bir saate yakın yerde öylece oturup sohbet ettikten sonra Bergüzar ayaklanıp çocuklarına baktı.

"Ben duş alıp geleceğim ve hep birlikte yemek yiyeceğiz. Anlaştık mı?"

Yadigâr uysal ruhuna yakışır şekilde başını sallarken, Ayaz "Hep birlikte değiliz. Babam yok!" deyivermişti. Bu sözlerle tokat yemiş gibi sarsılan Bergüzar donup kalırken ağzını bile açamıyordu. O daha küçücük bir çocuktu. Günlerdir babasını görmemişti ve babasıyla ilgili bir gariplik olduğunun da farkındaydı. Meraklı acısı olmuştu, o yüzden de o acıyı dışarı atacak yollar arıyordu.

Emine abla Bergüzar'ın şok olmuş hâlini fark ettiği anda mutfaktan çıkıp "Çocuklar hadi siz ellerinizi yıkayıp sofrayı kurmam için bana yardım edin. Bu arada da anneniz duş alsın," diyerek onları lavaboya yönlendirdi. Bergüzar minnetle Emine'ye bakarken, yaşlı kadının gözünden yaşların döküldüğünü gördü.

"Sağ ol Emine abla," diye mırıldanıp doğruca merdivenlere yöneldi. Yatak odasının kapısına geldiğinde oraya kadar hızla gelen ayakları bir anda durdu sanki. Eli kapının koluna gidip gidip geri geliyordu. İçeri nasıl gireceğini düşünmek o kadar garip ve can yakan bir hisli ki bunca zamandır buna nasıl dayanabildiğine şaşırdı. Usulca kapının kolunu indirip odaya adımını attığında burnuna dolan kokuyla gözyaşlarına hâkim olamadı. Kapıyı kapatıp kilidi çevirdiği gibi olduğu yere çöktü ve katıla katıla ağlamaya başladı.

Canından can koparda insan o acıya ağlamaz mıydı? Bergüzar on gündür hiç ağlamamıştı. Neşe Hanım'ın kaza gecesi söylediklerinden sonra ağlamayı bırakmış ve kendini tutmuştu. Şimdi karşısında duran bu

[redacted]

[redacted]

[redacted]

"Gitti ama giderken Alparslan'ı da yıkıp gitti. Yıllarca kendini toplamasını bekledik. Sen ise hepimize umut oldun ve umudumuz gerçek oldu. Az öncede söyledim kızım. Alparslan hiç kimseye sana baktığı gibi bakmadı bile. Değil sevmek, hele de çok sevmek... Ben onun sevmesini de çok sevmesini de sende gördüm. Sadece sende. Esmerinde..."

Güneş yeniden göğe yükselirken serin esen rüzgârlar İstanbul'a sonbaharın geldiğini haber veriyordu. Bergüzar elindeki kahve fincanının sıcaklığına sığınmış bahçeye dalgın dalgın bakarken, zihninde canlanan anılara engel olamıyordu. Oysa bu evler ve bu bahçe ne çok anıya şahit olmuştu. Rüzgârın getirdiği yağmur kokusunu ciğerlerine çekip hapsederken bedeninin ağrılarını hafifletip, hamlığını atmak için odaya girdi ve spor kıyafetlerini giydi. Saat daha sabahın altısıydı ve evdeki herkes uyuyordu. Giysi odasından hızla çıkarken, Alparslan'ın dolaplarına bakmamayı zor da olsa başarıp bodrum kata kurdukları spor salonuna ilerledi. İçeriye adım atmasıyla ışıkları yaktı ve gözleri tek bir noktada takılı kaldı. Burada en son çalıştığı gün yanına gelen Alparslan'ın yerde duran tişörtünü titreyen ellerine inat alıp kokusunu özlemle içine çekti.

"Seninle öyle ya da böyle üstünde durduğun ringde sevişeceğim bebeğim!" dediği anı hatırlayıp gözyaşlarına engel olamadı. Tişörtü sol dirseğinin yukarısına bağlayıp tişörtünü çıkarıp attı. Yarım saate yakın ısındıktan sonra kum torbasının başına geçerken ayak ve kaval koruyucuyu ayağına giydi. Ellerine bandajlarını sarmadan önce saçlarını sıkıca atkuyruğu yapıp arkasındaki aynaya göz ucuyla baktı. Sırtını kaplayan düş kapanı dövmesi gözler önüne serilmişti. Alparslan'ın dövmesine bakarken tutkuyla kararan gözlerini hatırlamasıyla kum torbasına ilk darbeyi indirdi.

Dokuz yıl boyunca yaşadıkları her şeyi, her anı hatırlayıp kahvaya vurmayı sürdürdü.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmeden orada öfkesini, hüznünü ve gözyaşını dökerken sırtına bir anda gelen darbeyle neye uğradığını şaşırmıştı. Ertuğrul tam arkasında durmuş dikkatle bakıyordu. Bileğinden tutup, bedenini ringe sürükledikten sonra boks eldivenlerini fırlattı. Kendisi de abisinin eldivenlerini giyip tam karşısında durdu. Bergüzar ona bakarken sabah koşusunu yaptığını sırtındaki terle kaplanan tişörtten anlamıştı.

"Sen hastanede değil miydin?" Ertuğrul ilk hamleyi Bergüzar'a bırakmıştı ama onun bir şey yaptığı yoktu.

"Başla!" derken çıkan sesi tıpkı Alparslan'ı anımsatmıştı. Gözlerindeki hâkim olmaya çalıştığı öfkesini gördüğü an Bergüzar hamlesini yapıp sağlam bir yumruk, ardından da sağ kalçasına bir tekme savurdu.

"Gözlerinde neden öfke görüyorum Ertuğrul Yalın?" diye sorarken ondan gelen darbelerden korunmaya çalışıyordu. Yüzünü korumak için önünde birleştirdiği ellerine acımadan var gücüyle vuran Ertuğrul'un darbeleriyle sarsıldı.

"Kendinle zorun ne senin? Kaç saattir buradasın farkında mısın?" Sesi bütün salonu inletmiş resmen kulağını çınlatmıştı. Bağırması yetmez gibi Bergüzar'ı tek hamlede dizlerinin üstüne düşürüp koluyla boynunu sararken kapının oradan gelen korku dolu sesler dikkatlerini dağıttı. Daha doğrusu Bergüzar'ın dikkatini dağıttı. Ertuğrul, salona geldiği andan beri izlendiklerinin farkındaydı. Bunu fark etmeyen ise Bergüzar'dı. Armağan, Aylin, Atilla, Toprak, Arda, Murat ve Tomris kapının eşiğinden onların mücadelesini izlemişlerdi. Ertuğrul hiç acımadan koluyla Bergüzar'ın boynunu sıkıştırırken kulağına eğildi.

"Üç saate yakın süredir buradasın. Ne kendine, ne çocuklarına, ne de bizlere bunu yapamazsın Bergüzar!" diye fısıldarken kadının gözlerinden yaşlar süzüldü. Ertuğrul

onu bırakıp elleriyle fırlattı ve kapıya doğru koştu. Sonra aniden geri dönüp tüfeğe atladı ve Borgezar'ı kollarının arasına alıp sıkıca sardı. Borgezar yıkılmışlığı verdiği ağırlıkla bağıra bağıra ağlarken hepsi gözyaşlarına boğulmuştu.

Ertuğrul Borgezar'ın saçlarını usulca öpüp yüzünü avuçlarının içine aldı gözlerine baktı. Kendi gözlerini yorgunluktan ve ağlamaktan kıpkırmızı olduğundan bu kez haberi vardı. "Yapma güzelim!" diye fısıldadı. "Yapma! Çocuklar evlerinde babalarını için sevgi beklerler."

Dakikalarca süren ağlama krizi son bulduğunda "Onun yanına!" diye fısıldadığını şimdi duydu. Sesi çatallaşmış kısılmıştı.

Ertuğrul sağ ön sakin omuz saçlarını okşarken "Hepimiz için can yanıyor Esmer!" dedi. Tıpkı Borgezar gibi o da babasını kaybetmişti ama o çocukluğundan da bilinçsizdi bu yüzden bu sırada ilgiye yaklaşan Attila ve Nuttal yanlarına geldiler. Attila Borgezar'a Nuttal ise Ertuğrul'a elini uzatıp onları ayağa kaldırdıktan hemen sonra Ertuğrul'un yanlarından ayrılıp Çocukların karşısına dikilmesiyle ve onları ikna etmeye çalışmasıyla ilgilendiler.

●

Ertuğrul onları gözlerini aşağı Alparslan'ın ölü olduğu bir odaya çıkardı. Kendisiyle gelmeyi başarmıştı. Karşısında da onu dinliyorlardı. Ertuğrul ağzı bir yere gelmeyecek konuşuyor ve anlatıyordu. Hayatı gözünde ve kalbinde yaşadı onu kaybetmenin acısıyla bir bir gözyaşı ve hıçkırıklarla dinliyorlardı.

Ve sonunda gün ışığı pencereden içeri girmeye başlamıştı. Attila Ertuğrul'un yanına geldi ve konuştu.

"Biz bu mahalle Ulaşmaktan vazgeçmeyeceğiz. Ama bu kez bir daha asla kaybetmeyeceğiz. Bunu sana söz veriyorum. Ve bu sözü bir daha asla bozmayacağım. Bu sırada tutsak edilen

Sibel ve Yücel önce aile fertlerine, ardından da Alparslan'a haber gönderemeye çalışmıştı.

"Geçmiş olsun Alparslan. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye soran Sıtna onu muayene edip devamına notlar alırken, bir başka hekim daha odaya girdi. O da Alparslan'ın kırılan bacağı ve omurgasının bir bölümünün yerleştirilmesi yapıp ve odadan ayrıldı.

Hâlâ olan bitteni idrak etmekte zorlanan Alparslan ise diğer doktorlara yani Sibel ile Yücel'e döndü. "Siz neremi yerinden etmeye gelmiştiniz acaba?" Gözlerini devirerek, o hemen ayrıldığı bir cümlenin cevabını beklerken, Yücel ilave etti.

"Ben psikiyatrist Doktor Yücel Öz."

"Ben de psikolog Sibel Şahin."

Alparslan başlarını çatarak onlara bakıp gaka yapma mı yoluyla. "Aklımı mı kaybettim?" deyip güldü bitpi ama birden ne gülmediğini fark ettiği an gözü kahkaları bastırdı. "Ajlar diyor?" cümlesiyle birlikte Sibel Hanım kıkırdamaya başladı.

Alparslan'ın ilaç kullanarak onları dinlemesi ve bir cümlesini bitirdikten sonra diğerini dinlemesi ilginç bulduğu.

Alparslan alınacak kalmadığını da bastığı yerden, gelecekteki ilaçlarla ve psikologa gitmek için bir çeşit anlaşmaya çalışıyor ama kaşlarını çatıyordu. Tedavisinin ilerleyen aşamalarında bazı şeyi birlikte fark edecekti.

Sıtna kaşını çattı. "Ajan yanlış değil. O nerede bayılmış ve ağzına ilaçlar alınmış. Beyni kanamalı. Bunun Hanım ve ekibi size ayrıntılı bilgi verecek. Şuan müsaade ederseniz Sibel Bey ve ekibi ile ayrıyım." deyip bir an durdu ve sonra bir şey eklemesini bekleyen Alparslan'a sanki bakmadı.

"Yücel Bey."

Başıyla onayladığında doktorlar koridorda birbirlerine bakıp ne yapacağını düşündü.

Alparslan onlara bakıp "Birkaç günü Hanım'ın ilaçlarını Ajlı atıp" diye bir şey söylemeye

çalışıyordu. Onun kafasının daha da karıştığını, endişelenmeye başladığını anlayan Suna söze girdi.

"Bu bölge hafızamızın olduğu ve anılarımızın saklandığı bölgedir Alparslan. Sen bu bölgeden çok ağır bir darbe almıştın."

Alparslan az önce ailesini güldürmek için yaptığı şakaları hatırlayıp onlara şok olmuş ifadeyle döndü. Şimdi onlara daha dikkatli bakıyor ve anlamaya çalışıyordu.

"Siz bana... Hafızamı kaybettiğimi mi söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sorarken her şeyi yanlış anlamış olmayı diledi ama karşısında duran insanlar ya başını sallıyor ya da "Evet," diyerek onu onaylıyordu. Yattığı yerden kalkmaya yeltendiğinde omurgasında hissettiği şiddetli ağrıyla kasılıp kaldı. Doktorlar tarafından yatağına geri yatırıldı. Bir süre sessizce aklını toparlayıp, duyduklarını sindirmeye çalıştı.

"Hayatımın ne kadarını unuttum ya da şu an hatırlayamıyorum?" Karşısındaki yüzlere bakarken bu sürenin çok da az olmadığını idrak edebiliyordu. Tereddütle "Altı ay?" dedi. Baktı ki tepki yok bir tahminde daha bulundu. "Bir yıl? Söyleyin artık!" dese de gelecek cevabı duyduğunda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu sırada babasına ve Ertuğrul'a takılan gözleri donup kaldı. Çok uzun zamandır birbirleriyle konuşmayan iki adamın şimdi karşısında yan yana duruyordu. Bu ise işleri iyice karıştırmıştı.

"Daha önce de kötü olaylar yaşadık ama Ertuğrul ve Süleyman Yalın hiçbir zaman bir araya gelmedi! Demek ki ya durumum çok vahim diye buluştunuz, ya da," Sustu, soluklandı ve zorla devam etti. "O köprünün altından çok sular aktı! Değil mi?"

Ertuğrul ve Süleyman başlarını sallayıp "Evet!" diye fısıldarlarken Alparslan üstüne örtülü olan pikeyi öfkeyle savuruvermişti. Ayağa kalkmak, her şeyin şakadan ibaret olduğunu duymak istiyordu. Örtüyü atıp biraz doğrulmasıyla

kalbinin üstünde yazan üç ismi gördü. Çatık kaşlarının altından isimlere bakıp onları tersten de olsa okudu.

"Bergüzar... Ayaz... Yadigâr..." Fısıltıyla söylediği isimlere bakmayı sürdürürken "Bunlar," dedi. Başını hızla kaldırıp doktorlara baktı. "Size birkaç sorum var Suna Hanım. Şu an kaç yaşındayım ve hangi yıldayız?" Uyandığında kendisine sorulan ilk soruları, soruları soran doktoruna yöneltmişti.

Suna derin bir nefes alıp "Şu an kırk altı yaşındasın ve 2024 yılındayız Alparslan," demesiyle Alparslan'ın yüzünün kireç gibi beyazlaması bir oldu.

"Ne?"

18. BÖLÜM

Alparslan'ın her şeyi öğrendikten sonra yaşadıklarını kabullenmesi tam iki haftasını almıştı. Odada ne zaman yalnız kalsa, tek başına kalkması yasak olmasına rağmen koltuk değneklerinden destek alarak tuvalete gidiyor, lavabonun üstünde asılı olan aynada yaş aldığını gösteren yüzüne dikkatle bakıyordu. Saçlarındaki aklaşmış yerler, gözlerinde beliren kırışıklar ve yüzüne oturan olgun, babacan ifadeye inanamıyordu. Yüzünden sonra sürekli baktığı tek yer kalbinin üstündeki dövmelerdi. Orada yazan üç ismi gece gündüz düşünüp hayal etmeye, neye benzediklerini hatırlamaya çalışıyordu. İki haftanın sonunda uykusuz geçen gecenin sabahı babasını aradı ve saat çok erken olsa da yanına gelmelerini istedi. Eksik kalanların konuşulmadan çözülemeyeceğini anlamıştı. Bu esnada ne

[illegible]

[redacted]

Hanım'a göz kırptığını hâlâ anlayamamıştı. Onlara bakıp başını sorar gibi salladı.

Ertuğrul "Suna Karcan, benim eşim Armağan ve Atilla'nın eşi Aylin'in annesi. Ve..." deyip bir anda sustu. Gözleri annesi, babası ve Atilla üzerinde gidip gelirken fısıltıyla "Tomris," dedi. Şimdi birden Tomris evlendi derseler bilmem kaç yıl önceki kıskanç hâline de geri döner miydi bilemiyorlardı? Alparslan'dı bu en nihayetinde. Olur muydu? Olurdu. Atilla bir an duraksayıp "Ya abiciğim... Hatırlıyor musun benim bir arkadaşım vardı," demeye çalışırken Alparslan bu kez durumu anlamış "Tomris o arkadaşınla mı evlendi?" deyivermişti.

Suna onların bu hâline gülümseyip "Benim oğlumla, aynı zamanda Atilla'nın arkadaşı Murat'la evlendi," dedi ve onun tepkilerini dikkatle izledi.

Alparslan, Murat'ı bir süre düşündükten sonra "Hatırladım galiba... Uzun boylu, yapılı, sarışın, mavi gözlü yakışıklı bir çocuktu," deyince Suna onun bu sözlerine bir anne olarak mest olup gülümsedi. Tabii bir doktor olarak da sevinmişti. Son on üç yılı hatırlamıyordu fakat onun öncesinde problem yok gibi duruyordu.

"Evet, aynen o çocuk," cevabıyla yine uzun uzun düşünmüş, bu hikâyeyi çok ilginç bulmuştu.

"Yani siz, kız alıp, kız verdiğinizi mi söylüyorsunuz?" Herkes onun bu tespitini onaylayınca gülerek "Eee, bir kız alıp, iki kız vermişsiniz Suna Hanım. Buna kocanız nasıl razı oldu?" sorusunu sorunca Suna'nın yüzünden hüzünlü bir tebessüm geçti.

Alparslan da onun hâlini hemen anladı. "Sanırım kendisi..."

Sözlerini Suna tamamladı. "Hayatta değil maalesef. Bir uçak kazasında 2017 yılının Ağustos ayında kaybettik. Fakat kardeşlerin çok dirayetli çıktılar. Şayet kocam Mehmet, kızlarına baya düşkün bir adamdı ama muratlarına erdiler."

Alparslan kardeşlerine bakıp gülümserken "Sorulacak o kadar çok soru var ki? Ama kendimden önce sizleri duymak istiyorum. Belki böylesi daha kolay olacaktır. Anlatın bakalım, kimin kaç çocuğu var?" dediği an da Ertuğrul ve Atilla gülme krizine girip gözlerinden yaş gelene kadar devam ederlerken Süleyman, Neşe ve Suna'dan "Ohooo!" sesleri yükseldi.

Alparslan şok olmuş, aynı anda da duyacaklarını çok merak etmişti. "Nasıl yani?"

"Şimdi şöyle abiciğim," deyip söze başlamaya çalışan Ertuğrul'un bu neşeli hallerine, gülen yüzüne ve attığı kahkahalara inanamıyordu. Bu yüzden "Sana on üç yılda ne oldu oğlum?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Âşık oldum. Rakı içen kadın buldum."

"Sonunda aradığını buldun yani," deyip kardeşinin gözlerinde gördüğü ışıltıya tebessüm ederken sözlerini de dikkatle dinlemeye başladı.

"Buldum tabii. Bulunca da kaçırmayıp evlendim ve dört çocuk babası oldum."

"Dört mü? Koçum, ülke nüfusunu bu kadar desteklemek istediğini hiç bilmiyordum. Umudun harbiden genç nesildeymiş," sözleriyle kahkahalara boğulmuşlardı.

"Dalga geçme de dinle yahu, daha liste uzun."

Alparslan kocaman açılan gözlerini annesi, babası ve Suna üstünde gezdirip "Şaka yapıyor değil mi? Bakın şaka olsun ne olur," dese de Ertuğrul evdeki minik gerçekleri anlatmaya başlamıştı.

"Bir numara tıpkı annesinin kopyası bir kız, adı Mavi. Sonraki iki tane ikiz, adları Süleyman Tuğra ve Mehmet Tuğrul... Son olarak da bir yıl önce bir kızımız daha oldu. O da Neşe Destan," deyip Suna Hanım'a göz kırpmayı ihmal etmedi.

Alparslan çocukların isimlerini içinden geçirirken gözlerini Atilla'ya çevirdi. "Ertuğrul'a inanamıyorken, senin baba

olduğuna nasıl inanacağım gerçekten bilmiyorum!" deyip kolunun altındaki kırlenti kardeşine fırlattı.

"Hepimiz çocuk sayısında zirveyi Ertuğrul'a kaptırdık abiciğim. Benim listem o kadar uzun değil. Bir kızım oldu adı Derin, bir de oğlum var. Deniz Ege..."

Bu sırada açılan kapıdan içeri giren Tomris "Evde ufak bir sorun vardı o yüzden geciktim özür dilerim," derken hepsini öpmüştü.

"Heh, kaçak da geldiğine göre ona da sorayım. Senin kaç çocuğun var?"

Tomris, şaşkın şaşkın diğerlerine bakınca Alparslan biraz hüzünlü bir gülümsemeyi yüzüne konuk etti. Atilla ya da Ertuğrul tamamdı da el bebek gül bebek büyüyen, gözünden sakındığı Tomris'i ne ara büyümüş, evlenmişti. Boğazın oturan yumruyu gidermeye çalışırken yanı başında duran kardeşinin elini sıkıca tutup üstünü öptü.

"Herkes anlattı. Sıra sende Tomris Karcan!" dedi demesine de çok garip geldi.

Tomris, abisinin yüzündeki ifadeyi anlayıp gülümserken, gerçekten mutlu olduğunu bir gülüşle anlatmaya çalışmıştı. Abisinin elini tutmaya devam ederken diğer elini de Suna Hanım'ın omzuna sardı.

"İki çocuğum var. Kızım Yağmur Suna ve oğlum Mehmet Yiğit. Aralarında on sekiz ay olması beni bazen hayattan bezdirse de yan yana olmak işleri kolaylaştırıyor."

"Yan yana?" Alparslan bu sözlerle neyi kastettiğini merak etmişti.

"Hepimiz büyük bir sitenin içerisinde yaşıyoruz. Çocukların gönlünce büyüyebilmeleri, her zaman birlikte olabilmeleri için böyle bir karar aldık."

"Ama Ankara ve İzmir'deki şirketler?"

Bu sefer söze Süleyman Bey girdi. "Hepsini İstanbul'a taşıdık. Bana bağlı olan kısmı Tomris ve Atilla yönetiyor. Ertuğrul'un kurduğu kısmı ise sen ve Ertuğrul...

Şirketlerinde yerleri değişti. Murat ve Arda Karcan'ın yönetimindeki Karcan Holding, Armağan'ın markası Armi Karcan, Yalın Holding ve Özden Holding aynı arazi üzerinde dört ayrı binada yer alıyorlar," diyerek durumu kısaca özetledi. Ancak Alparslan bu sefer başka bir soru sordu.

"Özden Holding," deyip kısa süre düşündükten sonra "Osman Özden ile ortak falan mı oldunuz?"

Herkes ona gülümserken Tomris soruyu cevapladı. "Holding şu an karın Bergüzar Özden Yalın yönetiminde."

Alparslan'ın kafası iyice karışmıştı. "İyi de bana Bergüzar'ın asistanım olduğunu söylemiştiniz? Madem Osman amcanın kızıydı..." Aklına bir anda gelen şeyle durdu. "Osman amca ve Nadide teyzenin çocukları mı vardı?"

İşte dananın kuyruğu tam da bu soruda kopmak üzereydi ki araya Suna girdi. "Alparslan bugünlük bu kadar yetsin mi! Kafan iyice allak bullak olacak. Kendini bu kadar zorlama oğlum," deyip onun elini tuttu ve hafifçe sıktı.

"Ben hastaneden ne zaman çıkacağım?" Suna Hanım'a dikkatle bakıyordu.

"Çok yakın bir zamanda," cevabıyla yataktan zorla kalkıp koltuk değneklerinden birinin yardımıyla ayakları üstünde durdu.

"Ben buradan çıkınca nereye gideceğim peki? Hiç tanımadığım bir kadın ve hiç tanımadığım iki çocuğumun yanına mı?"

Bu soru herkesin moralini bir anda alt üst etmişti. Süleyman yavaşça oğluna yaklaşıp omuzlarını tuttu ve sıktı. "Zamanı gelince konuşmamız en doğrusu," deyip oğluyla vedalaşmaya hazırlanıyordu ki Alparslan'dan bir soru daha geldi.

"Özel Yalın Üniversitesi Hastanesi derken?"

Neşe Hanım da oğluna yaklaştı ve "Onu da başka zaman anlatırız. Şimdi uyuyup dinlenmen lazım," dedikten sonra onu öpüp kapıdan çıktı.

Bergüzar başını kaldırıp karşısındaki saate bakarken telefonu çalmaya başladı. Arayanın Ertuğrul olduğunu gördüğü anda toplantıdan çıkıp kendi odasına ilerledi ve aramayı yanıtladı.

"Ertuğrul?"

"Yanından şimdi çıktık. Biraz daha iyi görünüyordu Sanırım kabullenmeye başladı. Sizleri sordu, bizlerin hayatını sordu. Hem sorularını cevapladık hem de şirketleri ve oturduğumuz siteyi anlattık."

Bergüzar duyduklarıyla derin bir nefes alıp akmaya hazır gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken başı hafifçe önüne eğilmişti. "İyi mi?"

"İyi güzelim, iyi. Zamanla her şey daha iyi olacak. Biz de az sonra şirkette olacağız zaten. Yanına gelince uzun uzun konuşuruz."

"Tamam. Sizi bekliyorum," deyip telefonu kapatırken İstanbul'a uzun uzun baktı. İki hafta içerisinde kaç gece gizli gizli hastaneye gidip Alparslan'a canın ardından baktığını saymamıştı. Aklı fikri kocasındaydı. Ona hissettiği özlem o kadar fazlaydı ki bununla artık başa çıkamıyordu. Çocukların sessizleşen tavırları, Yadigâr'ın özlem dolu bekleyişi, Ayaz'ın günden güne içine kapanışını izlemek ve hiçbir şey yapamamak canını yakıyordu. Her cuma akşamları yaptıkları oyun gecesi etkinliğinde babası olmadığı için oynamak istemeyen Ayaz'ı artık ne kendisi, ne de amcaları ikna edebiliyordu. Bu düşüncelerle ve yüreğini dağlayan acıyla dakikalar saatlere dönerken kapısının çalınmasıyla kendine geldi.

"Gir!"

Ertuğrul, Atilla ve Tomris içeri girince kendini biraz olsun toplamayı başardı ve onların anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlıkla koltuklardan birine oturdu. Hastanede

yaşanan tüm olayları ve edilen sohbeti dinlerken hem sevinmiş, hem de içi düğüm düğüm olmuştu. İçinde kopan fırtınaları gözleri açıkça belli etse de o, güçlü durmaya devam ediyordu. Alparslan'dan gelen bir tek iyi haberin hasretiyle yanıyor, o yangını ise çocuklarıyla dindirmeye çalışıyordu.

İşten eve dönüp çocuklarla vakit geçirmiş, onlar uyuduktan sonraysa sessizliğin çöktüğü evin salonunda öylece oturmuştu. Sabaha karşı düşüncelerinden sıyrılıp odasına gitmeden önce çocukların odalarına girip onları kontrol ederken Ayaz'ın ateşi olduğunu fark etti. Çocuk resmen cayır cayır yanıyor ve babasını sayıklıyordu. Bir an ne yapacağını bilemeyip telaşa kapılmak üzereydi ki sakin olması gerektiğini hatırlatıp, Ayaz'ı kucakladığı gibi banyoya gitti. Oğlunun üstündeki her şeyi çıkartıp hasta, uykulu ve yorgun bedeniyle birlikte ılık suyun altına girip bir süre ateşinin düşmesini bekledi. Ayaz ise gözlerini açmış, neler olduğunu anlamaya çalışarak annesine bakıyordu.

"Anne?"

Bergüzar ıslanınca iyice koyulaşan saçlarını sakince okşayıp "Azıcık ateşin çıkmış bebeğim. Onun için banyodayız," diye fısıldadı.

Ayaz'ın gözleri yeniden kapanırken sudan çıkıp onu bornozuna sardığı gibi odasına ilerledi ve oğlunun üstünü giydirdi. Ayaz'ı yatağında bırakıp kendi yatak odasına ilerledi. Üstündeki ıslak kıyafetlerden kurtuldu ve yeniden giyindi. Hızlı adımlarla bakıcının kaldığı odanın kapısına vardığında kapıyı yavaşça çalmış sonra aralamıştı.

"Saadet!" Kadın uykusundan anında uyanıp telaşla doğrulurken "Bergüzar Hanım," demeye çalıştı ama uykunun verdiği sersemlikle bunu pek başaramadı.

"Ayaz ateşlendi onu hastaneye götüreceğim. Yadigâr'a göz kulak ol ve bir şey belli etme. Kimseye de haber verme. Gerekirse ben onları ararım."

Saadet ayaklanıp üstüne sabahlığını geçirirken "Duyunca bir şey demesinler?" diye sordu. Şimdi ikisi de Ayaz'ın odasına ilerliyorlardı.

"Herkes haftalardır perişan oldu. Bırak uyuyup dinlensinler. Ben Ateş ile giderim," dediği gibi Ayaz'ı kucakladı ve merdivenlerden hızla inip kapıya vardı.

"Bana da haber verin Bergüzar Hanım," diyen genç kıza gülümseyip "Tamam. Yadigâr ile ilgili bir şey olursa hemen ara," diyerek kapıyı açmasıyla korumaların gözlerinin üstüne dönmesi ve az ilerideki çardakta uyuklayan Ateş'in yerinden kalkıp yanına koşar adımlarla gelmesi bir oldu.

"Bergüzar Hanım bir sorun mu var efendim?" diyen korumalara başıyla selam verip doğruca Ateş'e baktı ve "Arabayı getir!" demekle yetindi. Araba otoparktan çıktığı anda korumalardan biri arka kapıyı açıp Ayaz'ı kollarından aldı ve önce onun binmesini bekledi. Arabaya yerleşip hızla oğlunu kucaklarken iki koruma aracı da arkalarına gelmişti bile.

"Hastaneye Ateş. Çabuk!" demesiyle adamın gaza basması bir oldu. Ayaz yol boyunca yarı uyur, yarı uyanık annesinin saçlarıyla oynarken "Baba," diye sayıklamaya devam ediyordu. Ateş ise yoldayken hastaneyi aramış ve durumu kısaca anlatmıştı. Çocuk servisinin acil girişindeki iki nöbetçi doktor, hemşire ve hasta bakıcılar hazır beklerken araç kapının önünde durdu ve korumalardan biri kapıyı açıp Ayaz'ı kucakladığı gibi sedyeye yatırdı. Bergüzar müdahale odasına giden sedyenin peşinden koşar adımlarla ilerlerken doktorlara açıklamalar yapıyordu.

"Bergüzar Hanım, lütfen siz de içeri girin. Ayaz'ı tedirgin etmek istemeyiz," deyip onu da müdahale odasına aldıktan sonra kapıyı kapattılar. Doktorlar onun üstünü çıkartıp, ateşini ölçmüş, sırtını dinlemişti. Korkulacak bir şey olmadığını ama her ihtimale karşı kan alıp tahlil yapacaklarını söyleyen doktorun sözleriyle Bergüzar derin bir nefes aldı.

"Biz bu küçük beye serum takalım. Olur mu yakışıklı? İğneden korkuyor musun?"

Bu soruyu soran doktora dönüp ters ters bakan Ayaz'ın gözlerindeki soğukluk neredeyse Bergüzar'ı güldürecekti. Ağzının ucuyla "Babasının oğlu," demekten kendini alıkoyamadı. Ayaz takılan serumun etkisiyle uyuyup kalınca Bergüzar montunun cebini yokladı ve sigara paketinin varlığını hissederek derin bir nefes aldı. Oğlunun başında bekleyen hemşireye sigara içmek için dışarı çıkacağını işaret edip kapıya ilerledi ve usulca dışarı çıktı. Bahçenin köşesine geçip sigarasının ucunu tutuştururken yanına gelen Ateş'in uzattığı kahveye minnetle bakmıştı. Çünkü gözleri yorgunluk ve stresten kapanmak üzereydi.

"Sağ ol Ateş."

"Nasılsın Bergüzar, diye soracağım ama hiç iyi görünmüyorsun!"

Yılların verdiği tanışıklık, dostluğa döneli çok olmuştu. Bergüzar ve Ateş yalnızken adlarının arkasına sıfat takmadan konuşmayı öğrenmişlerdi.

"İyi değilim ki iyi görüneyim Ateş."

"Duyduğuma göre Alparslan Bey'in durumu daha iyiymiş."

"Beni ve çocukları sormuş."

Ateş uzun sayılabilecek bir süre sessiz durduktan sonra günlerdir merak ettiği o soruyu sordu. "Ya bir daha hiç hatırlamazsa Bergüzar?"

Bergüzar'a bu soru bir ya da bir buçuk ay önce sorulsa ne diyeceğini bilemezdi ama hayat kısacık zamanda ona bunun cevabını bile öğretmişti. "Ben hatırlıyorum. Yetmez mi?"

Ateş hiç beklemediği cevap karşısında şaşkınlığını gizlemeden ona döndü ve gözlerine dikkatle baktı. "Yeter mi?"

Bergüzar onun şaşkınlığına gülümseyip şaşıracağı bir cevabı daha verdi. "Hem de hayatımın sonuna kadar..."

"Takdir mi etsem, yoksa hayran mı olsam bilemedim.

Sen çok güçlü, duygularına ve ailene dahası kocana sonuna kadar bağlı bir kadınsın."

"Ben ailesiz büyüdüm. O bana aile oldu, sığınak oldu. Her zaman iyi bir anne olacağıma inandığını söyleyerek, hayatımdaki en büyük eksiklerden, acılardan birine yani anneme rağmen iyi bir anne olmama yardım etti, destek oldu. Düşsem de, kalksam da yanımda hep o vardı. Kardeşimin hastalığında, annem demeye utandığım kadın kardeşimi öldü gösterip kaçırdığında, manyağın biri tarafından neredeyse tecavüze uğrayacağım anda, babamın gerçek babam olmadığını öğrendiğimde, gerçek babamla tanıştığımda... Her zaman iyi, güzel şeyler yaşamadık. Bazen birbirimizi en çok yaralayan yine biz olduk ancak açtığımız o yaraları kapatan da bizdik." Bir an durdu ve sigarasından derince soluk aldı. Dumanı göğe usulca bırakırken "Bunca şeyi sırf o istemeden unuttu diye ben nasıl unutmuş gibi yapıp arkamı döner giderim. Unutmadığım hâlde bunu ona, çocuklarıma nasıl yaparım? Hadi gitmek istedim diyelim, aptallık ettim diyelim... Kalbim? O hâlâ Alparslan'a aitken nasıl giderim?" demiş, Ateş duyduklarını sindirmeye çalışıp, sessizleşmişti.

"Vay be patron... Aşk tam olarak bu olsa gerek..."

Bergüzar gülerek onun omzunu dürterken "Tabi ya ne sen ne sandın!" dediğinde ikisi de gülüyordu. Biten kahvelerin bardaklarını çöpe attılar, ardından tekrar hastaneye girdiler.

O sırada ise Ateş'in telefonu çaldı ve aramayı yanıtladı. Karşıdakinin söylediklerini dinlerken Bergüzar'a durmasını işaret etti. "Tamam!" dedikten sonra telefonu kapatıp "Ayaz'ı bir odaya almışlar. Diğer binanın üçüncü katıymış. Hâlâ uyuyormuş," deyince Bergüzar saatine bakıp oğlunu hemşireyle bırakalı on dakika olduğunu gördü.

"Hadi gidelim!"

Hızlı adımlarla diğer binaya giden koridora saptılar. Saatler sabaha karşı beşi gösterdiğinde Ayaz'ın ateşi

düşmüştü ama uyumaya devam ediyordu. Bergüzar oturduğu koltuktan yavaşça kalktı, gerindi ve odanın kapısına doğru ilerledi. Koridora çıkmasıyla kapıda bekleyen Ateş'i gördü.

"Ateş... Sen bir kahve daha mı alsan?" der demez adam başını sallayarak resmi bir selam vermiş, saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Bergüzar koridorda ağır ağır yürüyor, sırtını esnetiyor, kollarını açıp kapatıyordu. Yorgunluktan ve uykusuzluktan tüm bedeni isyan ettikçe, ayakta kalmak için direniyordu.

"Bergüzar Hanım!"

Adının seslenilmesiyle duraksadı ve arkasına baktı. Bu sırada ismini duyup duraksayan sadece kendisi değildi. Uyku tutmadığı için koridorlarda yürüyüş yapan Alparslan, az önce duyduğu isimle adım atmayı bırakmış ve olduğu yerde durup, konuşmanın devamını dinlemeye odaklanmıştı.

"Sadullah Ayaz'ın bazı bilgilerinde eksikler var. Sizi birazcık yorsam," diyen görevliye gülümseyen Bergüzar "Hayat az yordu, biraz da sen yor. Ne olacak ki!" deyip gülerken, kocasının onun sesini duymak için verdiği çabadan bir haberdi.

Alparslan ise kulağına ulaşan o sesin sahibini deli gibi merak ediyordu. Aslında internette tek tuşla yüzlerce, belki de binlerce bilgiye ve görsele ulaşabileceğinin farkındaydı ama bunu yapmak istemiyordu.

Alparslan, duyduğu sesi tekrar tekrar hatırlamaya çalışırken atladığı ayrıntıyı o an fark etti. "Sadullah Ayaz'ın bilgilerinde eksikler var" demişlerdi. Hiçbir şeyini hatırlayamadığı oğlu için garip bir endişeye kapılırken, bunun sadece merak olduğuna kendini inandırıp, başını koridorun diğer tarafına kimselere fark ettirmeden uzattı. O sırada kapanan bir kapının arasından gördüğü siyah, upuzun saçların sahibini tahmin etmek pek de zor değildi. Derin bir nefes

alıp çevresine baktıktan sonra, en hızlı hâliyle odanın kapısına ilerledi. Kapıyı usulca aralayıp, o sesi tekrar duymak için dikkat kesildi.

Bergüzar ise her şeyden habersiz odaya girmiş, oğlunun uyandığını görüp onun yanına ilerlemişti. Yatağına usulca uzanıp, onu kolları arasına alırken bir yandan da saçlarını, alnını öpüyordu.

"Nasıl oldun bebeğim?"

Ayaz kollarını sıkıca annesine dolayıp "İyi!" dediğinde kapının önünde konuşmayı dinleyen Alparslan önce şaşırdı, sonra da istemsizce kendini gülerken buldu.

"Nasıl ya... Tek kelimelik cevaplar, duygusuz bir ses tonu," diye kendi kendine mırıldanırken Ayaz'ın sesini yeniden duyup sustu.

"Babam da bu hastanede mi?"

Bergüzar onun saçlarını usulca okşarken birkaç kat yukarıda yatan kocasını düşündü. Sanki düşünmediği tek bir an varmış gibi!

"Evet canım."

"Ben babamı çok özledim. Ne zaman gelecek?"

Alparslan az önce duygudan yoksun dediği sesin şimdi hayal kırıklığı içerisinde olduğunu anlayabiliyordu.

"Umarım en kısa zamanda bize döner. Çünkü ben de onu çok özledim."

Bergüzar'ın bu sözleriyle bedeni buz gibi olurken kapıyı kapatmaya yeltendi ama Ayaz'ın sorduğu yeni soruyu duyunca kendine engel olamadı ve dinlemeye devam etti.

"Anne, sen babama âşık mısın?"

Bergüzar oğluna içtenlikle gülümserken, gözlerinin önüne kocasının güzel yüzü gelmişti. "Hem de çok!"

Ayaz bu sefer birazcık düşündü ve bir soru daha sordu. "Aşk nasıl oluyor?"

Bergüzar bu soruya kahkaha atıp oğlunu sımsıkı sararken, Alparslan ise duyduklarını dikkatle dinliyor ve

Son sözleri söylerken sesinin titremesine engel olamamıştı. Çocuklar onu duymazdan gelip yüzüne bile bakmazlarken zorla nefes almaya çalıştı.

"Tamam! Kalkın sofradan. Kahvaltı bitti. Okula aç da gidebilirsiniz!" demesiyle sinirlerine hâkim olamayıp masadan kalktı ve doğruca yatak odasına ilerledi. Kapıyı kapatıp kilitlemesiyle gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. İki aydır yaptığı gibi yatağın içinde duran yastığı kollarının arasına aldı ve kokusunu ciğerlerine kadar çekti. Artık dayanacak gücünün kalmadığını hissediyordu ve bu hisle birlikte gelen ağlama krizlerinin süresi her geçen gün artıyordu. Bir saat boyunca Alparslan'ın yastığına sarılıp ağladıktan sonra kendine gelmeyi başardı ve doğruca duşa girdi.

Çocuklarla bir hafta önce pedagoglar eşliğinde konuşulmuş ve Alparslan'ın durumu en anlaşılır şekilde onlara anlatılmıştı. Fakat çocuklar bunu bir türlü kabullenemiyor, babalarının onları hatırlamadığına inanamıyorlardı. Yadigâr'ın öfke ve ağlama krizleri, Ayaz'ın kırgın ve öfke dolu bakışları "Anne, babam bizi bir daha hiç hatırlamayacak mı? Anne, babam bizi bir daha hiç sevmeyecek mi? Anne, babam artık bu evde yaşamayacak mı?" gibi bitmek bilmez can yakan soruları, Bergüzar'ı dipsiz bir kuyunun içine atıyordu. Her sorularına sakince cevap verip, duygularını kontrol etmeye çalışsa da bunu her an başaramıyordu. Tıpkı bu sabah kahvaltıda başaramadığı gibi...

Çocuklar akıllarınca bir haftadır babalarını cezalandırmak adına aç geziyor, tek lokma yemek yemiyorlardı. Bergüzar ise onların her an gözleri önünde eriyip bitmelerine katlanamıyordu. Düşüncelerini bir kenara bırakıp duştan çıktığı gibi giyinme odasına girdi ve dolabının kapaklarını açtı. Uzun kollu, bilekleri bol bir beyaz kazak, dar kesim, önünde v şeklinde yırtmacı olan gri mini eteğinin altına siyah stilettolarını giyip, saçlarını kuruttu ve onları kendi hâline bıraktı. Evden çıkmadan önce ayak bileklerine

kadar uzanan gri kaşe montunu giyip, kol çantasını da aldıktan sonra kapıyı açıp dışarıya adım attı.

✹

Atilla, Tomris ve Alparslan, Ertuğrul'un odasında oturmuş kahvelerini içiyorlardı. Alparslan Yalın Holding'in *'yeni'* binasını gezmiş, şu an ise kaçırdığı tüm işlerle ilgili bilgi almak için kardeşlerini sıkıştırıyordu. Bergüzar ise şirketindeki odasında elindeki dosyalarla boğuşurken kafasına takılan bir yeri sormak için Ertuğrul'u aradı ama ne şirket telefonunu, ne de cep telefonunu açan kimse olmayınca söylene söylene yerinden kalkıp hızla odasından çıktı. Alparslan şirkete çok erken saatlerde geldiği için birkaç güvenlik elemanı dışında kimse onunla karşılaşmamıştı. Alparslan'ın şirkette olduğunu Bergüzar'a haber vermekse ne Ertuğrul'un, ne de diğerlerinin aklına gelmişti. Onlar muhabbet ederek kahvelerini içerken Bergüzar, şirket binalarının bağlantı noktası olan ortak otoparkına inip, Yalın Holding'e çıkan asansöre binmişti.

Yöneticilerin bulunduğu kata geldiğinde Alparslan'ın boş duran odasına bakmadan hızla Ertuğrul'un odasına ilerlemişti. O sırada hâlâ dosyaya göz atıyor ve neyi atladığını bulmaya çalışıyordu. Onu gördükleri an yüzlerinde güller açarak

"Günaydın Bergüzar Hanım!" diyen asistanlara anlamsızca baktıktan sonra gülümsemeye çalışarak "Günaydın," deyip Ertuğrul'un odasının kapısına iki kez vurdu ve "Gir!" dediğini duyar duymaz kapıyı açıp içeri adımını attı. Elindeki dosyada takıldığı noktaya o kadar odaklanmıştı ki başını kaldırmadan birkaç adım daha attı.

"Ertuğrul şu dosyadaki çizimlerde eksik var ama bulamıyorum. Bir kez de sen bakar mısın?" deyip kafasını kaldırdı ve doğruca Ertuğrul'a baktı. Kafası o kadar dalgındı ki odadakilerin yüzüne bile bakmamıştı.

Ancak Alparslan duyduğu sesi tanımış, ne yapacağını bilemeyerek karşısında duran kadına öylece bakakalmıştı. Gözlerini tanımadığı karısının üstünde dolaştırırken ilk fark ettiği şey beline kadar uzanan siyah saçları oldu.

O sırada Atilla, Tomris ve Ertuğrul bir abisine, bir de Bergüzar'a bakıyordu. Habersiz bir karşılaşma asla planlanmamıştı ama artık geri dönüş de yoktu. Ne yapacaklarını bilemeseler de onların ilk karşılaşmalarındaki tepkilerinin merakıyla nefeslerini tutmuşlardı. Alparslan sağ elinin işaret parmağını dudaklarına götürüp, onlara susmalarını işaret ederken, bir ay önce aşkı tarif eden kadının kendisini gördüğü ilk anda vereceği tepkiyi merakla bekliyordu.

Bergüzar dosyadan gözlerini zorla ayırıp Ertuğrul'a uzattığı esnada çalan telefonun ekranına baktı. Sırtı onlara dönük olarak camın önüne yürürken, Alparslan da kahve fincanını usulca sehpaya bırakıp, arkasına yaslandı. Gözlerini bir an bile ondan ayırmadan bakıyor, sağ elinin işaret ve orta parmağını dudaklarının üstüne koymuş, düşünceli şekilde kadının tüm hareketlerini izliyordu.

"Efendim!" derken çıkan donuk sesin, onun resmi konuşma ses tonu olduğunu anlayan Alparslan dinlemeye devam etti.

"Size de günaydın Müdire Hanım. Bu aralar ne sık konuşup görüşür olduk öyle değil mi!" derken ki iması Atilla, Tomris ve Ertuğrul'un sırıtmasına neden olunca, Alparslan kaşlarını çatıp onlara göz kırptı. Atilla ise "Ayaz," diye dudaklarını oynatıp, havaya bir yumruk atınca Alparslan'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Bu sefer kiminle kavga ettiğini öğrenebilir miyim?" Sinirlendiği sesinden belli oluyordu. Karşısında nefes almadan konuşan Müdirenin bitmeyen sitemlerinden sıkılıp, birkaç saniye telefonu kulağından uzaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. Bu hareketi ise Alparslan'ı güldürmeye yetmişti. Beyaz yün kazağı, gri mini eteği, siyah topuklu

ayakkabılarının oluşturduğu bu şık görüntüye tezat olarak yaptığı harekete inanamamıştı. Bergüzar hâlâ arkasında oturan ve kendisini izleyen adamdan habersiz olan gözlerini manzaradan ayırmayıp, derin bir nefes daha aldı.

"O zaman okul kurallarınız neyi ya da hangi cezayı gerekli görüyorsa onu yerine getirin Müdire Hanım!" diye bir anda yükselen sesiyle birlikte Müdire Hanım'ın da sesi yükseldi. Şimdi hepsinin kaşları derince çatılmış, karşıdan gelen çığlık çığlığa bağırışı anlamaya çalışıyorlardı.

"Ben oğlumun ya da kızımın soyadı Yalın diye, size onların yaptıklarını mazur görün dedim mi! Ya da Alparslan'dan böyle bir şey duydunuz mu!" demesiyle Alparslan oturduğu yerde irkildi. Adının öfke dolu o sesin sahibi tarafından söylendiğini duymak garip hissettirmişti.

"Anlaşıldı, siz telefonda bağırırken konuşamayacağız. Oraya geleyim yüz yüze konuşalım. Bakalım yüz yüze konuşurken de bağırabilecek misiniz?" derken tıpkı Müdire gibi sesini yükseltmesiyle ellerinin arasından telefonun alındığını hissetti. Siniri tepesine çıkmış, öfkesi resmen yüzünün rengini değiştirmiş bir vaziyetteyken "Ertuğrul! Bir bırak ya!" diye bağırıp arkasına döndüğü an çok tanıdık bir yüzle burun buruna geldi ve donup kaldı.

"Müdire Hanım! Ben Alparslan Yalın! Sizi dinliyorum," derken çıkan sesin tanıdıklığı, soğukluğu ve kararlılığı Bergüzar'ın tenini dondurdu sanki.

Gözlerine inanamayarak bir adım ötesindeki adama bakarken, içinde yükselen ağlama isteğine engel olmak için gözlerini Alparslan'dan kaçırdı ve duygularını harekete geçiren kokusundan uzaklaştı. Aylardır hasret kaldığı o koku, sevdalandığı, huzur bulduğu o koku hiç değişmemişti. Burnuna dolduğu her an yaşattığı acı ise yaşadıkları gerçeklerin en büyük kanıtı gibiydi.

"Bu ilk kavgası değilmiş. Evet duydum! Annesinin dediği sözleri tekrarlamak istemiyorum Müdire Hanım. Cezası

neyse verin. Çeksin!" deyip telefonu kapattı. Sırtında gezen şaşkın, hüzünlü, üzgün bakışların ağırlığını hissederek yüzünü Bergüzar'a döndü ve birkaç adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Kadına bu sefer açık açık dikkatle bakıp, buz gibi bakışlarını onun gözlerine dikti ve telefonu ona uzatırken "Sanırım sen Bergüzar'sın... Adı kalbimin üstünde yazılı olan!" dedi. Bunu dile getirirken de kadının gözlerinden, duygularını anlamaya çalışıyordu ama Bergüzar, onunla geçirdiği yılların hakkını vermek ister gibi gözlerinde tek bir duyguyu bile açık etmiyordu.

"Evet!" Bergüzar, onun ukala, burnu havada ve tepeden bakan tavırlarını hiç özlemediğini fark ettiği anda kısa cevap vermeyi tercih etmişti. Çünkü onun, kendisini çözmek için damarına bastığını ve gözlerinde bir duygusallık aradığını çok iyi biliyordu. Ama az önceki sözleri o kadar canını yakmış, kendisinden öylesine el gibi bahsetmişti ki daha fazla konuşmak istememiş, zaten konuşamamıştı da. Elbette hatırlamadığı hâlde sıcak, samimi davranmasını beklememişti. Zaten olduğunu sandığı yaşta sevimli, anlayışlı bir adam olmadığını da biliyordu. Fakat canı yanmıştı işte. Onca yıldan, onca yaşanmışlıktan, birbirlerinin gözlerinde nefes alıp hayatı durdurdukları onca andan sonra duyduğu bu sözler ağır gelmişti.

Ayrıca Alparslan yanlış konumda, yanlış hamleler yapıyordu. Şu an bu bir oyuna dönecekse -ki onun tavırlarından bunu anlıyordu- kazanan şimdiden belliydi. Çünkü Alparslan Bergüzar'ı hiç tanımıyor ama Bergüzar karşısında duran ve kendisine meydan okuyan adamı çok iyi tanıyordu. Aklına gelmeyen yılların, aklına gelmeyen ailesinin acısını çıkartacak yer arayacaktı. Hayata zaten öfkeli olduğu yılların üstüne bir de bu eklenecek, öfkesi dağlanacaktı. İçinde kopan kıyametin etkisini azaltmaya çalışırken ise kırk altı yaşındaki aklıselim Alparslan değil, otuz üç yaşındaki pervasız, acımasız Alparslan olacaktı. Bergüzar

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[redacted]

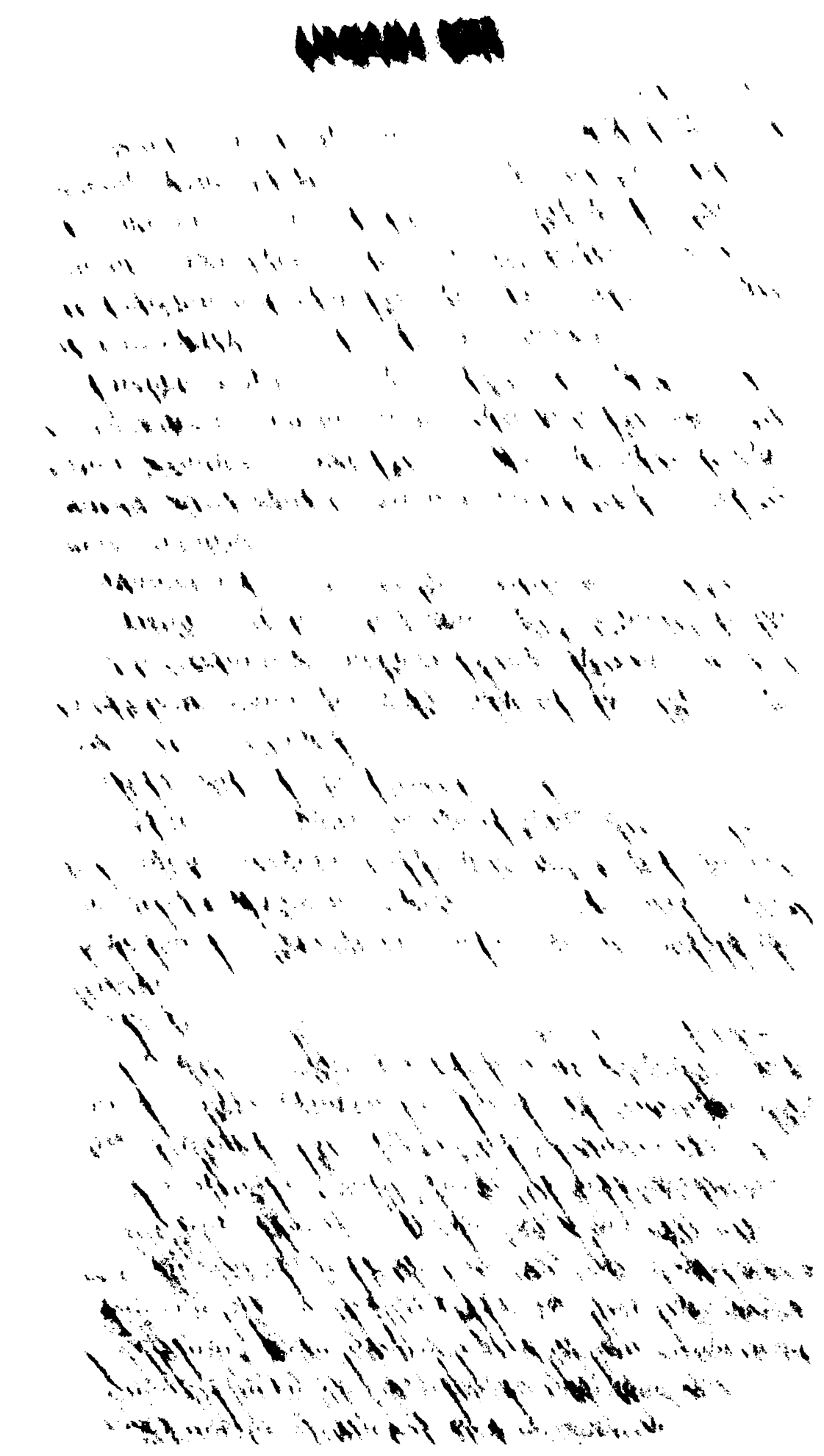
[redacted]

[redacted]

[redacted]

15. BÖLÜM

[redacted]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[redacted]

[illegible] [illegible] [illegible] [

kızının annesizliğini ve babasının başkasıyla evlendiğini fark eden Bengisu'nun gözlerinin içine kız arkadaşı gözlerini

"Babanın annenle yaptıkları tartışmaları görebiyor, tanıdınız mı?" Bengisu'nun kendi annesinden bir haberi yoktu ama bunu asla belli etmiyordu. Herkes hem gerçek, hem de hayal ürünü Yadigar'ın cevabını bekliyordu, Alparslan dertli bir iç çekip annesinin hazırlayıp bıraktığı kahveye baktı

"Ah bal" kısacık bir bekleyişten sonra Nazlı Yadigar'ın cevabıyla herkes derin bir nefes alırken, Bengisu yavaşça Alparslan'a doğru yürüdü. Tam önünde durup kızını ona uzattı. Alparslan bir an ne yapacağını şaşırarak annesi ve Yadigar'a bakınırken, ellerinin titremesine engel olamamıştı. Yadigar bardağın sapını çok tanıdık hallarını verdiği kızıyla kollarını babasının boynuna dolayıp başını göğsüne koyarken ve titrek bir nefes aldı. Alparslan, kızının dudak kıvrımları gibi titrek nefesini kullanmak istemeyip başlandığı hikâyeyi, olayı dalgalı sularını konkarak akşadı

"Merhaba." İlk adımı atan adam olmuş olmanın bir hazzıyla bakıyordu. Nazlı Yadigar başını kaldırıp kahverengi gözlerini yeşil gözlü adama dikti. Kollarını boynundan çözüp, tedirginlikle ellerini nabalı yanaklarına dokundurmuşken "Merhaba bebek" diye fısıldadı.

O anında evlerinden çıkan Süleyman, Nesrin ve Sinan da yanlarına gelmişti. Murat, Arda, Emrin ve Toprak da az ileriye park ettikleri arabanın yanında durmuş onların kavuşmasını izliyorlardı. Bengisu gözlerini dolan yaşlar yüzünden başını çevirip başka yöne baktı. Gözlerini sıkmalarıyla konuşmaya alamadı. Sinan, Nesrin ve Süleyman gözyaşlarını gizlemeden ağlarken, diğerleri de tıpkı Bengisu gibi başka yerlere odaklanmaya çalışarak konuşmalarını sürdürdüler.

"Hadi içeri geçelim, yağmur başlamak üzere" diyen Nesrin Hanım'ın sesiyle herkes konuşmaya gelip onların evine doğru ilerlemeye başladılar.

"Ayaz nerede?" Süleyman Bey'in bu sorusuyla Bergüzar derin bir nefes daha aldı.

"Evde! Siz eve geçin, az sonra yanınıza geliriz," diyerek kendi evine yönelirken, Alparslan'ın dikkatli bakışları sırtını deliyordu.

"Gelmemi ister misin?"

Bergüzar durup ona döndü.

"Sanırım kendim halletsem daha iyi olur," dediğinde Alparslan başını salladı. Oğlunun kızı kadar uysal olmadığını anlamak o kadar da zor olmamıştı. Bunu anlaması için bakışlarını fark etmesi yetmişti. Alparslan çevresindeki diğer sekiz çocuğa bakıp "Sanırım hepinizle tanışmam gerekecek," dedikten sonra gülümsedi ve onların peşine takılarak hangi eve gireceklerini çözmeye çalıştı.

Bergüzar ise kocasının yürek burkan sözlerini duyarak evine girdi. Ayaz'ın yanına gitmeden önce odasına girip üstünü değiştirmişti. Beyaz renkte ince askılı bir bluz, eskitilmiş bazı yerlerinde yırtıkları olan mavi renkte kot pantolonun üstüne bileklerine kadar uzanan gri örgü hırkasını giydikten sonra beyaz spor ayakkabılarını da ayağına geçirdi. Saçlarını tek bir örgü yapıp omzuna bıraktı ve aynadaki yansımasına baktı. Yorgunluktan gözlerinin altına oturan morlukları makyajla kapatıp odadan çıktı, Ayaz'ın odasına ilerledi. Kapısını bir kez çalıp yavaşça araladığında onu yatağının ucunda düşünceli bir hâlde otururken bulmuştu.

"Gelebilir miyim?" Ayaz sadece omuzlarını silkince içeri girip kapıyı kapattı. Tıpkı onun gibi yatağın ucuna oturdu ve sessizce bekledi. Belki kendi kendine konuşmaya karar verir diye ona zaman tanısa da Ayaz ağzını bile açmayınca "Konuşmamız lazım!" dedi. Ayaz yine sessiz, bir duvar gibi öylece oturmaya devam etti.

"Ayaz... Zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ayaz gözlerini karşısındaki duvarın desenlerine dikmiş sadece oraya bakıyordu.

"Sizin için olduğu kadar benim için ve baban için de zor bir durum. Bunu iyice güçleştirmek yerine kabullenip, bana ve babana yardımcı olmayı denesen!"

"İstemiyorum. Ne onu ne de seni istemiyorum!" diye bir anda bağırıp ayaklandı ve hızla odadan çıktı. Bergüzar sözlerinin şokuyla donup kalırken gözlerinden yaşların dökülmesine engel olamamıştı. Ayaz'ın evin kapısını çarptığını duymasıyla kendine gelip koşarak alt kata indi, dışarı çıktı.

"Sadullah!" Ne zaman Ayaz bir şey yapıp kendisini kızdırsa ona ilk adıyla hitap ediyordu. Bu durum garip bir alışkanlık hâlini aldığı için, Bergüzar'ın "Sadullah" demesiyle işlerin ters gittiğini herkes anlayabiliyordu. Hep birlikte oturup evde onları bekleyen herkes Bergüzar'ın bahçeyi inleten bağırışıyla ayaklandığı sırada çalan kapıyı açan çalışanlardan biri kenara çekilmeye fırsat bulamadan Ayaz içeri girip üst kat merdivenlerine yönelmişti bile. Bergüzar ondan beş saniye sonra kapıya koşarak gelip merdivenlere yöneldiği sırada Alparslan onu kolundan tutmayı başardı.

"Bırak yalnız kalsın! Belki herkes için böylesi daha iyi olur. Kimse kırılıp üzülmez," derken Bergüzar'ın ağladığını belli eden gözlerine bakmıştı. Kolunu ondan kurtarıp, merdivenlere oturan Bergüzar ise artık ne düşüneceğini, ne hissedeceğini şaşırmış durumdaydı. Derin bir nefes almak istediği sırada gözleri kızını buldu. Nazlı Yadigâr annesiyle babasının arasından geçip merdivenleri koşarak çıkmadan önce onlara döndü. Gözlerindeki dalga dalga karartının anlamını Alparslan dışındaki herkes çok iyi biliyordu.

"Bizi neden unuttun?" Az önceki sakin, çocuksu hâli ve sesi gitmiş, onun yerini saf bir öfke almıştı. Alparslan o gözlerdeki dalgalanmanın anlamını, duyduğu sözlerin sonunda anladığında bedeni sarsıldı.

"İsteyerek unutmadım Nazlı!" demesiyle "Benim babam bana Nazlı demez! Yadigâr der! Sen bizim babamız değil misin artık?"

Herkesin nefesi kesilirken, yüreklerde kocaman yaralar açılıyordu. Bergüzar'ın sırtı kasılıp kalmış, gözleri akamayan gözyaşları yüzünden kıpkırmızı olmuş, dudakları titriyordu. Alparslan ise çocuklarının gözlerindeki öfkeyi, acıyı görmekten canının yandığını hissediyordu.

"Yadigâr, yapma amcacım," diyen Ertuğrul'un gözleri Alparslan, Bergüzar ve Yadigâr arasında gidip geliyordu. Küçük kız cevap vermeden basamakları hızla çıktı ve ardından sesi duyuldu.

"Ayaz... Abiciğim... Yanına gelebilir miyim?" Sesindeki titremeden ağladığı belli oluyordu.

Bergüzar dirseklerini dizlerine koyup, parmaklarını birbirine kenetlemiş öylece oturuyordu. Dişleri dudaklarını kemirirken Alparslan'ın ceketini alıp dışarıya yöneldiğini fark etti.

"Bundan kaçamazsın Alparslan!" demesiyle adamın durup öfke dolu gözlerini ona çevirmesi bir oldu.

"Sen ne ukala bir şeysin ya!"

Bergüzar şok olmuş hâlde başını yerden kaldırıp inanamayarak Alparslan'ın yüzüne baktı. Alparslan ise onun önüne gelip durduğunda, Bergüzar'ın ayağa kalkıp karşısında dikilmesini izledi. Tüm aile nefeslerini tutmuş, kopacak kıyameti beklemeye başlamıştı. Çocuklar evin çalışanları tarafından üst kata çıkarılırken, araya girmeye çalışan herkesi Bergüzar'ın tek bir bakışı susturdu. Usulca adamın üstüne yürüyüp, işaret parmağıyla göğsüne vurur gibi dokundu.

"Ben mi ukalayım! Sen daha on iki saat bile görmediğin, tanımadığın birine nasıl bu kadar rahat konuşabilirsin? Acaba ukala olan sen olmayasın!" derken göğsüne bir kez daha vurdu. Şimdi burun buruna duruyor, bakışlarıyla savaşıyorlardı.

"Yeter! İkiniz de kesin şunu. Herkes masaya geçsin. Yemek yiyeceğiz!"

Babalarından yükselen sesin karşısında birbirlerinden

uzaklaşan ikili, bir daha birbirlerine hiç bakmadan yemek salonuna geçtiler.

"Gülay Hanım, çocuklara onları sofrada beklediğimizi söyler misiniz?" demesiyle çalışanları koşarak merdivenlere yöneldi. Herkes masaya geçip servis yapılmasını beklerken çocuklar da tekrar yanlarına gelmişti. Çocuklar yerlerine geçip otururlarken boş kalan iki sandalyeye bakan Bergüzar gözlerini devirerek derin bir nefes aldı.

"Gülay abla..."

Gülay gözlerini ondan kaçırıp, bir solukta "Yemek yemeyeceklermiş Bergüzar Hanım. Israr ettim ama ikna olmadılar," deyiverdi. Yanında oturan Tomris, Bergüzar'ın elini tutarken Alparslan dikkatle onlara bakıyordu.

"Sakin ol güzelim. İnat edip, kendilerince size söz geçirmeye çalışıyorlar."

Bergüzar hiç tepki vermeden ellerini ayırdı ve önüne konan çorbada kaşığını çevirdi. Gözlerini yakan şeyi çok iyi biliyordu. Yaşlar akmak istiyor ama o kendisini sıktığı için gözlerini cayır cayır yakıyorlardı. Eğer şimdi kendini bırakırsa, herkesin önünde, hele ki kendisini hiç tanımayan kocasının önünde ağlamaya başlarsa bir daha ayağa kalkamayacağını biliyordu. Güçsüz, çaresiz ve yıkılmış görünmek istemediği için kendini daha fazla sıktı. Bu duruma daha ne kadar dayanırdı bilinmez ama her gün geçirdiği ağlama krizlerinin süresinin uzaması, işlerin iyiye gittiğine işaret değildi. Nefes alıp boğazını temizledi ve "Yemesinler bakalım!" demekle yetindi.

Sofrada ne o, ne Alparslan, ne de diğerleri yemek yemişti. Herkes çocuklar daha kötü olmasın diye rol yapıyordu. Çocuklar yemeklerini bitirip üst kata gittikten sonra ayağa kalkan Süleyman Bey elinde tuttuğu rakı kadehini Bergüzar'ın önüne koyunca genç kadın kendini gülmekten alamadı.

"Yaraya kadar diyorsun yani öyle mi Süleyman Yalın?" derken Süleyman Bey kadehine rakısını koyup eline aldı ve

herkesin kadehini doldurmasını bekledi. Boş kadehler ise bu sırada masada ilerleyip, herkese ulaştı.

"Masanın sakisi Toprak ama onu rahatsız etmeyelim... Armağan!" demesiyle Toprak'tan sonra masanın en küçüğü olan Armağan ayağa kalktı ve bardaklara rakı koymaya başladı. Sıra Bergüzar'ın kadehine geldiğinde elindeki şişeyi ona verip "Sendeki yara kimsede yok!" diye fısıldadı ve yerine oturdu.

Bergüzar rakıyı kadehin yarısını geçene kadar doldurduktan sonra durdu. Tomris ise üstüne su ekleyip ona göz kırpmıştı. Süleyman kadehini kaldırıp Bergüzar'a uzun uzun bakarken, Alparslan dikkatle onları izliyordu. Resmen gözleriyle konuşuyorlardı ve bir dakikanın sonunda yine birbirlerine bakmaya devam ederken kadehlerini tokuşturdular. Saatler ilerledikçe kadehler ardı ardına devrildi. Süleyman, Neşe ve Suna bir süre sonra onları yalnız bırakıp istirahate çekildiler. Bergüzar önündeki kadehe bakarken, Alparslan da çaktırmadan ona bakıyor, yüzünü, mimiklerini dikkatle inceliyordu. Bütün akşam boyunca iki doğru tahmininden biri olan gamzelerini görebilmek için uğraşmıştı ama başaramamıştı. Çünkü karşısındaki kadın gülmüyor, sadece tebessüm ediyordu. Tıpkı kendisi gibi... Onunla daha fazla karşı karşıya kalmaya dayanamayan Alparslan ayaklanınca Bergüzar dışındaki herkesin gözleri ona döndü.

"Hepinize iyi geceler. Ben otele gidiyorum!" demesiyle Bergüzar da gözlerini ona çevirmişti.

"Saçmalama abi, otel nereden çıktı?"

Alparslan sıkılgan bir şekilde nefes alıp "Hiç kimsenin rahatını kaçırmak istemiyorum!" derken gözleri Bergüzar'ın gözlerine odaklanmıştı.

Salonun çıkışına ilerlediği sırada Bergüzar duyduğu sözlerin öfkesiyle bir anda konuşmaya başladı. "Benim tanıdığım Alparslan kibrini, gururunu bir kenara bırakmış, derdini açıkça söyleyen bir adamdı. Anne ve babasına evlat

kardeşlerine abi, bana iyi bir koca, iki çocuğunun ise kahramanı bir babaydı!" Bir an sustu ve dikkatle onun tepkilerini izledi.

Alparslan yavaşça yüzünü yüzüne dönerken, hüzünlü ve öfkeli bakışlarını gizleyememişti.

"Sen kimsin? Ben seni tanımıyorum?" duyduğu sözlerle öfkesi ve hüznü birbirine karıştı. Tabii ikisi de alkolün verdiği cesaretle konuşacak gücü buldukları için, sözlerinin nereye gideceğini hesaplamıyorlardı.

"Ben... Hatırladığım kadarıyla iki ay önce sevdiği kadını kaybetmiş, onun acısında kaybolmamak için hayatta kalmaya ve dik durmaya çalışan Alparslan'ım!"

Tokat gibi gelen cevapla herkes, en çok da Bergüzar şoka uğramıştı. Atilla ve Ertuğrul ayaklanıp "Abi yapma!" dedikleri anda "Neyi yapamayayım lan! Kafamın içi bomboş... Bir uyanıyorum on üç sene öncesindeyim ya da siz on üç sene sonrasındasınız. Karşımda bir kadın var. Onun karım olduğunu söylüyorsunuz! Ne yer, ne içeri, ne sever, ona nasıl âşık oldum, ya da oldum mu bilmiyorum!" demesiyle Bergüzar bir kez daha sarsıldı.

Yerinden kalkıp ona doğru yavaşça ilerlerken "Devam et, kus öfkeni!" dedi.

Alparslan ise bunu bekliyormuş gibi yeniden bağırmaya başladı. "Ben daha onu tanımıyorum. Bu yetmezmiş gibi iki küçük çocuğun nefret dolu sözleriyle ve bakışlarıyla azap çekiyorum. Hatırlamıyorum! Ne seni, ne çocuklarımı! Ne de sizleri, hatırlamıyorum," derken odadaki diğer aile bireylerine baktı.

"Bunun bir anda olmasını hiç kimse beklemiyor ama kimse senin gibi de pes etmiyor. Savaşmadan kazanamazsın. Uğraş verip, ter dökmeden elde edemezsin! Konuştuğunda kalp kıran sözler söyleyerek ya da tek kelime etmeyip susarak bizleri tanıyamazsın. Tanımadığın insanları da hatırlayamazsın. Hatırlamıyorum deyip gönül

kanatana kadar, geçmeyen izler bırakana kadar tanımaya çalışsana. Aylar oldu, hatırlamadın zaten. Bir de yeniden tanışmayı denesene."

Bir an durdu ve soluklandıktan sonra sözlerine devam etti. Ama bu seferki sözleri en az Alparslan'ın ki kadar can acıtıcıydı. "Sen sevdiğin kadının acısını çekip, yasını tutmaya devam et. Fakat bir gün beni ya da çocuklarını merak edersen, gelip sorabilirsin!" deyip omzunu onun göğsüne vurduktan sonra evin kapısına ilerledi. Bir anda durup yeniden ona döndü ve ekledi.

"Kimi sevdiğin, kimin yasını tuttuğun umurumda değil. Sadece çocuklarımı üzme yeter. Onun dışında ne hâlin varsa gör." Gözlerini ondan ayırıp merdivenlerin tepesinde konuşmayı dinleyen Süleyman ve Neşe'ye baktı. "Çocuklar uyumuşlardır. Uykuları bölünmesin. Bu gece burada kalsınlar," dediği gibi evden çıktı ve kendi evine ağır ağır ilerledi. Kapısının önündeki korumaların kendisine selam verdiğini görse de tepki verecek hâli yoktu ve doğruca evine girip, yatak odasına ilerledi. Odaya girip yatağa bakmaktan kaçınarak banyoya kendini attı ve giysilerini bile çıkarmadan soğuk suyun altına girdi. Bedeni soğuktan zangır zangır titrerken gözyaşlarını akıtmamak için tüm gücünü harcadı.

"Ağlamayacaksın. Seni tanımıyor. Onun için ağlamayacaksın!"

Bir süre sonra soğuğa daha fazla dayanamayacağını anlayıp sudan çıktı. Kıyafetlerini çamaşır sepetine fırlatıp bornozunu giydiği gibi giyinme odasına ilerledi ve üstünü giyindi. Bedeni kadar soğuk olan yatağa girmesiyle gözleri yorgunluğuna dayanamayıp kapandı.

Günün aydınlanmasıyla gözleri yavaşça aralanan Bergüzar, bedenindeki ağrıların, halsizliği ve gözlerinin yanmasının ne anlama geldiğini biliyordu. Dün gece buz gibi suyun altında geçirdiği uzun dakikalar ona hastalık olarak geri dönmüştü. Zaten düşük olan vücut direnci buna

daha fazla dayanamayıp, isyan etmişti. Herkes, her şey isyan ediyor, bir tek Bergüzar edemiyordu. Bugüne kadar taş olsa orta yerinden çatlardı ama Bergüzar nasıl olduğunu anlayamadığı bir şekilde hâlâ güçlü olduğu yalanına kendini inandırıp, ayakta kalmayı başarıyordu. Yataktan resmen bedenini kazıyarak çıkmayı başardığında doğruca giyinmek için giysi odasına ilerledi. Bedenini taşıyamıyor, sürekli titriyordu. Başındaki ağrı o kadar büyüktü ki gözlerinin içini kıpkırmızı yapmıştı. Aynadaki yansımasına bakıp yüzünün beyazlığını gördüğü anda kendinden korktu. Kendini tanımakta güçlük çekerek, yüzüne renk gelmesi için azıcık makyaj yaptı. Bu sefer makyaj bile onu kurtaramamıştı ama yapacak bir şeyinin olmadığını kabul edip odadan çıktı. Çocukları uyandırmak için odalarına yöneldiği sırada aklına gelen şeyle durup, direk aşağı indi. Kahvaltı masasının hazır olmadığını görünce mutfağa ilerleyip Emine Hanım'ın yanına gitti.

"Günaydın!" Sesini duymasıyla bir an duraksadı. Emine Hanım da onun sesiyle korkarak kendisine dönmüş, şaşkınlıkla bakıyordu.

"Kızım! Sana ne oldu böyle? Şeytan görmüş gibi bembeyazsın."

"Yok bir şeyim. Ben iyiyim de, çocuklar gelmediler mi?"

Emine ona dikkatlice bakarken "Süleyman Bey seni kahvaltı için beklediklerini söyledi," demiş, Bergüzar ise evin kapısına ilerlerken "Tamam," deyip bahçeye çıkmıştı. Süleyman ve Neşe'nin evine ilerlerken ayaklarını resmen sürüyor, bedenini taşımakta güçlük çekiyordu. Kapıyı çalıp açılmasını beklerken derin bir nefes aldı fakat boğazında hissettiği acıyla gözlerinin dolmasına engel olamadı.

Kapıyı açan Tomris gülümseyerek "Günaydın güzellik!" deyip ona yol verirken, Bergüzar içeriye ilerledi. Tomris ise onun hâlinden bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Sen iyi misin? Hasta gibi görünüyorsun!"

Onu duymazdan gelip, kahvaltı masasında oturan ailesine baktı. Alparslan masanın diğer ucunda oturuyor ve gözlerini tabağındaki yiyeceklerde gezdiriyordu.

"Günaydın kızım!" diyen Süleyman Bey yanlış anlamasın diye konuşmak zorunda olduğunu bilen Bergüzar, az sonra kopacak curcunaya kendini hazırlayıp "Günaydın!" diye fısıldadığı an çocuklar ve Alparslan dâhil herkesin başı bir anda kalktı ve gözleri üstüne kilitlendi.

Suna Hanım çatık kaşlarla yerinden kalkıp, kendisine yaklaşırken ellerini kaldırıp, kendisine dokunmasını engelledi. "İyiyim. Bir şeyim yok! Lütfen yemeğine devam et Suna anne!"

Suna Hanım olduğu yerde durup, Neşe ve Süleyman'a bakarken Bergüzar gözlerini sakin olmaya çalışarak kapatıp açtı.

"Madem iyisin, yani öyle diyorsun. Tamam! Otur!" Süleyman'ın sert bakışları yüzüne resmen çivilenmişti. Daha önce kendisine böyle baktığını hatırlamayan Bergüzar huzursuzca "Size afiyet olsun. Şirkete geçmem lazım!" dediği anda Süleyman Bey'in gür sesi evi inletti.

"Sözümü ikiletme Bergüzar!"

Bir anda odanın içi buz gibi oldu. Kimse nefes almıyor hatta gözünü bile kırpmıyordu. Bergüzar masaya yaklaşıp tek boş yerin Alparslan'ın yanı olmasına içinden söylenerek sandalyeyi çekip oturdu.

"Kahvaltınız bittiyse okula geç kalmayın!" Bu sefer dedelerinin sözleriyle harekete geçen çocuklar oldu. Hepsi sessizlik içerisinde ayaklanıp anne ve babalarını öpmek için yönelirlerken Ayaz ve Yadigâr el ele evin kapısına ilerlediler.

"Sadullah ve Nazlı!" diyen dedelerinin sesinin duyulmasıyla oldukları yerde durdular. Nazlı, dedesine dönerken, Ayaz kılını bile kıpırdatmıyordu. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalışan Süleyman, yeniden "Sadullah Ayaz!" dedi ama Ayaz yine ona dönmedi.

Bergüzar, oğlunun üstüne kitlenen gözlerini bir an bile kırpmadan elini kaldırıp öfkeyle masaya öyle bir çarptı ki Alparslan şok olmuş halde ona bakmıştı. Anında yerinden fırlayıp, kapıya ilerleyen oğluyla kızının önünde durdu.

"Siz ikiniz! Bir daha sözüme ya da başka bir büyüğünüzün sözüne karşı gelirseniz hiç hoş şeyler olmaz! Anladınız mı beni?" diye bağırmasıyla hem Ayaz, hem de Yadigâr'ın ayakları yerden kesilmişti. Daha önce annelerinin onlarla bu şekilde konuştuğunu, hele ki bağırdığını bilmedikleri için yaşadıkları korku da bir o kadar büyük olmuştu.

"Okulda bir kişiye bile ters cevap verdiğini duymayacağım. Yaşadıklarınızı küçümsemiyorum ama unutmayın ki dünya sadece sizin etrafınızda dönmüyor. Yalnızca sizin için değil, bütün aile için zor bir süreç bu. Artık şu naz yapma olayına son verin," demesiyle kapıyı açıp "Akşam yemekte üçünüzü de masada göreceğim!" demesiyle Alparslan'a baktı ve evin kapısını menteşesinden sarsacak şekilde çarpıp çıktı.

Alparslan duruma öylesine şaşırıp afallamıştı ki onun sözlerini idrak edemeden, yerinden sökercesine kapattığı kapıya baktı. "Az önce o, bana ne yapmam gerektiğini mi söyledi, yoksa bana mı öyle geldi?"

Süleyman oğluna dönüp "Aile olarak ve ebeveyn olarak yapmanız gerekeni söyledi. Geçmişini hatırlamaman o çocukların senin çocuğun olduğu gerçeğini değiştirmez. Umarım her şeyi hatırladığında büyük pişmanlıklar yaşamazsın aslanım! Daha önceki gibi," deyip masadan kalktı ve bahçeye çıktı.

"Babam daha önce diyerek ne anlatmak istedi?" derken gözleri kardeşlerinin üstündeydi.

"Bu senin ilk Bergüzar'a çektirişin değil demek istedi," diyen Atilla'nın gözlerinde öfke pırıltıları oynaşıyordu.

"Ne yaptım? Neden yaptım?" Sesindeki öfke açıkça belli oluyordu ama kardeşlerinin sorulara verecek cevapları yoktu.

"Bunları bize değil Bergüzar'a sor!" diyen Tomris dosyalarını alıp masadan kalkarken "Öğleden sonra Bergüzar'ın da katılacağı bir toplantımız var. Hatırlatayım dedim!" diyerek mesajı doğru kişiye iletti ve odadan çıktı.

Bergüzar ise bu sırada bir başka toplantıda yer alıyor ve konuşmaları zor da olsa takip ediyordu. Asistanı Irmak, onun için notlar alırken o ise konuşma yapan kişileri dinlemeye devam etti. Toplantının son bulmasıyla zorla yerinden kalkıp odasına geçti. Başındaki ağrı sabah yaşanan olaylarla iyice çığırından çıkmıştı. Ağrı nedeniyle gözlerinden akan yaşlar sanki vücudunun ona karşı başlattığı isyanın gözle görülür hâli gibiydi. Gözyaşlarını usulca silip önündeki işlere baktı. Bu sırada Irmak elinde sıcacık bir bitki çayıyla yanına gelerek nasıl olduğunu sordu ama kötü olduğu belli oluyordu.

Saatler ilerledikçe Bergüzar'ın durumu ağırlaştı ama inadı tutmuştu bir kere. Yalın Holding'le olan toplantıya girmeden eve gitmeyeceğini söyleyip saate bakmaya başlamıştı. Toplantı saati geldiğinde ofisinden çıkıp asansöre ilerledi. Şirketin ana girişini kullanmak yerine yer altı otoparkına inip, Yalın Holding'in binasına çıkan asansöre ilerledi. Asansöre binip tuşa bastı ve kapıların kapanmasıyla asansör harekete geçti. Yönetim katına adım attığı an başının deli gibi dönmesiyle yanındaki duvara tutunup güç almaya çalıştı. Alparslan'ın asistanının kendisine doğru hızla yaklaştığını fark edince toparlanmaya çalışıp derin bir nefes aldı.

"Bergüzar Hanım, iyi misiniz? Yardım etmemi ister misiniz? Şöyle oturun lütfen!" derken çoktan onu tutmuş ve bekleme alanındaki koltuklara oturtmuştu.

"Alparslan Bey'e haber..."

Bergüzar kapattığı gözlerini açıp "Sakın!" diye fısıldadı. "Sakın kimseye haber verme."

Genç kadın anladığını belirterek başını salladı ve ona bir bardak su getirmek için yanından ayrıldı. Bergüzar, oturup soluklanınca ve suyunu da içince biraz daha iyi olduğunu hissederek ayağa kalktı. Ayağa kalktığında bir an yer ayağının altından kayar gibi oldu ama hemen toparlandı.

"Teşekkür ederim. Bu, aramızda kalsın lütfen!"

"Rica ederim Bergüzar Hanım, ne yaptım ki," diyen kadına tebessüm ederken gözü saate takıldı. Toplantıya on beş dakika gecikmişti. Olabildiğince hızlı adımlarla toplantı odasına ilerledi. Kapıyı çalıp içeri girdiği gibi yerine ilerlerken kendi kendine iki kez tökezledi. Durumu fark eden Alparslan başını kaldırıp ona dikkatle bakarken kaşının biri havaya kalkmıştı.

"Gecikmenizin mantıklı bir açıklaması vardır sanırım Bergüzar Hanım!"

Kendisine dikkatlice bakıp bedenini süzen gözlerine bakmadan yerine oturan Bergüzar arkasına yaslanıp "Yok!" demekle yetindiğinde, Alparslan gözlerini karşısında oturan kadına dikmişti. Bekletildiği için sinirlendiğini belli oluyordu ve Bergüzar'ın cevabıyla siniri iyice artmıştı. Toplantı daha ilk anından gergin olacağının sinyalini verirken devamı da kimseyi yanıltmadı. İki saatin sonunda Alparslan "Ben Bergüzar Hanım gibi düşünmüyorum ve buna itiraz ediyorum!" dediğinde Bergüzar'ın gözlerinde oynaşan öfke parıltılarını gördü.

"Şansa bakın ki ben de Alparslan Bey'in düşüncesine katılmıyorum ve itiraz ediyorum!" derken elindeki kalemi sinirle masaya vurmaktan kendini alamamıştı.

Toplantı odasında sessiz sessiz oturan Atilla, Tomris ve Ertuğrul ise kopacak kızılca kıyamet için kendilerini hazırlamaya çalışıyorlardı. İkili arasında dakikalarca süren ve gitgide kızışan tartışmayı noktalayan şey Alparslan'ın Bergüzar'a öfkeyle "Esmer!" demesi oldu.

Atilla, Ertuğrul ve Tomris onlara bakarken Bergüzar hızla oturduğu tekerlekli koltuğu geriye itti ve odadan çıktı. Alparslan, onun gözlerinde ilk kez bir duygu görmüş olmanın şaşkınlığını yaşarken, onu neyin bu hâle getirdiğini merak ederek kardeşlerine döndü.

"Birbirimize onca şey söyledik alınmadı da, esmer dememe mi bozuldu şimdi bu kadın?"

Sözleriyle Tomris'in bile gözleri dolmuştu. Abisinin neden böyle yaptığını, neden Bergüzar'la normal iletişim kurmak varken durmadan ateş püskürdüğünü anlamıyordu. Hayal kırıklığıyla başını sallayıp yerinden kalktı ve dosyalarını topladı.

"Ben Bergüzar'ın yanına gidiyorum."

Odadan çıkmak üzereyken abisinin "Ne oluyor ya?" diye soran gamsız sesiyle durdu ve omzunun üstünden baktı.

Bu sırada elindeki kalemi ağır ağır çeviren Ertuğrul, Alparslan'ın sorduğu soruya cevap hakkını Atilla'ya bırakmıştı. Atilla'nın bir fısıltı gibi "Sen Bergüzar'ı Esmerim diye severdin!" demesiyle sinir bozucu yüz ifadesi, ifadesizleşti.

Odanın kapısında öylece duran Tomris, abisinin içten içe pişmanlık yaşadığını biliyordu ama diline kadar gelenleri de yutmaya niyetli değildi.

"Öfken neye kime bilmiyorum ama bildiğim bir şey var. O kadın zaten çok acı çekti, daha fazla acı çektirir ve canını yakarsan karşında beni, hatta hepimizi bulursun."

Alparslan duyduğu sözlerle şaşırıp kalmış, kız kardeşine öylece bakıyordu.

"Bu oyun değil, sinirlerini bozup durduğun kadın da senin oyuncağın değil. Hatırlamıyorsan bile nazik davran. Nezaket dolu biri olmayı da unutmamışsındır herhalde. O ya da biz, sana anlayışlı olmaya çalışıyorsak keyiflerinden, senin olur olmaz sözlerini duyup kalbimizin kırılması hoşumuza gittiğinden değil. Hatırlamıyorsun, o zaman

tanımaya çalış. Sadece karını, çocuklarını değil. Bizleri de tanımaya çalış, çünkü on üç yıl önceki gibi değiliz. Senin hatırladığın hallerimizin üstünden çok sular akıp geçti ve bizler büyüdük. Kendi ailelerimizi kurduk. Eş olduk, anne baba olduk. Lütfen ağzından çıkan sözü de atacağın adımı da düşünerek at. Biz sana yardımcı oluyoruz, sen de bizlere yardımcı ol Alparslan Bey!"

Kapıyı çarpıp giderken ardında buz gibi olmuş bir adam bırakmıştı. Aklındaki kız kardeşiyle karşısındakinin aynı olmadığını görmek, söylediği sözlerin ağırlığını hissetmek garipti. Elinde büyüyen kız kardeşinden duyduğu ve haklı olduğunu bildiği sözler yüzünün rengini değiştirmiş, al al olmasına sebep olmuştu. Kendinden küçüklere abi olmaya alışıkken onlar tarafından hizaya getirilmek utandırmıştı.

Yemek masasında süren sessizliği bozan Ayaz oldu. Babasının her zaman oturduğu boş yere bakarken "Hani bu akşam birlikte olacaktık?" diye sordu.

Bergüzar ise ne ona, ne de o boşluğa bakıyordu. Gözleri önündeki tabağın yanına işlenmiş yaldızlı desenlerde dolaşırken "Kimseye zorla bir şey yaptıramayız Ayazcığım... Bu babanız bile olsa," derken sesinin iyice gittiğini fark edip, ilaç içebilmek için önündeki çorbadan birkaç kaşık aldı. Fakat daha fazlasını midesi almayacak olunca masadan kalktı.

"Çocuklar, ben biraz uzanacağım. Eğer uyursam, Saadet ablanızı üzmeden tam vaktinde yataklarınızda olun."

İkisini de başlarını üstünden öpüp üst kata yöneldi. Merdivenlerin tırmanmak o kadar zordu ki ellerini korkuluklara kenetleyerek yatak odasının olduğu kata varmayı başardı ve odasına girip yorgun bedenini yatağa bıraktı.

Ertesi sabah, ondan sonraki sabah ve ondan sonra ki... Günler böyle geçerken Alparslan hâlâ bir şey

hatırlayamıyordu. Psikologlarla yaptığı görüşmeler, hipnoz tedavisi... Hiçbiri yanıt vermiyor, bu durum ise adamı daha da saldırgan, öfkeli ve huysuz birine döndürüyordu. Çocuklar hâlâ onunla konuşmuyor, hatta yanına bile yaklaşmıyordu. Alparslan ise herkesin sözüne, anlatmaya çalıştıklarına rağmen bozuk plak misali "Hatırlamıyorum," diyor başka da bir şey demiyordu.

Bu sırada güzel olan tek şey ise Toprak'ın doğum yapması ve sağlıkla kızını dünyaya getirmişti. Arda'yla birlikte karar verip adını Işıl koydukları kızlarının, ailelerine yeniden ışığı, ışıltıyı getirmesini umut etmişlerdi.

Bergüzar evinin salonunda oturmuş önündeki dosyalarla cebelleşirken kapının çalmasıyla yerinden fırladı. İşlerine o kadar dalmıştı ki kapı sesi korkmasına neden olmuştu. Yerinden kalkıp kapıyı açtığı an karşısında gördüğü kişiye bakıp kaldı. Onu görmeyi beklemiyordu. Bunca aydan sonra, bir kez bile merak edip gelmediği, eşiğinden içeri adım atmadığı evinin kapısında olması iyi miydi yoksa kötü mü bilemeyen Bergüzar, şüpheyle fısıldadı.

"Alparslan?"

"Rahatsız etmedim umarım!" derken gözleri bir an Bergüzar'ın üstündeki geceliğe takıldı. Tek hamleyle içeri girip kapıyı kapattı ve gözlerine sinirli sinirli baktı.

"Kapının önü, bahçenin her yeri koruma doluyken, gecenin bir vakti çalan kapıyı böyle mi açıyorsun?"

Bergüzar karşısındaki adamın bu öfkesine bir an anlam veremeyip, ne dediğini anlamak için üstüne baktı ve aklı başına geldi. Çalışırken üstündeki sabahlığı çıkarıp koltuğun üstüne atmıştı. İşin en ilginç yanı da şu an onun karşısında poposunu zar zor örten şortu, göbeğini ve sırtında dövme olan kısmı açıkta bırakan askılı üstüyle öylece kalakalmış olmaktı. Alparslan'ın gözleri üstünde dikkatle gezinirken, göbeğindeki *piercinge* takılınca Bergüzar'ın gözlerinde merak pırıltıları oynaştı. Her zaman hoşuna giden bu ayrıntıya

tepki verip vermeyeceğini düşünürken, Alparslan'ın bir adım geri giderek uzaklaşması beklemediği bir hareketti.

"Biraz... Konuşabilir miyiz?" dediği gibi ardına bile bakmadan salona ilerledi. Bergüzar birkaç saniye ona arkasından baktıktan sonra derin bir nefes alıp salona girdi. Alparslan şöminenin önüne yürüyüp, yanan ateşi izlerken Bergüzar koltuğun üstündeki sabahlığına uzanmış, üstüne geçirmek için hamle etmişti. Fakat farkında olmadan Alparslan'a sırtını dönmüş ve o muhteşem dövmesini görmesini sağlamıştı. Adam birkaç saniye içinde sabahlığın altında kalan dövmenin olduğu yere dikkatle bakarken Bergüzar'a yaklaştı ve tam arkasında durdu. Bergüzar onun bedeninin varlığını hissederek gözlerini kapatırken ensesine değen parmaklar sabahlığını yavaşça omuzlarından aşağı indirdi.

"Hiçbir erkek, karısının bedeninde bu kadar güzel duran bir dövmeyi unutamaz sanırım... Fakat ben hatırlayamıyorum!" fısıldayarak söylediği her kelime Bergüzar'ı cayır cayır yakıyordu.

Saçlarını topuz yapmak için kullandığı kalemin bulunduğu yerden usulca çıkarıldığını hissederken nefesinin kesileceğini sandı. Alparslan, kalemi çekmesiyle dağılarak aşağı doğru salınan saçların yüzüne değişini ve sakallarına dokunuşunu hissettiği anda irkildi. Burnunu kadının boynuna gömüp kokusunu ağır ağır, hatırlamak ister gibi içine çekerken ciğerleri alev alev yandı sanki.

"Esmer..."Bergüzar'ın gözlerinden bir damla yaş sessizce döküldü.

"Hatırlamak için çok uğraştım ama olmuyor. Yapamıyorum... Bu durum bizden çok çocuklarımızı paramparça ediyor. Onların öfkeli bakışları canımı yakıyor," derken Bergüzar bu konuşmanın nereye gideceğini anlamıştı. Zar zor nefes alıp onu en kıymetli şeyiymiş gibi tuttu.

"Hatırlamak yerine sevmeye çalışsaydın belki bu hâle gelmezdik... Aklından silinmiş olabiliriz ama kalbin hâlâ

sevdiğim adama ait." deyip susarken Alparslan'ın aldığı kesik kesik nefesleri dinledi.

"Senin gibi güzel bir kadın..." Bergüzar onu dinlemeye daha fazla dayanamayacağını anlayıp "Ne söyleyeceksen hemen söyle!" diye fısıldadı. Bunu yüksek sesle söylemeye cesareti de gücü de yoktu.

"Boşanalım!"

İşte hayatında Alparslan'ın ağzından duyacağına hiç inanmadığı o sözü duymuştu. Sabahlığını düzeltip, buz gibi olan bedenini zorla hareket ettirerek ona döndü. Bir kez akan gözyaşlarını durdurmuyordu. O görecek diye saklanmıyordu. Kahve ve yeşil gözler hayal kırıklıklarıyla birbirini bulduğunda Bergüzar parmak uçlarını onun sakallı yüzüne dokundurdu. Avuç içlerine batan sakalları umursamadan yüzünü aylar sonra severken, Alparslan gözlerini yavaşça kapattı ve bir damla yaş süzülüp tam Bergüzar'ın kalbinin üstüne düştü. Ayak parmakları üstünde hafifçe yükselip dudaklarını onun dudaklarına dokundurduğu an yüreği alev aldı sanki.

Biraz tereddüt dolu da olsa Alparslan'ın elleri de onun yüzünü sımsıkı tutmuş, dudakları ona eşlik ediyordu. Öpmüyor, sadece birlikte soluk alıyorlardı. Alparslan'ın elleri yüzünden omuzlarına ilerlevip sabahlığı omuzlarından aşağı itti. Ardından da bir eli göbeğindeki *piercing*'e değen ise dövmesine dokundu. Bergüzar bir an soluğunu tutup gözyaşlarıyla onun bu yaptığına gülümsemiş Alparslan durmuşsamıştı.

"Bu yaptığım, hâlâ aynı Alparslan olduğunu kanıtlıyor aslında. Seninle son kez sevişmeyi çok istedim ama sen başka bir kadını sevdiğini söylerken bunu kendimde yapamam. Madem öyle olmasını istiyorsun... Boşanalım!" dedi. Birkaç adımda ondan uzaklaşıp yüzüne bakmaktan kaçınarak "Sadece çocuklar kendilerini toparlayana kadar bekleyeceğini istesem." demişti.

Alparslan başını sallayıp "Tabii ki... Bundan sonrası sadece onların iyiliği için olacak," deyip son kez gözlerine baktı ve evin kapısına yöneldi. Bu sırada üst kata uzanan merdivenin duvarında asılı olan fotoğraf çerçevelerini görüp durakladı ve oraya doğru yürüdü. Küçük karelerden oluşan, yüze yakın fotoğrafları bakarken Bergüzar onu sessizce izliyordu. İtalya, Amerika, Fransa, Avustralya gibi birçok ülkede çekilmiş fotoğrafları, ülkelerinde gezdikleri şehirlerin fotoğrafları takip ediyordu. Ankara, İstanbul, Muğla, Şanlıurfa, Trabzon... Alparslan gezmeyi seven bir adam olduğunu bile bilmiyordu. Onun bildiği tek şey Ankara'daki o koca şirkette çalışmak, çalışmak ve çalışmaktı. Fotoğraflara bakmaya devam ederken kendi düğünlerini, kardeşlerinin düğünlerini, çocuklarının doğumlarını, Bergüzar'ın kocaman göbeğiyle verdiği hamilelik pozlarını görmüştü. Duvarda O kadar çok anı vardı ki... Alparslan hepsine tek tek dakikalarca baktı.

"Bu eve daha önce neden girmediğimi şimdi anladım galiba... Gülmeyi bilmeyen bir Alparslan olarak bu kapıdan girmem sizlere haksızlık. Ben... Ben hiç böyle güldüğümü bilmiyorum. Hatırlamıyorum!"

Bergüzar yavaşça ona yaklaşıp yaşlı gözlerle gülümseyerek yüzüne baktı ve yanağını hafifçe okşadı. "Ama ben biliyorum..."

Alparslan duvardaki fotoğraflara ve karşısında duran kadına baktı. "Niye kabul ettin? Boşanmayı!"

Sorusuyla Bergüzar yine gülümsedi. "Çünkü artık senin üzgün görmek istemiyorum. Her geçen gün daha da üzüldüğünü biliyorum. Ben, senin ömrüne yük olmak için evlenmedim Alparslan. Seninle bir ömrü paylaşmak, mutlu olmak, her zorluğu aşmak için evlendim. Fakat bu gün o zorluğun kendim olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Sana kızgın ya da kırgın değilim. Yüzünü güldürmek, onunla birlikte gülmek, mutlu etmek ve mutlu olmak

için evlendiğim adamın üzulduğünü görmeye daha fazla dayanamam. Onun için kabul ettim," deyip bir an sustu ve zar zor yutkunarak sözlerine devam etti. Fısıltıyla "Çünkü sen olsan da olmasan da ben hep seni seveceğim," derken gözlerinden aralıksız inen yaşlara daha fazla dayanamayan Alparslan kollarını ona sararken, gözyaşlarının gömleğini ıslattığını hissediyordu.

"Bir insan böyle sevebilir mi?"

Bergüzar'ın dudaklarından kopan iç çekiş, yüreğini paramparça ederken kulağına söylenen sözleri dinledi. "Sen bir de kendini görseydin..."

Sözleri Alparslan'ın bile direncini kıran son sözler olmuştu. Dakikalarca birbirlerine sarılıp ağladılar. Bergüzar severek ayrılmanın acısını yaşarken, Alparslan hatırlayamadığı her ânına, unuttuğu on üç yılına ve kolları arasında tuttuğu kadına ağlıyordu.

Uzun süre sonra birbirlerinden ayrılıp evin kapısına geldiler ve son kez gözleri buluştu. Bu sırada Bergüzar sol yüzük parmağındaki alyansı ve sağ yüzük parmağındaki kendine özel hazırlanan yüzüğü çıkarttı. Alparslan da uyandığı günden beri yabancı hissettiği için takmaktan kaçındığı ve sadece toplu ortamlarda kullandığı alyansını parmağından çıkarttı. Karısının uzattığı yüzükleri usulca alırken "Elbet bir gün buluşacağız," diyen Alparslan'ın sözlerini Bergüzar tamamladı.

"Bu böyle yarım kalmayacak..."

20. BÖLÜM

Alparslan ve Bergüzar'ın yaptıkları konuşmanın üstünden günler geçmişti ve bu sürede hiç karşılaşmamışlardı. Alparslan o günden beri evinden çıkmamıştı. Sitede boş duran evlerden birine yerleşmiş, yalnızlığın zarip hüznüyle baş etmeye çalışıyordu. Günlerdir avuçlarında tuttuğu yüzüklere bakarken gözünden akan yaşlara engel olmadı. Kendisini böylesine seven bir kadına acı çektirdiği için duyduğu öfkesiyle baş edemiyordu. Tedaviler, ilaçlar hiçbiri işe yaramıyor, tek bir anısını bile hatırlayamıyordu. Bergüzar ve çocukların canını nasıl yaktığının farkındaydı ama onun da canı yanıyordu. Bir boşluğun içerisinde oradan oraya sürüklenirken, değişen her şeye adapte olmaya çalışmak çok zordu. Gözlerini kapatıp ağrıyan başını ovuştururken birkaç gün önce kardeşleriyle yaptığı konuşmayı hatırladı.

Hatırlamıyorum diyorsun. Başka da bir şey demiyorsun abi. Tamam, hepimiz hatırlamadığını biliyoruz. Durumun ne kadar zor olduğunun da farkındayız ama... Hatırlamıyorum demek yerine, karını ve çocuklarını tanımaya çalışsan belki her şey daha kolay olur. Onlardan kaçmak, saklanmak yerine yeniden tanışsana." İşte bu sözler Ertuğrul, Atilla ve Tomris'e aitti. Hem kardeşlerinin, hem Bergüzar'ın o gece söylediği sözleri çok düşünmüştü ve hepsinin söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu anlamıştı. Anlaması biraz zamanını almıştı ama anlamıştı. Hatırlamanın dışında asıl yapması gereken, yeniden sevmeyi öğrenmekti ve Alparslan bunu öğrenmeye başlayalı birkaç gün oluyordu.

Kafasındaki zamanı rafa kaldırıp, şimdiki zamana odaklanmaya çalışarak uyandığı gün, en şık takım elbiselerinden birini giydi, kravatını bile özenle bağlayıp evinden çıktı. O gün o evden çıktıktan sonra yaptığı tek şey Bergüzar'ı ve çocukları uzaktan uzağa izlemek olmuştu. Bergüzar'ın iş yerinde ve aile arasındaki davranışlarını, oturup kalkmasını, konuşmasını izlemişti. Bir de merakına yenik düşüp onun eğitim ve iş hayatındaki geçmişini araştırmıştı. Doçent Doktor unvanına sahip bir akademisyen olduğunu görünce hem şaşırmış, hem hayranlık duymuştu. Farkına bile varmadan yine onun zekâsından, çalışkanlığından etkilenmişti. Güzelliği ise zaten su götürmez bir gerçekti. Güzel kadındı, etkileyici, insanı kendine çeken bir yanı vardı. Arada tebessüm ederken yakaladığı kadının çok merak ettiği gamzelerini ise daha görme şansına erişememişti.

İşte kendine çizdiği bu yolda yürüyüp, düşe kalka da olsa ilerlemeye çalışırken eve döndüğü bir akşam içinde doğuveren cesarete tutunup evden çıktı ve soluğu Bergüzar ve çocukların yaşadığı evde aldı. Aslında kendi evinde! Anlam veremediği, akıl erdiremediği ancak kalbini dolup taşıran bir his sürekli ona Bergüzar'ı görmesi gerektiğini fısıldıyordu. Bu yüzden sürekli onu izliyor, gözlemliyordu. Her gün daha fazla görmek, daha fazla tanımak isteği doğuyordu sanki. Çünkü boşanalım dedikleri o gece, kadının gözlerinde gördüğü şeyin ne olduğunu anlamıştı. Aşktı bu. Hem de öyle gelip geçici bir aşk değildi. O gururlu, dik duruşun altında yatan, ancak gözlerinden atamadığı, gözüyle, bir bakışıyla sevecek kadar büyüktü sevdası. Alparslan'ı o bakışları vurmuştu sanki. Hem de tam kalbinden. Hayran kalmıştı karşısındaki kadına. "Seninle son kez sevişmeyi isterdim," demişti. Sonra da Otuz üç yaşındaki Alparslan'la, kocası Alparslan'ı aldatmak düşüncesinden bile kaçmıştı. Aslında aynı adamdı, aynı beden, aynı kokuydu. Kim bilir o güne kadar tenleri, bedenleri

kaç kere bir olmuştu. Ama karşısında duran adamla kocasının aynı olmadığını biliyor, kocasını incitmeyi ise aklından geçirmiyordu. Bu sadakat de Alparslan'ı etkileyen, kalbinde anlamadığı o kıpırtıyı başlatan en büyük etkenlerden biriydi. İşte bu hislerle geldiği evin kapısını Emine Hanım'ın gülümseyerek açtığında içeri tereddütle girdi.

"Bergüzar burada mı?"

Emine Hanım ona gülümseyerek "Hayır oğlum, daha gelmedi," dedi ve ekledi.

"Ama çocuklar odalarında!" Alparslan usulca başını sallayıp çocukların odasına ilerlerken sırtından akan buz gibi teri hissediyordu. Emine Hanım ise ona arkasından bakarken aklına gelen şeyle "Soldaki ikinci kapı Ayaz'ın, üçüncü kapı Yadigâr'ın odası evladım!" diye ona seslendi.

Alparslan, Ayaz'ın odasının önünde durup bir süre cesaretini toplamayı bekledi. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı usulca çalıp Ayaz'ın "Girin!" demesiyle içeriye doğru başını uzattı.

"Ayaz... Biraz konuşabilir miyiz oğlum?" Oğlum... Ağzında yabancı durmuştu ama sadece ağzında yabancı durmuştu. Hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışırken çalışma masasının başında oturmuş bir şeylerle uğraşan Ayaz'a uzaktan baktı. Sesini duymasıyla kaskatı olan bedenini fark ederken, sabırlı olması gerektiğini kendine hatırlatıp odaya adım attı. Yavaşça Ayaz'ın yanına ilerleyip onun yanına sandalye çekti ve oturdu. Birkaç dakika sessizce varlığına alışmasını bekledikten sonra ne diyeceğini bilemese de söze başladı.

"Ben... Ben seninle tanışmak istiyorum," demesiyle Ayaz'ın şaşkın gözleri babasına dönmüştü.

"Ama bizi sen unuttun!"

Alparslan tereddüt etse de bir cesaretle elini oğlunun başına uzattı ve saçlarını usulca okşadı. "İsteyerek yapmadım babacığım. Özür dilerim. Size bunları yaşattığım için çok

üzgünüm," derken Ayaz'ın masada neyle uğraştığını fark etti ve anında gözlerine yaşlar doldu. Ailecek çekilmiş bir fotoğrafa bakıyordu.

"Mesela bu fotoğrafımızın nerede çekildiğini bana anlatarak başlayabiliriz," diye yeniden konuştu. Ayaz babasının gözlerinde gördüğü akmaya hazır yaşların gerçekliğine inanamayarak elini ona doğru uzattı ve gözlerine dokundu. Alparslan onun bu hareketiyle gözlerini kapatıp zar zor nefes alırken, yanaklarını ıslatan yaşları iki küçük el sildi. Bunlardan birinin Yadigâr'a ait olduğunu anlaması ise güç olmadı. Gözlerini yavaşça açıp karşısında duran iki küçük cana bakarken "Bana yardımcı olur musunuz?" diye sorduğunda Ayaz ve Yadigâr başlarını sallayıp bir anda boynuna atıldılar. Aslında çocukların böylesine küçük bir adım beklediklerini nasıl anlayamamıştı? Kendine kızarken aklına gelen şeyle buruk bir şekilde gülümsedi. Çünkü baba olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamadığı aklına gelince, gözünden bir damla daha yaş süzülüp çocuklarının saçına kondu. Ayaz ve Yadigâr onun dizlerine oturup başladılar tüm anılarını sırayla anlatmaya...

Akşam iş çıkışı eve gelen Bergüzar içeri girdiğinde kulağına dolan kahkaha seslerini duyunca şok oldu. Şaşkınlıkla Emine Hanım'a bakıp "Ne oluyor?" diye sorarken, kadının yüzündeki mutluluğu görmemek imkânsızdı.

"Salondalar!" Bergüzar usulca salona doğru ilerlerken "Kimler salondalar?" diye sordu ama gördüğü manzarayla hem cevabını aldı hem de ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Alparslan ve çocukların yüzleri krema içerisinde kalmıştı ve çocuklar babalarının o hâline bakıp katıla katıla gülüyorlardı. Bergüzar gülmemek için kendini sıkarken "Bensiz nasıl *Pie Face* oynarsınız?" diye salona girmesiyle Alparslan'ın şaşkın bakışlarının kendisini bulması bir oldu. Yerdeki sehpanın son boş kalan kenarına oturup dikkatle çocuklara baktığı anda aklı başına geldi.

"Alparslan... Bu şam şeytanları ne diyerek seni bu oyunu oynamaya ikna ettiler?"

Alparslan dikkatle Bergüzar'a ve çocuklara baktı ve kendine inanamayan bir ses tonuyla "Ben bu oyunu çok seviyormuşum!" demesiyle Ayaz ve Yadigâr'ın salondan koşarak kaçması bir oldu.

"Bu doğru değil, değil mi?" diye sormasıyla Bergüzar kahkahalarını daha fazla tutamadı ve katıla katıla gülmeye başladı. Başını "hayır" anlamında sallarken, ayağa kalkan Alparslan salonun girişinde kendisini gözetleyen iki çocuğa doğru hızla koşmaya başladı. Ayaz ve Yadigâr çığlık çığlığa bahçede koşularına devam ederken, yüzü kremadan görünmeyen Alparslan'ın dışarıya çıkmasıyla korumalar önce ufak çaplı bir şok yaşadılar. Ardından da gülüşlerini saklayabilmek adına başlarını onun aksi tarafa çevirdikleri an Alparslan'ın aklı başına geldi. Yüzü krema kaplıydı.

Bahçede resmen depar atan Ayaz, çoktan dedesinin evinin kapısına varmıştı. Ancak Yadigâr havuzun başında babasına bakıp gülmekle meşguldü ve Alparslan bunu fırsat bilerek ona doğru yöneldi. Nazlı Yadigâr'ın şen kahkahaları kulağında melodi gibi tınlarken, küçük kızın kendisinden kaçmak için havuza atlamasıyla şok oldu.

"Yadigâr!" diye ortalığı inleten sesi korkusunun kanıtıydı. Tam havuza atlamak için hamle ettiği sırada kendisini tutan Bergüzar'a endişeyle baktı.

"Bırakşana Bergüzar!"

Bergüzar onun bu hâline gülümseyip, havuzu gösterdi. Nazlı Yadigâr, havuzun soğuk suyuna rağmen gülerek içinde yüzüyordu. Alparslan bir kızına, bir de Bergüzar'a baktı.

"Bir buçuk yıldır dalış ve yüzme eğitimleri alıyor. Korkulacak bir şey yok. Aslında var," demesiyle sesi yükseldi.

"Yadigâr çabuk çık o sudan. Hasta olacaksın!"

✸

Alparslan duş alıp, üstünü değiştirdikten sonra çocuklarının daveti üzerine elinde bir demet çiçekle kapıyı çaldı. Bergüzar kapıyı açıp ellerinde çiçeklerle kendisine mahcup bir gülümsemeyle bakan kocasına baktı. Gülmemek için dudaklarını kemirirken "Elim boş gelmeyeyim dedim!" deyişiyle kadının yüzünde görülesi bir gülümseme belirdi ve Alparslan o çok merak ettiği gamzelerini ilk kez net olarak gördü.

"Hoş geldin. Çok kibarsın!" derken ellerindeki çiçekleri aldı. İçeri geçmesi için onun önünden çekildi. Alparslan'ın değişmeyen kendine has kokusu ve parfümü burnuna dolarken, gözlerini kapamaktan kendini alamamıştı. Çenesini hafifçe kavrayan parmaklar ve bir anda yanağına konan öpücüğün şaşkınlığıyla gözlerini aralarken "En çok beyaz gülleri seviyormuşsun. Çocuklar öyle dedi," diyen bin bir duyguya bürünmüş o sesi dinledi.

Alparslan yüzündeki çapkın gülümsemeyi gizlemeden yemek masasının hazır olduğu odaya geçerken, Bergüzar ardından öylece bakakalmıştı. Şaşkınlığını üstünden atıp, çiçekleri vazoya koyarak masaya geldi ve yerine oturdu. Aylar sonra hep birlikte yedikleri yemeğin ardından çocuklar uyumak için odalarına çıkarlarken Alparslan salona geçip oturmuştu. Bergüzar da birkaç dakika sonra elindeki şarap kadehleriyle içeri girip, kadehlerden birini ona uzattı ve onun oturduğu koltuğun diğer ucuna yerleşti.

"Çocuklar birçok şey anlattılar ama ben senden de bir şeyler dinlemek istiyorum... Bizimle ilgili..."

Bergüzar'ın gözleri bir anlık şaşkınlıkla Alparslan'ı buldu. "Emin misin?"

Alparslan ona tebessüm edip "Evet! Sanırım bu adımı atmak için geç bile kaldım," diye fısıldadığında Bergüzar derin bir nefes aldı.

"Senden hiçbir şeyi gizlemek istemiyorum."

Adamın yüzünde oluşan tereddüt açıkça belli oluyordu. "Gizleme o zaman!" dediğinde Bergüzar sözlerine zor da olsa başladı.

Tanıştıkları zaman yaşananları nasıl anlatacağının korkusu yıllar sonra yine yüreğine çöreklenmişti.

"2015 Yılının Nisan ayında Ender Açıktan'ın tehditleriyle senin yanında işe girmek zorunda kaldım!"

Alparslan elindeki kadehi sehpaya bırakırken yudumladığı içkiyi zorla yuttu ve şaşkınlıkla ona döndü.

"Ne?"

"Şşşş... Sadece dinle. Lütfen!" demesiyle başını sallayıp hikâyelerinin geri kalanını dinlemeye başladı. Annesinin onları terk edip, Eşref Hulusi Açıktan ile evlenmesini, yetimhanede geçen yılları, Toprak'ın hastalığını, onunla tanışmasını, yapması gereken ama yapmadığı hırsızlığı, Toprak'ın öldüğünü sandıkları zamanları ve Ayaz'a hamileliği sırasında küs geçirdikleri günleri bir bir anlattı.

"O kadar öfkeliydin ki herkese, her şeye saldırıyordun. Tabii en çok da bana. Çünkü en yakınında ben vardım ve öfkeni, acını, hayal kırıklığını benden çıkarıyordun," deyip bir süre sustuğunda Alparslan uzun uzun onun gözlerine baktı.

"Neden çekip gitmedin? Neden onca çileye rağmen benimle kaldın?"

Bergüzar başını koltuğu yaslamış Alparslan'a bakarken hüzünlü bir gülüş dudaklarında belirdi. "Sen hiç, birinin gözlerinde yaşadığını hissettin mi?"

Alparslan ona ve sevgisine hayranlıkla bakıyordu. Gözlerindeki hüzne inat, dudaklarındaki gülümseme kalbini ağzına getiriyordu.

"Diyelim ki boşandık. Ya her şeyi hatırlarsam... O zaman ne olacak?"

Bu soru Bergüzar'ı güldürdü. Alparslan ise neden güldüğünü anlamaya çalışarak ona bakmaya devam etti.

"Önce kendine, sonra bana ve tüm aileye kan kusturacaksın. 'Hadi ben salaklık ettim ve senden boşanmak istediğimi söyledim. Sen bunu nasıl kabul ettin bebeğim?' diye soracağına kalıbımı basarım."

Alparslan bu sözlerine gülümseyip ceketinin iç cebine uzandı ve yüzüklerini çıkardı. "On üç yıl sonraki Alparslan'ı kızdırmak ve salak olduğumu düşünmesini istemiyorum." Bir süre sustu ve sözlerine devam etti. "Sana bakarken tam şurada bir şeyler oluyor. Ben galiba, seni unutan aklımı değil, seni seven kalbimi dinlemeyi öğrendim. Ve o kalp bana, sana tekrar âşık olabileceğimi söylüyor."

Bergüzar, onun söylediği şeylere o kadar şaşırmıştı ki ne yapacağını bilemeyerek koltukta doğruldu ve oturuşunu dikleştirdi. Bir süre önünde duran büyüklü küçüklü alyanslara ve Ertuğrul'un tasarımı olan siyah taşlı yüzüğüne baktı.

"Biz bu yüzükleri takmak, seninle bir yuva kurmak için çok savaştık. Çok badire atlattık. Herkes düğünümüze 'peri masalı' dedi ama o masalı gerçek yapan acıları hiç bilmediler." Gözünden bir damla yaş firar edip yüzünden süzüldü. "Ama en önemlisi ne biliyor musun Alparslan Yalın..."

Alparslan başını sallarken "Ne?" diye fısıldadı.

"Biz çok sevdik... O yüzükleri bir anda çıkarıp atıp, sonra da hiçbir şey olmamış, kalplerimiz kırılmamış, hayallerimiz yıkılmamış gibi kolayca takamayacak kadar çok sevdik."

Alparslan aldığı cevapla şaşkına dönüp ayaklanırken salonda birkaç tur attı ve Bergüzar'ın dizlerinin önüne çöktü. Tam ağzını açacaktı ki Bergüzar'ın sözleri, sözlerinin celladı oldu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum." Durup soluklandıktan sonra devam etti. "Bir süre Amerika'daki şirketin başında olacağım. Bu süre içinde çocuklarla ilgileneceğine inanıyorum. Lütfen onlarla bu evde kalır mısın? Düzenlerinin daha fazla bozulmasını ve bocalamalarını istemiyorum."

Alparslan zorla nefes alıp "Ne kadar bir süreden bahsediyorsun?" diye sorduğunda Bergüzar'dan cevap gelmesi uzun sürdü.

"En az üç ay, en fazla bir yıl," demesiyle Alparslan'ın yüreğinde bir şeyler koptu sanki. 'O da gidiyor,' diye aklından geçirirken panik ve korku duygusu yüreğine çöreklenmişti. Gitmesini, uzaklaşmasını istemiyordu. O giderse ne yapacağını bilemiyordu. Onu kendinden uzak tutmaya çalışsa da günlerdir izlediği kadının iyi hissettiren, güvende hissettiren varlığından ayrı kalmak istemiyordu. Belki bencilce bir düşünceydi ama Bergüzar'ı uzaktan izlemek bile iyi hissettiriyordu. Tahmin etmediği kadar iyi... Onu ikna etme umuduyla aklını toplamaya çalışıp, gözlerini gözlerine dikti.

"Herkes bir şansı daha hak eder... Esmerim!" demesiyle Bergüzar'ın eli havaya kalkıp hızla Alparslan'ın yüzüne indiğinde salonun duvarları o sesle dalgalandı sanki.

"Sakın bana... Esmerim deme! Onu bana söyleyen adamın her Esmerim dediğinde gözlerindeki aşkı gördüm ben. Bana af dileyen gözlerle bakarken o kelimeyi söyleme. Çünkü onu söyleyebilmek için önce gerçekten âşık olmalı, sonra da o aşkı iliklerine kadar hissetmelisin Alparslan Yalın!"

Alparslan gözlerini ve duyduklarının acıdan kaskatı olmuş yüzünü yavaşça ona çevirdi. "Benim aynı Alparslan olmadığımı mı düşünüyorsun?" Aslında öyle düşündüğünü biliyordu ama bir de cevabı ondan duymak istemişti. Bergüzar ise onun bu sözlerine gülüp sanki az evvel vurmamış, yanağında tokat izi bırakmamış gibi yüzünü şefkatle avuçlarının arasına aldı.

"Gözlerin Alparslan, gözlerin... Sevdiğim, âşık olduğum, canımı istese tereddütsüz vereceğim adam gibi, kocam gibi, sevgilim gibi, canım gibi bakmıyor. Aynı Alparslan olmadığını düşünüp, düşünmemek değil bu... Ben aynı adam olmadığını gözlerinde görüyorum."

Alparslan [illegible] "Fakat ya [illegible]"

Bergüzar [illegible] "Önce çocukların [illegible] Alparslan. Çünkü [illegible] bir [illegible] önce [illegible]. Ben o gün [illegible] çabalamak senin elinde[illegible] elimden [illegible] Omuzlarıma öyle bir yük bırakın ki ben o yükün altında ezilirim. Çocuklarımız hayatımızda ilk kez, yan de defalarca bağırdım. Ben onları bağırmak için değil, sevgiyle sarıp sarmalamak için dünyaya getirdim. Sen, benim tüm umutlarımı defalarca söylediğin can yakan sözlerinle yüreğimden kanata kanata söküp aldın."

Alparslan bacaklarının bedenini taşımadığını hissederek kendini yere bıraktı. Sırtını arkasında duran orta sehpaya dayarken, dizlerini kendine çekip ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"İnsan umudu olmadan yaşayamaz. Onun için... Ben hayatımın geri kalanına Bergüzar Özden olarak devam etmekte kararlıyım."

Alparslan'ın korku, şaşkınlık ve acıya bulanmış bakışlarıyla gözlerinden yeniden yaşlar süzülürken çocukları düşünmeden edememişti. "Çocuklar... Gidişinle ilgili onlara ne diyeceğiz?"

Bergüzar derin bir nefes alırken sırtını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. "Yarıyıl tatilinde yanıma gelebilirler, tabii ben de sık sık gelmeye çalışırım. Şu an orada olmam gerek, bunu anlayacaklarını umuyorum. Çünkü daha önce de defalarca işimiz sebebiyle onlardan ayrı kaldık."

Alparslan doldurduğu şarap kadehindeki içkiyi tek seferde içtikten sonra tıpkı Bergüzar gibi koltuğa kendini bıraktı. "Ne zaman gidiyorsun?" Bu soruyu o kadar korkarak sormuştu ki sevindeki o tınıya kendisi bile inanamamıştı.

"Özden Holding'in kuruluş yıldönümü için düzenlenen partiden sonra..."

[redacted]

[redacted] ne kadar yakın olduğunu fark eden Alparslan ne yapacağını bilemeyerek yüzünü buruşturdu ve sebepsiz bir gülümsedi. Kendi gülümsemesine şaşırınca başını yana çevirip Bergüzar'a baktı. Elini yavaşça uzatıp parmak ucuyla kadının yüzünü severken gözleri buluştu.

"O fotoğraflardaki gülüşlerinin sebebini şimdi anlıyorum..."

Bergüzar ona yorgun bir tebessüm ederken "Neymiş?" diye sordu.

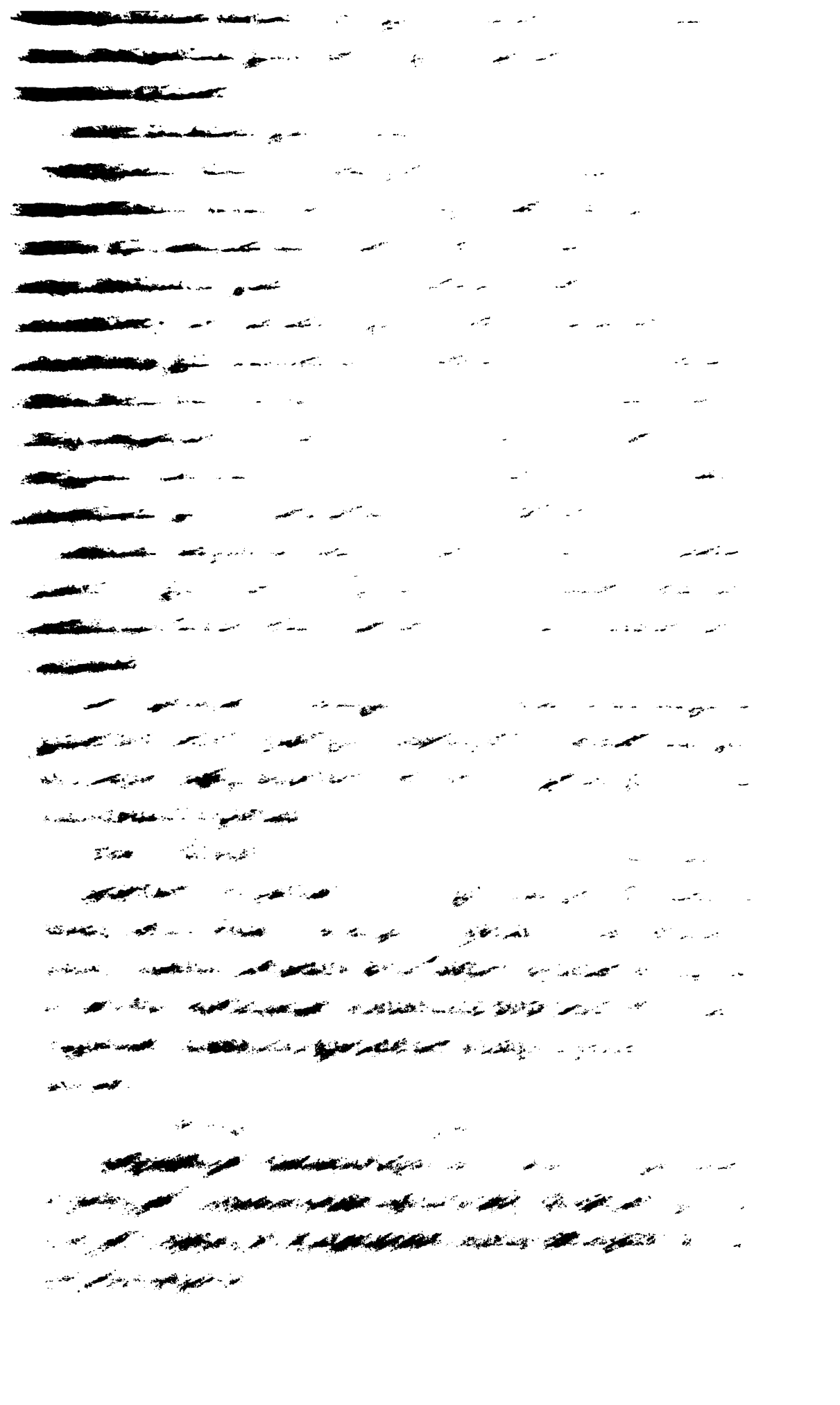
"Sende şeytan tüyü var kadın... İnsanı kendine çekiyorsun. Güzelliğin karşısında insanın nutku tutuluyor ve ben senin ruhuna karışıp, hiç bilmediğim diyarlarda dolaşmaya başlıyorum. Elimi tutmazsan yönümü kaybetmekten korkuyorum," derken gözyaşı yanağını ıslattı.

Bergüzar da tıpkı onun gibi ağlıyordu ama kalkanlarını indirmeye de hiç niyeti yoktu. "Ben ne olursa olsun, hep buradayım. Eğer onu dinlersen o sana yol gösterecektir," derken bir eli Alparslan'ın yüzüne dokunan elini tutuyor, diğer eli ise kalbine dokunuyordu.

Adam usulca ona yaklaşıp alnında uzun uzun öptü ve boynuna yaklaşıp kokusunu içine çekti. "Yorgun görünüyorsun. Hadi uyu artık," dedikten sonra ayağa kalktı ve sehpaya bıraktığı yüzüklerin içinden alyansını alıp, hiç tereddütsüz sol yüzük parmağına geçirdi. "Bu benim kararımdı. Senin kararını ise merakla bekliyorum ama bunu ısrar olarak algılama. Ne yapmak istersen, ne karar verirsen ben hep yanında olacağım Bergüzar Yalın!" deyip kadının yüzünü kavradı ve gözlerine baktı.

Dudakları çok kısa bir kavuşma yaşarken alınları birbirini buldu. Alparslan, onun gözünden düşen yaşları usulca silip, yeniden alnını ve saçlarını öptü.

"İyi geceler."

"Toplantının kiminle olduğunu sormamda bir sakınca var mı?" derken elleri arsızca kalçalarını kavramıştı.

Bergüzar tenini alev alev yakan bu dokunuştan kaçmak isteyip, yanlış bir karar vererek yüzünü Alparslan'a döndü ve burun buruna durdular. Elbisenin göğüs dekoltesinin derinliği Alparslan'a görsel bir şölen yaşatırken, adamın çenesi kasıldı. Burnunu Bergüzar'ın şakağına sürtüp "Bu elbiseyle seni kimsenin karşısına çıkarmak istemiyorum!" dediğinde sesindeki kıskançlık açıkça belli oluyordu. Buna aldırmadan "Toplantın kiminle Bergüzar Yalın?" sorusunu sorarken, bir eli montun içine ilerleyip, belini sıkıca sarmış, diğer elinin parmakları kadının boynundan aşağı usul usul ilerlemişti.

Bergüzar'ın nefesi boğazına yeniden ve yeniden tıkandığı anda, dudaklarından "Tevfik Erler ile..." demeyi zor da olsa başarmıştı.

Alparslan dikkatle göğüs dekoltesini incelerken, hafızasını yokladı ve adamı hatırladı. Gözlerinden, bedenine hızla yayılan kıskançlık dalgasını izleyen Bergüzar onun bu hâline gülmemek için kendini sıkarken, Alparslan'ın göğsüne doğru eğildi. Sol göğsündeki kumaş parçasını kenara çekerek kendi imzasının olduğu yeri öpmesi kadının dengesini alt üst etmişti. Dakikalardır neden kendisine bu kadar dikkatli baktığının bir başka nedenini şimdi anlayan Bergüzar, zorla titrek bir nefes alırken Alparslan doğruldu ve gözlerinin içine bakarak elbisesinin önünü düzeltti. Sonra da simsiyah saçlarından iki tutamını topuzundan yavaşça ayırdı ve parmak uçlarında dolayarak sağlı sollu yüzünün iki yanına bıraktı.

"Böyle daha güzel oldu!" derken sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Yemyeşil harelerini kahverengi harelerle buluşturduğunda "Ne karar verirsen ver, ister git, ister kal... Kararına saygı duyuyorum. Yani aklım duyuyor ama yeni tanıştığım kalbim için bu geçerli değil!" deyip, kadının

saçlarını usulca öptü. "Sana nefesin kadar yakınım. Bunu sakın unutma bebeğim," demesiyle arkasını dönüp salona ilerledi ve gözden kayboldu.

Bergüzar ise hâlâ şaşkın şaşkın tanımakta güçlük çektiği adamın arkasından bakmayı kesip evden çıktı. Derin bir nefes aldıktan sonra da kendisini bekleyen araca ilerledi. Darmadağın olan aklını yol boyunca toplamaya çalışmıştı ama Alparslan'ın son bir ay içerisinde değişen bu ruh hâli kendisini daha fazla yormaktan ileri gitmemişti. Onun tarafından sürekli izlendiğini biliyordu, duyguları ve aklı arasında büyük bir karmaşa yaşadığının da farkındaydı. Tıpkı duygularının ağır basmaya başladığının farkında olduğu gibi. Ancak şu an öncelik asla kendisi değildi. Önce çocukları bu yıkımdan çıkmalıydı. Sonra kendisine sıra gelir miydi? Zaman gösterecekti. Araç durduğunda düşüncelerini de durdurup Ateş'in açtığı kapıdan çıktı.

"Teşekkürler Ateş Bey!" deyip ona göz kırptı ve doğruca otelin kapısından içeri girip restorana ilerledi. Kendisini gören otel müdürü yanına gelip elini sıkarken, çalışanlardan biri üstündeki montunu almıştı.

"İyi akşamlar Bergüzar Hanım. Hoş geldiniz."

Bergüzar adama gülümseyip "Hoş buldum Mahir Bey. Tevfik Bey geldi mi?" diye sordu.

Adam ona eşlik ederken "Evet," deyip, yanında yürümeye devam etmişti. Restoranın girişine gelip adımlarını durduran Bergüzar, bomboş mekâna baktı ve gözleri Mahir Bey'e döndü. "Neden bizden başka kimse yok?"

Mahir Bey huzursuzca yerinde kıpırdanıp "Tevfik Bey toplantının önemli olduğunu, bu sebepten ötürü sizinle baş başa olmak istediğini söyleyince biz ne yapacağımızı bilemedik..."

Bergüzar'ın donuklaşan bakışları adamı iyice panikletirken "Bana sorabilirdiniz Mahir Bey!" diyerek içeri girdi ve adamı arkasında bıraktı.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

tavrına artık alışmıştı. Alparslan dışında hepsi Bergüzar'a gülerek bakıyor Alparslan ise neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bergüzar?" Şaşkınlık dolu sesi, kadının kulaklarına dolarken gözlerini ona çevirdi ve Tevfik'in kulağına eğilerek "Yanlış hareket. Çok yanlış! Bize ait bir otelde bana silah çekmen çok yanlış," deyip adamı yere savurduğu gibi yığılan bedeninin üstünden atlayıp, ailenin erkeklerine doğru ilerledi. Alparslan'ın yanında durup elini tuttu ve avucunu açtığı gibi silahı onun avucuna bıraktı. Gözlerine bakarken göz kırpıp, Alparslan'ın uzun boyuna içinden söylenerek kendisine yaklaşması için işaret etti. Alparslan hâlâ şaşkın şaşkın yüzüne bakıp, ona doğru eğilince sol şakağına küçük bir öpücük kondurup "Kullanmamaya çalış!" dedi ve dışarıya ilerledi.

Alparslan, babası başta olmak üzere yanında duran tüm aile fertlerine baktıktan sonra gözlerini yemek salonundan çıkan kadına çevirdi ve dövmeyle kaplı sırtının gözden kaybolmasını izledi.

"En azından benim kafama silah dayamadığı için şanslıyım!" diyen Arda'nın, Toprak'ı istemeye geldiğindeki heyecanını ve korkusunu hatırlayan herkes kahkahalara boğulurken Alparslan hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Abiciğim, sen hatırlamayabilirsin ama dua et ki... Tevfik gibi çok önemli bir uzvuna vurmamış!" diyen Ertuğrul, dişlerini sıkarak gülmemeye çalışırken, Tevfik'e bakan Atilla "Acıttı mı koçum?" deyip gülerken yavaşça ona yaklaştı.

"Acıtmıştır, acıtmıştır... Bizim kızın eli baya ağırdır." Artık gülmüyordu ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak konuşuyordu.

Alparslan ise yerde yatan adama bakarken pis bir sırıtış yüzünde belirdi. "Bergüzar dövüş sanatlarıyla mı ilgileniyor?"

Süleyman gülmemek için başını mekânın tavanına kaldırıp şöyle bir baktı. "Bunu öğrendiğinde iki senedir falan tanışıyordunuz. Ayaz bile doğmuştu," dediğinde hepsi sırıtmaya başlamıştı.

"Belli ki kocası olmam gazabından kurtulmama yetmemiş ve acı bir şekilde bu durumu öğrenmişim," dedi ve Tevfik'in yanına ilerleyip elindeki silahı Atilla'ya verdikten sonra adamın saçlarını kavradığı gibi bedenini yerden ayırdı.

"Sen benim karıma nasıl asılırsın ulan?" Adamı kolonlardan birine çarparken "Sen benim karıma nasıl silah çekip, onu tehdit edersin?" demesiyle adamı yakasından tuttuğu gibi mekânın camından dışarı var gücüyle fırlattı. Cam büyük bir gürültüyle patlayıp, adam acı çığlıklarla bahçenin çimleri üstüne yayılıp kalırken "Dua et zemin kattaydık Tevfik Erler! Yoksa beynin paramparça olmuştu," dedi arkasını döndü ve çıkışa ilerledi.

"Camın faturasını yarın sana gönderirim hayatım!" diyen Atilla adamın suratına tükürüp abisini izlerken, Bergüzar, otelin dışında duran aracının yanında ağır ağır sigarasını içiyordu. Az önce kopan gümbürtünün ne olduğunu anlamaya çalışıp etrafta koşturan insanları umursamadan sigarasından derin bir nefes çekti.

Yaşanan son olayın üstünden bir hafta geçerken bu gece yapılacak olan kutlamaya hazırlanan Bergüzar, aynadaki yansımasına bakıyordu. Bu sırada çalan kapıyı duyup "Girin!" diye seslendiğinde kapı yavaşça aralandı ve Alparslan içeri adım attı. Bergüzar çocuklardan birinin geldiğini düşünürken içeri giren adamı görmesiyle şaşkınlıkla ona baktı.

Aylar sonra ilk kez yatak odasına giren Alparslan'ın gözleri bir süre yatakta takılı kaldı. "Şaşırttım sanırım!"

Gözleri yine ayna vasıtasıyla buluşmuştu.

"Genelde ben ne zaman bir gece için hazırlansam Yadigâr ve Ayaz buralarda olup, hayran hayran beni izlerler," deyip gülerken başını önüne eğdi ve salladı.

Alparslan ise onun kızaran yanaklarına bakıp, şaşkın ve muzip bir sesle "Sen utandın mı?" sorusunu sorduğunda Bergüzar yeniden başını salladı.

"Dikkatli bakışlara pek alıştığım söylenemez... Hatta çocuklarımdan daha dikkatli bakan bir kocam varken bile," dediğinde Alparslan'ın dudaklarında gülümseme belirdi. Yavaşça Bergüzar'a yaklaşıp arkasında durdu ve kolunun birini onun beline dolayıp burnunu saçlarına gömdü.

"Güzele bakmak sevaptır," derken dudakları uzun bir öpücüğü saçlarına kondurmuştu bile. İkisinin de gözleri usulca kapanıp ânın içinde kaybolacaklardı ki çalan kapının sesiyle "Heh! Çocuklar da geldiler. Ekip tamam oldu!" deyip, Alparslan'dan uzaklaşmak istedi ama onu sıkıca tutan kol buna izin vermedi.

"Şşş... Rahat dur bebeğim... Ve çocukların yüzlerini iyi izle!" demesiyle "Girin!" diye bağıran Alparslan tıpkı Bergüzar gibi aynadan kapının yansımasına bakıyordu.

Birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen açılmayan kapının önünde duran Ayaz ve Yadigâr ise duydukları sese inanamayarak birbirlerine bakıp kalmışlardı.

"Çocuklar!" bu sefer Bergüzar'ın seslenmesiyle yine birkaç saniye gecikmeli olarak açılan kapıdan içeriye sadece iki kafa üst üste uzandı.

"Anne... Baba?" Kocaman olmuş gözleri karşılarında duran iki kişiye öylece bakarken, Bergüzar ve Alparslan onların bu hâline gülümsedi. Alparslan elinden geldiğince onlarla vakit geçiriyor, onları tanımaya çalışıyordu. Ayaz'la çizgi film geceleri yapıp, Yadigâr'a defalarca Deniz Kızı masalını okuyordu ve bu duruma epey alışmıştı. Çocuklara ulaşmak, Bergüzar'a ulaşmaktan daha kolay olmuştu.

"Baba... Sen burada ne yapıyorsun?" diyen Ayaz'ın sesindeki korumacı tavır Alparslan'ın kaşının kalkmasına neden oldu.

Ayaz ise sorduğu sorunun ne kadar saçma olduğunu idrak ettiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Saçmalama Ayaz... Burası babamın da odası!" diyen Yadigâr onu kenara itip hızla içeri girdi ve babasının kollarına koştu. Alparslan kızını kucağına alıp yanaklarını uzun uzun öperken, Yadigâr onun boynuna iki yana sallanan açık kravata bakıp gülüyordu.

"Anne, babam yine kravatını bağlayamamış," deyip iki elini ağzına kapatıp gülerken Alparslan ve Bergüzar göz göze geldiler.

"Demek ki bunu yıllar sonra da yapamayacağım!"

Bergüzar onun yüzünde gizlemeye çalıştığı gülüşünü hemen fark etmişti. Alparslan'a yaklaşıp kravatın iki ucunu tuttu ve adamı bir anda kendine çekti. "Yok canım... İşine gelince yapıyorsun da işine gelmediği durumlar daha çok oluyor!" derken kravatı bağlamaya başlamıştı.

Yadigâr ve Ayaz birbirlerine bakıp göz kırparken sırıtıyorlardı.

"Ne oldu kara kız?" diyen Alparslan'ın gözleri Bergüzar'dan bir an olsun ayrılmıyordu ama Yadigâr'ın güldüğünün de farkındaydı. Yadigâr yakalanmanın verdiği telaşla babasına dönüp iki elini yanlara açtı ve "Hiiiç!" dedi.

Bergüzar kravatı bağlayıp, Alparslan'ın yarattığı o çekimden uzaklaşırken soluğu oğlunun yanında aldı ve onun da kravatını bağlamaya başladı.

"Ya uf! Ben bu şeyi hiç sevmiyorum!" diye isyan eden Ayaz kravatına öfkeyle bakıyordu.

"Ay, aynı babanın oğlusun Sadullah! Huysuz Şirin Baba ve *Junior* Huysuz Şirin!" diye isyan edince Alparslan gülmemek için kendini tutarken Yadigâr ona sırıtıyordu ama herkesin bu direncini kıran yine Ayaz oldu.

"Tamam canım, niye kızıyorsun. Sanki bir şey dedim anneciğim. Allah Allah!" deyip odadan çıkınca arkasında bıraktığı üç kişiyi de kahkahalara boğmuştu.

Yadigâr babasının yanağını öpüp kucağından indiği gibi üstündeki elbisenin eteklerini savura savura odadan koşarak çıktı. Yine baş başa kalan Alparslan ve Bergüzar, gülümseyerek birbirlerine bakarken, adam elini ceketinin cebine attı ve bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp onun gözlerine bakarak "Bu gece yüzüklerimizi benim için takar mısın?" dediğinde Bergüzar başını usulca salladı ve yüzüklere uzandı ama Alparslan onları almasına engel oldu.

"O kadar da öküz değilim... dir herhalde?" derken unuttuğu on üç yılını düşünüyordu. Bergüzar onun ne yaptığını anlayıp gülümserken "Yani pek normal de değildin ama... Bala bulanmış bir öküzcükten de farkın yoktu yani!"

Alparslan, dilini ağzının içinde şöyle bir gezdirdi ve bir anda Bergüzar'ı kendine çekip "Bak bakalım hâlâ bal tadı geliyor mu?" demesiyle dudaklarına yapıştı.

Dudakları uzun ve bir hayli ateşli öpüşmenin sonunda ayrıldığında Bergüzar parmağında hissettiği ağırlıklarla ellerine baktı. Yüzükleri ait oldukları yerde, kısa süreliğine de olsa yine yerlerini almışlardı. Dudaklarında kalan sıcaklığın ve tadın ise uzun zaman sonra hissetmiş olmanın garip heyecanını hissediyordu. Hiç beklemediği anda gelen bu öpücük kalbindeki hasreti harlamıştı sanki.

"Peri kızlarına benziyorsun," diye fısıldayan Alparslan cebinden bir şey daha çıkarırken aklındaki düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Arkasına geçerek elbisesinin kırmızı çiçeklerinin aynısından bir saç tokasını topuzuna iliştiren adam, kendisine dikkatle bakıyordu. Omuzlarından düşüverecekmiş gibi duran bembeyaz elbisesinin üstüne işlenmiş kırmızı çiçekler ve tül detayı, sırtındaki açıklık o kadar güzel tasarlanmıştı ki Bergüzar'ı olduğundan küçük, gencecik bir kız gibi göstermişti.

"Çok güzelsin," derken gözleri yine aynadan buluştu.

Bergüzar kızaran yanaklarını umursamadan gülümseyip "Sende çok yakışıklı olmuşsun," dediğinde bir süre daha birbirlerine baktılar.

"Bu gece gideceksin değil mi?" Alparslan'ın gözlerindeki sıcaklığın yerini hüzünlü bir soğukluk aldı.

"Evet!"

"Çocuklar nasıl karşıladılar?"

Şimdi ikisi de birbirlerinden uzaklaşmış, yüz yüze bakıyorlardı.

"Alışkın oldukları bir şey... Biraz buruk buruk baktılar ve işim bittiği gibi gelmemi söylediler. Ayrıca ben yokken senin onlarla kalacak olmana da bir hayli sevindiler."

Birbirlerine bakıp gülümsemeye çalışırlarken kapı çalındı ve aralandı. "Herkes hazır ama siz bir hazırlanamadınız! Hadi ya!" diye onları azarlayan Ayaz gözden kaybolunca, onun arkasından gülerek odadan çıktılar. Bahçede kendilerini bekleyen herkesin yüzünde heyecanlı bir tebessüm vardı. Az sonra açılacak kapının ardından çıkacak olan Bergüzar ve Alparslan'ın merakı hepsini dalga dalga sarıyordu.

"Sizce nasıllar?" diye heyecanla soran Tomris, bir yandan Murat'ın elini sıkı sıkı tutuyordu.

"Yeniden âşık!" diyen Atilla dönüp Aylin'e göz kırptı ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

"Bu gece Bergüzar gidiyor!" diyen Ertuğrul ise gerçekçiliğiyle Armağan'dan yediği dirseğin acısını gidermeye çalışıyordu.

"Yalan mı güzelim?" Armağan ona ters ters bakıp "Gerçekçiliğine başlayacağım ama az sus ya!" derken açılan kapıdan çıkan Alparslan'ın kucağındaki Yadigâr hepsine gülümsedi. Onun arkasından Bergüzar dışarı adım atınca, kendilerine heyecanla bakan ailesini süzdü. Gözlerinden geçenleri çok iyi biliyordu. Onların bu hâline gülerken

etrafına baktı ve Alparslan'la göz göze geldi. İkisi aynı anda "Sadullah!" deyince Süleyman Bey gülmemek için dudaklarının içini kemirmiş, Neşe Hanım kocasının arkasına saklanıp, kahkahalara boğulmuştu. Diğerleri ise onlardan güldüklerini gizlemeden kahkaha atıyorlardı.

Ayaz hâlâ kravatını çekiştirerek bıkkın bir sesle "Belki beni unutursunuz diye şey etmiştim. Kızmayın!" dediğinde Bergüzar ve Alparslan da gülmeye başladılar.

"Bin arabaya huysuz!" diyen Bergüzar oğlunun yüzünü kavrayıp yanaklarını öperken herkes aynı ayrıntıya takıldı. Bergüzar'ın parmağındaki yüzüklere... Ve gözleri umutla birleştiğinde hepsi nefesini tutmuş, gecenin getireceklerini bekliyorlardı.

✸

Gecenin başlaması ve konukların gelmesiyle sahneye önce Osman Bey çıkıp kısa bir konuşma yapmış ve ardından da kızını sahneye çağırmıştı. Bergüzar tam gideceği sırada önünde kendisini öpmek için zıplayan kızına dizlerini kırarak eğildi ve onun öpücüklerinin huzurlu hissine vardı. Ayaz da aynı şekilde annesine sarılıp öperken, Bergüzar onlara gülümseyip "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Yanakları yine al al olmuş, esmer tenini örtmüştü. Alparslan ona elini uzatıp ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra göz göze geldiler. Dudakları sakince kadının alnını buldu ve uzun bir öpücüğü oraya bıraktı.

"Biz tam imzamın olduğu yerdeyiz," deyip ona gülümsedi ve sahneye kadar elinden tutarak eşlik etti. Bergüzar sahneye çıkıp babasıyla sarılırken Osman Bey'in sözleri kulağına ilişti.

"Ona bir şans daha ver... Bu sefer hatırlamak için değil, senin için ve çocuklarınız için çabalıyor," diye fısıldadı.

Bergüzar ondan bir adım uzaklaşıp yüzüne baktı ve gülümsedi. Onun sözlerini cevapsız bırakıp mikrofona

ilerlerken salonu dolduran yüzlerce insana gülümsedi ve konuşmasına başladı. Konuşmasının son bulmasıyla yükselen alkış sesleri arasında ailesine ilerleyip hepsinin tebriklerini kabul etti. Çocuklar çok geç olmadan eve gönderilirken onlar ise misafirlerini ağırlamaya devam etmişti. Gecenin sonunda herkes yorgun argın eve döndüğünde kimse olduğu yerden ayrılmadı ve Bergüzar'ın arabadan inmesini bekledi.

"Eee, bizim kız... Gerçekten gidiyor musun?" diye soran Ertuğrul'a gülümseyen Bergüzar "Evet, uçağım birkaç saat sonra kalkacak. Hazırlanıp çıkmam lazım. Çocuklar size emanet," deyip hepsine şöyle bir baktı ve bakışları Alparslan'da kaldı. Tek tek herkesle sarıldı, vedalaştı. O, üstünü değiştirmek için eve girerken Alparslan evin giriş basamaklarına oturmuş, saçlarını karıştırıyordu. Herkes onun ne kadar sıkıntılı olduğunun farkındaydı ama söyleyecek söz bulamıyor, sadece Bergüzar'ı geçirmek için kapının önünde bekliyorlardı. Bir süre sonra oturduğu yerden kalkıp içeri giren Alparslan doğruca yatak odasına yöneldi ama Ayaz'ın aralık olan kapısını fark etmesiyle adımları yön değiştirdi. Kapının eşiğinde durup, oğlunun saçlarını usulca okşayan kadını ve yüzündeki hüznü izledi. Bergüzar onun geldiğini ve kendisini izlediğini biliyordu.

"Gece uyurken de huysuzdur. Hep üstünü açar, yorganını atar hatta bazen yataktan düşmeyi bile başarır," derken gözünden bir damla yaş düştü ama yüzü gülüyordu.

"Sabah onu uyandırmak zordur, tabii gece uyutmakta... Kaç gece Ayaz'a sitem ettiğini ben bile hatırlamıyorum."

Gülerek oğlunun saçlarını sevmeye devam ederken, Alparslan onun sözlerinin anlamını çoktan fark etmişti. İkisinin de gözleri o sözlerin imasının bıraktığı tebessümle buluşurken evin içinde sessizlik kol geziyordu.

"Kahvaltı ettirmek için adamın göbeğini çatlatır. Seninle Beşiktaş maçlarına gitmeye bayılıyor. Bahçedeki halı sahada

yaptığınız maçlara da. Geçen sene iç saha maçlarına hatta yakın çevredeki tüm deplasman maçlarına birlikte gittiniz. Sana hayran bir küçük adam, tıpkı senin gibi. Ne yapsan aynısını yaptığını bir süre sonra sen de fark edeceksindir," deyip ayaklandı ve Ayaz'ın saçlarını öptükten sonra dolan gözlerini Alparslan'dan kaçırıp Yadigâr'ın odasına ilerleyip içeri girdi.

Bir süre kızına uzaktan bakarken "Sağ ayağını ne yaparsan yap örtemezsin. Doğduğu günden beri o ayağını sardığımız kundaktan bile çıkarmayı başarıyor. Ayaz'a göre daha hareketli, enerjik, çabuk acıkan, biraz da tez canlı bir çocuk. Sana deli divane âşık... Bazen bizi yan yana gördüğünde kıskançlık krizlerine bile giriyor ve inan bunun en acı tarafı sana attığı tripler," derken Yadigâr'a yaklaştı ve saçlarını öpüp usulca okşadı.

"Cihangir ve Ayaz'a gaz verip sakın kızımı ağlatma! Yoksa döndüğümde hesabını çok kötü sorarım."

Alparslan'ın şaşkın bakışlarına, tehditkâr bir ifadeyle bakarken, adamın teslim oluyor gibi havaya kalkan ellerine gülmemek için kendini sıktı.

"Bunu daha önce çok yaptın, bu sefer sakın yapma!" deyip kızının masum güzelliğine baktı.

"Çünkü asıl peri kızı o... Ve oğlanlar üstüne geldiği anda ağlamaya başlıyor." Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Alparslan bu manzaraya daha fazla dayanamayıp Bergüzar'ı kendine çekti, sırtını kapının kirişine dayadı. "Gitmesen olmaz mı?" Elleriyle yüzünü seviyor, avuçlarının içini dolduran yüze endişeyle bakıyordu.

Bergüzar ondan yavaşça uzaklaşıp "Gitmem gerekiyor çünkü işlerimi yoluna koymam lazım..."

Alparslan yatak odasına ilerleyen kadının kolunu tuttu ve kendine çevirdi.

"Ve..." Bergüzar açık konuşmaya karar verip derin bir nefes aldı. "Ve... En ufak şeyde önce benden vazgeçen adamı

biraz kendimden mahrum etmeliyim. En önemlisi de biraz yalnız kalmalı, senin hayatının neresindeyim bunu anlamalı ve görmeliyim," deyip sessizleşti. "Ayrıca çocuklarla baş başa olmanız sana olan güvenlerini yerine getirecek inan bana... Buna hem senin, hem benim, hem çocukların ihtiyacı var Alparslan... İşlerimi ve hayatımı yoluna koyup en kısa sürede geri döneceğim..." Yeniden sustu ve parmağındaki yüzükleri çıkartıp Alparslan'ın avucuna bıraktı. "Ben yolumu buluncaya kadar bunlar sende kalsa daha iyi olur," dedi ve yatak odasına girdi. Gözleri yatağın üstünde gezinirken, Alparslan'ın da yanında olduğunu hissediyordu. "Ben güçlü durdukça sen daha acımasız oldun. Ben dayandıkça sen beni yıkmak için savaştın sanki. Bu yatakta tek başıma ağlayarak, sensizlikle savaşarak ve üşüyerek kaç gece geçirdiğimi hatırlamıyorum..."

Gözlerinden yaşlar dökülürken zorla bir nefes aldı. Alparslan'ın da ondan farkı yoktu. Gözleri yaşlarla kaplı ve kıpkırmızıydı.

"Sen bu odada ve yatakta aynı duyguları yaşar mısın bilmiyorum ama... Eğer yaşarsan bana neler yaşattığını bir nebze olsun anlarsın. Belki o zaman benden vazgeçmek yerine, benim için savaşmayı öğrenirsin."

Ceketini alıp odadan çıkarken Alparslan'ın yanından hızla geçti ve merdivenlerden inmeye başladı. Yüzünü ıslatan gözyaşlarını silip, kendisini merdivenlerin başında bekleyen insanlara gülümsedi. Kısa bir vedalaşma daha oldu ve Bergüzar kapının önünde kendisini havaalanına götürmek için bekleyen araca bindi. Araç evden uzaklaşıp gözden kaybolurken Süleyman Bey çevresine baktı, Alparslan'ın yokluğunu fark etti. İçeri girip merdivenleri yavaşça çıktığında yatak odasının aralık duran kapısından içeri baktı ve oğlunun çökmüş bedenini gördü. Gözlerinden akan yaşların elinde tuttuğu yüzükleri ıslatmasını izlerken yüreğine çöken ağırlığı Neşe'nin elini tutan elleri hafifletti.

"Belki böylesi daha iyidir Süleyman!" derken onun da oğluna bakıp ağladığını anlayabilmişti. Tüm aile kapının ardında acısıyla boğuşan Alparslan'a bakıyorlardı. İçeri girip ona destek olmak isteseler de ne diyeceklerini bilememek içlerinde garip bir boşluk oluşturuyordu. Bu sırada abisini böyle görmeye dayanamayıp odaya girmek için hamle eden Atilla, kapıyı ardına kadar açtı.

"Abi," dediği sırada Alparslan'ın elinden parkeye düşen yüzüklerin sesi tüm odada yankılandı ve Alparslan bir an da oturduğu yerden kayıp yüzüklerin yanına yığıldı.

21. BÖLÜM

Alparslan gözlerini açıp, çevresine baktı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

"Sakin ol oğlum. Hastanedesin."

Başucunda duran Suna Hanım'a bakıp "Ne oldu Suna anne, neden yine hastanedeyim?" sorusunu sorarken, kadın onun kendisine hitap ederken söylediği iki kelimeye takılmıştı. "Suna Anne..." Ya Bergüzar kendisine öyle hitap ettiği için öyle demişti ya da tahminleri doğruydu. Bunu uzun zamandır Alparslan'dan duymuyordu ve içinde büyüyen umutla "Alparslan en son ne hatırladığını bana söyler misin?" diye sordu.

Alparslan bir süre sessiz kalıp düşündü ve hayal kırıklığı yüklü sesiyle "Bergüzar gitti," diye fısıldadı.

Suna Hanım ise hâlâ umudunu koruyordu. "Peki başka bir şey hatırlıyor musun oğlum... Son on üç yıldan bir anı?"

Alparslan yattığı yerden doğrulup oturdu ve düşünmeye başladı. Gözleri kapalı hâlde zihnini yoklarken bir anda başını kaldırdı ve yaşlarla dolu gözlerini Suna'ya dikti.

"Onu hatırlıyorum. Bergüzar'ı... Şirkete geldiği ilk günü, onunla gece kulübünde karşılaşmamızı ve bana ilk kafa tutuşunu hatırlıyorum."

Suna gözyaşlarıyla ona sarılıp "Tamam... Dur artık. Çünkü birkaç saat önce baygınlık geçirdin. Kendini yormamalısın!" dedi ve gözlerine dikkatle baktı.

"Bunu tetikleyen şey sanırım Bergüzar'ın gidişi oldu. Daha önce yaşadığın travmaya çok benzemesi, yeniden yaşadığın duygusal çöküşle birleşince hafızanda bir şeylerin canlanmasına neden oldu."

Alparslan hatırlamaya başlamasına sebep olan olayı düşünürken içinde oluşan boşluğa söz geçiremedi. Canı yanıyordu. Gördüğü ilk günden beri içini ısıtan kahve harelerin çok uzaklarda olduğunu bilmek canını yakıyordu.

"Sen dinlen ve kendini sakın zorlama. Bünyen ters bir tepkide verebilir! Anlaştık mı?"

Alparslan sadece başını usulca salladı. Suna ise dışarıda kendisinden haber bekleyen ailesinin yanına gitti. Odadan çıkmasıyla hepsi ayaklanmıştı ve Suna'nın yüzündeki gülümseme onların gözlerinde soru işaretlerine sebep olmuştu.

"Anne, içeride yatan abim değil de ablam falan olsaydı bu gülüşünün sebebi hamile olmasıdır diyecektim ama böyle bir ihtimal olmadığına göre geriye tek bir seçenek kalıyor!"

Atilla'nın sözleri Suna Hanım'a kahkahalar attırmıştı. "Gözümüz aydın..." Bir anda nefeslerini tutan insanlara ışıl ışıl baktı ve "Hatırlamaya başladı," dediği an koridorda sevinç çığlıkları yükseldi. Herkes birbirine sarılıyor, bu sevinci paylaşıyordu.

Bir anda aklı başına gelen Tomris "Bergüzar'a haber vermeliyiz," dedi ama Süleyman'ın sesini duymasıyla duraksadı.

"Hayır! Kimse ikisinin arasına girmeyecek. Bırakın söylemek isterse Alparslan söylesin. Çünkü ona çok büyük bir vefa ve özür borcu var," dediği sırada odanın kapısı açıldı ve Alparslan onlara dikkatle baktı.

"Babam haklı. Bir süre bu durumu saklamanızı rica ediyorum!" Gözleri en çok Toprak ve Tomris üzerinde durdu. "Çünkü şu âna kadar sadece tanıştığımız ilk zamanları hatırlayabildim. Ve ona gerçekten büyük bir özür borcum var. Bunun için de her şeyi hatırlamam ve onun tanıdığı Alparslan olmam gerek. Zamana ihtiyacımız var. İkimizin de!"

Herkes hasretle Alparslan'ı kucaklayıp, sıra Armağan'a geldiğinde birbirlerine gülümsediler. "Hatırlayacağın bir iki ay içerisinde artık ben de olacağım. Ne mutlu! Bensiz bir hayat sana haram uyuz şey!" demesiyle birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Senin zihnime çöreklenip hayatımı sonsuza dek karartmanı sabırsızlıkla bekliyorum güzelim!" Deyip Armağan'ın saçlarını karıştırdı ve onları öptü.

Herkes onun bu sözlerine kahkahalarla gülerken, Alparslan tüm ailesine uzun uzun baktı. Ne büyük bir hasretle bugünü beklediklerini anlamak zor değildi.

Bergüzar uçaktan inip, oradaki evine geçerken kendisini sakinleştirip yol boyu uyutan ilacın etkisinden çıkmaya çalışıyordu. Bu sırada aracını kullanan Ateş'e bir an gözü takıldı. Yakın koruması, işi gereği onunla Amerika'ya gelmişti. Eve vardıklarında Bergüzar doğruca banyoya girip duş aldı ve kendini yatağa bıraktı. Telefonunu eline alıp saate baktığında Türkiye'de saatin öğleden sonra üç olmak üzere olduğunu görüp Tomris'i aradı ama hat karşı taraftan meşgule düştü. Tam mesaj atacağı sırada Tomris'in kendisini görüntülü olarak aramasıyla yattığı yerden doğruldu ve aramayı yanıtladı.

"Kara kız, sağ salim vardın mı?"

Tomris'in sıcacık sesi Bergüzar'ı gülümsetmişti. "Vardım evdeyim. Onu haber vermek için aramıştım." Bir an Tomris'e dikkatle baktı. Yüzünde uzun zamandır görmediği gülümseme dikkatini çekmişti. "Hayırdır, yüzünde güller açıyor. Hani seni tanımasam benim gidişime sevindiğini sanacağım," demesiyle

Tomris kendini toparlayıp göz ucuyla abilerine özellikle de Alparslan'a baktı. "Saçmalama kızım! Toplantıdaydık Atilla da yine komik esprileriyle bizi gülmekten kırıp geçiriyordu!" demesiyle Atilla görüntüye girdi.

"Bizim kız, nasılsın bakalım?"

"İyiyim. Siz nasılsınız, çocuklar nasıl?"

Bu sırada görüntüye Ertuğrul da dâhil oldu ve sorusunu o cevapladı. "İyiyiz. Çocuklar okulda, biz de iş güç koşturmaya devam ediyoruz."

"Sıkıntı yok yani?"

Üçü aynı anda "Yok!" derken gülümsüyorlardı. Bergüzar onlara dikkatle bakmayı sürdürürken "Kızı rahat bırakın da uyuyup dinlensin!" diyen sesin sahibi Alparslan'dan başkası değildi.

Bergüzar derin bir nefes alıp başını sala sola salladı. "Sonra görüşürüz. Kolay gelsin," dediği anda kamera açısı değişti ve ekranda Alparslan belirdi. Önündeki dosyaya dikkatle bakarken, sağ elinin parmakları arasında pilot kalemini çeviriyordu. Bergüzar onu bir anda görünce hissettiği garip heyecanı yok saymaya çalışırken, Tomris, Atilla ve Ertuğrul'un sesini duydu. "Görüşürüz."

Arama sonlanınca Bergüzar yeniden yatağına yatarken, başucunda duran fotoğrafa baktı. Nazlı Yadigâr bir yaşlarındayken buraya geldiklerinde çektikleri fotoğrafı çerçeveletip, başucuna koymuştu. Yatağın Alparslan'a ait olan tarafında ise başka bir fotoğrafları duruyordu. Yavaşça arkasına dönüp, o fotoğrafa da uzun uzun baktı. Yadigâr'ın yeni doğduğu dönemlerde çekilmiş bir fotoğraftı.

Alparslan ve Ayaz yanlarına küçük kızı yatırmış, hayran hayran ona bakıyorlardı. Daha doğrusu Ayaz, kardeşinin küçücük ayağını tutmuş merakla incelerken, Alparslan'ın gülüşüne saklanan mutluluk göze çarpan ilk ayrıntılardı. Bergüzar yavaşça doğrulup, o fotoğrafı eline aldı ve göğsüne sıkıca sararak gözlerini kapadı.

✹

"Çocuklar yemek hazır. Hadi!" diye merdivenlerden yukarı seslenen Alparslan yemek masasına ilerledi ve yerine oturdu. Sol tarafındaki o büyük boşluğa bakmaktan ise kaçınıyordu. Bergüzar'ın boşluğu, zehir gibi her an daha fazla kanına işlerken zorla yutkundu ve kendine gelmeye çalıştı. O sırada yanına gelen Ayaz ve Yadigâr sessizce yerlerine geçip önlerindeki çorbaya öylece bakmaya başladılar.

"Babacım?" Yadigâr, Bergüzar'a tıpatıp benzeyen bakışlarını Alparslan'a çevirmişti. Adam içi titreyerek kızına bakarken "Söyle bebeğim," dedi.

Yadigâr biraz buruk ama en cilveli gülüşüyle babasına bakarken, Alparslan'ın içi resmen eriyip bitiyordu. "Annemi arayabilir miyiz?"

Alparslan bu sorunun geleceğini tahmin etmişti ve hiç şaşırmamıştı. Derin bir nefes alırken duvardaki saate bakıp California ile aralarındaki saat farkını düşündü. On bir saat fark vardı ve şu an orada saat sabaha karşı beşti.

"Yadigâr annen uyuyordur bebeğim. Orada saat daha beş ve o, çok yorgundu."

Bu sefer araya Ayaz girdi ve asık bir suratla "Ama gideli iki gün oldu. Onu çok özledik," derken Alparslan'ın telefonuna gelen görüntülü arama hepsinin odak noktası oldu.

"Annem arıyor," diye sandalyesinden inip hızla babasının kucağına tırmanan Yadigâr, Ayaz'ı da yanına çekiştirdi ve babasının dizlerine karşılıklı oturdular. Alparslan

onların bu özlem dolu heyecanına gülümserken, aramayı cevapladı.

"Günaydınnn!" Ayaz ve Yadigâr'ın mutluluk saçan sesi salonu inletmiş ve Bergüzar'ı güldürmüştü.

"Size de iyi akşamlar," derken yeni uyandığı sesinden ve yüzündeki şişlikten belliydi.

Alparslan onun bu hâline gülümserken "Nasılsın?" diye sordu.

Bergüzar yatağında doğrulup otururken, üstüne sabahlığını geçirmişti. "Ben iyiyim, siz nasılsınız?"

Çocuklar ona hülyalı hülyalı bakıp "İyiyiz," dediklerinde Bergüzar'ın yüzünde yine gülümseme belirdi.

"İyi olmanıza çok sevindim. Babanızı üzmediğinizi düşünüyorum."

Alparslan, Ayaz ve Yadigâr birbirlerine bakıp kameraya gururla gülümsediler.

Burada durumlar stabil!" Ayaz'ın yanıtı anne ve babasını kahkahalara boğmuştu.

Çocuklar sırayla günlerinin nasıl geçtiğini anlattıktan sonra Alparslan onları kucağından indirdi ve başka bir odaya yöneldi. "Yorgun görünüyorsun. Hatta hasta gibi... İyi olduğuna emin misin güzelim?"

Alparslan'ın yumuşacık, merak ve endişe dolu sesi Bergüzar'ın yüreğine dokundu. Kadın neredeyse ağlayacağını sanıp, derin bir nefes alırken "Yolculuk, saat farkı, hava değişimi... Normal yani. Bugün yoğun bir gün olacak, onun için erkenden kalkmam gerekti, ondan da olabilir," derken Alparslan başını usulca salladı.

"Biraz dinlenseydin ya. Ne bu acele?"

Bergüzar yatağından kalkıp, bir yere doğru ilerlerken Alparslan hafızasında canlanan evin duvarlarına baktı.

"İşler burada tahmin ettiğimden daha da karışık görünüyor. Buraya gelmeden önce raporları uzun uzun inceledim ve ne yazık ki durum pek iç açıcı değil."

"Sakinleşmen için kaynağını bulman lazım. Sen aslı kalbinden emindin ki sebebini az çok biliyorsundur" dediğinde ekranda gözler geldiler.

'Alparslan' deyip sustu ve o sırada buzdolabından bir şişe su çıkardı. Suyu bardağa koyup bir yudum içerken Alparslan onun her hareketini dikkatle izliyordu. "Bankamın hesaplarla oynadığını ve para kaçırdığını düşünüyorum" demesiyle Alparslan birden ayağa kalktı.

"Onun için buraya gelmekte bu kadar acelecî davranmadım. Nedeni, yani tek nedeni sen değildin!" derken bardağı tezgâhın üstüne öfkeyle bırakıp saçlarını arkaya doğru attı.

Alparslan ise odanın içerisinde hızla yürüyor, sinirine hâkim olmaya çalışıyordu. "Neden söylemedin?" derken sinirlendiği çok belliydi.

Bergüzar mutfaktaki sandalyelerden birine oturup, başını duvara yasladı ve yorgun birkaç nefes aldı. "Zaten zor bir dönemden geçiyorsun. Sadece kendini toparlamanı istiyorum. Geçmişi hatırlayıp, hatırlamaman benim sana olan sevgimi değiştirmez. Bu umurumda bile değil... Yeter ki sen iyi ol. Yeniden mutlu ol. Doktorlar bana aylar önce senin için sadece 'yaşıyor' dediklerinde ben buna şükretmeyi öğrendim. Gerisinin bir önemi yok... Gerçekten yok" deyip saçlarını karıştırdı ve gözlerini yorgunlukla kapattı.

Alparslan'ın ise ona söylemek istediği güzel haberleri vardı ancak her şeyden emin olmak istemesi buna engel oluyordu. Bir yandan da artık sevdiği kadının gözlerinde mutluluğu görme isteği kalbinin duvarlarını hızla dövüyordu. "Yanına gelmemi ister misin?" diye sorduğunda Bergüzar şaşkınlıkla gözlerini açtı ve ona baktı. Bakışlarındaki ciddiyeti, bu teklifteki samimiyeti anlamak zor değildi. Sanki eskiden tanıdığı adam oluvermişti birden. Fakat ikisinin de zamana, çocukların ise babalarına ihtiyaçları vardı.

"Teşekkür ederim ama çocuklarla olman beni daha mutlu ediyor. Huzurluyum. Onların sana benden daha çok ihtiyacı var Alparslan," dedi ve ona gülümsedi.

"Karar senin... Ama bir şey olursa..."

Bergüzar başını sallayıp "Haber veririm. Hadi artık yemeğinize dönün. Ben de hazırlanıp şirkete geçeyim." dedikçe Alparslan sadece başını salladı.

"İyi geceler," diyen karısına gülümsemeye çalışıp "Sana da kolay gelsin. Saat kaç olursa olsun arayabileceğini sakın unutma!" dedikten sonra kısa bir süre bakıştılar ve aramayı sonlandırdılar.

Bergüzar bir süre konuşmalarını düşündü. Düşüncelerini bir yana bırakıp ayaklandığında doğruca duşa girdi. Alparslan da kendisini masada bekleyen çocuklarının yanına dönüp yerine oturdu ve yemeklerine devam ettiler. Uyku saatlerine kadar birlikte film izlerlerken Yadigâr babasının göğsüne yatmış, Ayaz ise ayakuçlarına kıvrılmıştı. Çocuklar uyuyup kalınca Alparslan ikisini de kucaklayıp yukarı çıktı ve önce oğlunu, sonra da kızını yatağına yatırdı. Kendisi yatak odasına girip yatağa bir süre öylece bakarken, Bergüzar'ın gitmeden önce söylediği sözler kafasında tekrar canlandı. Üstünü değiştirmeden yatağa uzanıp derin bir nefes aldığında burnuna dolan koku yüreğini kavurup geçti sanki. Yanındaki yastığa uzandı, kokusunu derin derin solurken gözlerine yaşlar doldu. Karısının aylarca burada neler yaşadığını biraz olsun anlatmış oldu. Gözleri yavaşça kapanırken uykuya daldı.

Gözlerinin önüne gelen bir sahneyle yatakta irkiliyordu fakat uyanmıyordu. Bergüzar'ı hastanede odasında yüzü gözü yaralı şekilde görüyordu. Elleri, tırnakları, yüzü, özellikle de yüzünün bir yanı çok yaralanmıştı. "Bergüzar," diye fısıldarken gözlerini açıp doğruldu. Olayın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını bilmiyordu çünkü Bergüzar'ın ya da aileden birinin ona böyle bir şey anlattığını hatırlamıyordu. Karısının o

görüntüsüyle sabahı sabah ederken güneş İstanbul'u aydınlattı. Yataktan kalkıp duşa girdi ve gördüklerinin hissettirdiği garip duygularla baş etmeye çalıştı. Uykusunda nasıl bir sıkıntıya düştüyse, tüm vücudu terden görünmez olmuştu. Sıcak suyun bedenine çarpmasıyla gözlerini kapattığı anda başka görüntüler de aklının duvarlarını delip geçti sanki. Ankara'daki şirket odasının kapısında bayılan Bergüzar'ın bedenini yere yığılmadan yakalayışını hatırlarken bacakları titriyor ve bedenini taşıyamıyordu. Gözlerini açmadan duvarın hizasında kaydı ve küvetin içine öylece oturdu. Birkaç dakika kendine gelmeye çalışıp öylece bekledi. Suyu kapatıp küvetten çıktıktan sonra beline bir havlu bağladı ve doğruca giyinme odasına geçti. Üstüne bir şeyler geçirip evden koşarak çıktı. Soluğu Ertuğrul'un evinde almasıyla, sabahın erken saati olmasını umursamadan kapıya vurdu. Bir dakika içerisinde açılan kapıdan içeri girip uykulu gözlerle kendisine bakan kardeşinin karşısına geçti.

"Abi, ne oldu sana? Yüzün bembeyaz. İyi misin?" Ertuğrul'un sesi o kadar endişeli geliyordu ki Alparslan dayanamayıp yanlarındaki aynaya baktı ve gerçekten kendini tanımakta güçlük çekti. Fakat şu an daha önemli bir mesele vardı. Gözlerinin önüne gelen o sahnelerin gerçek olup olmadığını çözmeye çalışıyordu.

"Bergüzar..."

Ertuğrul durumu anlayıp onun kolunu tuttuğu gibi çeke çeke salona götürdü ve koltuklardan birine oturttu. "Ne hatırladın?"

Alparslan derin bir nefes alırken elleriyle alnını sıktı. "Bergüzar, kaza geçirdi mi? Ya da..." Düşünmek istemediği ihtimaller aklını istila ediyordu. Zorla araladığı dudaklarından "Ya da biri onu darp etti mi? Onu yaralı hâlde gördüm. Bu, gerçek mi?"

Ertuğrul, abisinin neden böyle olduğunu daha iyi anlayarak başını sallarken "Evet!" demekle yetindi.

Alparslan kaskatı kesilen bir ifadeyle ona bakıp arkasına yaslanırken başını koltuğa dayamış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Bir süre hatırladığı şeyleri yeniden düşündü, anılarını sıraya koymaya çalıştı. "Bana bundan hiç bahsetmedi. Siz de öyle!" Sesindeki öfke açıkça belli oluyordu fakat o konu hakkında bahsetmekten hoşlanmayan Bergüzar, kocasına bu durumun anlatılmasını istememişti.

"Bergüzar istemedi. Biz de kararına..."

Alparslan bir anda ayağa fırladı. "Başlatma şimdi kararına Ertuğrul. Böyle bir şeyi neden söylemediniz?"

"Yaşadığı olay bir kadının yaşayıp yaşayabileceği en kötü şeylerden belki de ilkiydi. 'Şerefsizin biri bana saldırdı, tecavüz etmeye kalktı. Bunu başaramayınca da beni darp etti' demek kolay değil. Ayrıca bunu anlatarak senin aklını, duygularını karıştırmak istememiş olabilir!" Sesin geldiği yöne baktıklarında Armağan'ı gördüler.

"Her şeyi anlattı. Bunu neden..."

Armağan, Ertuğrul'un yanına otururken dikkatle Alparslan'a bakıyordu. "Hayır Alparslan, her şeyi anlatmadı. Sadece vakti zamanında sana anlatamadığı gerçekleri ilk seferde anlatmayı seçti o kadar. Ona nasıl evlenme teklif ettiğini anlattı mı?"

Alparslan odanın içinde yürümeyi bırakıp bir an düşündü. "Hayır!"

"Peki... İlk kez nerede öpüştüğünüzü ya da seviştiğinizi anlattı mı?"

"Ayaz'a hamileyken evlendiğimizi biliyorum. O kadar..."

"Düğününüzü anlattı mı?"

Alparslan yine düşündü ve olumsuz şekilde başını salladı.

Armağan ise ona sakince gülümseyip "Demek ki sizi siz yapan hiçbir şeyi anlatmamış ve senin hatırlamanı beklemiş," deyince, Bergüzar'ın sabrına ve aşkına bir kez daha hayran olmadan edemedi. Kadının sevgisine, nahifliğine, sabrına her gün daha çok şaşırıyor, her gün daha çok

saygı duyuyordu. Onlara bir şey demeden düşüncelere dalıp kendi evine ilerledi.

●

Bergüzar bir toplantıdan diğerine koşarken nasıl akşam olduğunu anlayamamıştı. Evine geçip biraz dinlendikten sonra telefonuna gelen iletiye baktı. İmtiyaz, bir saat sonra görüntülü olarak Türkiye'deki bir toplantıya katılması gerektiğini haber veriyordu. Bergüzar ise yorgunluktan kızılan ve dermin inmeye koyulduğunu bilmeksizin halde koltukta yatıp kalmış durumdaydı. Bir süre öylece yattıktan sonra doğruldu ve elini yüzünü yıkamak için lavaboya yöneldi. Üstünü değiştirip daha rahat bir şeyler giyerken saçlarını atkuyruğu yaparak topladı ve alt kata inip bilgisayarını açtı. Toplantı isteminde gelen adresi yazıladığında karşısında Murat, bir süre konuşmayıp "Merhaba," dedi. Türkiye'de saat öğleden sonra iki yi gösteriyordu. Bergüzar'ın bulunduğu yerde gece olduğu ve kadın yorgunluktan bitap düştüğünü fark ettiğinden gözlerini kısmamıştı. Konuşmalarının ilk on dakikasında bir problem yaşadıklarını düşünmeksizin salon ile irtibata, özellikle de ailesinin ve Alparslan'ın bağlantı kabiliyetini kabiliyetini yitiyor, görünüyordu.

"Merhaba Bergüzar Hanım. Biz bu saatte rahatsız mı ettik acaba bunu düşünmeden bağlanmayın. Bunun için bu saat uygun yahut uygun değilse mesaj bir arada görüşebiliriz yine sizin görüşmeyeceğiniz." diyen Şule Hanım, sağlığı bir bağlantıda bitmiş mühendisliydi. Bergüzar tanıdıktan bağlantıları için her ekibe, tanıdıkların arasından bulmaktı. Tabii bu diğer arkadaşlarının bağlantılarını bir diğer tarafta ise bu bir bağlantıdan bir bağlantıya ve Alparslan'ın yanında mühendisti.

Şule gülümseyip "Hani, bitanın sanki şehir yaşıyor gibi mis dinliyorum ve toplantıların alışkanlık şöle dinlemiş bir insan aşkalarını için alışkanlığı toplantıya bırakmış bulunmuşsun, sanırım bilime sahipsin! Hani ve bilgisayarının

yanında duran kahve kupasına uzanıp, kahvesinden bir yudum aldı. Bu sırada kendi görüntüsünde gördüğü bardağın yansımasıyla bir an duraksadı. Hızla bardağın desenli tarafını kendine çevirdi.

Bardağın üstünde kocaman harflerle "Alparslan" yazıyordu. Bunu o âna kadar hiç fark etmemesine şaşmamalıydı. Çünkü yorgunluktan burnunun ucunu görmüyordu. Gözlerindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak toplantı masasında oturanlara şöyle bir göz gezdirdiğinde dudaklardaki silik gülüşleri fark etti. Alparslan ise yanağının içini alem şekilde kemiriyor ve bıyık altından gülerken önündeki dosyalara bakıyordu.

"Afiyet olsun!"

Duyduğu muzip, çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı sesle bilgisayar ekranına baktı. "Teşekkür ederim Alparslan Bey! Farkında olmadan bardağınızı almışım!"

Adam kafasını kaldırıp, gözlerinin içine içine bakar gibi "Elinize yakışmış," dedi ve şapkın bir gülüşle ona göz kırptı. Bu hareketiyle hasla Tümrü, Attila ve Ertuğrul olmak üzere herkes bıyık altından gülerken, Bengisar elindeki bardağı hızla sulphanın haline bırakıp ve çıkardığı ses karşısındaki insanlara mat olarak ulaştı.

"Hadi başlayalım artık!" Sözlerinin sıcaklığı bir an herkesi gerçek hayata döndürmeye yetti ve toplantı başlamış oldu. Aradan geçen altı saatlik görüşmeyle Bengisar için o beş günlüğüne gün sanki ve elinde kalemiyle geri döndü. Sözlerini açıp bitirmek için içtiği kahveler bile artık tavla olmuyor, hatta yorgun bedenini ayakta bitirmeye yaramıyordu.

"Bengisar! Toplantıya katıldığın için teşekkür ederim. Artık bitirin o kahve bardağını bırak ve gidip yat. Yoksa ay bilmişliklerini hayal edeceğim!" diyen Alparslan'a hem o gülü hem de gülüşü bakıyordu.

Herkes dahil bir sözlerini tamamlayınca Bengisar toplantıyı sonlandırdı ve dağılırken yine esneyip uykuya daldı.

Günler geçerken Alparslan herkesten bir şeyler dinleyip, hatırlamaya çalışıyor, Bergüzar'la gezdikleri yerleri görmek için hafta sonu kendini sokaklara atıyordu. Bir aydır yaptığı bu geziler aklında parça parça da olsa anılar canlanmasına yardımcı olmuştu. Şu an ise Ankara sokaklarını tek başına yürüyor ve çevresine hatırlamak ister gibi bakıyordu. Çocuklar bu esnada babaanne ve dedesiyle ya da anneanne ve dedesiyle kalıyordu. Bu sırada aileden kimsenin Özden Holding'in Amerika'daki şirketinden para çalındığından haberi yoktu. Bu durum şimdilik hâlâ Alparslan ve Bergüzar arasında sırdı.

Alparslan, kardeşleri vasıtasıyla Gül, Emel, Dicle ve Ayten adındaki dört kızla, daha doğrusu Toprak ve Bergüzar'ın ailesi yerine koydukları insanlarla buluşacaktı. Altı kız, uzun süre yurtta birlikte kalmış ve hayatlarını paylaşmışlardı. Bergüzar'ı hatırlamanın en mantıklı yollarından birinin bu kızlar olduğunu ve tabii ki tanıştıkları şehir olan Ankara olduğunu düşünen Alparslan o yüzden soluğu burada almıştı.

Kızların zaten durumundan haberdar olduğunu biliyordu. Onlarla buluşacağı yere ilerlerken dünyanın öteki ucunda gecenin bir vakti yine uykusuzlukla savaşan Bergüzar ise orada olanlardan bir haberdi. Bir aydır burada olmasına rağmen paranın kim ya da kimler tarafından çalındığını bir türlü çözememek onu her an daha fazla geriyordu. Akşamları içine girdiği bu evin sessizliği, çocuklarının yokluğu ve her gün artan özlemi dengesini iyice alt üst etmiş durumdaydı. Bergüzar huzursuz bir uykuya dalmayı başarırken, Alparslan her şeyi hatırlayabilmek adına kızlarla saatler sürecek bir sohbetin kapısını usulca aralıyordu.

Saatler gerçekten de hızla geçip, İstanbul'a dönüş uçağının vakti geldiğinde hepsiyle vedalaştı ve havaalanına ilerledi. Bu sırada telefonunu eline alıp, asistanını aramıştı. Ona bazı talimatlar verdikten sonra uçağa binip, yerine

oturdu ve yeni öğrendiği bilgileri aklından geçirdi. Uçağın havalanmasıyla yorgunluğuna yenik düşen Alparslan'ın gözleri kapandı ve zihnine yepyeni görüntüler süzüldü. Ankara'daki çocuk esirgeme kurumunun önünde kendisini gülerek karşılayan bir kadının elini samimiyetle sıkıyordu. Aklına üşüşen anılar ve aralarında geçen konuşmalar ise bir hayli ilginçti. Alparslan yerinden sıçrayarak gözlerini açınca yanına gelen hostes ona iyi olup olmadığını sordu. Ancak aldığı tek yanıt 'biraz su' olmuştu. Hatırladığı konuşmaların birçoğunu Bergüzar'dan zaten dinlemişti ancak yeniden hatırlamak, zihninde canlanmaları garip hissettirmişti. Uçak iner inmez kendisini bekleyen aracına binip eve geçti ve soluğu yolunu gözleyen iki çocuğunun yanında aldı.

Yadigâr babasının gelişiyle tatlı istediğini söylemeye başlamıştı. Tek şartıysa tatlıyı hep birlikte yapmaktı çünkü anneleriyle öyle yapıyorlardı. Alparslan ne dediyse onu bu fikirden vazgeçiremeyince mecburen Bergüzar'ı aradı. Kadının gülen yüzü ekranda belirdiğinde üçünün de yüzleri güldü.

"Merhaba... Ne yapıyorsunuz bakalım?" deyip bir yere doğru yürümeye başladığında, arkasındaki masada bir yığın insanı bıraktığını gören Alparslan "Eğer toplantıdaysan sonra arayalım," dedi ama Yadigâr itiraz etti.

"Hayır hayır... Hemen sorup kapatalım lütfen..." Yalvaran bakışları adamın tüm direncini kırmıştı.

"Annesi, biz seni bir tatlı tarifi için rahatsız ettik," derken gözleri çocukların üstünde gezindi. Bergüzar ise onların hâline gülmemek için dudaklarını kemiriyordu.

"Sorun bakalım... Neymiş o tatlı tarifi?"

"Anne hani biz seninle birlikte tatlı yapmıştık ya... Her yerimiz böyleee filmlerdeki gibi un olmuştu." Yadigâr küçücük bedeninin aksine kocaman hareketlerle tatlıdan çok anısını anlatırken Bergüzar ona gülmeden edemedi. Böyle

anlarda çocuklarını ve Alparslan'ı özlediğini fark etmemek imkânsızlaşıyordu. Gözleri neredeyse dolmak üzereydi ve o ağlamamak için kendini sıkıyordu.

"İzmir bombası... Yaptığımız tatlı buydu," derken sesinin titremesine engel olamayınca Alparslan'ın gözleri onun da ona döndü ama Berguzar "Toplantıya dönmem lazım. Size kolay gelsin," diyerek aramayı sonlandırdı.

Çocuklar annelerinin duygularını anlamışlardı ve bu yüzden bir anda mutfağa sessizlik çökmüştü. Alparslan ve ikisine birden sıkıca sarılıp saçlarını öptüğünde, gözünden bir damla yaş düşmesine engel olamadı.

●

İyi değilim ben
Hiç iyi olmadım
Sen gittiğinden beri
Dışarı çıkmadım
İyi değilim ben
Ah hiç iyi olmadım
Yatakta döndüm durdum
Ama hiç uyumadım
Hiç faydası
Aldığım ilaçların
Buna sen lazımsın
Sen lazımsın, sen lazımsın, sen.

Berguzar yatağında dönüp dururken, yine huzursuz ve yalnız bir uykuya dalmıştı. Ancak bir süre sonra bedenini saran sıcaklığın ve burnuna hücumla dolan kokunun ne olduğunu anlamak için gözlerini araladığında yine lambasının ışığının aydınlattığı üç kişinin yüzüne de uykusu bakıp kaldı.

"Çocuklar... Alparslan..." Çocuklar ona sımsıkı sarılıp yüzünü öperlerken, Alparslan onlara kapının ışığından

bakıyor ve gülümsüyordu. Bergüzar'ın o hâlini gördükten sonra çocuklarla hazırlanıp yola çıkmış ve gecenin bir vakti Amerika'ya varmışlardı. Aslında Alparslan bunu bir hafta sonra yapmayı planlamış ve Ankara dönüşünde asistanıyla o yüzden konuşmuştu ama planı değişmişti.

"Seni çok özledik..." Alparslan bunu o kadar sessiz söylemişti ki Bergüzar bir an yanlış duyduğunu sandı ancak göz göze geldiklerinde kocasının yüzünde gördüğü gülümseme sözlerin doğruluğunu kanıtladı.

"Evet, biz seni çok özledik ve okul tatil olmadan geldik," diyen Yadigâr, annesinden bir saniye bile ayrılmıyordu.

"Ben, bir hafta sonra karnelerinizle geleceğinizi düşünmüştüm," deyip onlara gülümserken Yadigâr mavi sırt çantasından iki tane kâğıt çıkarttı ve annesine uzattı. Bergüzar kâğıtlara göz gezdirip "Kendi karnelerinizi kendiniz mi yaptınız?" derken gözlerinin dolmasına engel olamamıştı.

Ayaz ve Yadigâr hızla başlarını sallayıp "Babamızla geçirdiğimiz zamanın karnesini yaptık," dediler.

Bergüzar üçüne de gülümseyip karnelerini okumaya başladığında kendini gülmekten alamadı.

"Babamızla iyi vakit geçirme... Beş yıldız... Babamızla yemek yapma... Beş yıldız... Babamızla olduğumuz zamanlarda uslu durma... Beş yıldız," derken gözleri Ayaz'ı buldu.

"Gerçekten mi Sadullah? Yani okulda kavga falan etmedin?"

Ayaz bir an düşündü ve gülerek "Etmedim gerçekten!" dediğinde, Bergüzar onu da tıpkı kızı gibi kucağına oturttu ve öptü.

"Aferin sana bir tanem," dedikten sonra karnede yazan maddeleri okumaya devam etti.

"Uyku saatinde yatma... Dört yıldız," derken kaşı havaya kalktı ve gözleri hâlâ kapının orada duran Alparslan'a döndü.

"Hmm... Sanırım bazı kurallar çiğnenmiş!" dediğinde Alparslan ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Çok azıcık olabilir,"

Bergüzar ona gülümseyip yeniden kâğıda baktı ve kendini tutamayıp kahkaha attı.

"Babamızın yaptığı yemekleri yeme..." Çocuklar gülerken, Bergüzar yeniden kocasına döndü. "Yıldız bile koymamaları seni incitmemiştir umarım," dese de gözlerinden gülmekten yaş gelmişti.

"Odalarınızı toplamışsınız, ödevlerinizi yapmışsınız, banyo yapacağınız zaman zorluk çıkartmamışsınız... Ayaz hariç!" Oğluna bakıp yüzünü ekşitti ve boynuna sokulup onu kokladı. "Tam bir kokarcasın Ayaz!" dediğinde Alparslan ve Yadigâr gülerken Ayaz homurdanıyordu.

Çocukların yorgun yüzlerini fark eden Bergüzar ayaklanıp yataktan kalktı. "Üstünüzü değiştirip doğru yatağa," derken kendi yatağını göstermesiyle Ayaz ve Yadigâr sevinçle yerlerinden fırlayıp, oradaki odalarına koştular ve gözden kayboldular.

Bir ay sonra ilk kez karşılaşan Alparslan ve Bergüzar ise kısa süre birbirlerine baktılar. Alparslan yavaşça ona yaklaşırken, Bergüzar sakin olmaya çalışarak kocasının ne yapacağını bekledi ve bir anda kendini onun kolları arasında bulmasıyla gözleri huzurla kapandı.

"Hoş geldin!" derken kolları kocaman bedenini hasretle sarmıştı.

"Hoş buldum... Demek isterdim ama her gördüğümde biraz daha yorgun görünüyorsun!" derken ondan bir adım uzaklaştı ve gözlerinin içine baktı.

"Sen doğru düzgün uyumuyor musun?" Bu sırada parmakları usulca yüzünü perdeleyen saçlarına dokundu, onları geriye doğru itti.

"Uyuyorum ama çok değil!" deyip, Alparslan'ın baş döndüren kokusundan ve etkisinden kurtulmaya çalıştı. Bu

[redacted]

[redacted]

[redacted]

"İlk uyandığımda Defne'nin gidişine ve ölümüne takılıp kalmıştım ve doktorlar bunun hayatımda büyük bir travma olduğunu söylemişlerdi ya..."

Karısı başını usulca salladığında sözlerine devam etti. Aslında bu muhabbeti yineleyip onun canını daha fazla sıkmak istemiyordu ama başka türlü de anlatacak yol yoktu.

"Senin gidişinde bambaşka bir travmaya neden oldu. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim ve anılarımızın bir kısmını hatırlıyordum."

Bergüzar'ın gözünden düşen yaşı parmak uçlarıyla sildi. "Şirkete ilk geldiğin zamanları hatırlamamla her şey çorap söküğü gibi gelmeye başladı. Seninle vakit geçirdiğimiz yerleri gezmeye başladım. Hatırladıklarım bana güç veriyordu. Çocuklarla tatlı tarifi için seni aramadan önce Ankara'dan yeni dönmüştüm. Kız arkadaşlarınla uzun uzun muhabbet ettik, onlardan seni dinledim. Uçakta yeniden bir şeyler hatırlar gibi oldum." Bir an sustu ve alnını karısının alnına dayadı. "Sana bunları anlatmayacaktım çünkü hâlâ çok eksik var. Mesela çocuklarımızı, hamilelik süreçlerini, düğünümüzü, sana nasıl evlenme teklif ettiğimi hatırlamıyorum. Ama az önce seni böyle görünce," derken gözleri tutkuyla kadının teninde dolaştı.

"İlk gecemizi hatırladım bebeğim!" dedi ve yüzünü yeniden kadının boynuna gömdü, gözlerini sımsıkı kapadı.

Bergüzar ise şefkat bekleyen çocuklar gibi omzuna yatan adamın saçlarına usulca dokunurken "Sana o gece, o sözleri söylediğim için biraz üzgünüm. Ama sadece biraz," dediğinde Alparslan boynuna boğuk boğuk güldü.

"Hak ettim... Ne söylesen hakkın..." Başını kaldırıp, Bergüzar'ın gözlerine baktı. "Ne olur sana söylediğim o saçma sapan şeyi yapalım deme. Ben sen olmadan, çocuklarım olmadan yapamam! Bunu benden isteme. Tamam, kabul. Bana ne istersen yap ama boşanma! Dayanamam Bergüzar!"

Bergüzar ondan biraz geri çekildi ve dikkatle gözlerine baktı. "Bana bunu söylerken, benim nasıl dayanacağımı hiç düşündün mü?" diye sormaktan kendini alamadı.

Alparslan suçunu bilerek başını iki yana sallıyordu.

"Beni kıran şey neydi biliyor musun?"

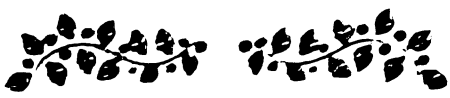
Alparslan yaşlar akan gözlerini yerden kaldırıp, aynı suçlu ifadeyle karısının gözlerine baktı. "Karım olduğunu bile bile... Senin gözlerine baka baka, başkasını sevdiğimi ve onun yasını tuttuğumu söyledim!" dediğinde Bergüzar'ın gözünden yaşlar düştü.

"Unutup unutmamak senin elinde değildi. Buna asla, kimse kızamaz. Çabalamadın çünkü karşına geçip evlendin, iki de çocuğun var dediler duyduklarına inanamadın. Büyük bir boşluğa düştün, hayatın... Hayatımız tepetaklak oldu. Bunların hepsini anlıyorum. Bunların hepsi kabulüm ama ağzından çıkan sözleri bu kadar ölçüp tartmayan ve beni yıkan bir adam," derken daha fazla konuşamayacağını anlayıp sustu. Bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Nasıl devam edeceğim? Hiç kırmamış, hiç kırılmamış gibi?"

İkisinin de gözlerinden yaşlar aralıksız dökülüyordu. Onlar gelecekleriyle ilgili büyük bir boşluğa düşerken odanın kapısının çalınması ve içeriye uzanan iki çocuğun yüzü tüm sorularına cevap oldu. Alparslan, Bergüzar'ın yüzüne uzanıp avuçları arasına alırken fısıldadı. "Bizden önce gelen tek şey..."

Sözleri birlikte tamamladılar. "Çocuklarımız!"

22. BÖLÜM

Çocuklar odadan içeri girip hızla yatağa çıktılar ve yorganın altı girdiler. Bergüzar ve Alparslan onların bu halleri gülerken birbirlerine bakıyorlardı. Bergüzar yatağın ucundan kalkıp çocukların arasına girdi ve gözleriyle kocasını da yatağa davet etti. Alparslan onlara gülümseyerek ayaklandı. Üstünü değiştirmek için giyinme odasına girip kapıyı kapattıktan bir dakika sonra tekrar yanlarına dönmüştü. Bergüzar'ın kucağına yatan oğluna gülerken, yatağa uzandı ve Yadigâr'ı kolları arasına alıp göğsüne yatırırken sol eliyle karısının sağ elini sıkıca tuttu. Çocuklar aylardır beklediklerı bu ortamın huzuruyla uykuya dalarlarken Bergüzar ve Alparslan'ın gözleri buluştu. Bir süre sessizce birbirlerini izlediler. Alparslan yavaşça ona yaklaşıp alnını hasretle ve uzun uzun öperken kadının gözleri usulca kapanmıştı.

"Uyu artık bebeğim. Hiç iyi görünmüyorsun ve bu canımı yakıyor!" Kokusunu derin derin içine çekip, yüzünde ulaşabildiği her yere öpücükler kondurdu. Bergüzar ise gözlerini açmadan, içinde kaybolduğu huzurla uykuya daldı. Alparslan uzun süre uyumak yerine karısını izledi ancak yorgun bedenine daha fazla karşı koyamayacağını anlayınca, o da gözlerini usulca kapattı.

Sabaha karşı gözlerini açıp, çevresine baktığında Yadigâr'ın kucağından inmiş olduğunu fark etti ama elleri hâlâ sıkıca birbirini tutuyordu. Kızına gülümseyerek baktıktan sonra sol tarafına döndü ve gözleri karısıyla oğlunu buldu. Ayaz yine annesinin sırtına uzanmış, yüzünü de uzun siyah saçların arasına sokup, boynuna saklamış

Onların bu haline mutlulukla bakarken, Bergüzar'ın yüzüne yayılan saçlarına uzandı ve usulca yüzünden çekti fakat bir gariplik olduğunu anlaması uzun sürmedi. Elini saçlarına dokundurduğunda bile tenine vuran sıcaklık, karısının kirpiklerini olan yanakları ve altından aşağı süzülen minik ter damlacıklarını fark etmesiyle hızla yerinden doğrulup önce Yadigâr'ı, ardından da Ayaz'ı odasına götürüp yataklarına yatırdı. Geri dönüp, Bergüzar'ın bedenini yavaşça çevirdi ve kadının derin bir soluk aldığını duydu. Yaklaşık iki saattir uyuyordu. Bu süre boyunca Ayaz annesinin sırtında yatarak onun yorgun bedenini daha da yormuştu. Karısının saçlarını elleriyle hızlıca düzeltirken alnına ve vücuduna dokundu. Bergüzar resmen alev alev yanıyordu ve Alparslan paniklememek için sakin olmaya çalışıyordu.

"Bebeğim, aç gözlerini sevgilim. Bana bak! Kendine gelmeye çalış hadi!" deyip yüzüne dokundu ancak cevap alamadı. Başucunda duran suyun birazını eline dökün Bergüzar'ın yüzünü ıslattı.

"Bergüzar!" Sesi gittikçe endişeli çıkıyordu ve ondan cevap gelmediği her an panikliyordu. Bir anda yatağın üstünde dizleri üzerine doğruldu ve Bergüzar'ın geceliğini bedeninden ayırıp fırlattı. Yataktan inip odanın kapısını kilitledikten sonra kendi üstündeki tişörtü ve eşofman altını da çıkartıp, karısını kolları arasına aldı ve banyoya yöneldi. Ama Bergüzar'ın tamamen kendinden geçtiğini anlamasını sağlayan şey, iki yana düşen kolları ve kendi kolları arasından geriye doğru düşen başı oldu. Saçları havada sahipsizce salınırlarken Alparslan hızla banyoya girip soğuk suyu açmış, Bergüzar'ı kollarıyla sıkıca tutmuştu. Korkudan ağladığının farkında bile değildi. Sadece "Esmerim!" diye sayıklıyor, onu kendine getirmeye çalışıyordu. Onu kolları arasında daha fazla tutamayacağını anlayınca yavaşça küvetin içine oturdu ve karısını da kucağına çekti.

"Aç gözlerini sevgilim hadi! Haydi Bergüzar. Ne olur korkutma beni!" derken ağlıyordu. Bergüzar'ın ıslandıkça kuzguni siyaha dönüp yüzüne yapışan saçlarını geriye iterken kadının gözleri kıpırdadı.

"Bebeğim, ben buradayım. Aç gözlerini ne olur..." Bir an sustu ve fısıltıyla "Korkuyorum!" dedi.

Bergüzar hissettiği soğukla titremeye başlarken "Senin adın Alparslan Yalın! Hasta olmam seni bu kadar korkutmamalı!" diye zorla ve dura dura konuşmuştu.

Alparslan hem ağlayıp hem de gülerken onu bedenine daha sıkı sardı ve saçlarını öpmeye başladı. Elinden gelse karısını içine sokacaktı sanki.

"Söz konusu sen ve çocuklarımızsa her zaman korkuyorum!"

Bergüzar'ın bilinci gidip geliyordu ama can kulağıyla kocasını dinlemek için direnmesi onu ayakta tutuyordu. "Çok soğuk!" derken titreyen dudaklarını Alparslan'ın boynuna bastırdı ve teninde sıcaklık aradı.

"Biliyorum sevgilim ama biraz daha dayanman lazım! Ateşin çok yüksek, biraz daha burada duracağız ve sonra odamıza döneceğiz tamam mı?" derken bir an Yadigâr'a dert anlatır gibi hissetmesi yüzünü güldürdü.

"Küçük bir kız çocuğu gibisin Esmerim... Nahif, kırılgan, tertemiz ve benzersiz..."

Bergüzar kollarını onun boynuna dolayıp bedenini biraz daha dikleştirmeye çalıştığında yüzü hâlâ kocasının boyun girintisindeydi. "Sen de sinir bozucu, inatçı, yaşlı adamın tekisin!" demesiyle Alparslan kahkaha attı ve onu kendinden uzaklaştırıp gözlerine baktı.

"Ne yaşlısı ya... Daha otuz yedi yaşında delikanlıyım. Seni bile yeni buldum!" derken gözleri arsızca Bergüzar'ın teninde dolaştı ve gözlerinde beliren tutku, kadının aklını başına getirdi.

"Ben şu an çıplağım di mi!" derken kendine bakmıyor ama

durumun da farkında olduğunu belli ediyordu. Alparslan parmak uçlarıyla saç diplerinden, bel boşluğuna kadar tenini yaka yaka ilerlerken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Çıplaksın bebeğim..." Arzuyla harmanlanan sesi Bergüzar'ın aylardır uyuyan hormonlarını uyandırıyordu.

"Hastalığımdan faydalanıp, beni çırılçıplak banyoya soktuğuna inanamıyorum!" derken sinirli görünmeye çalışsa da başarılı olamamış, sesi cümlenin yarısına varmadan çatlamıştı.

Alparslan ise onun bu hâline gülerken, tenine yeniden dokundu. "Artık odamıza dönebiliriz. Bana laf yetiştirmeye bile başladığına göre!" dediği gibi kucağındaki kadınla ayağa kalktı ve küvetten çıktı.

Bergüzar yaprak misali titrerken Alparslan'a sımsıkı sarılmıştı. Başını onun omzuna koyup gözlerini kapattığı sırada üstüne örtülen bornozun ısısı ürpermesine neden oldu.

"Şşş... Şimdi giyineceksin. Ben de saçlarını kurutup seni yatağa yatıracağım. Tamam mı sevgilim?"

Bergüzar kapanmaya çalışan gözlerine hükmedemiyordu. Sadece "Hı hı," demeyi başardığında çoktan uyumak üzereydi.

Alparslan onu yatağa oturtup, bornozunu giydirdi ve biraz kurumasını beklerken eline ince ve pamuklu kıyafetler alarak geri döndü. "Benimle kal Bergüzar! Aç gözlerini... Hadi bana bak!" dese de kadının onun dediklerini yapacak takati yoktu. Bornozunu bedeninden ayırıp iç çamaşırını bacaklarından geçirdi ve hiç zorlanmadan giydirdi. Diğer kıyafetlerini de giydirip eline aldığı saç havlusuyla saçlarının ıslaklığını aldı. Arkasına geçip saçlarını usulca taramaya başladı.

"Nasılsın?" diye sorarken, Bergüzar bedenine zor hâkim oluyordu.

"İyi değilim sanırım." Kocasının dudakları ensesine küçük bir öpücük bırakırken gözleri kapandı.

"İyi olmazsın tabi... O kadar yorgunluk, stres, üzüntü, kesin doğru düzgün yemek de yememişsindir bir aydır" derken sesi sinirli çıkıyordu ama siniri ona değil kendineydi. "Seni buraya tek başına göndermemeliydim. Hata üstüne hata yapıyorum!"

Bergüzar sessizce isyanını dinliyordu. Aralarına giren kurutma makinesinin sesi ve tenine vuran sıcaklıkla bir süre konuşmadan saçlarının kurumasını beklediler. Alparslan, uzun ve gür saçlarının her zerresini kuruttuktan sonra makineyi kapatıp onu yatağa yatırdı ve üstünü örttü.

"Ben yanındayım, biraz uyu lütfen. Doktora haber vereceğim. Gelip seni muayene etsin," derken alnını öptü. Ateşi biraz önceye göre düşmüş gibiydi. Huzursuz bir nefes alırken, Bergüzar'ın uykuya dalışını izledi. Eline aldığı telefondan rehberine girip yıllardır tanıdığı ve ne zaman buralarda hastalansa kendisiyle ilgilenen doktorunu aradı. Bir saat içerisinde eve gelen Doktor, Bergüzar'ı muayene ederken Alparslan onun vücudunu dik tutmak için yanında oturuyor ve sırtına destek oluyordu.

"Ateşinizi düşürmek için size ilaçlar yazdım. Yorgunluk stres ve düzensiz beslenmeden dolayı bedeniniz yorgun düşmüş." deyip bir şeyler yazmayı sürdürürken başını kaldırdı ve Bergüzar'a dikkatle baktı.

"En son ne zaman regli oldunuz?"

Bergüzar kısa bir an düşündüyse de ne zaman regli olduğunu hatırlamıyordu. Alparslan'ın gözlerini üstünde hissederken "Hatırlamıyorum! Sanırım bu stres ve yorgunluk onu da etkiledi." dediğinde doktor başını salladı ve yeni bir soru yöneltti.

"Hamile kalma olasılığınız olabilir mi?"

Şimdi gözleri Alparslan ve Bergüzar'ın üstündeydi. Karı koca bu duruma hafifçe gülümserken, Bergüzar "Hayır!" demekle yetindi. Uzun zamandır Alparslan ile cinsel bir birliktelikleri olmamıştı.

"Hayallerimi yıktın bebeğim!" diyen kocasına dönüp gözlerini devirirken gülmemek için kendini sıktı.

"Üçüncü çocuğa hayır demem diyorsun yani Alparslan Bey öyle mi?"

"Asla!"

Saçlarına aklar düşmüş Doktor Bey bu sözlere gülümserken ayaklanmış, yazdığı reçeteyi Alparslan'a uzatmıştı.

"Bergüzar Hanım dinlenmeni ve iyi beslenmeni istiyorum. İlaçlarınızı da düzenli kullanın. Bir terslik olursa muhakkak arayın. Geçmiş olsun." Odadan çıkmak için kapıyı açmasıyla çocukların uykulu gözleriyle karşılaşmış ve onlara gülümserken "Biri de size benzeseymiş Alparslan Bey. Büyüdükçe değişirler mi ki diyordum ama yok! Hâlâ aynılar. Tıpkı annelerine benziyorlar. Karınızı bu kadar çok mu sevdiniz?"

Ailelerini uzun zamandır tanıyan, çocukların daha küçük hallerini bilen doktora gülümseyen Alparslan "Çok! Ben Bergüzar'a benzemelerine memnunum. Onlara her baktığımda karımı görmek çok güzel bir duygu." derken gözleri Bergüzar'ın dolu dolu olan gözlerini buldu ve çaptırmadan göz kırptı. Dudakları sessizce "Seni seviyorum." dediğinde kadının gözünden bir damla yaş süzülüp yanağına düşmüştü.

Alparslan, doktoru geçirip tekrar yatak odasına dönüp içeri girdiğinde çocukları annelerinin yanında sessizce otururlarken bulmuştu.

"Baba, annem çok mu hasta?" diye kendisine endişeyle bakan kızını kucağına alıp Bergüzar'ın yanına oturdu ve bir koluyla da Ayaz'ı kendine çekti.

"Anneniz güzel yemek yememiş, dinlenmemiş, uyumamış ve gördüğünüz gibi hasta olmuş. Bu da size örnek olsun. Annenız gibi olmayın!" derken çocukların kafalarının üstünden Bergüzar'a bakıp pis pis sırıtıyordu.

"Babanız doktorun dediklerini yanlış anlamış çocuklar.

Ben hiç öyle şeyler yapar mıyım? Hadi siz aşağıdan bana bir bardak su getirin," dediğinde Ayaz ve Yadigâr başucunda duran suya bakınca "Aşağıdan getirin dedim," diyerek gülümsedi ve çocuklar durumu anlayıp hızla odadan çıktılar.

Alparslan ânında gözden kaybolup giden çocukların arkasından bakıp kalırken "Ne o, çocukların arkasına saklanıp bana laf sokarken iyiydi!" demesiyle göz göze geldiler.

Alparslan hiç tereddütsüz omzunun üstünde döndü ve Bergüzar'ın üstünü bedeniyle örttü. "Saklanmaya gerek duymayacağımı biliyorsun," derken kadının nefesini kestiğinin farkındaydı. Alparslan sol eline yüklenip, sağ eliyle Bergüzar'ın saçlarını okşadı ve tişörtünün altından belli olan göğüslerine bakmadan edemedi.

"Çok güzelsin... Hastayken bile..." Sağ elinin parmakları tişörtün yakasını yavaşça aşağı kaydırıp açtı. Kendi imzasını gördüğünde gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm nadir güzel şeylerden biri sanırım," derken burnunun ucuyla göğüslerinin arasına yol çizdi ve dudakları kendi imzası üzerinde durdu. Bergüzar'ın parmaklarını saçlarında hissettiği anda gülümserken, kapının çalmasıyla kendini bir anda yan tarafa attı. Hiçbir şey olmamış gibi odanın tavanına bakarken "Gel!" diye bağırdı. Bergüzar ise şok olmuş bir yandan tişörtünün yakasını düzeltiyor, bir yandan da Alparslan'ın rahatlığına bakıyordu.

"Sen hep böyleymişsin... Anladım ben seni!" dediği sırada Ayaz'ın uzattığı su bardağını eline alıp çocuklarına gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Hadi gidip yatın. Saat daha çok erken ve uykunuzu tam alamadınız. Hadi... Kaybolun!" demesiyle itiraz etmeye hazırlanan çocuklar yine odadan tıpış tıpış çıktılar.

Alparslan sağ kolunu şakağına dayayıp bedenini ona döndürdü ve dikkatle baktı. "Bu nasıl bir otorite bebeğim."

Bergüzar elindeki bardağı başucuna bıraktı. Bedenini yatağın içine doğru kayırıp üstünü iyice örttü. Tabii bu sırada kendisine yardım eden Alparslan'ın da varlığını yok sayamazdı.

"Otorite değil. Ne istediğimi ilk günden beri onlara doğru şekilde anlatıyorum. Onlar da aynısını sana ve bana yapıyorlar. Böylece bir şeyleri defalarca tekrarlayarak birbirimizi yormuyor ve üzmüyoruz," derken gözleri kapanıyordu

Alparslan tamamen karısına yaklaşıp, bir eliyle saçlarını usulca okşarken onu seyretti. Saatler ilerleyip, Bergüzar'ın kıyafetlerinin terden ıslandığını fark ettiğinde yerinden yavaşça kalktı. Terden ıslanan saçlarını severken "Bebeğim... Hadi uyan. Çok terlemişsin üstünü değiştirelim," dedi ve karısının uyku mahmuru gözlerine bakıp gülümsedi.

Bergüzar uyuşan vücudunu hafifçe doğrultup ona bakarken Alparslan da yanına oturmuştu. Üstündeki tişörtü eteklerinden tutup bir anda bedeninden ayırdığında Bergüzar anlık şokla çığlık atıverince onun bu yaptığına gülmeden edemedi. Gözleri önüne serilen tene bakarken "Yapma Bergüzar... Seni ilk kez görmüyorum," dedi, dudaklarına yaklaştı ve küçük bir öpücük bıraktı. Sonra yeniden karısını giydirip yatağına yatırdı ve başında beklemeye devam etti.

Birkaç gün Alparslan'ın özenli bakımıyla iyileşip ayaklanan Bergüzar, Alparslan'la birlikte Özden Holding binasından içeri girince meraklı gözler üstlerine dönmüştü. İkisi de koridoru aynı anda adımlıyor, hızla ilerliyorlardı. Alparslan'ın yüzündeki sert ve soğuk ifade, Bergüzar'ın aklına birlikte çalışmaya başladıkları ilk zamanları getirmişti. Gülmemek için kendini sıkarken elini tutan elin sıcaklığını düşünmemeye çalışıyordu. Alparslan arabadan indikleri anda elini sıkıca tutmuş ve kendisinden kaçmasını engellemişti. Asansöre binip, doğruca Bergüzar'ın odasına çıktılar

ve hiç vakit kaybetmeden işin başına geçtiler. Alparslan her zamanki takım elbiselerinin aksine, beyaz bir tişört ve siyah kot pantolon giyip, spor ayakkabıları ve montuyla şirkete gelince, başta Bergüzar olmak üzere onu gören birçok kişiyi şaşırmıştı. Bu giyimi onu yaşından daha genç göstermiş, Bergüzar'ın da hoşuna gitmişti. Fakat ona bakmamak için kafasını dosyalara gömen Bergüzar boyun fıtığı olacaktı.

"Çok zayıflamışsın!" Alparslan'ın dış görünüşünün aksine gergin ve buz gibi çıkan sesi, onu gerçek hayata döndürdü.

"Farkındayım," derken kendisine şöyle bir baktı. Gerçekten çok zayıflamıştı. Normalde üstüne tam olan mavi takımı şu an yanlarından hafif hafif bol geliyordu.

Alparslan ona bakmayı sürdürürken, elindeki dosyayı uzattı. "Burada eksilen meblağ bir hayli büyük!" Sesinde saklayamadığı öfkesi, gözlerine ve bedenine de yansıyordu. Ayağa kalkıp camın önüne ilerledi ve şehre bakarken "Hangi dangalak böyle bir şey yapmaya cesaret etti gerçekten çok merak ediyorum," dediği sırada içeri giren çalışanları görmesiyle sustu ve yeniden yerine geçti.

Bergüzar ve Alparslan, şirketin malî bölümüyle ilgilenen tüm kişilere saatlerce resmen kan kusturmuş ve ortadan kaybolan paraya ne olduğunu çözmeye çalışmışlardı. Akşam eve tekrar döndüklerinde Bergüzar başının ağrısından duramayacak hâle gelmiş, evin içinde deli gibi dönüyordu.

"Şimdi aklımı kaçıracağım! Her ay, şirketten onca parayı nasıl fark ettirmeden çalabildi ya da çalabildiler?"

Alparslan da aynı şeyi düşünüyordu. Bir süre sessizce önündeki dosyalara bakmaya devam ettikten sonra ayağa kalkıp bir anda Bergüzar'a sarıldı. "Sakin ol Bergüzar. Elbet bunu yapanı bulacağız!" derken onu koltuğa oturttu. Önündeki sehpaya da kendisi oturup eline uzandı ve tutu. Bergüzar elini tutan kocasından güç almaya çalışıyordu ama kafasının içi resmen davul gibiydi.

"Alparslan..."

Gözleri buluştu.

"Kısa süreliğine İstanbul'a dönsek... Bu raporları oradaki müdürlerinde incelemesini istiyorum. Hatta babamların, Ertuğrul, Atilla ve Tomris'in de göz gezdirmesi bir fikir edinmemizi sağlayabilir."

Alparslan tuttuğu elini dudaklarına götürüp uzun uzun öptü. "Gidelim... Peki sonra?"

İşte bu soru Bergüzar'ın hiç düşünmediği bir soruydu. Derin bir nefes alıp

"Ben tekrar buraya dönerim ve işleri yoluna koyup en kısa sürede İstanbul'da olurum," dediğinde diğer elini de yakalayıp bedenini kucağına çeken Alparslan'a karşı koymadı ve kucağına oturdu. Burunları birbirine sürterken göğüsleri aldıkları nefeslerle inip kalkıyordu.

"Affet..." Fısıltıyla kulağına dolan sözlere gülümsedi. Kocasının yüzünü elleri arasına alıp, usulca severken "Sen affedilmeyecek bir şey yapmadın Alparslan. Sadece hepimiz zor zamanlar geçirdik ve hepimiz bunu ayrı ayrı yaşamak zorunda kaldık," derken alnını onun alnına dayadı. Titrek bir nefes aldı.

Alparslan kollarını sıkıca beline dolayıp yüzünü göğsüne saklarken "Seni seviyorum... Beni bırakma!" dediğinde kadının gözünden yaşlar süzüldü.

Osman, Süleyman ve Yalın kardeşlerin hepsi Özden Holding'in Bergüzar'a ait olan odasındaki masada oturmuş raporları inceliyorlardı. Osman Bey dakikalardır elinde tuttuğu ve her ayrıntısına defalarca baktığı raporu masaya çarpıp "Kim yapar böyle bir şeyi?" diye resmen öfkeyle gürledi.

Süleyman ise elini arkadaşının omzuna koyup hafifçe güldü. "Elbet çıkar kokusu!"

Bergüzar yorgun gözlerini bir süre kapatıp soluklanırken "O kadar iyi çalışmış ki... Ne olduğunu anlayabilmek için aylardır uğraşıyorum!" demişti.

Ertuğrul ve Atilla gözlerini Bergüzar'dan ayırıp dikkatle Alparslan'a baktıklarında yorgunluğun da sinirinin de yüzünden okunmasına şaşırmadılar. Yine de "Abi iyi misin?" diye soran Atilla ondan yanıt almayı beklerken Bergüzar gözlerini açmış Alparslan'a bakıyordu.

"İyi değilim koçum! Zaten aylardır başımıza gelmeyen kalmamıştı. Bir de bu çıktı. Ruhum daraldı!" derken boynundaki kravatı sinirle çekerek çözdü ve masanın üstüne attı.

"Pezevengin evladı... Bunca parayı nereye soktu onu çok merak ediyorum!" derken bir an babalarının, kız kardeşinin ve karısının varlığını unutmuştu. Durumu fark edince yüzünü ekşiterek "Pardon!" dese de duyulan duyulmuştu artık.

"Herkes önce sakin olsun. Bu dosyaları gerekli tüm birimler ve avukatlar detaylıca tekrar incelesin. Ondan sonra çıkacak sonuçlara göre yeniden oturup konuşuruz," diyen Süleyman hepsine tek tek baktı ve yerinden kalktı.

"Osman, hadi eve gidelim. Neşe ve Nadide bizi bekliyorlar. Torunlar da gelir birazdan," derken arkadaşının omzuna kolunu attı ve birlikte odadan çıktılar.

Odada kalan herkes masadan kalkıp koltuklara geçerken gözler Bergüzar ve Alparslan'ın üstündeydi. Geldikleri andan itibaren iki gündür konuşulan tek şey bu olay olsa da Alparslan'ın tek başına yaşadığı eve gitmediğinin, Bergüzar ve çocuklarla kaldığının herkes farkındaydı.

Tomris oturduğu yerde kıpırdanıp durunca Bergüzar gülmemek için kendini tuttu ve "Sor!" dediği an Tomris "Oh be," deyip rahat bir nefes aldı.

Alparslan onun bu yaptığına gülerek "Merakından çatladın abiciğim. Yemin ederim çatladın!" dediğinde herkes gülmeye başlamıştı.

Tomris'in lafı dolandırmak gibi bir niyeti yoktu. Bodoslama "Barıştınız mı?" demesiyle Ertuğrul "Oha! Bari yavaş sorsaydın." dediği sırada odanın kapısı bir anda açıldı ve içeriye Toprak, Arda, Murat, Aylin ve Armağan girdi.

"Bak bunu biz de çok merak ediyoruz!" diyen Aylin'in sesi odayı doldurdu.

"Alın işte... Tek çatlayan ben değilmişim!" Tomris yanaklarını şişirip kollarını göğsünde bağlarken, oturduğu koltuğun kolçağına ilişen Murat ona sarıldı, saçlarını öptü ve güldü. Herkes koltuklara yerleşirken Toprak ablasına yaklaşmış birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı.

"Nasılsın ablam?"

"Ben iyiyim bebeğim, asıl sen söyle. Sen nasılsın, Işıl nasıl?"

"Hızla büyüyor," diyen Toprak'a gülümseyip, elini tuttu.

"Aman bu zamanların kıymetini bil. Sonrası baya zor oluyor. Bak bize," deyip koltuklarda oturan genç anne ve babaları gösterdiğinde herkes kendini bir yana atıp baygın taklidi yapınca Alparslan başta olmak üzere hepsi kahkahalara boğuldu.

Biraz daha devam eden gırgırın üstüne Tomris huysuz huysuz "Sorumu kaynatamazsınız! Çabuk dökülün!" deyip gözlerini abisi ve Bergüzar'a dikti.

"Zamanla her şey daha güzel olacak güzelim," diyen Alparslan, Bergüzar'a bakıp gülümsedi.

Herkes bu umut ışığına sarılıp derin bir nefes alırken aradan günler geçmiş, dosyalar ve şirketin para hareketleri defalarca incelenmişti. Sonucun ortaya çıkmasıyla ise Yalın ve Karcan erkekleriyle birlikte Osman Bey de birkaç gün gözden kaybolmuştu. Ailenin hanımları nerede olduklarını ve ne yaptıklarını gayet iyi bilerek salonda rahatça oturup kahvelerini yudumlarken, bu duruma en çok şaşıran Toprak'tı. Ailenin kadınlarına dikkatle bakarken "Gerçekten hiçbir şey yapmadan oturup kahve mi

içeceksiniz?" diye sormaktan kendini alamadı. Onun endişesinin aksine hepsi usulca başlarını sallayıp kahvelerinden aynı anda bir yudum aldılar.

"Alışırsın... Bak ben bile alıştım!" diyen Bergüzar herkesi güldürmüştü.

Gece yarısına doğru hepsi evlerine geçerken, kocalarından hâlâ bir haber çıkmamasını göz ardı etmeyi öğrenmişlerdi. Bergüzar yatak odasına girip, üstünü değiştirecekken sırada telefonuna gelen mesajla duraksadı ve mesajı açtı. Alparslan ona bir konum göndermişti. Bir bina adı ve özere numarasını da not olarak eklemiş olduğunu görünce üstüne ceket alıp, doğruca evden çıktı. Kapının önünde bekleyen korumalara aldırmadan motoruna binerken, arkasına takılan koruma araçlarını yok sayarak gaza bastı ve adrese doğru ilerledi. Adres Galata Kulesi'nin oralarda bir yeri gösteriyordu ve motorunu gecenin bir vakti tenha bir köşe çekip, direksiyonu kilitledi ve apartmandan içeri girdi. Korumalar ise çoktan apartmanın girişinde beklemeye başlamışlardı. Apartmanın en üst katına çıkıp, dairenin önüne geldiğinde kapıyı çaldı. Kapı saniyeler sonra Alparslan tarafından açıldığında rahat bir nefes alıp, ona dikkatle baktı.

"Alparslan burada ne işimiz var?"

Sorusunu bölen şey adamın dudakları oldu. Bedenini içeriye bastırıp, onu hızla içeri alırken kapıyı kapattı ve kapıya dayadı. Bergüzar parmağına yerleşen yüzüğün ağırlığını hissederken Alparslan'ın sesi kulağına doldu. "Cevabın 'evet' olursa bilmen gereken tek şey, bu yüzükleri asla parmağından çıkaramayacağın... Kavga edersek barışırız. Küsersek konuşuruz. Bir yolunu buluruz, bunun için her şeyi yapmaya hazırım. Fakat gitmek yok. Ayrılmak yok.' Tam olarak böyle demiştim değil mi Esmerim?"

Gözlerinden akan yaşlar, Alparslan'ı görmesine engel oluyordu. "Evet!" diye fısıldamasıyla Alparslan'ın dudaklarına yapışması bir oldu.

"Bu 'evet'i barışma evet'i olarak kabul ediyorum," demesiyle karısını kucağında taşıyarak yatak odasına götürdü. Bergüzar heyecandan nefes almayı bile unutmuş ona bakarken, adam gülümsedi.

"Nefes al bebeğim... Sen nefes al ki ben yaşadığımı hissedeyim."

Dudakları yeniden özlemle kavuşurken üstlerindeki giysiler saniyelerle yarışırcasına çıktı ve yerle buluştu. Şimdi ikisi de çıplak ve savunmasızdı.

"Seni çok özledim Bergüzar," derken yüzünü kadının boynuna gömüp, ağırlığını üstüne verdi.

"Ringdeki o günden beri aylar geçti bebeğim."

Bergüzar'ın gözlerinden yaşlar dökülmeye devam ederken, adamın dudakları tenini özlemle sardı. Vücudunun her yerinde uzun uzun oyalanıp, hasret giderirken Bergüzar heyecandan bayılacağını sandı. Kocası tarafından usulca aralanan bacaklarının arasında hissettiği sertlikle dudaklarından özlem dolu bir inleme firar ettiğinde Alparslan buna hem güldü, hem de kendine hâkim olabilmek için bir süre durdu.

"Çok uzun zaman oldu Esmerim... Canın yanabilir..."

Bergüzar o andan sonrasını hatırlamakta güçlük çekeceğini bilmeyerek "Özledim seni," dediğinde içine doğru yol alan Alparslan'ın varlığını vücudu gerçekten garipsemişti.

Dudaklarından kaçan acı dolu bir haykırış, anında adamı durdursa da Bergüzar buna izin vermeyip "Devam et," diye fısıldadı ve ayların hasreti son buldu.

●

Sabahın ilk ışıkları İstanbul'u aydınlatırken Alparslan ve Bergüzar birbirlerine sarılmış, evin yanındaki Galata Kulesinin ihtişamına bakıyorlardı.

"Burayı ne kadar sevdiğini biliyorum... Bundan sonra seni buraya sık sık getireceğimden şüphen olmasın Esmerim..."

Bergüzar gülümserken gözünü Galata'dan bir an olsun ayırmıyordu. "O da bizim gibi..."

Alparslan ne demek istediğini anlayıp burukça gülümsedi. "Defalarca yara alsa da asla yıkılmayan Galata. Hâlâ dimdik ayakta... Bizim gibi değil mi?" demesiyle Bergüzar'ı kolları arasında döndürdü ve sımsıkı sarıldı.

Onlar manzaranın güzelliğine dalmış sakin sakin sohbet ederlerken duydukları bir sesle kendilerine geldiler. Bergüzar sesle irkilip çevresine bakarken "Sen de duydun mu?" diye sordu.

Alparslan başını sallayıp, karısından ayrıldı ve terasın kenarına ilerleyip, aşağı doğru baktı. Sabahın ilk ışıkları daha sokakları tam olarak aydınlatmaya yetmiyordu ama yerde yatan küçük bir bedenin karartısını görmüştü sanki. Hızla içeri girip telefonunu alırken terasa geri döndü.

"Halim abi, adamlara söyle apartmanın oradaki ara sokağa baksınlar. Çocuk sesi geliyor sanki! Ben de şimdi geliyorum," demesiyle Bergüzar'ı da yanına alarak içeri girdi ve üstünü hızla değiştirdi. Bergüzar da ona yetişmek için hızlıca hareket ederken bir anda karısını tuttu ve gözlerine baktı.

"Bergüzar burada kal! Lütfen!"

"Orada ne gördün Alparslan? O çocuk neden öyle ağlıyor?"

Alparslan'ın buz gibi bakışlarından anladığı tek şey, gördüklerinin hiç hoş olmadığıydı. Ondan uzaklaşıp ceketini giyerken "Ben de geleceğim!" deyip ayakkabılarını ayağına geçirirken kapıya ilerledi. Alparslan onu evde tutamayacağını bildiği için, tam barışmayı başarmışken yeniden kavga etmek istemediği için sustu ve karısının peşinden evden çıktı. Bergüzar koşarak yan sokağa girip alacakaranlığın içinde ilerledi ve korumaların etrafını sardığı çocuğun yerde yatan bedenine yaklaştı. Gördüğü şeyle önce donup kalırken, geriye doğru gitmek istedi ama Alparslan'ın bedenine çarptı ve kocasının sesini duydu.

"Allah kahretsin!"

Yerde yatan kız çocuğu yarı baygın şekilde acıyla kıvranıyor ve bacaklarından aşağı durmaksızın akan kan Bergüzar'ın bacaklarının bağını çözüyordu sanki. Küçük kız gözlerini aralayıp, çevresindeki erkeklere korkuyla bakarak çığlık atmaya başlayınca Bergüzar yere oturup ona doğru usulca emekledi ama kız tarafından fark edilmişti. Çocuğun bağırışlarıyla hissettiği acı yüreğini dağlarken konuşmaya çalıştı.

"Tamam... Tamam bebeğim. Bağırma ne olur! Biz sana kötü bir şey yapmayacağız. Yardım etmemizi ister misin?"

Gözlerinden akan yaşlara engel olamayarak konuşurken kıza elini uzattı ama çocuk daha çok ağlamaya başladı. Korku dolu gözleri hâlâ korumaların ve Alparslan'ın üstünde geziyordu. Bergüzar bir anda onlara bakıp "Hepiniz gidin... Gidin!" demesiyle Alparslan ve korumalar birbirlerine bakıp geri çekildiler. Sokağın girişini bedenleriyle kapattılar.

"Bebeğim... Hadi bana bir şey söyle lütfen... Adın ne?"

Küçük kız başındaki insan topluluğunun dağılmasıyla biraz daha rahatlamış ve bağırmayı bırakmıştı. Bergüzar'ın hâlâ kendisine uzattığı eline bakarken "Asena," diye fısıldadı. Bergüzar ise ona biraz daha yaklaşıp "Çok güzel bir ismin var Asena, benim adım da Bergüzar," dediğinde kızın gözlerinin kapanmak üzere olduğunu fark etti. "Asena sana yardım etmek istiyorum. Bana izin verir misin?"

Küçük kız gözlerini araladı ve zorla başını sallarken kendine uzanan o elini var gücüyle tuttu. Hayatta kalmaya devam etmek ister gibi güçlü bu tutuşu anlatacak tek kelime bile yoktu. Bergüzar hiç vakit kaybetmeden dizleri üstünde ona yaklaşmaya devam edip bedenini yavaşça kucağına alırken kızın acı dolu çığlıkları sokağı inletti. Bergüzar sanki onun çektiği acıyı kendi bedeninde, ruhunda hissediyordu. Dişlerini sıkarak, gözyaşlarını durdurmaya çalışarak

ayakları üstünde doğrulurken Alparslan ve korumalar kendilerine doğru yaklaştılar. Sokağın çıkışına yürüyen Bergüzar birkaç adım sonra Alparslan'la karşılıklı durdu.

"Hastaneye gitmesi lazım... Toprak sabaha karşı orada olacaktı," derken gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Kızın acı dolu mırıltıları herkesin yüreğini paralarken Alparslan onu kucağına almak istedi ama bunu fark eden Asena, kollarını hızla Bergüzar'ın boynuna doladı ve çığlık atmaya başladı.

"Tamam... Tamam bebeğim... O benim kocam. Sana zarar vermez... Sakin ol bir tanem!" derken kendilerini bekleyen arabaya ilerleyip hızla bindiler. Yolda Toprak'ı aramış, durumdan haberdar etmişlerdi, araç acil girişinde durduğu an dışarı çıkan Bergüzar, bilinci gitmek üzere olan Asena'yı sedyeye yatırdı ve elini sıkıca tuttu.

"Ben buradayım bebeğim. Tamam mı? Korkma!"

Hızlı adımlarla müdahale odasına girerlerken Alparslan gördüğü şeyin şokunu hâlâ atamamıştı. O sırada kardeşlerinin, Murat ve Arda'nın yanına geldiğini hayal meyal gördü. Kendini zorla koltuklardan birine bırakırken Ertuğrul'un elini omzunda hissetti. "Abi ne oldu? Niye bizi hastaneye çağır... Üstündeki kan kimin?" derken sesindeki endişe o kadar belliydi ki Alparslan ellerini yüzünden çekip zorla nefes almaya çalıştı.

"Küçük bir kızın!"

"Hangi küçük kız? Kaza falan mı yaptın abi konuşsana?"

"Ses duyduk sokakta... Çocuk sesi. Aşağı indik... Küçük bir kız çocuğu yerde... Her yeri kan," dediği anda hepsinin kanı ağır ağır dondu sanki...

"Biri ona saldırmış," demesiyle Ertuğrul'un gözleri kayarak kapanırken, Arda ardındaki koltuğa çöktü. Atilla ve Murat ise dişlerini sıkarak duyduklarını sindirmeye çalışıyorlardı. Alparslan yüzünü ıslatan yaşlardan bir haber konuşmaya devam etti.

"Yadigâr kadar... İnsan o kadar çocuktan ne ister! Kahretsin!" diyerek önündeki sehpaya vurdu.

"İnsan değil onlar... Hayvan desen hayvana hakaret... Onlar caniler... Sapık ruhlu canavarlar!" diyen Atilla da arkasındaki duvara öfkeyle yumruk attı.

"Çocuk nerede?" Murat'ın bu sorusuyla müdahale odasının kapısı açıldı ve Bergüzar bembeyaz bir yüzle dışarı çıktı. Hepsi ayaklanıp ona yaklaşırlarken kadın titreyen bacaklarına komut vermekte zorlanıyordu. Elleri, yüzü, kıyafetleri olduğu gibi küçük kızın kanına bulanmıştı. Alparslan onun kollarıyla sıkıca sarıldığında "Ameliyata alıyorlar," dediğini duydu. İçeriden çıkan Toprak ve diğer tüm sağlık personelinin yüzlerinin rengi kül gibi olmuştu. Bergüzar, Alparslan'dan ayrılıp onlara yaklaştı.

"Onu ameliyata alıyorlar... Çok fazla zorlanmış!" derken konuşmakta zorluk çeken Toprak, dişlerini sıkarken ablasına baktı.

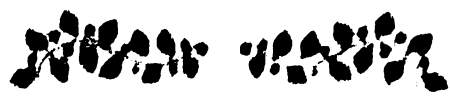
Hepsi zar zor nefes alırlarken, küçük kızın yorgun ve yaralı bedeni odadan çıkartıldı. Kimse bir an nasıl bir vahşetin kurbanına baktığının bilincinde olamadan, kendilerini küçük kıza gülümsemeye çalışırken bulmuşlardı.

"Bergüzar," diye fısıldayan kızın gözleri ve eli onu arıyordu.

"Buradayım bebeğim... Şimdi seni kardeşime emanet ediyorum ama ben hemen kapının önünde seni bekliyor olacağım," derken küçük eli tuttu.

Ameliyathanenin kapısında ayrılık vakti geldiğinde Bergüzar, Asena'ya gülümsedi ve elini usulca bıraktı. Hayatında hiç böyle bir boşluğa düştüğünü hatırlamayarak ellerine bakarken, Alparslan kollarını omzuna sarmış, saçlarını öpüyordu.

"İyi olacak!"

23. BÖLÜM

Asena ameliyattayken gelen polis memurlarına onu nerede ve nasıl buldukları hakkında ifade veren Alparslan ve Bergüzar, aynı zamanda çocuğun bir ailesinin olup olmadığı haberini de bekliyorlardı. Bu sırada Yekta, Halim, Ateş ve İsmail başta olmak üzere birçok koruma da kızın anne ve babası hakkında araştırmalarına başlamışlardı. Doktorlar ameliyattan çıktıklarında kapıda kendilerini bekleyen aile üyelerine dikkatle baktılar.

"Vajinanın hasar gören kısmını diktik."

Bergüzar, Alparslan'ın elini öyle bir sıkıyordu ki adamın eli uyuşmuştu. Doktor derin bir nefes alırken Suna Hanım zorla konuştu. "Sanırım sadece bununla kalmadınız Ekrem Bey!"

Operasyonu gerçekleştiren doktor hüzünle Suna'ya bakarken "Maalesef Suna Hanım... Rahimin küçük bir kısmını ve yumurtalıklarından birini almak zorunda kaldık," demesiyle herkesin nefesi boğazına düğümlenip kaldı sanki.

Bergüzar gözlerinden dökülen yaşları hızla silerken "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Ekrem Bey ise gülümsemeye çalışarak "Uyandığında sizi yanına alabilirim ancak çok kısa bir süre," dedi ve müsaade isteyerek yanlarından ayrıldı.

Alparslan ailesine şöyle bir bakıp, herkesin yüzündeki kederi gördü ama gözleri Armağan'ın bembeyaz yüzü ve mat bakan gözlerinde durdu. Yavaşça Ertuğrul'un yanına gidip karısını eve götürmesini söylerken, Atilla'ya da başıyla işaret verdi. Murat ise ne karısını, ne de

kardeşlerini yalnız bırakmak istemediği için bir an ortada kalınca Tomris "Biz de gidelim. Fakat her an haber verin lütfen!" diyerek kocasının elini sıkıca tuttu ve çıkışa yöneldiler.

Alparslan annesi ve babasını da eve gönderdikten sonra Toprak, Suna ve Bergüzar ile birlikte koridordaki koltuklara oturdu ve karısının elini sıkıca tuttu Bu sırada Arda hepsine kahve alıp gelmişti. Bergüzar kahvesinden bir yudum alırken ameliyathanenin kapısı açıldı ve Asena dışarı çıkartıldı. Hepsi ayaklanıp onu takip ederlerken, yine kendilerini yoğun bakımın önünde buldular Saatler ilerlerken Asena'nın uyandığını haber veren Ekrem Bey, Bergüzar'ın hazırlanıp içeriye onlarla birlikte girmesini istedi. Bergüzar odanın içerisine adım attığında küçük kızın yorgun gözleri kendisini buldu ve bir an huzurla nefes aldı.

"Merhaba," derken yine elini kıza uzattı ve küçük kız o eli tutmakta bu sefer tereddüt etmedi.

"Merhaba..." Sesi öyle yorgun çıkıyordu ki Bergüzar canının yandığını hissetti. Onun yanına sandalye çekip otururken, elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Kızın gözleri bir an dışarıdan kendilerini izleyen Alparslan'a takıldı.

"O benim kocam Asena. Sana zarar vermez korkma. Hem biliyor musun, bizim de senin yaşında bir kızımız ve sizden üç yaş büyük bir oğlumuz var."

Asena şimdi daha dikkatli şekilde ona ve Alparslan'a baktı. "Adları ne?"

Bergüzar gülümseyerek "Sadullah Ayaz ve Nazlı Yâdigar," dediğinde Asena da ona gülümsedi. Kızın saçlarını usulca severken "Senin Asena dışında bir adın var mı?" diye sorduğunda Asena başını sağa sola sallamıştı.

"Asena... Dışarıda polis ablalar var ve seni görmek istiyorlar. İçeriye gelsinler mi?"

Asena bir an korkuyla ona ve doktorlara baktı. "Sana bir

şey yapmayacaklar canım. Sadece soru sormak istiyorlar. Ben onlara soru sorarken de burada, yanında duracağım. Söz veriyorum."

Küçük kızın dikkatli bakışları Bergüzar'ın üstünde gezindi. "Söz mü?"

Başını samimiyetle sallarken "Söz!" diye fısıldadı ve onun elini güven vermek istercesine sıktı.

Polisler Asena'nın ifadesini alırlarken, pedagog da yanlarında bulunup kızı daha fazla korkutmadan bilgi edinmeye çalıştılar. Ancak pek başarılı oldukları söylenemezdi çünkü küçük kız başına ne geldiğini bile anlamayacak kadar küçüktü. Daha beş yaşında, yemyeşil gözlerine oturan acının tarifi yoktu. En zoru da onun bu acısına son verecek bir çözüm yolu yoktu. Küçük kız uyuyunca Bergüzar dışarı çıkıp Alparslan'a sıkıca sarıldı.

"Bebeğim... İyi misin sevgilim?" Adam yavaşça karısının yüzünü kavrayıp gözlerine baktı.

"İyi değilim koca adam... Canım acıyor," derken gözünden dökülen yaşlara aldırmadan onun kocaman bedenine sımsıkı sarılıp kaybolmak istedi.

"Ağlama... Bu koca adam seni çok seviyor. Ağlama Esmerim."

"Ailesinden haber var mı?"

Alparslan onun ellerini tuttu ve koltuklara oturttu. "Var... Annesi," deyip susunca Bergüzar ne duyacağını az çok tahmin etmişti.

"Terk etmiş değil mi?" derken sesinin titremesine engel olamamıştı. Alparslan başını sallayıp "Evet," dediğinde Bergüzar öfkeyle ayaklandı.

"Bakmayacağın çocuğu niye doğurursun! Allah kahretsin böylelerini!"

Alparslan onun elini tekrar tutup oturmasını sağladı.

"Başka biri yok mu? Babası, akrabası?"

Alparslan başını salladı ve "Babası madde bağımlısıymış.

Hem kullanıyor, hem de satıyormuş. Yakalanıp hapse girmiş. Akrabaları ise kızı kabul etmiyorlar."

Bergüzar'ın gözünden yaşlar usulca döküldü "Yetimhaneye gidecek değil mi?" derken yeniden ayaklanıp camın ardında yatan kıza hüzünle baktı. Bu sırada beline dolanan kolların ona güç verdiğini hissediyordu. Ellerini kocasının ellerinin üstüne koyarken "Başka bir yolu yok mu? Daha fazla yalnız kalıp acı çekmesin!" diye fısıldadı.

Toprak sessizce onların yanına gelip, Asena'ya bakarken ablasının eline uzandı ve sıkıca tuttu. Gözlerindeki yaşlarla birbirlerine bakarlarken Alparslan karısından bir adım uzaklaştı ve onların aynı acıda buluşmasını izledi. Toprak bir anda Bergüzar'a sarılınca, Bergüzar da onu sımsıkı sarılmıştı.

"Abla..." Toprak yüzünü onun boynuna saklayıp ağlarken, Bergüzar da ağlıyordu.

"Canım," derken sesinin titremesini durduramamıştı.

Alparslan bir kolunun altına karısını, diğerine de Toprak'ı alıp içeride uyuyan Asena'ya bakarken "Aslında Asena'yı bırakmamanın bir yolu var Esmerim," dedi ve gülümsedi.

"Neymiş?"

Bergüzar'ın heyecan ve umutla bakan gözleri kocasını bulduğunda aklı başına geldi. "Ciddi misin?"

Alparslan gülerek "Çok ciddiyim... Zaten üçüncü çocuk için heveslenip duruyordum," dediğinde Toprak ne demek istediklerini anlayıp, şaşkınlıktan açık kalan ağzını zorla kapattı.

"Evlat edineceksiniz."

İkisi de ona gülümseyen yaşlı gözlerini diktiler.

"Evet..."

Toprak yaşadığı sevinçle hem gülüp, hem ağlıyordu. Bu sırada fısıltıyla söze başlayan Alparslan "Asena'yla yollarımızın kesişmesinin tesadüf olduğunu sanmıyorum. O

güzel çocuğun aklındaki, gönlündeki, bedenindeki yaraları kapatmak için biz seçildik. Çünkü biz ona, o da bize şifa olacak. Biz düştüğümüz yerden kalkmaya çalışırken karşılaşmamızın anlamı ancak bu olabilir. Birbirimize iyi geleceğiz. Hep birlikte güzel bir aile olacak ve yepyeni anılar biriktireceğiz. Tabii o sırada ben eski anılarımı da hatırlamaya devam edeceğim diye umut ediyorum," dediğinde boynuna sımsıkı sarılan karısını minnet duygusuyla öpüyordu. Öyle zor zamanlarda, öyle inançlı ve dirayetli durmuştu ki. Ailesine, kocasına olan inancını bir an bile kaybetmemiş, gönlü kırılsa da kendini değil, çocuklarını düşünmüştü ki... Alparslan buna sadece minnet ve şükür duyuyordu. Ne güzel insan, ne güzel anne, ne güzel ve kıymetli bir eşti.

"Sen iyi ki varsın kadınım. Sen olmasaydın darmadağın olurduk. Şimdi benim dağıttıklarımı toplamayı bırakıp, bu güzel çocuğu ayağa kaldırsak, ona da anne baba olsak. Aile olsak..."

Bergüzar başını sallayıp elini camın üstüne koydu ve Asena'ya bakarken boğazındaki yumruya inat fısıldadı. "Hoş geldin Asena Yalın... Hoş geldin kızım..."

Tüm resmi prosedürler hızla yerine getirilirken, Ankara'daki yurt müdürleri Sedef Hanım da onlara her aşamada seve seve yardımcı oldu. Bergüzar'ın daha önce yetiştirme yurdunda büyümüş olması onlara çok büyük bir artı kazandırmıştı. İşleri, maddi gelirleri ve tabii ki soyadları güven verecek koşulları çoktan oluşturmuştu. Şimdi her şeyin gerçekleşebilmesi için bekledikleri iki şey vardı. Birincisi, Ayaz ve Yadigâr'ın bunu kabul etmesi, ikincisi ise Asena'nın onların çocuğu olmayı kabul etmesi... İki aşama da çok zordu. Hazırlanan tüm dosyalar, avukatlar, prosedürler artık bu iki sonucun gelişini bekliyordu. Ona göre Asena gerçekten Yalın ailesinin kütüğüne geçecek ve Yalın

soyadını alarak hayatına onlarla devam edecekti. Bergüzar ve Alparslan ise çocuklarını karşılarına almış salonda otururlarken, Yadigâr ve Ayaz birbirlerine bakıp neler olduğunu çözmeye çalıştılar.

"Anne, baba... Neden bize öyle bakıyorsunuz?" Ayaz'ın bu sorusuyla karı koca birbirlerine döndüler.

"Nasıl bakıyormuşuz ki?"

Yadigâr kısılan gözlerinin ardından onlara bakıp "Bir şey söylemeye çalışır gibi," dediğinde onlara gülümsediler ve derin bir nefes alıp söze nereden başlayacaklarına karar vermeye çalıştılar.

Bergüzar, hayatıyla ilgili gerçekleri anlatmak için onların biraz daha büyümesini beklemişti ama şimdi bunu anlatmanın tam sırası olduğunu düşünerek söze girdi. "Aslında benim size anlatmam gereken şeyler var. Bunun için biraz daha büyümenizi beklemek istemiştim ama sanırım zamanı geldi."

Çocuklar yeniden birbirlerine bakıp sonra annelerine döndüler. "Ben aslında... Yetimhanede büyüdüm!" demesiyle çocukların kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Çünkü yetiştirme yurdu ya da yetimhanenin ne olduğunu biliyorlardı. Yalın okullarında okuyan bazı arkadaşları orada yaşıyordu.

"Nasıl yani, Osman dedem seni oraya mı bıraktı?"

Bergüzar onlara gülümseyip başını salladı. "Hayır, hayır... Öyle değil. Annem, yani gerçek annem Nadide anneanneniz değil!"

Bir şok daha geçiren çocuklar, anne ve babalarına öylece bakıyorlardı. "Yani senin annen başka biri mi?"

"Evet... Benim annem ve Osman dedeniz bir sebepten ötürü ayrılmışlar," derken gözleri Alparslan'ı buldu. O bile hikâyeyi nasıl anlatacağının merakıyla karısına bakarken, Bergüzar'ın kaşı hafifçe havaya kalkınca, Alparslan onun yalan söyleyememe huyuna gülmemek için kendini tuttu.

"İyi gidiyorsun bebeğim... Devam et!" dediğinde Bergüzar da kendi sözlerine inanamayıp gülmeye başladı. Çocuklar daha da atallamış hâlde onlara bakınca Berguzar elini bacağını hafifçe vurdu ve "Gelin!" dedi.

Ayaz ve Yadigâr yerlerinden kalkıp annesiyle babasının kucaklarına yerleştiler ve hikâyeyi dinlemeye devam ettiler.

"Sonra annem... Başka biriyle evlenmiş. Fakat ben o kişinin gerçek babam olmadığını çok sonradan öğrendim. Ben altı yaşındayken Toprak teyzeniz doğdu. Toprak iki yaşında, ben ise sekiz yaşındayken annemiz bizi terk etti."

Bundan sonrasında çocuklarının tepkilerini dikkatle izlemeye başladı. Çünkü anısıyla Asena'yı birbirine bağlamayı planladığı için onların her hareketini merak ediyordu. Yadigâr hüzünle dudağını büküp, annesinin boynuna sarılırken, Ayaz da babasının kucağından kalkıp annesinin boynuna yüzünü saklamıştı.

"Biz seni terk etmeyiz annecim..." Yadigâr'ın bu sözleriyle Bergüzar'ın gözünden bir damla yaş süzüldü. Alparslan ise gördüğü manzara karşısında nefes almakta zorlanıyor gibiydi.

"Biliyorum güzel kızım." Yadigâr'ın saçlarını öperken, Ayaz'ın boğuk sesini duydu.

"Sen de bizi bırakıp gitmeyeceksin değil mi?"

İşte ne Bergüzar, ne de Alparslan böyle bir soruyu beklemiyordu. Oğlunu kucağına alırken karısının gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. "Öyle şey olur mu bebeğim... Ben ne olursa olsun hep sizin yanınızda olacağım."

Ayaz babasının boynuna sımsıkı sarılırken, gözlerini bir an olsun annesinden ayırmıyordu.

"Ulan hergele... Yapma böyle. Beni de ağlatacaksın!" dediğinde hepsi Alparslan'a bakıp gülmeye başladılar.

Bergüzar kocasının yanağına dokunup, akan gözyaşını usulca sildi ve ona yaklaşarak uzunca öptü. "Hadi artık hikâyemi bölmeden dinleyin," dedikten sonra anlatmaya

devam etti. "Sonra babamız kötü bir şey yapıp hapse girdi. Tekrar dışarı çıktı ama bu seferde öldü ve biz yetimhanede büyümek zorunda kaldık. Çünkü kimse bize yardım etmek istemedi!"

Alparslan bu sözüne buruk bir gülümsemeyle bakarken "Ya da anneniz daha on bir yaşlarında olmasına rağmen yirmi ikilik dalyan gibi delikanlıları canından bezdirecek potansiyele sahipti de diyebiliriz," demesiyle ikisi de kahkahalara boğuldu.

Bergüzar onun koluna vurup "Çok kötüsün Alparslan Yalın!" dediğinde onun dudaklarını, kendi dudakları üstünde hissetti.

"Çok aşığım Bergüzar Yalın!"

Çocuklar onların bu hâline gülümserken bu sefer Alparslan konuşmaya başladı. "Çocuklar bunları size anlatmamızın bir nedeni var."

Ayaz ve Yadigâr merakla babalarına bakıyorlardı.

"Tıpkı anneniz ve Toprak teyzeniz gibi bir durumda olan..." Bu sırada kızına baktı. "Yadigâr, senden birkaç ay büyük, kız çocuğunu ailemize dâhil etmek ve onun da anne babası olmak istiyoruz," dediğinde odaya sessizlik hâkim olmuştu.

Çocuklar beklenmeyen bu habere normal olarak şaşırmışlardı.

"Bu bizi daha az seveceğiniz anlamına gelmiyor değil mi?" Yadigâr hızla babasına doğru atılıp kollarını boynuna dolarken, Ayaz yine yaşından olgun bir tavırla kardeşine baktı.

"Tabii ki hayır Yadigâr... Sen doğduğunda beni daha az sevmediklerine göre, o kız geldiğinde de daha az sevmeyeceklerdir."

Karı kocanın gözleri mutlulukla dolarken buluştu. Bergüzar kızını kollarının arasına alıp yeniden onu sarıp sarmalarken "Sevgi azalmaz bir tanem, paylaştıkça çoğalır.

[illegible]

[illegible]

[illegible] duvara da koltukların arasına alıp sahneyle [illegible] [illegible] seyirciyle [illegible] [illegible] [illegible]

suratlarına bakarak gülerken, Yadigâr ise Ertuğrul amcasının sırtına tırmanmış yanaklarını öpüyordu.

"Nasıl da kandırdık ama!" diyen Ayaz gülerken koltuktan yuvarlanıp yere yapışınca bir an sessizlik oldu ve arkasından Alparslan'ın kahkahası Bergüzar'ın endişe dolu sesine karıştı.

"Yani ailemize yeni biri daha katılıyor öyle mi?" diye heyecanla soran Süleyman Bey'e cevabı oğlu sarılarak verdi.

"Evet Süleyman Yalını! Bir torunun daha oldu," derken ikisinin de gözlerinden yaşlar usulca süzüldü.

Sedef Hanım, Bergüzar ve Toprak'a bakarken yıllar önce onların yurda ilk geldikleri günü hatırladı. O iki kızı şimdi karşısında dimdik duran iki güçlü kadın olarak görmek onu hem gururlandırmış, hem de duygulandırmıştı.

"Sizinle hep gurur duydum ve hep duyacağım," derken gözyaşlarını tutmakta zorlanmıştı. Bergüzar ona minnetle gülümseyip, sarılırken "Sen bizi büyütüp, iyi bir insan olarak yetiştirdin. Şimdi sıra biz de," derken gözleri odasında oturup kendilerini bekleyen Asena'ya döndü.

"Çocuklar, bu kadar iyi kalpli ve yardım sever olmanıza mı sevineyim, yoksa işinizde başarılı ve güçlü kadınlar olmanıza mı?" derken sesi titriyordu. Toprak ve Bergüzar onu ortalarına alıp sarılırken "Çok iyi anne olduğunuzu da asla atlayamam ve tabi iyi birer eş olmayı da başardınız," dediğini duyduklarında güldüler.

Sedef Hanım, Bergüzar'a bakıp gülümserken konuşmaya devam etti. "Asena'yla konuştuktan sonra, Ayaz ve Yadigâr'ın da duruma alışıp kabullenmelerini sabırla beklemen gerekecek. Yolculuğunuz zor ama sonucu inşallah güzel olacak."

"O zaman önce şu küçük kızla konuşayım," deyip kadını öptü ve Asena'nın odasına girdi.

"Bebeğim..." Küçük kız ona gülümseyince Bergüzar'ın kalbinde solmayan çiçekler açtı sanki.

"Bergüzar..."

Kızın yanına ilerleyip yatağın kenarına oturdu ve onu yavaşça kucağına aldı.

"Burada ne kadar kalacağım?"

Bergüzar gülümserken odadaki takvime gözü takıldı. Neredeyse bir aydır hastanede olan çocuğun bu isyanını haksız bulmuyordu. Derin bir nefes alıp "İsterseniz buradan çıkabiliriz," dediğinde Asena bir an sevinecek, gülecek gibi oldu ama yüzü ânında kararttı.

"Ama ben nereye gideceğimi bilmiyorum!" dediğinde Bergüzar boğazına düğümlenen yumruyu ve kalbine oturan ağırlığı yok sayamadı. Gözlerinden yaşlar akarken, usulca kızın yanaklarını öptü. "Benim bir fikrim var aslında."

Asena onun gözünden akan yaşları küçük elleriyle silip dikten sonra korkarak Bergüzar'ın yanaklarını öptü. Onları dışarıdan fark ettirmeden izleyen herkes gözyaşlarını tutmakta zorlanıyorlardı.

"Bu kadında şeytan tüyü var diyorum inanmıyorsunuz!" diyen Alparslan'ın sesi titriyordu. Gözlerine biriken yaşlarıysa geri göndermek için saf saf tavana bakıyordu.

Sedef Hanım onun elini sıkıca tutup "O her zaman nahif bir kızdı ve herkesi kendine bağlayacak bir nokta illa ki bulurdu," dediğinde Alparslan ona gülümsedi.

Bu sırada Asena ise sorular sormaya devam ediyordu. "Ne fikri?"

Bergüzar kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Asena'nın ellerini sıkıca tutup "Benimle birlikte evime gelir misin? Hem çocuklarımla da tanışırsın. Güzel vakit geçireceğinize eminim," dedi ve onun cevabını merakla beklemeye başladı.

Asena bir süre bu teklifi düşündü ve sevinçle "Olur!" dediğinde Bergüzar'ın yüzünde oluşan gülümseme, herkesin beklediği haberi verdi.

Kapının önünde oluşan sarılma faslı esnasında Bergüzar, Asena'nın üstünü değiştirmek için perdeleri kapattı ve kızın yanına tekrar geldi. Ona uzanmasıyla ürken küçük kıza anlayışla gülümseyip "İstersen kendin de giyinebilirsin. O sırada dışarıda beklememi ister misin?" diye sorarken yüreğine batan acıyla baş etmeye çalışıyordu.

Asena başını "hayır" anlamında sallarken "Gitme!" diye mırıldandı ve kendisini giydirmesi için Bergüzar'a izin verdi.

Küçük kızı giydirip yeniden yanına oturduğunda ona baktı ve gülümsedi. "Kocam seninle tanışmak için kapıda bekliyor. İçeri gelmesini ister misin?"

Asena bir an gerildi ama günlerdir kendisini kapının önünde bekleyen adamın varlığından korkmadığını hissetti. "Ondan korkmuyorum Bergüzar. O beni korumak istiyor. Senin gibi," derken elleriyle oynuyor, sadece ellerine bakıyordu.

Bunu sık sık yaptığını fark eden Bergüzar onun başını kaldırıp göz göze gelmelerini sağladı. "Bana söz ver. Başını asla eğmeyeceksin ve daima insanların gözlerine bakacaksın."

Kısa bir an oluşan sessizliğin ardından Asena, Bergüzar'ın gözlerine bakarak "Söz!" dedi ve ekledi. "Onunla tanışabilirim."

Bergüzar, kızın alnına küçük bir öpücük kondurup yerinden kalktı. Kapıyı açıp Alparslan'ı çağırdı. Şimdi koridorda Toprak ve Sedef Hanım dışında kimse kalmamıştı. Herkes eve dönüp onları evde karşılamak için yola koyulmuştu. Çocuk odadan dışarı çıkar çıkmaz üstüne çullanır gibi onu boğmak istememişlerdi. Alparslan tedirgin bir nefes alıp içeri adım attığında tıpkı kendi gözleri gibi yemyeşil gözlere sahip uzun sarı saçlı, bembeyaz tenli kıza gülümsedi. Yavaşça ona yaklaşıp, önünde diz çöktü ve gözlerinin içine bakarken elini uzattı. "Merhaba, ben Alparslan..."

Asena bir an kendisine benzettiği adama bakıp gülümsedi ve uzattığı elini tedirginice sıktı. "Merhaba, ben de

Asena," derken sesinin titremesi Alparslan'ın yüreğine dokunmuştu.

"Ben sana zarar vermem Asena. Bizim çevremizdeki kimse asla sana zarar vermez. Hatta ne olursa olsun sana zarar gelmesini engeller canım. Korkmana gerek yok."

Asena ona bakmayı sürdürürken başını sallamıştı. "Biliyorum," dediğinde Alparslan gülümseyerek "Nereden biliyorsun bakalım?" diye sordu.

Asena ise ona utangaç bir gülümsemeyle "Hep kapının önünde bekledin," dedi.

"Sen benimle tanışmaya hazır olana kadar orada beklemem gerekiyordu. Ben de öyle yaptım canım."

Kızın bedeni güven veren bu sözlerle gevşerken yüzünde gerçek bir gülümseme oluşmuştu. "Teşekkür ederim," derken ki utangaç ve çocuksu hâli ise onları güldürmüştü.

"Bergüzar sana bir şey soracaktı. Sordu mu?"

Asena başını salladı.

"Peki sen ne dedin?"

"Olur," diye fısıldadığında Bergüzar'la göz göze geldi.

Alparslan onun saçlarına usulca dokunup "Aferin benim akıllı kızıma. Hadi o zaman eve gidelim. Seni orada heyecanla bekleyen birçok kişi var," deyip ayağa kalktı ve elini Asena'ya uzattı. Asena, Alparslan'ın elini sıkıca tutarken, diğer eliyle de Bergüzar'ın eline yapışıvermişti. Üçü birlikte önce odadan sonra da hastaneden çıkıp evlerine doğru hareket ettiler. Sitenin bahçesinden içeri giren arabadan indiklerinde Asena çevresine tereddütle bakıyordu.

"Bergüzar... Burada çok ev var!" derken ki şaşkın sesi onları güldürdü.

"Evet bir tanem. Her birinde ailemizden birileri yaşıyor. Bu evlerde bizim çocuklarımız dâhil toplam on bir çocuk yaşıyor biliyor musun?"

Asena şaşkın şaşkın yüzlerine bakarken "On bir mi?" dedi. Yeşil gözleri kocaman olmuştu. Yeniden bahçeye

baktığı sırada çocuklardan birini görmeyi umut ediyor gibiydi. Evin kapısına vardıklarında Alparslan kapıyı yavaşça çaldı. Emine Hanım kapıyı gülümseyerek açarken gözleri Asena'daydı.

"Hoş geldiniz," diyen şen şakrak sesi Asena'nın içini ısıtmıştı.

Onlar içeri girip salona geçmeye hazırlanırlarken "Çocuklar nerede Emine abla?" diye soran Alparslan'a cevabı Ayaz ve Yadigâr'ın kendisi verdi.

"Buradayız!" merdivenlerden hızla inip kapıya doğru baktılar ve merakla bekledikleri kızı gördüler.

Asena çekinerek yeniden Bergüzar'ın elini sıkıca tutarken çocuklar ona gülümsemişti.

"Merhaba hoş geldin. Ben Sadullah Ayaz," diyen Ayaz ona elini uzattı ve sabırla bekledi.

Asena ise Bergüzar'ın elini yavaşça bırakıp Ayaz'ın elini sıkarken "Merhaba, hoş buldum. Ben de Asena!" demeyi zor da olsa başardı.

Bu sırada neşeyle onlara yaklaşan Yadigâr da Asena'ya elini uzattı ve kendini tanıttı. "Hoş geldin, ben Nazlı Yadigâr. Seninle yaşıt olmamıza çok sevindim. Artık Cihangir ve uyuz ablime karşı yalnız olmayacağım. Bu, güzel bir duygumuş," dediğinde Ayaz homurdanırken Bergüzar ve Alparslan gülüyorlardı.

Asena, Ayaz'a bakıp gözlerini yeniden Yadigâr'a çevirdi "Hoş buldum Yadigâr. Ben de Asena... Ama Cihangir kim?" derken elini sıktı.

Yadigâr onun elini bırakmadan salona doğru ilerlerken kızı da peşinden sürüklüyordu. "Boş ver. Bu çok uzun bir hikâye. Onların ikisinin bir araya geldiklerinde uyuzun teki olduklarını hatırlaman yeterli bence."

"İnsan ablasına uyuz demez!" Ayaz koltuğun üstündeki kirlenttl hızla Yadigâr'a atarken Yadigâr da aynısını ona yaptı

"İşte tam olarak böyle bir uyuzluk ve daha fazlası..." Yadigâr ve Asena göz göze gelip bir an birbirlerine baktıktan sonra gülmeye başladılar.

Onların bu hâlini salonun kapısından sessizce izleyen Alparslan ve Bergüzar ise mutluluktan mest olmuş durumdaydı.

"Esmerim..."

"Söyle koca adam..."

Alparslan'ın kolları bedenine dolanmış, dudakları boynuna sürtüyordu. "Seni seviyorum."

Bergüzar gülümserken elini arkasına doğru uzattı ve kocasının yanağına usulca dokundu. "Ben de seni seviyorum..."

Onlar aşk yaşaya dursun, Yadigâr hiç duracak ve Asena'yı durduracak gibi değildi. Az evvel oturduğu koltuktan kalkıp yine Asena'nın elini tuttu. "Hadi sana odanı gösterelim," diyerek onu da ayağa kaldırdı.

Ayaz, Alparslan ve Bergüzar da kızların peşine takılıp üst kata çıktılar. Yadigâr koridorun sağ tarafındaki en son odaya ilerledi ve kapısını açıp içeri girdi. Şeker pembesi duvar kâğıtlarıyla kaplı odanın duvarlarında bembeyaz bir şato tablosu vardı ve içinden yansıyan ışık tüm odayı aydınlatıyordu.

Asena odada gözlerini gezdirip bir anda Yadigâr'ın elini yeniden tuttu. Odanın büyüklüğünün onu ürküttüğünü anlayan Alparslan ve Bergüzar tam konuşmak üzereyken Yadigâr "Eğer istersen benim odam da birlikte kalabiliriz. Bu yatağı oraya taşıyabilir miyiz babacığım?" dediğinde katı koca birbirlerine bakıp gülümsediler.

Yadigâr hemen onun duygularını anlamış ve hızlıca çözümü üretmişti. Hiçbir büyüğünün yönlendirmesine ihtiyaç duymadan yaptığı bu davranış, onun empati duygusu yüksek bir karaktere sahip olduğunu da gösteriyordu.

Alparslan dizini kırıp yere çökerken kızların ikisi de kucağına aldı ve yanaklarını öpüp odadan çıktı. "Taşırız tabii

ki. Ne varmış yani yatak taşımakta. Hem ikiniz bence çok iyi oda arkadaşı olursunuz."

Ayaz da annesinin elini tutup babasını takip ederken yeniden aşağı indiler.

"Halim abi!" diye aniden yükselen sesi kucağındaki Asena'yı ürkütünce yaptığı şeyin farkına vardı. "Özür dilerim canım! Bazen böyle şeyler yapabiliyorum."

Mutfak kapısından içeri giren Halim, Alparslan'ın yanına gelince "Buyur aslanım!" demiş ve kucağındaki kızlara içtenlikle gülümsemişti. Herkes heyecanla Asena'nın gelişini beklediğinden onu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Abi, Asena için üst kata oda hazırlamıştık ya, oradaki yatağı Yadigâr'ın odasına taşıyabilir misiniz?"

Halim gülümseyerek "Tabii taşırız!" derken Yadigâr babasının kollarından çıkıp bir anda Halim'in kollarına atıldı.

"Halim amca, hadi ben ve Asena, sana yatağı nereye koyacağınızı gösterelim," derken adama en güzel gülümsemesiyle bakıyordu. Ben ve Asena deyişiyle onu kendinden ayırmaması, onun da karar vermeye ve söz hakkına sahip olduğunu bilmeden belirtmesine hepsi iç geçirmişti. Çocuklar bilinçli ebeveynler tarafından dikkat ve özenle yetiştirilirlerse içlerinden ne cevherler çıkıyordu.

"Göster bakalım deniz kızım, yatağı nereye koyacakmışız bakalım. Asena, yatağı nereye koyalım kızım?"

Halim'in bir anda adını söylediğini duyunca şaşıran küçük kız, şaşkınca Alparslan'a bakarken onlar da üst kata yöneldiler.

"Adımı söyledi," diyen şaşkın ve fısıltılı sesine gülümseyen Alparslan onun saçlarını usulca öpmüştü.

"Evet bebeğim, adını söyledi. Buradaki herkes senin adını biliyor."

Asena bu sözlere daha çok şaşırsa da üstünde durup düşünecek fırsatı olmamıştı çünkü Yadigâr onun aklındaki

tüm kötülükleri enerjisiyle silip atmıştı. Yataklar taşınıp oda yeni şeklini aldığında kızlar odaya bakıp gülümsediler

"Bence çok güzel oldu Asena. Sence?"

Asena da başını sallayıp "Bence de!" dedi ama sesindeki tını Bergüzar ve Alparslan'ın dikkatini çekmişti. Bergüzar onu kucağına alıp yatakların birine otururken, karşılarındaki yatağa da Alparslan, Ayaz ve Yadigâr oturdu.

"Bergüzar..."

"Söyle canım."

Asena hepsine dikkatle baktıktan sonra "Ben burada kalmayacağım ki. Niye bunca şeyi yapıyorsunuz?" diye sorunca asıl konunun konuşulma vaktinin geldiğini anladılar.

Bergüzar ona dikkatle bakıp "Biz aslında senin bundan sonra bu evde bizlerle yaşamanı istiyoruz Asena," dedi.

Küçük kız şaşkın şaşkın onlara bakıp kalırken "Ama siz, benim gerçek annem ve babam değilsiniz! Beni gerçek annem ve babam bile bırakıp gitti. Siz neden istiyorsunuz ki?" deyip sustuğunda Alparslan ona anlayışla gülümseyip elini uzattı ve tutmasını bekledi.

Asena, onun elini sıkıca tuttuğundaysa konuşmaya başladı. "Bak canım... Anne baba olmak için gereken asıl şey sevgidir. Biz seni koşulsuz ve sonsuza dek seveceğimize söz veriyoruz. Bu evde Yadigâr ve Ayaz'dan bir farkın olmayacak. Biz senin de annen ve baban olmayı çok isteriz. Tabii sen de istersen."

Asena gözlerini Alparslan'dan ayırıp Bergüzar'a baktı. Sanki onun da bir şeyler söylemesini ister gibi bu bakışla Bergüzar konuşmaya başlamıştı. "Benim annem de beni terk etti. Ben ve kız kardeşim yetimhanede büyüdük. Senin orada tek başına olmanı istemiyoruz. Burada bizimle kalman ve ailemize katılman en büyük isteğimiz," deyip bir an sustu ve kızın gözlerine dikkatle baktı. "Bizim çocuğumuz olmayı kabul eder misin?"

Asena'nın gözleri bu sefer Ayaz ve Yadigâr'a döndü. İkisi aynı anda gülümseyip "Biz seni kardeşimiz olarak kabul ettik bile!" diye şakıdıklarında kızın yüzünde yine şaşkın bir gülümseme oluşmuştu. Fakat o gülümseme birkaç saniye de kayboldu.

"Ya beni sevmez ve onlar gibi bırakıp giderseniz?"

Bergüzar yerinden kalkıp onu kucağına aldı ve Alparslan'ın önüne gelip bacaklarının arasındaki boşluğa oturdu. Bu sırada Ayaz babasının sırtına atlarken, Yadigâr da annesinin diğer dizindeki yerini almıştı.

"Biz seni sevgiyle büyütmek istiyoruz bir tanem. Tüm kötülüklerden koruyarak, yaşadığın tüm acıları unutturarak, seni sarıp sarmalamak istiyoruz. Sen de ister misin güzel kızım?"

Alparslan, karısının omzundan onun gözlerine güven verircesine bakıyordu.

Asena, önce karşısındaki Yadigâr'a sonra Bergüzar'a, Alparslan'a ve en son da babasının sırtına tüneyen Ayaz'a baktı ve fısıldadı. "Evet..." cevabıyla bir anda hepsi sevinçle bağırıp Asena'ya sarılırken evin içi sesleriyle inlemişti.

Alparslan sırtında oğlu, iki kolunda da kızlarıyla ayağa kalktığında Bergüzar onların bu hâline gülümsedi ama gözlerinden akan yaşlarında farkındaydı. "Gel buraya bebeğim," diyen kocasına yaklaşıp alnını onun dudaklarına dayadı.

Asena daha önce hiç tanık olmadığı bu sevgiye hayranlıkla bakarken onlara gülümsedi.

Çocukları yere indiren Alparslan kollarını kocaman açıp "Hoş geldin Asena Yalın. Hoş geldin kızım. Hoş geldin Dişi Kurt," dediğinde küçük kız onun kollarına koşup sımsıkı sarıldı ve ömür boyu sürecek, o güvenli limana demir attı.

24. BÖLÜM

Kızlar köşeye saklanmış, evden çıkıp havuza doğru ilerleyen Cihangir ve Ayaz'ı bekliyorlardı. Yadigâr, Asena'ya gülerek "Saldır!" demesiyle ellerindeki su balonlarını onlara atmaya başladılar. Oğlanlar ise bir an afallayıp, ne olduğunu anlamaya çalışırlarken evden çıkan Alparslan bu manzarayla mest olup bağırmaya başladı. "Aferin kızlarım! Saldırın helal olsun size. Helal olsun. *Girl Power* çok yaşa!"

Tezahüratlarına isyan eden Ayaz ve Cihangir ona dönüp asık suratlarıyla bakarken Alparslan daha da güldü. "Alparslan amca..." Yüzüne çarpan balon patlayınca susmak zorunda kalan Cihangir bir anda Yadigâr'a doğru koşmaya başlarken "İnsan insana bunu yapar mı Alparslan amca?" diye bağırıyordu.

Ayaz da "Baba yazıklar olsun. Kendimi evlatlıktan reddediyorum," diye bağırırken Asena'ya doğru koşmuş ve onu yakaladığı gibi havuza atmıştı. Havuzun diğer ucundaki Cihangir de Yadigâr'ı suya atarken, evlerden çıkan tüm çocuklar havuza atlamaya başladılar. Bahçedeki seslerle dışarı çıkan Suna, Neşe, Süleyman, Nadide ve Osman ise manzarayı kahkahalarla izliyordu.

Süleyman oğullarına bakıp "Ulan hergeleler, sizden çıkan oğlanlar da ancak hergele olurdu zaten!" sözleriyle herkesi güldürdü.

Bu sırada dışarı çıkan Bergüzar da kocasının yanına gelmiş ve karın boşluğuna sağlam bir yumruk indirmişti. "Ben sana ne dedim?"

Sinirle sorduğu soru karşısında Alparslan süt dökmüş kediye dönerken "Ne dedin ki bebeğim?" diyerek salağa yatıyordu.

"Çocukları horoz dövüştürür gibi dövüştürme dedim!"

Alparslan parmağını karısının dudaklarına koyup "Şşş Çok ayıp sevgilim... Ben öyle bir şey yapmıyorum!" dediğinde Bergüzar'ın gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Suratına vurmayı çok isterdim ama..."

Alparslan böbürlenirken göğsünü kabartıp "Yakışıklılığıma kıyamıyorsun biliyorum bebeğim," dediğinde Bergüzar kendini tutamayıp güldü.

"Kafan yeni yerine geldi. Zeval gelmesin diye yapmıyorum kocacığım."

"Kocan kurban olsun sana kadınım."

Bergüzar usulca omzuna vurup gülmeye devam ederken havuza doğru adım atmak üzereydi ki kendini Alparslan'ın kollarında buldu. "Ne yapıyorsun? Bırakasana!"

"Yok yavrum o tren kaçtı. Aaa, bak burada ne varmış... Havuz!"

"Alparslan sakın!" demeye kalmadan kendini kocasıyla birlikte suda bulmuştu. Yüzeye çıkıp gözlerini aralarken kendisine bakan yemyeşil gözlerin parıltısı sinirini yatıştırırken Alparslan'ın elini belinde hissetti. Tek hamlede burun buruna gelmelerini sağlayan kocası "Ne oldu kız, korktun mu?" deyince Bergüzar kendini tutamamış ve gülmeye başlamıştı.

"Az öte git! Aile var terbiyesiz." Alparslan bu sözlerine gülüp, hiç aldırmadan dudaklarına yapışınca şaşmış, Bergüzar ise kolları arasında debelenip kendisini itmişti. Kahverengi harelerinde parlayan öfkeden kaçmak adına suyun altına dalıp havuzun başında duran babasının önüne ilerledi ve dışarı çıkıp, kollarını kenara koyarken "Baba... Zorla öpüyor yaa!" dediği an herkesten kahkahalar yükseldi.

"Yürü git ulan hergele... Elline merdiven dayadın hâlâ çocuk gibisin!"

Alparslan babasına küskün bakıp suratını asınca kıkırtılar yükseldi. "Ayıp oluyor yani Koca Süleyman! Yaşımı niye belirtiyorsun şimdi. Gücendim!" deyip sudan çıkacağı sırada Atilla ve Ertuğrul tişörtlerini çıkartıp koşarak suya daldılar. Soluğu abilerinin yanında aldıklarında ikisi birden "Aman da ellilik abimiz," deyip gülüyorlardı.

Yanlarına gelen Bergüzar ise kocasının elini tutup kendine çekti ve kardeşlerinin aralarından çıkardı. "İkiniz de susun. Kocamı üzmenize izin vermem!"

Herkes onun bu çıkışına gülerken Alparslan'ın gözleri Osman Bey'i bulmuştu. "Şu kızı az daha erken yapsaydın, aramızda on bir yaş fark olmazdı babacığım."

"Arsız... İyice terbiyesiz oldun sen!"

Gülüşmeler devam ederken "Hay ağzıma sıçayım," diyen Atilla'nın ağzına vuran Aylin, kocasına ters ters bakıp "Düzgün konuş Atilla!" diye onu bir güzel azarlamıştı.

Onların tartışmasının arasına giren Alparslan ise "Yine ne yaptın lan?" diye sormaktan kendini alamadı.

Atilla gözlerini devirip kot şortunun cebinden ıslanmış on lira çıkardığı an, dakikalar süren kahkaha tufanı böylece kopmuş oldu.

Sabah kahvaltısı için herkes sudan çıkıp evlerine geçerek üstünü değiştirmeye gittiğinde bahçe biraz olsun sessizleşmişti.

Alparslan yatak odasına girip banyodan gelen sesi duyunca kapıyı yeniden açıp koridora seslendi. "Çocuklar! Üstünüzü değiştirip, saçınızı kuruttuğunuz gibi kahvaltıya iniyorsunuz."

Birkaç saniye sonra üç çocuğun da sesini duydu. "Tamam!"

Odanın kapısını yeniden kapatıp kilitledi ve doğruca banyoya girdi. Üstündeki ıslak tişört ve şortu çıkarıp sepete attıktan sonra soluğu karısının yanında aldı. Bergüzar vücuduna değen ellerin soğukluğuyla irkilirken "Ne o, çok mu özledin?"

diye sormuş, muzip, kendine güvenen ve tahrik edici sesi, Alparslan'a derin bir kahkaha attırmıştı. Elleri, çok tanıdık bedende usul usul gezerken karısının kokusunu soludu "Her an özlüyorum bebeğim," diye fısıldadı.

Parmakları önce imzasının olduğu yere, oradan da yavaşça aşağı kayarak göbek deliğindeki *piercinge* ulaştı. Dudakları ise dövmenin üstüne öpücükler kondurmakla meşguldü. Bergüzar başını arkaya doğru atıp inlediği anda içine ilerleyen parmakların yaşattığı hisle başı döndü ve nefesi kesildi.

"Alparslan," demeyi zor da olsa başarırken içinde gidip gelen parmakların hissettirdiği ilkel duygu aklını bulandırıyordu.

"Bergüzar... Hâlâ nasıl bu kadar sıkı olabilirsin Esmerim..." Adamın sesi boğuk, aç ve ne istediğini bilir hâlde çıkınca Bergüzar buna memnun olmaktan kendini alamadı.

"Alparslan, çocuklar," demeye çalışırken parmakları hızla derinlerine vurdu. Karısının dudaklarından kopan çığlığı dinlerken boynuna dişlerini geçirmişti. Bergüzar zorla nefes almaya başlayınca Alparslan suyun ısısını düşürdü. İçerisi buhar olmuştu ama Bergüzar bunun farkında değildi. Başı hâlâ kocasının omzunda, gözleri kaplı hâlde ayakta durmaya çalışırken, sırtını onun göğsüne yaslamıştı.

"Çocuklar çoktan kahvaltıya inmiştir," deyince gözlerini aralayan Bergüzar "Biz de," diyemeden, Alparslan onun zorla söylediği sözlere gülüp parmaklarıyla yaptığı zevkli anlara son verdi ve onu kolları arasında döndürdüğü gibi kucağına aldı. Kendisini bekleyen bacaklarının arasına girerken alınları birleşti. Kendisine dokumak için çırpınan ellerini sıkıca tutan Alparslan onları duvara dayadı ve parmaklarını kenetledi.

"Bu sefer oyun kurucu benim küçük hanım... Hadi bakalım!" demesiyle bedeni hareketlendi.

Bu sırada çocuklar kendilerine söyleneni yapıp doğruca kahvaltıya indiklerinde Bergüzar ve Alparslan'ın yokluğu tabii ki gözden kaçmamıştı.

"Bana yetişmek için dörtlemezse ben de neyim!" Ertuğrul, Atilla'nın kulağına fısıldarken gülmemek için çenesini kasıyordu.

"Kesin sesinizi!" diyen Süleyman Bey'in gözleri önündeki tabakta olsa da oğullarının ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve uyaran sesi bunu açıkça belli ediyordu. Süleyman hiçbir zaman aşka, sevgiye karşı çıkmazdı ve onun üzerinden yapılan şamataları da hoş karşılamazdı. Hep birlikte yaşamanın bu gibi ufak sıkıntılarını otoritesiyle kontrol etmeyi de yıllardır başarıyordu.

Birkaç dakika sonra masaya gelen Bergüzar ve Alparslan'a dönen bakışlar dikkatle yüzlerinde gezindi. Ama bunun sebebi Bergüzar'ın burnundaki tampondu.

"Kızım ne oldu?" diyen Suna Hanım ayaklanamadan Toprak devreye girdi ve ablasının yanına gitti.

"Burnum kanadı sadece. Önemli değil. Otur kahvaltını et ablacığım!"

"Neden oldu ki durup dururken?" Toprak, ablasına bakarken kendi kendine sorduğu sorunun cevabı yine ablasından geldi.

"Hava çok sıcak Toprak ondandır. Endişe edilecek bir şey değil!"

Atilla bıyık altından gülerek "Doğru, yanıyor ortalık!" dediğinde abisi tarafından suratına gelen zeytin çekirdeği alnına isabet etmişti.

"Kes sesini yoksa ben keserim!" derken gözlerinde beliren öfke onu ve Ertuğrul'u durdurmaya yetmemişti. İkisi birbirlerine bakıp "Agresif!" dedikleri an masadan kaçarak uzaklaşırlarken, herkes onlara gülüyordu.

Bu sırada yerinden kalkan Asena sessizce Bergüzar'a yaklaştı ve kucağına oturmak için hamle etti. Onu kucağına

[illegible] yeni ünlü kendilerine söylenenleri yapıp doğruca [illegible] odalarında Bergüzar ve Alparslan'ın yokluğu [illegible] sebebini kavramıştı.

Onlar yetişmek için durdurmazsa ben de neyim! Sinirlendi. Atilla'nın kulağına fısıldarken gülmemek için [illegible] kasıyordu.

Kesin sesinizi!" diyen Süleyman Bey'in gözleri önünde [illegible] olsa da oğullarının ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve uyaran sesi bunu açıkça belli ediyordu. Süleyman hiçbir zaman aşka, sevgiye karşı çıkmazdı ve onun üzerinden yapılan şamataları da hoş karşılamazdı. Hep birlikte yaşamanın bu gibi ufak sıkıntılarını otoritesiyle kontrol etmeyi de yıllardır başarıyordu.

Birkaç dakika sonra masaya gelen Bergüzar ve Alparslan'a dönen bakışlar dikkatle yüzlerinde gezindi. Ama bunun sebebi Bergüzar'ın burnundaki tampondu.

"Kızım ne oldu?" diyen Suna Hanım ayaklanamadan Toprak devreye girdi ve ablasının yanına gitti.

"Burnum kanadı sadece. Önemli değil. Otur kahvaltını et ablacığım!"

"Neden oldu ki durup dururken?" Toprak, ablasına bakarken kendi kendine sorduğu sorunun cevabı yine ablasından geldi.

"Hava çok sıcak Toprak ondandır. Endişe edilecek bir şey değil!"

Atilla bıyık altından gülerek "Doğru, yanıyor ortalık!" dediğinde abisi tarafından suratına gelen zeytin çekirdeği alnına isabet etmişti.

"Kes sesini yoksa ben keserim!" derken gözlerinde beliren öfke onu ve Ertuğrul'u durdurmaya yetmemişti. İkisi birbirlerine bakıp "Agresif!" dedikleri an masadan kaçarak uzaklaşırlarken, herkes onlara gülüyordu.

Bu sırada yerinden kalkan Asena sessizce Bergüzar'a yaklaştı ve kucağına oturmak için hamle etti. Onu kucağına

alan Bergüzar saçlarını öperken "Bergüzar iyi misin?" dediğini duymuştu. Asena küçük eliyle onun yanağını okşuyor ve gözlerine endişeyle bakıyordu.

Bergüzar başını kaldırıp üç çocuğuna da baktı. "Gerçekten iyiyim çocuklar! Sıcak hava yüzünden yazın insanların burnu kanayabilir! Korkulacak bir şey yok."

Yadigâr ve Ayaz'ın gözleri Suna ve Toprak'a dönünce onlar da Bergüzar'ı onaylayan sözler söylediler. Çocuklar iki doktorun da sözlerinden tatmin olunca kahvaltılarına devam ettiler.

●

Gece çocuklar yataklarına yatıp, uyumadan önce öpüşme ve öpücük faslı için anne babalarını beklerken Asena yatağının içinde küçülüp, noktacık halini aldı. Durumu fark eden Yadigâr ise onu sessizce izledikten sonra "Asena iyi misin?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

Asena eve geleli bir ay olmak üzereydi ve yaşıtlarının bolca bulunduğu bu aile ona çok iyi gelmişti. Onlarla birlikteyken daha az korkuyor ve çekingen oluyordu. Şu ana kadar Bergüzar ve Alparslan dışında kimseyle konuşmamış ya da onlarla temasta bulunmamıştı ancak bu ailenin ne kadar sabırlı olduğu herkesçe bilinen bir gerçekti. Hepsi sakinlikle ve sabırla Asena'nın kendini hazır hissedeceği günü bekliyorlardı.

Odadan içeri giren Bergüzar kızlara gülümsedi ancak Asena'nın yorganın altında kaybolma çabaları gözünden kaçmadı. Yadigâr'a göz kırparak durumu anlamaya çalışırken, kızın yanına uzandı ve onu kolları arasına aldı. Sessizce, soru sormadan, konuşmadan dakikalar boyu onun sırtını okşadı, saçlarını öpüp kokladı ve bedeninin yavaş yavaş gevşediğini hissetti.

Alparslan usulca odaya girip Bergüzar'a yaklaştı ve kulağına "Hadi hep birlikte odamıza gidelim bebeğim

dediğinde kadın gülümseyerek doğruldu ve kucağında Asena ile ayağa kalkıp Yadigâr'a baktı.

"Hadi bebeğim," deyip ona gülümserken, Alparslan kızını kucakladı ve yanlarına geldi. "Evet hanımlar... Bu gece hayli kalabalık bir uyku çekeceğiz!"

Alparslan'ın sözlerine gülen Yadigâr, babasının boynuna çoktan yuvasını kurmuştu.

"En sevdiğim!" diye homurdanan Ayaz ise elinde tuttuğu yastığını sürüyerek yatak odasına girip gözden kaybolurken hepsi onun bu huysuzluğuna gülüyorlardı.

Odaya girip Ayaz'ı yatağın tam ortasında yatarken bulduklarında yeniden gülmeye başladılar.

"Ulan hergele, kay kenara. Hepimiz bu yatakta uyuyacağız!" Alparslan yatağa çıkıp ayağıyla oğlunu kenara çekerken, Bergüzar'ın çemkirmelerine kulak asmıyordu. Yatağa yatıp üstlerine pikeyi örttüklerinde kızlar ve Ayaz uykuya dalmıştı bile.

Alparslan ve Bergüzar ise onlara bakıp gülüyorlardı. "Diyorum sana. Yapalım şu dördüncüyü de. Bak yatakta hâlâ boşluk var."

"Çocuklar büyüyünce o boşluk dolar kocacığım sen dert etme."

"Banyoda burnun kanamasaydı," deyip karısını kendine çekti ve elini karnında gezdirdi. "Şu an buralarda bir Yalın daha olacaktı Esmerim!"

"Uyu Alparslan. Hadi canım!" deyip dudaklarına küçük bir öpücük kondurup gözlerini kapattı.

"Sen bilirsin bebeğim... Teklif var, ısrar yok!"

"Israr yok! Gerçekten mi?" Alparslan yüzünü boynuna gömüp, boğuk sesiyle güldü.

"Yok tabii..."

İkisinin de gözleri ağır ağır kapanırken uykuya teslim oldular.

"Bergüzar hocam, hoş geldiniz. Sizi çok özledik," diyen son sınıf öğrencilerine gülen kadın "Hoş bulduk. Ben de sizleri çok özledim arkadaşlar. Özel sebeplerden dolayı geçen sene derslerime ara vermek zorunda kalmıştım ama artık buradayım," dediğinde amfiyi dolduran yüzlerce öğrencisinin alkış seslerine gözleri dolu dolu baktı.

"Eee, yeni dönem hayırlı olsun diyerek ilk derse başlayalım mı?" öğrencilerin itiraz seslerine güldü.

"Hocam aslında biz size sorular sormak istiyoruz ama biraz çekiniyoruz."

Bergüzar bunu söyleyen öğrencisine bakarak gülümsedikten sonra kürsüden indi ve onların aralarına karıştı. Yakasına takılı olan mikrofon sayesinde sesini tüm öğrencileri net olarak duyabiliyordu.

"Sorun bakalım!" derken aslında merak ettikleri şeyleri az çok tahmin ediyordu.

"Hocam, özel hayatınızla ilgili olacak ama yaşadıklarınız karşısındaki duruşunuz o kadar güzeldi ki biz, böyle bir canlı örneği kaçırmak istemedik. Hani siz 'hayat okulda öğrenilmez, yaşayarak öğrenilir' dersiniz ya o sebepten merakımızı mazur görün."

Bergüzar hepsine şöyle bir baktı. "Evet, okulda bize çok fazla bilgi öğretiliyor ama o bilgileri gerçekten nerede ve nasıl kullanacağımızı deneyimleyerek yani hayatın içerisinde öğreniyoruz," deyip bir an sustu. Her adımında yüzlerce göz üstünde geziniyordu. "Kocam, geçen sene bu zamanlar ağır bir trafik kazası geçirdi," deyip yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. "Doktorlar, ameliyattan çıktıklarında yüzüme bakıp sadece 'yaşıyor' dediler ve bunun için mutlu olmamı istediler. Çünkü hâlâ hayatta olabilmesi bir mucizeydi."

Tekrar kürsüye yürüdü ve masasının yanında duran sandalyesini sahnenin ortasına çekip otururken, açılan

kapıdan içeriye birçok meslektaşı da girip öğrencilerin içine karıştı. Öğrencilerin bu gündemi uzun süre önce belirlediğini anlayan Berguzar onlara gülerek başını sallayınca hepsi gülmeye başlamıştı. "Sonra Doktorlar hafızasıyla ilgili geçici ya da kalıcı problemlerle karşılaşabileceğimizi ve buna hazırlıklı olmamızı söylediler. Aradan on gün geçti ama ben bu sözlerine inanmamakta kararlıydım. Uyandığında kendinde olacağına ve hiçbir problem çıkmayacağına inanıyordum. Fakat öyle olmadı. Gözlerini açtığı anda sorduğu ilk soru ve söylediği ilk isim eski kız arkadaşıydı," dediğinde öğrencilerden huzunlu bir uğultu yükseldi.

"Bu çok... Acı verici!" diyen öğrencisine bakıp başını sallarken "Evet... Gerçekten çok acı verici ve zordu. Daha onun nasıl olduğunu anlamadan hastaneden gitmemiz istendi. Hafızası tam on üç yıl önceye dönmüştü ve sadece ailesini tanıyordu. Ne kardeşlerinin eşleri, ne yeğenleri, ne ben, ne de çocuklarımız!"

Öğrenciler gözlerinden akan yaşları silerken, öğretmen arkadaşları yüzlerini bir yerlere saklamaya çalışıyorlardı.

"Ben de tıpkı sizin gibi günlerce, aylarca ağladım. Alparslan'ın kalbinin üstünde benim ve çocuklarımızın isimleri var. Şu an oraya bir isim daha eklemenin mutluluğunu da yaşıyoruz, o ayrı bir konu."

Öğrencileri hem gülüp hem ağlarken kendisine bakmayı sürdürüyorlardı.

"Kendini otuz üç yaşında sanan Alparslan ile konuşan doktorlar ona durumu ailesinin yardımıyla açıkladıklarında uzun süre buna inanamadı. Günlerce dövmesine baktığını ve bizleri hatırlamaya çalıştığını bilerek evde çocukları avutmak, bir eş ve anne olarak çok zordu. Uyandıktan bir ay sonra taburcu olduğunda, ailesi dışında kimsenin hastaneden çıktığından haberi yoktu. Bir dosyaya göz atması için Ertuğrul Yalın'ın odasına girdim ama kimseye bakacak gücüm olmadığından direk

onunla konuşmaya başladım. Aslında o an Alparslan'ın orada oturmuş bana baktığını dakikalar sonra fark ettim ve tahmin edersiniz ki şok oldum."

Bir an susup zar zor yutkundu.

"Çok iyi tanıdığınız, hayatı paylaşmaya söz verdiğiniz ve yıllarınızı geçirdiğiniz kişinin size bir yabancıya bakar gibi bakması... Sanırım bunun bir tarifi yok gençler!"

Şimdi amfiyi derin bir sessizlik kaplamıştı. Kimse ağzını dâhi açmıyordu. Birkaç dakika bu durum devam ettikten sonra öğrencilerden biri "Peki çocuklarınız, onlar ne yaptılar?" diye sordu.

"Oğlum Ayaz için babası bir kahraman. Kendilerini hatırlamadığını duyduğunda ona çok öfkelendi. 'Bizi unuttu' diyerek günlerce ne benimle, ne de babasıyla konuşmayı reddetti. Kızım Yadigâr ise her kız gibi babasına âşık..."

Sınıftan sevgi dolu bir uğultu koptu.

"İlk başta durumu kabullenmeye çalışsa da Ayaz'ın tavırları onu da etkiledi ve birlik oldular. Ben ise çocuklarım ve kocam arasındaki uçurumdan aşağı bodoslama düştüm. Yere çakılmamak için sarf ettiğim çabalar, Alparslan'ın hiçbir şey hatırlamamasına ve hâlâ eski duygularına sadık kalmasına dayanamadı. Bir gece kapımı çalan büyük aşkımın ellerinin arasına yüzüklerimi bırakacağımı hiç düşünmemiştim ama oldu!"

Derin sessizlik dalga dalga yayılırken, gözyaşları her geçen saniye artıyordu.

"Aklındakilere takılıp kalmak yerine, kalbini dinlemesini söyledim. Çünkü hafızasından silinip gitmiş olabilirdik ama kalbi hâlâ bize aitti."

Amfiden yükselen alkış sesleri sözlerini bölerken, herkesin gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Bergüzar ise ağladığı her âna inat eder gibi kendini tutuyordu. Öğrenciler yine sessizleşirken sözlerine devam etti. "Bu sırada Amerika'daki şirketimin para akışında bir

gariplik olduğunu fark ettim. Birisi ya da birileri paraları çalıyordu. Şu an o kişiler hapisteler ve cezalarını çekiyorlar. Ancak acilen oraya gitmem gerektiğini bilerek bir süre daha beklemek zorunda kaldım. Çünkü çocukları daha büyük bir tramvaya sürüklemek istemiyordum. Fakat söylediklerin kalın kafalı kocamın aklını başına getirmiş olmalı ki çocuklar ile konuşmanın yolunu bulmuş ve onların yeniden güvenini kazanmaya başlamıştı. Önemli olan ben ve onun arasındaki ilişki değildi. Önemli olan Ayaz ve Yadigârdı!"

Masada duran bardağındaki sudan bir yudum alıp soluklandı ve devam etti.

"Evlilikler her ne sebepten olursa olsun, sevseniz de sevmeseniz de bitebilir ama bunun acısını çocuklarınıza çektiremezsiniz. Anne baba olarak buna hakkınız yok. Şartlar ne olursa olsun, onlar için elinizden gelenin en iyisini yapıp, onları sevmeyecek ve mutlu etmeyecekseniz... Başlarını okşayıp, öpmeyecek ve sarıp sarmalamayacaksanız... O çocukları dünyaya getirmenizin bir anlamı yok! Bu haksızlığı onlara yapmaya hakkınız yok!" dediğinde öğrencileri ve öğretmen arkadaşları ayağa kalkarak onu delicesine alkışlıyorlardı.

Bergüzar da yerinden kalkıp onlara gülümserken gözlerinden akmak isteyen yaşlara daha fazla engel olamadı. Sınıf dakikalar sonra yeniden sakinleşip sessizleştiğinde "Peki sonra?" diyen herkese güldü.

"Benim zaten işim gereği gitmem gerekiyordu. Ayrıca varlığım Alparslan'ın dikkatini dağıtıyordu. Çocuklarla yeniden tanışıp iletişim kurmaya çalışmak ve bana nasıl ve neden âşık olabileceğini çözmek arasında sıkışıp kalıyordu. Ben de onu bu dertten kurtarmak adına Amerika'ya gittim. Alparslan'ın on üç yıl önceye dönmesinin sebebi de onu bırakıp giden kız arkadaşının öfkesini, acısını içinde hâlâ bir nebze de olsa saklamış olmasıydı. Benim gidişim onda bu travmayı tetikledi ve hafızasının bir kısmı geri geldi."

Sınıftan sevinç dolu sesler çıkarken gülümsemeye devam etti. "Hafızasının geri geldiğini öğrendiğiniz de ne yaptınız hocam?"

Bergüzar yaşlarla dolan gözlerini onlardan kaçırmadan yine gülümsedi. "Dakikalarca ona sarılıp ağladım."

Yüzlerce öğrenci, kız erkek fark etmeksizin ağlayarak kendisine bakıyordu. "Sonrasında her şey yavaş yavaş oturdu ve birkaç ay önce kocam tamamen hatıralarına ve bizlere kavuştu."

Alkış sesleri tekrar tekrar yüreğini ısıtırken "Nasıl dayandınız hocam? Bizler yüzde birini dinlerken dağıldık. Siz nasıl ayakta kaldınız?" dediğinde ortam yeniden sessizleşmişti.

"*Esmerim Abre* adlı bir kitapta okumuştum. Yazar şöyle diyordu: '*Sevdanın yolu her zaman çiçekli bahçelerden geçmez. Aşta maharet, dikenlerin arasındaki çiçekleri görebilmektir.*' Kocamın beni hatırlayıp hatırlamaması, yeniden sevip sevmemesi umurumda değildi. Önemli olan onun yeniden ve ne koşulda olursa olsun mutlu olmasıydı. O beni hatırlamasa da ben onu ve anılarımızı hatırlıyordum. Onu hâlâ ilk günkü gibi seviyordum ve seviyorum da..."

Şimdi herkes hülyalı gözlerle kendisine bakarken, öğrencilerinin toyluğuna gülümsedi ve sahnenin ucuna oturup dikkatle hepsine baktı. "Aşk, âşık oldum demekle olmaz. Onu taşıyacak yüreğiniz var mı diye şöyle bir bakmak gerekir. Evlilik, hadi evlenelim demekle olmaz. Onu yıllandıracak sabrınız var mı, bilmek gerekir. Çocuk yapalım demekle hiç olmaz. O çocukları sevecek merhametiniz ve vicdanınız olması gerekir. Şimdi çok gençsiniz. Önünüzde uzun bir hayat var. Ayağız takılacak, düşeceksiniz, yara alacaksınız ama ayağa kalkmayı her zaman bilmeniz gerekiyor. Hayat sizin. Hayat çok kısa. Hayat sürprizler ve mucizelerle dolu. Eğer hâlâ yaşıyorsanız umut vardır. Eğer hâlâ hayattaysanız şanslısınızdır. Toparlanıp, kırılan dökülen ne varsa elinize

alıp, yürümeye devam etmelisiniz. Kırıklarınızı elinize alacak cesaretiniz olmazsa, yürümeye kalktığınızda ayağınıza batarlar. Yürüyemez bir daha düşersiniz."

Bu sırada açılan kapıdan içeri Alparslan'ın girmesiyle sınıftan uğultu yükseldi. Bergüzar onun burada bir yerlerde olduğunu zaten tahmin ediyordu ama ne zaman içeri girece ğini kestirememişti. Arkasına hiç bakmadan "Hoş geldin Alparslan!" dediğinde öğrencilerinin gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu.

Ama kapıdan kimin geldiğine bakmadınız hocam!"

Bergüzar sözleri söyleyen öğrencisinin omzuna dokunup gülümsedi. "Gözlerim şu an onu görmüyor diye, kalbim ve ruhum hissetmiyor değil ya!" diyerek yüzünü kocasına döndü ve gülümseyerek bakarken, başı hafifçe sağ omzuna doğru yattı.

"Hoş buldum," diyen Alparslan sahnenin önüne yürüdü ve az önce Bergüzar'ın oturduğu yere oturup, karısının kendine yaklaşmasını izledi. Bergüzar da onun yanına, sahnenin ucuna oturduğunda içeride konuşmasını dinleyen herkes onlara bakıyordu.

"Yani aşkın büyüsü sevmekten çok sabretmek öyle mi hocam?"

Bergüzar başını sallayıp "Evet!" derken yeni bir soru geldi.

"Alparslan Bey, on üç yıl önceye gidip, geri gelmek nasıl bir his?"

Bir anda kahkahalar havada uçuşurken Alparslan kolunu karısının beline sıkıca sardı. "Bir yılda on üç yıl gençleşip, yaşlanmak gibi bir şey."

Herkes gülmeye devam ederken kızlardan biri söz hakkın istedi. "İkiniz de iş dünyasında hatta magazin dünyasında tanınmış kişisiniz. Biriniz çok güzel, biriniz baya yakışıklısınız. Şimdi Allah var yukarıda hocam, aksini söyleyenin ağzı yamulur!" dediğinde amfide yeniden kahkahalar yükseldi.

Alparslan, Bergüzar'ın şakağına öpücük kondurup gülmeye devam ederken "Kırk yedi yaşındayım ve hâlâ yakışıklı olduğumu duymak mutlu etti." dediğinde Bergüzar konuşma saloca ona sarmış herkes gibi gülüyordu.

"Soru neydi?" diyen Bergüzar yeniden sessizliği sağlayınca öğrenci asıl soruyu sordu.

"Birbirinizi kıskanmıyor musunuz? Yani ben dedim diye hemhalde."

Kahkahalar bu itirafla yükselirken Alparslan karısına bakarak "Kıskanmak, sevmenin doğasında var ama bunu hayatı zehir edecek derece de yapamazsınız. Birbirini sevmekle, birbirine mahkûm etmek aynı şey değildir. Kıskanmaktan dolayısıyla kaçırırsan bu sevgi ve saygıyı tüketir. En önemlisi de güveni sonsuza dek yok eder." dedi ve gülümsedi.

"Alparslan Bey, Bergüzar hanımımıza nasıl evlenme teklif ettiniz desek? Bize de bir yol gösterirseniz sevinirdik. Belki de geç başımıza gelecek yanı!" diyen genç adam Alparslan'ı güldürdü.

"Bergüzar Hanım'a ilk kere evlenme teklif ettim." dediğinde herkesten alkış ve uğultu sesleri kopup adını sayıklar

"Helal be!" diye bağıran kızlar erkeklerin hareketlerini takip ederken

Bergüzar gülerek kocasına bakıyordu. Alparslan eğilip kulağına fısıldadı ve "Ülkede teklifimi kabul etmedi." demesiyle karısının kahkahaların kulağında çınlayan "Ne güzel romantik bir durum var sanarak bağıran herkes sessizleşmişti.

Alparslan, parmaklarını Bergüzar'ın parmaklarına geçirirken "Ben bile nasıl yaptım bilmiyorum ama ilk teklif edişimde elimde ne bir yüzük, ne övgü romantik hareketler... Hiçbir şey yoktu. Bunu her sorduğunda da aynı cevabı gün evlenecektik. Fakat adet yerini bulsun diye sordum." dediğinde kızlar şok ve hayal kırıklığıyla bakarken bir kahkaha daha başladı.

"Hocam çok özür dilerim ama kocanızın aynadan. Bir şey çıkıp tövbe estağfurullah!"

Bergüzar kahkahalar atarken gözleri gülmekten yaşarmıştı. Doğrusu Alparslan'ın da ondan farklı yoktu. "Ukalasın o, ukaz." demesiyle herkes gülmeye başladı.

"O sorunun cevabını ben zaten gözlerinde her gün görüyordum. Bana her bakışında, her gülüşünde... Soruya ne gerek var... Ama her kadın buna özgüvenle cevap vermek diyerek soruyu sordum canım... O kadar da ukaz değilsiz şükür."

Bergüzar içinde hissettiği duygularla ona sıkıca sarılırken Alparslan da karısını sardı. Öğrenciler ayaklanmış onları alkışlarken ikisi de ayağa kalktı ve onları alkışlamaya başladı.

"Cesur olun, sabırlı olun ve sevgiye inanın! Dünyayı sevgi kurtaracak." deyip öğrencilerine gururla bakarken Alparslan'a döndü ve gülümsedi. Sonra gözleri yeniden sahneye döndüğünde "Hayat bilgisi dersimiz burada sona ermiştir. Hepiniz çıkabilirsiniz!" dedi ama öğrenciler yerlerinden kıpırdamadılar.

Aralarından biri koşarak sahneye gelip Bergüzar'a kocaman bir beyaz gül demeti uzatırken Alparslan ona sadece göz kırptı ve gülümsedi. Bir başka çocuk ise öğrencileri ve çalışma arkadaşları adına kollarındaki yerini alırken gözleri mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Fotoğraf çekip bugünü ölümsüzleştirmeliyiz." diyen bir başka öğrenci hızla yanlarına gelip sahneye çıktı ve o günün anısını sonsuzlaştırdı.

"Hadi hadi... Fotoğraf asmaca!" diye bağıran Bergüzar'ın sesiyle çocuklar koşarak merdivenlere geldiler ve duvara yeni asılacak resimleri görmeye çalıştılar.

Alparslan, Asena'yı bir anda omzuna alınca kızın kahkahaları evi çınlattı. "Al bakalım Asena... Bu çerçeveyi oradaki

çiviye asabilir misin?" diyerek kıza çerçeveyi uzattığında Asena başını sallamıştı. Ancak fotoğrafı eline aldığı an duraksadı ve dikkatle inceledi. "Burada ben de varım!" diyen şaşkın ve mutlu sesi hepsini gülümsetmişti.

Ayaz, Yadigâr'ın omzuna elini atmış sıkıca sararken "Sen de bizim ailemizdensin. Tabii ki fotoğraflarda olacaksın!" dediğinde Alparslan ve Bergüzar göz göze gelip birbirlerine huzurla baktılar.

Asena heyecanla çerçeveyi asınca Yadigâr ellerini çırparak alkışlamaya başladı ve buna diğerleri de dâhil oldu. Alparslan kızının belini kavrayıp onu kolları arasına alırken yanaklarını öptü.

"Diğerleri... Diğerleri..." Yadigâr yerinde zıplıyor ve fotoğrafları görmeye çalışıyordu.

"Gel bakalım deniz kızım... Bunu da sen as!" diyen Alparslan Asena'yı yere bırakıp, Yadigâr'ı kucakladı ve yine omuzlarına aldı. Ardından Ayaz da duvara fotoğraf astığında sıra Bergüzar ve Alparslan'a gelmişti.

"Seni de kaldırayım mı, yoksa yetişir misin?" derken kı arsızlığı karısını güldürdü. Kollarını beline dolayıp, çenesini omzuna koyan adamın burnunu öperken bugün okulda çekilen fotoğrafı duvara astı ve gülümseyerek ailesine baktı. "Sizi seviyorum."

Çocuklar onlara sarılırken, onlar hâlâ birbirlerine sarılıyorlardı. Yemekler yenip, çocuklarla vakit geçirildikten sonra uyku saatleri gelince onları yatırıp salona geri döndüler. Bergüzar kocasının kucağına oturup, kollarını boynuna bağlarken "Alıştılar galiba!" diye fısıldadı.

"Alışıyorlar bebeğim... Yavaş yavaş!"

Dakikalarca öylece oturup birbirlerinin kalp atışlarını dinlediler. Sabah uyanıp, üstlerini değiştirdikten sonra çocukları uyandırmak için önce kızların odasına girdiler ve gördükleri manzara karşısında gözyaşlarını tutamadılar. İki yatak birleşmiş, Ayaz ve Yadigâr ise Asena'yı ortalarına

alıp ona sıkıca sarılmışlardı. Bergüzar bir süre onlara baktıktan sonra yüzünü kocasının göğsüne sakladı ve sessizce ağlamaya devam etti.

"Şşş... Uyandırmadan çıkalım. Bırak bugün istedikleri gibi vakit geçirsinler. Nasılsa okul daha yeni başladı. Bir günden hiçbir şey olmaz!" derken Bergüzar'ı da alarak dışarı çıktı.

Şirkete geçtiklerinde Bergüzar, Ateş'ten gelen telefonla bir an duraksadı. Adamın söylediklerini duymasıyla kanı çekilmişti sanki. Derin bir nefes almaya çalışırken telefonu kapatıp, doğruca Alparslan'ı aradı. İlk iki aramada cevap vermese de üçüncüde "Yavrum," diyen ve nefes nefese gelen sesini duydu.

"Neredesiniz?" Karşı taraftan cevap gelmezken sinirle ayağa kalktı ve resmen kükredi.

"Alparslan!"

Kocası adresi mesaj atacağını belirtip telefonu kapatırken, Bergüzar çoktan Aylin, Armağan ve Tomris'i aramış ve hazırlanmalarını söylemişti. Bir saat sonra eski eve geldiklerinde dört kadının topuklu ayakkabısının sesi mekânı inletiyordu.

"Yaklaşan tehlikenin farkında mısın piç kurusu?" diyen Ertuğrul, karşısında oturan adama pis pis gülerek bakıyordu. Dört kadının da içeri girmesiyle kafaları onlara doğru döndü.

Bergüzar hepsini ardında bırakıp suratı dağılmış adama usulca yürürken "Sen miydin? O küçücük çocuğa bunu yapan sen miydin?" diye öfkesini kontrol etmek isteyerek fısıldadı.

Yarı baygın adam başını kaldırıp suratına bakarak, onu onayladığı an Bergüzar şu âna kadar görüp görecekleri en iyi hareketlerden birini yaptı. Ayağını kaldırıp, ayakkabısının topuğunu adamın tam suratına indirdiği anda içeride uğultu oluştu.

"İşte benim hatunum!" diyen Alparslan'ın gururlu sesi Murat, Atilla ve Ertuğrul'u güldürmüştü.

Bergüzar adamın suratına yumruklarını peş peşe indirip, kendi ellerini kanatmaya başlayınca araya Alparslan girdi. "Tamam bebeğim... Bırak artık! Gerisi bizde," dediği an yanında duran diğer üç kadından yükselen sesi duydu.

"Yok canım, gerisi bizde..."

O günün akşamı eve geçtiklerinde içeride kopan kıyamete inanamayarak baktılar. Cihangir ve Ayaz, Yadigâr ve Asena birlik olmuş evin altını üstüne getirmişlerdi.

Onları kapıdan şok olmuş hâlde izlerlerken, kızlar köşeye sıkıştıklarını anlayıp "Anne, baba!" diyerek koşarak ikisinin yanına gelmeye çalıştılar.

Bergüzar ve Alparslan ise Asena'nın ağzından ilk kez çıkan iki kelimenin şaşkınlığını ve mutluluğunu yaşarken gözleri buluştu. Evdeki herkes onun sözlerini fark edip durduğunda, Asena dikkatle karşısındaki iki insana baktı ve yüzlerindeki mutluluğu görerek gülümsedi. Bergüzar kollarını açıp onu sıkıca sararken Alparslan da çocuklara sarıldı.

"Aferin size çocuklar! Onu aramıza bu kadar çabuk katmayı başardığınız için teşekkür ederim!" deyip üçünü de öptü.

25. BÖLÜM

VEDA

Bahçenin içine giren arabaya doğru dönen tüm yüzler gülümseyerek çocukların dışarı çıkmasını bekliyordu. Kapıyı açan Asena dışarı atlarken, Yadigâr da onu takip

etti ve bağırdı. "O salak herife inanıyorum da sana inanamıyorum abi!" diye bağıran Yadigâr'ın sesini duyan herkes bıyık altından gülerken Alparslan ve Bergüzar gözlerini devirmişti.

"Bazen sadece boyları uzuyor ve yaşları büyüyor gibi hissediyorum Esmerim," derken koluyla karısını sıkıca sardı.

Bergüzar onun bu tespitine tıpkı ailenin geri kalanı gibi gülerken birbirlerine giren çocuklarına baktı. "Zaman ne çabuk geçti. Ne ara bu kadar büyüdüler?"

"Kızım bak! Dövdürtme bana o çocuğu!" diye bağıran Ayaz'ın sesiyle Alparslan'ın gürlemesi bir oldu. "Yavaş!"

Çocuklar ise evin bahçesinde olduklarının şimdi şimdi bilincine varmış, ailelerine dikkatle bakıyorlardı.

Yadigâr gözlerini onlardan ayırıp yeniden Ayaz'a döndü ve öfkeyle göğsüne parmağını dokundurdu. "Hele bir yap! Hele bir yap. Gör bak neler olacak? Ben Bergüzar Yalın'ın kızıyım, sana o yaptığını ödetirim Sadullah!" dediğinde anne ve babasının onun bu cesaretine bıyık altından güldüğünün farkında değildi.

Ayaz kardeşine doğru adım atıp aralarındaki mesafeyi sıfıra indirerek onun gözlerine dikkatle baktı. "Unuttuğun bir şeyi hatırlatmak istiyorum kardeşim! Ben de Alparslan Yalın'ın oğluyum ve o salak arkadaşını döverim!" dediği anda iyice kızışan ikilinin arasına Asena girdi.

"Yeter be! Ben de Bergüzar ve Alparslan'ın kızıyım! İkinizin de kafalarını birbirine sürtüp, ateşi yeniden bulabilirim! Kendinize gelin!"

Tüm aile onun bu haklı isyanına kahkaha atarken, aradan geçen on yılda kaç kavgayı böyle yaparak ayırmayı başardığını düşünüyorlardı.

Ayaz artık on sekizine gelmiş ve liseyi bitirmesine birkaç ay kalmıştı. Yadigâr ve Asena ise lise birinci sınıfa gidiyorlardı. Bugünün kavga sebebi ise Yadigâr'ın yüzme kulübünden bir erkek arkadaşıyla ekstradan çalışma yapmış

olmasıydı. Cihangir ve Ayaz, kızların liseye başlamasıyla iyice durdurulamaz bir koruma içgüdüsüne bürünmüş ve onları daha da boğmaya başlamışlardı.

"Ayaz... O şıracı arkadaşını da çağır, sizin canınıza okuyayım!" Alparslan'ın sesi Ayaz'ı durdurdu ve kendinden son derece emin ve buz gibi bakan iki çift göz birbirini buldu. "Şıracı?" Alparslan, bıyık altından gülümseyerek "Hani şu bozacının şahidi şıracı olan şıracı!" dediğinde Ayaz da aynı babası gibi gülümsedi.

Bergüzar oğlu ve kocasına dikkatle bakarken "Bir tek ten rengi ve gözleri bana benzemiş. Geri alabildiğine Alparslan! Şu bakışlara bak! Buzlar Prensi!" diye isyan ederken Alparslan gülerek karısının saçlarını öptü ve onu göğsüne çekti.

"Ben babam değilim! Ve onun gibi olmayı da istemiyorum!" demesiyle Alparslan'ın havaya kalkan kaşını dikkatli bakışları takip etmişti.

"Neyi istemiyormuşsun Sadullah?"

"Âşık olmak, sevmek," derken açılan kapıdan içeri giren yabancı plakalı aracı gören herkes nefesini tutmuş, gülmemek için direniyordu. Aracın açılan kapısından dışarı çıkıp, bahçeye adım atan Zeynep ve Yaşar'ın ardından Ada göründüğü an Ayaz'ın kaşları istemsizce çatıldı. Tanıştıkları ilk günden beri ikisi karşı karşıya geldiklerinde oluşan elektriğin herkes farkındaydı. Ayaz'ın büyümesiyle aralarına soktuğu soğukluğa inat eder gibi Ada her yanlarına gelişince daha da güzelleşmiş ve büyümüş oluyordu. Ayaz'ın onu tanımazlıktan geldiği son beş yıllık süreç ise kimsenin gözünden kaçmamıştı. Ayaz dikkatle Ada'ya bakarken bir an kendine geldi ve yerde duran sırt çantasını eline alıp eve yöneldiği sırada babasıyla gözleri yeniden buluştu. Alparslan oğluna göz kırparken kıvrılan dudakları ona hiç anlayamadığı bir şey anlatır gibiydi...

Zamanı geldiğinde anlayacağı bir şey...

Sevmek Zamanı gelip çattığında anlayacağı bir şey...

"Cihangir ve Ayaz lise bu sene bitiyor. Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye soran Yaşar onlara dikkatle baktı.

Ayaz yolunu çok önceden çizmeyi seven, kararlarını verip o kararlara göre adım atan biriydi. O sebeple de okumak istediği bölümü çok uzun zaman önce belirlemişti. "Uluslararası Ticaret," dediğinde herkesten onaylayan mırıltılar yükseldi.

"Cihangir?"

Cihangir ve Ayaz o an göz göze geldiklerinde, Ayaz "Artık söyle de bilsinler. Sonsuza dek saklayamazsın Cihangir!" deyince ortam bir anda sessizleşti.

Asena ve Yadigâr da göz göze gelip birbirlerine bakarlarken neler döndüğünü anlamaya çalışıyorlardı.

"Cihangir'in bizi baya şaşırtacak planları var sanırım!" Alparslan'ın sözleriyle Cihangir'in keskin kahve bakışları onu buldu.

"Harp Okulu'na girmek istiyorum!" sözleri yemek masasına bomba düşmüş gibi bir etki yaratırken, Yadigâr'ın elini masanın altından sıkıca tutan Asena şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Bunu ne zamandır düşünüyorsun?" Ömer'in sorusuyla baba oğul bakıştılar.

"Uzun zamandır."

"Bize daha evvel söylemeni isterdim. Sana engel olacağımızı mı düşünüyorsun? Sana böyle bir izlenim mi veriyoruz?" Adamın sesi gittikçe sertleşirken, Alparslan onun omzuna dokundu.

"Sakin Ömerim!"

Cihangir elindeki çatalı bırakıp bir anda ayaklanırken, iki abisi ve kardeşinin keskin bakışlarını üstünde hissediyordu. "Afiyet olsun!" deyip bahçenin çıkışına ilerlerken, Ayaz da masadan ayrılıp arkadaşının peşine takıldı.

"Kızma Ömer ama ben kararıyla gurur duydum!" diyen Alparslan'a tüm babalar katılırken Ömer de gülümsemeye çalıştı.

"Hergele! Aklından geçenleri anlamak için günlerdir uğraşıyorum. Dönemin bitme vakti yaklaştıkça bir garip olduğunun farkındaydım zaten ama nedenini çözememiştim. Karın ağrısı şimdi anlaşıldı."

Alazoğlu ailesinin en küçük oğlu Ali Sami, babasına bakarak "Yani ona izin verecek misin?" diye sorarken, abileri Savaş ve Oktay da babalarına bakıyordu.

"Hayat onun! Tercihlerine ancak saygı duyabilirim. Yapmak istediği mesleğin risklerini hepimiz gibi o da biliyor ama... Eğer bunu istiyorsa onu tutamam!"

Şirin'in gözünden düşen bir damla yaşı gülümseyerek silerken kadının titrek ve korku dolu sesini duydu. "Ya ona bir şey olursa?" Her anne gibi Şirin de yüreğinde büyüttüğü endişeyle kocasına bakıyordu.

Ömer'in son derece kararlı bakışlarına sesi eşlik ederken durumun ciddiyetini kavradı. "Diğer vatan evlatlarının ardından söylediğimiz şeyi yine söyleriz Şirinim... Vatan sağ olsun!"

Bu sözlerle herkesin bir anda kanı çekiliverdi sanki. Yadigâr usulca yerinden kalkıp odasına ilerlerken, Asena da onun peşine takılmıştı. Kızlar geçen sene odalarını ayırmış ve kendi zevklerine göre yaşam alanlarını belirlemişlerdi. Odalarını ayırmaları ise onları ayırmaya yetmemişti. Gecenin bir vaktine kadar yatak tepesinde yaptıkları muhabbetler esnasında anne ve babalarına çok defa yakalanmışlardı. Odadan içeri girmesiyle gözlerindeki yaşları serbest bırakan Yadigâr'a, kardeşi sımsıkı sarıldı.

"Şşş... Ağlama canım!"

Yadigâr zorla nefes alıp, derin derin iç çekti. "Ama o... Gözlerindeki kararlılığı sen de gördün Asena! Gidecek!"

Asena, Cihangir'in yüzünü aklından geçirirken onun

saçlarını usulca okşadı. "Evet canım... O bakışı hepimiz biliyoruz! Kafasına koyduğunu yapacak olan Cihangir bakışı."

Bu sözlerin ardından Yadigâr gece boyu ağlarken, Asena onunla birlikte kalmıştı.

Bergüzar ise kızının kapısının önünde volta atıp, içeri girmek ve girmemek arasında bocalayan kocasına bakarak gülümsedi. "Bırak dertleşsinler! Hadi gel!" derken ona elini uzattı ve tutmasını bekledi.

Alparslan yeniden kapıya bakarken karısının elini tutup yatak odasına girdi ve yatağa uzandı. "Cihangir ve Yadigâr'ın arasında ne var?" Sesi bir anda o kadar öfkeli çıkmıştı ki Bergüzar ona şaşkın şaşkın baktı. Sabahlığını çıkarıp, simsiyah geceliğiyle yatağa girerken, Alparslan'ın bakışlarını üstünde hissediyordu. Kocasına sarılıp, göğsüne yattığında derin bir nefes aldı. "Aralarında bir şey yok! En azından söze dökülmüş bir şey yok!"

Alparslan dişlerini sıkarken "Ben biliyordum böyle olacağını. En başından beri bunu biliyordum!" deyip öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu.

Bergüzar başını kocasının göğsünden kaldırdı, kendisinden kaçırdığı gözlerine bakabilmek için çenesini tuttu ve çevirdi. "İnsan kalbine söz geçirebilir mi?"

"Başlarım kalplerine Bergüzar! Daha Yadigâr on beş yaşında bir çocuk!"

Öyle bir bağırmıştı ki Bergüzar istemsizce irkilip, ellerini ondan çekti ve bedenini uzaklaştırdı. "Böyle yaparak sadece işleri zorlaştırırsın Alparslan! Bırak, su akıp yolunu bulsun," dedikten sonra kendi başucundaki ışığı söndürüp, sırtını ona döndü ve yorganı üstüne çekip gözlerini kapattı.

Alparslan onun kalbini kırdığını anlasa da olan olmuştu. Usulca karısına yaklaşıp, parmaklarını açıkta kalan omzundan koluna doğru dokundurdu ve teninin sıcaklığını hissetti. "Bebeğim... Özür dilerim. Bağırmak istemedim!" dese de karısından hiç bir cevap alamadı. Kollarını ona sarıp,

bedenini göğsüne yaslarken yüzünü kadının boynuna gömdü. Hem kokusunu içine çekiyor, hem de dokunduğu her yeri öpüyordu. "Esmerim..."

"Uyu Alparslan! Şimdi konuşmak istemiyorum çünkü kalbini kırmaktan korkuyorum," dedi ve kocasının kolları arasında kalmaya devam ederken kendini uykuya teslim etmeye çalıştı.

Sabah ikisi de şirketlerine geçmek için hazırlanıyor, Alparslan homurdanarak bağlamaya çalıştığı kravata kufur ediyordu. Bergüzar aynadan bakarken onun bu hâline daha fazla dayanamayıp gülümsedi ve kocasının önünde durdu "Eğil!" dedikten sonra kravatı güzelce bağladı. Tam ondan uzaklaşmak üzereyken beline dolanan kollar bunu engelledi.

"Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?" Sesindeki pişmanlık dolu fısıltı Bergüzar'ın yüreğine dokunmuştu ama o bağırışının bedelini ona ödetmeye de kararlıydı.

"Bağırırken bana mı sordun da şimdi benden akıl istiyorsun!" deyip göz kırptığı gibi kollarının arasından çıktı ve kahvaltı için alt kata ilerledi.

"Ulan Cihangir hergelesi, bunlar hep senin suçun! Kızımı benden isteme cesaretini göstersen bile sana şu andan itibaren sadece 'nah' var koçum!" deyip birkaç küfür daha savurdu ve odasından çıktı.

Ayaz yemek salonuna giren annesine bakıp gülümserken "Yandı ortalık Bergüzar Yalın!" diye mırıldanınca, kızlarında gözü annelerine döndü.

"Her zaman ki gibi... Kraliçe arı!" diyen Asena annesine öpücük atarken, Yadigâr sadece tebessüm etmişti.

Bergüzar hepsini öperek masadaki yerine geçerken içeri giren Alparslan çocuklara şöyle bir baktı ve gözleri Yadigâr'ın kan çanağına dönen gözlerinde takılı kaldı. Bergüzar'la buluşan gözleri ona dilini tutmasını söylüyordu ve karısını daha fazla kızdırmak istemeyen Alparslan

"Size afiyet olsun! Benim bugun erken çıkmam lazım!" dediği gibi salondan çıktı ve ana kapının kapanma sesi ardından geldi.

Kahvaltıdan sonra şirkete geçen Bergüzar ise evde hazırladığı sandviçi asistanı aracılığıyla kocasına ulaştırdığında telefonuna gelen mesaja baktı. "Bunu senin getirmeni beklerdim." Yüzünde oluşan gülümsemeyle mesajı tekrar tekrar okudu. Kocasının kendisine duygu sömürüsü yaptığını anlayacak kadar uzun zamandır birliktelerdi. Telefonunu eline alıp "Ben bu numaraları yemiyorum Yalın! Ama sen o sandviçi ye..." yazıp gönderdi ve işine geri döndü. Öğleden sonra çalan kapısından içeri elinde kocaman beyaz gül demetiyle girdiğinde Bergüzar gülmeye başladı.

"Aklında bulunsun diye söylüyorum Irmak, erkekler yaşlandıkça çocuklaşıyorlar!"

Irmak ona gülümserken, çiçekleri camın önüne ve görebileceği bir yere koydu. "Burada affedilmek istenen bir Alparslan Bey çabası görüyorum!" diyen Irmak'ın sözleri Bergüzar'ı güldürdü.

"Ama o kadar kolay değil!" dediği sırada telefonuna düşen bildirime çatık kaşlarla baktı ve açtı. Gördüğü fotoğrafla kahkahalara boğulurken, fotoğrafın altına yazdığı yazı onu daha da eğlendirdi.

'Hanımcılık kazanacak.'

"Bu adam deli!" derken, ekrandaki fotoğrafı ve yazıyı Irmak'a gösterdiği an o da gülmeye başlamıştı.

"Yalnız, fotoğraf çok güzel!" diyen Irmak hâlâ gülüyordu.

Birkaç yıl önce çekilmiş olan fotoğrafta Alparslan takım elbiselerinin içinde Bergüzar'ın ayaklarının dibine diz çökmüş, karısının topuklu ayakkabısını bağlıyordu. Bergüzar ise sanki kocası ayaklarının dibinde değilmiş gibi bir ifadeyle karşısındaki aynaya bakarken mürdüm rengi gece elbisesini elleriyle düzeltiyordu. Bergüzar bu anıyı hatırlayıp

gülümserken, fotoğraf paylaşımının altına düşmeye başla yan yorumlara göz attı. Ertuğrul'un yorumuyla kahkahaların na hâkim olamamış, kahkahası odayı sarmıştı.

"De gidi koca Alparslan! Hanımcının dibi olmuşsun." Or z hemen altına Armağan'dan kocasına buyukçe bir taş geld. *"Sen çok farklıymışsın gibi buralarda surtme! Evde goruşelim ko cacığım. Benim canım hanımcı erkeğim!"*

Atilla'nın *"Yine ne yaptın canım abim?"* yorumuna gulme ye devam ederken Murat'ın bu yoruma gülen surat emoji bıraktığını gördü.

Arda'nın *"Bir kaybediş hiç bu kadar buyuk olmamıştı,"* yaz masına Toprak'tan yanıt gecikmedi. *"Kimin ablası be!"*

Tomris ise bu şamatayı kaçırmayacak ilk kişilerdend ve kendini direk gösterdi. Murat'ı etiketleyerek *"Guleceğine azıcık örnek al!"* yazması aile içinde oluşacak kaosun buyuklüğünü gösteriyordu.

Bu sırada okulda olan çocuklar ders arasında yanlarına koşarak gelen Süleyman Tuğra'ya bakıp "Hayırdır?" dediklerinde Tuğra sırıtarak fotoğrafı onlara çevirdi.

Kızların fotoğrafa içi giderken, Ayaz telefonunu eline alıp yorum yapmaktan kendini alamadı. *"Elli beşli hanımcılarda bugün!"*

Yorum Alparslan ve Bergüzar başta olmak üzere tüm aile fertlerini kahkahalara boğmuştu. Atilla ve Ertuğrul, abilerinin odasına girerken hemen arkalarından da Tomris onlara katıldı.

"Ağzınızı açarsanız fena olur!" Adam hâlâ fotoğrafa gelen yorumlara bakıyordu.

"Ne yaptığını gerçekten merak ettik!" Atilla abisine sırıtırken kafasına yediği top hâlindeki kâğıt onu durdurmamıştı.

Ertuğrul gülmemek için kendini sıkarken "Cidden ya, bu fotoğrafı kullanmanı gerektirecek kadar ne yaptın?" sorusunu sorunca Alparslan derin bir nefes alıp hüzünle fotoğrafa baktı.

"Dün bir anda sinirlenip Bergüzar'a bağırdım. Haklı olarak da darıldı. Gönlünü almaya çalışıyorum ama baya sürüncürecek gibi." Bir an sustu ve gözleri telefonuna takıldı. "Al bak işte! Yemin ediyorum Süleyman Tuğra Atilla ve Arda karışımı bir şey..."

Herkes telefonunu eline alıp yorumu okurken gülme krizine girmişti.

"Buzlar Kralı lakabıyla bilinen Alparslan Yalın'ın, tahtını hanımcılığa bırakışını üzüntüyle izleyen biz genç nesil hayata karşı duruşumuzdan taviz vermeyeceğimizi sizlere bildirmek isteriz! Saygılarımızla... On sekiz çocuğun erkek olanları!"

"Kıyamam, On sekiz çocuk yazmış bir de. Alazoğlu ve Sarızeybek çocuklarını da kendilerinden hiç ayırmıyorlar!" diyen Tomris'in dile getirdiği Alazoğlu soy ismiyle Alparslan'ın aklına Cihangir gelmiş ve sinir kat sayısı gittikçe artmıştı.

"Anaaa... Bergüzar'a kocaman bir beyaz gül demeti mi gönderdin? Vay anammm... Biz seni kaybetmişiz ya abim!" Atilla'nın şaşkın sesiyle Alparslan iyice hüsrana uğrarken "Onu paylaşmış deme!" dese de fotoğrafı gördü. Ertuğrul fotoğrafa bakıp gülerken Alparslan'ın gazabından kurtulmak için koşar adım odayı terk ediyor, diğerleri de hızla onu takip ediyordu.

Şirketten çıkacağı sırada önünde duran motora şaşkın şaşkın bakan Bergüzar kaskın içinden kendisini süzen yeşil gözlü adama "Hayırdır?" diye sordu ama Alparslan koluna taktığı diğer kaskı çıkartıp karısına uzattı ve sadece "Atla!" demekle yetindi. Yemyeşil gözlerine oturan karartıyı fark eden Bergüzar tekrarlatmadan kaskını takmak üzereyken yanlarına gelen Ateş ona motor ceketini, *bafını* ve eldivenlerini uzatınca Bergüzar kendi ceketini çıkarttı ve korumasına

uzatıp, motora binmek için hazırlandı. Kol çantasından cüzdanını ve telefonunu alıp yine korumasının verdiği sırt çantasına attığı gibi motora bindi ve Alparslan'ın bedeniyle senkronize hâlde öne, onun üstüne doğru eğildi.

"Bu motorun en sevmediğim yanı o güzel poponun arkadakilere manzara oluşturması. Onun için çantanın saplarını uzat bebeğim. Böylece katil olma oranımı azalt!"

Bergüzar kendine denileni yaparken gözlerini devirmeden edememiş, Alparslan ise daha fazla konuşmadan hareket etmişti. Bir saatten fazla motorla yolculuk ettikten sonra bir dağ evinin önünde durduklarında Bergüzar motordan atlayıp çevresine göz atarken kaskını çıkardı ve kocasına döndü.

"Burası neresi?" derken Alparslan da kaskını çıkarmış, sadece "Gir!" demişti.

Bu cevaplarına ve ses tonuna sinirlenmeye başlayan Bergüzar "Ne yapı..." diyemeden kendini kocasının bedenine ve dudaklarına yapışmış hâlde bulduğunda şaşkınlıktan nefesi kesildi. Alparslan öyle hoyrat öpüyordu ki Bergüzar canının acıdığını hissederek inleyince adam dudaklarını bıraktı. Fakat bedenleri hâlâ yapışık duruyordu.

"Seni soymaya burada başlamamı istemiyorsan gir şu eve Esmerim!"

Sesindeki arzu Bergüzar'ı daha da şaşırtırken, onun gözlerinde gördüğü pırıltılar ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Ondan uzaklaşıp evin kapısına ilerledi ve üstündeki anahtarı çevirerek açıp içeri girdi. Arkasında kendisini adım adım takip eden adamın varlığı boğazını kurutmuştu. Nereye gideceğini sormaya hazırlanırken, kalçalarını saran eller onu üst kata yönlendirdi. Üst katta ki beş kapıdan sağda ve en sondaki kapının önünde durduklarında Bergüzar titrek bir nefes alırken kocasının tok ve arzu dolu sesini duydu. "Aç!" başını hafifçe sallayıp kapıyı açtığı anda gözüne çarpan ilk şey ortada duran kocaman bir yatak ve onun üstündeki birkaç dal beyaz güldü.

Yatağın az ilerisindeki şöminenin ısısı tüm odayı sarmıştı. İçeri girip camların ardındaki uçsuz bucaksız ormana bakarken üstündeki çantanın ve ceketin bedeninden ayrıldığını hissetti. İkisi de sessizce ânın tadını çıkarmayı tercih etmiş, tek kelime konuşmuyorlardı. Ceketin ardından gömleği, çizmeleri ve pantolonu da yerle buluşurken gözlerini kapatmış kocasının dokunuşlarını hissetmeye odaklanmıştı. Tam bu sırada telefonunun sesi aralarına girdi.

"Bir dakikan var, telefonuna bak. Sonra," deyip susan kocasının sözleriyle telefonunu eline aldı ve sosyal medya hesabından gelen bildirimlere tıkladı. Evlerinin merdivenlerinde yan yana oturdukları fotoğrafta Alparslan'ın üstünde takım elbisesi vardı ama kravatı çoktan boynundan çıkmış, gömleğinin birkaç düğmesi açılmıştı. Kendine baktığındaysa elbisesinin bir askısının omzundan düştüğünü, saçlarının darmadağın ama hoş bir edayla sırtına yayıldığını, topuklu ayakkabılarının yerinde yeller estiğini ve eteğin örtemediği bacaklarını basamaklardan aşağı uzattığını gördü. Siyah Beyaz renkteki fotoğraf çok hoş görünüyordu. Buna şüphe yoktu. Gözleri fotoğraftan ayrılıp açıklama kısmını bulduğunda gülmeden edemedi. Çünkü Alparslan aynen şöyle yazmıştı.

'Hanımcılık kazandı.'

✸

Yıllar geçip giderken çocuklar kendi yollarını çizmeye, çizdikleri o yollarda yürümeye başlamıştı. Ayaz, Yalın Üniversitesi'ndeki son yılını okurken Cihangir de Harp Okulundaki son senesini okuyordu. Asker olacağım, dediği o gece herkes epey şaşırtsa da kimse ona karşı çıkmamış, her zaman destek olmuştu. Hatta Cihangir'den sonra aileden biri daha aynı yolu, aynı amacı gaye edinmiş ve Harp Okuluna girmişti. O kişi ise Asena'ydı. Cihangir'e şaşırıp, korktuklarını zanneden aileler onun kararıyla bu duyguları

daha yoğun yaşasalar da ona da saygı duydular. Çünkü hayat onundu ve isteği mesleği seçme hakkına sahipti.

Üniversiteye girenler, üniversiteyi bitirmek üzere olanlar, daha lise çağlarının deli dolu günlerini yaşayanlar... Uzun zamandır tek konuları çocuklardı ve onlar evlenip gidene kadar da yoğun ilgi hep onlarda olacaktı. Sonra yani onlar kendi yuvalarını kurunca ne olacağını bilmiyorlardı fakat bir tahminleri vardı. Yine ilgi çocukların dertleri olacaktı. Ama bu aşamanın en güzel yanı torun sevme heyecanıydı. İleride bol torunlu bir aile olacakları aşikârdı.

Yalın Üniversitesi'nin spor salonunda düzenlenecek söyleşi için gelen katılımcılarla dolup taşan salona bakan sunucu eline mikrofonu alarak açılış konuşmasını yaptı. Öğrenciler, öğretmenler, sivil vatandaşlar ve bizim büyük ailenin her ferdi salondaydı. Sunucu elindeki kâğıda bakıp, Yalın ailesinden Alparslan'ı, Atilla'yı, Ertuğrul'u ve Tomris'i çağırdı. Ardından da Karcan ailesine sıra geldi. Murat, Arda, Aylin ve Armağan da sahnedeki yerini alınca Toprak'ı da sahneye davet edip kâğıdını kürsüye bıraktı. Gözleri en önde oturan Bergüzar'ı bulurken "Keşke okulu hemen bitirmeseydim de sizinle biraz daha ders işleme fırsatım olsaydı hocam," dediğinde Bergüzar, birkaç yıl önce mezun ettiği öğrencisine gülümseyerek bakmıştı. Bu sırada salondan alkış sesleri, ıslıklar ve tezahüratlar yükselmişti. Sahnede durmuş, salona bakan tüm aile bu manzaraya gülümseyip Bergüzar'la gururlanırken Alparslan'ın içinde hepsinden daha büyük bir gurur vardı. Hayallerinden, ailesinden asla vazgeçmeyen bu kadın her başarının hakkını alın teri ve en çok da gözyaşıyla vermişti.

"İzninizle son olarak onu da sahneye davet etmek istiyorum. Alkışlarınızla... Özden Holding Yönetim Kurulu Başkanı, üniversitemizin, alanında en başarı hocalarından biri olan Yalın Üniversitesi Rektörü, Profesör Doktor Bergüzar Özden Yalın'ı sahneye davet ediyorum."

demesiyle salondaki öğrenciler ayağa kalkmış ve ortalığı inletercesine onu alkışlamaya başlamışlardı. Salondaki öğrenciler hepsi değerliydi ama dersine girdiği öğrencilerinin içinde Tuğrul, Tuğra, Derin ve oğlu Ayaz'ın da görmek, onlara da öğretmenlik yapmış olmak bambaşka hissettiriyordu. Bergüzar ağır adımlarla sahnedeki yerini alırken, sunucu kendisine yaklaşıp elini sıktı ve içtenlikle sarıldı.

"Hoş geldiniz hocam..." Genç adamın heyecanla titreyen sesi, saygıyla bakan gözlerinin içinin ışıl ışıl parlamasını gören Alparslan, yine gururla karısına bakıyordu. Bir öğretmenin yaşayıp yaşayabileceği en güzel anlardan birini anılarına ekleyen Bergüzar hâlâ kendisini alkışlayan öğrencilerine, meslektaşlarına ve diğer misafirlere döndü.

"Ertuğrul bize, Yalın Okulları ve Üniversitesi'nin projesini sunarken, rahmetli Münir Özkul'un unutulmaz karakterlerinden Mahmut Hoca'nın şu sözlerini söylemişti. *'Okul sadece dört yanı duvarla çevrili, tepesinde dam olan yer değildir. Okul her yerdir.'* Sanırım yıllar önce bu sözle çıktığımız yoldan hiç sapmamışız," derken ailesine doğru ilerledi ve Alparslan'ın yanında durdu.

"Sizlere bakıp bunun gerçek olduğunu görmek tarifsiz bir duygu gençler. Hepinize hayallerimizi daha da güzelleştirip gerçekleştirdiğiniz, kendiniz ve üniversitemiz adına her alanda eşsiz başarılara imza attığını için teşekkür ederim. Bu yüzden en büyük alkış size," demesiyle öğrencilerini alkışlamaya başladı.

Salondaki herkes ayağa kalkmış onun sözlerini ve sahnedeki tüm konukları alkışlarken, Yalın ve Karcan'lar da öğrencileri gururla alkışlıyordu. Dakikalar sonra herkes yeniden yerlerini alıp sessizleştiğinde sunucu sorularını sormaya başladı. İki saatin sonunda hepsi iş hayatıyla ilgili deneyimlerini gelecek nesillere örnek olması amacıyla anlatmıştı. Katılımcılar pür dikkat söyleşiyi dinledikten sonra sıra soru cevap kısmına gelmişti.

İlk on beş dakikada gelen soruların hepsi işle ilgiliyken gayet rahat olan aile üyeleri, öğrencilerin özel hayatlarına doğru yönelmeleriyle usul usul ter atmaya başlamışlardı. Onların bu hâline çocukları ve anne babaları başta olmak üzere herkes gülerken bir öğrenci ayağa kalkıp söz aldı. "Alparslan Bey, geçirdiğiniz kaza sonrası hafızanız yerine gelmeseydi... Yine Bergüzar hocamızı böyle sever miydiniz?" diye sorduğunda salondan yükselen "Ooo!" nidası hepsini gülümsetmişti. Şimdi tüm gözler Alparslan'ın üstündeydi ama o sadece karısına bakıyordu.

"Ruhunuza işlenmiş bir kadını defalarca ve her defasında daha fazla sevebilirsiniz. Evet... Severdim, yine olsa yine severim. Yeniden doğsam yine onu arayıp bulurum!" dedikten sonra salondan alkış sesleri yükseldi.

Bergüzar'ın yanakları al al olmuş gözlerindeki aşkla kocasına bakıyordu. Tam sessizlik sağlandığı anda salonda duyulan sesler ise Tuğra ve Tuğrul'a aitti.

"Yandım hey hey hey hey hey hey
Vallahi yandım esmerim
Ben esmeri badem ile
Ben esmeri fındık ile
Ben esmeri fıstık ile beslerim."

Salondan kopan kahkahalara karışan alkış sesleri bir süre sonra son bulduğunda, Alparslan kalabalığın içinde kendisine gülerek bakan çocuklarına, yeğenlerine ve dostlarının çocuklarına dikkat kesildi.

"Hadi Süleyman Tuğra'nın bu hâllerine alışığız. Peki ya sen Mehmet Tuğrul? Sen bu olayın içinde nasıl yer aldın amcacım?" dediği an tüm aile ve salondaki dinleyiciler yeniden gülmeye başlamıştı.

Ertuğrul abisine dönüp "İkiz ya bunlar... Depreşti herhâlde!" deyince sözleri kahkaha tufanını dalga dalga çoğaltti. Bunun üstüne söz hakkı isteyen hocalardan biri "Neden *Esmerim*, Alparslan Bey?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

"Bergüzar Hanım ile ben," demesiyle tüm aile fertlerinden kahkahalar koptu. Bergüzar ise gülerek "Hayır!" diye isyan ederken, Alparslan onun yanağından makas alıp göz kırptı. "Artık bu gerçeği herkes öğrenmeli Esmerim," derken de gülmeye devam etti.

"Bir gün babam beni alıp apar topar Ankara'ya götürdü. 'İki kız çocuğu kayıp, onlar için sürdürülen arama çalışmalarına katılacağız!' dedi. İyi hoş katıldık aramaya, kızları da bulduk ama bir tanesini elde tutabilene aşk olsun." Herkes pür dikkat hikâyeyi dinliyor, bu hikâyeyi bilenlerse bıyık altından gülüyordu. "Kızları alıp arabaya bindik. Fakat kafama gözüme inen yumruk, tekmenin haddi hesabı belli değil! Bu yaptıkları yetmiyor gibi bir de çimdikleyip, tırnaklarıyla her yerimi yoluyor. Onu yapamazsa ısırıyor. Delirdim delireceğim. Babam gözümün içine bakıp susmamı işaret ediyor ben de susuyorum ama kızı pencereden dışarı atmamak için dişlerimi sıkıyorum. Arabadan bir indik benim üstümden mahallenin kedi sürüsü geçmiş gibi!" demesiyle kahkahalar koparken Bergüzar gülmekten gözünden akan yaşları sildi.

"Her yerim tırnak izi, diş izi, ayak izi! Küçücük... On bir yaşında esmer bir kız çocuğu, otuz dakikayı bulmayan o yolculukta beni canımdan bezdirmeyi başardı. Kızı binaya sokana kadar omzumda taşıdım ve Müdire Hanım'a teslim ettim," derken gözleri kendilerini dinleyen Sedef Hanım'a takılmıştı. Kadın iyice yaşlanmış olsa da hâlâ bu anlatılanları hatırlıyor ve gülüyordu.

"Binadan dışarı çıkmamla kafamı arkada kalan pencerelere çevirdiğimde bir de ne göreyim... Kız cama yapışmış bana dil çıkartıyor."

Asena, Ayaz ve Yadigâr ne zaman bu hikâyeyi dinleseler, tam bu kısımda kahkahalara boğuluyorlardı.

"Onun yaptığı şeyi görünce şöyle demişim... Bu bilginin kaynağı Süleyman Yalın'dır. 'Seni alacak olan adama

şimdiden acıyorum velet! Bundan sonra esmer hiçbir kıza yaklaşmayacağıma yemin ederim!' Ve dediğimi yıllarca yaptım da."

Bu sırada arkalarındaki perdede iki fotoğraf karesi belirdi. "Şu an baktığınız fotoğraftaki güzeller güzeli gelin, aslında o küçük kız çocuğunun ta kendisi!" dediğinde salondan "Aaa..." diyerek şaşkınlıklarını belirten insanların sesleri yükseldi.

"O gün verdiğim sözü otuz yedi yaşına kadar, yani o küçük kız büyüyüp asistanım olarak yanımda çalışmaya başlayıncaya kadar tuttum!" Alparslan karısını kolunun altına alıp saçlarını öptü ve gülümsedi. "Bana bu yemini ettiren de, bozduran da aynı kadındı hocam. İşte onun için Esmerim! Yirmi bir yıldır karım olduğu için, kahrımı çektiği için ve yıllar sonra bilmeden de olsa onu bana getiren kalbi için Esmerim! Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun Esmerim!" demesiyle karısının gözünden düşen bir damla yaşı silerken onu gözlerinden taşan sevgiyle izledi. Yalın ve Karcan ailesinin tüm fertleri ayağa kalkıp onları alkışlarken, salonda bulunan herkes de aynısını yaptı. Böyle bir cevabı kimse, hattâ Bergüzar bile beklememişti. Kocasının boynuna sarılırken "İyi ki kalbim beni sana döndürmüş," diye fısıldadı.

Alparslan ise yüzünü birkaç saniye onun boynuna saklarken "Seni bana döndüren kalbini seveyim Esmerim!" diye aynı onun gibi fısıldadı.

Bu sırada gözlerinden akan yaşlara engel olamayan Asena ve Yadigâr'a eşlik eden bir isim daha vardı. Ayaz! Gördüğü manzara karşısında buzdan duvarları kırılmış ve annesiyle babasının sevgisine duyduğu hayranlık, gözyaşlarında belirmişti. Gözünden düşmek üzere olan yaşı yakalayıp silen kişiye baktığında yüzünde silik bir gülümseme oluştu. "Mutluluktan bile olsa ağlamak sana hiç yakışmıyormuş!" diyen Ada'nın sözlerini o kadar insanın sesi arasında bile duyabilmişti.

"Sana da yakışmıyor Turuncu!" derken Ada'nın yüzüne dokundu ve yanaklarını ıslatan yaşları usulca sildi.

Bir süre sonra kulaklarına dolan ses babasına aitti. "Bugün burada sizlere iş hayatıyla ilgili onlarca tavsiye verdik ama asıl öğrenmeniz gereken şu; huzurlu, mutlu ve sevgi dolu bir aile başarıyı getirir. O ailenin sırrı da her zaman kadındır. Çünkü erkeklere sıfatlarını veren kadınlardır," dedikten sonra bir an sustu ve annesine bakarak "Beni bir kadın doğurdu, evlat oldum. O kadın başka çocuklar doğurdu, ağabey oldum," dediği sırada gözleri kardeşlerine dönmüştü. Sözlerine devam etmeden önce Bergüzar'a uzun uzun baktı ve "Bir kadını sevdim ve evlendim, eş oldum," dedikten sonra kalabalığın içindeki çocuklarına bakarak "O kadın bana evlatlar verdi, baba oldum," dedi ve salondaki erkeklere göz gezdirirken bir süre sessizleşti. "Yüreğinde birini sevecek cesareti olan kadın gerçekten güçlü bir kadındır. Siz ona kalbinizi verirsiniz, o size kocaman bir aile!"

•

Sabah kahvaltı esnasında herkes bir önceki gün yapılan üniversite etkinliğini konuşurken, gazetelerin onlar için yazdıkları şeylere göz atıyorlardı. Bu sırada yanlarına gelen Ateş öksürür gibi yapıp, Bergüzar'ın dikkatini çekmeyi başarırken tüm ailenin de bakışlarını toplamıştı.

"Bergüzar Hanım, kapıda bir kadın var ve ısrarla sizi görmek istediğini söylüyor."

Bergüzar bir an duraksadı ve kendisini kimin böyle ısrarla görmek istediğini merak ederek "Kim ki bu?" diye mırıldandı.

Alparslan dikkatle Ateş'e bakıp "Üstünü arayıp içeri alın!" dedikten sonra beklemeye başladılar. Yaklaşık beş dakika sonra "Bergüzar!" diyen sesle kalakalmışlardı. Alparslan, Toprak ve Bergüzar'ın gözleri birbirini buldu

ama ayrılmaları uzun sürmedi. Bergüzar sesin geldiği yöne başını çevirip karşısında duran kişiye öylece baktı. Masada oturan gençler dışındaki herkes ayaklanırken, Bergüzar hâlâ kadına bakıyordu. Çocuklarda yavaşça ayaklanıp bir anda buz kesen ortamda neler döndüğünü anlamaya çalışırken gözleri Bergüzar ve bahçeye giren kadının arasında gidip geliyordu. Ayaz, annesine bakarken ağzını açacak Alparslan'ın havaya kalkan eli oğlunu konuşamadan susturdu.

"Çocuklar, herkes evlerine gitsin!" Ayaz babasının bu sözleriyle iyice gerildi ve kaşları çatıldı. "Kimse bir yere gitmiyor çünkü biz..."

Alparslan, şu âna kadar çocuklarının hiç görmediği buz gibi hatta daha beter olan bakışlarını oğluna çevirdi ve dişlerinin arasından resmen tısladı. "Sadullah!"

Ayaz bir an babasının bakışlarından ürkse de sırtını dikleştirdi, aynı onun bakışlarını andıran gözlerini babasına dikip yarım kalan sözlerini tamamladı. "Biz çocuk değiliz. Bunu artık anlasanız iyi olur! Şimdi... Bu kadın kim ve annemle teyzemin yüzleri neden küle döndü?" diye bağırdığında Alparslan şaşırmıştı. Kendisine kafa tutabilen tek kişinin oğlu olması büyük ironiydi doğrusu. Ayaz babasına benzediğini, hatta ondan daha beter olduğunu o an tüm aleye istemeden de olsa göstermişti.

Bergüzar oturduğu yerden yavaşça kalkıp, kadına yaklaşırken "Meral Açıktan!" diye fısıldadı.

Çocuklar bu soyadını çok iyi biliyorlardı. Açıktanlar ve Yalınlar arasında süren savaşın son kurbanlarından biri onlardı. Alparslan'ın, Eren ile kaza yaptığı gece Eren'in evine girip çocukları rehin alması şu âna kadar yaşanan bazı gerçekleri gün yüzüne çıkarmak zorunda kalmıştı.

"Bergü..."

Bergüzar'ın öfkeden dipsiz kuyuya dönen gözlerine sessizlik etti. "Kes sesini! Sakın! Sakın adımı ağzına alma."

Bu sırada Toprak masanın diğer tarafından ilerleyip ablasının yanına geldi. Şimdi ikisi de onun karşısında duruyordu. Kısa süreli bakışma ve sessizlik esnasında Bergüzar da Meral'e şöyle bir bakmıştı. Zaman ondan çok fazla şey götürmüştü ve bu açıkça belli oluyordu. Dış görünüşü, kıyafetleri, boş bakan gözleri, o çok sevdiği ve uğruna çocuklarını terk ettiği paranın artık olmadığını gösteriyordu

"Sen niye, hangi yüzle buraya geldin?" Toprak daha önce kimsenin görmediği öfkeyle Meral'e doğru yürüdü ama ona Bergüzar'ın elleri engel oldu.

"Ölüyorum... Çok hastayım!" dediğinde Bergüzar duygusuzca bir kahkaha attı ve

"Bizden medet ummaya mı geldin yani?" demesiyle kadının koluna yapışmak istedi ama tek tuttuğu şey bedenini örten uzun ceketin koluydu. Bir an neler olduğunu anlayamayarak ona bakarken ceketin kollarını yokladı ama kadının kollarını hissedemedi. Yaşadığı şokla birkaç adım geri giderken "Senin kolların," diye fısıldamıştı.

Herkes onunla aynı şeyi fark edip şaşkınlıkla Meral'e bakarken kadın cevap verdi. "Kestiler... Eğer tedavi olmazsam ayaklarımı, sonra bacaklarımı," demeyi zorla başardığında gözünden yaşlar akıyordu.

"Bana tokat attığın, Toprak'ı öldü göstererek benden çaldığın, o gün o arabada bulunan şoförün ölmesine sebep olduğun ellerini mi kesiler Meral!" diye resmen gürlemişti.

Çocuklar duydukları sözlerle şok üstüne şok yaşarken, Asena titreyen elleriyle Yadigâr'ın elini tutarken, Ayaz ikisini de kollarının altına alıp sıkıca sardı. "Güçlü durun!" derken onun da sesi titriyordu ama ayakta durmayı başarıyordu.

"Çok üzgünüm... Özür dilerim..."

Kadının her sözü Bergüzar'ı daha da delirtiyordu. "Bu neyin özrü? Yaptığın hangi pisliğin için üzgünsün? Bizi terk edip gitmenin mi? Babam sandığım adam kafama silah

dayayıp beni öldürmeye çalışırken yanımda olmamanın hatta beni düşünmemenin mi? Üvey oğulların beni casus olarak Yalın Holding'e sokarken ağzını bile açmamanın, onlara çanak tutmanın mı? Kızın kanserle savaşırken, bir kez olsun yardım etmemenin mi? Hayatlarımızla tehdit edilirken elin kolun bağlı oturduğun ve zenginliğin keyfini çıkarmanın mı? Toprak'ın içinde olduğunu sandığım arabayı havaya uçurup kardeşimi benden çalmanın mı? Yoksa gerçek babamı yıllarca benden saklamanın mı? Hangisinin özrünü dileyeceksin?" Son sözlerinde öyle bir bağırmıştı ki herkes olduğu yerde irkilmişti.

Alparslan yavaşça Bergüzar'a yaklaşıp sakinleştirmek için dokunmak istediği sırada elini en kibar hâliyle itti ve dokunmasına izin vermedi.

"Gerçek babamı yirmi yedi yaşımda tanımama sebep oldun." Meral karşısında tir tir titrerken ona acıyarak baktı. Aklına gelen şeylerle öfkesine hâkim olamayıp, kadının çenesini kavradığı an sözlerine devam etti. "Kardeşim öldü zannederek aylarca kendimi bir odaya kapatıp sadece karnımdaki oğlum için yaşamaya çalıştığım o günleri hesabını verebilir misin? Ya da yaşadığım üzüntüden, stresten oğlumun ölü doğmasına sebep olduğun için de af dileyecek misin? Ayaz'ın kalbinin atmadığını anladığım an yaşadığım korkunun, acının bir özür bedeli var mı? Senin manyak, kindar üvey oğlun evimizi basıp çocuklarımızı rehin aldığında yaşadığımız korku için de üzgün müsün? Peki ya o gece geçirdiği kaza sonucu hayat mücadelesi veren kocam için üzgün müsün? Günlerde akıttığım gözyaşlarını özür dileyerek silebilir misin? Ya da kocamın bir yıl boyunca ne beni, ne de çocuklarını hatırlamadığı o günlerimiz, kaçırdığımız zaman ve çocuklarımın bozulan ruhsal sağlıkları, travmatik anılarını bir özürle geçirebilir misin? Çocuklarımın zihninden, kalbinden o acıları çıkartabilir misin?" deyip kadının çenesini hızla bıraktı.

"Her şey için!" demesiyle Bergüzar gözlerini kapatıp derin bir nefes almaya çalıştı ancak soluğu boğazına düğümlenip oturdu.

"Sana bir şey söyleyeyim mi Meral Açıktan... Hak ettiğini yaşayarak öleceksin! Her gün vücudundan bir yeri kaybederek, bizim kaybettiğimiz yıllarımıza karşılık senin bu acı ölümün bile yüreğimdeki nefreti söndürmeye yetmez! Paramparça olarak öleceksin Meral! Benim, Toprak'ın, babamın, ailemin her ferdinin akıttığı gözyaşlarının bedeli bu! Bizim çocuk yüreğimizi paramparça edip gittiğin gibi, bu dünyadan paramparça olarak gideceksin." Bir an sustu ve onun yıkık hâline baktı. "İlahi adalet bu olsa gerek!" Yine sustu ve Toprak'a baktığında kardeşinin gözyaşlarını görmesiyle içi acısı. "Toprak, son bir sözün varsa ya şimdi söyle ya da sonsuza dek sus!" dediğinde Toprak hafifçe başını salladı.

"Sen bizi bırakıp gittiğinde daha küçücüktük. Nasıl yaptın? Vicdanın nasıl rahat etti? Ablam baktı bana, kendisi de çocuktu ama beni çocuğu bilip büyüttü. Hasta olduğumda başımda bekledi, günlerce, aylarca, yıllarca hasta köşelerinde sabahladı. Sırf ben yaşayayım diye sevdiği adama yalan söyledi. Hayatta yapmaz denilen şeyleri yapmaya yeltendi. Senin yüzünden..." Bir an durup ona boş, bomboş bir ifadeyle baktı. "Ama ne ablam, ne de ben, senin gibi kötü olmadık. İçimizdeki doğrudan asla ayrılmadık. İyileştiğimde gözlerinde nasıl bir mutluluk olduğu gözlerimle gördüm. Beni o doğurmadı ama annem oldu Yürekten, canı gönülden sevdi. Kardeş gibi değil, çocuğu gibi sevdi. Sen gittiğinde doğru düzgün yürümüyormuşum bile. Ama o benim elimden tutup yürüttü, beni büyüttü. İlkokuldan üniversiteyi bitirip doktor olduğum güne kadar hep yardım etti. Hem maddi, hem de manevi... Aslında ilaçlarla, doktorlarla değil, beni sevgisiyle iyileştirdi. Benim annem sen değilsin. Benim annem, beni büyüten bu kadın," derken ablasını göstermişti. Soluklanıp

bir kez daha araladığı dudaklarından "Bak şu çocuklara..." kelimeleri dökülmüş, kenara çekilip masanın çevresindeki çocukları görmesini sağlamıştı. "Çocuklarımız boyumuzu geçti ama ablam ağzını açıp da, bir kez olsun yaşadıklarını, senin kötülüklerini ya da benim için yaptığı fedakârlıkları anlatmadı. Çocuklara seni anlatıp kalplerine nefret tohumları ekmedi. Benim için yaptıklarını anlatıp takdir edilmeyi beklemedi. Çünkü anneler, evlatları için yaptıkları fedakârlıkları onların gözlerine sokmazlar," derken gözleri minnetle ablasını buldu.

İkisinin de gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarını ıslatırken Toprak, yeniden Meral'e baktı. "Bana hayatın acı gerçeklerini gösterdiğin için sana borçluyum Meral Açıktan ve ben, senin gibi birine borçlu kalmak istemem. Tedavin için bir doktor arkadaşımla görüşmeni sağlayacağım ve bu borç kapanacak! Şimdi..."

Bergüzar ve Toprak yine göz göze geldiler ve aynı anda "Git!" dediklerinde sesleri bahçede yankılandı. Meral geldiği gibi korumalar eşliğinde dışarı çıkartılırken Toprak küçük bir çocuk gibi ablasına sarılıp göğsüne yaslanmıştı.

"Seni seviyorum güçlü kadın... Hem de çok!" derken aileleri onlara hem gurur hem de buruk bir hüzünle bakıyordu.

Gün boyu herkes kendi içine kapanmış yaşananları değerlendirirken, Bergüzar ailenin genç üyelerinin ve özellikle çocuklarının bugün söylediği her şeyi öğrenmek isteyeceğini bilerek çalışma odasından çıktı ve bahçede hazır olan masadaki yerini aldı. Yemek her zamankinin aksine o kadar sessizdi ki kimse ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Ayaz ise huysuzca yerinde kıpırdanıp duruyor, sormak istediklerini içinde tutmaya çalışıyordu. Aslında çocukların hepsi merak ediyordu ama kimse oğlu kadar durumu belli etmiyordu. Bergüzar derin bir nefes alıp elindeki kaşığı kenara

koyduğunda "2015 yılının nisan ayında babanızın yanına casus olarak işe girdim," diyerek söze başladı. Çocuklar ise pür dikkat onu dinliyordu. Bir saat boyunca Bergüzar hayat hikâyesinin hiç bilinmeyen yönlerini onlara anlatırken, aradığı desteği kocasının gözlerinde görüyordu. Sözleri son bulup önündeki bardaktan su içerken Ayaz'ın soru dolu gözlerine baktı.

"Ben gerçekten ölü mü doğdum?" Bu soruyla karı koca irkildiler ve bunu herkes fark etti.

"Evet!" diye soruyu geçiştirmeye çalışsalar da Ayaz konuyu değiştirmeye niyetli değildi ve yeni bir soru sordu.

"Neden?"

Bergüzar derin bir nefes alırken Toprak huzursuzca kıpırdanıp cevap vermeye başladı. "Annen beni uzun süre öldü biliyordu. Sonra ölmediğimi öğrendi, bu yetmezmiş gibi bir de Osman dedenin varlığını öğrenince bedeni bu duruma daha fazla dayanamamış olmalı ki böyle bir şey yaşandı."

Ayaz yalnızca başını sallayıp masadan kalkıp giderken, kardeşleri ve kuzenleri de onu takip etmişti. Çocuklar her şeyi öğrenmenin şaşkınlığıyla günlerce sessizliklerini korumuş, içlerinin almadığı gerçekleri içlerine sindirmeye çalışmışlardı. Ayaz günler sonra annesinin karşısına geçip "Nasıl dayandın anne?" sorusunu sorduğunda Bergüzar ona öyle bir gülümsedi ki annesinin kollarına atlamamak için kendini zor tuttu.

"Kalbimde baban, karnımda sen vardın ve bana sadece dayanmak düşmüştü. Ben de kendi payıma düşeni yapıp dayandım. Güçlü durdum, umut ettim, dua ettim ve şimdi buradayız! Hayallerimden daha güzel bir ailem var, çocuklarım var ve hâlâ delicesine sevdiğim bir kocam var."

Ayaz bu sözlerle daha fazla dayanamayıp annesine sıkıca sarıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın Bergüzar Yalın ve ben, senin en büyük hayranınım," derken kapıdan giren Alparslan "Hadi ordan hergele! Ananın tek ve

en büyük hayranı benim. Buraya da onu kaçırmaya geldim" diye gürlediğinde Ayaz ve Bengisu gülmeye başladılar.

"Sakın ol koca Alparslan! Yemedim karımı" derken Ayaz annesinde uzaklaşmış ve göz kırpmıştı. Alparslan karısının kahvaltı tepsisini bıraktığı gibi odadan çıkacağı sırada oğlunun sesini duydu.

"Baba."

Alparslan ona her baba dediklerinde ayrı heyecanlanıyor ve bunu gözlerindeki gülümsemeyle belli ediyordu. Ayaz'a dönüp, yüreği ağzında atıyor gibi "Oğlum" derken uzun uzun birbirlerine baktılar.

"O adamın dilini kestiğin doğru mu?" derken Yadigâr ve Asena da odadan içeri girmişti. Cevabı duymak için pür dikkat babalarına bakıyorlardı.

Alparslan tok sesiyle sadece "Evet!" derken oğlunun yüzündeki sihirli gülümsemeyi ve kızlarının yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Neden diye sorsam?" diyen Ayaz gözlerine hâlâ dikkatle bakıyordu.

Alparslan dimdik durup çocuklarına baktıktan sonra güzeller karşında durdu. "Annenize dil uzatmak gibi bir hataya düştü, ben de o dili kesip attım." dediğinde Ayaz bu sefer açık açık gülümsüyordu. Asena babasına "vay be" der gibi bakarken, Yadigâr'ın gözlerinde şaşkın parıltılar oynaşıyordu.

"Aileme dil uzatmak gibi bir hatayı yapanı affetmem. Onu yapana acımam!" Ayaz başını usulca sallarken Alparslan yeniden karısının elini tuttu ve odadan çıkmak için hamle etti.

"Biz yokken uslu durun!" dediğinde çocuklar arkalarından gülüyorlardı. Evden çıkmak üzereyken kulaklarına Ayaz'ın bağırışı ulaştı.

"Asıl siz uslu durun! Yatak doldu Alparslan Yalın!" dediğinde kan koca birbirlerine bakıp kahkaha atmaya başladılar.

"Sakın ettiğin eğer yataksa büyütürüz Ayazım!" dediğinde koluna inen yumruk onu daha çok güldürdü.

Çocuklar bulundukları çalışma odasından çıkıp merdivenlerin başında durdular ve anne babalarına baktılar. "Sizi seviyoruz. Kendinize dikkat edin!" diyen Ayaz kardeşlerini kollarının altına alıp sardığında Alparslan ona gururla baktı.

"Sen kimin oğlusun aslanım?" diye sorarken kararını boğazına çekip sıkıca sardı ve oğlunun gözlerine bakmaya devam etti.

"Alparslan Bey'in oğlu Ayaz." diyen genç adamın sözleriyle gözlerinin dolmasına engel olamamıştı.

"Bergüzar Hanım'ın oğlu Ayaz. Sadullah Yalın'ın torunu. Sadullah Ayaz'ın!" dediğinde Bergüzar'ın da gözlerinde yaşlar usulca döküldü.

Alparslan bu seferi Yadigâr'a baktı. "Sen kimin deniz kızısın prenses?" dediğinde Yadigâr'ın gözleri anında dolmuştu.

"Kızımı ilk gördüğü anda çok nazlı olacak diyen, kararına olan aşkımdan en güzel hediye, en güzel yadigâr olduğuma inanan Alparslan Bey'im, kızıma her zaman güçlü olmayı öğreten Bergüzar Hanım'ın kızı Nazlı Yadigârım!"

Alparslan, gözlerini Yadigâr'dan ayırıp Asena'ya bakarken "Sen kimin kızısın meleğim?" diye aynı soruyu son kez sordu.

Asena zorla yutkunup anne ve babasına baktı. "Beni güveniyle sarıp sarmalayan, Alparslan Bey'in dişi kurdu ve en kötü günümde bana elini uzatarak hayata dönmemi sağlayan, insanların daima gözlerinin içine bakmamı söyleyen Bergüzar Hanım'ın kızı Asena'yım!"

Merdivenlerin aşağısında durmuş çocuklarına gururla bakan Alparslan ve Bergüzar gözlerindeki yaşları silip onlara gülümseyerek kapıya ilerlerken yine Ayaz'ın sesini duydular. "Bakın çok ciddiyim. Bu yaştan sonra yeni bir kardeş istemiyoruz. Kısmetse torunlarınıza artık!"

Alparslan'ın torun kısmına epey yükselmemiş değildi ama bu sonradan gelme kendisi kılıklı oğluna da pabuç bırakmayacaktı. "Hergele!" bağırışıyla bahçeyi inletirken arabaya bindi.

Hareket edip yolda hızla ilerlerken Berguzar ona bakıp "Nereye gidiyoruz Alparslan?" diye yeniden sordu. Bu soruyu kaçıncıya soruyor ama kocasından bir türlü yanıt alamıyordu. Bu sırada az ileride beliren yol tabelasında Ankara yazınca, Berguzar şaşkın şaşkın ona bakıp Alparslan gülümseyerek karısına dönüp yüzüne dokunurken "Her şeyin başladığı yere gidiyoruz Esmerim! Seni bulduğum yere gidiyoruz," dediğinde Berguzar'ın gözlerinde bir damla yaş süzülüp, yanağına düştü.

"Ağlama... Her gittiğimiz yeri duyduğunda ağlayacaksan seninle işim var demektir," derken elinde tuttuğu bir kâğıdı karısına uzattı. Berguzar kâğıdı eline alıp, üstündeki dünya haritasına merakla ve anlamaya çalışarak bakıyordu. Harita içine alınmış ve numaralandırılmış yerlerin ilki Ankara'ydı. Bu numarayı arayan gözleri İtalya'da durduğunda Alparslan'ın ne planladığını ancak anladı ve gözlerine baktı.

"Bir aylık dünya turuna ya da yirmi bir yılın odulu ozan balayımıza hoş geldin bebeğim. İki gün sonra İtalya'daki odamızda olacağız. Birbirimize bedenen ait olduğumuz ilk yerde," derken Berguzar'a dönüp göz kırptı.

"Sen delisin biliyorsun değil mi?" Berguzar gülmeye başlayınca, Alparslan da ona eşlik etti.

"Doğru deliyim... Sana deliyim, çocuklarımıza deliyim kocaman ailemizin her ferdine deliyim. Seninle ilk kez sevişiğimiz odayı bizden başka kimseye kullandırtmayacak kadar takıntılı, sana düşkün, âşık ve deliyim Berguzar Yalın! Bu sizin için sorun mu?"

Bergüzar, gülümseyerek ona yaklaştı ve parmak uçlarıyla yüzünü severken "Asla... Ama bana ya da ailemize deli olmanız beni de delirtiyor Alparslan Yalın!" deyip kocasının yanağını öptü.

"Daha gelmedik mi? Artık gözlerimi açsan diyorum. Resmen bir saattir gözlerim kapalı!"

Bergüzar'ın haklı isyanına gülen adam, onu gittikleri yere doğru yönlendirirken heyecandan kalbinin duracağından korkmadan edemedi. "Açıyorum hazır mısın?" sözlerine homurdanan Bergüzar "Evet!" dediğinde gözlerinden kayıp giden bandın ardından göz kapaklarını araladı ve nerede olduğunu, neye baktığını anlamaya çalıştı. Uzun bir koridorun başında duruyordu. Koridorun iki tarafı da mumlarla kaplanış, ortada yürüyüş yolu bırakılmıştı. Bergüzar gözlerini yerden kaldırıp koridora baktığı anda nefesi kesildi.

"Sen ciddi misin Alparslan?" derken gözlerinden dökülen yaşlara engel olamamıştı. Kocasının beline dolanan kolları ve omzuna koyduğu çenesi ruhunu okşarken fısıltılı sesini duydu. "Sana yolda her şeyin başladığı yere gidiyoruz demiştim. İşte her şeyin başladığı yerdeyiz."

Yalın Holding'in Ankara'daki eski binasında ve Alparslan'ın odasının bulunduğu kattaydılar. Bir süre öylece durup geçmişi sessizce akıllarından geçirdiler. Bu koridorlarda koşturdukları, kavga ettikleri, bakıştıkları, konuştukları, ilk kez aşkı tatmaya başladıkları anılarını düşünürken elleri buluşmuş ve yürümeye başlamışlardı.

"İlk geldiğin gün bana burada çarpmıştın. Daha doğrusu çarparak durabilmiştin ve üstüne üstlük 'Siz duygusuz musunuz?' diye sorarak beni şok etmiştin," dediğinde Bergüzar o gün yaşadığı ve çok utandığı anıyı hatırlarken kahkaha attı

"Cıcık... Beni hep utandırıyordun!" derken omzuna vurdu ama adam onu anında kolları arasına alıp sararken az ilerideki merdiven boşluğuna açılan kapıyı gösterdi.

"Bana orada bağırmış ve ağlamıştın. Seni öyle görünce kalbimin varlığını yeniden hatırlamıştım sanki. Ağlama diye sana sarılıp, seni içime katasım gelmişti."

Bergüzar o anıyı kısa bir an düşünüp gülümseyerek kocasına baktı. "Uyuz, soğuk, sinirli ve düşüncesiz adamın biriydiniz Alparslan Bey!" derken eski odasının kapısına varmışlardı.

Alpersian, karısının yüzünü ellerı arasına alıp a[illegible] uzun uzun öperken kokusunu da soluyordu. "Siz de o [illegible]ça, sönmeyi esirgemeyen, dik başlı genç bir kadındınız ve bana her an büyülenmeyi başarıyordunuz Bergüzar Hanım. Hayatımda ilk kez bir kadının topuklu ayakkabesının sesine gülümsediğimi bu odada fark etmiştim!" dediğinde yüzleri odaya döndü.

Ankara'yı gören muazzam manzaranın önüne geçmesinde Alpersian'ın sesi yeniden kulağına ilişti. "Seni hep sevdim. Seni hep seveceğim. Dünüm, bugünüm, yarınım ve sonsuzluğumsun Esmerim!"

"Hayatımda eksik kalan ne varsa bir bir kapatan adam... Bazen babam, bazen arkadaşım, yirmi bir yıllık kocam, sevgilim, en çok sevdiğim... Hayatım!" dediğinde Alpersian onu hızla kendine çekti ve dudaklarına yapıştı. Karısını kucağına aldığı gibi az ilerisinde duran gizli bölmenin [illegible] duvara ilerleyip kapıyı açtı ve içerideki yatağa doğru [illegible]di. Bergüzar bir an kocasından ayrılıp odanın içine göz gezdirdiğinde koridordaki muazzam hazırlığın burası için de yapıldığını görerek gülümsedi. Bedeni yatağa değdikten sonra uzun bir süre konuşmadan birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Sen benden hiç gitme Esmerim! Sen hiç bitme..."

"Bir şehir ol.

Mesela,

İstanbul gibi...

De ki;

Boğazım kurumuna kadar seveceğim seni.

Bir şehir ol...

Mesela İstanbul gibi...

Uzaktan baktıklar seni hiç bilmesinler.

Sen İstanbul gibi dar olduğun yerde sana sana gelmeye çalışmalar sana gelemesinler.

Uzaktan güzel görün herkese sana hiç kimse bilmesin için.

Sen bir şehir ol İstanbul gibi; herkes insansın sana sana felaketmesin hiç kimse benden başka...

Sen İstanbul gibi bir şehir ol

Sahillerinde martılar öterek alsın sırrımı elimden

Kız Kulesi kıskansın beni bu sefer senin gözlerinden

Köprünün üstünden bakarken şehre sadece diz çökeyim Ortaköy için Sultanahmet için

İstanbul ol mesela

Konuş benimle ve her kurduğun cümle için Galata'dan Çelebi'ler uçsun gökyüzüne

İki yaka bir kez olsun bir araya gelsin

Sen konuş... Susma...

İstanbul ol mesela...

İstanbul ol, sahip olduğun tüm merdivenleri önce ben çıkayım

Üç aşağı beş yukarı...

Sonra sen çık ardımdan eksiklerimi tamamla

Gülerek tartışalım 6'yı, 7'yi...

Sonra sen kaçan ve ben tüm merdivenleri bir daha sayayım fazla fazla

Sen İstanbul ol mesela...

Bir şehir ol...

İstanbul ol...

Bu kez boğazların kuruyana kadar ben seveyim seni..."

Kansının saçlarını severek, gözlerine bakarak, yanaklarını öperek şiirine son verirken yüzünü onun boynuna gömdü ve yüreğinden kopup gelen iç çekişlerin dinmesini bekledi.

"Alparslan..." Birkaç dakika sonra kansının küçük bir kız çocuğunu andıran sesiyle gözlerini açıp onun gözlerine yeniden baktı.

"Bergüzar..." O da aynı onun gibi seslenip "Seni seviyorum," diyen kadına gülümsedi.

"Seni seviyorum Esmerim!"

SON

---

* İstanbul, Cihan Suat Alkan